Ác Mộng
CỦA
"ĐÊM"
Hội Thuyết Thoại Đích Trửu Tử

ÁC MỘNG CỦA "ĐÊM" (DẠ ĐÍCH MỆNH DANH THUẬT)

Tác giả: Hội Thuyết Thoại Đích Trửu Tử

Dịch giả/Editor: Gia Cát Nô

Thể loại: Dị Năng, Đô Thị

Nguồn: bachngocsach.com

—★—

dtv-ebook.com

Ác Mộng Của Đêm - Chương 1: Lộ ra năng lực

Dịch: Gia Cát Nô

Quyển thứ nhất

Đêm đầu tiên: Lộ ra năng lực.

Mùa thu năm 2020.

Trên bầu trời màu xám, những hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống, đọng lại trên đường phố của đô thị.

Hiện tại là mùa thu, nên trên đường đi vẫn có người không cầm dù, mà chỉ dùng hai bàn tay che đầu vội vàng bước qua.

Trong một ngõ hẻm chật chội của quân đội đang có một thiếu niên tầm 17, 18 tuổi ngồi với một ông lão trong cái lều trú mưa cạnh siêu thị bán quà vặt.

Bên ngoài lều tránh mưa là thế giới u ám, mặt đất bị nước mưa thấm vào biến thành màu đen nhạt, chỉ còn lại vùng đất bên trong lều tránh mưa vẫn còn giữ lại nét khô ráo. Tựa như thế giới chỉ còn lại nơi đây một khối Tịnh Thổ.

Trước mặt hai người bày một bàn cờ tướng bằng gỗ đã cũ nát, trên đỉnh đầu là biển hiệu 'Siêu Thị Phúc Lai'.

"Tướng quân." Thiếu niên tên Khánh Trần nói xong bèn đứng dậy, để lại một mình ông lão trên mái đầu lưa thưa tóc ngồi đó.

Thiếu niên Khánh Trần nhìn phía đối diện từ tốn nói ra: "Không cần vùng vẫy."

"Ta còn có thể..." Ông lão không cam lòng nói ra: "Mới đi được có mười ba nước thôi mà..."

Trong ngôn từ ông lão nói ra có phần bối rối, không ngờ mới 13 nước mà mình đã tơi bời hoa lá thế này.

Khánh Trần cũng không giải thích điều gì, trên bàn cơ đã lộ ra sát cục, chân tướng đã được phơi bày ra ở thời khắc cuối cùng.

Gương mặt thiếu niên rất sạch sẽ, ánh mắt trong suốt, chỉ là trên người mặc bộ đồng phục khá mộc mạc, dường như để cơ thể mình biến thành vô hình trong thế giới này vậy.

Ông lão ném quân cơ đang cầm trong tay xuống bàn cờ, từ bỏ nhận t

Khánh Trần không coi ai ra gì, bước vào quầy trong siêu thị, lấy 20 tệ từ nơi để tiền lẻ trong đó nhét vào trong túi.

Ông lão tức giận nhìn Khánh Trần: "Mỗi ngày ta đều thua cậu 20 tệ! Sáng nay ta mới kiếm được 20 tệ từ lão già Lý Lão Trương, sau đó toàn thua cho cậu! "

Khánh Trần kiểm tra lại tiền, rồi tiếp tục ngồi xuống bên cạnh bàn cờ, xếp lại những quân cờ: "Nếu không phải những người đó không muốn đánh cờ cùng tôi nữa, tôi cũng không phải thông qua ông để thắng tiền. Ông cần mặt mũi, còn tôi cần tiền, hợp lý quá còn gì nữa."

"Cậu nghĩ ăn chắc tôi có phải không?" Ông lão lầm bầm nói: "Thầy bói nói ta có thể sống đến bảy, tám mươi tuổi. Ta hiện tại mới năm mươi, mà mỗi ngày thua cho cậu 20 tệ. ta phải thiệt hại bao nhiêu đây?"

"Nhưng tôi dạy ông chơi cờ tướng, giúp ông kiếm về mặt mũi." Khánh Trần bình tĩnh trả lời: "Nếu dùng phép tính này, ông cũng có thiệt thòi gì

đâu?"

Ông lão lại tiếp tục l`ầm b`ầm: "Nhưng hai ngày này cậu dạy tôi toàn thứ vô dụng."

Khánh Tr`ần nhìn lão nói: "Không nên nói như vậy với bản thân mình."

Ông lão: "???"

Ông lão tức giận, sau đó cũng sắp xếp lại quân cờ, r`ồi vội vàng nói: "Được r`ồi, được r`ồi, đánh ván nữa đi."

Lúc này, Khánh Tr`ần bỗng nhiên cúi đ`ầu.

Cái quá khứ vừa mới trôi qua kia, giống như chiếu lại trong đ`ầu hắn vậy.

Nước đ`ầu tiên là pháo đ`ầu, đây là một nước chủ động tấn công. Trong đ`ầu từng nước cờ quanh quẩn.

Không chỉ có vậy.

Lúc hai người đánh cờ, còn có một người trung niên đi qua, tay c`ầm theo bốn cái bánh nướng. Bánh nướng hình như mới ra lò, còn bốc lên làn khói trắng, khiến cho cái túi đựng nó được bao phủ một lớp sương trắng.

Một cô gái mặc váy trắng c`ầm một cây dù bước qua. Trên chiếc giày da của cô ấy còn có hai con bướm trông thật xinh đẹp.

Trên trời cao, từng hạt mưa nhẹ nhàng bay vào trong ngõ hẻm, óng ánh sáng long lanh.

Phía cuối con hẻm, chiếc xe bus 103 xuất hiện trong con đường chật hẹp. Có một cô gái mặc chiếc áo công nhân vàng nhạt c`ầm chặt chiếc dù chạy v`ềphía trạm xe bus.

Tiếng bước chân, tiếng nước mưa đọng lại chảy vào nơi cống ng`ầm.

Những âm thanh huyên náo ấy phá tan sự yên tĩnh của thế giới.

Những chuyện này, Khánh Trần chưa bao giờ quên, dù cho nhớ lại vẫn còn khá khó khăn.

Nhưng khó khăn không có nghĩa là không thể.

Đây là những điều kỳ lạ xuất hiện trong trí nhớ của hắn. Đó cũng là thiên phú bẩm sinh của Khánh Trần. tựa như hắn tiện tay cầm lấy những thông tin đó từ dòng sông thời gian, sau đó đặt nó vào một góc nào đó trong đầu của mình.

Khánh Trần cố chịu đựng cảm giác não mình muốn hôn mê, cầm lên một quân cờ trên bàn cờ.

Ông lão tập trung không nói, chăm chú nhìn vào bàn cờ, mỗi bước đi là một sự nghiền ngẫm.

Khánh Trần phụ trách dạy đánh cờ, ông lão thua tiền nhưng học được nhiều thế cờ.

Cảnh tượng này cũng thật quái dị, Khánh Trần không giống những thiếu niên khác là khiêm tốn ngại ngùng khi nói chuyện với người lớn tuổi, mà ngược lại đặt mình vào tư thế thầy giáo vậy.

Người đối diện cũng cảm thấy rất tự nhiên.

"Bên đỏ pháo hai tiến năm, phe đen pháo tám tiến năm, mã đỏ hai tiến ba, mã đen tám tiến bảy, xe đỏ tiến một..." Khánh Trần di chuyển quân cờ từng bước một.

Ông lão không hề nháy mắt lấy một lần, những nước cờ phía trước ông dễ dàng hiểu được, nhưng sau nước thứ sáu không hiểu sao, rõ ràng mình ăn quân mã đối phương, mà nước cờ lại có chiều hướng suy tàn.

"Bỏ mã mười ba là một chiêu thâm thuý. Nước thứ sáu, tiến xe bỏ mã, đây

là chiêu sát thủ, phá bỏ phòng tuyến đối phương." Khánh Trần nhẹ nhàng nói: "Hôm trước, ông cùng một ông khác trong công viên Vương Thành đánh cờ, tôi đã xem rồi. Ông ta có phong cách đánh nhanh, ông học chiêu này của tôi thì việc dánh chiến thắng không thành vấn đề."

Ông lão phía đối diện yên lặng suy nghĩ, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Có thật là thắng được chứ?"

"Trong tuần này, tôi dạy ông chiêu thí mã này, sẽ giúp ông lấy lại mặt mũi." Khánh Trần nói: "Dù sao... muốn thắng cũng không có gì đặc biệt."

Ông lão lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng đột nhiên ông lão hỏi thêm một câu: "Vậy học một tuần tôi có thể thắng ông ta. Còn muốn thắng cậu thì cần bao lâu?"

Phía dưới lều tránh mưa, Khánh Trần tập trung suy nghĩ: "Thầy bói nói ông sống được bảy tám mươi tuổi... khả năng không đủ."

Mặt ông lão bỗng đơ ra: "Cậu bớt nói vậy đi có được không? Nói không chừng tôi có thể sống đến bảy mươi chín tuổi đấy... A, lúc này đáng ra cậu phải có mặt ở chỗ tự học buổi tối chứ? Sao hôm nay lại tan sớm vậy?"

Ông ấy biết Khánh Trần là học sinh lớp 11. Hôm nay là thứ ba cho nên bên trong hai con đường Thập Tam đang có lớp tự học buổi tối.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Tôi đang chờ người."

"Chờ người?" Ông lão ngạc nhiên.

Khánh Trần đứng dậy nhìn mưa phùn bên ngoài lều tránh mưa, ánh mắt thả vào trong màn mưa ấy.

Ông lão nói: "Khánh Trần, tên nhóc nhà cậu chơi cờ rất giỏi, tại sao không vào đội tuyển đi thi? Không phải cậu nói mình thiếu tiền sao? Được chức vô địch cũng kiếm được nhiều tiền mà?"

Thiếu niên Khánh Trần lắc đầu: "Tôi chỉ nhớ được nhiều kỳ phổ thôi, chứ không phải tôi đánh cờ rất giỏi. Trí nhớ không đại biểu cho năng lực phân tích. Đánh cùng các ông thì được, nếu gặp cao thủ là không có cửa. Đường của tôi không phải nơi đó, đánh cờ chỉ là tạm thời thôi."

"Tất cả đều nhớ trong đầu..." Ông lão xúc động: "Nếu trước kia, ta gặp được người nói chỉ gặp qua là không quên, chắc hẳn cho rằng đó là nói láo."

Mưa từ từ ngừng lại.

Nhưng vào lúc này, ông lão nhìn thấy Khánh Trần tỏ vẻ ngạc nhiên. Lão nhìn theo ánh mắt thiếu niên, hướng phía cuối hẻm nhìn lại. Lúc này, có một cặp vợ chồng dẫn theo một bé trai đi tới.

Cô gái trung tuổi mặc một chiếc áo khoác đẹp đẽ, cầm theo một hộp bánh ga tô được bọc bằng những sợi dây kim tuyến màu tím.

Thế giới tối tăm mù mịt cũng không che giấu được nét mặt vui sướng của ba người. Khánh Trần xoay người rời đi, để lại ông lão một mình ngồi tại lầu tránh mưa cạnh siêu thị Phúc Lai, nhẹ nhàng thở dài.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy bóng lưng Khánh Trần. Cô mở miệng gọi tên Khánh Trần, nhưng Khánh Trần không quay lại mà dần dần biến mất tại một lối ra khác của hẻm.

Bức tường hai bên hẻm khá cũ kỹ, lớp hồ trắng của tường đã tróc gần hết, để lộ ra những viên gạch pha tạp không đồng đều.

Khánh Trần muốn chờ người đến, nhưng hắn lại không muốn chờ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 2: Đếm ngược

Dịch: Gia Cát Nô

2. Đếm ngược.

Người phụ nữ trung niên bước nhanh đến siêu thị Phúc Lai, nhìn về phía ông lão hỏi: "Ông Trương, Khánh Trần sao lại tới tìm người đánh cờ?"

Qua lời nói, hai bên giường như nhận biết nhau.

Chỉ là, giọng nói ông Trương không khách khí như vậy: "Con của cô hỏi tôi làm gì? Hắn không có tiền sinh hoạt, chỉ dựa vào đánh cờ kiếm chút tiền ăn cơm."

Người phụ nữ trung niên tên là Trương Uyển Phương tỏ ra ngạc nhiên: "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra."

Ông Trương suy nghĩ, Trương Uyển Phương cũng không phải loại người nghèo khó, có lẽ tiền sinh hoạt cho Khánh Trần không ít, nhưng sao cậu bé kia sống căng thẳng như vậy?

Khánh Trần cũng không phải là đứa bé phá phách, cuộc sống sinh hoạt tính toán rất tỉ mỉ, xưa này chưa từng uống qua một ngụm đồ uống nào.

"Nhưng giờ này nó phải trong lớp tự học buổi tối chứ nhỉ?" Trương Uyển Phương hỏi.

Lúc này, ông Trương mới nhớ ra: "Nó nói đang chờ người."

"Không được, tôi phải về nhà xem sao mới được." Trương Uyển Phương

nói.

Nói xong, cô ấy cầm theo bánh ga tô bước nhanh rời đi, sau đó vang lên tiếng người con trai bên cạnh bỗng nhiên nói ra: "Uyển Phương, hôm này là sinh nhật Hạo Hạo. Chúng ta đã đặt xong chỗ ăn, ăn xong còn phải dẫn con đi xem phim nữa mà! "

Phương Uyển Phương quay đầu nhìn về phía người con trai: "Khả năng hôm nay Khánh Trần trốn học, em mặc kệ không hỏi cũng không được."

"Nó đã mười bảy tuổi rồi, có thể tự lo cho bản thân mình. Với lại, còn bố nó nữa mà." Người con trai nói xong, bèn nhỏ nhẹ nói: "Thật ra, chờ cuối tuần em gặp nó cũng được, hôm nay chúng ta tập trung cho Hạo Hạo được không?"

Trương Uyển Phương nghe được lời này bỗng nhíu mày, chỉ là một lát sau bèn thở dài một tiếng nói: "Được, hôm nay tập trung cho sinh nhật Hạo Hạo."

....

Trên con đường nhỏ tư gia rợp bóng cây của toà nhà thị chính, Khánh Trần lặng lẽ đi dưới bóng hàng cây Long Não.

Phát triển cùng với đô thị hiện đại hoá là phong cách nhưng toà nhà. Khu nhà trong này được xây vào thời gian 1970, bốn tầng nhỏ thấp, không có thang máy, không có ống dẫn gas, thỉnh thoảng cống thoát nước còn bị tắc.

Trong nhà không thể sử dụng đồ điện công suất lớn, nếu không muốn bị nhảy áp.

Khánh Trần bước vào ô cửa, không nhìn vào bức tường như người vị vảy nến, dán chi chít những tờ quảng cáo bán nhà, móc chìa khoá ra mở cửa bước vào nhà nằm ở tầng một.

Đây là một căn hộ khoảng 76 mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách.

Những phòng ở tầng một ánh sáng không được tốt lắm.

Hắn lấy điện thoại cầm tay ra kiếm một số gọi tới, sau đó nói vào bên trong: "Alo, cha..."

Âm thanh bên đầu dây bên kia cắt ngang lời của hắn: "Muốn tiền sinh hoạt tìm mẹ mày đi, cô ta hiện tại rất có tiền. Tao không có tiền."

Khi nói chuyện, đầu bên kia vẫn truyền tới âm thanh đánh mạt chược.

"Con không cần tiền." Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Đã thật lâu, tôi không có tìm các người xin tiền nữa rồi."

"Thế có việc gì?" Giọng người nam tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn: "Hay là muốn tìm người đi họp phụ huynh? Loại chuyện này, tìm mẹ mày ấy..."

Không chờ đầu dây bên kia nói xong, Khánh Trần chủ động cúp điện thoại.

Hắn nhẹ nhàng tựa vào cánh cửa đã đóng chặt của căn phòng, sau đó sắn tay áo chiếc áo đồng phục lên.

Hắn ngạc nhiên nhìn cánh tay của mình hiện lên giống như màn hình LCD, các ký hiệu cùng số lượng màu trắng: Đếm ngược 5:58:13.

Dòng chữ cùng số liệu này như được khảm nạm vào trong thân thể hắn, giống như được săm lên lớp da hình săm bằng huỳnh quang. Dù cho hắn cố gắng xoá thế nào cũng không làm chúng nó biến mất được.

Khánh Trần nhìn kỹ chúng, hắn còn kiểm chứng từng đường vân tinh mịn trên dòng số liệu kia, giống như được máy móc hỗ trợ khắc vào, đầy ắp cảm giác được sự phát triển của khoa học tương lai.

Số lượng lăng yên thay đổi.

Đếm ngược 5: 58: 12.

Đếm ngược 5: 58: 11.

Còn thừa lại 5h58p11s. Tựa như nó nhắc nhở Khánh Trần, 5h58p sau sẽ phát sinh một sự kiện không thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng không có âm thanh, Khánh Trần vẫn biết rõ từng giây từng phút vang vọng trong lòng.

Khánh Trần nhìn lại chiếc điện thoại vừa cúp, sau đó đảo một vòng quanh căn phòng không một bóng người.

Hắn không biết 5h58p sau mình sẽ nghênh đón một cuộc sống thế nào. Hắn chỉ biết, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

...

Thời gian là một đơn vị đo lường nặng nề, chiều dài sinh mệnh, chiều rộng văn mình, những đơn vị quen thuộc làm dấu mốc.

Khái niệm thời gian tồn tại trong sinh hoạt của mỗi người.

Cho nên, trong đời một con người, nếu xuất hiện thời điểm đếm ngược, mặc kệ nó đếm ngược cái gì, sẽ khiến cho người đó sinh ra cảm giác gấp gáp.

Còn 5 giờ, không ai biết thời gian cuối cùng nó chứa đựng những gì.

Có thể là nguy hiểm?

Cũng có thể là một cuộc sống khác?

Khánh Trần không có cách nào xác định, hắn chỉ còn cách chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Cho nên, trước khi thời gian này đến, hắn phải chuẩn bị trước cho mình vài chuyện.

Nếu quả thật, hắn gặp phải tình huống nguy hiểm. Vậy tối thiểu, hắn cũng muốn tạo cho mình một không gian để hành động, có một chút khả năng chống lại nguy hiểm đó.

Khánh Trần thay một cái áo khoác màu xám sạch sẽ, dùng mũ trùm che đi hình dạng khuôn mặt của mình.

Thừa dịp bóng đêm.

Hắn hướng chợ Nhân Dân đi tới. Bầu trời Lạc Thành tháng mười, rất nhanh trời đã tối.

Bên trong, âm thanh xào rau vang lên, tiếng rau củ quả hoà quện với dầu mỡ xoong chảo, tiếp theo là mùi vị mê người lan tràn khắp nơi.

Trứng gà, thịt heo, thịt dê, những tin tức về mùi vị của các đồ này hiện ra trong đầu Khánh Trần. Một ngày nào đó thời điểm hắn cần tin tức này, lập tức có thể từ một nơi 'lưu trữ' nào đó trong não lấy ra.

Hắn mua một cái kìm và một cái thuổng tại cửa hàng Ngũ Kim, mua một túi gạo và một túi bột mì kèm theo ít muối ở cửa hàng tạp hoá.

Sau đó hắn đến tiệm thuốc mua một hộp thuốc kháng sinh, mua thêm một cái đèn pin cùng lương khô tại siêu thị.

Hắn không biết mình đối mặt với những gì tại thời điểm kia, nên chỉ còn cách dùng hết khả năng của mình mà tính toán.

Những đồ vật này cơ hồ tiêu hết số vốn tích góp của Khánh Trần.

Khánh Trần mang theo đồ vật về nhà, sau đó lập tức tiến vào phòng bếp. Hắn đặt tất cả dụng cụ cùng thớt đặt ở một nơi thuận tiện nhất.

Dao phay đặt phía dưới đầu, dao róc xương đặt trên tủ giường.

Đếm ngược 2 giờ 43 phút 11 giây.

Hắn kiểm tra một lần nữa, cửa sổ đã đóng chặt, rồi ngồi ở góc giường bắt đầu suy nghĩ 'có nên tìm một sự trợ giúp'.

Tìm ai đây?

Mẹ mới có gia đình mới. Cha là dân nghiện cờ bạc.

Thật ra, trước đây khi mà Khánh Trần phát hiện trên tay mình có dòng chữ đếm ngược. Hắn chỉ mới 17 tuổi, trong ý thức vô tình muốn tìm kiếm sự trợ giúp từ phía mẹ mình.

Nhưng rồi hắn lại tự mình bác bỏ suy nghĩ này.

Khánh Trần lấy điện thoại của mình ra, có ý định chụp lại hình ảnh trên cánh tay của mình. Kết quả phát hiện ra, rõ ràng mắt thường có thể nhìn thấy từng đường vân, nhưng không cách nào xuất hiện trong bức ảnh trên màn hình điện thoại.

Trong căn phòng mờ tối không bật đèn, cửa sổ cũng không cách âm. Nguyên nhân vì đây là tầng một, khiến hắn thường xuyên nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào.

Bên ngoài tiếng bước chân, bên trong tiếng hít thở, ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại phát ra. Mọi thứ đều yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Loại kỳ lạ này không hợp với lẽ thường. Nếu tìm người bình thường trợ giúp sẽ chẳng có tác dụng, mà trường học lại chẳng có người bạn tốt nào có điểm đặc biệt.

Cho dù có cũng không nên để người bình thường cuốn vào trong sự việc này?

Cho nên muốn tìm người giúp đỡ, chỉ còn cách nghĩ biện pháp khác.

Bỗng, Khánh Trần tựa như nghĩ tới điều gì, vội đứng dậy, bước vào phòng khách lục lọi mọi thứ.

Hai phút sau, hắn yên lặng nhìn vào mặt Quan Âm Bồ Tát của sợi dây chuyền trong lòng bàn tay.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 3: Thế giới vỡ vụn

Dịch: Gia Cát Nô

Tại thời điểm sắp sảy ra biến cố nguy hiểm lại nhớ tới B ồTát. Loại hành động này có thể hiểu được con người ta đã tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử.

Nhưng Khánh Tr ần cảm thấy, trên cánh tay mình đến từ một thứ gì đó phi tự nhiên. Vậy hãy để một t ồn tại siêu nhiên đến che trở bản thân mình.

Đối với Khánh Tr ần, việc cúi đ ầu bái lạy cũng chẳng khiến mình mất mát gì.

Hắn thích công tác chuẩn bị làm cho chu đáo, để mình không lưu lại đi ều hối hận nào.

Thời gian là 9 giờ 30 p tối.

Khánh Tr ần ng ồi trên giường, cúi xuống nhìn vào màn hình điện thoại. Trong phòng ngủ chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt này. Bên trong Wechat cũng chỉ có mấy status của những người bạn ng ồi cùng bàn, không có người khác nhắn tin cho hắn.

Wechat Phương Uyển Dung mẹ của hắn cũng đen xì, đi ều này làm cho Khánh Tr ần cảm nhận có ph ần mất mác.

Đương nhiên, chỉ là một ph ần mà thôi.

Hắn cũng không rõ mình mong đợi đi ều gì.

Thật ra, hắn cũng không trách mẹ mình.

Bố hắn vì đam mê cờ bạc đã bán rất nhiều bất động sản của gia đình, không những thế còn có hành vị bạo lực gia đình. Khánh Trần cảm thấy mẹ mình ly hôn chẳng có gì sai trái cả.

Thậm chí, là đứa con chứng kiến bố mình đánh đập mẹ. Khi hai người ly hắn còn tỏ ra vui mừng.

Bởi vì đây là hành động đúng đắn.

Đêm trước khi hai người quyết định ly hôn, bà ngoại từng khuyên mẹ không ly hôn 'con là một cô gái, mang theo một đứa nhỏ mười mấy tuổi, sau này còn lập gia đình thế nào? Ai sẽ tái hôn cùng con đây?'

Khánh Trần nghe được hết mọi chuyện. Nên thời điểm bố mẹ ly hôn, hắn quyết định ở cùng với bố.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ biểu hiện ngạc nhiên của mẹ. Nhưng Khánh Trần biết đây cũng là lựa chọn chính xác.

Bây giờ, mẹ đã có một cuộc sống mới, có một gia đình hành phúc mới. Khánh Trần có lẽ có chút mất mác, nhưng hắn vẫn thận trọng mà không quấy rầy.

Đếm ngược 2: 31: 12.

Khánh Trần bỗng nghĩ đến một vấn đề. Nếu như đây là 2h30 phút cuối cùng của mình trong cuộc đời, vậy mình phải làm gì đây?

Vấn đề này rất nghiêm túc nhưng lại có phần mơ mộng.

Bởi vì vấn đề này hỏi bản thân, xem mình muốn làm cái gì nhất, điều gì mình muốn làm nhất mà chưa kịp làm, hoặc là việc mình không dám làm mà muốn làm.

Muốn biểu lộ tình yêu, nhưng lại không có người. Muốn đi nơi nào đó mà lại không biết đi nơi nào. Muốn nói lại không có lời nào. Đáp án đều nằm trong phạm vi câu hỏi.

Vấn đề này, phải đặt tay lên tim tự hỏi mình.

Khánh Trần đứng dậy, mặc lên chiếc áo khoác. Vậy mà hắn chọn thời điểm, thời gian không còn nhiều, một lần nữa ra ngoài.

Hắn dắt chiếc xe đạp ra ngoài cổng, ngồi lên nó, hướng đến một nơi lướt đi.

Đêm mùa thu gió hơi lạnh, người đi trên đường thưa thớt.

Khánh Trần đạp chiếc xe đạp, khuôn mặt bình tĩnh. Tay áo khoác bị gió thổi vén lên.

Đời này quả thực hắn có nhiều điều tiếc nuối, cũng có rất nhiều điều không dám làm.

Nhưng đêm nay, hắn không cần phải nhát gan cùng lo sợ điều gì, chỉ cần tinh thần can đảm.

Có một đoạn thời gian, Khánh Trần đã nghĩ, nếu như mình phải chết đêm nay, đáng ra mình phải xử lý xong chuyện quan trọng nhất mới đúng, nhưng hắn không có thời gian.

Hắn đi tới khách sạn Mẫu Đan, rồi tiếp tục tới khách sạn Lạc Thành, còn đi tới nơi ở Lạc Ấn. Nhưng các nơi đó đều không có người hắn muốn tìm.

Khánh Trần đạp xe qua một ngõ nhỏ, đi qua cầu Trì Quá Thất Lý, tới một nơi tập trung dưới cầu.

Khi hắn tới nơi này, nhìn thấy chiếc xe máy quen thuộc, kèm theo tiếng đánh mạt chược vang lên.

Hắn quyết định cầm lấy điện thoại gọi 110: "Alo, xin chào ngài cảnh sát. Tôi muốn báo cáo với ngài, Lạc Giản thuộc tiểu khu Long Đằng, số nhà 201 số 17 tầng 2, có nhóm người tụ tập đánh bạc."

Cảnh sát nhận điện thoại tỏ ra ngạc nhiên giây lát, sau đó mới phản ứng lại: "Được rồi, chúng tôi sẽ cử người đến kiểm tra."

Đến lúc này, Khánh Trần mới yên lòng, quay xe trở về nhà.

Suy nghĩ thông suốt.

Được rồi, Khánh Trần nhìn lại dòng thông tin trong suốt trên cánh tay. Đếm ngược 1: 02: 21.

Một lần nữa, hắn kiểm tra lại những thứ mình chuẩn bị.

Chờ đợi, mình phải ở nhà nghênh đón một khắc này.

Trước đây, Khánh Trần đã xem qua một bộ phim kinh dị. Nội dung kể về một người gặp phải những thứ bẩn thỉu, cuối cùng sẽ có quỷ cứ tại 12h đêm mỗi ngày sẽ tìm tới người đó.

Sau đó nhân vật chính tránh đông tránh tây, thậm chí còn trốn một chỗ sâu trong rừng, nhưng vẫn luôn bị tên quỷ kia tìm đến.

Khi đó, Khánh Trần từng nghĩ, tại sao nhân vật chính này lại không tìm đến một nơi có đông người?

Dù cho quỷ rất lợi hại, nhưng nới có nhiều người phải chăng tạo cho mình cảm giác an toàn hơn.

Ví dụ nhân vật chính có thể đến quán ăn đêm và ở lại đó, chờ cho tới 12h đêm tên quỷ sẽ tới đó tìm. Trong quán ăn đêm có vài trăm con người, kèm theo tiếng nhạc sập xình, chắc hẳn làm tên quỷ sợ hãi hơn chứ nhỉ...

Cho nên, Khánh Trần suy nghĩ đến đoán này có phần hoài niệm, mình có

nên đi tìm một địa phương có nhiều người?

Hoặc, mình có thể trực tiếp đến chùa Bạch Mã tại Lạc Thành... Dù sao nơi này cũng có Bồ Tát.

Không chỉ có Quan Âm Bồ Tác, còn có Văn Thù Bồ Tác, Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Cũng sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Nhưng cuối cùng Khánh Trần vẫn chọn ở nhà. Hắn cảm giác được, thời gian đếm người kết thúc loại hình như Zombie khả năng dễ xuất hiện hơn là yêu ma quỷ quái.

Nếu loại này xuất hiện, đến một nơi đông người cũng chẳng giải quyết được gì. Mặt khác, hình như Bồ Tát cũng không xử lý mấy loại chuyện này.

Khánh Trần đã chuẩn bị đồ đạc trong nhà. Nếu Zombie xuất hiện, hắn có thể trốn ở trong nhà một đoạn thời gian.

Đếm ngược 00: 31: 49.

Nửa giờ sau cùng, Khánh Trần mở đèn chụp trên bàn ra, tĩnh tâm viết một phong thư để lại trên bàn.

Nếu như hôm nay hắn phải chết, có lẽ tương lai, người nhà hoặc bạn bè thân thiết có thể nhìn thấy những lời cuối cùng hắn muốn nói.

Nếu hắn chết, có lẽ cuộc sống sẽ diễn ra một một bầu trời khác.

Đếm ngược 00: 00: 12.

Viết xong di thư, Khánh Trần ngồi ngay ngắn. Tay phải hắn nắm thật chặt con dao róc xương, đôi mắt trong suốt dần dần nhíu lại.

Càng đến thời khắc cuối cùng, tâm trí hắn càng bình tĩnh.

Tựa như biển động sắp nhấn chìm một đảo hoang đột nhiên dừng lại, phía dưới biển cũng không còn sóng ngầm cuồn cuộn, chỉ còn lại đó suy nghĩ thâm trầm kèm theo một tinh thần hừng hực khí thế!

10...

9...

8...

7...

6...

5...

4...

3...

2...

1...

Không có điều gì kỳ lạ, không có Zombie, cũng chẳng có tai nạn.

Khánh Trần lặng im nhìn xung quanh mình. Điện thoại di động của hắn dường như dừng lại vĩnh viễn tại thời điểm 12h 0 phút 0 giây.

Kim đồng hồ treo trên vách tường không còn di chuyển nữa. Quang cảnh bên ngoài cửa sổ cũng không còn chập chờn.

Hắn đứng dậy, thời gian ngưng động dường như bị phá vỡ bởi động tác đứng dậy của hắn, trong mắt thế giới giống như chiếc gương bị vỡ vụn.

Khánh Trần cầm theo con dao róc xương nhìn quanh bốn phía, bàn đọc sách không có, phòng cũng không, chỉ còn lại một cùng tăm tối.

Tiếp theo, hắn cũng rơi vào bên trong hắc ám.

...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nhưng giống như chỉ qua một cái chớp mắt. Trong cái chớp mắt đó, Khánh Trần bỗng nhiên quên đi khái niệm thời gian.

Trong bóng tối, thế giới vỡ vụn lại lần nữa chắp vá trở lại, không biết những mảnh vỡ từ đâu, trong chốc lát kết hợp lại thành một thế giới rực rỡ.

Khánh Trần nằm trên một chiếc phản cứng chật hẹp. Nơi này hoàn toàn xa lạ, hắn chưa từng tới bao giờ.

Hắn nhìn vào tay của mình, nơi đó chẳng còn vật gì. Nguyên bản nơi đó phải có một con dao róc xương, hiện tại đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Hắn nhìn về phía cánh tay mình, phát hiện ra dòng chữ màu trắng đã thay đổi.

"Trở về đếm ngược 48: 00: 00."

48 giờ, tương đương với hai ngày, Khánh Trần suy nghĩ.

Sau đó, đếm ngược nhảy lên một giây 47: 59: 59.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 4: Không chỉ một

Trở về đếm ngược 47: 59: 58.

Trở về đếm ngược 47: 59: 57.

Xuyên qua sao?

Cho nên thời điểm đếm ngược cuối cùng sẽ xuyên qua một thời không khác. Mà trở về đếm ngược là chỉ trở về thời gian.

Nghĩ tới điểm này, Khánh Trần thở ra một hơi nhẹ nhàng, có thể trở về là một chuyện tốt.

Dù cho bên kia cũng chẳng có người nhớ thương hắn. Mẹ đã có cuộc sống mới, sẽ không để ý thương nhớ hắn. Bố... Không biết giờ này ở nơi đâu.

Chắc hẳn cũng không để ý nhớ đến hắn.

Nhưng dù là vậy, mình vẫn muốn nhìn xem họ thế nào.

Hiện tại, cái mình phải làm là sống thật tốt, thật khoẻ mạnh trong 48h này.

Như vậy... Bây giờ là ngày đếm ngược đầu tiên.

Khánh Trần lần nữa quan sát thật kỹ 'thế giới mới' trước mắt này.

Thời khắc, thế giới chắp vá lại lần nữa, Khánh Trần nhìn thấy bộ áo tù trên người mình, trong phút chốc ấy hắn biết được tình cảnh của mình.

Hắn đang ở trong một căn phòng màu xám ảm đạm, ngoài một cái phản

bằng hợp kim tràn đầy khoa học kỹ thuật, các nơi khác chỉ có tường là tường.

Trên bức tường đó, có một chiếc cửa sổ nhỏ rộng tầm 90cm, nhưng bây giờ đang đóng kín.

Nhà tù là phòng đơn, bên trong chỉ có một chiếc giường, trên đó trải một chiếc ga giường thật mỏng.

Tường kim loại?

Khánh Trần ngồi dậy, vuốt ve bức tường. Nơi nào có thể làm nên một căn phòng bất chấp chi phí thế này?

Rất rõ ràng, nơi này không nằm trong thế giới hắn từng ở.

Hắn lập tức cúi xuống nhìn bàn tay của mình. Vân tay trên bàn tay này hoàn toàn giống với bàn tay trước kia, ngay cả những lỗ chân lông trên mu bàn tay cũng hoàn toàn giống.

Đây chính là thân thể của hắn.

Khi hắn xuyên qua thế giới này, chỉ là không còn con dao róc xương, cùng với bộ quần áo trên người là không thấy. Nhưng thân thể này quả thật là của hắn.

Vân tay cùng lỗ chân lông không thể giả được.

Khánh Trần ôm đầu gối, ngồi lại trên giường. Hắn nhìn cánh cửa nặng nề bằng hợp kim, chẳng biết đang suy nghĩ những gì.

Từ từ, bên ngoài cửa sổ phát ra tiếng ồn ào, thậm chị có người dùng sức đập vào cánh cửa bằng hợp kim.

Khánh Trần nhẹ nhàng đi tới cạnh cánh cửa, định ghé sát vào để nghe rõ âm thanh bên ngoài. Nhưng không dợi hắn nghe được bên ngoài đang diễn

ra những gì, cánh cửa bỗng truyền đến âm thanh, cửa mở ra.

Hắn nhìn ra bên ngoài cửa thấy một hành lang.

Một nhà tù hình vuông gồm có bảy tầng, một tầng đều có lít nha lít nhít phòng giam được sắp xếp chỉnh tề.

Bên ngoài khoảng trống của nhà tù, chỉ lác đác vài ánh đèn loé lên. Từng cánh cửa phòng giam được cẩn thận mở ra bên trong nhà tù tối tăm, giống như những căn phòng này đang giam giữ những con thú nguy hiểm vậy.

Khánh Trần đứng trước cửa, giống như hắn chỉ cần bước ra một bước sẽ dẫn đến một cuộc sống không thể ngờ được.

Trong nhà tù rộng lớn, không biết từ nơi nào truyền tới một âm thanh, một giọng nữ dễ thương vang lên: "Bảy giờ sáng, đã đến giờ ăn điểm tâm, xin tất cả tù nhân xếp theo thứ tự đội ngũ, tiến về phòng ăn."

Âm thanh ấy quanh quẩn trong nhà tù. Khánh Trần vẫn như trước đứng nhìn khung cảnh trước cửa.

Giống như, hắn chỉ cần bước ra, mọi thứ hết thảy sẽ thay đổi.

Thật ra hắn cảm giác được, cái thời khắc kia bắt đầu, đã kèm theo sự khác biệt.

Từ lúc nào bắt đầu đây?

Có lẽ là... Khi hắn đoán sự sống của mình chỉ còn lại 2h30p cuối cùng, hắn đã làm một việc mà trước kia hắn không dám làm.

Ngay cả bố đẻ của mình mà mình còn báo cảnh sát thì còn gì không dám đối mặt nữa đây.

Hắn bước ra bên ngoài phòng giam.

Nhưng giây phút đó khiến hắn ngẩn người.

Chỉ thấy bên ngoài hành lang không được rộng lắm. Trước mỗi phòng giam đều có một phạm nhân đứng đấy.

Mắt Khánh Trần bỗng nhíu lại.

Một ông lão còng lưng nhìn về phía hắn. Hắn thấy trong vành mắt người này, hiện ra một con mắt bằng máy móc màu đỏ nhạt. Toàn bộ con mắt bên phải người này được máy móc cấu tạo thành, bộ phận bằng kim loại của con mắt này kéo dài đến vị trí huyệt thái dương bên phải.

Con mắt làm bằng máy này cũng không được tinh xảo, thậm chí có phần thô sơ. Nhưng không rõ tại sao, khi hắn nhìn vào con mắt này có phần khẩn trương.

Dường như, con mắt này cũng đang phân tích toàn bộ cơ thể hắn.

Giống như, hắn dùng trí tuệ bản thân phân tích người khác vậy.

Một tên tù trung niên cao lớn, cánh tay phải hoàn toàn do máy móc tạo thành. Người này hoạt động ngón tay, Khánh Trần có thể nghe được lúc ngón tay hoạt động, tiếng máy móc linh kiện bằng kim loại chuyển động.

Cánh tay bằng kim loại to lớn kia, giống như cơ bắp làm bằng cục thép, mạng mẽ mà thô bạo.

Trong cái nhà tù này, có đến một nửa số người mà tứ chi được làm từ máy móc.

Văn minh cơ giới.

Khánh Trần nghĩ đến bốn chữ này trong đầu.

Không đợi hắn suy nghĩ tiếp theo, người đàn ông to lớn sát cười nói với hắn: "Ồ, lính mới, ăn sáng đừng nên ăn quá nhiều, không đến khi phun ra

sẽ rất khó coi đấy."

Tiếng nói vừa chấm dứt, trên hành lang đã truyền tới tiếng cười đùa của không ít người: "Nghe nói đêm qua mới tới hai người, hôm nay có thứ giải trí rồi."

"Tên nhóc, trên người chắc có tý máy móc nào, xem ra bên ngoài cũng chẳng có quan hệ gì."

Khánh Trần nghe được hai từ 'mới tới', bỗng ngớ người ra. Hắn còn tưởng đối phương biết hắn từ địa cầu xuyên qua.

Nhưng rất nhanh đã biết được, từ 'mới tới' ám chỉ hắn mới tiến vào trong nhà tù. Đối phương chắc hẳn không biết thân phận người Địa Cầu của mình.

Sau đó Khánh Trần lại nhíu mày suy nghĩ. Đối phương vừa nói có từ đồ giải trí, điều này với mình có lẽ là một trận tai nạn.

Vấn đềhiện tại, mình nên làm thế nào để sinh tồn xung quanh bọn người 'dã thú' máy móc này đây?

Hắn cố gắng kìm nén cảm giác khẩn trương sợ hãi lúc này. Một học sinh lớp 11 bình thường bỗng nhiên đối mặt với biến cố hung ác đột nhiên ập đến. Điều Khánh Trần có thể làm là ép buộc bản thân không làm ra biểu hiện khác thường nào.

Bởi hắn không biết, nếu mình để lộ ra một thế giới khác tồn tại sẽ đưa đến hậu quả thế nào.

Đột nhiên, hành lang tầng bốn có một thiếu niên phát điên: "Đây là nơi nào? Tôi muốn vềnhà? Tôi không muốn ở lại địa phương quỷ quái này thêm nữa? Các người là ai? Tôi là người có tiền, cha tôi là chủ tịch tập đoàn Vĩnh Lợi tại Lạc Thành, các người cách xa tôi ra."

Nói xong, người thiếu niên này bắt đầu điên cuồng chạy dọc theo hành

lang.

Những người khác cũng không h`ê hành động, giống như khán giả đứng xem chuyện vui. Họ vẫn duy trì đội ngũ chuẩn bị tiến vào khu vực phòng ăn.

Có người tỏ ra nghi ngờ: "Lạc Thành là nơi nào?"

Đột nhiên, trên đ`ầu Khánh Tr`ần truy`ền tới một âm thanh. Hắn ngẩng đ`ầu nhìn lên, bất ngờ phát hiện trên tr`ần nhà xuất hiện bốn chiếc máy bay như hộp sắt khắc sâu trong tr`ần nhà, đang từ từ tách ra khỏi tường, bắt đ`ầu buông xuống.

Ánh mắt Khánh Tr`ần dừng lại trên tr`ần nhà, trên tường được làm bằng hợp kim, ngay ngắn 'khảm' vào mười tám nòng súng máy treo ngược kiểu súng Gatling.

Hướng phía thiếu niên đang điên dại chạy kia, trong đó có 9 nòng súng bắt đ`ầu chuyển động.

"Mời dừng lại." Giọng nữ lại phát ra từ máy bay không người lái: "L`ần nữa cảnh cáo, mời dừng lại."

Tiếp theo, trong ngục giam vang lên giọng nữ từ loa phóng thanh phát ra: "Xin tất cả tù nhân đ`ưng yên đợi lệnh."

Vẻn vẹn trọng 10 giây, bốn chiếc máy bay không người lái ngăn thiếu niên kia ở một hành lang nào đó. Phía dưới mỗi chiếc máy bay không người lái là một họng súng chỉ thẳng vào tên đó.

Cùng lúc đó, bên trong nhà tù mở ra một cánh cửa, 9 tên không biết người máy gì c`ầm theo súng ống nhanh chóng bước ra.

Thiếu niên kia sợ hãi vô cùng, ng`ồi bệt xuống dựa vào vách tường. Còn Khánh Tr`ần vẫn lạnh lùng quan sát mọi thứ.

Người đó có hành vi quá khích, nhưng giúp cho Khánh Trần hiểu rõ vài điều.

Súng máy, máy bay không người lái, người máy, máy móc tứ chi, vô số tin tức nhanh chóng tập trung trong đầu của hắn.

Nhưng điều khiến Khánh Trần kinh ngạc nhất là. Hắn nhìn thấy những hành động của thiếu niên kia, và ý thức được 'mình không phải người địa cầu duy nhất tiến vào nơi này'.

Không phải người đầu tiên, chắc chắn cũng không phải người cuối cùng.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 5: Địa vị siêu nhiên

Dịch: Gia Cát Nô

Khánh Trần từng nghĩ qua, có thể có những người khác cũng xuất hiện đếm ngược trên cánh tay hay không?

Bởi vì hắn có suy đoán này nên mới cố tình đi tàu điện ngậm đến một nơi rất xa để kiểm tra lại thật cẩn thận, tránh cho sau này có người nhìn ra manh mối.

Nhưng về sau hàng loạt biến cố theo nhau mà tới, khiến Khánh Trần quên lãng cái suy đoán này.

Hiện tại, có vẻ như suy đoán của hắn đã thành hiện thực.

Từ Địa Cầu xuyên qua thế giới này cũng không phải ít người. Tính riêng cái nhà tù này đã có hai người, thì không cần phải nhắc tới thế giới bên ngoài nữa.

Người xuyên việt có bao nhiêu người đây? Mấy trăm? Mấy nghìn?

Bọn họ tại sao lại xuyên qua?

Khánh Trần không thể nào xác định được.

"Đợt người mới này có chút thú vị, tiếc rằng có một tên ngu ngốc." Có người nhìn thấy thiếu niên kia suy sụp, cười đùa: "Tôi nghe nói cu cậu bởi vì trốn thuế nên bị phát quyết tận 7 năm. Hôm qua, lúc mới đưa đến còn chưa khóc, bây giờ mới khóc."

"Hiện tại có người dám chọc vào cơ cấu thu thuế, không phải kẻ ngu thì là gì..."

Khánh Trần nhìn về phía người vừa nói chuyện. Đây là một thanh niên hai chân đã được thay thế bằng máy móc. Người đó nhìn thấy Khánh Trần nhìn mình, chợt khoé miệng nhếch lên: "Ồ, mới tới, mày đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?"

Đám người xung quanh lập tức cười vang, giống như đang xem vở hài kịch vậy.

Nơi này, rõ ràng khoa học phát triển tiên tiến, thế sao mặt ác của nhân loại vẫn không có gì thay đổi là sao?

Khánh Trần nhíu mày, không để ý đến nữa, mà tập trung nhìn về phía thiếu niên đang bị vây quanh bởi máy bay không người lái.

Sợ rằng, chỉ có mình hắn biết tại sao hôm qua người này không khóc mà hôm nay mới khóc. Tên đó cũng giống như mình, hôm qua cậu ta còn là một 'cậu ấm' sống ở địa cầu, hôm nay bỗng nhiên xuyên qua, cảm xúc thật khó chịu.

Đây không chỉ là suy đoán, hắn đã từng gặp qua người này.

Khánh Trần năm nay 17 tuổi, học năm hai ở một trường quốc tế tại Lạc Thành.

Mà cậu bé kia đang học lớp mười.

Hai người cũng chưa từng chính thức gặp mặt, chỉ là Khánh Trần gặp qua là không quên được, chỉ cần nhìn thấy, rất khó để quên.

Điều này làm cho Khánh Trần hơi ngạc nhiên, chẳng phải vị trí trước khi xuyên việt ở gần nhau, thì sau khi xuyên việt cũng có khoảng cách gần sao?

Hắn không có cách nào chứng thực điều này.

Nhưng Khánh Trần phát hiện một việc: Người ở nơi này đều nói tiếng phổ thông, không có một cá nhân nào nói tiếng địa phương cả.

Lúc này, người máy cảnh vệ theo cầu thang xông lên, mỗi bước chân dễ dàng vượt qua 5 bậc cầu thang, kèm theo những tiếng vang truyền đến vô cùng nhịp nhàng.

Cậu nhóc kia đã khóc đến mức độ không thể khóc được nữa.

Trong cái nhà tù này có một nữa số người dùng máy móc thay cho tứ chi. Tại một nơi mà toàn đám người nhìn dữ tợn vây quay này có thể gặp được một người Địa Cầu, khiến con người có cảm giác tha hương gặp cố chi.

Quan hệ bình thường nhưng gặp ở một nơi xa lạ được gọi là 'Đồng hương', khiến con người ta dâng lên cảm giác an toàn khó hiểu.

Nhưng Khánh Trần không có loại cảm giác này, hắn nhìn cậu nhóc kia đã hoàn toàn suy sụp, đến mức độ đái ra quần mà không biết. 'Đồng hương' không có nghĩa có thể giúp được mình, ngược lại có thể là sự gánh nặng.

Không phải ai khi đối mặt với thế giới văn minh cơ giới này mà vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Hiện tại, hắn cần phải suy nghĩ mình làm sao để chống lại điều này trong hai ngày tiếp theo, sau đó trở lại Địa Cầu tìm hiểu xem nguyên nhân rốt cuộc đến từ đâu.

Khánh Trần cố gắng điệu thấp, yên lặng quan sát. Không hiểu tại sao, hiện giờ hắn ngày càng bình tĩnh.

Cho đến bây giờ, tất cả tù nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Hắn đảo quanh kiến trúc khu nhà tù này. Vừa rồi, từ bên ngoài 9 tên người

máy bước qua cánh cửa, 3 tên ở phía dưới sảnh giới nghiêm, còn lại mấy tên kia lên tầng đem cậu nhóc đang hoảng sợ kia mang đi.

Dưới sảnh rất rộng rãi, cảm giác rộng như một sân đá bóng cỡ lớn.

Trên cái sảnh này, được chia thành các khu vực:Phòng ăn, khu vực tập thể hình, thư viện...

Những khu vực này cũng không được ngăn cách riêng biệt, giống hệt một khu vực rất lớn dùng cho hoạt động tự do. Bao quanh cái sảnh này, là 8 cánh cống lớn được làm từ sắt thép.

Những cảnh cổng này rất lớn, sợ rằng ngay cả xe tăng bọc thép cũng có thể đi qua nơi này.

Đột nhiên, Khánh Trần ngẩn người ra. Hắn nhìn thấy ba người, không biết từ lúc nào đã xuất hiện tại phía dưới sảnh, đang ngồi trên bàn ăn.

Một người trung niên khoảng chưng bốn mươi tuổi, kèm theo hai người trẻ tuổi miệng mỉm cười đứng cạnh người trung niên kia. Hai người này còn tỏ ra thích thus ngẩng đầu lên quan sát đám tù nhân trên tầng.

Trước mặt người trung niên đặt một bàn cờ tướng. Nơi đó còn có một con mèo màu xám, dấu đi bộ móng vuốt của nó mà nằm ngủ. Trên hai tai có hai búi lông nhọn, nhìn như kiểu linh miêu nhưng lại không phải.

Mèo Maine Coon?

Trong nhà tù cũng có thể nuôi mèo?

Khánh Trần ngạc nhiên, vừa rồi hắn chỉ tập trung vào người 'đồng hương', đến mức độ ba người kia xuất hiện ở sảnh lúc nào không hay.

Lúc này, người trung niên kia hết sức tập trung vào bàn cờ, dường như trên lầu phát sinh chuyện gì cũng chẳng có quan hệ gì đến lão cả.

Với lại có một chuyện làm cho Khánh Trần ngạc nhiên, là đám người máy đi lại xung quanh đó biểu hiện giống như ba người một mèo này không hề tồn tại.

Trên tầng nghiêm minh căng thẳng, dưới sảnh nhẹ nhàng thong dong, giống như hai thế giới khác biệt tương phản lẫn nhau.

Trong ba người phía dưới, hai người trẻ tuổi ăn mặc bình thường, vẫn đó bộ áo tù màu trắng xanh đan xen vào nhau. Nhưng người trung niên lại mặc chiếc áo dài màu trắng giống người luyện công.

Trong khung cảnh bóng tối đè nén, dường như chiếc áo trắng xuất hiện xoá sạch điều này.

Khánh Trần suy nghĩ, chẳng lẽ đây là trưởng quản nhà tù này?

Không đúng, dù cho gã trung niên mặc đồ luyện công khác với những tù nhân ở đây, nhưng trên ngực áo vẫn được thêu một tấm vải màu đen chứa số thứ tự tù nhân.

Người trung niên này không phải là nhân viên mà cũng là một tù nhân, chẳng qua có phần đặc biệt hơn thôi.

Người thanh niên đứng bên cạnh người trung niên, có vẻ đã nhận ra ánh mắt của hắn, nên mỉm cười quay đầu nhìn lại.

Khánh Trần tức khắc thu hồi ánh mắt.

Sau khi người thiếu niên Địa Cầu suy sụp được mang đi, bên trong nhà tù lại vang lên tiếng nói: "Theo đội ngũ lần lượt tiến về phòng ăn, để ăn cơm."

Vừa dứt lời, Khánh Trần nhìn thấy đám tù nhân lập tức quay về bên phải, sau đó xếp đội hình thật dài, theo cầu thang hướng đại sảnh bước tới.

Đến lúc này, Khánh Trần mới có thời gian kiểm tra số tù nhân, bao gồm cả

hắn có: 3102 tên.

Cái nhà tù to lớn này có tổng cộng 7 tầng, tù nhân trong mỗi tầng tạo thành một đội ngũ. Người tù nhân đầu tiên dẫn đội, ngay ngắn trật tự bước về phía phòng ăn.

Đội ngũ này không có tình trạng chen ngang, cũng không hề tách rời đội mình. Khánh Trần cảm giác nơi này giống như một trương trình vận hành, hết thảy mọi sự đã được người ta 'lập trình' sẵn vô cùng tốt rồi.

Loại trật tự này được duy trì đến khi nhận được đồ ăn từ một cửa sổ gọi món, có người máy trực ở đó.

Tựa như gọi món xong, mọi người có thể tự do hoạt động.

Khánh Trần ở tầng thứ năm. Cho nên, đến lượt bọn hắn mua cơm thì tầng thứ nhất đã kết thúc bữa ăn. Lúc này, chỉ còn cảnh tượng, hai tên tù to lớn kéo theo một người tù trẻ tuổi nhanh chóng hướng một phòng giam tầng một bước tới, xung quanh có không ít người ồn ảo cổ vũ.

Có người lớn tiếng chỉ đạo: "Nhanh kéo nó vào trong phòng giam, đừng để nó bị thương ngoài sảnh, cẩn thận với đám người máy quản ngục kia phát hiện."

Người đang nắm, kéo tên tù nhân trẻ tuổi hờ hững trả lời: "Yên tâm, tôi không phải cùng loại với tên ngu xuẩn Dương Kiệt kia."

Cùng lúc đó, người trẻ tuổi kia không ngừng giãy dụa, gào thét: "Thả tôi ra! "

Thế nhưng thời điểm cả đám chuẩn bị tiến vào căn phòng giam, người trẻ tuổi lập tức thay đổi thành giọng cầu xin: "Van cầu các người tha cho tôi đi! "

Nhưng mặc kệ anh ta nói thế nào, đều không thể đả động được đám người này, mà ngược lại tiếng ồn ào cười nhạo càng nhiều hơn.

Đột nhiên, gã phía trước có con mắt bằng máy móc quay đầu lại, cười nói: "Đừng có hết nhìn đông lại nhìn tây thế, chờ chút sẽ đến lượt mày thôi."

Khánh Trần bình tĩnh nhìn gã, khiến lão ta cảm giác được ánh mắt thiếu niên này có vẻ khác biệt. Không biết lý do là gì, trong lòng lão đột nhiên dâng lên cảm giác căng thẳng.

Trước cửa sổ gọi cơm, đội hình lập tức toán loạn.

Khánh Trần nhận ra, ba người như có như không áp sát, có vẻ như muốn không chế hắn!

Hắn đột nhiên bước nhanh hơn, mà đối phương cũng bước nhanh hơn theo hắn, tập trung vây hắn vào giữa.

Giờ phút này, hình ảnh cái nhà tù như pháo đài này bỗng tinh tế hiện lên trong đầu Khánh Trần.

Trên mái vòm, 18 ụ súng như dã thú yên tĩnh chờ lệnh, giống như đám mãnh hổ ngủ say.

72 máy bay không người lái, nằm ẩn trong những bức tường bằng hợp kim, tựa như những chú ong vàng ngủ say.

210 camera giám sát, chậm rãi chuyển động mọi góc độ. Trong đại sảnh, ba người máy cầm súng lặng im đứng đó.

Từng đám tù nhân, lần lượt từng người một cầm lấy đồ ăn của mình. Có người còn tránh mắng, món thịt tổng hợp hôm nay thật khó ăn.

Bên cạnh một cái ao nước, có người đang rửa đĩa ăn của mình, cũng có người rửa cả cho người khác nữa.

Trong đại sảnh, càng ngày càng có nhiều người kết thúc bữa ăn, nên không khí bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. Mọi người đi tới đi lui, có người đến khu tập

gym, có người hóng hớt nghi thức chào đón người mới.

Nhưng, đám tù ân này đều rất tự nhiên tránh xa vị trí người trung niên đang tập trung vào bàn cờ kia.

Người trung niên vẫn như cũ, chăm chú nhìn bàn cờ, trong phạm vi bán kính 5m không một ai dám tới gần. Giống như một tảng đá ngầm cứng rắn trấn định giữa biển cả, Dù cho sóng biển mãnh liệt, hay tàu thuyền to lớn đều phải nhượng bộ.

Khánh Trần cầm lấy đĩa cơm, tách khỏi vòng vây của ba người, hướng về phía người trung niên kia mà tới.

Đám tù nhân nhìn phương hướng của hắn, nhiều người không hiểu được tên tù nhân mới này đang định làm gì?

Thời gian chậm rãi trôi qua, có càng nhiều ánh mắt dõi theo hành động của hắn, cùng xì xào bàn tán. Từng tên tù nhân đều tỏ ra mong chờ, chờ nhìn hắn trở thành trò cười.

Đám người mới hầu như phát hiện ra người trung niên đặc biệt, muốn dựa vào người đó để có thể thoát khỏi cái nhà tù này cũng rất nhiều. Khánh Trần không phải là người duy nhất.

Nhưng thực tế, chưa một người nào thành công.

Chỉ là, Khánh Trần để mặc ngoài tai những lời cười nhạo phía sau, tiếp túc hành động mà chẳng thèm để ý đến ai, nhẹ nhàng bước qua đám người.

Không để cho hắn tới gần đám người trung niên đã bị hai người trẻ tuổi đứng ra ngăn cản. Anh ta cười nói: "Người mới, tôi biết cậu đang suy nghĩ điều gì. Nhưng chúng tôi sẽ không giúp cậu."

Đối phương đã đoán được ý định của Khánh Trần, mà Khánh Trần lại chỉ tập trung ánh mắt của mình về phía sau lưng cậu thanh niên.

Người trung niên đối với việc đang diễn ra vẫn tỏ thái độ mắt điếc tai ngơ, giống như không nghe thấy bất cứ điều gì.

Hắn nhìn về phía người trung niên nói ra: "Đầu tiên để tốt tiến một, tàn cuộc này tôi có thể phá."

Người trung niên lúc này mới ngẩng đầu lên. Việc này khiến cho cả đại sảnh rơi vào im lặng, còn mèo bổng mở mắt.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 6: Tốt qua sông sẽ tạo đột biến

Dịch: Gia Cát Nô

Thời điểm trước khi người trung niên ngẩng đầu lên, Khánh Trần vẫn có suy nghĩ người này bị điếc. Xung quanh động tĩnh lớn như vậy, mà chẳng có chút ảnh hưởng gì với gã.

Nhưng thời điểm người trung niên ngẩng đầu lên, Khánh Trần lại cho rằng mình mới là kẻ điếc, bởi vì tiếng ồn ào huyên nào bên trong đại sảnh bỗng chốc yên tĩnh một cách lạ kỳ, không thoát ra một tiếng động nào.

Ánh mắt đám người trong này trở nên kinh ngạc, có một số người không hiểu chuyện gì xảy ra. Tựa như muốn tăng lên thân phận của người trung niên kia vậy.

Bởi vì, từ trước tới nay, người trung niên này chưa bao giờ phản ứng lại với những người tới đây xin giúp đỡ.

Khánh Trần nhẹ nhàng thở dài một hơi, bởi thực tế chứng minh hắn đã đoán chính xác.

Người trung niên cũng không nói gì với hắn, mà nhẹ nhàng di chuyển con tốt của quân đỏ tiến lên một nước.

Người trung niên tự mình điều khiên bên cờ đen. Lão lựa chọn để tượng từ năm tiến bảy, giết chết con tốt hung hãn mưu đồ qua sông.

Khánh Trần đứng ở phía xa, lẳng lặng nhìn bàn cờ. Đây là một thế cờ tàn khá nổi tiếng ở Địa Cầu, có tên là Tứ Khấu Cầm Vương. Thế cờ này có

hai cách bố cục, mà cách bố cục ở trên bàn cờ kia là cách đáng sợ và khó khăn hơn rất nhiều cách còn lại.

Sao lại gọi là cờ tàn, bình thường nó ám chỉ bên đen sẽ thắng. Bên đỏ muốn kéo về thế hoà cũng không làm được. Nếu đưa về thế hoà, xem như thế cờ này được giải.

Nhưng, Khánh Trần không thích cờ hoà.

Thế cờ tàn Tứ Khấu Cầm Vương có phần đặc biệt. Bốn con tốt bên đỏ đã qua sông tiến vào những nơi quan trọng, mà hai xe vẫn còn tồn tại.

Nhìn thế cờ có vẻ như trong tình trạng ngang nhau, nhưng thật ra mỗi bước đi đều là liều chết, khắp nơi là cạm bẫy. Bên đen chỉ cần một nước rỗi là dành chiến thắng. Bên đỏ chỉ còn cách tấn công và tấn công, cứ tưởng rằng bên mình đã nắm lợi thế rất lớn trong tay, nhưng kết quả bị giết ngược.

Giống như một người tràn trề hi vọng, đùng một cái rơi vào tuyệt vọng.

"Tiếp tục." Người trung niên nhẹ nhàng nói ra.

Khánh Trần trả lời: "Tốt 2 tiến 3."

Ánh mắt trung niên sáng lên, tựa như vô cùng thích thú, đến mức độ chẳng thèm di chuyển con cờ. Lão ấy nhắm mắt lại, cùng Khánh Trần thôi diễn những bước tiếp theo: "Tướng 6 tiến 1."

Khánh Trần cũng nhắm mắt lại: "Xe sau tiến 4."

"Tượng 7 lui 9."

Đến lượt thứ 6, Khánh Trần đột nhiên nói: "Xe tiến 7."

Hai mắt người trung niên lần nữa mở ra, lão kinh ngạc nhìn Khánh Trần: "Tượng 5 lui 7."

5 lượt đầu, hai bên nhẹ nhàng đi từng bước. Nhưng thế cờ bước sang lượt thứ 6, hai bên bắt đầu từng bước dồn nhau vào chỗ chết.

Ông giết tôi! Tôi giết ông! Máu chảy thành sông, chiến đấu nổ ra khắp bàn cờ.

Hai bên ra chiêu vô cùng quyết đoán và tàn nhẫn.

Hai người như những vị tướng lĩnh giữ được sự tỉnh tảo tuyệt đối, vì đạt được thắng lợi cuối cùng có thể hi sinh tất cả.

Thế cờ Tứ Khấu Cầm Vương khiến hai người sản sinh ra khí thế lãnh đạo. Ẩn sâu bên trong khả năng lãnh đạo là sự tính toán tỉ mỉ.

Ban đầu, bên đỏ có bốn tốt qua sông vô cùng khí thế. Nhưng Khánh Trần đã từng bước lấy chúng nó đánh đổi cho mưu đồ của mình, cuối cùng chỉ còn lại một con.

Xe một lên 4.

Tướng 4 qua 5.

Pháo 4 qua 5.

Xe 3 tiến 5.

Đến lượt thứ 10, lúc này Khánh Trần mới thở ra một hơi: "Tướng 5 tiến 1."

Ván cờ kết thúc.

Bắt tướng!

Cũng giờ khắc này, thế cờ tàn Tứ Khấu Cầm Vương được giải mới toát ra sức hấp dẫn của nó. Trong đó phân chia ra hai bên bờ sông, tạo nên thế cục khiến người trung niên cảm giác như đang tính kế chiến đấu với nhau trên

chiến trường.

Thế cờ này, mỗi nước đi đều cực độ nguy hiểm.

Điều làm cho người trung niên ngạc nhiên hơn cả là thiếu niên trước mặt này còn khá trẻ, mà trong tình thế khó khăn này vẫn không chút do dự.

Không vứt bỏ, cố gắng hết mình. Nhưng chiến tranh vẫn là chiến tranh, trong đó sao có thể không có sự hi sinh?

Lão im lặng nhìn về phía cậu thanh niên, cậu ta cũng nhìn thẳng mặt lão. Với vẻ mặt nghiêm nghị quật cường.

Thân hãm tuyệt cảnh, nhưng vẫn muốn chém giết ra một con đường sống, mở ra cuộc sống mới.

Lão biết được, mình ngồi đánh cờ, còn đối phương đang vùng vẫy tìm sự sống trong tình trạng bị những con mãnh thú bằng máy móc vây quanh. Nên thái độ có chỗ khác biệt.

Không ai ngờ được, chính giờ phút này, 210 camera giám sát trong nhà tù như một thành trì này, có đến 81 cái chuyển hướng về phía Khánh Trần.

Những vòng xoáy đen bên trong các camera này bỗng co lại, tựa như muốn nhìn rõ bộ mặt của Khánh Trần.

Không ai biết điều khiển đằng sau những camera này là ai, và ai đang tập trung chúng lại.

Người nam nhân cười cười, cầm lấy quân tướng bên đen trên bàn cờ: "Thú vị. Những năm qua, người chơi cờ tướng đã không còn nhiều. Ngày mai tiếp tục."

Lão nói xong, bèn chắp tay phía sau hướng khu vực đọc sách đi tới. Để lại trên bàn ăn bàn cơ, mà không một ai dám đụng vào.

Con mèo màu xám nằm trên bàn cũng đứng dậy, lặng lẽ đi theo sau người trung niên.

Thời điểm con mèo nằm chết bàn rất giống một quả bóng bằng lông, nhìn cũng không lớn lắm.

Nhưng khi thân thể nó duỗi ra, Khánh Trần mới thấy được chiều dài nó khoảng một mét, mạnh mẽ bất thường.

Bình thường, những chú mèo khác bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng nên mới có câu bước chân mèo. Nhưng con mèo này lại khác, mỗi bước đi đều giống mãnh hổ già dặn.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người chú ý đến việc bên này đều ngẩn hết cả người. Thế cờ tàn đó, người thiếu niên dành chiến thắng?

Thật ra, đám người này không biết cờ tướng, mà về sau hai người đánh cờ mồm càng khiến đám người nghe không hiểu.

Thời đại này có rất nhiều loại hình giải trí, mỗi một cái đều kích thích hơn so với chơi cờ, càng khiến người ta mê mẩn hơn.

Bọn họ có thể dùng Chip để trực tiếp đạt được khoái cảm. Còn có thể đặt ý thức của mình vào môi trường ảo, đó là thú vui khá rẻ trong thời đại này. Nên người chơi cờ tướng đã ít lại càng ít. Dù cho chí tuệ của anh tốt đến mức độ nào chăng nữa, cũng làm sao bằng trí tuệ nhân tạo được?

Nhưng mà, trong mắt họ Khánh Trần đã đưa tới một sự kinh ngạc. Sao vị trung niên kia có thể thua được chứ?

Mặc kệ là đánh cờ hay chiến đấu. Người nọ sao có thể thua được chứ?

Thật ra, Khánh Trần cũng cảm thấy kỳ lạ. Người trung niên này, tứ chi cũng không có máy móc nào, ngay cả 2 người thiếu niên bên cạnh cũng không có. Vì sao đám mãnh thú có máy móc trợ giúp trong này lại sợ đến vậy? Danh tiếng người này cao đến mức độ nào?

Người trẻ tuổi trước đó từng ngăn cản hắn, nháy mắt nói: "Quá giỏi, tôi gọi là Lâm Tiếu Tiếu. Còn đây là Diệp Vãn. Hẹn ngày mai gặp lại."

Cậu ta nói xong, lập tức cùng người một người trẻ tuổi khác tên là Diệp Vãn hướng về phía người trung niên bước nhanh tới.

Lúc này, Khánh Trần thậm chí còn không biết vị trung niên đã nói những gì. Chỉ còn nhớ danh tính của hai người trẻ tuổi. Nhưng nói gì thì nói, đây là một sự khởi đầu rất tốt rồi.

Xung quanh đại sảnh, không khí có phần căng thẳng. Mãi đến khi, người trung niên dẫn theo Diệp Vãn, Lâm Tiếu Tiếu tiến vào bên trong khu đọc sách, đám người mới từ từ tách ra hoạt động.

Đám chiêu đãi tù nhân mới đang không ngừng kéo thêm những người mới vào phòng giam. Tính cả hắn thì có 12 tên người mới, mà có tới 9 người đã bị kéo vào.

Lúc này, Khánh Trần nhìn về phía đám người này, nhưng đám người đã không còn có ý đồ gì với hắn nữa rồi.

Bỗng nhiên, có một người thanh niên, có một cái chân đã được thay thế bằng máy móc chạy tới trước mặt Khánh Trần, sợ hãi nói: "Chúng ta đều là người mới tiến vào. Cậu giúp tôi lần này, sau này mọi việc tất cả đều theo cậu."

Đám tù phạm xung quanh lạnh lùng nhìn về phía này. Có một chuyện bọn họ cũng chưa làm rõ được. Khánh Trần thì bọn họ rõ ràng không dám đụng rồi, nhưng nếu người thanh niên này muốn bảo vệ người khác, thì đám người cũng không đồng ý.

Có điều, Khánh Trần giống như mắt điếc tai ngơ, ngoài mặt biểu hiện sự bình tĩnh, giống như chưa nghe thấy điều gì.

Đám tù nhân nở nụ cười, mạnh mẽ lôi thiếu niên kia đi.

Chỉ còn vang lên tiếng la hét của người thanh niên: "Cậu tôi là quản lý công ty 17 tại thành phố Trường Minh, các người..."

Không đợi cậu ta nói hết lời, một tù nhân khác đã cười vang nói: "Trừ 5 công ty lớn, những công ty khác đừng phí công nhắc tới. Đừng nói là mày, kể cả cậu mày bước vào nhà tù Bảo Luỹ Lý này đ`âu phải cúp đuôi mà làm người."

Khánh Tr`ần yên lặng, lắng nghe những tin tức quan trọng đó. Hắn muốn quan sát thêm, trong đám người mới này còn có ai đến từ Địa C`ầu không.

Hắn mới xuyên qua, hoàn toàn không thuộc v`ề thế giới này. Đến bây giờ, hắn vẫn chưa biết mình bị phán án bao nhiêu năm.

Khánh Tr`ần tin tưởng, người khác cũng không có ký ức. Nên rõ ràng giống như người thanh niên kia, nói ra quan hệ bên ngoài ngục giam không phải là 'đ`ồng hương' của hắn r`ồi.

Trong 12 người mới trong nhà tù này, chắc hẳn chỉ có người thanh niên suy sụp kia là đến cùng nơi với hắn.

Không biết lý do là gì, Khánh Tr`ần không cảm nhận được một chút mệt mỏi nào, ngược lại còn có ph`ần hào hứng với hoàn cảnh cuộc sống mới này.

Cuộc đời khác hoàn toàn.

Câu nói này nghe qua đã có sức hút đặc biệt.

Đương nhiên, khi cuộc sống của anh đang chìm trong một mớ bòng bong, bỗng nhiên có một người đặt trước mặt anh một nút bấm và nói: Chỉ c`ần cậu đè cái nút này xuống, sẽ đạt được một cuộc sống không bình thường.

Nhưng nhấn vào nút đó, sẽ dẫn đến hai khả năng.

Khả năng được cuộc sống tốt hơn.

Cũng có thể là tệ hơn.

Anh nhấn hay là không nhấn?

Khánh Trần biết mình sẽ nhấn.

Trên Địa Cầu, hắn giống như một người dư thừa. Bố hắn chê hắn vương víu. Mẹ có cuộc sống mới. Anh em họ hàng cũng không muốn gặp hắn.

Khánh Trần đã một mình trải qua hai cái tết.

Cho nên, cuộc đời anh đang gặp phải chỉ toàn u ám. Như vậy, mặc cho thay đổi có nguy hiểm, mù mịt, kinh khủng, đều khiến suy nghĩ trong đầu sinh ra cảm giác chờ mong.

Thế giới này là khác biệt. Với Khánh Trần, từ Địa Cầu đi tới nơi này, giống như trong cuộc sống một lần chơi lớn, cũng có thể nói là một lần giải thoát mình khỏi quá khứ.

Nếu như không có biến cố đếm ngược này xảy ra. Hắn vẫn sẽ cố gắng học tập, cố gắng nuôi sống bản thân. Sau đó, dựa vào trí nhớ đặc biệt của mình thì một trường đại học thật tốt, thật ra nơi này, vĩnh viễn không quay về.

Thế nhưng, cuộc sống vẫn là thế, chẳng có chút ý nghĩa nào.

Hắn tin tưởng, ở Địa Cầu có không nhiều người xuyên qua giống hắn. Dù cho là mấy nghìn, mấy chục nghìn cũng chỉ là con số nhỏ xíu so với tổng số người nơi đây.

Điều này tạo cho hắn cảm giác đặc biệt.

Đếm ngược 39: 31: 29.

Khánh Trần yên lặng đánh giá mọi sự xung quanh. Hắn muốn ghi chép lại

tất cả tin tức có thể, để đến khi mình quay trở lại phòng giam sẽ chậm rãi tiến hành phân tích.

Trên đại sảnh, ngay bên cạnh một cánh cổng, đang có một hộp hình chiếu 3D màu xanh, trên đó hiện ra thời gian: AM 8:29.

Những hình ảnh bắt mắt phát ra từ chiếc hộp khá mới lạ, biểu thị hiện tại là buổi sáng lúc 8 giờ 29 phút.

Nhưng vào lúc này, một người thanh niên, thừa dịp t`âm mặt của mọi người rời đi, mới lại g`ần Khánh Tr`ần nhỏ giọng nói: "Ngài cuối cùng cũng tới, thật sự giống như trong truy`ền thuyết đẹp đẽ cực kỳ. Tôi tên là Lộ Quảng Nghĩa. Ba tháng trước Khánh Ngôn sắp xếp tôi vào đây. Ngài gọi tôi Tiểu Lộ là được r`ồi."

Khánh Tr`ần: "???"

Hắn ngạc nhiên nhìn v`ề phía đối phương.

Người thanh niên tên Lộ Quang Nghĩa này khoảng chừng 24, 25 tuổi, tóc dài màu đen. Cánh tay phải và chân trái đã được thay bằng máy móc, cùng với con máy trái cũng đã được thay thế. Thậm chí, Khánh Tr`ần có thể nhìn thấy những đường vân trong đó không ngừng thay đổi tiêu cự.

Thân thể máy móc này cùng ph`ần đông tù nhân có ph`ần khác biệt, v`ề cả cấu tạo cùng chất liệu, trông cực kỳ tinh xảo.

Khánh Tr`ần tìm kiếm lại trong ký ức, những hành động của người này từ nãy đến giờ.

Lúc này, Khánh Tr`ần mới phát hiện. Trong hơn một giờ vừa qua, Lộ Quang Nghĩa nhìn mình tới 21 l`ần, và con số này chỉ khi cậu ta trong t`âm mắt của hắn.

Khánh Tr`ần không biết người này là ai. Nhưng lời nói của đối phương rõ ràng nhận biết mình, hơn thế nữa cách xưng hô còn dùng kính ngữ.

Trong lời nói của Lộ Quang Nghĩa, mình tiến vào trong nhà tù này còn có mưu đồ khác.

Nhưng Khánh Trần sợ mình bị lộ chuyện xuyên qua, cho nên tạm thời còn chưa muốn gặp Lộ Quang Nghĩa nhiều: "Hiện tại, tôi chưa cần người hỗ trợ, có một vài việc tự tôi làm là được rồi."

Đầu Lộ Quang Nghĩa lắc như trống lúc lắc vậy: "Không được, không được. Tôi nhất định phải hầu hạ ngài thật tốt."

Khánh Trần cũng lắc đầu: "Tính tình còn người không phân sang hèn. Cậu không cần dùng loại từ hầu hạ này đối xử với tôi."

Lộ Quang Nghĩa nịnh nọt nói: "Đừng mà. Về sau, ngài có việc gì xin sai tôi, dù giống con chó liếm chân cũng được."

Khánh Trần bó tay rồi. Rốt cuộc cậu ta thuộc hạng người gì, mà có thể phá bỏ giới hạn cuối cùng kia: "Nếu như tôi bị nấm chân thì sao?"

Lộ Quang Nghĩa nói dứt khoát: "Thì tôi sẽ liếm cho ngài khỏi mới thôi."

Khánh Trần chết lặng: "... Vãi."

Dù cho hắn cố gắng kiềm chế bản thân để đừng nói lung tung, cũng phải xúc động nói một từ.

Hiện tại Khánh Trần cũng có chút mơ hồ. Rõ ràng đây vẫn là thân thể của mình, ý thức cũng chạy theo xuyên qua, sao lại kỳ lạ đến mức độ có mối quan hệ nơi này?

Nói cách khác, trong suy nghĩ đám người thế giới này, mình thật sự đã sống ở đây rất nhiều năm?

Lộ Quang Nghĩa nhìn thấy Khánh Trần im lặng, bèn nhỏ giọng nói: "Sáng nay, tôi còn suy nghĩ, không biết tại sao ngài lại không tới tìm tôi. Thì ra

ngài dùng thân phận người mới tiếp cận Lý Thúc Đồng, thật là tuyệt vời. Tại số 18, nhà tù Bảo Luỹ Lý. Nếu chúng ta đạt được sự trợ giúp từ phía Lý Thúc Đồng, kế hoạch của chúng ta sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

Khánh Trần: "..."

Kế hoạch gì?

Anh ta đang nói gì vậy?

Có thể nói rõ hơn một chút có được hay không?

Lộ Quang Nghĩa giống như đang nói với bản thân mình vậy, cậu ta tiếp tục lẩm bẩm: "Tôi đã vào trong này ba tháng, vì ngài chuẩn bị nên đã tập hợp được một nhóm người. Ngài yên tâm, nhóm người này sẽ không giống xe tuột xích đâu."

Tên thanh niên ríu rít nói chuyện.

Khánh Trần có cảm giảm Lộ Quang Nghĩa này có phần lắm lời. Hắn chỉ có thể lắng nghe, mà không biết trả lời thế nào.

Đây giống như chơi 'Ai là spy". Lúc anh cầm một lá bái trống không, phải đợi mọi người chia xong mới có thể nói ra lời nói. Không phải ai cũng từ đầu cầm lá 'nước tiểu', rồi người thứ nhất nói có thể uống. Nếu chuyện này xảy ra thì xin lỗi bạn thua rồi đó.

Hắn lục lại trí nhớ thêm lần nữa. Phát hiện thời điểm ăn sáng, xung quanh Lộ Quang Nghĩa có khoảng một trăm người âm thầm theo sát, trong đám người đó thân thể đã có bộ phận được thay bằng máy móc.

Xem ra, những người này là đám 'thủ hạ' mà Lộ Quang Nghĩa mới nhắc tới.

Lỗ Quang Nghĩa vẫn thấy Khánh Trần không nói lời nào, nên tiếp tục hạ giọng nói: "Nhưng, ngài cũng nên cẩn thận Lý Thúc Đồng. Cùng loại

người này ở chung một chỗ, chẳng khác nào ở cùng với hổ. Nếu có gì sai sót sẽ rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan... Thật xin lỗi, là tôi lắm mồm."

Lúc này, Khánh Trần mới nghĩ tới. Người mà cậu ta gọi là Lý Thúc Đông, chính là vị trung niên kia.

Lộ Quang Nghĩa thấy mình tiến đến đánh vờ với Lý Thúc Đồng, nên mới tưởng rằng mình vì sứ mệnh nên mới làm thế.

Nhưng mình tiếp cận Lý Thúc Đồng, không phải vì một kế hoạch nào đó, mà vì mạng sống.

"Lần này ngài mang theo chỉ thị gì đến vậy?" Đột nhiên Lộ Quang Nghĩa hỏi chuyện này.

Khánh Trần từ từ quay lại nhìn cậu ta: "Đánh từ phía nam, đến tận Lạt Ma."

Thanh niên: "???"

Khánh Trần không để ý đến cậu ta nữa, mà xoay người rời đi. Để lại Lộ Quang Nghĩa ngây người đứng đó lẩm bẩm: "Đánh từ phía nam tới tận Lạt Ma? Lạt Ma là cái gì?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 7: Nhất

Dịch: Gia Cát Nô

3102 tên tù nhân. Hiện tại, một phần tham gia hoạt động chào đón người mới, một phần đến khu vực giải trí. Còn một phần rất nhỏ tới khu thể dục luyện tập. Mọi người dường như không hứng thú với việc đọc sách cho lắm.

Cho nên loại người Lý Thúc Đồng, Lâm Tiểu Tiếu, Diệp Vãn thuộc thành phần khác biệt.

Lâm Tiếu Tiếu ngồi xổm lên một cái ghế, cười đùa tí tửng, hai chân để trần, giày tung toé dưới đất mỗi nơi mỗi cái.

Diệp Vãn nghiêm trang đứng sau lưng Lý Thúc Đồng, ánh mắt đảo qua xem xét xung quanh.

Lâm Tiểu Tiếu xinh đẹp nhìn qua đã biết là người lanh lợi. Còn Diệp Vãn trông khoẻ mạnh, kèm theo gương mặt có phần nghiêm túc hơn.

Một người trông giống thư đồng, người còn lại càng giống một bảo tiêu.

Lâm Tiểu Tiếu thấy Lý Thúc Đồng đã xem xong tin tức, vội càng nói ra: "Ông chủ, thiếu niên kia không giúp những người mới khác."

Lý Thúc Đồng gật đầu: "Không giúp là bình thường. Lúc đánh cờ hắn sát phạt quyết đoán, chấp nhận chặt cụt tay chân cầu sinh tồn, huống chi là đối với người khác.

"Đánh cờ là đánh cờ. Trên bàn cờ, nếu con của tôi cũng có thể... Ông chủ,

mai còn muốn tiếp tục đánh cờ với hắn sao?" Lâm Tiểu Tiếu suy nghĩ rồi hỏi.

"Tiếp tục." Lý Thúc Đồng cười nói: "Không đánh cùng hắn, chẳng lẽ đánh cùng với hai tên già mờ các cậu sao?" Khu đọc sách, Lý Thúc Đồng ngồi ở một chiếc bàn gỗ thật dài, cầm một cái máy đọc sách, chăm chú nhìn vào đó. Trong đó là những loại tin tức mới nhất sáng nay.

Còn mèo lớn lại lần nữa nằm trên bàn cuộn tròn lại ngủ. Giống như chú mèo này sinh ra ở cuộc đời này chỉ để ngủ mà thôi.

Khu vực đọc này giống như một thư viện cỡ nhỏ, nhưng trên 'giá sách' lại không hề chất đầy những quyển sách, mà nơi đó chỉ để một khe hở dùng cho việc nạp điện máy đọc sách.

'Giá sách' kiểu này được đặt ở trong mấy chục cái bài dài, đủ cho cả ngàn người sạc cùng lúc, nhưng hiện tại nơi này vắng tanh.

Diệp Vẫn đứng bên cạnh, gằn giọng nói: "Tôi mạnh hơn Lâm Tiểu Tiếu một chút."

"Manh hơn thì sao?" Lý Thúc Đồng nhìn về phía Diệp Vãn, dùng ngón tay chỉ vào tin tức trong máy đọc sách: "Còn nhớ rõ, tập toàn Trần Thị bắt được người tên là Quách Hổ Thiên không? Thẩm phán đã đưa ra quyết định, mấy ngày nữa tên này có thể được chuyển đến nhà tù số 18. Đến lúc đó, cậu gặp hắn xem sao."

Diệp Vãn gật đầu: "Trước kia đã từng liên hệ qua một lần. Người này ở chung không tốt lắm, nhưng ít ra vẫn có thể nói chuyện được."

"Ừ." Lý Thúc Đồng gật đầu, lại hướng ánh mắt về phía Lâm Tiểu Tiếu: "Người thiếu niên suy sụp sáng nay, cậu thấy thế nào?"

"Tôi quan sát thật lâu, luôn cảm giác có điều không đúng." Lâm Tiểu Tiếu phân tích: "Nhìn như thiếu niên đó sau khi suy sụp ăn nói lung tung. Nhưng khi cậu ta nói đến tập đoàn Vĩnh Lợi, vô cùng chắc chắn, giống như đó là

điều hiển nhiên."

"Thân phận cậu ta?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Đã điều tra, bên ngoài cậu ta có vỏ bọc là một nhân viên xã hội nhàn rỗi phổ thông. Cậu ta làm việc cho một tổ chức buôn bán chân giả ở thành phố 18 tên là Hắc Hổ. Dù cho việc buôn bán chân giả không tìm ra được chứng cứ, nhưng vẫn lấy tội danh trốn thuế đưa vào. Tất cả quá khứ đã điều tra, nhưng không hề có thông tin về tập đoàn Vĩnh Lợi. Chưa nghe qua bao giờ." Lâm Tiểu Tiếu nói.

Chẳng ai biết Lâm Tiểu Tiếu thăm dò bằng cách nào. Cậu ta chỉ dùng thời gian một giờ đồng hồ, đã điều tra tất cả thông tin về cậu thanh niên suy sụp kia.

Đây là một việc vô cùng thần kỳ.

Lý Thúc Đồng nói: "Tiếp tục chú ý, người thiếu niên này nhất định có vấn đề. Mà này, cậu thanh niên cùng ta đánh cờ thì thế nào?"

Lâm Tiểu Tiếu trả lời: "Ngài vừa mới đánh cờ xong, tôi còn chưa kịp tra. Trước thời điểm nghỉ trưa sẽ cho ngài câu trả lời chắc chắn.

"Tốt." Lý Thúc Đồng tiếp tục cúi đầu vào tin tức trong máy đọc sách.

Lâm Tiểu Tiếu lặng im quan sát Lý Thúc Đồng. Cậu ta ý thức được, ông chủ của mình bắt đầu chú ý đến thiếu niên kia.

Ngay thời điểm cậu ta chuẩn bị nói thêm điều gì. Lâm Tiểu Tiếu bỗng quay đầu nhìn về phía bên ngoài phòng đọc sách. Lúc này, Khánh Trần chậm rãi đi tới, quan sát tỷ mỉ cùng đánh giá xung quanh khu vực này.

Khánh Trần nhìn một chút về phía Lý Thúc ĐỒng, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống lấy một cái Pad từ 'giá sách' rồi nhấn nút khởi động.

Khánh Trần nhìn chằm chằm vào màn hình.

Nếu như phương pháp nào nhanh chóng khám phá thế giới này nhất, chỉ có thể là đọc tin tức trong sách.

Có điều hắn không nghĩ tới, thế giới này thậm chí còn đào thải cả sách giấy, chỉ còn sử dụng mỗi sản phẩm điện tử.

Nhưng, khi mở máy đọc sách ra lại không phải giao diện ứng dụng, mà một màn hình đăng nhập.

Lâm Tiểu Tiếu lặng yên tới gần, khẽ cười nói: "Lần đầu tiên vào tù phải không? Muốn dùng máy đọc sách này, đầu tiên phải dùng số hiệu của cậu đăng ký mở một tài khoản. Chờ khi cậu có tài khoản rồi, trong đó sẽ có lịch sử tin tức cậu đọc gần đây, có cho riêng cậu những loại sách muốn đọc, cùng những cài đặt quen thuộc, cùng kiểu chữ lớn nhỏ."

Khánh Trần không ngờ, loại đồ chơi này ngày càng gần trí tuệ con người đến vậy.

"Đúng rồi, trong đó có đưa vào giọng nói trí tuệ nhân tạo. Cậu gọi tên nó, nó có thể giúp cậu tìm kiếm thông tin muốn tìm, giống như thế này." Lâm Tiểu Tiếu rút ra một máy đọc sách khác nói: "Nhất."

"Có tôi." Bên trong máy đọc sách vang lên một giọng nữ dễ nghe. Khánh Trần nhớ kỹ âm thanh này, giống như đúc giọng thông báo đến giờ ăn cơm vang lên trong nhà tù Bảo Luỹ Lý.

Giọng nói máy móc, lại không khiến người nghe cảm thấy cứng nhắc.

Lâm Tiểu Tiếu tiếp tục nói vào máy đọc sách: "Giúp tôi tìm quyển sách 'màu nâu' này."

"Được rồi, đã giúp ngài tìm được 'màu nâu'." Trí tuệ nhân tạo 'Nhất' trả lời.

"Thấy chưa?" Lâm Tiểu Tiếu đưa cái máy đọc sách trên tay mình cho Khánh Trần, quyển sách tên là 'màu nâu' đã được mở ra trong giao diện.

Khánh Trần nhìn lại chiếc áo tù của mình, số hiệu 010101.

Sau khi hắn đăng ký xong xuôi, lập tức quay về phía Lâm Tiểu Tiếu nói: "Chỗ nào có tin tức vậy? Giống như cái trên tay vị kia ấy?"

Lâm Tiểu Tiếu nhìn về phía máy đọc sách trong tay ông chủ của mình, sau đó nở nụ cười trả lời: "Đừng nghĩ nhiều, tài khoản đọc của cậu không có quyền hạn truy cập, ngay cả tôi cũng không có."

Khánh Trần đã hiểu rõ. Địa vị Lý Thúc Đồng trong nhà tù này thuộc hàng siêu phàm thoát tục.

Giống như người ta có thể nuôi mèo trong này chẳng hạn.

Hắn không nói thêm điều gì nữa, chỉ nói lời cảm ơn xong lập tức cắm mặt vào xem nội dung bên trong máy đọc sách.

Lâm Tiểu Tiếu quay trở về bên cạnh Lý Thúc Đồng, lơ đãng đánh giá Khánh Trần.

Thế nhưng cậu ta nhận ra, Khánh Trần lật cực nhanh từng trang trong máy đọc sách.

Bình thường, một trang trong máy đọc sách khoảng 800 chữ. Người bình thường phải mất một phút mới đọc hết một trang. Nhưng nhịp lật trang của Khánh Trần là 2s.

Lâm Tiểu Tiếu nhỏ giọng nói với Lý Thúc Đồng: "Ông chủ, hắn ta căn bản không hề chăm chú đọc. Khả năng là muốn tới gần, kiếm cơ hội ở cùng một chỗ với ngài."

"Không cần nhiều chuyện." Lý Thúc Đồng không ngẩng đầu lên mà nói: "Không nên xem thường người tìm đường sống. Nếu đặt cậu vào vị trí cậu ta, chỉ sợ cậu càng vội vàng hơn ấy. Tiểu Tiếu, phải học được cách đặt mình vào vị trí người khác."

Lâm Tiểu Tiếu cười đùa tí tửng: "Tôi biết, tôi biết."

Khánh Trần tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn không ngừng ghi lại nội dung trong máy đọc sách. Sau đó nhanh chóng chuyển trang, ngồi một thoáng đã qua ba giờ, thậm chí còn chưa thay đổi vị trí lần nào.

Với người khác đọc sách là một món tiêu khiển. Nhưng với hắn, muốn tồn tại, sống tiếp trong thế giới này, đây là cách ngắn nhất rồi.

Nội dung bên trong máy đọc sách đã được lựa chọn tỉ mỉ, hầu như không có tin tức quan trong nào. 95% nội dung là triết học cùng liều thuốc cho tâm hồn.

Cũng chẳng sao, hiện tại tin tức nào với hắn đều quan trọng hết.

Khánh Trần là người trân trọng những thứ mà hiện tại mình có được.

Rất nhanh đã tới thời gian ăn trưa. Cuối cùng, Lý Thúc Đồng cũng buông máy đọc sách trong tay xuống, logout tài khoàn của mình.

Diệp Vãn đứng cạnh, nhanh chóng cầm lấy máy đọc sách, rồi đặt lại nó vào vị trí trong giá sách.

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu tựa như người phục vụ thân cận nhất bên cạnh Lý Thúc Đồng.

Lý Thúc Đồng đứng dậy, đảo mắt nhìn qua vị trí Khánh Trần. Lão cảm giác có điều không đúng, thiếu niên kia đọc sách vô cùng chăm chú, giống như lão đứng dậy hắn cũng không phải hiện ra, không hề giống như đang diễn trò.

Lão đột nhiên lên tiếng: "Trang trước hàng thứ ba nội dung là gì?"

Âm thanh hiền hậu vang lên. Giọng nói chuyện khiến con người ta như được đặt trong một trà tràn ngập nghiêm trang, giống như một người lớn

đang dạy bảo đứa cháu của mình.

"Thời điểm đang trật tự bỗng biến thành rối loạn, sẽ không thể dùng rối loạn mà duy trì trật tự để cứu vớt pháp luật." Khánh Trần ngẩng đầu lên trả lời.

Diệp Văn nhận lấy máy đọc từ Khánh Trần, lật đến trang cần tìm: "Ông chủ, không sai."

Lúc này, Khánh Trần nhìn thấy còn mèo đang nằm trên bàn bỗng mở to mắt. Hắn rõ ràng cảm nhận được sự kinh ngạc từ ánh mắt của nó.

Thật giống như... Nó có thể nghe hiểu được cuộc trò chuyện và tỏ ra kinh ngạc trước năng lực của Khánh Trần.

Lý Thúc Đồng nghe được Diệp Văn xác nhận, có chút ngạc nhiên sau đó quay qua nói với con mèo lớn: "Thú ví, đi ăn cơm thôi."

Không biết tại sao, Khánh Trần cảm giác được, những bước đi của Lý Thúc Đồng luôn mang theo khí chất đặc biệt. Bộ quần áo màu trắng dùng cho luyện công lắc lư tung bay, giống như đang đi trên mây vậy.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 8: Cái Bóng

Trong khu vực nhà tù toàn mãnh thú sắt thép lộng hành như ở đây, làm sao có thể sinh tồn?

Khánh Trần không thể dựa vào một người không rõ như Lộ Quang Nghĩa được. Bởi hắn sợ việc giả dạng thân phận bị bại lộ.

Hắn cũng không thể cậy nhờ vào những đồng hương đến từ nơi kia, bởi vì họ còn nát hơn cả mình.

Thế là, Khánh Trần tự nhiên bộc lộ năng lực của mình cho Lý Thúc Đồng xem, để chứng minh mình vẫn còn có chỗ dùng được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Thúc Động có địa vị cao nhất trong cái nhà tù này. Cách làm của mình dù rất mạo hiểm, nhưng là con đường tốt nhất để bước ra.

Lý Thúc Đồng chắp tay sau lưng, thong thả bước đi. Diệp Vãn và con mèo to bước theo cạnh lão, mà Lâm Tiểu Tiếu luôn cười đùa tí tửng không biết đi đâu.

Giữa trưa, còn chưa đến giờ ăn cơm, cửa sổ đưa cơm đã sớm mở ra cho Lý Thúc Đồng.

Diệp Vãn mang về cho Lý Thúc Đồng và chú mèo to mỗi người một suất ăn. Mèo to tiến lại chọn lựa thức ăn.

Lúc này, Lâm Tiểu Tiếu không biết từ đâu chui ra, vứt chiếc giày ra, ngồi xổm lên một chiếc ghế đối diện Lý Thúc Đồng.

Mèo to nhìn cậu ta, Diệp Vãn lại nhíu mày nói: "Ông chủ đang ngồi đây, tôn trọng chút chứ."

Lâm Tiểu Tiếu liếc mắt: "Ông chủ còn chưa nói gì đâu. Ông quản mịa nó hơi rộng rồi đấy."

Lý Thúc Đồng cười cười nói: "Xem ra có thu hoạch đúng không?"

"Đúng." Lâm Tiểu Tiếu hăng hái nói: "Thu hoạch rất tốt. Ngài biết không? Tên Khánh Trần này bên ngoài quá sạch sẽ, một điểm kỳ lạ cũng không tra được. Nhưng điều này càng làm tôi hứng thú."

"Bởi vì quá sạch sẽ?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Đúng, quá sạch sẽ. Qua tư liệu, hắn là một học sinh cấp ba ở thành phố 18. Bố mẹ bị tai nạn đã chết, hắn thừa kế một ít gia sản, không có tiền án, càng không có án cũ, cũng không có anh em họ hàng." Lâm Tiểu Tiếu nói.

"Hắn bị tội gì?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Trộm cướp. Trên hồ sơ có ghi, hắn ăn trộm một cái điện thoại màn hình tinh thể lỏng mới ra." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Ngài cũng biết rồi đó, trong nhà tù số 18 này, phần lớn là tội phạm quan trọng tội nặng. Không phải là tên dính cả đống tiến án thì cũng là người dính dáng tới thuế mới bị nhốt nơi này. Hắn chỉ là tên ăn trộm, rõ ràng không thể có mặt nơi này."

Chỉ một thoáng thời gian, Lâm Tiểu Tiếu đã nhìn qua hồ sơ của Khánh Trần. Điều này trong mắt người thường được coi là thủ đoạn thông thiên của tầng lớp người cấp cao.

Lâm Tiểu Tiếu tiếp tục nói: "Với lại, tôi đã tìm người bên ngoài hỏi qua. Vụ án mà hắn dính phải có tồn tại tranh chấp. Hắn nói mình thực hiện đúng trình tự mua sắm điện thoại bình thường, đã trả tiền rồi, chỉ là không biết tại sao người bán điện thoại không cho là vậy, mà hôm đó camera giám sát cũng đột nhiên hỏng, không làm sao điều tra ra hắn có trong sạch hay không? Cho nên, hắn muốn rửa oan phải khiến nhân viên bán điện thoại

phản chứng hoặc có video hắn đã trả tiền mới được, lúc này hắn có thể ra ngoài. Ngài xem, chuyện này quen thuộc dường nào, đây chẳng phải là thủ đoạn đưa người vào nhà tù 'làm việc' đấy sao?"

Lý Thúc Đồng có điều suy nghĩ: "Phán quyết hắn bao lâu?"

"Phán quyết 6 tháng." Lâm Tiểu Triếu trả lời: "Thời hạn thi hành án này có thể là thời gian ngắn nhất trong lịch sử nhà tù 18. Ông chủ, ngài không cảm thấy trong này có vấn đề à. . . Hơn nữa, hắn còn họ Khánh! "

Cái họ Khánh ở thời đại này quá đặc biệt. 5 công ty lớn lũng đoạn hết thảy mạch máu kinh tế, trong số đó có một nhà họ Khánh.

Còn điều nữa, họ Khánh là một họ rất ít gặp. Cho nên nếu anh vô tình gặp được người họ Khánh, điều đầu tiên hiện ra trong đầu là không biết có phải người nhà họ Khánh kia không?

"Tiếp tục." Lý Thúc Đồng cười cười, tiếp tục hỏi.

"Ngài cũng biết, trước đó tập đoàn Khánh thị đã sắp xếp một người tên là Lộ Quảng Nghĩa tiến vào." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Loại chuyện này rất dễ điều tra. Lúc đó tôi còn không hiểu, sao họ lại muốn sắp xếp một nhân vật nhỏ vào đây để làm gì?"

"Tôi nhớ tên Lộ Quang Nghĩa kia." Diệp Văn đứng bên cũng nói thêm: "Anh ta vẫn tập trung vào việc lôi kéo người."

"Đúng vậy." Lâm Tiểu Tiếu cười tủm tỉm nói tiếp: "Từ sau khi Lộ Quang Nghĩa đến, gã ta dựa vào máy móc trên cơ thể mình là hàng cao cấp, nên ra sức chèn ép những thế lực cũ ở nhà tù. Dùng một tháng thời gian đã cùng với hai phe khác tạo thành thế chân vạc. Lúc ấy, tôi khá bứt dứt, chẳng có lẽ Khánh thị đưa tên đó vào đây để thống nhất nhà tù số 18 hay sao?"

"Khánh thị biết ông chủ ở chỗ này." Diệp Văn bóng gió. Nếu có Lý Thúc Đồng trong này, không một ai có thể thống nhất nhà tù này được.

Lâm Tiểu Tiếu nheo mắt lại, càng nói càng hưng phấn, đến mức độ nóng lòng không thể nhấc bàn chân mình lên được: "Cho nên, lúc đó tôi còn dự đoán, không phải Khánh Thị điên rồi đấy chứ, lại dám phái loại tôm tép này đến nhà tù số 18 gây sự. Cho tới hôm nay mới hiểu được, Lộ Quang Nghĩa là tên nhóc dò đường cho Khánh Trần. Mặc kệ Khánh thị đang định làm gì, trong này sẽ lấy Khánh Trần làm chủ, Lộ Quang Nghĩa là chân chạy vặt thôi."

Lúc này Lâm Tiểu Tiếu lại khó chịu: "Nhưng bọn họ tiến vào nhà tù số 18 này làm gì đây? Nếu như tên nhóc Khánh Trần là dòng chính Khánh thị cao quý, sao lại chịu tới nơi này?"

Bỗng nhiên, Lý Thúc Đồng lên tiếng: "Có thể Khánh thị muốn tuyển cái bóng cho đời sau."

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu đồng thời ngây người: "Cái bóng cho đời sau? Khánh Trần nằm trong số được chọn? Cho nên hắn tới đây kèm theo nhiệm vụ?"

Tập đoàn lớn như vậy, vừa muốn có mặt mũi lại vừa phải có một lớp vỏ bọc.

Ông chủ Khánh thị là mặt mũi, còn cái bóng là lớp vỏ bọc.

Cái bóng chuyên làm những công việc bẩn thỉu, quyền lực cực mạnh. Là chúa tể trong bóng tối của tập đoàn Khánh thị, trừ ông chủ thì ngoài ra không ai có thể quản thúc.

Có điều, mỗi thời đại tuyển chọn cái bóng tàn khốc vô cùng, giống như việc nuôi cổ vậy. (Cổ độc, nuôi vào trong người)

"Xem ra, Khánh thị lại muốn quấy mọi người không được bình an rồi đây." Lý Thúc Đồng xúc động nói.

Mọi người đang nói chuyện, có một người tù nhân vô tình đi tới, cách ba người tầm 5m. Diệp Vãn bỗng quay đầu nhìn về phía đối phương.

Người tù nhân kia bị ánh mắt nhìn chằm chằm đó doạ cho sợ, không kiềm chế được mà quay đầu hướng nơi khác bước đi.

Lý Thúc Đồng không tiếp tục thảo luận vấn đề đó nữa. Lâm Tiểu Tiếu ngược lại vẫn tò mò: "Ông chủ, coi như hắn là nhân tuyển cho vị trí cái bóng cũng không cần thiết phải để thân phận cùng xuất thân làm sạch sẽ như vậy chứ? Giống như chẳng có quan hệ nào với tập đoàn Khánh thị cả."

Lúc này, mọi người đã ngầm đồng ý, Khánh Trần là người của Khánh thị.

Đến tầng lớp của bọn họ, điều không tin tưởng nhất là trùng hợp.

"Trừ khi, trong cơ thể Khánh Trần, có cất giấu một bí mật rất lớn." Lý Thúc Đồng nói.

"Ông chủ, ngài đoán được gì rồi phải không?" Lâm Tiểu Tiếu tò mò hỏi.

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Chỉ là qua những lời nói của cậu, tôi đột nhiên có cảm giác, tên đó rất giống một người."

"Kẻ thù? Hay là bạn bè? Tôi cùng 'mẹ' Diệp chưa từng gặp qua sao?" Lâm Tiểu Tiếu tò mò.

Lý Thúc Đồng cười nói: "Các cậu chư gặp qua người đó, nhưng sau này chắc sẽ gặp nhau thôi. Tiểu Tiếu à, trên đời này không có mối quan hệ nào đơn giản đến độ phân chia bạn hoặc thù đâu. Nếu mà dễ dàng như vậy thì quá tốt rồi."

Lý Thúc Đồng nói xong lời này, bèn ôm chú mèo to lớn màu xám vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa xoa cái cằm của nó.

Mèo to nhắm mắt lại tận hưởng, bộ dạng lười biếng nằm trên đùi Lý Thúc Đồng.

Lão nói với Lâm Tiểu Tiếu: "Ta ngày càng hứng thú với người tên Khánh

Trần này rồi đó. Cậu đi thử xem tính cách hắn ta thế nào?"

Lâm Tiểu Tiếu ngạc nhiên: "Ông chủ, ngài coi trọng hắn? Nhưng hắn là người của Khánh thị mà?"

"Tôi chỉ để cậu thăm dò hắn mà thôi, cũng không làm gì." Lý Thúc Đồng cười cười: "Với lại, cướp người từ trong tay Khánh thị, chẳng phải là càng thú vị hơn sao?"

"Nhưng tôi có cảm giác, hắn và chúng ta không cùng một đường." Lâm Tiểu Tiếu nhìn chằm chằm vào chân của mình, nhỏ giọng nói.

Lý Thúc Đồng cười nói: "Trong một tổ chức hạng người gì chẳng có, vững như hổ, nhìn xa như ưng, thiện chiến như sói, nhanh nhẹn như báo, trung thành như chó. Họ đều có chức trách của mình."

Đôi mắt Lâm Tiểu Tiếu sáng lên: "Ông chủ, vậy trong tổ chức tôi có vai trò gì."

Lý Thúc Đồng suy nghĩ: "Cá rẽ nước."

Diệp Vãn đứng cạnh bình tĩnh nói: "Gậy chọc phân."

Lâm Tiểu Tiếu: "? ? ?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 9: Ác Mộng

"Cá rẽ nước tôi nhận, nhưng gậy quấy phân là sao?" Lâm Tiểu Tiếu trợn mắt nhìn Diệp Vãn: "Ông chủ coi tôi bẩn thỉu, không sao. Nhưng cậu làm càn cái gì đấy?"

"Ăn ngay nói thật thôi." Diệp Vãn bình tĩnh trả lời: "Nói chuyện chính đi. Cậu định dò xét tên kia thế nào?"

Lâm Tiểu Tiếu suy nghĩ, sau đó nở nụ cười gian xảo: "Trước hết sẽ cho hắn vào ác mộng."

Diệp Vãn nhíu mày: "Có chừng mực."

"Yên tâm."

Lúc này, đám tù nhân lấy cơm đằng kia, đội ngũ rối loạn. Lâm Tiểu Tiếu nhìn qua.

Nhà tù số 18 tựa như một cái lồng sắt trống rỗng cực lớn. Thời điểm ăn cơm, 21 tên người máy canh gác được phân bổ bốn phía. Mỗi tên đều được trang bị súng ống đầy đủ.

Bọn chúng không có tình cảm con người, sẽ xử lý thật sự những phát sinh đột phát trong nhà tù này.

So với tù nhân trong này, 21 tên người máy có vẻ hơi ít. Nhưng những tù nhân trong này đều biết, uy hiếp thật sự là những khẩu súng được gắn trên mái, hay sáu nòng súng bằng kim loại được gắn vào máy bay không người lái.

Lạnh lẽo mà vô cùng mạnh mẽ.

Thời điểm giữa trưa, các phạm nhân đều đúng giờ theo đội ngũ sắp xếp vào khu vực phòng ăn, theo trình tự từng tầng tiến vào nhận cơm.

Không những thế, từng phạm nhân nhất định phải đứng vào bên trên vị trí của mình.

Có người mới không nhớ được vị trí trong đội ngũ của mình, ngay lập tức sẽ có người máy tới nhắc nhở cảnh cáo. Còn sau khi cảnh cáo, người đó còn không về vị trí của mình, đám người máy sẽ tiến hành trừng phạt, bằng súng điện, rồi áp giải về vị trí của người đó.

Với đám tù nhân mới, buổi sáng vừa tham gia nghi thức chào đón. Hiện tại đầu óc sao còn tình táo để nhớ vị trí của mình ở đâu? Dẫn đến bị đám người máy tiến hành giật điện xử phạt.

Mà đám tù nhân cũ, đang chờ giây phút này để cười đùa, chờ đợi đám kia bị xấu mặt. Đây là một việc giải trí mỗi lần có đám tù nhân mới tiến vào.

Lúc này đám tù nhân cũ nhận thấy có điểm kì lạ. Đó là tên buổi sáng đánh cờ với Lý Thúc Đồng sao không bị xử phạt?

Ánh mắt đám người đổ xô tìm kiếm, bỗng phát hiện Khánh Trần đang đứng vị trí của hắn, sắc mặt bình tĩnh nghiêm túc quan sát mọi việc.

Kỳ lạ, mỗi đội ngũ ít nhất lên đến 500 người, nhiều khuôn mặt xa lạ như vậy chung một chỗ. Tên thiếu niên kia sao có thể tìm ra được vị trí của mình?

Khánh Trần, tên thiếu niên này phá vỡ khái niệm 'người mới' ở nơi đây.

Hắn nhìn thấy, trên mặt đám tù nhân mới không có lấy một vết thương. Chỉ là bọn họ khi di chuyển có điểm lạ kỳ, giống như đang chịu đựng vết thương tàn nhẫn đau đớn nào đó.

Xem ra, đám tù nhân cũ cũng có giới hạn, không đánh mặt, không đánh chết người.

Hắn bưng đĩa cơm tiến về phía trước, bỗng có một cánh tay kéo hắn ra khỏi đội ngũ.

Khánh Trần ngạc nhiên, hắn quay qua nhìn Lâm Tiểu Tiếu vừa kéo hắn đi vừa nói: "Sau này, cậu không phải cùng người ta xếp hàng. Đã cùng ông chủ đánh cờ rồi, xếp hàng làm quái gì nữa."

Khánh Trần vô ý liếc về đám người máy canh giữ, sợ mình bước ra khỏi đội ngũ sẽ bị xử phạt điện giật.

Kết quả, hắn phát hiện đám người máy này coi như không nhìn thấy mình, đã thế còn thúc giục những tù nhân khác tiến lên vị trí của mình!

Khánh Trần nghĩ mãi vẫn không hiểu. Dù cho Lý Thúc Đồng đặc biệt, cũng không đến mức đặc biệt như vậy chứ?

Lâm Tiểu Tiếu kéo ăn xuyên qua rất nhiều đội ngũ, nhận cơm, rồi ngồi đối diện Lý Thúc Đồng ăn cơm, một chuỗi hành động liền mạch dứt khoát.

Đám tù nhân xung quanh yên lặng nhìn cảnh tượng này. Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Khánh Trần.

Cảnh tượng đang ồn ào trong nháy mắt bỗng nhiên yên tĩnh, giống như mọi người đang hô hấp đều đột ngột dừng lại.

Giờ phút này, bọn họ ý thức được, Khánh Trần không giống bọn họ.

Lâm Tiểu Tiếu ngồi xổm cùng một ghế với Khánh Trần, cười tủm tỉm nói: "Không cần ngạc nhiên, có thể cùng đánh cờ với ông chủ tự nhiện nhận được đối xử đặc biệt. Mau ăn đi, dù cho đồ ăn trong nhà tù 18 này cũng chẳng ngon nghẻ gì."

Khánh Trần ngẩng đầu nhìn về Lý Thúc Đồng phía đối diện. Người này

đang từ tốn ăn cơm, không có ý định trò chuyện cùng hắn.

Hắn nhìn lại đám người. Lộ Quang Nghĩa trong đội ngũ lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía hắn. . .

Khánh Trần không rõ. Buổi sáng, Lý Thúc Đồng chỉ đồng ý đánh cờ cùng mình, mà sao buổi trưa thái độ với mình lại thay đổi lớn như vậy?

Là do thân phận của mình trong thế giới này sao?

. . .

8h 40p đêm, theo quy định, Khánh Trần quay về phòng giam của mình trong nhà tù.

Trong khi cùng đội ngũ quay trở về phòng giam, hắn thử nghiệm tách ra khỏi đội ngũ mấy lần để hoạt động tự do. Kết quả, đám người máy canh gác đã không còn quan tâm đến hắn nữa.

Chỉ cần phương hướng của hắn là căn phòng giam. Đám người máy canh gác cũng không chú ý lên hắn nữa.

Đám tù nhân hâm mộ nhìn hắn. Khánh Trần đi tách biệt đội ngũ một đoạn dài trên hành lang, giống như một con sói độc lập hành động.

Phòng giam chỉ có một người, nên thời điểm mở ra nó trống rỗng. Khánh trần đợi cho cánh cửa bằng hợp kim đóng lại, hắn đi tới bồn rửa tay muốn đánh răng rửa mặt.

Chỉ là Khánh Trần mới đi được hai bước, bỗng cảm giác được cơn buồn ngủ đột nhiên tập kích.

Cơn buồn ngủ tới không bình thường, dù cho ban ngày hắn để não bộ mình hoạt động quá độ, cũng không thể xảy ra tình trạng ý trí không điều khiển nổi thân thế chứ nhỉ?

Có biến!

Khánh Trần không kịp suy nghĩ nhiều, đã ngã sấp lên mặt đất.

Trong mộng, Khánh Trần tỉnh táo đứng trong một phòng khách của căn biệt thự mờ tối.

Mới đầu, hắn đã biết mình đang ở trong mộng cảnh, rất rõ ràng thân thể mình còn đang ở trong phòng giam.

Nhưng 2s sau hắn đã quên đây là trong mộng, giống như vốn dĩ hắn đã ở chỗ này, không còn biết đâu là thật đâu là ảo nữa.

Trong phòng khách biệt thự, có một đống củi rất to đang được đốt trong lò sưởi. Trong phòng có một mùi hơi ẩm đặc biệt. Hơi ẩm đó đang bị hơi nóng bên trong lò sưởi làm cho bốc hơi, ngưng tụ lại trên trần nhà.

Trên trần nhà cao cao có một cái đèn chụp bằng pha lê. Mà Khánh Trần tìm mãi vẫn không thấy công tắc bật nó lên.

Căn phòng này ngập tràn cảm giác kỳ lạ.

Đôi mắt Khánh Trần bỗng nhíu lại.

Trên cầu thang lên tầng có vết máu.

Ghế salon đặt trong phòng khách có dấu vết mèo cào, lớp da đã bị móng vuốt sắc bén tạo thành một vệt rách dài.

Bức tường bên trên lò sưởi có treo một khung hình, mặt kính của bức hình này đã bị người ta đập nát, ảnh bên trong không cánh mà bay.

Trên bức tường có những vết dao chém màu xám xanh. Ngọn lửa trong lò sưởi lập loè, khiến cho dấu vết trên tường cùng vết rách ở salon vặn vẹo một cách kỳ lạ.

Trên mặt thảm, có một con dao đầy máu.

Có người dùng máu trên thảm viết chữ lên sàn nhà bên cạnh. Đó là hai chữ rất lớn: Có quỷ.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa truyền đến.

Khánh Trần hít sâu một hơi. Hắn không động đến bất kỳ thứ gì trong phòng, mà đi đến cánh cửa hỏi: "Ai vậy?"

Bên ngoài vang lên tiếng trả lời: "Cảnh sát, số hiệu 27149. Là anh bảo cảnh sát sao? Xin mở cánh cửa ra."

Khánh Trần nhíu mày, giọng người này có phần quen thuộc, nhưng hắn không nhớ mình nghe được từ nơi nào.

Kỳ lạ, trí nhớ của mình xảy ra vấn đề gì sao?

Hắn chần chờ một lúc rồi mở cửa. Bên ngoài là một cảnh sát trẻ tuổi, trên tay cầm theo một dụng cụ dùng để ghi chép.

Cảnh sát vừa bước vào đã nhìn thấy, đang có máu từ trên tầng chảy xuống cầu thang. Anh ta nhanh chóng bước đến cầu thang, vừa đi vừa nói: "Người báo án, mời anh đứng một chỗ đừng nhúc nhích, nhớ khoá cửa vào."

Khánh Trần cảm thấy nghi ngờ, vị cảnh sát này làm việc không phù hợp với lẽ thường, thậm chí người này còn không đeo súng.

Nhưng không hiểu lý do là gì, ý thức của hắn thôi thúc hắn làm theo lời đối phương.

Cảnh sát trẻ lên tầng, còn Khánh Trần từ đầu đến cuối vẫn đứng tại cửa.

Chưa qua nửa phút, bên ngoài lại có tiếng đập cửa.

Khánh Trần hỏi: "Ai?"

"Cảnh sát, số hiệu 27149, là anh báo cảnh sáy sao? Xin mở cửa ra."

Khánh Trần ngạc nhiên, không phải là cảnh sát mang số hiệu 27149 vừa mới lên tầng sao? Bên ngoài là ai vậy?

Giờ phút này, ý thức của hắn vang lên âm thanh âm âm u u hỏi hắn: "Lúc này, ngươi sẽ làm gì đây? Ngươi đoán bên ngoài cửa hay người mới lên tầng kia ai là thật? Hoặc, tất cả đều là giả."

Người cảnh sát bên ngoài lại lên tiếng thúc dục: "Anh không sao chứ? Xin mở chưa ra."

Khánh Trần lại hít thật sâu một hơi rồi đi vào nhà. Hắn xoay người đi vào nhà định nhặt lấy con dao đầy máu dưới thảm lên, nhưng dường như hắn và con dao này bị ngăn cách bởi một bức tường trong suốt.

Dù cho hắn và con dao chỉ cách một bước, lại vĩnh viễn không đụng được vào nhau.

Có người không muốn cho hắn cầm con dao.

Có người muốn nhốt hắn tại nơi này.

Nhưng trên cánh tay của hắn vẫn còn dòng chữ đếm ngược, trái tim vẫn đập, máu vẫn còn chảy xuôi.

Hắn cô độc một mình đi tới thế giới máy móc này, đã không còn đường để lui.

"Biến đi." Khánh Trần lạnh lùng nói, đôi mắt hắn lại lần nữa nhíu lại, giống như dùng tất cả tinh thần hoá thành một lưỡi dao, cắt một thứ gì đó.

Trong phòng khách vắng vẻ của ngôi biệt thự, không hiểu sao vang lên tiếng kính vỡ vụn, ngăn cách giữa hắn và con dao cũng vỡ vụn theo.

Có người ồ lên một tiếng.

Khánh Trần cầm con dao, quay người bước lên tầng 2.

Đột nhiên, âm thanh không biết từ nơi nào vang lên hỏi hắn: "Cầm dao làm gì, ngươi không mở cửa cho ngài cảnh sát sao?

Khánh Trần lạnh lùng trả lời: "Chờ ta giết người trong này rồi mở."

Lâm Tiểu Tiếu: "? ? ?"

Lúc này, Khánh Trần đột nhiên nhớ ra rồi, thời điểm trước khi cầm dao, phá vỡ ngăn cách. Cùng lúc đó hắn đã giải trừ cơn ác mộng đã che đậy ký ức của hắn.

Hắn nhận ra giọng nói của Lâm Tiểu Tiếu, dáng vẻ người cảnh sát trẻ tuổi kia là của Lâm Tiểu Tiếu.

Lâm Tiểu Tiểu vì hắn chế tạo ra một cơn ác mộng.

Thế giới này, ngày càng thú vị.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 10: Phải dùng lửa

Lâm Tiểu Tiếu chính là người chế tạo ác mộng cho Khánh Trần.

Thế giới này không chỉ mình văn minh cơ giới. Nó kéo dài đến bây giờ, vẫn luôn có một nền văn minh thần bí hơn tồn tại.

Mà đêm nay, Lâm Tiểu Tiếu chế tạo ra cơn ác mộng này, hoàn toàn là nghe theo sự chỉ đạo của Lý Thúc Đồng đến thử Khánh Trần, xem hắn thuộc loại người nào.

Lâm Tiểu Tiểu nghĩ đến ác mộng 'khốn cảnh song quỷ' . Lâm Tiểu Tiếu muốn thử lòng can đảm cùng khả năng chịu đựng áp lực của Khánh Trần đến mức độ nào. Nhưng cậu ta không nghĩ tới, phản ứng của Khánh Trần không thể dùng lòng can đảm hay khả năng chịu đựng để đánh giá.

Cậu ta ý thức được rằng, thiếu niên này vào thời khác nguy hiểm kéo đến, nhất định sẽ thái độ sát phạt nhất kèm theo sự tỉnh táo mà đối mặt.

Hiện giờ, Khánh Trần không một chút run rẩy, cũng không có sự hăm hở, máu nóng dâng trào đứng lên phản kháng. Bản thân hắn chỉ có hai từ để hình dung: Tỉnh táo.

Thế nhưng, Lâm Tiểu Tiếu nghĩ mãi không ra. Cậu ta rõ ràng ngăn cản đối phương cầm lấy con dao rồi, mà tại sao đối phương có thể thoái khỏi trói buộc của ác mộng.

Phải biết rằng, nơi này là sân nhà của Lâm Tiểu Tiếu.

Lúc này, Khánh Trần biết mình không phải lên tầng giết người. Hắn nói chuyện với căn phòng khánh trống trải: "Lâm Tiểu Tiếu?"

Ác Mộng chưa tan, Lâm Tiểu Tiếu mặc một bộ đồng phục cảnh sát, từ trên tầng bước xuống, cười tủm tỉm nói: "Kỳ lạ, cậu ở bên trong ác mộng mà vẫn bảo trì được sự bình tĩnh. Ánh mắt ông chủ quả không sai, xác thực cậu có nhiều chỗ hơn người."

"Vì sao? Tôi hình như chưa mạo phạm đến cậu?" Khánh Trần không hiểu.

"Bởi vì ông chủ coi trọng cậu, cho nên phái tôi đến xem cậu là loại người nào. Nhưng hiện tại, xem ra ác mộng không có tác dụng gì với cậu." Lâm Tiểu Tiếu ngồi ở bậc cuối cùng của cầu thang giải thích.

"Đây là năng lực đặc biệt của cậu?" Khánh Trần hỏi.

"Đúng vậy." Lâm Tiểu Tiếu nhún vai: "Giống như cậu nhìn qua thứ gì là không quên, năng lực của tôi là như vậy, điều này cũng chẳng cần giấu diếm."

Lúc này, Khánh Trần cảm thấy thế giới này trong tâm trí hắn ngày càng thần bí.

Cơ giới cùng thần bí đồng thời tồn tại. Điều này chẳng khiến hắn sợ hãi, ngược lại càng làm hắn thêm hứng thú.

Mà điều thích thú đầu tiên, khả năng là địa vị siêu nhiên của đám người Lý Thúc Đồng ở nhà tù này.

Khánh Trần muốn biết mọi việc, càng muốn mình nắm giữ nhiều thứ hơn.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn Khánh Trần suy tư, nên chủ động nói: "Cậu là người của tập đoàn Khánh thị sao?"

Khánh Trần không trả lời vấn đề này, mà hỏi ngược lại: "Bởi vì suy đoán ra thân phận của tôi, nên mới cho tôi hưởng đãi ngộ đặc biệt? Vì sao người máy giám ngục lại mặc kệ các người?"

"Hiển nhiên là địa vị của ông chủ đặc biệt, nên người máy giám ngục mới mặc kệ bọn tôi." Lâm Tiểu Tiếu nói thêm: "Cậu không cần nói qua chuyện khác, mà nói về thân phận của cậu đi. Vừa rồi tôi đã tìm thấy video cậu trò chuyện với Lộ Quang Nghĩa rồi. Tên đó là người được Khánh thị sắp xếp vào đây, nóng lòng bắt chuyện cùng cậu, cho nên tôi mới xác định được cậu là người của tập đoàn Khánh thị."

Tập đoàn Khánh thị. . . Khánh Trần nhớ kỹ bốn từ này.

Ngược lại, lo lắng trong lòng hắn được cởi bỏ.

Thủ đoạn của đối phương trong nhà tù này thật kinh khủng. Bản thân mình lại giống như một đứa trẻ mới vừa học đi.

Đã như vậy, mình cũng không cần quá nóng vội.

Bởi vì, đối phương đã điều tra mình rõ ràng như vậy mà vẫn còn muốn tiếp xúc, chứng tỏ vẫn có điểm cần dùng.

Khánh Trần ngồi lên chiếc salong rách, hỏi một cách rõ ràng: "Nếu các người đã biết chắc chắn tôi là người của tập đoàn Khánh thị, tại sao vẫn muốn chìa ra cành ô liu?"

"Tổ chức chúng tôi không quan tâm đến xuất thân, chỉ cần chung chí hướng, ai cũng có thể gia nhập." Lâm Tiểu Tiếu tủm tỉm cười: "Đương nhiên, phải phù hợp tiêu chí mới được."

Khánh Trần ngẩn người. Đối phương làm mọi chuyện, thật ra là đang kiểm tra xem mình có xứng đáng ra nhập hay không?

Hắn còn tưởng đối phương muốn hợp tác với thế lực phía sau của mình.

"Các người muốn mời chào tôi?" Khánh Trần nghi ngờ hỏi lại.

"Tôi cũng chưa nói hiện tại cậu đã hợp tiêu chuẩn. Thật ra, tôi cảm thấy cậu cùng chúng tôi không phải một đường." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Nhưng

ông chủ nói, trong một tổ chức phải có cả ưng nhìn xa, hổ vững vàng, sói thiện chiến. Mỗi người đều có tác dụng riêng."

"Vậy cậu trong tổ chức thuộc loại thành phần nào?" Khánh Trần hỏi.

Lâm Tiểu Tiếu không muốn trả lời, mà còn ra vẻ thần bí: "Cậu đoán xem?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Đội sản xuất con lừa?" (chân chạy vặt)

Lâm Tiểu Tiếu: "? ? ?"

Là cái gì?

Còn không bằng cá rẽ nước!

Giờ phút này, đột nhiên Lâm Tiểu Tiếu phát hiện. Người này không biết phải đối mặt với điều gì trong ác mộng? Không biết mình là ai? Không ngờ vẫn có thể bình tĩnh, xử lý một cách thành thạo.

Tên này mới 17 tuổi?

Lâm Tiểu Tiếu tò mò: "Tập đoàn Khánh thị đưa Lộ Quang Nghĩa tiến vao, làm ra chuyện lớn như vậy? Sau đó sắp xếp cậu đi vào? Các người định làm gì? Hay là các người muốn tìm thứ gì?"

Khánh Trần nghĩ thầm, chẳng lẽ mình lại nói mình cũng không biết vào đây làm gì, cậu ta sao mà tin được. . .

Việc này. . . cậu đi mà hỏi Lộ Quang Nghĩa.

Thật ra, Khánh Trần đang âm thầm suy nghĩ, có nên tìm Lộ Quang Nghĩa tìm hiểu thật kỹ lại chuyện này hay không?

Chỉ là hắn nhớ lại bộ dáng lắm mồm cùng hành động liếm cho của Lộ Quang Nghĩa lại có chút đau đầu.

"Không muốn nói cũng không sao, sớm muộn tôi cũng điều tra ra." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Được rồi, nghỉ ngơi sớm chút. Sáng mai, cậu còn phải đánh cờ với ông chủ nữa."

Lời vừa dứt, Khánh Trần còn đang 'ngủ' lập tức thoát ra khỏi ác mộng. Hắn từ sàn nhà từ từ đứng dậy, ngồi lên chiếc giường lạnh lẽo, không biết đang nghĩ gì.

Hắn nhìn về phía cánh cửa bằng hợp kim, thế giới bên ngoài chiếc cửa lạnh lẽo này vẫn rất thần bí.

. . .

Trở về đếm ngược 20: 59: 21.

Trở về đếm ngược 20: 59: 20.

Sáng sớm, vẫn như thường ngày, Lý Thúc Đồng ngồi cạnh bàn ăn, tập trung nhìn vào thế cờ tàn.

Lúc này, còn chưa tới thời gian đám tù nhân ra khỏi nhà giam. Toàn bộ nhà tù rơi vào yên tĩnh.

Lâm Tiểu Tiếu ngồi xổm trên ghế nói: "Ông chủ, hôm qua tôi dùng 'khốn cảnh song quỷ' để thăm dò hắn. Ngoài đoán được không? Hăn cầm lấy con dao định giết chết một cái. . . điều này, sát tính có vẻ nặng."

Diệp Vãn nhíu mày: "Nói cậu phải có chừng mực. Cậu không biết người bình thường tiến vào 'khốn cảnh song quỷ' rất dễ bị suy sụp sao?"

"Yên tâm." Lâm Tiểu Tiếu tức giận: "Mà tôi còn chưa nói hết mà. Với lại cậu biết không? Tên nhóc kia có thể ở trong ác mộng thoát khỏi khống chế cuả tôi."

"Ồ?" Lý Thúc Đồng ngẩng đầu lên: "Ta xác nhận hắn chỉ là người bình thường. Người bình thường ở trong ác mộng thoát khỏi khống chế của

cậu, điểm này có phần đặc biệt."

Lần này, ngay cả còn mèo đang nằm trên bàn cũng mở to mắt ra nhìn Lâm Tiểu Tiếu.

Diệp Vãn hỏi: "Hắn làm thế nào?"

"Không biết." Lâm Tiểu Tiếu lắc đầu.

"Có thể là do ý chí cơ thể rất mạnh." Lý Thúc Đồng không tìm hiểu thêm về việc này nữa, có thể thoát được khống chế trong ác mộng, không chỉ có mình Khánh Trần.

Lâm Tiểu Tiếu ngồi xổm nói: "Ông chủ, tôi khuyên ngài nên thận trọng tính toán lại. Sát khí tên nhóc Khánh Trần này rất nặng, chúng ta không phải người cùng một đường."

Bỗng nhiên, Lý Thúc Đồng nở nụ cười: "Chúng ta vì hoàn thành sự nghiệp, đã chết rất nhiều anh em. Ngay cả ba người chúng ta đều bị vây ở nhà tù này. Tiểu Tiếu à? Cậu phải hiểu một điều, chúng ta không thể dùng sự dịu dàng để đối mặt với hắc ám được, mà phải dùng lửa."

Lý Thúc Đồng nói xong lời này, sắc mặt có phần chán nản: "Diệp Vãn, đưa kèn ác mô ni ca cho ta."

Sắp tới giờ ăn cơm, trong nhà tù dần dần ồn ào. Đám mãnh thú trước cửa phòng giam bằng hợp kim tỏ ra ầm ĩ, giống như nước trong trảo nóng đang dần sôi trào.

Thế nhưng, trong đại sảnh nhà tù bỗng vang lên tiếng kèn ác mô ni ca du dương, thấm sâu vào trong ruột gan.

Âm thanh đập cửa của đám tù nhân dần dần im lặng. Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, giống như có người dùng nước suối thanh mát tưới vào cánh đồng khô cạn vậy.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 11: Tống Biệt

Giai điệu kèn ác mô ni ca rất dễ nghe.

Mà âm thanh từ bên trong kèn phát ra hình như xen lẫn một loại âm vật, vượt qua phạm trù âm nhạc.

Nó giống như cùng loại với cơn ác mộng hôm qua Khánh Trần gặp phải.

Khi đám tù nhân còn đang chìm đắm trong thứ âm nhạc diệu kỳ ấy. Khánh Trần lại không thể nào không chế được tâm trí mình dâng lên cảm xúc rung động.

Bởi vì hắn đã nghe qua giai điệu này. . . Tống biệt.

Ngoài đình nghỉ chân, bên con đường cỏ hoa cỏ xanh ngát nối tận trời.

Gió xế phả rặng liễu, tiếng sáo phất phơ.

Núi non trùng điệp dưới ráng chiều.

Người khánh Trần dần dần co lại, đây không phải là thế giới sau khi xuyên việt sao? Vì sao vẫn còn giai điệu của Tống Biệt.

Từ khi hắn đặt chân với thế giới văn minh cơ giới này, tưởng rằng nơi này cùng Địa Cầu chẳng có quan hệ chút nào.

Nhưng xem ra hắn đã sai, chẳng lẽ nơi này là tương lại của Địa Cầu?

Khánh Trần lại bắt đầu lục soát ký ức trong đầu. Hắn định tìm kiếm manh mối bên trong những nội dung hôm qua vừa mới đọc.

Thế nhưng, kết quả lại khiến hắn thất vọng, những trang sách liều thuốc cho tâm hồn kia chẳng giúp được gì cho hắn.

Âm thanh kèn ác mô ni ca dừng lại, trong nhà tù số 18 tiếng ồn ào lại lần nữa vang lên.

Giờ phút này, Khánh Trần đột nhiên cảm giác, cái nhà tù này giống như một đấu trường quái thú.

Sau khi cánh cửa được mở ra, hắn không còn giống như ngày đầu, cảnh giác cùng luống cuống, mà nhanh chóng vượt qua đám tù nhân đang xếp hàng, trực tiếp bước xuống sảnh lớn.

Hành động tự tiện này của hắn không hề bị đám người máy giám ngục, hay máy bay không người lái ngăn cản.

Hắn vừa tới phòng ăn, Lâm Tiểu Tiếu cười tủm tỉm, lên tiếng chào hỏi: "Buổi sáng tốt lành. . . tối qua ngủ không ngon sao?"

Lúc này, hai mắt Khánh Trần thâm quầng. Hắn lạnh lùng nhìn Lâm Tiểu Tiếu, nhủ thầm tôi có ngủ ngon hay không thì đáng ra cậu phải là người biết rõ nhất chứ?

Có người nói, một giấc mơ dài nhất chỉ có thời gian là 8 phút. Dùng sinh mệnh tới nói nó cực kỳ ngắn ngủi.

Nhưng tối qua, khi hắn thoát khỏi ác mộng, đã nhìn lại thời gian và phát hiện ra mình ở trong ác mộng tận 2 giờ đồng hồ. Thế mà hắn ở trong ác mộng hoàn toàn không cảm giác được thời gian trôi qua.

Với lại, sau khi thoát khỏi ác mộng, hắn nằm trên giường suy nghĩ thật nhiều, mãi đến nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

Khánh Trần có khả năng nhìn qua là không quên, nhưng thực tế hắn vẫn là người bình thường, khác hoàn toàn đám người đặc biệt như Lâm Tiểu

Tiếu. Không thể đêm qua thức muộn mà sáng nay có thể thoải mái như không.

Lý Thúc Đồng nhìn lại sắc mặt Khánh Trần rồi nói: "Người bình thường từ bên trong ác mộng thoát ra sẽ tổn thương nguyên khí, uể oải suy sụp tận nửa ngày. Nhưng cậu khá đặc biệt, bên trong ác mộng có thể thoát được không chế của Tiểu Tiếu, cầm lên con dao. Hôm nay vẫn có thể đứng ở đây, đã rất giỏi rồi."

Khánh Trần ngồi xuống phía đối diện lão ấy, hỏi thẳng một câu: "Làm sao mới có thể trở thành người giống như cậu ta?"

Lý Thúc Đồng cười: "Cậu đúng thật thẳng thắn dứt khoát, nhưng cậu không thể đi con đường của cậu ta. Song, rất thích hợp đi con đường của tôi."

Lời này vừa phát ra, Khánh Tràn rõ ràng cảm giác được phản ứng của Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu.

Không biết tại sao, hẳn đột nhiên cảm thấy bầu không khí trở nên nghiêm túc, ngay cả con mèo suốt ngày ngủ cũng mở to đôi mắt nhìn hắn.

Hắn rất muốn hỏi Lý Thúc Đồng, con đường ông đang nói là đường gì?

Thế nhưng, xét thái độ của Lộ Quang Nghĩa đối với Lý Thúc Đồng, chắc chắn vị này ở bên ngoài rất nổi danh. Điều này dẫn đến rất nhiều người biết ý nghĩa con đường mà Lý Thúc Đồng vừa nhắc tới.

Mình là một người xuyên việt, có thể nói lung tung hay nghĩ vớ vẩn cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng hỏi lại là một vấn đềkhác, rất có thể đó là một đòn trí mạng.

Khánh Trần bỏ qua nghi vấn, tiếp tục hỏi: "Như thế nào mới có thể đi được con đường của ngài?"

"Cậu đừng hiểu lầm." Lý Thúc Đồng cười.

Khi Lý Thúc Đồng cười lên, Khánh Trần mới nhìn rõ dấu hiệu tuổi tác lưu lại trên khoé mắt của lão. Làm cho hắn hiểu rằng, tuổi tác đối phương khả năng lớn hơn dự đoán của mình.

Lý Thúc Đồng tiếp tục nói: "Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu bởi vì gặp được tôi hơi trễ, cho nên không thể đi con đường của tôi. Với lại, hiện giờ tôi khá thích cậu, nhưng vẫn còn chưa đủ."

"Đã hiểu." Khánh Trần gật đầu.

Điều này mới hợp lý.

Hắn hiểu được, người ta đối với mình vừa gặp mà đã thân, dốc lòng trợ giúp. Vậy người đó khả năng có vấn đề.

Khi đó mình phải đối mặt không phải là kỳ ngộ mà là nguy hiểm.

Với bản thân Khánh Trần mà nói, có thể tiếp xúc được với thế giới thần bí kia vậy là đủ rồi.

Đây là điều trước kia ở Địa Cầu, hắn có nằm mơ cũng không thấy được.

Hiện tại, khoảng cách của mình với điều này đã rất gần rồi.

"Thế nào? Hôm nay còn đánh cờ được không?" Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần hỏi: "Tôi thấy hiện giờ tình trạng của cậu không được tốt, nếu không được thì nên nghỉ ngơi một ngày. Việc đánh cờ này quan trọng nhất là gặp được kỳ phùng địch thủ. Nếu lợi dụng trạng thái của cậu không tốt dành chiến thắng cũng chẳng có nghĩa lý gì."

Đám tù nhân xếp hàng, nhận cơm, ăn cơm, rồi hoạt động tự do ngày càng nhiều.

Hôm nay có phần đặc biệt, có rất nhiều tù nhân bên này, vừa ăn cơm vừa để ý đến Khánh Trần bên này.

Thậm chí có cả những người bưng đĩa cơm lên, chăm chú nhìn vào bàn cờ.

Thật ra, trong đám tù nhân này, số người biết cờ tướng cũng không nhiều. Họ đang sống trong thời đại giải trí, có quá nhiều thú vui hấp dẫn hơn.

Chỉ là Lý Thúc Đồng thích, nên mọi người mới dành sự chú ý cho nó.

Biết đâu mình cũng có thiên phú đánh cờ, được Lý Thúc Đông để ý thì sao?

Đương nhiên, đây chỉ là ảo tưởng. Nhiều người quan tâm đến chuyện này hay là họ đang quá nhàn rỗi.

Trước kia, chỉ có mình Lý Thúc Đồng nhìn vào bàn cờ, nên không ai dám nhìn chằm chằm về bên này. Hiện tại có thêm Khánh Trần đánh cờ, không khí dường như dễ thở hơn, Diệp Vãn cũng không dùng ánh mắt doạ người nữa.

Bên kia, Lộ Quang Nghĩa cũng tràn đầy phấn khởi nhìn xem. Phía sau còn có đám người như sao quấn lấy trăng.

Lộ Quang Nghĩa vô cùng hưởng thụ cảm giác này.

Hai bên bàn cờ, Lý Thúc Đồng chờ đợi Khánh Trần hồi phục. Mà Khánh Trần thì bình tĩnh nói: "Không cần nghỉ ngơi. Thế cờ 'Đầu Khu Đế Đình' . Xe 2 bình 5. Xe 5 tiến 7. Pháo 2 bình 8. Xe 5 bình 6. Tốt 4 tiến 1."

Cờ tướng là môn thể thao, anh một nước tôi một nước. Nhưng lần này Khánh Trần thẳng thắn mạnh mẽ nói ra lần lượt từng nước cờ, giống như hắn đã đoán được Lý Thúc Đồng sẽ phải đánh như thế nào. Trực tiếp thôi diễn từng nước một cho đến khi kết thúc.

Xe đỏ Khánh Trần ngay từ đầu đã dồn ép tướng đen, cuối cùng tốt 4 tiến một phối hợp với nhau, tạo thành chiêu sát thủ.

Đây là một chiêu mà người bình thường khó lòng nghĩ ra được.

Những người khác có lẽ không biết Khánh Trần đang nói cái gì, nhưng Lý Thúc Đồng chắc chắn sẽ hiểu.

Muốn phá thế cờ Đầu Khu Đế Đình này, chỉ còn con đường đó là đi được!

Lý Thúc Đồng ngẩng đầu lên nhìn Khánh Trần, sau đó lấy con tướng đen đặt vào giữa bàn cờ: "Tôi còn tưởng trạng thái cậu không tốt lắm, nếu tôi thắng là dựa vào lúc cậu khó khăn, không nghĩ tới tôi lo lắng hơi thừa."

Trong đám người kia, bọn lâu la nghe thấy Lộ Quang Nghĩa lẩm bẩm: "Lại thắng, thật sự đẹp trai. Chẳng cần quan tâm thắng ở phương diện nào, chỉ cần có thể thắng nhân vật như Lý Thúc Đồng một lần coi như đời này sống không uổng. Mình cũng phải học cờ tướng mới được."

Đám người mới được thạp nạp kia không hiểu, sao Lộ Quang Nghĩa bỗng nhiên thích thú loại cờ kia.

Phải biết, địa vị Lộ Quang Nghĩa trong nhà tù số 18 này cực cao, nhưng xét về trình độ văn hoá lại nằm trong nhóm người hạng bét.

Lúc này, Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng hỏi: "Tôi có thể hỏi ngài một chuyện được không?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 12: Trở về

Diệp Vãn đứng bên nghe được lời này, bèn xua đám người đang đừng g`ần quan sát ra, để hai người yên tâm trò chuyện.

"Coi như thưởng cậu vừa r`ồi phá được thế cờ tàn kia. Có thể." Lý Thúc Đ`ông trả lời.

"Vừa r`ồi ngài vừa thổi kèn ác mô ni ca phải không?" Khánh Tr`ần hỏi.

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiểu ngạc nhiên, bọn họ tưởng rằng Khánh Tr`ần muốn mượn cơ hội này hỏi chuyện quan trọng. Không ngờ là hỏi v`ềkhúc nhạc?

Ca khúc rất êm tai, bên ngoài cũng rất khó nghe được, nhưng cũng không đến mức để Khánh Tr`ần lãng phí cơ hội quý giá này chứ?

Lý Thúc Đ`ông từ tốn ngẩng đ`ầu nói: "Là tôi. Làm sao vậy? L`ần đ`ầu nghe được giai điệu này sao?"

Khánh Tr`ần nghĩ ngợi r`ồi nói: "Rất êm tai."

"Ừ." Lý Thúc Đ`ông thấy đám người vây quanh đã đi hết mới gật đ`ầu trả lời: "Đây là ca khúc người sáng lập ra tổ chức chúng ta sáng tác, lời cũng là của người đó."

Khánh Tr`ần ngơ ngác một lúc, không nói được lời nào. Hắn rất muốn nói: Tôi có thể đoán ra vị sáng lập kia, chắc hẳn đến từ Địa C`ầu!

Mà người sáng lập này có vẻ không biết xấu hổ là gì. Bài hát của người ta lại nhận là tác phẩm của mình.

Với lại, không biết người sáng lập này đã thành lập tổ chức lâu chưa? Không biết người đi trước kia xuyên việt qua đây từ lúc nào?

Khánh Trần hỏi thêm: "Ngài có thể hát một bài hoàn chỉnh cho tôi nghe được không? Tôi rất muốn nghe."

Lý Thúc Đồng nói: "Có thể, nhưng bài hát này không phải quá hoàn chỉnh. Trong thời gian dài dằng dặc, có những thứ đồ vật chìm vào dòng sông ấy."

"Không sao, tôi chỉ muốn nghe một chút." Khánh Trần nói. Hắn cần xác nhận, lời bài hát này xem nó có cùng bài hát ở trên Địa Cầu không?

Lý Thúc Đồng ôm con mèo to vào trong ngực, sau đó cất giọng hát: "Ngoài đình nghỉ chân, bên con đường cỏ hoa cỏ xanh ngát nối tận trời. Gió xế phả rặng liễu, tiếng sáo phất phơ. Núi non trùng điệp dưới ráng chiều. . . ."

Lý Thúc Đồng hát xong cười nói: "Lời bài hát của Tống Biệt có vài chỗ được người đời sau thêm vào, nghe nói trước kia không phải thế này. Với lại, dù cho thêm kiểu gì cũng thấy kém hơn ban đầu rất nhiều."

Khánh Trần đứng lên, lặng im một chút, rồi đột nhiên nói: "Đổi thành bạn bè bên ta còn mấy người thì thế nào?"

"Bạn bè bên ta còn mấy người?" Lý Thúc Đồng ngạc nhiên.

Không hiểu sao, lão cảm giác được những từ này mới xứng với bài hát.

Tống biệt, tống biệt. Người như ánh chiều tàn, tri kỷ ở phía chân chời xa xăm.

Thời niên thiếu cùng nhau uống thoải mái, thanh xuân tràn ngập giữa trưa hè.

Cũng không biết lần tống biệt kia là lần cuối, từ đây chẳng còn nhìn thấy

nhau.

Dường như, Lý Thúc Đồng ngồi trong nhà tù vẫn cảm nhận được ánh mắt trời màu cam đang từ từ lặn xuống, mà bạn bè đứng ở nơi xa xăm vẫy tay với lão.

Vẫy xong, bèn quay người rời đi.

"Cám ơn." Lý Thúc Đồng nói: "Câu này thêm vào thật hay, giống như bản thân nó ngay từ đầu đã nằm ở vị trí đó vậy."

"Không cần khánh khí." Khánh Trần mặt dày tiếp nhận câu khen ngợi.

Lý Thúc Đồng nhớ lại: "Có đôi khi thật sợ hãi mà hâm mộ, vị sáng lập ra tổ chức chúng ta, thật sự là thiên tài của thiên tài. Nghe nói, năm đó người kia viết ra vô số ca khúc, mà mỗi ca khúc là một bài kinh điển. Chỉ tiếc rằng thời điểm kỷ nguyên kia kết thúc, chỉ còn lại duy nhất bài này."

"Chỉ còn một bài sao? Vậy quả thật đáng tiếc." Khánh Thần nhủ thầm, Lý Thúc Đồng nói tới kỷ nguyên kia, sợ rằng người tiền bối kia chắc xuyên qua trước mình cực kỳ lâu rồi.

Kỷ nguyên không phải đơn vị tính thời gian, nó chỉ ra thời đại văn minh mới bắt đầu.

Xem ra, nhân loại nơi này từng trải qua kỷ nguyên biến động, chỉ không biết chuyện gì xảy ra.

"Còn một bài nữa, tôi chỉ biết tên gọi không biết ca từ. Các vị tiền bối đã tìm kiếm qua rất nhiều đồ được giữ lại, cũng không thể nào tìm được." Lý Thúc Đồng lắc đầu.

Khánh Trần chần chờ hai giây, sau đó vẫn hỏi: "Ca khúc đó tên là gì?"

Lý Thúc Đồng nhìn hắn trả lời: "Canon."

Nếu trước đó, Khánh Trần vẫn còn nghi ngờ thân phận xuyên việt của người sáng lập kia, nhưng hiện tại có thể khẳng định.

Thật ra 'Canon' là một bản nhạc khởi nguồn. Mà sau này rất nhiều tác phẩm giao hưởng vận dụng kỹ xảo của nó, ví dụ như bản 'Symphony of Destiny' của Beethoven, hay bản 'Goldberg Variations' của Johann Sebastian Bach.

Nhưng người kia thật sự rập khuôn ca khúc từ Địa Cầu, thì chỉ có thể là giai điệu 'Canon in D' của Pachelbel' s Canon.

Khánh Trần còn có một suy nghĩ, với thái độ của Lý Thúc Đồng dành cho người sáng lập kia. Mình nếu đem giai điệu Canon đưa cho lão, phải chăng có thể thu được con đường trở thành người siêu phàm kia?

Hắn không xác định, thậm chí hắn còn không thể giải thích được mình lấy giai điệu này từ đâu.

Chờ chút đã, hiện tại cần gì phải vội vàng nói ra chuyện giai điệu Canon, đợi mình trở về suy nghĩ cẩn thận lại mới được.

Sau khi trò chuyện xong, Khánh Trần đi qua đám người tiến vào khu đọc sách. Hiện tại, hắn rất cần một giấc ngủ bù, dù cho không cần ăn cơm vẫn muốn ngủ một giấc rồi tính sau.

Nhưng hắn vừa mới vào khu đọc sách, tựa đầu lên mặt bàn chưa được bao lâu, Lộ Quảng Nghĩa đã thận trọng đi tới.

Lộ Quang Nghĩa muốn tới nói chuyện với Khánh Trần, nhưng lại sợ bị người khác nhìn thấy, thế là cậu ta đứng bên ngoài khu đọc sách vò đầu bứt tai.

Khánh Trần bình tĩnh nhìn về phía đối phương: "Không cần cẩn thận như vậy. Lý Thúc Đồng đã biết quan hệ giữa tôi và cậu. Đừng lo lắng quá, lão ấy không thèm để ý đến chuyện này. Với lại, cậu cứ làm việc của mình đi, đừng nên quầy rầy tôi."

Khắp mọi nơi trong nhà tù số 18 đều có camera giám sát. Đám tù nhân cũ cử hành nghi thức đón người mới cũng muốn kéo vào trong phòng, cho nên ngủ ở khu đọc sách khá an toàn.

Khánh Trần thật ra rất muốn nói chuyện với Lộ Quang Nghĩa, xem cái kế hoạch kia là gì?

Nhưng hắn biết mình sắp đến thời gian trở về rồi, hắn không muốn mình nặng đầu.

Cho nên, trước tiên hắn đuổi Lộ Qảng Nghĩa đi, đợi hắn trở về, sau đó suy nghĩ lời ăn tiếng nói thật sự chu toàn rồi mới hỏi.

Nhưng Lộ Quang Nghĩa không hề rời đi, mà lại gần thì thầm vào tai hắn: "Ông chủ, tôi nghĩ rất lâu cũng không biết gọi thế nào cho tốt. Nên quyết định gọi là ông chủ cho thuận tiện."

"Có lẽ ngài đã nghe Khánh Ngôn nhắc đến tôi. Tôi số khổ từ bé, thận còn bị bố mẹ bán lấy tiền, sau đó mua cho tôi một bộ mô phỏng của sinh vật để thay thế. Ngay cả bố mẹ còn không thương tôi thì ai thương tôi đây? Sau này, tôi nghe được Khánh Ngôn nói, lần này ngài cố tình để tôi đi trước dò đường, nói là thấy năng lực của tôi rất được, tôi sướng đến phát rồ Ngài yên tâm, Lộ Quang Nghĩa tôi đây, vì ngài xông pha khói lửa cũng không chối từ, ngài bảo tôi đi chết cũng được."

"Nhưng trước khi chết, tôi còn có điều nuối tiếc. Ngài biết đấy, tôi cũng không được học mấy năm, nên từ nhỏ rất hâm mộ những người có văn hoá như ngài. . ."

Khánh Trần mấy kiên nhẫn, vội ngắt lời: "Cuối cùng là anh muốn nói cái gì?"

Lộ Quang Nghĩa: "Ngài có thể dạy tôi chơi cờ tướng có được không?"

"Sao lại muốn học cờ tướng?" Khánh Trần ngạc nhiên.

"Bởi vì đẹp trai." Lộ Quang Nghĩa trả lời: "Ông chủ, ngay cả người như Lý Thúc Đồng cũng là bại tướng dưới tay ngài, chẳng lẽ không đẹp trai sao?"

"Đánh cờ thắng được một hai ván thì có mặt mũi vậy sao?" Khánh Trần lắc đầu.

"Đương nhiên rồi, đánh nhau chắc chắn đánh không lại lão ta, nhưng đánh cờ thắng được sẽ rất có mặt mũi." Lộ Quang Nghĩa trả lời tự nhiên.

Trong lời nói của Lộ Quang Nghĩa, Khánh Trần nghe ra được là khả năng chiến đấu của Lý Thúc Đồng rất mạnh sao?

Lộ Quang Nghĩa lại tiếp tục nói: "Tôi thật không ngờ, sau khi ông chủ tiến vào vậy mà có thể làm quen với Lý Thúc Đồng, lại còn hoà hợp như vậy. Với địa vị của lão ở nhà tù số 18, tra ra một chút có thể biết được thứ chúng ta muốn tìm đang ở nơi nào. Với lại, ngài may mắn có được truyền thừa của lão thì trong cuộc tranh đoạt vị trí cái bóng sợ rằng như ván đóng thuyền."

Trong lời nói này lộ ra rất nhiều tin tức, cũng chỉ ra một điều, Khánh Trần tới đây với mục đích là. . . tìm kiếm một đồ vật.

Và một điều nữa, hiện tại mình bị cuốn vào bên trong một cuộc tranh đoạt.

Hiện giờ, Khánh Trần vẫn không biết Lý Thúc Đồng truyền thừa cái gì, nhưng có thể đoán được, nó vô cùng quan trọng.

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Được rồi, tôi sẽ dạy anh chơi cờ tướng. Nhưng bây giờ có thể cách tôi xa một chút được không?"

"Yes sir, đi ngay." Lộ Quang Nghĩa nhanh như chớp chạy tới khu giải trí bên kia.

. . .

Buổi tối, đếm ngược 00: 05: 00.

Khánh Trần ngồi trên chiếc giường lạnh lẽo, bình tình nhìn dòng chữ trên cánh tay đang đếm ngược.

Theo thời gian chậm rãi chuyển động, khoảng cách trở vềchỉ còn lại 5 phút.

Hiện giờ, hắn vẫn chưa chắc chắn mình sẽ trở vềhay ở lại nơi này. Hai ngày này với hắn như một giấc mộng. Quen biết vài người, cũng biết thêm được một thế giới khác.

Lâm Tiểu Tiếu và Lý Thúc Đồng đặc biệt, khiến hắn này sinh sự chờ mong với thế giới này.

Giống như một thế giới mới, vì mình mở ra cánh cửa.

Khánh Trần suy nghĩ, sau đó dùng đuôi bàn chải đánh răng khắc xuống một miếng gỗ của ván giường, dùng sức thật mạnh khắc hai từ 'đã tới' lõm xuống.

Cuối cùng, hắn tạo một vết bầm tím trên cánh tay của mình. Hắn muốn nhìn xem nếu như tổn thương này trở vềĐịa Cầu sẽ biến thành thế nào?

Đếm ngược.

10.

9.

8.

7.

6.

5.

4.

3.

2.

1.

Thế giới lần nữa vỡ vụn, một mảnh tối đen quen thuộc kia cuối cùng cũng xuất hiện.

Trở về.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 13: Có người

Lần trước Khánh Trân xuyên qua mang theo cảm giác bối rối, thì lần này hắn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hắn chờ đợi thế giới vỡ vụn rồi xây dựng lại, như chờ tỉnh lại sau một giấc mộng.

Căn phòng ngủ nhỏ chật hẹp, Khánh Trần vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên giường, giống hệt thời điểm trước khi xuyên qua. Bên ngoài vẫn là ban đêm, mà con dao róc xương trước đó hắn cầm. . . vẫn còn trên tay.

Giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Khánh Trần nhíu mày, lấy điện thoại từ trong túi ra xem giờ.

12: 00: 1 ngày 28 tháng 9 năm 2022/

Chỉ 1 giây.

Hắn nhớ rất rõ thời điểm mình xuyên qua, chính xác là 12: 00: 00 ngày 28 tháng 9.

Nói cách khác, hắn trải qua hai ngày ở thế giới kia, còn ở Địa Cầu mới trải qua một giây.

Đồng nghĩa với việc, mình trở lại bên này rồi trở về bên kia cũng chỉ có một giây?

Đây cũng là quy luật của tất cả người xuyên việt?

Không biết vì sao, Khánh Trần nghĩ tới đây thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, giống như mình không cần tốn công suy nghĩ việc giải thích là tại sao cứ một đoạn thời gian mình lại mất tích.

Đây là một cảm giác vô cùng quái lạ mờ ảo, giống như vị trí của mình trên thế giới này không còn chân thật, rõ ràng nữa vậy.

Khánh Trần cúi đầu nhìn vào cánh tay của mình, vết màu tím mình vừa cố tình tạo ra vẫn còn.

Mà dòng chữ màu trắng trên cánh tay phát sinh thay đổi, đếm ngược 47: 59: 45.

Đếm ngược 47: 59: 44.

Lần đếm ngược này chỉ có 48 giờ, cũng chính là thời gian hai ngày.

Chỉ có thứ này mới chứng minh được, những việc mình trải qua là sự thật.

Hắn thật sự đi qua một thế giới văn minh cơ giới, cũng thật sự gặp một người tên là Lý Thúc Đồng, bị một người tên Lâm Tiểu Tiếu đưa vào giấc mộng để kiểm tra, còn gặp một tên liếm chó tên là Lý Quang Nghĩa.

Nơi đó còn có một người trầm ổn tên là Diệp Vãn, và một con mèo to kỳ lạ.

Đang lúc Khánh Trần còn suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, số điện thoại lạ.

"A lô, xin chào." Khánh Trần nói.

"Xin chào, tôi thuộc đồn công an Vương Thành. Là thế này, cha cậu tụ tập đánh bạc, chúng tôi đã tiến hành giam giữ, phiền cậu tới đây một chuyến." Đầu dây bên kia điện thoại vang lên tiếng một cô gái.

Khánh Trần ngạc nhiên, theo hắn tính toán, người cha nghiện cờ bạc của

mình vừa bị bắt không lâu, thế mà đồn công an đã gọi đến số điện thoại của hắn.

"Ồ, tôi đến đó làm gì?" Khánh Trần hỏi.

"Căn cứ vào quy định pháp luật, cha cậu bị bắt và phải nộp phát. Mời cậu đến giải quyết một số thủ tục." Chị gái trực ban của đồn công an trả lời.

"Không được, tôi không đi đâu. Các người cứ nghiêm trị ông ấy. Căn cứ vào pháp luật mà tiến hành xử phạt, tình hình nghiêm trọng thì tạm giữ 10 đến 15 ngày, phạt tiền từ 500 đến 3 nghìn tệ. Phiền các ngài cứ phán cho ông ấy mức cao nhất. Cám ơn." Khánh Trần lắc đầu nói.

Đối phương tỏ ra ngạc nhiên: "Cậu không phải con ông ấy sao?"

Khánh Trần trả lời: "Tôi chính là người báo án, tôi không phải con ông ấy, tôi chính là một người công dân gương mẫu."

Cô gái trực ban: "? ? ?"

Khánh Trần không chút do dự cúp điện thoại. Người cha nghiện cờ bạc của mình ít nhất bị giam 10 ngày, có nghĩa trước thời điểm xuyên qua lần sau nữa mình sẽ không phải gặp ông ấy.

Không hiểu sao, khi nghĩ tới điểm này tâm trạng Khánh Trần cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng với một người trẻ tuổi của gia đình, có một người cha bị bắt, còn bị người lớn trách mắng, cảm xúc không sao vui vẻ lên được.

Phần lớn những người đang ở độ tuổi thiếu niên sẽ coi bố mình là một tấm gương. Một khi người đó phát hiện bố mình làm ra việc không nằm trong tưởng tượng của mình, trong lòng người đó đột nhiên chịu một sự tác động khiến tấm gương ấy sụp đổ.

Khánh Trần hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nằm lên giường. Hắn mở điện thoại

ra, nhìn vào phần tin nhắn Wechat, không nhận được tin nhắn từ mẹ.

Không rõ tại sao, giờ phút này hắn rất muốn mình trở lại căn nhà giam kia.

Dù cho nơi đó tràn ngập điều chưa biết và nguy hiểm.

Ngoài trời đã dần sáng lên, mà Khánh Trần vẫn chưa có cảm giác buồn ngủ.

Trong căn phòng mờ mờ, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt của màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt hắn.

Trên điện thoại, hắn đã tìm ra được bản nhạc Canon, từng chi tiết nhỏ đã được hắn ghi vào trong đầu.

Cái này là điều tiếc nuối cả đời Lý Thúc Đồng, nhưng với Khánh Trần đạt được nó rất dễ dàng.

Có lẽ, đây chính là khác biệt giữa hai thế giới. Trên người đối phương cũng có thứ mà Khánh Trần ao ước.

Thế nhưng, mình đưa bản nhạc này cho Lý Thúc Đồng thế nào đây?

Đồng nghĩa với việc mình giải thích nguồn gốc của bản nhạc này thế nào?

Chuyện này có nguy hiểm. Dù Khánh Trần không sợ mạo hiểm, nhưng hắn không thích kiếm vềnguy hiểm không đáng.

Cho nên, trước khi hắn đưa bản nhạc này, cần phải nghĩ thật kỹ xem Lý Thúc Đồng có đáng mình mạo hiểm vậy không?

Cuối cùng, hắn vẫn không thể đợi được tin nhắn hay một cuộc điện thoại từ mẹ.

. . .

Ngày đầu đếm ngược, 7 giờ 30 phút sáng.

Khánh Trần thay một bộ đồng phục màu xanh đen, vừa đi vừa ăn bánh mỳ.

Hắn đi đến trường quốc tế Lạc Thành. Trường học này được chia làm ba khu vực, mà vị trí dành cho cấp ba cách nhà hắn chỉ 5 phút đi đường, chỉ cần đi ngang qua một con đường nhỏ là tới.

Dọc hai bên đường là các cơ quan nhà nước, kèm theo trên vỉa hè là những quán bán đồ ăn sáng, bánh trứng gà toả ra thơm phức. Những người đi đường đang tập trung nơi đây, ăn một bát súp đậu hũ nóng hổi hoặc bát súp Hồcay.

Bánh quẩy mới ra lò màu vàng tươi giòn xốp, kèm theo những đĩa trứng gà đã được bóc sẵn sáng bóng long lanh.

Nhưng Khánh Trần lại không có tiền. Số tiền hắn dành dụm được đều đã chuẩn bị mua sắm vật dụng cho đếm ngược.

Việc này khiến hắn mỗi khi nghĩ đến đều có chút đau răng. Nhưng hắn không hối hận, dù sao trước đó ai biết được mình phải đối mặt những gì?

Lớp 3 khối 11, trong lớp đang có bạn được giao trực nhật quét dọn vệ sinh. Trong phòng học, mùi nước lau sàn tanh tanh vẫn còn chưa bay hết, đồlau nhà có vẻ đã sử dụng rất lâu rồi.

Khánh Trần ngồi tại hàng ghế cuối cùng. Lúc này hắn nhìn thấy người bạn cùng bàn với mình là Nam Canh Thần, sắc mặt vội vã bước vào phòng học lộ ra vẻ căng thẳng.

"Hôm qua, thầy Đỗ nhìn thấy tao trốn học, có nói cái gì không?" Khánh Trần nhỏ giọng hỏi.

Nhưng trong lòng Nam Canh Thần đang bối rối, dường như chẳng nghe thấy gì: "A, cái gì?"

"Không có gì." Khánh Trần lắc đầu: "Sao trông mày căng thẳng vậy?"

"Căng thẳng?" Nam Canh Thần ngạc nhiên: "Làm gì có."

Khánh Trần không hỏi thêm, người ta đã không muốn nói, mình cố gắng đào sâu vào cũng không hay.

Không khí rơi vào yên tĩnh. Đột nhiên Nam Khánh Trần nhỏ giọng hỏi: "Khánh Trần, nếu như mày gặp phải một chuyện đặc biệt quỷ dị, mày sẽ làm thế nào?"

"Quỷ dị?" Khánh Trần ngạc nhiên, sau đó nhìn chằm chằm vào Nam Canh Thần. Hắn tỏ ra chần chờ: "Cụ thể là chuyện thế nào?"

"Tao cũng không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng nó vô cùng quỷ dị." Nam Canh Thần nói.

"Vậy thì báo cảnh?" Khánh Trần vẫn chăm chú nhin vào Nam Khánh Trần.

Lúc này, thần sắc Nam Khánh Trần bỗng tươi tỉnh hẳn lên: "Đúng vậy. Báo cảnh sát. Khánh Trần, nhà mày có ai làm ở đồn công an không?"

"Có." Khánh Trần suy nghĩ câu từ rồi nói: "Bố tao đêm qua tụ tập đánh bài, vừa mới bị bắt vào đó."

Nam Khánh Trần: "? ? ?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 14: Khi giàu có, đừng quên tôi

Nam Canh Thần ngơ ngác nhìn Khánh Trần, mãi một lúc sau mới nói ra được: "Đại ca, em là muốn tìm công an xin trợ giúp. Giống như chú nhà là bị bắt, không thể giúp được việc này đâu."

"Vậy không còn cách nào." Khánh Trần lắc đầu, hắn hỏi thêm: "Mày gặp được chuyện gì kỳ quái lắm sao? Đến cùng là chuyện gì vậy?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Nam Canh Thần kín miếng không để lộ ra.

Khánh Trần không nói thêm điều gì nữa.

Người ta đã không muốn nói, vậy mình cứ xem như là không biết gì đi.

Nhưng trong lòng hắn có điều suy đoán. Nam Canh Thần nói đến điểm kỳ lạ. . . có phải trên tay cũng có đếm ngược hay không?

Nhưng đếm ngược, người khác sẽ không nhìn thấy. Cho nên, Khánh Trần cũng chỉ có thể đoán mà thôi.

Lần đầu tiên mình thấy đếm ngược là vào 6h tối hôm qua, và mình đã chốn buổi tự học. 12h đêm qua tiến hành xuyên việt lần đầu tiên.

Nếu như Nam Canh Thần cũng có đếm ngược, vậy cậu ta xuyên đến vị trí nào?

Khánh Trần thầm nghĩ, Nam Canh Thần nhìn gầy gò nhỏ con, xem ra có phần yếu đuối. Nếu thật sự cậu ta xuyên qua thế giới kia không biết làm

sao sống sót đây.

Quan hệ hai người cũng rất được, cũng không phải tính cách hai người hợp nhau, mà bởi vì bố 2 đứa đều là dân nghiện cờ bạc, khiến cho gia đình hai đứa chẳng ra làm sao cả.

Sau một lần tình cờ trò chuyện, đã khiến hai cậu trai trẻ tìm được tiếng nói chung.

Bỗng vào lúc này, trong lớp có người đang chơi game trên điện thoại bỗng hét lớn: "Con mẹ nó."

Thời gian vào lớp còn chưa tới, nên trong lớp 3 khối 11 chỉ có lác đác mười mấy người trong lớp học. Mọi người đều hướng ánh mắt về cậu kia: "Sao vậy?"

"Các cậu nhìn mục tìm kiếm hot, Jacob vừa mới mở một buổi họp báo. Anh ta nói mình vừa mới xuyên qua một thế giới có nền văn minh cơ giới . Top đầu tìm kiếm có video đầy đủ anh ta nói đấy." Bạn học kia sợ hãi lớn tiếng nói.

Jocob, quốc tịch Mỹ, anh ta là một tuyển thủ nổi tiếng trên thế giới, có rất nhiều fan hâm mộ.

Mọi người trong lớp nghe được tin này, lập tức mở điện thoại của mình ra tìm kiếm, chẳng một ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có mình Khánh Trần sững người tại chỗ, bởi hắn biết cái thế giới văn minh cơ giới kia là gì.

Nhưng hắn không thể nào ngờ được, thì ra người nước ngoài cũng có thể xảy ra chuyện này.

Nam Canh Trần mở video ra, Khánh Trần nhìn qua.

Trong video, Jacob ngồi trước một cái bàn, đối mặt với anh ta là tất cả

truyền thông anh mời tới. Nơi đây đèn flash dày đặc loé lên liên tục, để cho người xem hoa cả mắt.

Nhưng tất cả người xem video, đập vào mắt họ đầu tiên chính là cánh tay trái của Jacob, bởi vì cánh tay này đã hoàn toàn được thay thế bằng cánh tay máy móc.

Trong video, Jacob dẫn mọi người đi đến sân bóng rổ. Sau đó, ở tất cả vị trí trên sân bóng, anh ta đều dùng cánh tay trái, nhẹ nhàng ném bóng vào rổ, mười quả liên tiếp.

"Dùng hiệu ứng đặc biệt sao?" Nam Canh Thần lẩm bẩm: "Có phải đây là quảng cáo? Dùng hiệu ứng đặc biệt."

Khánh Trần không nói gì.

Video được một người từ nước ngoài chuyển về, đặc biệt có kèm theo phụ đề tiếng Trung.

Trong video, Jacob nói với truyền thông: "Tối hôm qua, tự dưng tôi phát hiện ra trên cánh tay mình có đếm ngược. Khi thời gian đếm ngược kết thúc, vậy mà tôi đã xuyên qua một thế giới văn minh cơ giới kỳ lạ. Nơi đó cũng giống Địa Cầu, có mặt trời mặt trăng, giống như một vũ trụ song song. Thế giới đó quá trình phát triển văn minh hoàn toàn khác xa thế giới chúng ta."

Jacob giơ cánh tay trái của mình lên: "Tôi xuyên qua đó, có được cánh tay này. Giống như tôi thay thế cuộc sống của một ai đó, thành cuộc sống của mình. Tôi cũng không rõ nguyên nhân là gì, nhưng khả năng của nó vượt qua sự tưởng tượng của tôi, mà sử dụng vô cùng dễ dàng, chuẩn xác."

"Tôi tổ chức cuộc họp báo này không phải vì để khoe khoang. Thế giới kia cũng không phải như các người nghĩ nó tốt đẹp đâu, mà thực sự quá nguy hiểm. Tôi mở cuộc họp này để phòng trường hợp mình bị đem đi nghiên cứu. Ngay tại đây, tôi xin tuyên bố, bản thân tôi không đồng ý thành đối tượng nghiên cứu. Nếu có ngày tôi bị mất tích, thì các người. . ."

Khánh Trần nhìn đến đây bỗng giật mình. Jacob là nhân vật của công chúng, cho nên nếu thân thể mình được thay thế bằng máy móc sẽ không thể giấu được.

Anh ta biết rõ, khoa học kỹ thuật của thế giới kia hơn xa nơi này. Cho nên rất sợ mình biến thành chuột bạch, bị mang đi nghiên cứu, nên lựa chọn phương pháp vội vàng này.

Biện pháp này chưa hẳn là tốt nhất, cũng có thể anh ta rơi vào trạng thái hoảng hốt, cho nên mới vội vàng đưa ra quyết định này.

Khánh Trần nhìn Nam Canh Thần, phát hiện đứa bạn gầy gò ốm yếu ngồi cùng bàn với mình ngây người ra.

Khánh Trần suy nghĩ. Mình không mang được rao róc xương qua bên kia, cũng không đem bàn chải trở về được nơi này. Cách duy nhất để mang thứ gì đó, chỉ còn cách duy nhất là cải tạo bản thân mình, hoặc là cho nó vào trong cơ thể?

Cũng không biết, Jacob xuyên đến nơi nào? Bên kia đại dương sao?

Lúc này, học sinh trong lớp ai nấy đều tỏ ra hoảng hốt, rơi vào trạng thái nửa tin nửa không tin. Mọi người rất khó đoán xem mục tìm kiếm hót này có phải thật không? Hay vẫn dùng biện pháp hiệu ứng thay đổi.

Nhưng không để mọi người hoàn hồn. Bên trong mục tìm kiếm hot, tiếp tục nhảy lên những tin tức về sự kiện kỳ lạ.

"Một quản lý cao cấp của công ty internet bị phát hiện chết tại nhà. Trên thân thể ông ta cũng phát hiện ra được thay thế bằng máy móc, giống hệt như Jacob."

"Một học sinh ở một trường đại học cũng công bố, mình xuyên qua một thế giới văn minh cơ giới, không những thế còn gặp được những người siêu phàm."

"Một học sinh cấp ba tuyên bố, khi mình xuyên qua thế giới khác, đã được thức tỉnh dị năng."
Khánh Trần nhíu mày, hắn không ngờ hàng loạt tin tức truyền ra còn nhanh hơn hắn tưởng tượng. Đây không phải mưu đồ quảng cáo, mà thực sự tồn tại.

Thật sự có người xuyên qua cái thế giới tràn ngập những điều không thể tưởng tượng nổi kia.

Với lại, người xuyên việt cũng không hề ít.

Nam Canh Thần ngồi cạnh hắn lẩm bẩm: "Người siêu phàm, văn minh cơ giới. . . Nếu xuyên qua, có phải có khả năng trở thành người siêu phàm?"

Có một bạn trả lời: "Tao nhìn thấy khả năng xuyên qua rất nhỏ, trong trường chúng ta có bạn học nào xuyên qua không?"

"Có lẽ có người đi học mà thân thể có bộ phận đã được thay thế bằng máy móc. ."

"Tao cũng nghĩ xuyên qua. . ."

Trong lớp càng có nhiều bạn học đi tới, mà mỗi người thời điểm bước vào trong lớp đều đảo qua một lượt khắp phòng, nhìn xem có ai đã thay đổi cơ thể bằng máy móc hay không?

Phải biết rằng, bọn họ mới chỉ là những thiếu niên 17, 18 tuổi. Đó là độ tuổi chứa đựng rất nhiều sự tò mò, thời điểm thái độ hư vinh cao nhất. Người trưởng thành sẽ khác, họ cân nhắc giữa nguy hiểm cùng cơ hội. Nhưng thiếu niên phần lớn là sự chờ mong.

Bọn họ chờ mong giống như Hary Potter xuyên qua bức tường nhà ga tiến vào một vương quốc khác. Cũng hy vọng giống như trong tiểu thuyết được tiên nhân chỉ bảo.

Nhưng ở thế giới thực tại, ở tình huống bình thường mọi người không thể gặp được tiên nhân, mà chỉ toàn là lừa đảo.

Cho nên, khi đám người nghe thấy khi xuyên việt sẽ biến đổi thành người không bình thường, khiến cho họ bỏ qua bước xác định nguy hiểm, mà chỉ còn lại mong chờ mình nằm trong số người xuyên việt.

Thế giới nhân vật chính, nghe qua đã thấy hấp dẫn rồi.

Khánh Trần cũng không ngoại lệ.

Chỉ có chút khác biệt, Khánh Trần thực sự đã xuyên qua, với lại cũng đã gặp người siêu phàm ở trong truyền thuyết kia là Lâm Tiểu Tiếu, Lý Thúc Đồng.

Chắc hẳn Diệp Vãn cũng nằm trong số đó.

Từ đã, Khánh Trần nhìn ra tình trạng bối rối của Nam Canh Thần đang từ từ biến mất, mà thay thế vào đó là sự hưng phấn.

Khánh Trần hờ hững nói: "Mày vừa nói tới chuyện quỷ dị chính là chuyện này sao?"

Nam Canh Thần nhỏ giọng: "Hiện tại còn chưa thể nói cho mày nghe được. Nhưng mày yên tâm, nếu như tao đạt được điều gì, nhất định sẽ không quên người anh em như mày đâu."

Khánh Trần gật đầu: "Ừ được, khi giàu có, chớ quên anh em."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 15: Mây đen bao phủ

Ban đầu Khánh Trần chỉ định nói lời khách sáo, nhưng hắn không ngờ tâm tình Nam Canh Thần biến đổi nhanh như vậy.

Từ lo lắng sợ hãi, một lát sau đã giống như nhân vật chính của thời đại mới.

Khánh Trần có thể nói gì đây? Chỉ cần cậu ta vui vẻ là được rồi.

Lúc này, Nam Canh Thần tập trung thảo luận cùng với Khánh Trần: "Tao nói là nếu như, nếu như thôi nha, là tao có thể xuyên qua thì tao có nên mang về một ít đồ công nghệ cao để bán hay không?"

"Không biết." Khánh Trần nói: "Cũng có thể không thể mang về được."

"Mày không thấy người kia còn mang theo một cánh tay trở về sao?" Nam Canh Thần nói tiếp: "Mày yên tâm, đến lúc đó tao có tiền, sẽ mời mày ăn no nê."

Khánh Trần biết, thế giới kia nguy hiểm thế nào. Dù cho là bạn bè cũng phải có một số bí mật. Nhưng hắn vẫn hi vọng mọi người đều bình an trở về, cho nên thật tâm khuyên bảo: "Mày xin xem, có không ít người xuyên qua gặp phải nguy hiểm, cho nên mày phải cẩn thận, đừng nghĩ đến việc gì to tát quá."

Nam Canh Thần yên lặng suy ngẫm, sau đó lên tiếng hỏi: "Đến lúc đó, mày muốn đi đâu ăn?"

Khánh Trần: ". . ."

Nam Canh Thần yên lặng tính toán, làm sao đạt được mong ước, chỉ có mình Khánh Trần biết, thời điểm trở về không thể mang theo đồ vật.

Đột nhiên, có một bạn trong lớp đưa ra nghi vấn: "Không biết quy luật của những người xuyên qua là gì? Nhiều người xuyên qua như vậy? Tại sao lại không có chúng ta?"

Nam Canh Thần ngồi bên nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chỉ có những người tài năng bẩm sinh mới có thể đi. . ."

Lông mày Khánh Trần bỗng nhíu lại.

Liên quan đến sự việc xuyên việt, càng ngày càng xuất hiện nhiều tin tức, cả trong nước lẫn nước ngoài.

Khánh Trần tổng kết lại có hai quy luật:

Thứ nhất tất cả người xuyên việt, đếm người đầu xuất hiện lúc 6 giờ, thời gian đếm ngược là 48 tiếng.

Nói cách khác, người xuyên việt đi cùng lúc mà về cũng cùng lúc.

Sau đó còn có người đứng ra nói, hôm qua anh ta không hề xuyên qua. Nhưng thời điểm 0 giờ hôm nay có xuất hiện đếm ngược, thời gian cũng là 48 giờ.

Có lẽ, đây là nhóm thứ 2.

Lần tiếp theo, có lẽ là nhóm đầu tiên và nhóm thứ 2 cùng xuyên qua.

Quy luật thứ hai, người xuyên qua đầu ra những người rất trẻ, có lẽ khoảng từ 10 tuổi đến 35 tuổi.

Bỗng, một bạn nữ nói: "Có một người dẫn chương trình nói mình là người xuyên việt, đang thời điểm truyền hình trực tiếp đã giơ cánh tay được thay thế bằng máy móc ra, mình đã chia sẻ liên kết vào trong nhóm."

Những năm gần đây, phần lớn học sinh có dùng điện thoại, điều này rất dễ cho việc trao đổi.

Mọi người click vào liên kết, bỗng hiện lên một chương trình truyền hình trực tiếp, đang diễn ra ngoài trời, người dẫn chương trình đang giơ lên cánh tay được thay bằng máy móc.

Khánh Trần cảm giác được có điều không đúng, bởi hắn chưa từng nhìn thấy máy móc nào giống nhựa plastic như của người kia. . .

Kết quả, người đó còn chưa thể hiện nổi 2 phút, cánh tay bằng máy móc kia vang lên tiếng 'răng rắc' rồi rơi xuống đất. . .

"Con mẹ nó, thì ra được làm giống mô hình."

Khánh Trần có chút giở khóc giở cười, sự việc chỉ mới nổi lên đã có loại người trời ơi đất hỡi tham gia náo nhiệt.

Hắn đoán, Nam Canh Thần không nằm trong nhóm đầu tiên xuyên việt lúc 12 giờ đêm qua, mà sáng nay mới xuất hiện đếm ngược. Vì vậy, nên cậu ta nhìn thấy hình ảnh Jacob trong buổi họp báo mới tỏ ra kinh ngạc đến vậy.

Qua tình hình hiện tại có thể đoán được hai khả năng, một là số người xuyên việt cố định, có người chết sẽ có thêm người mới được thay thế.

Một khả năng khác là, số người xuyên việt không cố định, tương lai sẽ có càng nhiều người xuyên việt hơn.

Hiện tại, Khánh Trần không thể đoán nổi nước mình có bao nhiêu người xuyên việt.

Thời gian dần trôi qua, các bạn học trong lớp đã đến đầy đủ, có người hô lớn: "Đường lớn Lạc Thành có người xuyên việt, bạn mình đã nhìn thấy, đang có rất đông người ở đó livestream."

Cả lớp nghe được lời người này bỗng xán lại g`ần.

Trên màn hình có một thanh niên tỏ ra khẩn trương. Trên gương mặt cậu ta có đường vân bằng máy móc kỳ lạ, nhìn qua đã thấy đây là sản phẩm đặc trưng của khoa học kỹ thuật phát triển, vô cùng đẹp mắt.

Lúc này, khi người thanh niên đó di chuyển, đã để lộ ra đôi mắt cá chân bằng thép, và có người nhìn ra được.

Rõ ràng, người này đã được thay thế chân tay thành máy móc.

Trong video, nhóm người còn muốn quay, chụp nhi`ều hơn nhưng người thanh niên kia thấy vậy, bỗng nhảy lên một nóc nhà cao t`ầm 4, 5 m, biến mất khỏi t`ầm mắt mọi người.

Một bạn nữ trong lớp nhỏ giọng nói: "Thật là đẹp trai."

"Trường chúng ta có người xuyên việt như thế này thì tốt biết bao. Lúc đó chúng ta có thể hỏi xem tình hình thế giới bên kia thế nào?"

Lúc này, Khánh Tr`ần chợt nhớ đến, thật ra trong trường cũng có một bạn học cùng mình xuyên qua. Con trai chủ tịch tập đoàn Vĩnh Lợi, Hoàng Tế Tiên.

Nếu như hắn nhớ không l`ầm, cậu ta học lớp 7 khối 10.

Ngày đó tinh th`ần cậu ta suy sụp và được đám người máy giám ngục đem đi, từ đó không thấy xuất hiện nữa. Theo trình tự, cậu ta cũng đã quay trở v`ề, dù cho chỉ còn lại thi thể.

Nghĩ tới đây, Khánh Tr`ần thừa dịp còn t`ầm 10 phút nữa mới đến giờ học, vội đứng dậy đi tới khu vực khối 10.

Hiện tại, trường quốc tế Lạc Thành vô cùng sôi nổi. Tất cả mọi người đ`ều đang thảo luận v`ề sự kiện xuyên việt, ngay cả các giáo viên đang đi lại cũng c`ầm theo điện thoại kiểm tra tin tức.

Họ sao có thể nghĩ được, đứa học trò mình vừa đi ngang qua cũng là người xuyên việt.

Khánh Trần nhìn lại những người này, đột nhiên có cảm giác. Không biết từ bao giờ, hắn thấy mình với những người này hình như không còn giống nhau nữa.

Trước đó, có thể hắn chỉ nghĩ mình chỉ cần học giỏi, giành thời gian tập trung ôn bài, chuẩn bị bài, cố gắng thi một trường đại học tốt và xa một chút để đi khỏi nơi đây.

Mà hiện tại, còn đường của hắn đã không còn ở nơi này nữa.

Khánh Trần đi tới lớp 7, hắn tỏ ra bình thường, giữ một bạn nam đeo kính lại hỏi: "Xin chào, cho mình hỏi chút? Hôm nay Hoàng Tế Tiên đã đi học chưa vậy?"

"Không có, tôi còn chưa gặp cậu ta." Bạn nam trả lời.

"Cám ơn." Khánh Trần gật đầu: "Cậu có biết nhà cậu ấy ở đâu không?"

"Tôi cũng không rõ, chỉ biết nhà nó ở trung tâm vườn hoa Ngân Nhuận, cụ thể thì bó tay. Anh tìm cậu ta có việc gì sao?" Bạn nam kia hỏi tiếp: "Đợi cậu ấy đến phòng học, tôi chuyển lời giúp cho?"

"Không cần đâu, cảm ơn." Khánh Trần dự đoán, Hoàng Tế Tiên khó mà đến được.

Cậu ta bị tổn thương tinh thần khá nặng nề, rất có khả năng còn dẫn đến phát điên.

Khánh Trần quay trở lại lớp suy nghĩ. Trong tiết một, mọi người chẳng có ai tập trung vào việc học cả.

Tiết học sau, thầy giáo trẻ tuổi Điền Hải Long nhìn thấy trong lớp không ai

quan tâm đến mình, nên quyết định nói đùa một câu: "Hiện tại, các em chẳng ai chú ý đến tôi nữa rồi, có lẽ tôi cũng phải kiếm một bộ phận thay nó bằng máy móc mới được. Để các em có thể tập trung lắng nghe bài giảng của tôi đúng không?"

Trong lớp, mọi người bỗng cười ầm lên. Sau đó, thầy giáo Điền Hải Long cùng các bạn trò chuyện tình hình thời sự nóng nhất hiện nay, không còn tiếp tục giảng bài nữa.

Nếu bình thường, một tin tức 'hot' nào đó, cũng không khiến giáo viên cùng học sinh hành động như bây giờ. Nhưng tình hình vừa xảy ra lại không giống, bởi vì nó có thể thay đổi cả thế giới này.

Trong lớp, Nam Canh Thần chỉ tập trung vào chiếc điện thoại. Đến khi tan học, đột nhiên cậu ta đưa di động cho Khánh Trần nói: "Hà Tiểu Tiểu, vừa giới thiệu một trò chơi chiến lược mới."

"Hà Tiểu Tiểu?" Khánh Trần nghi ngờ hỏi.

"Là một người chơi chuyên nghiệp, chuyên livestream các trò chơi hot nhất hiện nay, thường xuyên phát hiện những chi tiết đặc biệt của game. Kiểu như, dạy cho người chơi cách vượt ải, vũ khí cam, khả năng tiềm lực, và có rất nhiều người hâm mộ." Nam Canh Thần giải thích. Cậu ta biết Khánh Trần không thích chơi game, nên chắc chắn không biết người chơi Hà Tiểu Tiểu này.

Nam Canh Thần tiếp tục nói: "Trước đây mấy giờ, anh ta vừa đưa ra một video nói về trò chơi chiến lược, nhưng người theo dõi anh ta chưa nghe thấy anh ta nói chuyển qua chơi game chiếc lược khác. Hiện tại, sự việc xuyên việt đang nóng lên, mọi người mới hiểu ra rằng, trò chơi chiến lược của anh ta rất có thể liên quan đến thế giới xuyên việt kia, và anh ta cũng nằm trong số những người xuyên việt."

Video chẳng có hình ảnh nào, chỉ có khung cảnh đen tối kèm theo phụ đề màu trắng.

Trong video, một âm thanh trầm trầm nam tính của một người trẻ tuổi vang lên: "Bởi vì, trò chơi này khá đặc biệt, nên không để cho các bạn xem video trò chơi được. Tôi gọi trò chơi này là . . . Thế Giới Lý."

"Mà thế giới hiện tại của chúng ta là, Thế Giới Biểu."

Tiếng Hà Tiểu Tiểu bình tĩnh vang lên: "Trò chơi này tôi cũng vừa mới tiến vào, cho nên hiểu biết còn có hạn."

"Hiện tại còn chưa tìm ra cách thức kiếm được đồ cam."

"Chỉ biết, hiện tại có ba cách chọn nghề. Loại thứ nhất là cải tạo cơ thể bằng máy móc, cách này rất dễ. Chỉ cần đến bệnh viện mua là được."

"Máy móc thay thế khá đắt. Bởi vì tôi còn chưa tìm ra cách bub tiền, nên chưa thử được. Nơi này có một cách kiếm tiền đơn giản nhất, là bán đi bộ phận cơ thể của mình, nhưng tôi khuyên mọi người đừng nên thử."

"Loại thứ hai, là gia nhập sở tài phán cấm kỵ, nhưng phải tiêm vào một loại thuốc biến đổi gen, thành một nhân loại mới. Mà hiện tại, tôi còn chưa tìm được NPC quản lý của tổ chức này. Tổ chức đó khá thần bí."

"Loại thứ ba, là đường tắt của một nghề tại nhà giam số 18. Các người cần tìm một NPC tên là Lý Thúc Đồng, đó là những thông tin và hướng đi cao cấp nhất mà tôi biết được."

"Tương lai có thể có những hướng đi khác, tôi sẽ chia sẻ cho mọi người."

Khánh Trần càng xem video này càng kinh ngạc.

Hắn có thể xác nhận, thế giới kia là một thế giới chân thực, ngay cả tổn thương do bóp mạnh cũng theo về, nó không là thực thì là gì?

Nhưng Hà Tiểu Tiểu lại giống như bị tẩu hoả nhập ma, coi nơi đó là nội dung của một trò chơi?

Nói Lý Thúc Đồng là một nhân vật NPC dẫn dắt nghềnghiệp?

Hắn không biết anh ta có thân phận gì trong Thế Giới Lý. Nhưng Khánh Trần có thể xác định được một điều, Lý Thúc Đồng cực kỳ có tiếng ở nơi đó, đến mức Hà Tiểu Tiểu mới xuyên qua được 48 giờ đã nghe nói vềđối phương.

Mà hiện tại, Hà Tiểu Tiểu đánh giá con đường Lý Thúc Đồng dẫn dắt là con đường sáng nhất.

Nam Canh Thần xem xong video bèn lẩm bẩm: "Nói cũng như không? Nói mua bộ phận máy móc rất cần tiền? Vào Sở Tài Phán thì không biết? Nói vào nhà tù số 18 là thấy đường đi mà không nói vào bằng cách nào? Như thế thà đừng nói còn hơn."

Khánh Trần bỗng suy nghĩ tới một điều, ảnh hưởng video của người này có lẽ rất lớn. Có thể hôm sau mình xuyên việt, thật sự có người chạy đến chỗ Lý Thúc Đồng tìm kiếm đường đi hay không đây?

Nếu mọi người coi Lý Thúc Đồng là một NPC, sợ rằng sẽ nhận được bi kịch. Ngay cả Lý Thúc Đồng khi đó cũng không hiểu được tại sao?

Vấn đềxuyên việt một mực không hềhạ nhiệt cho tới buổi trưa.

Mãi đến khi một tin tức từ nước ngoài xuất hiện: Một người nào đó được xác nhận từng xuyên việt, là một người nam còn khá trẻ. Bị phát hiện chết trong nhà, trong video nhìn ra được, hai chân người này từng được thay bằng máy móc đã bị cắt đi, không biết ở nơi nào.

Tin tức này giống như cơn mây đen kéo đến, bỗng chốc bao phủ trong tâm trí những người đang hồhởi chào đón thời đại mới.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 16: Mạng chỉ có một

Bỗng nhiên, trong cuộc sống xuất hiện sự kiện người siêu phàm, là một sự kiện thú vị đến nhường nào.

Tựa như một câu truyện cổ tích trong thế giới hiện thực.

Giống như khi anh còn bé mơ ước nhận được thư báo trúng tuyển của Hogwarts, mà hiện tại nó cũng không còn xa mình nữa.

Nhưng đùng một cái, mọi người mới thoát khỏi mơ mộng. Thế giới này còn lâu mới tốt đẹp như vậy.

Một tin tức ác liệt giống như một chậu nước lạnh, tưới lên sự mơ mộng của tất cả mọi người.

Có lẽ thế giới sẽ đổi thay, nhưng tính người thì không bao giờ.

Khoa học kỹ thuật của tương lai, nó quá đáng tiền. Không nói đến vật liệu và kết cậu của những bộ phận có thể thay thế hoàn hảo, chỉ tính riêng khoản máy móc nhận sự sai khiến của các giây thần kinh cũng đủ làm cho rất nhiều người điên cuồng.

Đây mới thực sự là khoa học kỹ thuật tương lai. Thay vì cứ ngồi chờ cơ hội từ một nơi nào đó mơ hồ chẳng bằng cướp đoạt những đồ trước mặt mà thực tế hơn rất nhiều.

Điểm mấu chốt chính là, những người kia sau khi trở về cũng giống như người bình thường, đối mặt với rất nhiều tổ chức, dù cho được trang bị máy móc trên cơ thể cũng không có cách kháng cự.

Người chết trong nhà rất đột ngột, bị một con dao dâm từ xương sườn thấu qua trái tim.

Con dao này nếu mà so sánh với những bộ phận thay thế máy móc chẳng có chút kỹ thuật nào.

Đây không phải trong câu truyện cổ tích, mà giống như một câu truyện ngụ ngôn mà người xưa hay truyền lại cho con cháu.

Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều người khoe khoang mình vừa xuyên việt lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Số người trở vềkèm theo bộ phận đã được thay bằng máy móc lo lắng mình bị sát hại.

Một số người xuyên việt trở vềgiống như Khánh Trần không kèm theo máy móc thì còn tốt, nhưng sao mà biết được có người thích thú những đồ vật khác trên người họ?

Hiện tại, có người mạnh dạn suy đoán, khi giết chết một người xuyên việt sẽ chiếm được tư cách thay thế đối phương xuyên qua thế giới kia.

Cái suy đoán này thật sự quá điên cuồng!

Tại thời điểm nó còn chưa được kiểm chứng, giữa người với người chẳng còn sót lại một chút gọi là tin tưởng lẫn nhau.

Nam Khánh Trần trước đó còn tràn ngập phấn khởi, thì hiện tại chẳng còn suy nghĩ nên mới Khánh Trần đi đâu ăn cơm nữa rồi.

Chỉ nghe, Nam Canh Trần nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thật khó khăn mới có được cơ hội thay đổi số phận, bất thình lình lại biến thành trò chơi kinh dị, kinh khủng thế này?"

Hai người Nam Canh Thần và Khánh Trần cùng một hoàn cảnh, bọn họ đều có một người cha nghiện cờ bạc, phá cho gia đình tan cửa nát nhà.

Hoàn cảnh Nam Canh Thần còn tốt hơn chút, đó là bố mẹ còn ly hôn, đồ đạc trong nhà còn chưa quy đổi ra tiền. Sinh hoạt hàng ngày vẫn có bố mẹ chu cấp, chỉ là không có tiền tiêu vặt.

Khánh Trần thảm hơn rất nhiều, cái gì cũng mất.

Ngày họp lớp bình thường, hai người sẽ không được mời. Bởi vì trả phí một bàn bi a còn không nổi.

Nam Canh Thần có yêu đơn phương một cô bạn, nhưng tự ti vì không có tiền tiêu vặt, nên còn chưa dám ngỏ lời.

Cho nên, thật sự hai người đều có khát vọng kiếm tiền. Trước đó, Nam Canh Thần còn gửi vài chương tiểu thuyết cho một tạp chí, muốn kiếm chút tiền tiêu vặt, nhưng chẳng nhận được chút phản hồi nào.

Khánh Trần nhìn thấy Nam Canh Thần nản chí, ngược lại cảm thấy đây mới là chuyện tốt: "Tin tức này mày đã nhìn thấy rõ ràng. Tao nói là nếu, nếu mày có xuyên qua nhất định phải cẩn thận. Trở vềcũng đừng nói lung tung."

"Ừ, tao biết rồi." Nam Canh Thần gật đầu, cu cậu xúc động nói: "Mày nói xem? Tại sao hai đứa mình lại nghèo rớt mồng tơi thế này?"

Khánh Trần suy nghĩ trả lời: "Cha người khác đang cố gắng từng ngày kiếm tiền, bố mày lại đang đánh bài."

Dù Nam Canh Thần vẫn oán trách bố mình, nhưng nghe Khánh Trần nói kiểu này vẫn có phần không thoải mái. Cậu ta không phục hỏi lại: "Vậy bố mày ở đâu?"

Khánh Trần: "À, bố tao đang cố gắng chơi bài."

Nam Canh Thần: ". . ."

Hai người bỗng yên tĩnh lại. Một lát sau, Nam Canh Thần hỏi: "À mà, sao bố mày lại phải vào trong đó vậy?"

"Tao báo cảnh. Tao hi vọng ông ấy ở trong đó suy nghĩ lại." Khánh Trần bình tĩnh trả lời.

Nam Canh Thần ngạc nhiên rồi tiếp tục nói: "Hay mày cũng báo cảnh để họ bắt cha tao luôn đi?"

Khánh Trần: "? ? ?"

Lúc này, chuông vào học vang lên.

Buổi sáng, môn học thứ hai là anh ngữ, nhưng bước vào cửa lại là giáo viên dạy môn địa lý.

Trường quốc tế Lạc Thành bên trong tên gọi đã có hai từ quốc tế, nên tất nhiên trọng tâm đặt vào phần ngoại ngữ.

Địa vị giáo viên anh ngữ trong trường tương đối cao. Mỗi giáo viên tiếng anh được nhận vào trình độ rất cao. Trường học còn mới rất nhiều người nước ngoài đến dạy học, từ thời cấp hai, mỗi tuần lễ đều có các buổi nói chuyện ngoại khoá.

Đồng thời, trong trường còn có các lớp dạy ngoại ngữ khác ngoài anh ngữ, như tiếng nhật, tiếng đức, các loại tiếng.

Giáo viên địa lý Trần Ngạn Đông bước lên bục giảng nói: "Giáo viên anh ngữ của lớp mình, thầy Đỗ có chút việc nên xin nghỉ. Môn học thứ hai đổi thành địa lý, anh ngữ đổi sang ngày mai vào tiết thứ ba."

Khánh Trần tỏ ra ngạc nhiên, có lẽ hôm nay quá nhiều việc lạ ập đến. Hắn có cảm giác, giáo viên chủ nhiệm đột nhiên xin nghỉ có vẻ không đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ, thầy giáo Đỗ Nhất Hoằng cũng là người xuyên việt?

Nhưng có rất nhiều người xuyên việt ở Lạc Thành, vậy cả nước có bao nhiêu?

Không đúng, không đúng.

Khánh Trần cúi xuống, không để người khác xin ra điểm khác lạ trong đôi mắt của mình. Trong khoảnh khắc, đôi mắt hắn nhíu lại.

Sự việc phát sinh hôm nay, giống như những thước phim hiện lên trong đầu hắn. Tất cả tin tức nhanh chóng tập chung lại, sắp xếp điều chỉnh.

Vừa mới xuất hiện nhóm người thứ hai chuẩn bị xuyên việt.

Một cô bé biết mình sẽ phải xuyên việt, bèn kéo theo mẹ tiếp nhận phỏng vấn.

Họ dẫn người xuyên việt đên gặp người dẫn trương trình.

Từng tin tức, giống như lá từ trên trời rụng xuống, mà Khánh Trần nhặt từng chiếc lá cần thiết cầm lên.

Một lúc sau, Khánh Trần ngẩng đầu lên. Hôm nay có vẻ như người xuyên việt có đặc điểm phân bổ, tập trung ở bên trong mười thành phố lớn.

Thậm chí còn có một số người dân ở thành phố khác. Họ đưa ra nghi vấn, tại sao thành phố của mình không có người xuyên việt?

Nói cách khác, người xuyên việt phân bổ, có thể là tập trung ở mức độ cao nhất!

Tập trung ở bên trong mười thành phố!

Lượng thông tin cần phân tích quá lớn, đầu Khánh Trần không tự chủ được sinh ra tình trạng choáng váng.

5 giờ chiều, sau khi kết thúc 40 phút của tiết cuối cùng, Khánh Trần tiếp tục trốn học.

Trước khi hắn đi, lớp phó học tập còn gọi theo: "Khánh Trần, mai nhớ đóng tiền phí mua sách vở đấy? Nhớ đừng quên?"

"Biết rồi." Khánh Trần vẫy vẫy tay.

Sau đó, hắn bước ra khỏi phòng học dưới ánh mắt hâm mộ của Nam Canh Thần.

Dưới ánh hoàng hôn, những học sinh vừa mới tan học tiến về phía nhà ăn, chờ đợi tiết tự học buổi tối.

Mà Khánh Trần đi ngang qua đám người, tiến tới một góc tường của trường học leo ra ngoài.

Về nhà, hắn thay một bộ quần áo rất hiếm khi mặc, đội một chiếc mũ lưỡi chai bước ra ngoài.

Trên điện thoại di động, hắn tìm kiếm địa chỉ vườn hoa Ngân Thuận. Nơi đó cách trường học khoảng 6km, nơi ấy là chỗ ở của Hoàng Tế Tiên.

Không biết tại sao, có một thứ gì đó thôi thúc hắn tới đó xem xét. Dù cho không biết nhà của cậu ta chính xác là bao nhiêu nhưng hắn vẫn muốn đi, muốn biết Hoàng Tế Tiên đã xảy ra chuyện gì ở nơi đó. Tại Thế Giới Lý gặp phải chuyện gì?

Khánh Trần không có dư tiền để đón xe, chỉ còn lại 5 hào lẻ. Đây là số tiền hắn kiếm được khi đánh cờ với ông Trương ở siêu thị Phúc Lai, cũng là tất cả những gì hắn tích cóp được.

Chạy bộ thôi.

Trước kia, Khánh Trần không phải người chú trọng đến rèn luyện thể thao. Hắn cũng nằm trong nhóm trốn tiết thể dục.

Nhưng hiện tại, hắn ý thức được rằng, không rèn luyện là không được. Mình nhất định phải có được sức khoẻ, có được thân thể cường tráng mới đủ sức đối mặt với thế giới nguy hiểm kia.

Phải biết.

Chữ 'mệnh' trong tiếng Hán tại nước Trung Hoa này chưa từng có và không bao giờ có một chữ đồng âm nào khác. Có lẽ bản thân từ này đã ám chỉ, mạng chỉ có một.

Nhất định phải quý trọng nó.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 17: Luân phiên theo dõi

Màn đêm dần buông xuống, trên cầu lớn Vương Thành gió thu thổi phất phơ. Trong lúc Khánh Trần chạy, thân thể hắn giãn ra, gió nhẹ nhàng thổi khiến cánh tay áo của hắn co về phía sau.

Có lẽ cảm giác thay đổi, hắn cảm giác được. . .

Những gông cùm xiềng xích đã từng chói buộc mình, nay bỗng nhiên mở ra.

Khánh Trần càng chạy càng nhanh.

Những người trên cầu lớn đều đổ ánh mắt về phía hắn. Tất cả mọi người cảm nhận được hơi thở tuổi trẻ, xúc động mà phức tạp.

Trung tâm vườn hoa Ngân Thuận, nơi đây là khu nhà cao cấp nhất Lạc Thành, cũng nổi tiếng là khu nhà giàu.

Cho nên một đại gia như Hoàng Tế Tiên ở nơi này, Khánh Trần cũng không thấy lạ.

Nơi này, được bảo vệ tương đối nghiêm ngặt, muốn ra vào đều phải quẹt thẻ.

Khánh Trần đi xung quanh một vòng, tìm kiếm cơ hội lẻn vào.

Nhưng không đợi hắn tìm cách đi vào, hắn đã nhìn thấy sáu người mặc complê từ cửa sau khu nhà tiến vào đường nhỏ.

Những người kia, dáng đi thẳng tắp, nhìn qua đã thấy cực kỳ nguy hiểm.

Sáu người bước đi nhịp nhàng, đồng loạt theo một tiết tấu. Mỗi bước chân tạo ra một khoảng cách như được dùng thước đo lại chuẩn xác một kích cỡ.

Có điều, khiến Khánh Trần ngẩn người ra, bởi vì sáu người này vây quanh một người thiếu niên. . . Hoàng Tế Tiên.

Lúc này, sắc mặt Hoàng Tế Tiên tỏ ra ngớ ngẩn, từ trong miệng phát ra những tiếng lẩm bẩm không thể giải thích được như nhà tù, máy móc, quái vật. . .

Đám người nhanh chóng bước vào một trong hai chiếc xe việt dã màu đen đậu sẵn bên ngoài. Trong đám người hình như có một người nhận thấy, khi ngồi vào cạnh ghế lái đã quay đầu nhìn về phía Khánh Trần.

Khánh Trần quay đầu ra chỗ khác, bĩnh tĩnh nhìn vào điện thoại như không có việc gì xảy ra.

Người kia không để ý đến hắn quá nhiều. Trong màn đêm, hai chiếc xe việt dã màu đen lao vút đi.

Mà Khánh Trần, đứng bên ngoài khu nhà, run cầm cập, nhìn vào điện thoại không nói một lời.

Những người kia là ai?

Tại sao lại mang Hoàng Tế Tiên đi?

Bởi vì cậu ta là người xuyên việt sao?

Tất nhiên nguyên nhân là vậy, Khánh Trần không tin có sự trùng hợp.

Hắn quay người về nhà.

Trên đường đi, hắn suy nghĩ về thân phận những người áo đen kia. Thời

gian dần dần trôi qua, hắn cảm giác có điều không đúng.

Có một người áo đen, đã yên lặng theo dõi hắn từ nãy đến giờ.

Không hiểu sao hắn có cảm giác quen thuộc. . . Hắn đã gặp người này.

Trong chớp mắt, các bắp thịt trên người Khánh Trần căng cứng hết cả lên, cảm giác áp bách dần dần ăn mòn cảm giác an toàn của hắn.

Giống như bị một dã thú tập trung theo dõi.

Hắn nhớ lại, tại trung tâm vườn hoa, thời điểm gặp được người áo đen kia. Người đó đứng cách hắn không xa, nhìn vào điện thoại. Nhưng thời điểm, người đó nhìn điện thoại di động, những ngón tay chưa từng tác động vào màn hình.

Khánh Trần không thể mỗi giây, mỗi phút đều phân tích tình huống, như vậy quá hao tổn tinh thần. Nhưng hắn có thể rút ra từ trong ký ức.

Nghĩ tới đây, Khánh Trần hờ hững cầm lấy điện thoại di động, sau đó đứng tại chỗ cúi đầu gọi điện thoại: "Alo, tối nay con không về ăn cơm. . ."

Mũ lưỡi chai giúp khuôn mặt của hắn được giấu trong bóng tối.

Thời điểm hắn dừng lại, người trẻ tuổi áo đen vẫn bước tới. Anh ta không dừng lại mà bước qua người Khánh Trần.

Khánh Trần vẫn dành một phần nhỏ quan sát đối phương, nhưng dù chỉ một lần người đó cũng không quay lại.

Điều này khiến Khánh Trần tỏ ra nghi ngờ. Tại thời khắc này, Khánh Trần có một suy nghĩ, có phải bản thân mình suy nghĩ nhiều rồi hay không?

Trên đường lớn, xe cộ qua lại tấp nập, người con trai áo đen nhanh chóng biến mất không thấy. Hắn cúp điện thoại, tiếp tục đi về phía trước.

Còn may, mình đã thay đổi bộ đồng phục, kèm theo chiếc mũ. Nếu không, đối phương nhìn qua là biết hắn học tại quốc tế Lạc Thành.

Lúc này, không đợi Khánh Trần bình tâm lại. Tại giao lộ đèn xanh đèn đỏ trước mặt, hắn lại nhìn thấy một hình dáng quen thuộc.

Hắn cũng đã gặp tại vườn hoa trung tâm.

Không phải trùng hợp.

Mà là luân phiên theo dõi.

Mỗi người phụ trách một đoạn đường. Mỗi người phải đảm bảo, mình giống như người qua đường, không để bị phát hiện. Nếu người bị theo dõi dừng lại, thì người theo dõi phải bình tĩnh đi tiếp về phía trước như không có việc gì. Lúc này, sẽ có một thành viên khác được bổ sung vào.

Đây là phương pháp theo dõi người đảm bảo nhất.

Khánh Trần nên cảm ơn những thứ có tác dụng hay những quyển sách vô dụng đã đọc qua.

Hắn đã hiểu ra, thời điểm người trên xe việt dã kia nhìn mình, đã để ý đến mình.

Đối phương không chỉ có 6 người, mà còn có người khác nữa.

Đây là tổ chức gì? Quá trình huấn luyện lại nghiêm khắc như vậy? Kèm theo khả năng nhìn người kinh khủng đến vậy?

Đột nhiên, Khánh Trần nhớ ra một điều, mình không phải là nhóm đầu tiên xuyên việt, có lẽ mình là nhóm thứ hai, hoặc nhóm thứ ba không chừng.

Không phải chỉ có những người hôm nay theo dõi tin tức biết được xuyên việt. Cũng không phải hôm nay tất cả mọi người nghe xong mới phản ứng lại.

Những người này có chuẩn bị từ trước.

Con ngươi thiếu niên bỗng đen hơn, lộ ra vẻ sâu sắc. Bên trên lối đi bộ gặp được những người chạy bộ. Ven đường, một người trung tuổi bày ra những xiên hô lô đường, 'cộc cộc cộc' tiếng giày cao gót của một cô gái yêu điệu thướt tha. Còn có những ánh đèn từ những cột đèn đường chiếu xuống, không ngừng thay đổi.

Hắn ghi nhớ tất cả những chi tiết này, cũng nhắc nhở bản thân không nên phạm sai lầm.

Đèn xanh đèn đỏ còn 12 giây.

Người đàn ông áo đen vừa nãy, rất có thể đã quay trở lại phía sau hắn, chuẩn bị cho lượt bổ sung tiếp theo.

Theo đối phương an bài, theo đường phố Vọng Xuân Môn, đường Chính Hoà, đường lớn Khai Nguyên tính toán. Nếu một người trưởng thành bung hết sức ra cần nhiều nhất 10 phút.

Nếu muốn thoát khỏi theo dõi. . .

Thì ngay bây giờ.

Đèn xanh sáng lên, người theo dõi bên kia bước chân băng qua đường, mà Khánh Trần đột nhiên quay lại.

Người theo dõi bình tĩnh coi như không có gì xảy ra, tiếp tục băng qua đường cái, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: "Mục tiêu chưa qua đường. Hắn quay đầu lại, mày đến vị trí cần bao lâu?"

Tên đó giống như nói thầm. Nhưng nếu có người nhìn kỹ lại, lập tức phát hiện ra bên tai trái người này có một tai nghe trông hơi mờ.

"Không được rồi, còn cần 2 phút nữa tôi mới đến vị trí theo dõi."

Trong chốc lát, người theo dõi nhận ra có điều không đúng. Tên này bỗng quay đầu lại tìm kiếm hình dáng Khánh Trần, nhưng không làm sao nhìn thấy thiếu niên kia.

"Mất dấu." Trên ngã tư đường, người theo dõi thở dài.

Ở một nơi xa, có một người áo đen trẻ tuổi dùng hết sức chạy thật nhanh, cười cười trả lời: "Thật mất mặt, hai người nhìn chằm chằm một người mà còn mất dấu."

"Là mày không tập trung nhìn hắn."

Người áo đen trẻ tuổi cười nói: "Vậy anh có đoán được, hắn có phát hiện ra chúng ta theo dõi hắn hay là không?"

Bên trong tai nghe truyền đến câu trả lời: "Tao khẳng định hắn phát hiện ra, đây là cao thủ."

Người trẻ tuổi áo đen suy nghĩ rồi nói: "Tên nhóc kia cùng lắm 17, 18 tuổi, khả năng còn đang học cấp ba. Nếu như cậu ta phát hiện được chúng ta theo dõi, thật sự quá kinh khủng. Mà anh có nhận ra hay không? Hắn sử lý mọi việc vô cùng tự nhiên. Ngay lần đầu hắn dừng lại nghe điện thoại, tôi không hề cảm giác được mình bị phát hiện. Nếu không, tôi sẽ ra tay không chế hắn rồi."

"Tôi rất tò mò, tại sao anh đột nhiên đưa ra ý định theo dõi hắn. Hôm nay, chúng ta có rất nhiều nhiệm vụ, không cần thiết phải lãng phí thời gian cho một người qua đường."

"Cũng không phải đột nhiên này sinh ý định. Chỉ là khi đội trưởng áp giải mục tiêu số 09 đi ra. Tôi phát hiện ra hắn cố tình né ánh mắt của đội trưởng."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 18: Tổ chức thần bí

So sánh với việc xuyên qua đến nhà tù số 18, Khánh Trần cảm giác đêm nay mới gọi là nguy hiểm thật sự.

Hắn không thể xác định đối phương là ai, có ý đồ gì.

Mà đối phương chỉ này sinh nghi ngờ với mình, đã bắt đầu theo dõi, loại cảm giác này thật sự khó chịu.

Bản thân mình giống như từ trường học, một ngôi nhà ấm cúng, đâm đầu bước vào một thế giới dã thú hoành hành.

Cũng có thể, đây mới chính là bộ mặt thật của thế giới này.

Trong đêm tối mù mịt, Khánh Trần bước qua những hàng cây, dựa vào những cây ngô đồng cao lớn hai bên đường để che dấu tung tích bản thân.

Loại kích thích thần kinh, tim đập loạn xạ, mãi cho đến khi hắn lượn bao nhiêu vòng, đi rất xa mới dần biến mất.

Lúc Khánh Trần trở về đường Hành Thự đã kiếm một góc thật tối, ngồi chờ ở đấy nửa giờ. Mãi đến khi, hắn phát hiện không có ai theo dõi mới quyết định đứng dậy về nhà.

Hiện tại đã là cuối thu, nhiệt độ về đêm dần hạ xuống rất thấp, nhưng sau lưng áo của hắn đã thấm đẫm mồ hôi.

Khánh Trần vừa đi vừa tìm kiếm người livetream hướng dẫn trò chơi Hà Tiểu Tiểu, nhìn xem người đó có ra thêm video nào về trò chơi kia nữa hay không?

Thế nhưng, Hà Tiểu Tiểu từng nói đêm nay sẽ làm một cái giới thiệu khái quát về 'Thế Giới Lý' lại mất tích.

Trong khu bình luận của những người theo dõi hỏi anh ta sao còn chưa phát sóng? Nhưng Hà Tiểu Tiểu không hề trả lời lại.

Vị chủ kênh này không biết có phải bị tổ chức thần bí mang đi rồi không? Cả nước có bao nhiêu tổ chức thần bí giống vậy?

Khánh Trần không làm sao xác định được.

Đột nhiên, bên ngoài khu nhà vang lên tiếng còi cảnh sát, xe cảnh sát đi thẳng vào trong khu nhà.

Khánh Trần nhíu mày, rồi vội vàng bước theo. Chiếc xe cảnh sát dừng ngay trước khu cổng hành lang khu nhà của hắn. Bên trong tầng hai còn vang lên tiếng phụ nữ khóc, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của một người nam.

Lúc này, hàng xóm láng giềng tất cả đều đi ra, cùng công dân của khu khác tạo thành một vòng dưới sân. Khánh Trần lặng lẽ hoà mình vào trong đám người đứng xem.

"Đây là sao? Chuyện gì xảy ra vậy?" Có một bác lớn tuổi lên tiếng hỏi.

"Ngôi nhà này, trong đó không phải có một người chồng thường xuyên đánh đập vợ mình à?" Một phụ nữ ôm theo một đứa nhỏ, vừa lắc lắc đứa nhỏ vừa trả lời: "Nhà đó, có lần đánh vợ mình đến nỗi nhập viện, nhưng vẫn tính nào tật đó. Sau này, người phụ nữ doạ còn đánh nữa sẽ ly hôn, không ngờ người chồng còn buông lời doạ, nếu cô vợ dám ly hôn sẽ giết cả nhà."

"Nhưng hôm nay xảy ra chuyện gì?" Có người vẫn chưa hiểu: "Không phải người chồng đánh người vợ xảy ra chuyện à? Nhưng sao tôi nghe người chồng khóc còn thảm hơn vậy?"

"Đúng là tinh ý." Người phụ nữ tiếp tục nói: "Tôi vừa rồi lên đó xem qua, cuối cùng nhìn thấy lần này là người vợ đánh chồng."

"Cái quái gì vậy?" Có người tỏ ra kinh hãi.

"Đêm hôm nay, người chồng uống hơi nhiều rượu, vừa về đến nhà đã muốn đánh vợ mình. Với lại, các người đã nghe vụ ầm ĩ của người xuyên việt từ sáng đến giờ chưa? Vợ của tên đó hình như cũng xuyên việt." Người phụ nữ kể chuyện hăng say: "Ngay từ đầu, người vợ vẫn bị đánh, không dám đánh lại, nhưng con run xéo lắm cũng quần, vung tay một cái đã cắt đứt chân người chồng. Chỉ đáng thương cho đứa nhỏ nhà đó, mới mấy tuổi đầu đã phải chứng kiến cảnh này."

Khánh Trần nghe đến đây mới yên lòng. Bản thân hắn không làm sao thương nổi tên chồng này, thậm chí hắn còn muốn cười vào mặt ông ta.

Trên đời này, có chuyện gì bất lực bằng việc chồng đánh vợ?

Đã thế còn đánh không lại.

Ba người này sống ở phía trên nhà hắn. Thời gian hai năm, hắn thường xuyên có những buổi tự học buổi tối về muộn. Nhưng lần nào, hắn cũng gặp cô vợ ôm đứa con gái nhỏ ngồi dưới cầu thang khóc nức nở.

Chị vợ chỉ khoảng chừng 30 tuổi, trông khá xinh đẹp. Chồng chị ta tự ti mình đã già, nên có suy nghĩ vợ ở bên ngoài có người khác, cho nên thường hay say rượu đánh đập vợ mình.

Khánh Trần từ những lời hàng xóm mà biết được, người chồng chỉ cần nhìn thấy vợ mình nói chuyện cùng người đàn ông khác, ngay khi chị vợ về nhà sẽ bị lôi ra đánh đập.

Bây giờ bị đánh cho như vậy, thật đáng đời.

Lúc này, cảnh sát đã lên tầng điều tra, người đàn ông đã được bác sĩ khiêng

lên xe cứu thương.

Khánh Trần nhìn qua, phát hiện ra hai tay người này đã rũ xuống, xem ra đã gãy xương.

Xe cứu thương rời đi, cảnh sát cũng ra ngoài giải tán đám đông đang tụ tập ở sân.

Khánh Trần cũng bước về nhà của mình, nhưng vừa về đến hành lang đã thấy cô bé là con của gia đình vừa rồi ngồi trước cửa.

"Anh, mẹ em nói em đến nhà anh ngồi chờ một chút, nhưng em gõ cửa mãi mà không có ai ra mở cửa." Trong giọng nói của cô bé kèm theo tiếng nức nở.

Cô bé tên là Lý Đồng Vân. Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô đến nhà Khánh Trần tránh né.

Khánh Trần không xen vào chuyện của người khác, nhưng có một lần hai vợ chồng tầng trên cãi nhau. Lúc đó, hắn nhìn thấy một cô bé con ngồi dưới chân cầu thang khóc thút thít.

Khi đó, Khánh Trần mới vừa học xong tiết tự học buổi tối, hắn định lại gần hỏi thăm tình hình cô bé. Nhưng trên lầu, người chồng bước ra tìm cô bé, còn cô bé đến hỏi Khánh Trần, có thể cho cô vào nhà hắn ngồi một lát được không?

Cuối cùng, Khánh Trần cũng đồng ý.

Đêm hôm đó, hắn làm món cơm chiên xì dầu cho cô bé, còn đưa điện thoại của mình cho cô bé xem phim hoạt hình.

Mãi đến khi, tình hình ổn định trở lại, hắn mới dẫn cô bé về nhà.

Về sau, khi người vợ biết được chuyện này, cứ mỗi lần cãi nhau đều đưa cô bé xuống nhà Khánh Trần trốn tránh.

Người phụ nữ này, mỗi lần nhìn thấy Khánh Trần đều tỏ ra ngượng ngùng. Cô còn nói, nếu quần áo Khánh Trần bẩn, có thể mang lên cô thay hắn giặt rũ. Nhưng Khánh Trần lo lắng người chồng tìm mình gây sự nên còn chưa có trả lời.

Khánh Trần sờ sờ đầu cô bé hỏi: "Em ăn chưa?"

"Em ăn một ít bánh quy, mà vẫn đói lắm." Cô bé Lý Đồng Vân ngượng ngùng trả lời.

"Đi nào, anh cũng chưa ăn cơm. Anh sẽ làm cơm rang cho em ăn." Trước đó Khánh Trần chuẩn bị vật liệu cho sự kiện đếm ngược, nên tiền chẳng còn chút nào, nhưng thức ăn trong nhà còn rất nhiều: "Đợi lát nữa em ăn no, có lẽ mẹ em có thể quay về. Em đừng sợ nữa, sau này cha em sẽ không đánh được mẹ em đâu."

"Vậy, em còn có thể tiếp tục đến nhà anh nữa không?" Lý Đồng Vân đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên. . ."

Khánh Trần còn đang muốn nói thêm nữa, bỗng sắc mặt hắn biến đổi. Hắn nhanh chóng lấy chìa khoá, mở cửa ra, kéo Lý Đồng Vân vào nhà.

Lý Đồng Vân vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Anh? Có chuyện gì vậy?"

Hắn vội vàng kéo rèm cửa lại, sau đó thông qua một khe hở nhìn ra bên ngoài.

"Trước tiên em đừng nói gì cả." Khánh Trần nói.

Khi hai anh em còn đang thì thầm, trước hành lang đã xuất hiện một vài chiếc xe việt dã.

Đêm nay, chính mắt hắn đã nhìn thấy chiếc xe này ở vườn hoa trung tâm Ngân Nhuận.

Tim Khánh Trần bỗng nhiên đập nhanh hơn. Hắn không ngờ đối phương phản ứng nhanh như vậy.

Lúc này, có hai người trẻ tuổi từ trên xe bước xuống, người đó mặc một chiếc áo màu đen, còn người kia mặc một chiếc áo khoác màu xám.

Cũng chính là hai người đã theo dõi Khánh Trần.

Tim Khánh Trần lại tiếp tục đập nhanh hơn. Hắn nhủ thầm, đây không tính là oan gia ngõ hẹp đấy chứ?

Một lát sau, người trẻ tuổi mặc áo đen nhìn thẳng vào cửa sổ nơi hắn đang nhìn. Ngay lập tức, Khánh Trần đứng dậy lùi về phía sau.

"Làm sao vậy?" Người áo xám hỏi bạn mình.

Người áo đen cười nói: "Không có gì, tuỳ tiện nhìn xem. Tôi luôn có cảm giác, có một ai đó đang quan sát mình. Có lẽ là do lo lắng quá, đi lên tầng làm việc chính thôi."

Khánh Trần có chút lo lắng cho người phụ nự trên tầng kia.

Quan trọng nhất, hắn lo lắng người phụ nữ kia bị mang đi. Khi đó Lý Thúc Đồng sẽ rơi vào hoàn cảnh vô cùng thê thảm.

Bố thì bị đánh phải vào bệnh viện. Mẹ bị tổ chức thần bí mang đi, về sau cô bé phải làm thế nào đây?

Sau 10 phút đồng hồ, hai người trẻ tuổi kia đã bước xuống, không để cho Khánh Trần suy nghĩ xem làm sao bây giờ.

Hai người nhanh chóng gọn gàng bước lên xe rời đi, và không hề dẫn theo mẹ Lý Đồng Vân.

Tình huống sao đây? Khánh Trần có chút mơ hồ, không phải đối phương muốn bắt đi tất cả người xuyên việt sao?

Rất nhanh, tiếng xe cảnh sát cũng rời đi. Bên ngoài cửa phòng hắn vang lên tiếng gõ cửa.

Khánh Trần đi tới mở cửa, người bên ngoài chính là mẹ của Lý Đồng Vân, đầu tóc rối bời, môi có nơi bị dập, trên mặt vẫn còn vệt máu.

Cô cũng ý thức được tình trạng của mình khá thảm, nên vội vàng vén lại gọn gàng lại mái tóc.

Cô nhỏ giọng nói với Khánh Trần: "Thật xin lỗi, lại làm phiền cậu."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 19: Hạn chế ra ngoài

"Cô không sao chứ?" Khánh Trần hỏi người phụ nữ ngoài cửa.

Đây là lần đầu tiên hắn tập trung quan sát đối phương, những lần trước hai người gặp nhau đều rất vội vàng. Với lại, người phụ nữ này là nạn nhân của việc bạo hành gia đình, nên bản tính có phần tránh né những người con trai khác, dù cho trước mặt mình chỉ là cậu nhóc còn đang ngồi trên ghế nhà trường như Khánh Trần.

Đây là bóng ma lưu lại tâm trí những nạn nhân bị bạo hành.

Hiện tại, cánh tay người phụ nữ đã được thay thế bằng máy móc. Khánh Trần nhìn ra cánh tay của cô còn tinh xảo hơn phần lớn tù nhân ở nhà tù số 18. Nó dễ nhìn hơn một chút, các đường nét liền mạch, đường cong tinh tế, tràn ngập nét đẹp mạnh mẽ.

Do ống tay áo dài của cô che phần lớn cánh tay, nếu không trông càng đẹp mắt hơn nữa.

Nói lại, cô gái này khá đẹp, dù cho khoé mắt đã điểm vài nếp nhăn, nhưng càng tăng thêm sức hút, cũng như không thể dấu nổi nét dịu dàng toát ra trên người của cô.

Cô gái nhìn Khánh Trần có chút xấu hổ: "Không nghĩ tới, lại thêm lần nữa gây phiền phức cho cậu."

"Không có việc gì." Khánh Trần lắc đầu: "Cháu đang định nấu chút gì đó cho Lý Đồng Vân, cháu rất thích cô bé."

Cô gái gật đầu, cô quay qua nói với Lý Đồng Vân: "Đi thôi tiểu Vân, về

nhà với mẹ."

Lý Đồng Vân đáng thương lên tiếng: "Con đang còn đói mà, trong nhà đồ đạc đã bị đập nát, về cũng chẳng có gì ăn."

Người mẹ nghe được có vẻ mất kiên nhẫn: "Nghe lời, đừng gây thêm phiền phức cho anh nữa."

Nhưng Khánh Trần bỗng nhiên lên tiếng: "Vừa rồi nghe tiểu Vân nói hai người còn chưa ăn cơm. Hay là mọi người vào trong nhà cùng nhau dùng bữa."

Hai mẹ con Lý Đồng Vân tỏ ra ngạc nhiên. Trước kia, dù Khánh Trần cũng có giúp đỡ qua vài lần, nhưng chưa bao giờ biểu lộ ra ngoài nhiệt tình như vậy.

Bởi vì cậu ta tỏ ra mình rất sợ phiền phức.

"Cháu rất muốn biết chuyện xuyên qua như thế nào?" Khánh Trần giải thích: "Cho nên muốn hỏi một chút. . . À, gọi cô là gì được ạ?"

"Tôi là Giang Tuyết." Cô gái trả lời.

"Vâng, cháu muốn hỏi cô Giang Tuyết một chút về sự việc Thế Giới Lý bên kia." Khánh Trần hỏi thêm: "Cô xem có tiện nói không?"

Thật ra, Giang Tuyết chỉ lớn hơn Khánh Trần tầm 12 tuổi, mà gọi cô trông có vẻ già. Nhưng hắn nhận biết Lý Đồng Vân trước, nên hiện tại cứ thuận theo trước kia mà gọi.

"Cũng chẳng có gì không tiện ở đây cả." Giang Tuyết nói: "Chuyện này cậu hỏi lúc nào cũng được. Hiện tại không làm phiền cậu nữa, tôi về nhà dọn dẹp lại nhà cửa một chút là có thể nấu cơm cho tiểu Vân ăn rồi."

"Mẹ, ăn cơm nhà anh đi." Lý Đồng Vân nhỏ giọng nói.

Giang Tuyết nhìn hành động khẩn cầu của tiểu Vân, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài: "Lại phiền cho cậu nữa rồi."

Từ đầu đến giờ, cô gái này luôn tỏ ra ngượng ngùng. Khánh Trần có thể cảm nhận được nội tâm cô vô cùng áy náy.

Loại tính cách này, sống tại một nơi nguy hiểm như Thế Giới Lý có thể tồn tại sao?

Khánh Trần ngăn lại sự tò mò bản thân, mà quay lại tập chung vào việc nấu món cơm chiên xì dầu. Sau đó hắn bưng cơm lên đặt gọn ghẽ trên bài rồi mới từ tốn hỏi: "Cháu nhìn thấy cảnh sát đến sử lý vụ việc, bọn nó có làm khó cô không?"

Giang Tuyết trả lời: "Mấy người hàng xóm giúp tôi nói rõ tình huống. Vốn dĩ, họ muốn dẫn tôi theo, nhưng sau đó xem xét đến con gái còn nhỏ, mà tôi phòng vệ chính đáng nên để tôi ở lại. Nếu có việc gì sẽ thông báo sau."

Lúc này, Khánh Trần mới hỏi một câu mà hắn muốn biết nhất: "Cháu nhìn thấy có 2 người đàn ông mãi sau mới tới, họ đến nhà cô làm gì vậy?"

"Tôi cũng không rõ bọn họ muốn làm gì." Giang Tuyết lắc đầu: "Họ giải thích một chút với bên cảnh sát, sau đó để tôi điền vào một cái bảng biểu, rồi cho tôi một cái thẻ căn cước và chụp tôi 2 bức ảnh là lập tức đi luôn."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Chỉ đơn giản vậy thôi?"

"Đúng rồi, bọn họ còn nói sau này sẽ tìm tôi. Họ bảo gần đây đừng nên ra khỏi Lạc Thành, nhưng họ cũng không hề nói tìm tôi làm gì." Giang Tuyết trả lời.

"Cảnh sát không để ý đến họ sao?" Khánh Trần tò mò.

"Bọn họ có đưa cho cảnh sát một văn bản gì đấy." Giang Tuyết giải thích: "Cụ thể tôi không biết, dù sao tôi cũng không quản lý được họ."

Điều này giúp Khánh Trần cơ bản hiểu được tổ chức kia.

Đầu tiên, tổ chức này không phải ai là người xuyên việt cũng bắt.

Tiếp nữa, bọn họ có chứng từ cấp cao.

Dù thế nào, tổ chức này cũng không giống trong tưởng tượng trước kia của mình, không điên cuồng như vậy. Chuyện này khiến cho Khánh Trần yên tâm rất nhiều.

Bỗng, Khánh Trần hỏi Giang Tuyết: "Cô Giang Tuyết, cô qua Thế Giới Lý có thân phận là gì vậy?"

Thế Giới Lý, từ sau khi Hà Tiểu Tiểu làm một video giới thiệu. Cái tên này lan ra rất nhanh.

Mọi người dần dần tiếp nhận cách xưng hô này.

Giang Tuyết trả lời: "Tôi mở một phòng khám bệnh máy móc ở thành phố 18. Thật ra là giúp người khác lắp đặt máy móc, chân tay giả. Thế nhưng, sau khi tôi xuyên qua cái gì cũng không biết, nên có người tới thay thế thân thể cũng chỉ còn cách trả lời là không có hàng."

Khánh Trần gật đầu, loại công việc kỹ thuật này không cách nào dùng hai ngày là có thể nắm bắt được.

"Vậy cánh tay này của cô. . ." Hắn hỏi.

"Thời điểm tôi đi tới đã có tay chân giả bằng máy móc, trở về chúng nó cũng theo về luôn." Giang Tuyết trả lời.

Khánh Trần lại hỏi: "Cháu nhìn thấy có người xuyên việt giới thiệu đã nhìn thấy nhà tù số 18, vậy nó ở đâu?"

"Ngay tại biên giới thành phố 18." Giang Tuyết nói: "Cái nhà tù này rất nổi tiếng, chỉ dùng để giam giữ tội phạm nguy hiểm. Là nhà tù được Liên Bang

thiết kế bảo vệ ở mức độ cao nhất."

"Thể chế Liên Bang?" Khánh Trần chần chờ một lát: "Cô Giang Tuyết còn biết gì nữa không?"

"Tôi cũng mới qua được hai ngày, có rất nhiều điều còn chưa biết." Giang Tuyết lắc đầu.

Lúc này, cô bé Lý Đồng Vân ngồi bên cạnh hỏi: "Mẹ, phòng khám của mẹ có tên là gì?"

"Gọi là phòng khám bệnh thân thể máy móc Giang Tuyết." Giang Tuyết trả lời: "Mà con hỏi cái này làm gì?"

"Con tò mò thôi." Lý Đồng Vân vừa xúc một thìa cơm chiên vừa nói.

Khánh Trần nhớ rõ cái tên này, chỉ có điều hiện tại hắn không có khả năng giúp đỡ đối phương.

Muốn giúp, hắn chỉ còn cách thông qua Lộ Quang Nghĩa hoặc Lý Thúc Đồng, nhưng làm sao mình giải thích được mối quan hệ với Giang Tuyết đây?

Hắn còn chưa nắm rõ, người bên Thế Giới Lý đối xử ra sao với người xuyên việt. Chẳng may Giang Tuyết bị lộ, có lẽ mình cũng gặp nguy hiểm?

Chờ đã, xem ra tình hình hiện tại Giang Tuyết cũng không hề gặp nguy hiểm gì.

Giang Tuyết nhìn Khánh Trần: "Vì sao cậu lại tò mò đối với Thế Giới Lý đến vậy?"

"Cháu cũng muốn xuyên qua xem thế nào." Khánh Trần cười nói: "Cháu rất hâm mộ những người 'xuyên việt' như các cô."

Giang Tuyết lắc đầu: "Thế giới đó rất nguy hiểm, ngoại trừ những thành

viên trong tập đoàn lớn của Lý thị, Trần thị, Khánh thị, Thần Đại, Lộc Đảo. Cuộc sống sinh hoạt của những người khác như nằm trên lửa nóng, không yên bình bằng Thế Giới Biểu."

Khánh Trần nghĩ thầm, mình là người Khánh thị, những cũng sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng đây.

Hắn hỏi thêm: "Cô có tính toán gì tiếp theo không?"

"Tôi muốn dẫn tiểu Vân về nhà bà ngoại ở Trịnh Thành. Ngày mai sẽ đi ngay, sau đó trở về làm thủ tục ly hôn với bố tiểu Vân." Giang Tuyết nói.

Đột nhiên, Khánh Trần nghĩ tới một chuyện, lên tiếng nhắc nhở: "Vậy cô mua vé trước đi, mỗi ngày người tới Trịnh Thành rất nhiều, không dễ mua vé đâu."

Giang Tuyết cũng không nói thêm điều gì, ngay lập tức lấy di động đăng nhập vào phần mềm mua vé tới Trịnh Thành. Trả tiền thành công, nhưng đến thời điểm ra vé lại thất bại.

Quả là vậy.

Khánh Trần lặng im suy nghĩ. Hắn nhớ lại đối phương nói Giang Tuyết không nên ra khỏi Lạc Thành, cũng không hề có biện pháp hạn chế nào, nên đoán ra họ còn có thủ đoạn khác.

Tổ chức chụp ảnh thẻ căn cước của Giang Tuyết, có thể là để hạn chế cô ra ngoài.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 20: Group chat người xuyên việt

"Xem ra không thể ra khỏi Lạc Thành được rồi." Giang Tuyết sau khi mua vé xe lửa thất bại, quyết định mua vé máy bay, nhưng không sao mua được.

Lúc ra vé đều thất bại.

Cái tổ chức này mánh khoé thật sự đáng sợ. Khánh Trần không muốn mình bị giới hạn ở một thành phố. Cho nên, mục đích của đối phương là gì, mình cũng đừng để bại lộ chuyện xuyên việt cho bất kỳ ai.

Giang Tuyết lên tiếng hỏi: "Đúng rồi, Khánh Trần, sao hai năm nay tôi chưa hề nhìn thấy cha mẹ của cậu vậy? Cậu ở chỗ này một mình sao?"

"Vâng." Trần Trần gật đầu: "Hai người đã ly hôn, cháu ở đây một mình. À cô Giang Tuyết, cô làm việc gì vậy?"

"Cô làm giáo viên mỹ thuật ở trường tiểu học Bạch Mã." Giang Tuyết không nói thêm lời nào nữa, đứng dậy, cầm theo bát đĩa: "Cô đi rửa bát."

"Không cần đâu. Cô cứ để đó là được, một lúc nữa cháu sẽ rửa." Khánh Trần nói.

"Không được, cơm là cháu nấu, sao chén đũa lại để cháu rửa được." Giang Tuyết không đồng ý, cô tiến vào phòng bếp, mặc kệ Khánh Trần và Lý Đồng Vân trong phòng khách.

Lúc này, cô bé Lý Đồng Vân bỗng lên tiếng, nhỏ giọng nói: "Anh, trước kia anh còn chưa nhìn thẳng mẹ em lần nào. Có phải hôm nay nhìn thấy mẹ

em xinh đẹp như vậy, nên chủ động mời vào nhà đúng không?"

Khánh Trần im lặng chút rồi trả lời: "Sao lại có chuyện này được, em đừng đoán mò."

"Mẹ em thật sự rất xinh đẹp mà." Lý Đồng Vân lẩm bẩm.

Khánh Trần dở khóc dở cười, mấy đứa nhóc bây giờ cũng quá nhiều chuyện.

Bản thân mình sao có thể vì Giang Tuyết xinh đẹp được chứ, mà trên người cô ấy có vài chuyện mình cần biết. Đại loại như yếu tố thần bí, thông tin về Thế Giới Bên Trong.

Giang Tuyết làm việc rất nhanh, chưa qua bao lâu đã rửa xong bát đũa. Cô còn nhìn thấy trong nhà vệ sinh có đống quần áo bẩn, bèn ôm vào ngực bước ra ngoài phòng khách tỏ ý thăm dò: "Khánh Trần, cậu một thân một mình sống cũng không dễ dàng. Sau này có quần áo bẩn cứ đưa cho cô, cô giúp cháu giặt sạch. Tiểu Vân, về thôi con. Anh Khánh Trần còn phải học bài."

"Chờ chút. . . Cháu có thể giặt. . . ."

Khánh Trần còn chưa nói xong, Giang Tuyết đã dẫn Lý Đồng Vân lên cầu thang, chẳng cho hắn cơ hội lấy đồ lại.

Khánh Trần ngạc nhiên, đứng tại góc tối trong phòng. Hắn không ngờ đối phương lại làm vậy.

Hắn trở lại phòng ngủ, nằm ngửa trên giường suy nghĩ bước tiếp theo mình nên làm gì.

Group Wechat của lớp đã có 999 tin nhắn chưa đọc. Tất cả nội dung bên trong đều liên quan đến sự việc người xuyên việt.

Ngay cả vấn đề của Giang Tuyết vừa xảy ra, cũng từ từ trở thành câu

chuyện tại toàn bộ Lạc Thành, có lẽ ngày mai còn leo lên mục tìm kiếm hot trong ngày.

Các học sinh, người đi làm, thậm chí cả những quan chức chính quyền, mọi giờ mọi phút đều thảo luận liên quan đến ba từ 'người xuyên việt' .

Hắn đọc lướt qua những tin nhắn trong group chat. Mỗi khi có tin nhắn nhắc đến người xuyên việt, Nam Canh Thần sẽ chủ động chat lại, nói những người 'xuyên việt' này nhất định bản thân phải phi thường ưu tú. . .

Giờ phút này, Khánh Trần dâng lên suy nghĩ, hy vọng Nam Canh Thần sẽ xuyên đến nhà tù 18.

Mặc dù mình sẽ không thể nào giữ được bí mật. Nhưng thời điểm đó, thái độ của Nam Canh Thần sẽ vô cùng đặc sắc.

Khánh Trần mở ra công cụ tìm kiếm. Hắn muốn xem Hà Tiêu Tiêu có công bố thêm video mới nào nữa không, nhưng vẫn giống buổi chiều đều tối đen, không có chút động tĩnh nào báo sẽ ra video mới.

Hắn nhìn lại Wechat, xem mẹ của mình có nhắn tin tới không.

Hắn đang chuẩn bị đi ngủ, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Trên màn hình hiện lên một chữ: Mẹ.

Khánh Trần ngồi bật dậy: "A lô?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng Trương Uyển Phương: "Tiểu Trần, tiền sinh hoạt mẹ vừa chuyển cho cha con."

Nhưng mà, từ lâu đến nay Khánh Trần có được cầm một xu tiền sinh hoạt nào đâu.

"Mẹ, tuần này. . ."

Khánh Trần định nói tiền sách vở, nhưng hắn còn chưa nói xong. Đầu dây điện thoai bên Trương Uyển Phương vang lên: "Hạo Hạo đột nhiên bị sốt, cuối tuần này không đến thăm con được. Nhớ ngủ sớm chút và đừng để việc học bị kéo xuống đấy."

"Vâng, được rồi," Khánh Trần nói xong lập tức cúp điện thoại.

Cuối cùng hắn cũng chờ được cuộc điện thoại này, nhưng mẹ hắn dường như không còn nhớ tới việc hắn trốn học nữa rồi.

Nhưng không quan trọng.

Lúc này.

"Khánh Trần, Khánh Trần, có đây không? Có đây không?" Nam Canh Thần đêm hôm truyền đến tin tức.

"Chuyện gì?" Khánh Trần hỏi.

"Tao vừa tìm được một nhóm chat, với slogan là hoan nghênh tất cả người xuyên việt tham gia giao lưu. Mày có tham gia không? Tao thêm mày vào nhóm?" Nam Canh Thần nhiệt tình nói. Mà bên trong lời của cậu ta nghiễm nhiên xác định mình là người xuyên việt rồi.

Khánh Trần trả lời: "Hai đứa mình không phải người xuyên việt. Vào đó làm gì?"

Nam Canh Thần suy nghĩ giây lát rồi trả lời: "Đi vào xem tình hình thế nào. Có thể biết được nhiều chuyện mới mẻ, chẳng may một ngày tao có thể xuyên qua không phải sớm nắm bắt được một số tin tức hay sao?"

"Tao không vào, mày vào một mình đi." Khánh Trần trả lời.

Hiện tại, hắn không thích cách thức lập nhóm của người xuyên việt. Nếu chẳng may đây là cái bẫy của tổ chức thần bí thì sao? Chẳng phải tự mình chui đầu vào lưới à?

Có lẽ chẳng có nguy hiểm gì đâu? Nhưng tại sao hắn phải vứt bỏ tự do của mình?

Cũng chỉ có loại ngây thơ như Nam Canh Thần, mới có thể hào hứng tham gia vào những nhóm này.

"Mày không đi thì thôi, tao vào đấy hóng hớt đây." Nam Canh Thần nói.

Nam Canh Thần nói xong cũng không gửi thêm tin nhắn đến nữa.

Một lúc sau, Khánh Trần đã có phần buồn ngủ, Nam Canh Thần lại gửi tin tức đến: "Khánh Trần. . ."

"Chuyện gì?" Bất đắc dĩ Khánh Trần đành phải trả lời.

"Chủ nhóm chat nói anh ta là người xuyên việt. Anh ta còn nói mình từ Thế Giới Bên Trong mang về mấy trăm đôi tất công nghệ cao, không chỉ có tác dụng phòng chống mồ hôi, còn giúp người đi bước như bay, kéo dài tuổi thọ, do tác dụng kỹ thuật có thể kích thích huyệt đạo. . . Mày có làm đôi chiếc hay không?" Nam Canh Thần hỏi.

Khánh Trần: "? ? ?"

Thần kỳ? Mang tất từ Thế Giới Bên Trong trở về?

Hiện tại lừa đảo làm thật sự quá dễ mà, chỉ cần có tý phong trào là nói gì cũng được?

Hắn biết cái nhóm người xuyên việt này quá vớ vẩn, nhưng không nghĩ tới nó vớ vẩn đến như vậy.

Khánh Trần hỏi: "Mày mua rồi à?"

Nam Canh Thần trả lời: "Tao làm gì có tiền, kể mà có tiền tao cũng mua một đôi đi thử đấy. . ."

Khánh Trần nhịn một hơi rồi nói: "Vãi chưởng. . ."

Nam Canh Thần tiếp tục nói: "Bên trong nhóm có người xuyên việt nói, anh ta chiếm được một lọ biến đổi gen ở Thế Giới Bên Trong, sau khi uống xong lập tức trở thành người siêu phàm."

"Ừ, những người trong nhóm còn nói gì nữa không?"

"Trong nhóm còn có người nói, anh ta ở bên kia quen được rất nhiều phụ nữ lắm tiền nhiều của. Anh ta có thể giúp mọi người giới thiệu một chút."

"À ừ. . . Bên trong đó người ta còn nói gì nữa không? Khánh Trần dường như đã hiểu, đám người này tập hợp những thành phần lừa đảo tiến vào.

Thậm chí, Khánh Trần còn nghi ngờ, bên trong cái nhóm này ngoại trừ Nam Canh Thần tất cả đều là lừa đảo, chỉ có con gà Nam Canh Thần ngu ngốc mới tin lời bọn họ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 21: Bản mở rộng: Tranh đoạt cái bóng

7 giờ 20 phút buổi sáng. Đếm ngược 16: 40: 00.

Khánh Trần vừa hoàn thành xong ba vòng quanh chung cư. Hắn vừa về đến nhà đã nhìn thấy, Giang Tuyết đang đứng trước ban công tầng hai treo từng bộ quần áo của mình lên trên cột.

Trong khoảng thời gian này, do sự việc xuyên việt quá nhiều, hắn bận đến mức không thể giặt được quần áo, nên có khá nhiều bộ trong nhà tắm. Vốn hắn định hôm qua đem ra giặt hết nhưng không ngờ bị Giang Tuyết cầm về.

Giang Tuyết nhìn thấy hắn trở về, vội mở cửa sổ ra chào hỏi: "Khánh Trần, cô nấu ít cháo. Cháu lên ăn rồi hãy đi học."

"Không cần, không cần." Khánh Trần vội vàng khoa tay, sau đó vừa đi đến trường vừa ăn lương khô.

Những năm gần đây, hắn chưa từng gặp qua người nào đối xử tốt với hắn như vậy, cho nên nhất thời còn chưa thể quen được.

Khánh Trần vừa tới trường học đã nhìn thấy rất nhiều người hướng toà nhà dành cho học sinh cấp ba chạy tới. Trên đường đi, hắn gặp được Nam Canh Thần cũng đang chạy rất nhanh, nên tỏ ra tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Mày không nhóm Wechat của lớp đưa ra thông tin gì sao? Bên cạnh lớp chúng mình xuất hiện người xuyên việt, đám người kia đang chạy tới đó xem đấy." Nam Canh Thần vừa thở vừa trả lời.

"Chờ đã, sao lại biết được người đó xuyên việt?" Khánh Trần quái lạ hỏi. Rõ ràng hôm qua còn chưa nhìn thấy lớp bên cạnh có người có máy móc trên cơ thể mà.

Nam Canh Thần trả lời: "Thì chính cậu ta nói ra mà, nhịn cả ngày không nói chắc chịu không nổi. Nên đêm qua, trong lúc nói chuyện trời đất với bạn học đã vô tình nói ra."

Khánh Trần nhíu mày, tình huống thế nào đây? Bên trong trường quốc tế Lạc Thành có nhiều người xuyên việt vậy sao?

Một trường học có khoảng 2 nghìn người. Mà trong số những người xuyên việt đã lộ, trường học của mình đã có tới 4 người, vậy cả nước có bao nhiêu?

Dù cho trong nước chỉ có 10 thành phố có người xuyên việt, thì loại người 'xuyên việt' kia cũng sẽ không thiếu.

Khánh Trần nghĩ đến chuyện này và tổng kết ra quy luật thì người khác cũng sẽ nghĩ ra được.

Đến lúc đó, có xuất hiện tình trạng dân chúng tập trung tràn về 10 thành phố kia hay không? Họ mong chờ mình trong nhóm xuyên việt thứ ba sẽ có mình, hoặc có thể nhóm thứ tư, nhóm thứ năm?

Trước mắt có lẽ còn chưa xảy ra, nhưng nếu nhóm thứ ba xuyên qua chứng minh điều này, loại suy đoán kia rất nhanh sẽ biến thành sự thật.

Tương lai, sợ rằng Lạc Thành, hay 9 thành phố kia sẽ ngày càng náo nhiệt.

Khánh Trần và Nam Canh Thần cùng đi về lớp học, nhưng không đợi hai người thoải mái xem chuyện, thầy giáo chủ nhiệm đã dẫn một nhóm thầy cô giáo đi tới, vào lớp có người bạn nói mình xuyên việt kia, dẫn cậu ta đi.

"Haizz, vẫn tới chậm." Nam Canh Thần lẩm bẩm.

Khánh Trần không muốn xen vào những chuyện bao đồng, nên kéo Nam Canh Thần quay trở về lớp học.

Theo hắn đoán, rất nhanh cái tổ chức thần bí kia sẽ đến trường học. Thời gian tối nay rất nhanh sẽ tới, hắn không muốn bị chuyện tào lao phá hỏng.

Hắn còn chưa xác định được, tổ chức thần bí kia đã nhìn thấy mặt mình hay chưa. Bọn họ có thể hạn chế Giang Tuyết ra ngoài, chỉ sợ rằng cũng có rất nhiều con đường điều tra khác?

Mặc dù mình ở một khu vực tương đối cũ nát, camera giám sát thưa thớt, kèm theo ngày hôm đó hắn chọn tuyến đường cực ít camera. Nhưng Khánh Trần không dám đánh cược rằng đối phương sẽ không thể nào tra được hắn.

Thời gian ban ngày, Khánh Trần ngoan ngoãn ở lại trong lớp, phòng ngừa đụng mặt tổ chức thần bí kia.

Trừ khi hắn phải đi vệ sinh, còn tuyệt đối không ra ngoài nửa bước.

Có một chuyện kỳ lạ, giáo viên anh ngữ của bọn hắn là thầy Đỗ Nhất Hoằng, hôm nay vẫn xin nghỉ phép, điều này làm cho Khánh Trần càng tin vào suy đoán của mình.

"Khánh Trần, Khánh Trần, mau nhìn." Nam Canh Thần nói: "Hà Tiểu Tiểu đưa ra hướng dẫn mới."

Ánh mắt Khánh Trần chợt sáng lên. Cho đến bây giờ, có rất nhiều người đứng ra nhận mình đã xuyên qua Thế Giới Lý, nhưng người hấp dẫn hắn nhất chỉ sợ người chỉ có người hướng dẫn Hà Tiểu Tiểu.

Bởi vì những người khác chỉ bàn luận về chuyện của mình, hoặc những tin tức đại khái.

Mà Hà Tiểu Tiểu trong giới trò chơi được đánh giá rất cao, hơn thế nữa

anh ta nói rất nhiều tin tức quan trọng.

Ví dụ như: Sở tài phán cấm kỵ, như Lý Thúc Đồng, hay thuốc biến đổi gen. Đây là những điều người xuyên việt nào cũng có thể biết được.

Chỉ có điều, tưởng chừng Hà Tiểu Tiểu đã mất tích lại tự dưng xuất hiện, nguyên nhân là gì đây?

Khánh Trần mở điện thoại click vào video.

"Xin chào mọi người, tôi là Hà Tiểu Tiểu, do một vài nguyên nhân đặc biệt nên chưa thể công bố video hướng dẫn người chơi mới được."

"Hôm nay nội dung hướng dẫn là kể lại cho các bạn một bản mở rộng trong Thế Giới Lý: Tranh đoạt vị trí cái bóng của Khánh thị."

"Tập đoàn Khánh thị là một trong năm công ty lớn nhất của Thế Giới Lý..."

"Cái bóng thuộc tập đoàn Khánh thị, nắm giữ thế giới ngầm, địa vị kinh người."

"Đây là truyền thống hơn nghìn năm của tập đoàn Khánh thị, đám nhân tuyển này ai cũng có thiên phú đặc biệt. Tám nhân tuyển cho vị trí cái bóng này có tên gọi là Khánh Hoài, Khánh Văn, Khánh Thi... Nhưng có một người vô cùng thần bí, đến hiện tại tôi còn chưa biết được thân phận người đó."

Khánh Trần yên lặng ngồi xem, cái gọi là bản mở rộng được dựa trên cơ sở của trò chơi, mở ra một nội dung mới. Giống như Red Alert: Yuri' s Revenge.

Hắn không biết Lý Thúc Đồng đã đoán ra hắn là nhân tuyển vào vị trí cái bóng. Thật ra ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình là một trong số tám nhân tuyển cho vị trí cái bóng, Lộ Quang Nghĩa cũng chưa từng nói qua.

Nhưng hiện tại, hắn đã hiểu, nguyên nhân mình vào trong nhà tù số 18.

Không thể phủ nhận, mỗi video hướng dẫn của Hà Tiểu Tiểu, là mỗi lần giúp đỡ hắn cực kỳ nhiều.

Đếm ngược 6: 19: 29.

Thời gian chậm rãi trôi qua đã đến xế chiều, đến giờ Khánh Trần cũng không gặp tổ chức bí ẩn kia ở trường học, còn vị bạn học lớp bên vẫn chưa trở về. Hắn nghe nói đã được người lớn trong nhà đưa về.

Khoảng cách đến thời gian xuyên việt ngày càng ngắn, Khánh Trần có thể cảm nhận rõ ràng Nam Canh Thần ngày càng khẩn trương.

Hắn không biết nên khuyên cậu ta những gì, nếu như cậu ta xuyên qua nhà ngục số 18, dù mình có bị phát hiện dẫn tới gặp nguy hiểm cũng phải giúp cậu ta một chút.

"Nếu, tao nói là nếu tối nay, mày phải xuyên qua thì nhất định phải cẩn thận. Mày nghe rất rõ những người trên mạng nói rồi, Thế Giới Lý không an toàn." Khánh Trần khuyên Nam Canh Thần lần nữa.

Nam Canh Thần lộ ra vẻ mất tự nhiên: "Tao, tao không phải người xuyên việt."

"Trong lòng mày nhớ kỹ là được." Khánh Trần không nói thêm nữa, rõ ràng đến bây giờ cậu ta vẫn duy trì được bí mật, có lẽ vẫn hiểu được vài điều.

Chạng vạng tối, Khánh Trần trốn học về nhà, sau đó bình tĩnh chờ đợi thời gian đếm ngược.

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi. Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa 'cốc cốc cốc'. Khánh Trần đứng dậy mở cửa, người bên ngoài là Giang Tuyết: "Có chuyện gì vậy cô Giang Tuyết?"

Giang Tuyết đắn đo một chút rồi nói: "Cháu cũng biết cô là người xuyên việt, thời gian đếm ngược rất nhanh là tới. Thế Giới Lý rất nguy hiểm, cô đi chuyến này không biết có về được hay không? Nếu như ngày mai cô còn chưa trở về, cháu có thể thay cô chăm sóc Tiểu Vân có được không?"

Khánh Trần ngạc nhiên: "Sao cô lại nói loại lời này. Ngày mai cô nhất định an toàn trở về."

Giang Tuyết lắc đầu: "Cháu không biết thế giới kia nguy hiểm cỡ nào đâu, nên mới an ủi cô dễ dàng vậy. Nhưng cô rất rõ, không có chỗ dựa là 5 tập đoàn, mạng sống chẳng đáng là gì. Cô cũng không cần cháu phải chăm sóc Tiểu Vân thời gian lâu, rất nhanh bà ngoại con bé sẽ từ Trịnh Thành tới..."

"Được, cháu hứa với Cô, nhưng cháu vẫn hi vọng cô không có việc gì, an toàn trở về." Khánh Trần gật đầu.

"Cảm ơn." Giang Tuyết nói xong bèn đưa cho Khánh Trần một cái chìa khoá: "Chìa khoá để ở chỗ cháu một cái, nếu thật sự có chuyện gì cháu gõ cửa cũng không được."

Giang Tuyết nói xong lập tức quay người đi.

Cơ thể Khánh Trần bỗng run lên. Hắn không ngờ cô ấy lại đưa chìa khoá cho mình.

Đây có thể coi là một loại tin tưởng?

Đếm ngược: 00: 09: 59.

Khánh Trần thừa dịp còn ít thời gian, bèn đem chiếc USB cỡ nhỏ ngậm vào miệng.

Hắn muốn thử xem, có thể giấu đồ vật trong cơ thể, đi xuyên qua bức tường sang thế giới kia không?

Sau đó, lại một lần nữa, hắn véo tay mình để lộ ra vết thâm.

Khi mọi việc hoàn tất, Khánh Trần hít một hơi thật dài.

Đếm ngược: 00: 00: 10.

9.

8.

7.

6.

5.

4.

3.

2.

1.

Thế giới vỡ vụn.

Bắt đầu ghép lại.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 22: Chào mừng đến với nhà tù số 18

Nhà tù quen thuộc, bốn bức tường bằng hợp kim quen thuộc, mặt giường lạnh lẽo cũng quen thuộc.

Khánh Trần chưa bao giờ mừng rỡ đến như vậy. Hắn chỉ sợ, lần thứ hai mình xuyên qua lại đến một nơi khác, bởi vì như vậy mọi cố gắng của hắn hai ngày trước đều đổ xuống sông xuống bể. Thật vất vả mới tạo được mối quan hệ với Lý Thúc Đồng.

Hiện tại, hắn đã biết, mỗi lần xuyên qua thời gian sẽ tiếp nối với lần trước. Điều này có nghĩa, giai điệu Canon vẫn còn tác dụng.

Mặc cho thân phận Lý Thúc Đồng là gì, hướng dẫn của Hà Tiểu Tiểu đều đã được kiểm chứng. Đây là một người có số có má ở Thế Giới Bên Trong.

Lúc này, Khánh Trần đoán, có đến 90% những người xuyên việt đang còn mơ hồ, không biết mình nên làm gì ở Thế Giới Bên Trong này để đạt được thứ mình mong muốn.

Mà hắn may mắn xuyên qua một nơi có Lý Thúc Đồng.

Có lẽ, người khác khi xuyên qua đã được nhìn ngắm thế giới xinh đẹp bên ngoài kia, nhưng điều này lại chẳng quan trọng.

Khánh Trần từ miệng lấy ra chiếc USB, thì nghiệm thành công.

Hắn có thể mang theo chiếc USB đến nơi này, đồng nghĩa với việc đồ vật ở trong 'thân thể' là có thể xuyên qua bức tường thời gian kia đến đây.

Hắn tiếp tục nhìn về nơi cánh tay mình cố tình làm cho tím. Cũng vậy, từ Thế Giới Bên Ngoài đi đến, vết thương cũng đồng hành cùng.

Từ điểm này có thể chứng minh, thân thể chính là cái thân thể ở thế giới kia xuyên qua, không sai được.

Khánh Trần dựa vào phỏng đoán bản thân, từng chút một bù đắp nhận thức về thế giới này, cùng cách thức xuyên việt.

Từng giây từng phút trôi qua, trong nhà tù số 18 dần vang lên tiếng đập vào những chiếc cửa bằng hợp kim của đám tù nhân gây nên tiếng ồn ào.

Không biết tại sao, cái thế giới chẳng thân thuộc như thế giới bên ngoài kia, thế mà hai ngày hôm nay Khánh Trần không được nghe những tiếng ồn ào kia, cảm giác thiếu thốn bứt rứt cực kỳ.

Hăn trở về.

Khánh Trần nhìn về phía cánh tay của mình, dòng chữ màu trắng đếm ngược đã được thay đổi.

Trở về đếm ngược: 47: 55: 50.

Thời điểm trở về vẫn là hai ngày, rất ngắn.

Nhưng Khánh Trần suy nghĩ, thời gian đếm ngược sẽ thay đổi sao? Sau này có thể nhiều hơn hay ít hơn đây?

Đúng giờ ăn cơm, cánh cửa hợp kim được mở ra. Khánh Trần không còn phải rụt rè như lần trước nữa. Hắn nhanh chóng bước qua cảnh cửa đứng trước lan can nhìn xuống đại sảnh. Lý Thúc Đồng, Diệp Vãn, Lâm Tiểu Tiếu, ba người đang ở phía dưới. Lâm Tiểu Tiếu còn vẫy tay gọi hắn xuống.

Đám tù nhân xung quanh vẫn nhìn hắn bằng anh mắt ngưỡng mộ.

Khánh Trần cười chào hỏi mọi người, có một số tù nhân nhận được ưu ái tỏ ra kinh hãi, bèn cúi đầu đáp lễ.

Không biết từ lúc nào, một cậu thiếu niên 17 tuổi bỗng trở thành 'nhân vật lớn' trong cái nhà tù này.

Nhưng, Khánh Trần cũng chưa vội vã xuống dưới. Hắn đứng ở chỗ tối tại hành lang tầng năm nhà tù, lặng lẽ nhìn về phía giám ngục.

12 giờ tối hôm qua, Thế Giới Bên Trong, tất cả những phạm nhân bị bắt vào nhà tù này, một nhóm người mới đã được đưa đến.

Mà nhóm thứ hai từ Thế Giới Bên Ngoài xuyên việt qua, đã đến Thế Giới Bên Trong.

Khánh Trần muốn đứng ở trên cao nhìn xem, mình có thể phát hiện ra tung tích người 'xuyên việt', cũng tự hỏi bản thân nếu có người xuyên việt, mình làm sao để che dấu tung tích bản thân đây?

Lúc này, 8 gương mặt mới, lộ ra vẻ ngỡ ngàng đứng ở hành lang tầng hai, rụt rè quan sát xung quanh.

Khánh Trần ngạc nhiên, bởi vì trong số người mới, bất thình lình có một bạn học, chính là cậu bạn lớp bên, mới hôm qua vừa nói mình là người xuyên việt kia, Lưu Đức Trụ!

Hiện tại, mình còn chưa thế xuống, nếu xuống đó cậu bạn kia sẽ nhận ra mình ngay.

Trong đám tù nhân lại có tiếng ồn ào, lần này Lộ Quang Nghĩa cười nói to với đám người mới: "Có người mới! Đợi lát nữa anh em tha hồ giải trí."

Trước đó, Khánh Trần còn tỏ vẻ khó chịu với Lộ Quang Nghĩa, nhưng lần này trở về nhà tù số 18, hắn nhìn thấy tên kia lại có chút cảm giác thân thiết.

Đột nhiên, có một tên tù nhân nói với đám người mới: 'Hoan nghênh đi vào nhà tù số 18! "

Khánh Trần quan sát hành đồng của những người mới. Chỉ có Lưu Đức Trụ khi nghe thấy nhà tù số 18, thần sắc dần thay đổi.

Từ trạng thái sợ hãi, dần dần chuyển biến sang vui mừng.

Giống như cái tên 'nhà tù số 18' là một tên khá đặc biệt.

Nhưng Lưu Đức Trụ không làm ra hành động bồng bột. Cậu ta yên lặng theo dõi những tù nhân khác xếp hàng lấy cơm, trên đường đi cậu ta còn không ngừng nói nhỏ: "Xin hỏi, vị nào là Lý Thúc Đồng vậy?"

Đám tù nhân xung quanh nghe được câu này bỗng ngây người ra. Đám người này nghĩ thầm trong lòng: Không phải thằng này thuộc dạng trâm anh thế phiệt đấy chứ?

Một tù nhân suy nghĩ chút, rồi cho cậu ta câu trả lời: "À, bên kia kìa."

Lưu Đức Trụ nhìn từ trên tầng xuống, lập tức phát hiện Lý Thúc Đồng có điều đặc biệt. Cậu ta nghĩ, đúng là Hà Tiểu Tiểu không lừa mọi người, nhìn dáng vẻ người trung niên kia chắc hẳn là lão đại!

Đợi khi cậu ta cầm đĩa cơm, bắt đầu được hành động tự do thì phát hiện một đám tù nhân khác dần dần vây quanh mình, kèm theo đó là khuôn mặt mang theo ý cười khẩy.

Lưu Đức Trụ cảm giác được nguy hiểm. Cậu ta quyết định bưng theo đĩa cơm bước thẳng đến chỗ Lý Thúc Đồng.

Chỉ là không đợi cậu ta bước lại gần, Lâm Tiểu Tiếu đã đứng ra ngăn cậu ta lại.

Lâm Tiểu Tiếu đứng trước mặt cậu ấy tủm tỉm cười nói: "Hai ngày nay

thật sự kỳ lạ mà, như thế nào mà người mới cũng dám trực tiếp đến g`ần ông chủ vậy?"

Lưu Đức Trụ quay lại nhìn đám tù nhân không ngừng áp sát muốn bắt mình, nên quyết định nhỏ giọng tỏ ra bí hiểm nói với Lâm Tiểu Tiếu: "Tôi tới nhận nhiệm vụ, người một nhà."

Lâm Tiểu Tiếu: "? ? ?"

Chuyện gì vậy? Lâm Tiểu Tiếu nghe được Lưu Đức Trụ nói cậu này, như người rơi vào mộng.

Nhiệm vụ gì, nhiệm vụ gì. Trong tổ chức mình còn chưa gặp qua người này mà! Mà cái kiểu hành động này sao giống một tên gián điệp thế nhỉ.

Lưu Đức Trụ thấy Lâm Tiểu Tiếu không nói lời nào, bèn tỏ ra gấp gáp: "Tôi thật sự đến nhận nhiệm vụ mà, nhiệm vụ chuyển ngh`ề."

"Cút." Lâm Tiểu Tiếu nhịn không nổi bèn quát lên, sau đó ra hiệu cho đám tù trước mặt: "Đứng đó làm gì, kéo ra nhanh lên."

Lưu Đức Trụ thật sự sợ r`ồi, cậu ta hét to v`ề phía Lý Thúc Đ`ồng: "Lý Thúc Đ`ồng, tôi tới nhận nhiệm vụ chuyển ngh`ề mà."

Trong chốc lát, cả khu nhà tù số 18 rơi vào yên lặng.

Giống như có người quy`ền năng nào đó, chuyển nhà tù số 18 sang chế độ im lặng, đám tù nhân đứng im tại chỗ ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng luôn cảm thấy có điểm kỳ lạ!

Lúc này, Lý Thúc Đ`ồng cũng không rời ánh mắt khỏi ván cờ tàn trước mặt, nhưng con mèo to nằm sấp trên bàn, hay Diệp Vãn đứng bên cạnh bỗng hướng ánh mắt v`ề phía Lưu Đức Trụ.

Lâm Tiểu Tiếu nheo mắt lại, cười khẩy một cái: "Lại một kỳ nhân dị sĩ đến

đây sao?"

Thật ra, Lưu Đức Trụ cũng không biết đến tột cùng đang xảy ra vấn đề gì?

Hà Tiểu Tiểu đưa ra video hướng dẫn có nói rằng, có ba nghề nghiệp có thể theo. Hai cái đầu tiên đều mơ hồ. Chỉ có cái thứ ba là vào nhà tù số 18 là rõ ràng nhất.

Bây giờ, cậu ta trực tiếp xuyên qua đến nhà giam số 18, đây không phải giống như trong truyền thuyết, ông trời tuyển người đấy sao?

Chỉ có điều. . . Nơi này dường như không thích hợp nơi làm nhiệm vụ chuyển nghề, hay bản thân mình có phải sai lầm rồi không?

Lưu Đức Trụ không có thời gian suy nghĩ nhiều. Lâm Tiểu Tiếu đứng cạnh hắn đã ra hiệu xuống, muốn cưỡng chế cậu ta kéo vào một căn phòng giam để học bài.

Đột nhiên, Lưu Đức Trụ nhìn thấy một khe hở trong đám người. Cậu ta chạy thật nhanh đến một cánh cửa bằng hợp kim tại đại sảnh, điên cuồng đập vào đó: "Thả tôi ra ngoài! Bọn họ muốn tra tấn tôi, thả tôi ra ngoài! "

Lúc này, những máy không người lái trên mái vòm hướng phía dưới bay xuống. Dưới đại sảnh, 9 tên người máy giám ngục cũng bắt đầu hành động.

Khánh Trần im lặng quan sát Lưu Đức Trụ. Hắn nhủ thầm, thằng này có phải điển rồi hay không?

Vừa mới tới một thế giới khác, chẳng lẽ không thể yên lặng một thời gian quan sát kỹ tình hình rồi mới hành động, không được à?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 23: Khách không mời mà đến

Trong nhà tù không còn náo nhiệt như thường ngày. Tất cả mọi người đều âm thầm suy nghĩ chuyện vừa mới xảy ra.

Chỉ có những tù nhân lâu năm trong nhà tù số 18 này, mới có thể biết được địa vị của Lý Thúc Đồng tại nơi này cao thế nào.

Cho nên mọi người nghĩ mãi mà không ra, đến cùng là đần đến mức độ nào, mới có thể đến chỗ này lớn tiếng ăn nói lung tung với Lý Thúc Đồng.

Người máy giám ngục nhanh chóng hướng Lưu Đức Trụ vây quanh. Trong lúc bọn chúng chạy tới, trên thân thể toàn bằng hợp kim còn vang lên tiếng 'kẹt kẹt' .

Lưu Đức Trụ nhìn thấy đội hình này, đã quên mất suy nghĩ ban đầu là tới nhà tù số 18 để dương danh thiên hạ.

Cậu ta là nhóm thứ hai xuyên việt, lần đầu tiên đi vào Thế Giới Bên Trong nhìn thấy đội hình toàn những đầu mãnh thú bằng máy móc. Thế nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho cậu ta hoảng sợ tột cùng.

Cậu ta phải đối mặt với máy bay không người lái, kèm thao người máy giám ngục áp sát, chỉ vẻn vẹn 10 giây sau đã bị khống chế lại, áp giải ra bên ngoài đại sảnh, không biết đến khu vực nào.

"Ông chủ, đám người mới gần đây có vẻ kỳ lạ." Lâm Tiểu Tiếu ngồi xổm lên ghế suy nghĩ: "Hôm trước gặp phải đứa bé kia vừa vào đã trở nên điên loạn, còn nói cái gì Lạc Thành Lạc Thành, còn nói mình là con một ông chủ tập đoàn lớn. Hôm nay lại tới một kẻ ngu, đi đến gần ngài đòi nhiệm vụ?

Nhiệm vụ nào đây?"

Lâm Tiểu Tiếu xay sưa nói chuyện, không tự chủ được đưa tay qua định vuốt ve con mèo to nằm trên bàn. Nhưng không đợi cậu ta đưa tay chạm vào, con mèo to trừng mắt nhìn cậu ta một cái khiến cậu ta xấu hổ thu tay lại.

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi trả lời: "Quả thật rất kỳ lạ."

Lâm Tiểu Tiếu bỗng nhiên nói: "À, tên nhóc Khánh Trần kia đâu? Hôm qua chẳng phải còn tỏ ra tích cực đến ăn cơm sao? Hôm nay, còn chưa thấy hắn đâu?"

Lúc này, Khánh Trần đi xuyên qua hành lang. Hắn không xen vào chuyện Lưu Đức Trụ bị người máy quản ngục đưa đi, mà nhanh chóng lên tầng 6, tìm tới Lộ Quang Nghĩa còn đang xếp hàng ở đó đưa nhiệm vụ: "Chờ chút nữa, khi đám người mới ăn xong. Anh không chế tất cả đám này lại, hỏi xem bên ngoài chúng có thân phận là gì."

"Vâng." Lộ Quang Nghĩa vội vàng trả lời.

Anh ta cảm thấy, ông chủ nhà mình muốn xem, có còn thế lực nào khác từ bên ngoài muốn vào đây tranh đồ với mình không đây mà.

Khánh Trần muốn kiểm tra, trong đám người mới có còn ai xuyên việt nữa không?

Nếu là xuyên việt, chắc chắn người đó không thể nói ra thân phận bên ngoài của mình.

Nhưng có điều, Khánh Trần cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn tưởng rằng Nam Canh Thần sẽ xuyên qua tại nhà tù số 18, kết quả không phải.

Lúc này, Khánh Trần nhớ ra chuyện gì, chần chờ nói với Lộ Quang Nghĩa: "Tôi biết cách thức chào đón người mới của các người, nhưng ra tay đừng nặng quá, cũng không dễ dàng gì."

Lộ Quang Nghĩa ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Vâng."

Một trận náo loạn qua đi, tất cả tù nhân đều xếp hàng chờ đợi nhận cơm. Lộ Quang Nghĩa dựa theo Khánh Trần chỉ thị, kéo đám người mới vào trong phòng giam thẩm vấn.

Không lâu sau, anh ta trở về báo cáo cho Khánh Trần: "Ông chủ, đã thẩm vấn xong."

Khánh Trần chăm chú nghe Lộ Quang Nghĩa giới thiệu tình huống của từng tên tù nhân một. Sau khi hắn xác nhận trong đám tù nhân không có người xuyên việt, mới nhanh chóng tới chỗ Lý Thúc Đồng, ngồi đối diện với ông: "Hôm nay không đánh cờ sao?"

"Không đánh được, mấy ngày sau cũng vậy." Lý Thúc Đồng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi còn có việc phải làm, hơn nữa còn phải đón một vị khách."

"Khánh?" Khánh Trần ngạc nhiên.

Lý Thúc Đồng cười cười: "Khách không mời mà đến."

Người có thể từ miệng Lý Thúc Đồng nói là khách không mời mà đến, khẳng định thân phận cũng không tầm thường.

Tạm thời, Khánh Trần không muốn dính vào những chuyện mình không kiểm soát được, cho nên không muốn hỏi nhiều.

Hắn coi như không biết chuyện gì hỏi thêm: "Tôi vừa thấy ở dưới sảnh loạn hết cả lên, có chuyện gì vậy?"

Thần sắc do dự rất hiếm gặp ở Lý Thúc Đồng: "Tôi cũng không biết."

Khánh Trần dở khóc dở cười. Đúng thật, người xuyên việt khiến cho người như Lý Thúc cũng rơi vào mơ hồ.

Hắn đoán, có lẽ Lý Thúc Đồng cũng là lần đầu gặp được chuyện này.

Hiện tại, chỉ có Khánh Trần biết, kẻ ngu ngốc Lưu Đức Trụ này xem qua video hướng dẫn của Hà Tiểu Tiểu, thật sự coi Lý Thúc Đồng là một NPC!

Đếm ngược 37: 00: 02. Cánh cửa lớn bằng hợp kim được nâng lên, kèm theo tiếng động ầm ầm.

Thời điểm, cánh cửa được nâng lên hoàn toàn thì đằng sau xuất hiện một người đàn ông cao khoảng 2 mét, đầu trọc lóc bị hơn 10 tên người máy giám ngục áp giải tiến vào.

Xung quanh người này có khoảng 9 máy bay không người lái hoàn toàn phong toả khiến người đàn ông đầu trọc không thể nào thoát được.

Không chỉ có vậy, khi người đàn ông này di chuyển vào, trên mái vòm, 6 nòng súng cũng từ từ di chuyển theo từng bước người này.

Những khẩu Metal storm này cũng chỉ di chuyển được một góc 90 độ, không phải là 360 độ.

Cho nên, khi người tù nhân vạm vỡ này di chuyển ra khỏi phạm vi hoạt động của khẩu súng này sẽ có một nòng súng khác được thay thế vào.

Từ đầu đến cuối không rời khỏi người này một chút nào.

Đây là lần đầu tiên Khánh Trần được nhìn thấy nhà tù đón người vào giữa ban ngày, không những thế còn điều động nguồn lực kinh khủng đến vậy.

Hơn ba nghìn tù nhân yên lặng nhìn về phía này, không một người nào dám nói chuyện.

Trong nhà tù chỉ còn lại âm thanh ầm ầm, đó là tiếng va chạm giữa xiềng xích bằng hợp kim dưới chân người đàn ông va chạm với mặt sàn nhà tù tạo nên.

Người đàn ông đầu trọc có một làn da màu đồng, trên mặt hiện lên dấu tích của việc quanh năm suốt tháng tiếp xúc với mặt trời. Trên cánh tay lộ ra totem(hình vật tổ) gồm những đường vân màu đen, trông quỷ dị mà đẹp đẽ.

Trên người đối phương, không có bộ phận nào được thay thế bằng máy móc.

Trước kia, Khánh Trần cảm thấy Diệp Vãn đã đủ cao lớn rắn chắc rồi, nhưng Diệp Vãn so với tù nhân mới tới lại chẳng thấm vào đâu.

Khi người đàn ông đầu trọc được đưa vào trung tâm nhà tù, người máy giám ngục dần dần lui ra bên ngoài cánh cổng bằng hợp kim, nhưng bọn nó không hề có ý định tháo chiếc xiềng xích bằng hợp kim dưới chân người này.

Sau khi người máy giám ngục rời đi, gã đầu trọc bình tĩnh hoạt động một chút cổ tay, sau đó kéo một người tù nhân bên cạnh lại hỏi: "Lý Thúc Đồng ở đâu?"

Người tù nhân kia toàn thân có đến 8, 9 bộ phận đã được cải tạo bằng máy móc, nhưng trong tay gã đầu trọc giống như đồ chơi trẻ con, tuỳ ý kéo.

Người tù nhân kia sợ hãi chỉ tay vào một góc phòng ăn. Lúc này, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía ba người Lý Thúc Đồng, Khánh Trần, Diệp Vãn.

Con mèo to thay đổi thái độ lười biếng hàng ngày, nó nằm trong lòng Lý Thúc Đồng nhìn chằm chằm vào gã đàn ông trọc đầu.

Khánh Trần nhìn về phía Lý Thúc Đồng, Lý Thúc Đồng cười giải thích: "Tôi cũng không ngờ vị khánh này lại trực tiếp đến vậy. Gã đó tên là Quách Hổ Thiên, chắc hẳn cậu đã nghe nói qua rồi. Chờ chút nữa, cậu và Diệp Vãn nhớ lùi về phía sau, tránh cho bị tổn thương."

Diệp Vãn nhìn Khánh Trần, có thể để ông chủ của mình chăm chú nhắc

nhở loại chuyện nhỏ này, xem ra ông chủ yêu thích cậu thanh niên này không phải là ít, còn muốn vượt xa suy đoán của mình và Lâm Tiểu Tiếu.

Lúc này, Lộ Quang Nghĩa còn đang lẩn trốn trong đám người, quan sát Quách Hổ Thi ền lẩm bẩm nói: "Quách Hổ Thi ền. . . Tên này mà cũng vào đây. Chẳng trách ông chủ từng nói đánh từ phía nam đến tận Lạt Ma."

"Từ sau khi ông chủ tiến vào cũng không tập trung tìm manh mối, chỉ suốt ngày đánh cờ với Lý Thúc Đ ồng, hay ng ồi xem sách, không muốn làm chuyện gì khác. Thì ra ngài ấy đợi Quách Hổ Thi ền tiến vào, quấy đục vũng nước nơi này, sau đó chúng ta ng ồi mát ăn bát vàng. . . Tuyệt vời." Lộ Quang Nghĩa suy nghĩ nhanh nhạy. Hiện tại trong mắt gã này, Khánh Tr ần là một kiểu người tính toán kỹ mới hành động, trí giả tính toán ngoài nghìn dặm.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 24: Trung tâm thế giới

Trong nhà tù rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người đều đoán được, gã trọc đầu Quách Hổ Thiền chắc chắn sẽ có va va chạm với Lý Thúc Đồng, cho nên mọi người đang chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Giờ phút này, Quách Hổ Thiền nhìn theo anh mắt mọi người, tìm đến vị trí của Lý Thúc Đồng.

Gã dùng giọng vang dội nói: "Tôi cũng không cần vòng vo làm gì. Tôi đến đây là để lấy vật cấm kỵ số 5 ACE-00. Ông nói cho tôi biết nó dấu chỗ nào trong nhà tù này, tôi đi lấy."

Lý Thúc Đồng vỗ vỗ chú mèo to lớn đang nằm trong ngực, ý bảo nó đi ra, sau đó nở nụ cười thân thiện: "Gặp tiền bối thì nên tỏ ra khánh khí một chút mới không bị ăn nhiều thiệt thòi."

Quách Hổ Thiền không thèm để ý nói: "Ông đưa vật cấm kỵ số 5 ACE-00 cho tôi, rất hiển nhiên tôi sẽ khách khí với ông một chút."

Lý Thúc Đồng tò mò: "Sao bỗng nhiên tổ chức Hắc Đào lại hứng thú với vật cấm kỵ vậy? Nghe giọng điệu của cậu tôi còn tưởng cậu vừa mới gia nhập Sở Tài Phán Cấm Kỵ nữa cơ chứ."

Quách Hổ Thiền từ tốn đi lại gần chỉ cách xa 5 mét đối diện với Lý Thúc Đồng đứng vững vàng nói: "Hắc Đào của chúng tôi muốn chống lại những quái vật khổng lồ kia, tất nhiên không thể bỏ qua một sự trợ giúp nào. Tổ chức Kỵ Sĩ của ông cùng chúng tôi trăm sông đổ về biển, chắc hẳn hiểu rõ hoàn cảnh của chúng ta."

Lý Thúc Đồng cười nói: "Nhưng vì cái gì cậu lại đến nhà tù số 18 tìm đồ vật cấm kỵ?"

"Bên ngoài có lời đồn, tập đoàn Trần thị có giao ước cùng với ông, chỉ cần ông trấn áp được nó, sẽ cho ông cuộc sống tự do ở nhà tù số 18. Mà đích thân ông ra tay trấn áp nó, thì rõ ràng ông biết nó ở nơi đâu rồi." Quách Hổ Thiên nói.

"Cậu đừng hiểu lầm, tôi chẳng làm giao dịch gì với Trần thị cả." Lý Thúc Đồng kiên nhẫn giải thích: "Đừng vì những tin đồn lung tung mà đoán mò."

Khánh Trần yên lặng lắng nghe. Lần trước, hắn nghe thấy năm chữ Sở Tài Phán Cấm Kỵ này cùng từ video hướng dẫn của Hà Tiểu Tiểu.

Mà tổ chức Sở Tài Phán Cấm Kỵ này sinh ra chắc hẳn liên quan đến vật phẩm cấm kỵ.

Hắn chợt nhận ra, đồ vật cấm kỵ Quách Thiên Hồ nhắm tới, cùng vật mình vào đây tìm kiếm khả năng cũng là một. Đây có lẽ chính là khảo nghiệm của việc tranh đoạt cái bóng.

Lúc này, Quách Hổ Thiên tiếp tục bước về phía trước thêm bước nữa: "ACE-005 ở đâu?"

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Tôi biết, nhưng sẽ không nói cho cậu."

"Vì sao?" Quách Hổ Thiên bước thêm nước nữa, hình săm vật tổ trên cánh tay của gã giống như có sự sống, điên cuồng di chuyển biến ảo.

'Bịch' một cái. Tất cả mọi người cảm giác được sức mạnh của bước chân này, khiến cho mặt đất run rẩy.

Lý Thúc Đồng cười cười: "Chẳng có lý do gì, chỉ vì tôi rất thích ACE-005."

Hơn ba nghìn tên tù nhân bắt đầu rối loạn. Tại nhà tù số 18, bọn họ bị đè nén quá lâu, lúc nào cũng có giám ngục quan sát chỉ nhằm bắt giữ bọn họ. Hiện tại, đám người giống như được tháo gỡ gông cùm, xiềng xích đang buộc chặt cơ thể mình. . . dẫn đến hỗn loạn.

Trên mái vòm có 72 khẩu súng Metal Storm, mà 36 bệ đã bắt đầu di chuyển.

Đám tù nhân hô lên. Bình thường, bạo loạn phải tới 30 phút, người máy giám ngục không thể khống chế nổi thì những khẩu Metal Storm mới bắt đầu khởi động.

Nhưng lần này không giống, không cho bọn họ bạo loạn thêm một phút nào nữa, bọn nó bắt đầu khởi động.

Lúc này, trung tâm vòng xoáy vẫn là khu vực Lý Thúc Đồng và Quách Hổ Thiền, chỉ có Khánh Trần không quan tâm đến chuyện này, hắn ngẩng đầu nhìn lên những khẩu súng trên kia.

Dựa vào tình trạng hỗn loạn, hắn lùi về sau vài bước, sau đó quay người di chuyển ra một hướng khác.

Lúc này, Quách Hổ Thiền bước một bước dài về phía trước, tung ra một nắm đấm. Nắm đấm giống như chuông đồng trong nháy mắt đánh về phía Lý Thúc Đồng, hành động như sấm sét.

Những họng súng Metal Storm chuyển động theo. Trong chốc lát, 36 đầu súng lãnh lẽo bắt đầu khạc đạn. Nhà tù đang dồn tất cả hoả lực tiến hành áp chế đám tù nhân.

Đây không phải đạn kim loại, chỉ là đạn cao su.

36 đầu súng Metal Storm đơn giản chỉ phục vụ việc trấn áp. Mà 36 đầu còn lại mới thật sự kèm theo sát khí.

Đạn cao su như mưa đổ xuống đại sảnh, đám tù nhân bị bắn nằm rạp xuống

như ngã ngựa.

Cú đấm của Quách Hổ Thiên phát ra tiếng gió như sấm. Trong nhà tù số 18, dông tố đan xen nhau.

Thế nhưng chỉ một cái chớp mắt, nắm đấm kia bỗng dừng lại. Lý Thúc Đồng chỉ cười nhẹ nhàng đưa tay ra trước mặt là có thể đỡ được thế công của cú đấm kia.

Lý Thúc Đồng đứng trước mặt Quách Hổ Thiên không hề nhúc nhích, vững tựa Thương Sơn.

Lão quay đầu lại muốn xem Khánh Trần có sao không? Dù sao, người trẻ tuổi này không giống bọn họ, cậu ta chỉ là người bình thường.

Nhưng, Lý Thúc Đồng bỗng nhiên ngẩn người ra.

Bởi vì sau lưng lão, cách đó tầm hai mét, chính là chỗ gần với bàn ăn mình vẫn thường ngồi, cái nơi mà lão yên lặng nghiên cứu từng thế cờ tàn.

36 đầu súng Metal Storm được sử dụng để trấn áp đám tù nhân bạo động, đường đạn dày, đan xen lẫn nhau. Thế mà, Khánh Trần có thể ngồi ở một nơi là góc chết của tất cả đường đạn.

Là góc chết duy nhất trong nhà tù số 18.

Mưa đạn xối xả.

Nhưng một giọt cũng không cách nào đụng vào người thiếu niên.

Giống như người thiếu niên kia mới là trung tâm của thế giới.

. . .

Loạt đạn đen kịt đến từ những khẩu súng trên mái vòm, dần dần ngừng lại.

Trừ Khánh Trần, Diệp Vãn, Quách Hổ Thiền, Lý Thúc Đồng, Lâm Tiểu Tiếu. Tất cả những tù nhân đều đau khổ nằm rạp trên mặt đất.

Toàn thân mọi người đau nhức, có ít người nằm xuống chậm bị súng Metal Storm bắt cho dập hết mặt mũi.

So sánh với sự trật vật của đám người này. Khánh Trần lại bình yên ngồi trước bàn ăn, thật sự giống như tiên nhất thoát ly khỏi thế giới phàm tục.

Không rõ tại sao, Lý Thúc Đồng chỉ mới biết người thiếu niên này có mấy ngày, nhưng càng nhìn càng thấy thích.

Năng lực cùng tâm tình cậu ta, những người cùng trang lứa không thể so sánh được.

Đây là người mà Khánh Thị muốn tuyển làm cái bóng à?

Còn bên mình, tới khi nào mới có thể tìm được một người thế này kế thừa?

Nghĩ tới đây, lão dùng bàn tay đẩy nắm đấm của Quách Hổ Thiền ra xa, hành động trông có vẻ tuỳ ý, nhưng Quách Hổ Thiền lại lụi về phía sau những năm sáu mét mới dần dần ổn định thân thể được.

Quách Hổ Thiền không hề liều lĩnh, mà ngay lập tức ngồi xuống xếp bằng, điều chỉnh lại hô hấp.

Từ khi trận chiến bắt đầu, gã chỉ làm cho bộ quần áo luyện công trên người đối phương lung lay mấy cái mà thôi.

Từ trước đến nay, gã luôn nghe người ta đồn rằng, Lý Thúc Đồng có thể được mệnh danh là Bán Thần đương thời. Nhưng lão này thành danh đã là thời kỳ rất lâu rồi, lâu đến mức loại cao thủ trẻ tuổi như Quách Hổ Thiền còn chưa được tận mắt nhìn thấy.

Lần này, tổ chức Hắc Đào để gã tới nhà tù số 18 mục đích là tìm vật cấm

kỵ ACE- 005, đồng thời kiểm tra xem thực lực Lý Thúc Đồng đã đến mức nào rồi.

Hiện tại, Quách Hổ Thiền đã hiểu, mình và Lý Thúc Đồng chênh lệch, vẫn như một vực sâu.

Lý Thúc Đồng rời ánh mắt khỏi người Khánh Trần. Lão nhìn về phía Quách Hổ Thiên cười nói: "Còn đánh nữa không?"

Hình săm vật tổ toàn thân gã đàn ông đầu trọc đã yên lặng trở lại. Gã ồm ồm nói: "Không đánh, không đánh. Đánh không lại còn đánh cái gì nữa. Yên tâm, dù cho ông không nói, tôi cũng nhất định tìm được vật cấm kỵ ACE-005."

Khánh Trần thấy tên trọc này có chút ý tứ.

Rõ ràng, vừa rồi còn muốn đánh sống đánh chết, mà bây giờ nhận mình sợ.

Tên này cũng thuộc loại người chín chắn, nếu như dùng nắm đấm không lại thì quay trở lại bộ dạng lưu manh.

Thái độ trước sau thay đổi có vẻ lớn.

Nhưng Quách Hổ Thiền suy nghĩ, Lý Thúc Đồng chắc chắn biết vật cấm kỵ ở đâu. Vậy gã quyết định đi theo đối phương, chẳng may đối phương buột miệng nói ra thì sao?

"Không sao, cứ từ từ mà tìm." Lý Thúc Đồng không thèm để ý, nhẹ nhàng gật đầu.

Lão không thèm để ý Quách Hổ Thiền nữa, mà đi đến chỗ Khánh Trần, ngồi xuống phía đối diện: "Vị trí này tính toán ra sao?"

Khánh Trần lắc đầu: "Khả năng tính toán của tôi dù cho hơn xa người thường, nhưng hiện tại cũng không thể tính được nhiều đường đạn như

vậy, chỉ tính áng chừng."

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Đoán đại khái không cách nào giúp cậu chuẩn xác tìm tới vị trí này được."

"Thời gian quá ngắn cho nên tôi chỉ để ý đến 4 khu vực. Mà một trong số đó có một chỗ ngài hay ngồi nên chọn luôn chỗ đó, chẳng để ý đến những chỗ còn lại nữa." Khánh Trần bình tĩnh trả lời.

Khánh Trần ngồi chỗ này là đánh cược, nhưng hắn lại cược thành công.

Loại này căn cứ vào xác suất kèm theo phán đoán bản thân. Cách làm này từ trước đến nay hắn làm rất tốt.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 25: Ác mộng mới

Quá hỗn loạn, đám tù nhân từ từ đứng dậy. Mười mấy tên người máy giám ngục đội ngũ chỉnh tề bước đi gọn gàng kèm theo tiếng chuyển động thuỷ lực vào đại sảnh, chỉ huy đám tù nhân dọn dẹp sạch sẽ những nơi bị phá vỡ.

Trong phòng ăn, Quách Hổ Thiền đang ngồi trên mặt đất cách đó không xa, giống như lão tăng thiền định.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn dưới mặt đất toàn đạn cao su, xúc động nói: "Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn. Người đánh nhau lại chẳng việc gì, nhưng những tên tù nhân kia lại không được may mắn. Ồ, Quách Hổ Thiền? Không phải bên ngoài nói ông lòng dạ từ bi hay làm việc thiện sao? Những người hôm nay bị ông làm cho ra như vậy thì tính sao?"

Quách Hổ Thiền chẳng thèm mở mắt ra, trả lời: "Người trong tù mà gọi là người vô tội sao? Nơi này nhìn đi nhìn lại chẳng có ai là vô tội cả."

"Dối trá." Lâm Tiểu Tiếu lườm một cái rồi nói.

"Còn có, tôi cần nhấn mạnh điều này." Quách Hổ Thiền mở mắt ra nhìn thẳng vào Lâm Tiểu Tiếu: "Tôi không phải hoà thượng, đừng có dùng cách nhìn lòng dạ từ bi này đánh giá tôi."

Gã nói xong lại tiếp tục nhắm mắt điều tức.

Vừa rồi, nhìn qua trận chiến của gã và Lý Thúc Đồng chẳng thấy tổn thương gì, nhưng hiện tại lục phủ ngũ tạng vô cùng khó chịu, giống như vừa trải qua một trận lửa thiêu đốt, đau nhức khó chịu cực kỳ.

Đám người nhìn thấy gã ngồi im một chỗ cũng không quan tâm đến nữa.

Lâm Tiểu Tiếu liếc mắt nhìn Diệp Vãn, lập tức xung quanh nhóm người xuất hiện một khu vực trong suốt ngăn cách với bên ngoài.

Vừa rồi, Khánh Trần đã được nhìn thấy năng lực này, khi những khẩu súng trên kia xả cơn mưa đạn xuống, tất cả những viên đạn hướng về phía Diệp Vãn đều bị năng lực này hất bay.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn thấy vẻ mắt nghi ngờ của Khánh Trần bèn tủm tỉm cười giải thích: "Yên tâm nói chuyện, âm thanh không truyền ra ngoài được."

Lý Thúc Đồng ngồi phía đối diện, ôm con mèo to vào trong ngực, sau đó hỏi Khánh Trần: "Buổi sáng nay, tôi thấy Lộ Quang Nghĩa trong lúc chào đón người mới đã thẩm vấn họ? Là cậu sai làm à?"

"Là tôi." Khánh Trần biết mình là người của Khánh thị, cũng biết Lộ Quang Nghĩa nghe lời mình, nên cũng chẳng muốn dấu diếm làm gì.

"Tại sao muốn thẩm vấn bọn họ?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Tôi muốn kiểm tra xem còn thế lực nào đang có ý định tranh đoản vật cấm kỵ với mình không?" Đây là Khánh Trần nói láo. Hắn cần tìm lý do thích hợp biện minh có việc làm của mình.

Lý Thúc Đồng gật đầu: "Tôi thích người thẳng thắn, nhưng tôi thấy lần này Lộ Quang Nghĩa không hề ngược đãi những người kia? Cũng là ý của cậu sao?"

"Vâng." Khánh Trần trả lời.

"Nhưng tôi nhớ được, hôm đầu tiên cậu tiến vào cũng không có ý định giúp người khác mà?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Không đủ khả năng." Khánh Trần trả lời.

Lý Thúc Đồng cười cười, lão đã dự đoán trước được điều này.

Nếu bản thân còn khó bảo vệ, Khánh Trần nhìn thấy người khác chết đi cũng không giúp đỡ, đây là nguyên tắc của hắn.

Cuộc sống của hắn từ trước tới nay chưa bao giờ thuận buồm xuôi gió, cho nên sớm tạo cho mình một vài nguyên tắc.

Đây là cuộc sống dạy cho hắn, không phải hắn lựa chọn.

Lúc này, Lâm Tiểu Tiếu bỗng nhìn về phía Quách Hổ Thiền cách đó không xa. . .

Khánh Trần cũng quay qua nhìn. Hắn nhìn thấy Quách Hổ Thiền vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhưng 2 cách tay thật dài đã để dọc theo người.

Chỉ thấy gã đó dùng hai ngón tay trỏ, cùng ngón giữa nâng cả người lên, cách mặt đất một đoạn.

Sau đó, dùng 4 ngón tay này di chuyển, từng bước một áp sát khu vực vừa được Diệp Vãn tạo ra. . .

Con hàng này rõ ràng nhận ra mình ngồi ở đó không nghe được đám người trò chuyện, cho nên muốn lẻn tới gần thêm chút nữa.

Chuyện này khiến Khánh Trần dở khóc giở cười, một người cao hai mét, một người đàn ông cục mịch toàn thân săm hình vật tổ. Một phút trước còn dũng mãnh vô song, ra tay đánh nhau. Mà hiện tại lại giả bộ ngồi xuống xếp bằng điều trị vết thương, nhưng thật ra là muốn nghe lén người ta nói chuyện.

Khác biệt thật sự quá lớn.

Dường như Quách Hổ Thiền cảm nhận được ánh mắt mọi người. Gã chẳng tỏ vẻ gì là xấu hổ, mà lại dùng 4 ngón tay di chuyển về chỗ ngồi cũ, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chuyện này khiến tâm trạng Lý Thúc Đồng trở nên vui vẻ: "Đi thôi đi thôi. Hôm nay không được đánh cờ, hơi tiếc một chút, đi xem sách."

Trước khi đi, Lâm Tiểu Tiếu còn cố tình ngồi xổm trước mặt Quách Hổ Thiền cười nói: "Đánh thua rồi nên thành thật lại đi. Chúng tôi thật sự không muốn kết thù với Hắc Đào. Chúng tôi biết các người ở vùng hoang dã cũng không dễ dàng gì, nhưng các người cũng đừng nên tạo phiền phức cho chúng tôi có được không?"

Quách Hổ Thiền chừng mắt lên nói: "Tôi lại không thua cậu. Cậu tỏ vẻ cái gì?"

Lâm Tiểu Tiếu nhíu mày: "Ông cho rằng tôi không có cách nào trị ông sao?"

Quách Hổ Thiền bình tĩnh: "Mày đụng đến một sợi tóc của tao thử xem?"

Lâm Tiểu Tiếu nhìn đỉnh đầu bóng loáng của đối phương: ". . . ?"

Lời đồn thì mãi chỉ là lời đồn, những điều mình nghe được về Quách Hồ Thiền sao hoàn toàn chẳng giống chút nào!

Khách Trần không quan tâm đến chuyện đấu võ mồm của hai người. Hắn tới vị trí cửa sổ phát cơm, rồi nhanh chóng ăn hết phần ăn của mình.

Hắn ở Thế Giới Bên Ngoài nghèo đến mức không thể nghèo hơn được nữa, trở về hai ngày thì hai ngày đó toàn ăn lương khô. Trong nhà ừ thì có gạo có muối, nhưng không có thịt. Hắn không mua nổi thịt.

Thật ra thức ăn nơi này cũng thuộc loại không ra gì, nhưng ít nhất vẫn có thịt, dù thịt thật hay không vẫn là thịt.

Nội tâm Khánh Trần có phần xúc động, bữa cơm ở trong nhà tù Thế Giới Bên Trong, còn tốt hơn những bữa ăn thường ngày của mình tại Thế Giới Bên Ngoài.

Hắn đang tập trung ăn cơm, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên chợt phát hiện, trong số 210 cái camera của nhà tù, lại có đến ¼ số đó lặng lẽ di chuyển hướng về phía hắn.

Có vẻ như, trong cuộc hỗn loạn vừa rồi, hắn tìm tới vị trí góc chết tránh được đường đạn đã đưa tới sự chú ý của ai đó.

Nhưng hắn không biết, đằng sau những camera giám sát này là ai.

Lâm Tiểu Tiếu và Quách Hổ Thiên đã đấu võ mồm xong, cậu ta đứng dậy cầm lấy đĩa ăn của Khánh Trần đặt qua một bên, sau đó tiến về phía cửa sổ phát đồ ăn, nói với người máy bên trong đó: "Ông chủ nói, về sau cho hắn đổi thành thịt thật, hắn muốn ăn bao nhiêu thì đưa cho hắn bấy nhiêu."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Sao lại vậy?"

Lâm Tiểu Tiếu cười bí hiểm: "Rất nhanh cậu sẽ biết thôi, cái này chưa hẳn là chuyện tốt."

Ban đêm, Khánh Trần trở lại phòng giam của mình, bỗng nhiên cơn buồn ngủ lại ập đến. Hắn phát hiện ra có điều không đúng.

Nhưng lần này không giống lần trước, hắn không có ngã sấp mặt xuống đất trực tiếp hôn mê, mà thảnh thơi tập chung đánh răng, đợi hắn làm hết mọi việc lên nằm trên giường với tư thế thoải mái nhất, mới từ từ nhắm mắt lại.

Ác mộng bắt đầu.

Trong mộng, Khánh Trần xuất hiện ở bên trong một vùng sa mạc, đối diện có hai người đang ngồi trên cồn cát.

Thế giới bên trong ác mông này đầy trời cát vàng, ánh mắt trời thật độc ác.

Trong vài giây ngắn ngủi, Khánh Trần đã cảm nhận được bờ môi mình trở

nên khô rát.

Một người phía đối diện lên tiếng khẩn cầu với hắn: "Khánh Trần, cậu đưa bình nước của cậu cho hai đứa tôi uống một ngụm, nếu không đưa chúng tôi sẽ chết đó."

Khánh Trần lấy túi hành lý sau lưng mình mở ra, bên trong qua thật có một bình nước.

Hắn không nói chuyện.

Người đối diện tỏ vẻ mất bình tĩnh: "Chúng tôi cũng không uống chùa của cậu, cậu cho giá đi?"

Lúc này, bên tai Khánh Trần bỗng vang lên một giọng nói: "Đối mặt với những người bạn đồng hành sắp chết khát của mình? Ngươi sẽ ra giá gì đây?"

Khánh Trần lạnh lùng quan xát hai người đối diện: "Trước hết, tôi sẽ để cho người bên cạnh anh nhìn anh chết khát, sau đó để người đó tự ra giá."

Khánh Trần vừa dứt lời, người đối diện bỗng biến thành Lâm Tiểu Tiếu, một người khác giống như bọt nước nhẹ nhàng tiêu tán.

Lâm Tiểu Tiểu im lặng chút rồi nói: "Cậu vẫn là người?"

"Tôi vốn dĩ biết đây là ác mộng của anh, đương nhiên không thể nào tỏ vẻ đồng tình được." Khánh Trần tìm một nơi thoải mái ngồi xuống.

"Thật sự kỳ quái." Lâm Tiểu Tiếu ngồi đối diện nói: "Hiện tại, cậu có thể đi vào ác mộng mà từ đầu tới cuối vẫn duy trì được sự tỉnh táo và ký ức? Vậy cậu chắc hẳn cũng có thế chống cự lại triệu hồi của ác mộng đúng không?"

"Ừ, có thể." Khánh Trần trả lời ngắn gọn.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 26: Trải qua cuộc không khổ đau, mới có thể đi được xa hơn

Lâm Tiểu Tiếu hỏi: "Nếu cậu đã có năng lực chống cự lại ác mộng, vì sao còn tiến vào? Chỉ cần qua năm phút không ngủ thì ngay lập tức thoát khỏi sự triệu hồi của ác mộng rồi."

"Tôi nghĩ rằng anh có lời muốn nói, nên mới vào." Khánh Trần trả lời: "Lần này là kiểm tra cái gì đây?"

"Từ hôm nay trở đi cũng không còn khảo nghiệm, mà ông chủ sai tôi dẫn cậu đi một đoạn đường." Lâm Tiểu Tiếu trả lời.

"Dẫn tôi đi một đoạn đường?" Khánh Trần khó hiểu: "Là có ý gì vậy?"

"Dùng ác mộng diễn hoá nhân tính, để cậu trải qua khổ sở khốn khó." Lâm Tiểu Tiếu nói thêm: "Nhưng hiện tại cậu có thể nhẹ nhàng kháng cự lại ác mộng, xem ra ác mộng của tôi là vô ích, chỉ có thể để ông chủ tự mình dẫn cậu đi."

Khánh Trần hình như nghĩ ra điều gì.

Loại ác mộng này khác so với lần trước, trông có vẻ giống như thầy giáo bố trí bài tập cho học sinh thì hợp lý hơn.

Nhưng Lâm Tiểu Tiếu lại nói: "Đừng nghĩ nhiều, vẫn là như cũ, ông chủ có hứng thú với cậu. Sau này, cậu có thể trở thành học sinh của ngài ấy hay không còn chưa thể nói trước được."

"Anh đang hâm mộ tôi?" Khánh Trần hỏi.

"Hâm mộ." Lâm Tiểu Tiếu thản nhiên thừa nhận: "Không phải ai cũng có tư cách trở thành học sinh của ông chủ. Ít ra, tôi và Diệp Vãn không được."

"Vì sao?" Khánh Trần ngạc nhiên.

Lâm Tiểu Tiếu cười bí hiểm: "Con đường đó hướng cái chết mà tới, mỗi lần tăng lên cảnh giới là một lần rơi vào tuyệt cảnh, tiếp nhận một lần thống khổ."

"Vậy tại sao là tôi?"

"Bởi vì ông chủ nói, cậu là người có thể tìm đường sống trong chỗ chết."

"Đã biết sẽ thống khổ như vậy, sao anh còn hâm mộ?" Khánh Trần hỏi.

"Bởi vì con đường tu hành đó tương lai vô hạn. Còn con đường của tôi và Diệp Vãn đã xác định mức độ cao nhất từ lâu rồi." Lâm Tiểu Tiếu đăm chiêu: "Con đường đó mặc dù đầy khổ cực và khó khăn. Nhưng cậu nên phải hiểu, trải qua cuộc sống khổ đau, mới có thể đi được xa hơn."

Khánh Trần không bám vào chủ đề này nữa, mà hỏi qua một nghi vấn khác: "Lý Thúc Đồng, ngài ấy năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Hỏi chuyện này làm gì?" Lâm Tiểu Tiếu khó hiểu.

"Không có gì, thuận miệng hỏi thôi." Khánh Trần trả lời.

Hắn có câu hỏi này là vì: thời điểm hắn vào Thế Giới Bên Trong thì Thế Giới Bên Ngoài thời gian sẽ đứng im. Hay nói cách khác, hắn sẽ già nhanh hơn so với người bình thường.

Không phải chỉ thân thể của hắn nhanh chóng yếu đi, mà hắn dùng mạng sống của mình chia đều ra hai thế giới.

Đến lúc đó, người bạn cùng lứa với mình mới hơn 40 tuổi, còn mình cả thể xác và hình dạng đã hơn 60 tuổi rồi.

Cho nên hắn muốn biết, người có năng lực siêu việt phàm tục như Lý Thúc Đồng, phải chăng có thể khiến cho bản thân kéo dài tuổi thọ.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn hắn nói: "Cậu đoán xem? Tuổi tác của ông chủ cũng không dễ đoán như vậy."

Khánh Trần suy nghĩ trả lời: "40 tuổi?"

"Quá nhỏ." Lâm Tiểu Tiếu nói.

"60 tuổi?"

"Không đúng."

"120?"

"Dừng, dừng, dừng, đừng đoán nữa, đoán thêm nữa không biết ông chủ thành cái gì." Lâm Tiểu Tiếu trả lời: "Ông chủ năm nay 52 tuổi."

Khánh Trần kinh ngạc, nhìn bề ngoài Lý Thúc Đồng chỉ khoảng 36, 37 tuổi.

"Đúng là tuổi trẻ chưa trải sự đời, dù ông chủ sống tới 100 tuổi thì cũng chẳng có gì mà phải ngạc nhiên đến vậy." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Bọn tôi từ nhỏ đã đi theo ngài ấy, đã rất nhiều năm trôi qua rồi mà tôi còn chưa nhìn thấy bộ dạng ngài ấy thay đổi."

"Vì sao các người lại theo ông ấy?" Khánh Trần hỏi.

"Không có vì sao. Tôi, Diệp Vãn cùng rất nhiều người khác đều là cô nhi." Lâm Tiểu Tiếu nằm trên cát vàng nóng rát, anh ta gối đầu lên tay, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, sắc trời bỗng nhiên tối lại, không khí không còn nóng rát nữa. : "Cậu sinh ra ở Khánh thị, sẽ không biết người bên ngoài sống khổ sở thế nào đâu, trở thành cô nhi là sự việc rất bình thường."

"Có lẽ, bố mẹ đi trên đường, chẳng may gặp thành viên của các xã đoàn đang xảy ra tranh cãi. Cũng có thể các ngài ấy vừa nhận được tiền lương và có người để ý, cũng có thể tiết lộ ô nhiễm của một nhà máy hoá chất, có lẽ kết nối thần kinh vào mạng ảo vô tình gặp phải hacker công kích. Dù sao cái chết cứ như vậy, chết một cách tuỳ tiện."

"Sau đó vì cậu không trả nổi thuế đất, công ty bảo hiểm cự tuyệt bồi tiền, ngân hàng đến tịch thu nhà ở, vứt cậu ra ngoài đường. Chẳng ai thèm quan tâm tới sự sống hay cái chết của cậu."

"Lúc đó, cuộc sống trở nên u ám, chẳng còn tý ánh sáng nào. Xã đoàn bắt cậu, biến cậu thành người vận chuyển ma tuy. Có khi họ còn độc ác hơn nữa, biến cậu thành tàn tật, quay video để kiếm sự mủi lòng lấy tiền."

"Thời điểm đó có người xuất hiện trước mặt cậu nói 'đi theo tôi, tôi sẽ cho cậu một cuộc sống mới' ."

"Chẳng cần biết người đó là ai, cậu cũng sẽ đi theo thôi."

Khánh Trần lặng im nhìn Lâm Tiểu Tiếu. Giờ này hắn mới hiểu được, thì ra so sánh với cuộc sống của đối phương, chút ít cực khổ của mình chẳng tính là cái gì.

"Vì sao lão lại thu nhận các người?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Bởi vì chúng tôi có điểm dùng được." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Việc ngài ấy muốn làm, không thể làm một mình được."

Khánh Trần ngạc nhiên. Đến hiện tại hắn còn chưa biết mục đích của tổ chức Kỵ Sĩ và tổ chức Hắc Đoàn là gì. Cũng không rõ tổ chức Hắc Đào muốn chống lại quái vật khổng lồ là gì? Ngũ đại công ty sao? Hay là cái khác?

Nhưng Lý Thúc Đồng thu nhận Lâm Tiểu Tiếu, Diệp Vãn rõ ràng là có suy nghĩ lợi dụng. Nhưng đám người Lâm Tiểu Tiếu dường như không để ý.

Lâm Tiểu Tiếu nói đến đây bèn đứng dậy: "Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi."

Ác mộng biến mất. Khánh Trần vẫn ở căn phòng giam mờ tối, nằm trên chiếc giường lạnh lẽo.

Bây giờ hắn đã nhìn ra Lý Thúc Đồng thần bí khó lường thế nào. Vậy bản nhạc Canon trong tay hắn có thể đủ sức đổi lấy cơ hội mở ra con đường mới không?

Khánh Trần không xác định được giá của bạn nhạc Canon, với lại hắn cũng không có cách nào giải thích lấy Canon từ nơi nào.

Chờ đợi thôi.

Chờ đợi và hi vọng, tất cả trí tuệ của nhân loại chỉ xoay quanh hai từ đó.

. . .

Đếm ngược: 24: 00: 00.

Ở một nơi khác trong nhà tù số 18.

"Có ai không? Thả tôi ra ngoài, vì sao nhốt tôi ở nơi này?" Có người dùng sức đập vào cánh cửa bằng hợp kim, kêu gào thảm thiết.

Người xuyên việt Lưu Đức Trụ, từ Lạc Thành xuyên qua bị nhốt ở một căn phòng giam biệt lập, khác những căn phòng giam của tù nhân khác. Trong căn phòng nay có kèm theo một chiếc camera, luôn có nhân viên bên ngoài giám sát.

Từ khi cậu ta đến nhận nhiệm vụ chỗ Lý Thúc Đồng, ngay lập tức bị giam ở một nơi hẻo lánh, không người hỏi thăm.

Nơi này không có khái niệm thời gian, cũng không thể nào nhìn được mặt trời lặn hay mọc. Lưu Đức Trụ chỉ còn cách dựa vào người máy đưa cơm để suy đoán xem bên ngoài đang là mấy giờ.

Tiếng cậu ta đập vào chiếc cửa hợp kim ngày càng nhỏ, một lúc sau đã tắt hẳn, nơi cuống họng cũng không thể nào phát ra âm thanh được nữa.

Giống như trong nhà tù này chỉ còn mỗi cậu ta, không ai đoái hoài đến lời cầu xin hay sự tức giận của anh ta.

Lưu Đức Trụ nghĩ mãi vẫn không rõ, người khác tiến vào Thế Giới Bên Trong đều có cơ hội phát triển, có người đạt được cơ hội thay thế máy móc, có người còn là thành viên xã đoàn. Làm sao mình vừa tới đây đã biến thành thế này?

Với lại, trước khi mình tiến vào còn chém gió với đám bạn học, nói mình là người xuyên việt.

Chờ 24 giờ qua đi, khi mình trở lại Thế Giới Bên Ngoài, mình phải trả lời với đám bạn sao đây?

Đám bạn hỏi? Mày ở Thế Giới Bên Trong có thân phận là gì?

Mình trả lời sao đây?

Nói mình ở trong một cơ quan hành chính tại Thế Giới Bên Trong có công ăn việc làm ổn định, mỗi ngày đều có cơm ăn?

Hay nói mình chuyển nghề thành công? Nghề nghiệp là phạm nhân?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 27: Chỉ điểm

Sáng sớm.

Đếm ngược: 16: 20: 00.

Tối hôm qua, nhà tù số 18 lại có một nhóm người mới.

Lộ Quang Nghĩa nhận được chỉ thị từ Khánh Trần, bắt đầu một lượt điều tra lý lịch những người mới.

Cuối cùng, Khánh Trần đã xác nhận, trong nhóm mới này cũng không có người xuyên việt nào.

Hắn đoán, tất cả người xuyên việt đồng thời xuất phát cùng thời điểm. Sẽ không có người nào lâm thời xuyên qua.

Như vậy, nhóm người xuyên việt sẽ ăn khớp về mặt thời gian.

Lúc này, Lý Thúc Đồng và Khánh Trần đã ngồi gọn tại bàn ăn đánh cờ.

"Từ sau khi cậu để Lộ Quang Nghĩa ra tay có chừng mực, trong nhà tù đã giảm bớt một chút tiếng quỷ khóc thần sầu của đám người mới." Lý Thúc Đồng nhìn bàn cờ nói: "Nhưng cậu có để ý đến một việc, hai thế lực khác trong nhà tù đã bắt đầu tỏ ra không vừa ý với hành động của Lộ Quang Nghĩa rồi không?"

Ngày bình thường, 3 xã đoàn luân phiên nhau thực hiện nghi thức chào đón người mới. Bọn họ coi đây là một môn giải trí thú vị.

Mà hiện tại, Lộ Quang Nghĩa, một nhà độc tài chuyện này, tất nhiên khiến

hai xã đoàn khác bất mãn rồi.

Khánh Trần điều khiển một quân cờ đỏ khác xong rồi trả lời: "Cũng nhìn ra, nhưng chuyện này Lộ Quang Nghĩa sẽ sử lý được."

"Cậu có nghĩ tới một điều, đám người mới chắc hẳn sẽ không nhớ đến cậu?" Lý Thúc Đồng cười nói.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Ngài đi trên đường gặp một tên ăn mày, ném cho tên đó một chút tiền lẻ. Thật ra số tiền này cũng không thể giúp tên đó thoát khỏi khó khăn được, nhưng ngài lại mua về một chút bình yên vui vẻ trong tâm hồn."

Lý Thúc Đồng cười cười không nói tiếp nữa.

Hôm nay, thế cờ tàn có tên là Dã Mã Táo Điền. Nhưng ván này Khánh Trần cầm đỏ cũng không thể dành chiến thắng, chỉ đưa về thế cờ hoà.

Trên thực tế, trong cờ tướng, thế cờ tàn mặc định ưu thế đã nghiêng về bên đen, nên người cầm cờ đỏ đưa ván cờ về thế hoà xem như phá thế thành công.

Nhưng khác biệt là những người xem bên ngoài, bình thường chỉ có đám người Lộ Quang Nghĩa, hôm nay lại thêm một người nữa là Quách Hổ Thiền.

Hôm qua, gã này còn khách khí ngồi xếp bằng ở một chỗ cách xa. Hôm nay chẳng thèm để ý nữa mà ngồi bên cạnh Khánh Trần, đối diện Lý Thúc Đồng.

Một người đàn ông cao khoảng 2 mét, to con vạm vỡ ngồi vào chiếc ghế nhỏ cùng bàn nhỏ, trông có vẻ khó chịu.

Nhưng Quách Hổ Thiền mặc kệ, gã chỉ muốn đi bên người Lý Thúc Đồng.

Đánh không lại thì mình nhập bọn!

Với lại, gã nhìn thấy bên trong đĩa cơm của Khánh Trần đều là thịt thật, mình lại không có, nên tính khí nóng này lại trỗi dậy nói với Lý Thúc Đồng: "Tôi ít ra trong Hắc Đào cũng có mặt mũi. Các người ăn thịt thật, còn tôi lại phải ăn thịt tổng hợp, đây là đạo đãi khách sao?"

Lâm Tiểu Tiếu thấy gã như vậy chẳng thèm khách khí nói: "Ông cùng chúng tôi là đồng bọn sao? Hay ông và ông chủ của chúng tôi đánh một trận nữa, thắng thì ông được ăn."

"Không nên suốt ngày nói đến chuyện chém giết như vậy, cái này không tốt đâu." Quách Hổ Thiền xoa xoa cái đầu trọc nói: "Bà người thì tôi không nói làm gì, vì sao tên nhóc này vừa được chơi cờ tướng vừa được ăn thịt thật? Cậu ta chỉ là người bình thường. À, thằng nhóc, cậu đi lấy thêm phần nữa đi, còn phần này để tôi."

Mọi người ngạc nhiên. Bọn họ không ngờ Quách Hổ Thiền lại làm ra dáng vẻ như vậy, gã nhận ra không thể trêu chọc đám người Lý Thúc Đồng được, cho nên chuyển hướng qua quả hồng mềm là Khánh Trần, để nhào nặn cho dễ.

Lúc này, Khánh Trần nhìn về phía Quách Hổ Thiền, sau đó lại quay qua nhìn đám người Lâm Tiểu Tiếu.

Hắn nhận ra Lâm Tiểu Tiếu cũng không phản bác lại lời nói của Quách Hổ Thiền, mà nhìn mình mỉm cười, giống như xem mình ứng đối với tên đầu trọc kia thế nào.

Khánh Trần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không thèm phản ứng lại đối phương.

Quách Hổ Thiền thấy tên thiếu niên này không dám trêu chọc mình, bèn bưng đĩa cơm về phía mình rồi nói: "Các người thấy rồi đó, đây là hắn từ bỏ đấy."

Nhưng giây phút này, suy nghĩ Khánh Trần đã quay trở về tối hôm qua.

Trước một giây Quách Hổ Thiền tung ra cú đấm đó.

Thế giới dừng lại.

Đám tù nhân bị súng Metal Storm bắn cho không ngẩng đầu lên được. Trên lưng đám tù nhân bị bắn cho giống nước mưa phả vào, không ngừng toé lên gợn sóng.

Cánh cửa lớn bằng hợp kim từ từ nâng lên, rất nhiều người máy giám ngục tiến vào, tiếng súng, tiếng đạn cao su va đập, động cơ thuỷ lực, tất cả âm thanh đan xen vào nhau.

Khi đó, chỉ duy nhất mình Khánh Trần còn tỉnh táo quan sát mọi việc.

Khánh Trần đứng giữa trung tâm ký ức của mình, xoa xoa lòng bàn tay. Toàn bộ thế giới như được tua ngược lại.

Từ những viên đạn từ trên mái vòm bắn xuống, đang từ từ quay trở lại họng súng.

Đám tù nhân đang nằm rạp xuống sàn nhà, kỳ lạ đứng lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cái ký ức biến thành một bức tranh đảo ngược lạ kỳ hiện ra trong đầu Khánh Trần.

Mãi cho đến. . . giờ phút Quách Hổ Thiền bước trân vào trong nhà tù.

Trí nhớ của con người sẽ không biết nói chuyện, nhưng nó có những chi tiết mật báo cho người đó.

Thời điểm, Quách Hổ Thiền đang định xử lý hết đĩa cơm của Khánh Trần. Hai mắt Khánh Trần bỗng mở ra.

"Lộ Quang Nghĩa."

"A, tôi đây tôi đây, có chuyện gì vậy ông chủ?" Lộ Quang Nghĩa chẳng

thèm nghĩ đến việc cho dấu thân phận nữa, vội vàng trả lời.

Khánh Trần nói: "Tôi tả mấy người, cậu bắt bọn họ tới đây."

Hắn nói xong, lập tức tả hình dáng những người đó, nói một lần ra 8 người.

Những người kia, lần lượt từng người một bị Lộ Quang Nghĩa kéo ra. Mặt Quách Hổ Thiền dần trở nên khó coi, thịt cũng chẳng thèm ăn nữa.

Khánh Trần lại lần nữa trở lại chỗ của mình ngay cạnh Quách Hổ Thiền nói: "Tám người này, đều là người của ông sao?"

"Không hoàn toàn." Khuôn mặt Quách Hổ Thiền dường như đen hơn.

"Ừ." Khánh Trần gật đầu: "Khi ông bị áp giải vào đây, ánh mắt nhìn 5 người trong đó tỏ ra nghi ngờ. 5 người kia đồng thời cho ông một dấu hiệu, dù tôi chẳng biết dấu hiệu ấy là gì, nhưng có thể chắc chắn đó là làm cho ông xem. Mà 3 người còn lại, trước là nhìn nhau, trao đổi anh mắt cho nhau."

Ánh mắt Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Vãn nhìn Khánh Trần chợt biến đổi. Giờ phút kia, hai người chỉ tập trung tránh né đường đạn, căn bản không thể nào quan sát phản ứng của người khác.

Có lẽ, giờ phút hỗn loạn, mưa bạn trút xuống, chỉ duy nhất Khánh Trần bình tĩnh đứng xem.

Lý Thúc Đồng cười nói: "Trong nhà tù số 18 này ngư long hỗn tạp, thế lực khác cài người của mình vào là chuyện bình thường."

Lâm Tiểu Tiếu cười đắc ý, cậu ta nói: "Ông chủ, chúng ta có cần chuyển những người đó qua bên nhà tù khác hay không?"

"Không cần." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Vô duyên vô cớ chuyển 8 người, sẽ dẫn đến người ở ngoài đoán già đoán non về ta. Diệp Vãn, tách tám người này ra, lần lượt thẩm vấn. Với lại, xem ba người kia là ai phái tới?"

Nhưng lúc này, Khánh Trần nhớ lại bộ dáng đắc ý của Lâm Tiểu Tiếu, nhớ lại hành động khoanh tay đứng nhìn của anh ta. Cho nên hắn đứng dậy đọc thêm luôn hai mươi người nữa.

Nhưng lần này, hắn không nói thêm điều gì. Về phần Lâm Tiểu Tiếu như bị đau răng, anh ta cúi xuống thì thầm vào tai Lý Thúc Đồng: "Ông chủ, thằng nhóc này vừa nói ra hai mươi người của chúng ta. . ."

Lý Thúc Đồng nhìn về phía Khánh Trần thở dài nói: "Mặc dù cậu không phải người siêu phàm, nhưng năng lực kèm theo khả năng phân tích, có rất nhiều người siêu phàm không thể nào so sánh được."

Quách Hổ Thiền thấy Khánh Trần nói ra hết những người thuộc Kỵ Sĩ, nên đã rõ Khánh Trần không phải người thuộc Kỵ Sĩ: "Người anh em này? Xưng hô thế nào?"

Khánh Trần liếc mắt nhìn gã: "Khánh Trần."

"Khánh thị?" Quách Hổ Thiền ngạc nhiên: "Sao người Khánh thị lại ở cùng với tổ chức Kỵ Sĩ?"

"Họ Khánh thì nghiễm nhiên trở thành người Khánh thị sao? Dù cho là người Khánh thị, chưa chắc cả đời là người Khánh thị." Lý Thúc Đồng cười nói: "Không phải tại hoang dã cũng có một người rất nổi danh họ Khánh à?"

Ánh mắt Quách Hổ Thiền loé lên, thái độ chuyển biến 180 độ.

Gã nhẹ nhàng đẩy đĩa cơm về phía Khánh Trần, sau đó nhiệt tình nói: "Anh bạn nhỏ Khánh Trần, không biết cậu ấn tượng thế nào về Hắc Đào?"

"Chẳng có ấn tượng gì." Khánh Trần lạnh lùng trả lời.

Hắn hiện tại còn chưa rõ tính cách Quách Hổ Thiền là như thế nào? Rõ ràng là người mạnh, thủ hạ động, mà tâm tư lại vô cùng linh hoạt, chẳng có

tiết tấu gì cả.

Mà người này đến tranh đoạt vật cấm kỵ với mình, đương nhiên không thể bày ra bộ mặt đáng yêu được rồi.

Hôm nay, dựa vào năng lực của Lý Thúc Đồng, gạt bỏ một đám lâu la của đối phương, cũng coi như có thu hoạch.

Bọn hắn còn đang nói chuyện, bên kia bỗng xuất hiện rối loạn.

Khánh Trần quay qua nhìn thì thấy mặt Diệp Vãn đang cau lại.

Khi nãy, hắn có chỉ điểm ba tên kia không biết có phải thành viên Hắc Đào hay không, hiện tại đã nằm dài ra đất. Bờ môi, khuôn mặt đều đã tím đen.

Đây là triệu chứng của ngạt thở mà chết.

Diệp Vãn cởi áo ra, trùm kín vào tay, sau đó ngồi xổm xuống từ từ nạy miệng một trong ba người. Anh ta ngẩng đầu quay về phía Lý Thúc Đồng: "Ông chủ, độc giấu ở răng, trong miệng có mùi hạnh nhân đắng, là Xyanua."

Quách Hổ Thiền nói: "Ba người này không phải người Hắc Đào."

"Tử sĩ." Lý Thúc Đồng bình tĩnh nói: "Điều này khiến cho người ta cảm thấy vui mừng."

Không ai biết những người này là ai sắp xếp vào, cũng không rõ họ vào nhà tù số 18 này để làm gì?

Khánh Trần cẩn thận nhìn xem, ngoài mặt không để lộ ra sự biến hoá nào.

Chỉ có quan sát thật kỹ mới thấy hắn đang nắm chặt tay thành nắm đấm, rõ ràng đang rất lo lắng.

Hắn mở lòng bàn tay ra, bên trong đã xuất hiện vết đỏ do bị móng tay tâm

vào, còn có cả mồ hôi.

Dù cho tại Thế Giới Bên Ngoài hay Thế Giới Bên Trong, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với người chết.

Trong răng dấu độc, hắn chỉ được xem qua phim ảnh.

Ba tử sĩ, dùng hành động khốc liệt nhất kéo Khánh Trần trở về thực tại, để hắn có nhận thức sâu hơn về nơi này. Dù sao thế giới này là một thế giới mãnh thú hoành hành.

Đếm ngược 15: 21: 59.

Thời gian trở về sắp đến, không nên để sự việc phức tạp thêm.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 28: Trở về

Trong nhà tù số 18, người máy giám ngục khiêng ba thi thể ba tên tử sĩ ra ngoài.

Trong nhà tù hiếm hoi trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ.

Khánh Trần ngồi tại bàn ăn, không biết đang nghĩ gì, vẻ mặt có phần tái nhợt.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ, lo lắng trong lòng khiến thân thể dần khó chịu, khiến cho những món ăn sáng không sao tiêu hoá nổi.

Trong trường học, thầy giáo dạy hắn hàm số là gì? Chủ ngữ vị ngữ là gì?

Ở nhà, bố mẹ dạy hắn cách dùng đũa, dạy cách giặt quần áo, làm sao để chăm sóc tốt bản thân.

Nhưng chưa một ai từng dạy hắn, cái chết là gì?

Loại chuyện này, phải tận mắt chứng kiến mới biết được, sinh mạng ngay trước mắt dần dần biến mất chấn động thế nào.

Còn chuyện mình tận mắt nhìn thấy tử sĩ cắn thuốc độc tự sát. Loại chuyện này ở Thế Giới Bên ngoài, người ta nghe được sẽ chỉ có một dự đoán, người chết chắc là nằm trong biên chế.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần hỏi: "Lần đầu nhìn thấy người chết?"

"Vâng." Khánh Trần trả lời.

"Sợ sao?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Có một chút." Khánh Trần gật đầu.

"Cậu biết không? Mỗi người đều có hai sinh mệnh." Lý Thúc Đồng cười nói: "Khi sinh mệnh thứ hai bắt đầu, cậu sẽ ý thức được mạng sống chỉ có một."

Từ thời khắc đó, cậu sẽ hiểu được tầm quan trọng của thời gian, cũng ý thức rõ ràng được, thời gian qua mình sống uổng phí thế nào.

Không hiểu sao, hiện tại Khánh Trần đang rất sợ hãi, nhưng sâu tận trong tâm trí lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Hắn xem kỹ quá khứ bản thân, cũng suy nghĩ tương lai của mình.

Lý Thúc Đồng nhìn hắn hỏi: "Ba tên tử sĩ kia vì tôi mà tới, cho nên cậu giúp tôi tìm ra bọn họ, cũng coi như tôi thiếu cậu một cái nhân tình. Cậu có thể đổi một vật từ phía tôi, cậu muốn đổi gì?"

Từ khi đánh cờ tướng với nhau, Lý Thúc Đồng mấy lần hỏi hắn muốn đổi cái gì.

Khánh Trần trả lời: "Tôi muốn danh sách thành viên tập đoàn Lý thị."

"Kỳ lạ." Lý Thúc Đồng nói: "Vì sao cậu không đổi phương pháp để trở thành người siêu phàm? Trên đời này, người khiến tôi nợ ân tình cũng không có mấy người, nhưng chỉ có duy nhất mình cậu không quý trọng cơ hội."

Khánh Trần suy nghĩ: "Bởi vì chút chuyện nhỏ này rõ ràng không cùng giá trí với bí mật của ngài. Muốn dùng loại chuyện này để đổi lấy cơ hội thành người siêu phàm, là không đổi được."

Lý Thúc Đồng cười: "Cậu không thử chút làm sao biết được?"

Khánh Trần tiếp tục nói: "Với lại, thời cơ đủ chín, ngài sẽ tự mình cho tôi, không cần đổi."

Nụ cười trên mặt Lý Thúc Đồng càng rạng rỡ: "Cậu so với trong suy nghĩ của tôi càng thông minh hơn, cũng đủ sự kiên nhẫn, hiểu cách chịu đựng. Nhưng có một điều cậu nói không sai, có nhiều thứ không phải dùng để trao đổi, thời cơ đến sẽ có được. Mặc dù việc cậu chưa nhìn thấy máu tanh khiến cho tôi thất vọng, song tôi lại suy nghĩ lại, nếu cậu coi thường mạng sống sẽ càng khiến tôi thất vọng hơn."

Lão nói xong bèn chỉ thị Lâm Tiểu Tiếu đi lấy một phần danh sách thành viên Lý thị, rồi nói: "Tôi rất tò mò, cậu muốn biết chuyện này làm gì?"

"Tôi không nhất định phải giải thích tác dụng phải không?" Khánh Trần hỏi.

"Được rồi được rồi, không hỏi nữa." Lý Thúc Đồng giở khóc giở cười nói: "Đây là trả lại ân tình cho cậu. Cậu muốn làm gì thì làm."

. . .

Ban đêm, Khánh Trần ngồi yên lặng bên trong phòng giam chờ đợi đếm ngược trở về.

Hắn cứ tưởng, hôm nay Lâm Tiểu Tiếu sẽ đến khảo nghiệm hắn thêm lần nữa, nhưng chờ mãi cũng không đến.

Có lẽ, anh ta cảm thấy mình không bị ác mộng dẫn dắt nên kiểm tra cũng vô dụng.

Cũng có thể, Lý Thúc Đồng cảm thấy không cần kiểm tra nữa.

Trong mơ hồ, Khánh Trần cảm giác khoảng cách giữa mình và người siêu phàm không còn xa nữa.

Đếm ngược còn chưa trở về 0, hắn nhắm mắt lại, nằm trên chiếc giường lạnh lẽo chìm vào giấc ngủ. Lần này khác những lần thấp thỏm chờ đợi trước, Khánh Trần đã chứng kiến cái chết, tâm trí ngày càng bình tĩnh hơn.

Đợi chờ hắn lần nữa mở mắt, sẽ phát hiện mình nằm trong căn phòng nhỏ đường Hành Thự. Bên ngoài cửa sổ có tiếng chim sẻ kêu to, trời khi đó cũng đã sáng rồi.

Hắn nhìn lại chữ số trên cánh tay của mình, đếm ngược 40: 20: 21.

Tiếp đến, lại chờ đợi hai ngày.

"Quá trình xuyên qua quá lặng lẽ, không chút tiếng động. Ngay cả người ngủ cũng không bị đánh thức." Khánh Trần lặng yên suy nghĩ.

Trải qua hai ngày căng thẳng, thời điểm quay về Thế Giới Bên Ngoài, Khánh Trần bỗng thở dài một hơi, cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhưng, giờ phút này trở đi, hắn lại bắt đầu sống trong sự chờ mong lần xuyên việt tiếp theo, nơi đó có nhiều cơ hội đang chờ mình khai thác.

Hắn mặc đồng phục, chuẩn bị ra ngoài. Nhưng vừa mở cửa ra đã trông thấy Giang Tuyết dẫn theo Lý Đồng Vân đi tới.

"Chào buổi sáng cô Giang Tuyết, lần này xuyên qua. . . không có việc gì chứ ạ?" Khánh Trần hỏi.

"Không có việc gì." Giang Tuyết cười nói: "Cô chuẩn bị đưa Tiểu Vân đến trường. Đêm nay, sau giờ tự học, cháu lên nhà cô ăn cơm nhá. Cô mua chút cá và xương sườn, chúng ta ăn mừng một bữa."

"Chúc mừng cái gì?" Khánh Trần khó hiểu.

"Đêm nay nói sau, đến lúc đó cháu sẽ biết." Giang Tuyết cười rồi rời đi, để lại Khánh Trần đứng đó suy nghĩ.

Trên đường đi, Khánh Trần mở điện thoại ra tìm kiếm tin nóng, muốn kiểm tra xem lần xuyên việt này có thêm thông tin gì mới không.

Quả thật, trong phần tin hot có tin tức hấp dẫn hắn: Tin tức bên nước ngoài, trên một trang web deep (web chìm) có người buôn bán tin tức đưa ra một thông tin, giết người xuyên việt không có khả năng kế thừa cơ hội xuyên việt.

Khánh Trần nhìn thấy tin tức này bỗng ngây người ra, bởi vì trong vài dòng ngắn ngủi đã chứng minh có một người sinh hoạt bình thường đã lặng lẽ biến mất.

Hiện thực thường máu tanh hơn so với từ ngữ.

Tới trường học, hắn phát hiện lớp bên đang có rất nhiều người tụ tập ở đó.

Khánh Trần kéo một người đang xem náo nhiệt là lớp phó học tập Ngu Tuấn Dật lại hỏi: "Có chuyên gì vậy? Sao ở đây nhiều người thế?"

Ngu Tuấn Dật giải thích: "Trước đó không phải từng nói lớp bên có một người xuyên việt tên là Lưu Đức Trụ sao? Cậu ta vừa mới tới trường, mọi người đang tụ tập lại hỏi tình hình xuyên việt của cậu ta."

Khánh Trần ngạc nhiên, hắn không ngờ cậu ta vẫn còn tới trường học.

Phải biết rằng, con hàng này vừa xuyên qua đã bị người máy giám ngục đem đi cách ly. Xuyên việt hai ngày, chẳng nhìn thấy cậu ta một lần nào nữa.

Theo Khánh Trần dự đoán, tên này có lẽ bị ám ảnh tâm lý nữa chứ, sau đó giống Hoàng Tế Tiên xin nghỉ học. Không ngờ, cậu ta đến trường học giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, đám bạn vây quanh Lưu Đức Trụ, có người lớn tiếng hỏi: "Mày xuyên việt đến đâu vậy? "

"Đúng đó, mày có thân phận gì?"

"Tại sao mày còn chưa có máy móc thay thế? Tao nhìn thấy ai xuyên việt cũng đều có mà?"

"Mày xuyên qua thật chứ? Không phải chém gió đấy chứ?"

Mọi người đứng đó ai cũng đặt câu hỏi, Khánh Trần cố gắng chen về phía trước, muốn nghe cậu ta nói tình hình sau khi bị đám người máy giám ngục mang đi đâu? Trải qua những gì?

Hình như, Lưu Đức Trụ bị hỏi nhiều quá khiến cho cậu ta nổi giận: "Tao xác thực mình xuyên qua!"

"Vậy sao mày không có máy móc trên người?"

Lưu Đức Trụ mạnh miệng: "Không phải có rất nhiều người không có máy móc trên người đó sao? Mà sở hữu máy móc thay thế là chuyện tốt lắm sao? Nói cho các người biết, tao xuyên qua đến nhà tù số 18, đã nhìn thấy Lý Thúc Đồng."

Trong lớp bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hà Tiểu Tiểu là một người hướng dẫn trò chơi cực kỳ nổi tiếng, mà sau sự kiện xuyên việt lại càng nổi tiếng hơn. Nhất là bên trong quần thể học sinh sinh viên.

Cho nên ai cũng biết, nhà tù số 18 là một địa phương cực kỳ quan trọng, mà Lý Thúc Đồng cũng là một nhân vật vô cùng quan trong ở Thế Giới Bên Trong.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 29: Thật giả

Dịch: Gia Cát Nô

Thời điểm Lưu Đức Trụ xuyên qua nhà tù số 18, đã thế còn gặp được Lý Thúc Đồng.

Mọi người xung quanh đều liên tưởng đến: "Thằng đó được chơi trước bản beta nội bộ và không bị xoá khi open, đã thế còn lấy được vũ khí màu cam duy nhất, kèm theo một nghềnghiệp ẩn bá đạo nhất của game."

Trong chớp mắt, Lưu Đức Trụ trong lòng đám bạn sánh ngang tồn tại của một vị thần.

Khánh Trần im lặng quan sát phản ứng mọi người, với lại điều này chẳng liên quan gì tới hắn, không cần thiết vạch mặt cậu ta.

Một bạn học lại hỏi: "Lý Thúc Đồng trông như thế nào?"

Lưu Đức Trụ suy nghĩ rồi trả lời: "Lão ta trông khá đặc biệt, người khác ai cũng phải mặc áo tù. Còn ông ấy toàn thân một bộ áo luyện võ Thái Cực Quyền, tao còn mạnh dạn suy đoán ông ấy làm trưởng ngục ở đó cơ? Bên người có hai người theo sát, trong đó một tên gầy tong teo, một tên cao to hơn khá nhiều, đã thế nói chuyện khá nghiêm túc."

"Nghe như lão đại ấy nhỉ..." Có bạn học xúc động nói.

"Đúng rồi." Lưu Đức Trụ nói: "Lão ấy nuôi một con mèo, là giống mèo rất lớn, hai cái tai dựng thẳng đứng, nhìn như linh miêu ấy."

Mọi người nghe Lưu Đức Trụ miêu tả chi tiết như vậy, ngày càng tin tưởng

cậu ta.

Lúc này, một bạn học hỏi: "Thế mày từ chỗ lão ấy nhận được nghề gì vậy?"

Mọi người đều bị Hà Tiểu Tiểu ảnh hưởng, có không ít bạn học dùng thuật ngữ trong game để hình dung Thế Giới Bên Trong.

Nhưng, lời này vừa nói ra khiến Lưu Đức Trụ giật mình: "Nào có chuyện chuyển nghề dễ dàng như vậy. Bọn mày đã nghe Hà Tiểu Tiểu nói rồi đấy, Lý Thúc Đồng không phải người bình thường, muốn đạt được sự tín nhiệm của ông ta không phải nói là được."

Các bạn học gật gật đầu, điều này mới hợp với lẽ thường.

"Nhưng có điều." Lưu Đức Trụ bổ sung thêm: "Nếu tao đã xuyên qua nhà tù số 18, thì nhất định không bỏ qua cơ hội lần này. Với lại, tao đã nói chuyện với Lý Thúc Đồng rồi."

Mọi người hào hứng hỏi: "Nói cái gì rồi?"

Lưu Đức Trụ tiếp tục ba hoa chích chèo: "Chỉ là nói chuyện tán gẫu..."

Hiện tại, chỉ có mình Khánh Trần biết Lưu Đức Trụ nói với Lý Thúc Đồng là: Cho tôi nhận nhiệm vụ chuyển nghề.

Bạn học tiếp tục hỏi: "Vậy mày xuyên qua nhà tù số 18, bên trong có tù nhân sao? Có phải vào đó rất nguy hiểm hay không?"

Lưu Đức Trụ trả lời: "Chắc là không, tao cùng những tù nhân khác không giống nhau."

Khánh Trần biết, lời này cậu ta nói là thật. Cậu ta khác những tù nhân khác, bởi vì đám tù nhân này làm gì phải đưa đi cách ly.

Hắn nghe cậu ta nói chỉ có vậy, nên quay người trở về phòng. Dù sao ở đây

thêm cũng không nghe được tin tức mình c`ần.

Mà cậu ta hiện tại nói vậy, chẳng qua là tính khí thích thể hiện của giới trẻ mà thôi.

Có truy`ền thuyết, khi th`ần linh sáng lập, người h`ầu của ngài ấy lo lắng: Ngài tạo ra nhân loại có lòng tò mò, trí tuệ và lòng can đảm. Bọn họ quá mạnh mẽ.

Th`ần linh nghe vậy bèn trả lời: Vậy thì tạo thêm cho họ sự giả tạo và lòng đố kị.

Khánh Tr`ần cảm thấy giả tạo một chút cũng không phải xấu. Nhưng vào hoàn cảnh này, để lộ thân phận xuyên việt là việc làm cực kỳ ngu dốt.

Đã thế còn nói ra mình quen biết một nhân vật quan trong ở Thế Giới Bên Trong.

Ít ra, căn cứ vào video Hà Tiểu Tiểu hướng dẫn. Lý Thúc Đ`ồng là người như vậy.

Nhưng, muốn từ Lý Thúc Đ`ồng đạt được cơ hội trở thành người siêu phàm, không phải dễ dàng như video Hà Tiểu Tiểu hướng dẫn thế được.

Phải biết, Khánh Tr`ần đã cực kỳ cố gắng, mà mới chỉ dừng lại ở mức độ tiếp cận mà thôi.

Các bạn học xung quanh không ngừng tỏ vẻ hâm mộ. Khánh Tr`ần vừa mới đi vào cũng gặp một số bạn cùng lớp. Hắn không có ý định hưởng thụ loại vinh quang này, ánh mắt người khác không liên quan gì với hắn cả.

Có thể, tổ tức th`ần thí rất nhanh sẽ tới đây.

L`ần trước bọn họ chưa xuất hiện, nhưng l`ần này thì không thể nói trước được.

Thời điểm, hắn đang đi ngược lại, bỗng phát hiện trong đám người phía sau có một người đang rụt rè sợ hãi, đó là Nam Canh Thần đang cúi mặt xuống.

"Nam Canh Thần." Khánh Trần gọi.

"Ai? Ai gọi tôi?" Nam Canh Thần ngẩng đầu.

Khánh Trần nhìn thấy cả người Nam Canh Thần tỏ ra uể oải.

"Mày sao vậy?" Khánh Trần khó chịu hỏi: "Bị ai đánh sao?"

"Không có không có." Nam Canh Thần máu chóng cúi xuống lắc đầu: "Tại tao ngủ không ngon thôi."

Khánh Trần nhìn thật kỹ lại đứa bạn cùng bàn, chưa có bộ phận nào được thay thế, cũng không có điểm nào khác lạ, chỉ có tinh thần khá kém.

Hắn kéo Nam Canh Thần trở lại lớp học, nhỏ giọng hỏi: "Đây là mày xuyên qua bị người ta hành hạ sao?"

"Xuyên qua? Xuyên qua cái gì?" Nam Canh Thần mơ màng hỏi.

Khánh Trần nhủ thầm, mình có thể chắc chắn cu cậu đã xuyên qua.

Chỉ có điều, thằng nhóc này không biết gặp phải chuyện gì ở Thế Giới Bên Trong, mới khiến cậu ta biến thành bộ dạng này, giống hết một đứa ngốc.

"Mày xuyên qua gặp phải cái gì vậy?" Khánh Trần thì thầm.

"Tao không có xuyên qua! Ai nói tao xuyên qua bảo ra đây đối chất với tao! " Nam Canh Thần nói.

Nói đến vậy, Khánh Trần cũng không thèm hỏi thêm nữa.

Mình sao biết được cậu ta xuyên qua chỗ nào, thân phận là gì? Muốn cũng

không giúp được.

Mãi cho tới khi chuẩn bị vào tiết học, Nam Canh Thần mới nhỏ giọng nói: "Trước đó không phải tao nói với mày, có một group xuyên việt đấy sao?"

"Ừ, mày nói rồi." Khánh Trần gật đầu.

Thằng nhóc này không phải là người mưu mô quỷ kế. Chuyện lớn như việc xuyên qua mà không nói cho ai hết là không thể, khẳng định không thể nhịn được.

Nam Canh Thần nói tiếp: "Tao cũng nói với mày, có người bán tất ở Thế Giới Bên Trong đúng không?"

"Ừ." Khánh Trần gật đầu.

"Chuyện đó là giả." Nam Canh Thần nói: "Mày đừng hỏi tại sao tao biết được, dù sao thằng đó không phải người xuyên việt. Từ bên kia không thể mang tất trở về."

"Ừ." Khánh Trần gật đầu.

Nam Canh Thần nói tiếp: "Tao cũng nói với mày, có người xuyên việt nói qua đó có thể giúp tìm kiếm hộ mình một người phụ nữ giàu có?"

"Ừ." Khánh Trần gật đầu.

"Người 'xuyên việt' đó là thật."

Khánh Trần tỏ lòng tôn kính: "???"

Hắn nhìn Nam Canh Thần bằng ánh mắt khiếp sợ, không sao nói nên lời.

Thật sự, so với lần đầu tiên hắn xuyên việt, thời điểm đó cũng không khiến hắn khiếp sợ như hiện giờ.

Cho nên, con hàng này lộ ra vẻ uể oải, bởi vì sau khi xuyên việt cùng người kia liên hệ tìm kiếm được người bao nuôi?

Nam Canh Thần nhịn không được nói ra hơi nhiều, cậu ta cũng ý thức được hơi lố, nên vội vàng giải thích: "Tao cũng nhìn thấy chuyện này trong nhóm thôi, chứ tao không phải người xuyên việt."

"Ừ, hiểu rồi." Khánh Trần gật đầu, chẳng thèm tranh luận.

Không khí giữa hai đứa trở nên yên tĩnh.

Khánh Trần đột nhiên hỏi: "... Được nhiều tiền không?"

Nam Canh Thần giật mình: "Tao đã nói rồi, tao không phải người xuyên việt."

Lúc này, chuông báo vào học vang lên.

Nhưng sự chú ý của mọi người không phải dành cho giáo viên, mà nhìn chằm chằm ra ngoài hành lang... nơi có 4 người áo đen đang đi tới.

Khánh Trần dùng dáng người Nam Canh Thần che dấu bản thân mình đi, hắn âm thầm quan sát tình huống bên ngoài cửa sổ.

Đám người áo đen được hiệu trưởng dẫn theo, đi tới lớp bên cạnh.

Các bạn học vừa nhìn vừa tò mò trao đổi, ngay cả thầy giáo cũng đứng tại cửa nhìn sự việc ngoài hành lang phỏng đoán.

Chỉ duy nhất một mình Khánh Trần không ngạc nhiên, bởi vì hắn đã sớm nhìn thấy cảnh này rồi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 30: Làm sao để kiếm tiền

Người áo đen xuất hiện, lực chú ý mọi người đều dồn vào đám người đó.

Không chỉ lớp 3 khối 11 của Khánh Trần, mà còn cả khu vực dành cho giáo viên, hay các lớp học khác đều từ phía cửa sổ nhìn về phía này.

Thật ra, cũng không thể trách các học sinh tỏ ra sợ hãi như vậy được.

Ngay cả Khánh Trần, lần đầu tiên nhìn thấy đám người này. Bọn họ cũng khiến cho hắn bị áp bách kinh khủng.

Loại khí chất sắc bén này, đặt trong trường học cực kỳ nổi bật.

Từ đầu đến cuối, Khánh Trần núp sau Nam Canh Thần đang ngồi cạnh. Nhưng điều hắn lo lắng lại không diễn ra, bọn họ không hề nhìn vào trong các phòng học.

Khánh Trần đưa ra suy đoán của mình, tổ chức này khiến hiệu trưởng tự mình phối hợp, nhất định tổ chức đó phải có địa vị, điều này tạo cho hắn cảm giác an tâm hơn một chút.

Chỉ là, nhóm người áo đen dẫn Lưu Đức Tụ đi, thời gian còn chưa hết một tiết học đã thả trở về.

Đến giờ nghỉ, mọi học sinh xung quanh bỗng lao tới, một đám đông lại vây quanh Lưu Đức Trụ hỏi: "Đám người áo đen ấy là ai vậy?"

Lưu Đức Trụ cũng mơ màng: "Tao cũng không biết họ là ai. Thầy giáo chủ nhiệm Thạch Thanh Nham nói tao chỉ cần phối hợp với bọn họ là được."

"Vậy bọn họ tìm mày làm gì."

"Đầu tiên là để tao ghi địa chỉ gia đình và cách liên lạc, còn nhanh chóng liên hệ với người nhà." Lưu Đức Trụ nghĩ lại: "Sau đó nói tao không được rời khỏi Lạc Thành. Thời gian sau có thể để tao cùng với những người xuyên việt khác tập trung lại một chỗ để huấn luyện. Bây giờ bọn họ còn đang chuẩn bị, chưa xác định thời gian chuẩn bị xong."

"Ở Lạc Thành, người xuyên việt nhiều không?" Các bạn học hỏi.

"Hình như có rất nhiều." Lưu Đức Trụ trả lời.

"Bọn họ tìm mày còn chuyện gì khác không?"

"À đúng." Lưu Đức Trụ chợt nhớ ra: "Bọn họ cầm theo mấy bức ảnh chụp bởi camera giám sát ở ngã tư đường, hỏi tao đã nhìn thấy người này hay chưa? Người thiếu niên trong anh có vẻ không lớn tuổi lắm, do ảnh chụp vào ban đêm nên hơi mờ. Người đó mặc áo khoác xám, đội mũ lưỡi trai, nhìn không rõ mặt mũi lắm."

Khi bạn học còn đang say sưa vừa hỏi vừa kể ngon lành, Khánh Trần bỗng nhíu mày lại.

Người mà Lưu Đức Trụ vừa mới tả, không phải là mình đấy sao?

"Tại sao bọn họ muốn tìm hắn?" Một bạn học hỏi tiếp.

"Người áo đen nói hắn cũng là người xuyên việt, người đó từng tới cửa một người xuyên việt khác." Lưu Đức Trụ nói: "Bọn họ cũng không giấu, nói người xuyên việt đó rất đặc biệt, phản trinh sát rất mạnh, không phải người bình thường như tao có thể so sánh. Nếu tao thấy người giống trong bức ảnh, nhất định phải báo cho mấy người áo đen biết trước, không nên tuỳ tiện tiếp xúc."

Khánh Trần yên lặng suy nghĩ, hắn không ngờ mình để lại ấn tượng cho tổ

chức này sâu như vậy. Có lẽ bọn họ sau đó đã quan sát lại thật kỹ camera, nên xác định hành động của mình là phản trinh sát.

Có điều, sao bọn họ lại hỏi Lưu Đức Trụ.

Không cần hắn suy nghĩ, đã có bạn hỏi điều này: "Vậy bọn họ hỏi mày điều này làm gì?"

"À, bọn họ căn cứ vào camera giám sát, phỏng đoán manh mối người này. Nói người này chỉ hoạt động trong phạm vi bán kính 3 cây số, chỉ là nơi đó quá nhiều khu trung cư đã cũ kỹ, đường đi chật hẹp, rất nhiều nơi không có camera hoặc camera hỏng, cho nên không điều tra thêm được."

Khánh Trần thở phào, đối phương bị mất manh mối không phải trùng hợp, mà do hắn ngày đó cố tình mặc bộ đồ hai năm chưa mặc, lại khôn khéo tránh né camera giám sát.

Xem ra, mình cố gắng làm việc cẩn thận, chuẩn bị kỹ càng đúng là không uổng.

Lưu Đức Trụ nói: "Bọn họ không chỉ hỏi mình tao, mà còn hỏi cả giáo viên trong trường nữa. Họ nghi ngờ người xuyên việt kia nếu vẫn là học sinh, rất có thể đang học tại trường chúng ta. Nhưng rất tiếc, giáo viên cũng không nhận ra."

Bởi vì trong trường có một người xuyên việt. Nên hiện tại trường quốc tế Lạc Thành bỗng nhiên trở nên sôi động.

Mỗi khi đến thời gian nghỉ giữa tiết là có đoàn người đi qua lớp học Lý Đức Trụ kiểu 'vô tình đi ngang qua' .

Trong đó, có không ít những bạn nữ xinh đẹp bàn tán bên ngoài, để lòng hư vinh của Lưu Đức Trụ thoả mãn.

Nam Canh Thần ngồi trong lớp tỏ ra hâm mộ: "Người ta xuyên qua đã gặp ngay được lão đại, còn cùng lão đại nói chuyện với nhau, có lẽ một ngày

nào đó biến thành siêu nhân cũng nên. Người với người sao có sự chênh lệch lớn vậy cơ chứ?"

Khánh Trần nhìn cậu ta: "Hâm mộ?"

"Mày không hâm mộ sao?" Nam Canh Thần hỏi nhỏ: "Trước đó còn tính kiếm chút tiền mời mày bữa cơm, giờ không được nữa rồi."

"Vậy thì thành thật ngồi học thôi, còn rất nhiều người bình thường cố gắng học tập, cũng không phải chỉ có con đường xuyên việt." Khánh Trần nói.

Nam Canh Thần muốn nói lại thôi.

Cậu ta không muốn thân phận người xuyên việt bị lộ, dẫn đến nguy hiểm. Nhưng suy nghĩ thiếu niên mà, lại rất muốn người khác để ý bản thân mình.

Cho nên trong đầu cậu ta luôn có đấu tránh giữa thân phận người xuyên việt và người bình thường, tự lừa dối bản thân.

Rất nhanh đã đến giờ tự học buổi tối, lớp phó học tập tới tìm Khánh Trần và Nam Canh Thần hỏi: "Khánh Trần, tiền sách vở khi nào hai cậu định đưa vậy?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Cha mẹ mình không có nhà, cho mình gửi chậm cậu hai ngày nhá."

Lớp phó học tập gật đầu rồi nhìn về phía Nam Canh Thần: "Nam Canh Thần, còn cậu?"

Nam Canh Thần ngượng ngùng trả lời: "Tôi cũng hai ngày nữa. . ."

Lớp phó học tập không nói thêm gì.

Thật ra, trong lớp, mọi người đều biết Nam Canh Thần và Khánh Trần có

hoàn cảnh gia đình không được tốt lắm, nhưng cũng không bởi vậy mà mọi người sinh ra suy nghĩ khác lạ.

Những buổi tụ hội nhỏ, tại sao không gọi hai người, bởi mọi người đều biết hai người không có tiền, đó không phải coi thường.

Thời trung học, cũng có thành phần học sinh ngỗ ngược, nhưng rất ít.

Với lại, Khánh Trần dù sao vẫn là học bá (học sinh giỏi trong khối). Thời điểm cấp 3, học bá vẫn là một vầng hào quang mang tính chất vô địch.

Trong suy nghĩ của rất nhiều người, trong đầu đám học sinh cấp ba chỉ suy nghĩ: Bạn học này nhà có tiền, mình sẽ chơi với người đó. Bạn học kia trong nhà nghèo rớt mồng tơi, mình không chơi cùng cậu ấy.

Nhưng thực sự, suy nghị vào thời điểm còn học sinh phức tạp hơn vậy nhiều. Mọi người nên hiểu nó giống như: Con mẹ nó, ai phát minh ra hàm số vậy? Hả? Không biết là ai làm bài trắc nghiệm kia được 15 điểm vậy? Là tao!

Khánh Trần quay qua Nam Canh Thần hỏi: "Mày tại sao còn chưa nộp tiền?"

"Mẹ tao tức giận bỏ về nhà bà ngoại rồi, chỉ còn cách xin tiền từ cha." Nam Canh Thần thở dài.

"Bố mày không cho sao?" Khánh Trần hỏi.

"Không."

"Ông ấy nói sao?"

Nam Canh Thần nói: "Ông ấy bảo tao trả lại sách vở cho trường học. . ."

Khánh Trần: "? ? ?"

Bỗng nhiên, tiền của một đống sách vở lại rơi lên đầu hai thiếu niên.

Điều này nhắc nhở Khánh Trần, mình phải kiếm tiền.

Hắn có thể tiếp tục kiếm tiền bằng cách bắt nạt mấy ông lão bằng cách chơi cờ tướng. Nhưng cách này lâu dài là không ổn, với lại mấy ông lão đó bắt đầu dần hiểu ra, không muốn chơi cờ cùng hắn nữa.

Bởi vậy, hắn phải suy nghĩ cách kiếm tiền ở Thế Giới Bên Trong mới được.

Không lý nào năm lần bảy lượt ở một kho báu đi về lại không mang theo thứ gì.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 31: Tập đoàn Lý thị

Buổi tối, Khánh Trần dường như tạo thành thói quen trốn học rồi.

Bình thường, bạn học nào trốn học nhiều vậy sẽ bị mời phụ huynh lên gặp mặt.

Nhưng hiện tại có một điểm quan trọng là chủ nhiệm lớp Đỗ Nhất Hoằng chưa hề đưa giấy mời. Từ khi bắt đầu bùng lên sự kiện xuyên việt, thầy ấy chưa hề lộ mặt lần nào, còn chủ nhiệm lớp khác sẽ không để ý việc của Khánh Trần.

Cho nên, đây chính là thời điểm trốn học thích hợp nhất, do dự gì nữa.

Thời điểm tan tầm, con đường chật hẹp Hành Thự bỗng nhiên nhộn nhịp rất nhiều, quán khoai nướng hai bên đường, sạp dưa hấu, món ăn vặt đã bầy ra khắp vỉa hè.

Khi con bé, thời điểm mẹ hắn là Trương Uyển Phương về bà ngoại. Bố hắn lười nấu ăn, sẽ dẫn hắn đến một quán ven đường ăn một bát bún 5 hào.

Lúc đó, Khánh Trần cứ nghĩ rằng bố mình làm vậy là không quan tâm đến mình. Nhưng hiện tại, nhớ lại những cảnh đó mới thấy rằng đó là tuổi thơ của mình.

Thời gian đó, bố còn chưa nghiện cờ bạc, hai người còn chưa ly hôn. Ông bà ngoại cũng không ghét hắn.

Một bán bún khi ấy là 5 hào, hiện tại đã 15 hào rồi. Tất cả mọi chuyện, không cách nào quay lại được nữa.

Sau khi hắn trở về Tứ Hào Viện, bỗng nhìn thấy có hai người con trai đứng ven đường hút thuốc.

Sắc trời dần dần trở tối, Khánh Trần không nhìn rõ mặt hai người, chỉ lấp loé tàn thuốc lúc sáng lúc tối.

Lúc đầu, Khánh Trần còn đoán đây là tổ chức áo đen thần bí đến kiếm mình, bởi vì sắc mặt hai người này không giống, họ hết nhìn đông nhìn tây không được bình tĩnh cho lắm.

Nhưng sau khi hắn đi qua, hai người này chẳng có tý phản ứng nào.

Khánh Trần trở về phòng của mình, khi hắn ngang qua hành lang, từ tầng trên đã truyền đến mùi thơm. Lý Đồng Vân đã ở cửa chờ hắn rồi: "Anh, mẹ đang làm cơm. Người nói em xuống đây đợi anh về."

"Chẳng may anh còn phải học lớp tự học buổi tối thì sao, mọi người không cần chờ anh." Khánh Trần xoa xoa đầu Lý Đồng Vân nói.

"Mấy ngày nay, anh cũng có học tiết tự học buổi tối đâu?" Lý Đồng Vân nắm tay áo hắn kéo lên tầng.

Cửa mở ra, Khánh Trần không nhìn thấy những đồ vật bị đập hôm nọ, trong nhà cũng không còn bộ dáng tàn phá nữa, giống như mọi thứ đã được đổi mới.

Giang Tuyết đang ở trong nhà bếp, nghe được tiếng có người vào, bỗng quay người nói: "Khánh Trần tới rồi sao, nhanh ngồi vào bàn đi cháu, chỉ còn bát canh nữa là xong."

Khánh Trân nhìn bàn ăn phía trước, có sườn xào chua ngọt, rau xào thịt bò, thịt lợn băm, khoai tây xào chua cay, nhìn qua đã chảy nước rãi.

So với đồ ăn bên trong nhà tù số 18, đây mới chính là một bữa ăn.

"Cô Giang Tuyết, rốt cuộc chúng ta chúc mừng cái gì vậy?" Khánh Trần

bứt dứt hỏi.

Giang Tuyết bưng nồi canh ra, vui mừng nói: "Hôm trước cô nói ở Thế Giới Bên Trong có mở một phòng khám sửa chữa máy móc, cháu nhớ không?"

"Vâng, cháu nhớ." Khánh Trần đứng dậy, hỗ trợ cô đặt nồi canh xuống bàn.

Giang Tuyết quay trở lại phòng bếp xới cơm, cầm theo đũa nói: "Cái phòng khám bệnh này trước đó còn khiến cô không biết làm thế nào, bởi cô xuyên qua mà chẳng có tý ký ức nào. Cho nên người ta đến phòng khám của cô thay đổi thân thể thành máy móc, cô nào biết làm cái gì đâu?"

Khánh Trần yên lặng ngồi nghe.

Giang Tuyết tiếp tục nói: "Mỗi người đến thay thế máy móc, ai nấy trông cực kỳ đáng sợ. Mà ở thành thị số 18, trị an về đêm không thể nói trước được, cứ sau 8 giờ đi trên đường đã không an toàn rồi, cho nên cô rất lo lắng."

Đây là nguyên nhân tại sao trước khi Giang Tuyết xuyên việt đã bất chợt gửi gắm Lý Đồng Vân cho hắn. Bởi vì cô ấy cũng không biết được, sau khi xuyên việt mình có cơ hội trở về hay không?

"Nhưng hiện tại tốt rồi." Giang Tuyết cười nói: "Cũng không biết chuyện gì sảy ra, tập đoàn Lý thị cho người đến chỗ khám bệnh của cô, họ nói muốn nhập cổ phần."

"Lý thị. . ." Khánh Trần lẩm bẩm cái tên này.

"Cô từng nói với cháu, Thế Giới Bên Trong ngũ đại tập đoàn chính là ông trời, chỉ cần họ đồng ý nhập cổ phần sản nghiệp, những tội phạm dù thế nào cũng phải vòng qua." Giang Tuyết vui sướng kể lại: "Bọn họ cho cô một khoản tiền riêng, đổi lại cô phải thay đổi biển hiệu bằng tên của họ. Hiện tại, xuyên qua Thế Giới Bên Trong an toàn hơn rất nhiều."

Khánh Trần nở nụ cười: "Nếu được sự trợ giúp từ Lý thị, đây hẳn là điều nên chúc mừng."

"Lần này cũng không làm phiền đến cậu, ông bà ngoại Tiểu Vân cũng không phải rời quê đến đây." Giang Tuyết vô cùng thoả mãn với điều này. Cô thậm chí còn mỉm cười thật tươi nói với Khánh Trần: "Trước đó cháu không phải nói hâm mộ người xuyên việt sao, nếu một ngày nào đó cháu xuyên qua, tới thành phố số 18 thì tìm cô. Cô Giang Tuyết nhiều cái không làm được, nhưng bảo vệ cháu trong giới hạn thì vẫn làm được."

Khánh Trần thở dài trong lòng. Hắn thật sự ở thành phố số 18, nhưng hoàn cảnh của hắn, người bình thương sao mà giúp được.

Tranh đoạt vị trí cái bóng của Khánh thị, truyền thừa tổ chức Kỵ Sĩ. Hai chuyện này vượt quá xa khả năng của một người bình thường.

"Đúng rồi, cô Giang Tuyết." Khánh Trần hỏi: "Trước đó không phải cô bảo mấy người áo đen kia sẽ tới tìm sao?"

"Bọn họ không tìm đến cô, mà cô tìm bọn họ." Giang Tuyết nói: "Sau khi gửi gắm Tiểu Vân cho cháu. Cô đã liên lạc với bọn họ, để xem ở Thế Giới Bên Trong có nhận được sự trợ giúp nào hay không?"

Giang Tuyết nói tiếp: "Bọn họ nói tổ chức của họ cũng mới thành lập, tại Thế Giới Bên Trong cũng chưa có tầm ảnh hưởng, nên lực bất tòng tâm."

Sau bữa ăn, Giang Tuyết đi rửa chén, để lại Khánh Trần và Lý Đồng Vân ngồi ở bàn.

Vào lúc này, Khánh Trần đột nhiên hỏi: "Em cũng là người xuyên việt đúng không?"

Lý Đồng Vân hỏi lại: "Sao anh Khánh Trần lại nói như vậy?"

"Lần trước, em cố tình hỏi tên phòng khám của mẹ em. Cuối cùng, tập

đoàn Lý thị bỗng nhiên đến góp cổ phần vào phòng khám, đồng thời lên tiếng bảo vệ." Khánh Trần nói tiếp: "Em có thể không nhận, nhưng anh sẽ nói cho mẹ em biết điều này."

Lý Đồng Vân sợ hãi nói: "Tuyệt đối không được nói cho mẹ em."

Khánh Trần nhẹ nhõm thở ra, mình đã đoán đúng.

Hôm qua, trước khi trở về, hắn đã rà xoát lại một lượt tất cả ký ức, bỗng phát hiện ra một điểm nghi ngờ.

Khi, hắn và Lý Đồng Vân nghe Giang Tuyết kể lại tình huống tại Thế Giới Bên Trong. Điều đầu tiên cô bé nghĩ tới là tên phòng khám, chứ không phải cô bé tò mò với Thế Giới bên Trong, rõ ràng cô bé cố tình hỏi.

Cho nên, hôm qua hắn mới dùng cơ hội được giao dịch kia, yêu cầu Lý Thúc Đồng đưa cho mình danh sách thành viên tập đoàn Lý thị.

Trong đó quả nhiên có một người tên là Lý Đồng Vân.

Dù là xuyên qua, hay trở vềthì thân thể và tên gọi đều là của mình, chuyện này không thay đổi được.

Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Vì sao em không muốn nói cho mẹ."

"Tại Thế Giới Bên Trong, không có mấy người dám quản em. Nhưng nếu mẹ mà biết được, mẹ nhất định sẽ quản lý em dù là ở đâu." Lý Đồng Vân sợ hãi nói: "Anh đừng nói cho mẹ em biết, em có thể cho anh tiền. Em có rất nhiều tiền tiêu vặt ở Thế Giới Bên Trong."

Khánh Trần không chút chần chờ nói: "Anh đâu phải người xuyên việt, tiêu sao được tiền bên kia?"

Lý Đồng Vân nghe được lời nói dứt khoát của hắn, bèn tỏ vẻ nghi ngờ: "Anh không phải người xuyên việt sao?"

"Tất nhiên là không rồi." Khánh Trần trả lời: "Chuyện này. . . Em ở Thế Giới Bên Trong có bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

Lý Đồng Vân ngạc nhiên: "Tiền của một đứa bé anh cũng muốn lừa sao?"

Khánh Trần: ". . ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 32: Lưu Manh

"Thật ra. . . không phải anh nhìn vào số tiền tiêu vặt của em, mà chỉ thuận miệng hỏi thôi." Khánh Trần lúng túng trả lời.

Giờ phút này, bản thân hắn đang khá xấu hổ.

Thật sự thèm tiền đến phát điên rồi. . .

Nhưng, Khánh Trần nhận ra một điều, Lý Đồng Vân nghi ngờ hắn là người xuyên việt.

Có lẽ, từ sự tò mò với Thế Giới Bên Trong, luôn hỏi rất nhiều điều, cũng có thể mình đoán được thân phận cô bé.

Nhưng khi hắn rất khoát nói không cần tiền ở Thế Giới Bên Trong, thì cô bé đã loại đó suy đoán đó.

Đêm nay, xét cho cùng Khánh Trần thu hoạch được rất lớn, quan trọng nhất là biết được Lý Đồng Vân là người xuyên việt.

Bây giờ, tranh đoạt vị trí cái bóng của Khánh Thị, có thêm bạn dù sao vẫn tốt hơn là không có.

Dù cho Lý Đồng Vân chỉ là cô bé 10 tuổi, nhưng nói không chừng ngày nào đó sẽ giúp được mình.

Giống như thời điểm trước khi xuyên việt, mình có bái lậy Bồ Tát. Công tác chuẩn bị nhất định phải làm bằng hết khả năng của mình.

Nhân dịp Giang Tuyết còn chưa rửa bát xong, Lý Đồng Vân nhỏ giọng nói

với Khánh Trần: "Em ở Thế Giới Bên Ngoài thật sự không có tiền tiêu vặt, hay anh Khánh Trần thay một điều kiện khác được không?"

"Điều kiện gì?" Khánh Trần hỏi.

"Sao em biết được, nhưng anh không được nói cho mẹ em đâu đấy." Lý Đồng Vân nhấn mạnh thêm lần nữa.

"Được thôi, việc này cho em nợ đấy." Khánh Trần nhìn vào Giang Tuyết đang trong bếp: "Em nhớ chăm sóc tốt mẹ em ở Thế Giới Bên Trong đấy. Mọi người xuyên qua đều nói, bên đó không yên bình."

"Vâng, anh yên tâm." Lý Đồng Vân vui vẻ nói: "Chờ sau khi anh tới Thế Giới Bên Trong, em sẽ bảo kê anh."

Khánh Trần giở khóc giở cười, đứa trẻ bao giờ cũng thế, lời hứa cũng chất phát đơn giản như vậy.

Hắn chào hỏi Giang Tuyết rồi xuống tầng. So với tầng trên, trong nhà mình lộ ra vẻ quạnh quẽ hơn rất nhiều.

Không có người thân, không có người trò chuyện.

Khánh Trần mở điện thoại ra, click vào group của lớp. Vẫn như vậy, bên trong toàn gà mờ thảo luận với nhau. Trong lớp 3 khối 11 chỉ có hắn và Nam Canh Thần là người xuyên việt.

Hắn mở Sina Weibo, phát hiện hai tin tức hot rất nhanh đã được đẩy lên top tìm kiếm là: Một tổ chức thần bí nước ngoài đã ra giá trên trời, cho việc mua sắm máy móc thay thế thân thể và khoa học tương lai ở Thế Giới Bên Trong.

Có người chụp màn hình và đăng lên mạng. Người đó còn đưa ra danh sách vật phẩm: NECE dược phẩm chống lão hoá, EDE-002 thuốc biến đổi gen.

Trong danh sách có những vật phẩm dùng để chữa bệnh ung thư, mà Thế

Giới Bên Ngoài còn chưa nghiên cứu ra được.

Những vật phẩm khoa học tương lai này, thật ra chỉ xoay quanh một vài đặc tính như: Cứu mạng, kéo dài tính mạng, giữ tuổi thanh xuân, cường thân kiện thể.

Tổ chức đó công bố đã thí nghiệm thành công, xác thực có công hiệu với người ở Thế Giới Bên Ngoài.

Bọn họ còn chỉ cho những người xuyên việt cách mang trở về: Đó là đặt viên thuốc trong màng bảo vệ, nhét vào trong khoang miệng, hoặc nuốt xuống, cũng có thể nhét vào trực tràng.

Khánh Trần nhìn đến đây bỗng nhíu mày, những người này từ Thế Giới Bên Trong mang đồ vật trở về, bọn chúng chỉ ra đúng cách của người buôn ma tuý hay dùng.

Có một điều quan trọng, những loại thuốc kiểu giảm lão hoá giá trị không hề nhỏ. Hay một đại gia nào đó mắc phải ung thư giai đoạn cuối, rất nhanh sẽ chết, hi vọng duy nhất của lão ta là thuốc cứu mạng từ Thế Giới Bên Trong, vậy lão ta bỏ ra bao nhiêu tiền để mua?

Giá bao nhiêu mới so sánh được với mạng sống?

Cũng có rất nhiều phương thuốc khác, như mô phỏng thận, trái tim, những loại này không thể mang về được.

Khánh Trần xúc động, thời điểm mình còn đang nghĩ xem như thế nào để trở thành người siêu phàm. Người ta đã nghĩ đến cách làm giàu rồi.

Nhưng phương pháp đó, hiện tại hắn không dùng được.

Nếu muốn giao dịch, chắc chắn phải lộ thân phận người xuyên việt.

Đương nhiên cũng có thể mang về USB, trực tiếp đưa ra khoa học kỹ thuật. Nhưng người xuyên việt ai có thể tiếp xúc đến trung tâm khoa học kỹ thuật

của Thế Giới Bên Trong đây, tương lai chắc có người làm được, nhưng hiện tại hình như người này còn chưa xuất hiện.

Tình trạng hiện tại của Khánh Trần, thế giới bên ngoài nhà tù số 18 còn chưa từng nhìn thấy.

Điều quan trọng bây giờ là giữ mối quan hệ với Lý Thúc Đồng.

Khánh Trần đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tổ chức thần bí này còn thu mua bộ phận máy móc.

Trước đây mấy ngày, có người xuyên việt bị cắt mất hai chân. Hiện tại, nhóm người này công khai mua, không phải cổ vũ cho việc săn giết người xuyên việt sao?

Lúc này Khánh Trần nhớ tới thời điểm mình tan học về nhà, có gặp qua hai người con trai gương mặt xa lạ ở bên vỉa hè.

Hắn hành động nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, từ từ kéo rèm cửa lên, tạo thành một cái khe nhỏ nhìn ra ngoài.

Trước đó vẫn thấy hai người ngồi xổm chỗ đó, mà hiện tại đã không còn.

Khánh Trần do dự giây lát rồi quyết định bấm 110: "A lô, xin chào, tôi đang ở toà nhà số 12, sân 4, đường Hành Thự. Tôi báo với ngài một chuyện, có 2 người đàn ông xa lạ lảng vảng xung quanh khu nhà chúng tôi. . ."

Hắn còn chưa nói hết câu, trên tầng đã vang lên tiếng hét chói tai của Lý Đồng Vân.

"Xin lập tức đến đây, cảm ơn." Khánh Trần nói xong bèn cúp điện thoại.

Hắn phán đoán không sai, hai người đó đến vì Giang Tuyết.

Khi hắn nhìn thấy hai người, một người đảo mắt nhìn xung quanh, một

người còn lại thỉnh thoảng lại nhìn về phía căn hộ của Giang Tuyết.

Khánh Trần vào bếp cầm lấy một cái xẻng đa năng, lúc hắn định ra ngoài lại tỏ ra đắn đo.

Hắn chỉ là một cậu thanh niên 17 tuổi, dù đã gặp được cái chết nhưng cũng chỉ là người bình thường.

Đối phương có tới hai người trưởng thành, chưa chắc chỉ có hai người. Mình phải làm sao để đối phó đây?

Cạch một tiếng, Khánh Trần vặn chốt cửa, cầm theo cái xẻng đa năng xông ra ngoài.

Hắn không đơn thuần là một người tốt, hắn rất ích kỷ. Hắn nhìn thấy bạn học gặp khó ở nhà tù số 18 phát điên cũng dửng dưng như không.

Nhưng loại người ngồi nhìn một đứa bé như Lý Đồng Vân gặp nguy hiểm, Khánh Trần làm không được.

Rồi hắn lại nghĩ, dù cho mình có được năng lực siêu phàm, nhưng còn người lại không có lòng can đảm, vậy mình đạt được năng lực thì có tác dụng gì?

Chỉ là, hắn vừa mở cửa ra, đã thấy một người đàn ông lăn từ trên cầu thang xuống.

Tay người này đã bị vặn ngược lại, gã ta hiện tại ghé đầu vào cầu thang hôn mê bất tỉnh.

Bên cạnh gã này còn có một thanh dao bấm dài.

Khánh Trần nhìn lên tầng, chợt thấy Giang Tuyết đứng đó kèm theo vết máu trên mặt, tay áo của chiếc áo T-shirt màu trắng cũng đã nhuộm đỏ màu máu.

Một ống tay khác đã bị rách toạc ra, để lộ cánh tay bằng máy móc chằng chịt hoa văn xinh đẹp, thon dài mà mạnh mẹ, đẹp đẽ và cứng rắn.

Cô ấy toàn thân run rẩy, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định.

Người mẹ bảo vệ đứa con, không thể dùng lẽ thường giải thích được.

Giờ phút đó, Giang Tuyết lộ ra một loại hấp dẫn, pha thêm phần cứng rắn.

Giang Tuyết nhìn Khánh Trần đứng đó, còn kèm theo chiếc xẻng đa năng. Cô ổn định lại tâm lý rồi lên tiếng nói: "Cảm hơn."

Cô biết, Khánh Trần đến để giúp đỡ. Thời khắc này có người ra tay giúp mình, cô sẽ nhớ kỹ.

"Chỉ có một người sao?" Khánh Trần hỏi.

"Còn một người nữa, chạy rồi." Giang Tuyết trả lời.

"Tiểu Vân không sao chứ." Khánh Trần hỏi.

Giang Tuyết trả lời: "Em nó bị doạ cho sợ."

Khánh Trần nhíu mày: "Trước tiên cô xem Tiểu Vân thế nào cái đã."

Hắn nói xong, bèn xông vềchỗ hành lang vừa có một bóng đen xuất hiện. Khánh Trần chạy như điên.

Giang Tuyết còn chưa kịp ngăn hắn lại, lời cũng không kịp nói. Chỉ thấy cậu thanh niên đã mất dạng trong bóng đêm.

Nhưng cô chợt phát hiện, cậu ta chạy một hướng khác so với bóng đen.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 33: Máy móc hết điện

Trong màn đêm, Khánh Trần nhanh chóng vượt qua hai đoạn bờ tường thấp của trung cư. Tại khu vực hắn quen thuộc nhất xuyên qua đêm tối.

Toàn bộ khu nhà số 4, tất cả mọi ngõ ngách như hình ảnh không gian ba chiều, nhanh chóng hiện ra trong đầu hắn.

Gió thu kèm theo hơi lạnh, hoà vào một chút hanh khô ban ngày.

Mát lát sau, Khánh Trần đã tình toán được hướng đi vào tốc độ của người kia. . .

Không được rồi, mình phải nhanh hơn nữa mới được!

Khánh Trần cảm giác được lá phổi của mình như bị lửa đốt, máu cũng bắt đầu di chuyển nhanh hơn.

Đột nhiên, hắn dừng lại ở một chỗ rẽ trong bóng tối, lặng im đứng đó.

Nín thở.

Trong khu trung cư từng chiếc lá của cây ngô đồng thổi sào sạt, phía dưới sân là những chiếc bóng của nó lay động trên mặt đất.

Cách đó không xa, đã bắt đầu nghe thấy tiếng chạy bộ. Những ngọn đèn đã tắt.

Không quan trọng.

3.

2.

1.

Ngay lúc này.

Khánh Trần từ trong đêm tối, vung thật mạnh cái xẻng đa năng vào đoạn rẽ.

Bịch một tiếng, một người đàn ông trung tuổi đang chạy thật nhanh, bị giáng một quả trời đánh vào hai chân, làm cho người đó lộn mấy vòng về phía trước mặt.

Khánh Trần không nhìn đối phương nhiều, mà quay người nhanh chóng biết mất chỗ bóng tối giữa hai chung cư. Một đòn trí mạng rồi rời đi luôn.

Mãi tới khi hắn biến mất, tiếng kêu thảm thiết của người trung niên kia mới vọng ra toàn bộ chung cư, vô số cửa sổ mở ra, đêm tối bỗng nhiên sáng lên. Có người chạy ra ngoài xem tình hình, thấy có một người đàn ông nằm ôm chân, kêu la thảm thiết.

Cái đùi của gã đã bị gãy, máu chảy ra ồạt.

Một lát sau, đã có rất đông người tụ tập lại đây hóng chuyện. Họ chỉ nhìn thấy một gã trung niên, còn không một ai nhìn thấy bóng dáng Khánh Trần.

Ngay cả tên nằm kia cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Khi Khánh Trần vềtới nhà Giang Tuyết. Hắn thấy cô ôm Lý Đồng Vân đang run lẩy bẩy vào lòng. Khánh Trần hỏi: "Tiểu Vân có bị thương không cô?"

"Chỉ bị doạ thôi. Bây giờ cô gọi công an, để họ đến sử lý người này."

"Cô không cần gọi đâu, cháu báo rồi." Khánh Trần nói.

Lúc này, Giang Tuyết để ý cánh tay đang cầm xẻng của Khánh Trần đã bị rách một đoạn. Cô đoán được cậu nhóc này đã gặp tên lưu manh kia, không những thế còn xảy ra va chạm.

Nhưng cô kiểm tra những chỗ khác trên cơ thể lại không thâu bị gì, chỉ phát hiện ra lòng bàn tay cầm xẻng bị thương mà thôi.

"Bàn tay cháu bị thương rồi, để cô đi lấy băng gạc cần sơ cứu." Giang Tuyết nói.

"Dù sao vẫn là người bình thường." Khánh Trần cúi xuống nhìn tay của mình. Bản thân hắn mạnh nhất chỉ có bộ não, nhưng không tương xứng với thân thể.

Hắn tại Thế Giới Bên Trong nhất định phải thu được cơ hội thành người siêu phàm, nhất định làm được.

"Không cần phiền vậy đâu, cô Giang Tuyết." Khánh Trần nói: "Nhà cháu cũng có."

Lúc này, hàng xóm đã bắt đầu ra khỏi nhà, vừa rồi họ không dám ra. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã lắng xuống nên đoán không việc gì cả.

Khánh Trần thấy người ngày càng đông, nên vội vàng nói: "Rất nhanh công an sẽ tới. Cháu về phòng trước. Cô nhớ kỹ, hôm nay cháu không làm gì."

Giang Tuyết đắn đo chút rồi trả lời: "Được."

. . .

Bên ngoài cửa, tiếng nói chuyện ồn ào, kèm theo tiếng còi xe cảnh sát, tiếp theo nữa là tiếng bước chân dồn dập. Nhưng việc này không hề ảnh hưởng đến Khánh Trần.

Hắn nằm trên giường suy nghĩ. Hôm nay, khi chiếc xẻng vung lên, giống như hắn đã xé mở ra một cuộc sống mới.

Khánh Trần đuổi theo tên lưu manh kia, một phần hắn không thể chấp nhận được đứa trẻ như Lý Đồng Vân bị tổn thương như vậy.

Một điều nữa, hắn luôn cảm thấy nếu sự can đảm ấy mà mình cũng không làm được, cũng không cần nghĩ đến việc mở ra một cuộc sống mới ở Thế Giới Bên Trong nữa.

Hắn từ từ rơi vào giấc ngủ, mãi cho tới khi tiếng gõ cửa vang lên mới tỉnh dậy.

Khánh Trần trong cảm giác ngái ngủ, lững thững bước ra mở cửa. Ngoài cửa là Lý Đồng Vân.

"Anh Khánh Trần, anh đến nhà em ngồi một lát có được không?" Lý Đồng Vân thỏ thẻ hỏi.

"Sao thế?" Khánh Trần hỏi.

"Anh nhanh giúp mẹ em." Lý Đồng Vân gấp gáp nói.

Khánh Trần lên tầng, trông thấy Giang Tuyết đang ngồi trước bàn an, hai tay buông thõng xuống có vẻ bất lực.

"Cô bị thương sao?" Khánh Trần hỏi.

"Không, không phải bị thương." Giang Tuyết trả lời: ". . Là do máy móc thay thế không còn năng lượng."

Lần này đến lượt Khánh Trần ngây người. Từ trước đến này, Khánh Trần chưa tập trung tìm hiểu cách vận hành của máy móc được thay thế. Hắn cứ nghĩ, Thế Giới Bên Trong khoa học tiên tiến, đã vận dụng kỹ thuật đen tối nào đó, ví dụ cất dấu một viên đá năng lượng nào bên trong máy móc.

Không nghĩ tới, hôm nay Giang Tuyết tiết lộ ra máy móc vẫn cần có năng lượng mới hoạt động được, khiến nó hết năng lượng lập tức biến thành đồ chơi trẻ con.

Giải thích đơn giản hơn, là hết điện.

"Chờ đã, sao độ bền của nó kém vậy?" Khánh Trần nghi ngờ: "Nếu như vậy sao người ở Thế Giới Bên Trong có thể chiến đấu trong thời gian dài được đây?"

Giang Tuyết giải thích: "Cậu không phải người xuyên việt nên không biết. Thế Giới Bên Trong đã hoàn thành phát triển mạng lưới nạp điện vô tuyến. Đường biên của các thành phố rất dễ dàng nhìn thấy những nhà máy điện hạt nhân, chúng được xây dựng thành hình tháp, nơi đó sản xuất ra tất cả điện. Thông qua các 'Vân Lưu Tháp' đặt ở các nơi trong thành phố, cung cấp điện đến tất cả mọi người."

"Tại thế giới bên trong, dù là xe cộ, thiết bị thông tin, máy móc thay thế thân thể, nồi cơm điện, bóng đèn, 90% thiết bị dùng điện sẽ có bộ phận truyền và thu điện. Nó giống như mạng internet ở đây, có một cái Wifi vô cùng, vô cùng to lớn bao trùm cả khu vực thành phố."

"Mỗi người có một mã ID dùng để trả tiền, giống như CMND, chỉ cần chúng ta trả tiền hàng tháng, thì sẽ được hưởng thụ công cụ nhanh gọn. Tập đoàn sẽ căn cứ vào lượng tiêu thụ của từng người tiến hành thu phí."

"Bên trong thành phố số 18, có khoảng 300 Lưu Vân Tháp phục vụ dân cư ở đó. Nên tại Thế Giới Bên Trong không có khái niệm 'nạp điện', bởi vì nơi đó hàng giờ, hàng phút, thiết bị của chúng ta đều đang nạp điện.

Nạp điện xuyên qua không khí? Khánh Trần ngẩn người ra, đây không phải là ước mơ của nhà khoa học Nocola. Tesla đó sao?

Lúc này, trình độ học bá của Khánh Trần được phát huy. Hắn rất nhanh đã phân tích ra.

Nạp điện theo lý thuyết truyền năng lượng. Trên thực tế, khoa học kỹ thuật tại Thế Giới Bên Ngoài đã làm được điều này, đó là sản phẩm mới của Xiaomi có thể sạc từ xa và phủ sóng toàn bộ căn phòng.

Xiaomi có thể nạp điện từ xa, đó là bước đột phá trong công nghệ chỉnh lưu và công nghệ định vị. Giúp thiết bị có thể bắt chính sác đến từng milimet sóng do bộ sạc truyền đi.

Trong hai công nghệ này, công nghệ định vị là quan trọng nhất. Nếu không bộ sạc phát tán ra sóng có dạng hình cầu thay vì truyền đến chính xác vị trí thiết bị cần sạc.

Nói rõ hơn là, không có công nghệ định vị, sạc sẽ hoạt động theo hình thức 'lò vi sóng' .

Điều này thật đáng sợ.

Mà Thế Giới Bên Trong khẳng định kỹ thuật không giống Thế Giới Bên Ngoài. Kỹ thuật nơi đó không biết gấp hằng bao nhiêu lần.

Vật như vậy có thể ảnh hưởng không tốt tới thân thể con người không? Đáp án là không, bởi vì phóng xạ nó phát ra còn nhỏ hơn cả từ điện thoại phát ra.

Chỉ cần công nghệ định vị đủ tiên tiến, sẽ không có ảnh hưởng gì hết.

Hiện tại, Khánh Trần không thể nghiến cứu rõ ràng nguyên lý truyền thu tại Thế Giới Bên Trong được, cho nên không thể khẳng định công nghệ nơi đó có phải phát triển lên từ mơ ước của Tesla hay không, hoặc công nghệ nạp điện từ xa đó có giống thế giới bên ngoài không?

Nhưng dù thế nào, có thể khiến thế giới nạp điện cách xa cũng khiến người nghe kinh hãi.

Bỗng, Lý Đồng Vân lên tiếng hỏi: "Vậy nạp điện cách xa vật sẽ có phóng sạ sao? Tháng trước, có một bác gái khu nhà mình đã viết đơn yêu cầu phá

huỷ tháp phát sóng gần khu mình đó mẹ. Có phải cách kia còn sản sinh ra nhiều phóng xạ hơn nữa không?"

Giang Tuyết cũng chưa bao giờ suy nghĩ đến chuyện này, nhưng hiện tại nghe Lý Đồng Vân nhắc đến cũng có chút lo lắng. Cô hỏi: "Mọi người đều nói, trạm thu phát sóng điện thoại rất nguy hiểm đến sức khoẻ con người. Không biết Lưu Vân Tháp có phải cũng gây tổn thương cho sức khoẻ chúng ta hay không?"

Thật ra, có rất nhiều người truyền miệng với nhau rằng sóng điện thoại rất độc hại.

Số người tin chuyện này cũng không hề ít, thậm chí có nhiều người còn kể ví dụ những người sinh sống quanh đó bị ảnh hưởng thế nào.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Phóng xạ ảnh hưởng nhiều ít tuỳ thuộc vào từng người."

"Có nghĩa là sao?" Lý Đồng Vân tò mò.

Khánh Trần dừng lại chút rồi trả lời: "Là trình độ thấp, thì ảnh hưởng của phọng xạ càng lớn."

Lý Đồng Vân: ". . ."

Giang Tuyết: "? ? ?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 34: Tổ chức Côn Luân

"Vân Lưu Tháp nằm trong thành phố. Vậy khi mọi người ra khỏi thành phố thì sao?" Khánh Trần hỏi một vấn đề khác.

"Bình thường, muốn ra khỏi thành phố khá phiền phức. Có thể ra ngoài, nhưng cần phải có hộ chiếu qua cửa khẩu." Giang Tuyết trả lời: " Bởi vì tình trạng buôn lậu quá ngang nhiên và manh động, cơ cấu thuế quan đã lập ra các cửa khẩu. Cơ cấu thuế tại Thế Giới Bên Trong vô cùng mạnh mẽ, đội ngũ này có thể sánh ngang với quân đội ở một quốc gia."

"Cơ quan thuế vụ mạnh vậy sao?" Khánh Trần giật mình.

"Đúng, bọn họ không chỉ có đội chấp hành, mà còn có cả mảng tình báo, khác hoàn toàn Thế Giới Bên Ngoài." Giang Tuyết trả lời.

"Nếu như thông qua các cửa khẩu, ra bên ngoài thành phố sẽ tới đâu?" Khánh Trần hỏi.

"Nghe nói, tại hoang dã cũng có Lưu Vân Tháp dựng tản mát khắp nơi." Giang Tuyết giải thích: "Máy móc được thay thế ở những khu vực này khả năng lưu trữ năng lượng cũng rất lớn. Giống như tại Thế Giới Bên Ngoài bộ nhớ của điện thoại di động có loại 64G, 128g, 256g, giá trị của thiết bị phụ thuộc vào tính năng này. Bình thường mọi người sẽ không chú ý đến khả năng nay, cho nên lựa chọn đầu tiên là kiểu dáng."

"Đã hiểu, đó là đưa ra mức độ cho người dùng tuỳ ý lựa chọn." Khánh Trần gật đầu.

"Tại Thế Giới Bên Trong, rất nhiều người trẻ tuổi theo đuổi máy móc thay

thế, giống như những thiếu niên ở Thế Giới Bên Ngoài thích thú điện thoại, giày dép, quần áo các loại." Giang Tuyết giải thích: "Không dừng lại ở đó, nhiều người còn bỏ tiền để trang trí máy móc của bản thân, giống như khảm kim tuyến, viền vàng, hoặc khảm đá quý kim cương."

Khánh Trần thở dài: "Có nghĩa là, chạy đua vẻ bề ngoài."

Giang Tuyết suy nghĩ rồi nói: "Hình như vậy, cũng có thể hiểu là thế. . ."

Lúc này, Khánh Trần nhớ lại các tù nhân trong nhà tù số 18.

Hình như có một số người có trang trí vàng vào trong máy móc của họ, đá quý và kim cương thì chưa thấy. Nhưng khảm vàng lại rất nhiều, Lộ Quang Nghĩa cũng nằm trong nhóm này.

Khánh Trần thăm dò: "Khảm màu vàng đó là vàng thỏi? Vàng thật sao?"

"Đúng vậy." Giang Tuyết gật đầu.

"Điều này. . . Thế Giới Bên Trong, vàng không giống Thế Giới Bên Ngoài sao?" Khánh Trần hỏi thêm.

"Hình như giống nhau." Giang Tuyết nói: "Ngũ đại tập đoàn tại Thế Giới Bên Trong đều căn cứ vào trữ lượng vàng để định giá tiền tệ."

Lần này, Khánh Trần đã biết mình sao có thể kiếm tiền từ Thế Giới Bên Trong.

Hắn còn nhớ rất rõ, trên người ai vàng nhiều vàng ít.

Những đồ vật khác có lẽ không tiện đòi hỏi, khiến thân phận bị lộ, nhưng vàng bạc không tồn tại vấn đề này.

Hiện tại, Lộ Quang Nghĩa còn chưa biết mình sắp gặp phải chuyện gì.

Khánh Trần hỏi: "Bên ngoài hoang dã, phương tiện giao thông chính cũng

là xe điện sao?"

"Quân đội nói ngoài đó sẽ sử dụng ô tô động cơ diesel." Giang Tuyết trả lời.

Động cơ dầu diesel, khả năng tăng tốc sẽ lớn hơn. Vận tốc mo-men xoắn lớn, rất thích hợp cho quân đội đi đường hỗn hợp.

Với lại, động cơ dầu diesel phần lớn không có mạch điện, khởi động chỉ cần tay quay hoặc lực đẩy là được. Phù hợp với rất nhiều thể loại môi trường và khí hậu khắc nghiệt.

Khánh Trần không nghĩ được, Thế Giới Bên Trong vẫn còn sử dụng động cơ dầu diesel. . .

Giang Tuyết nói thêm: "Còn nữa, quân đội cũng có thể sử dụng phương tiện bay mạnh mẽ hơn, nguyên liệu là lox-me. . . lox gì cô quên mất rồi. Thành phố bên trong, người có tiền đều dùng phương tiện bay tham gia giao thông, cũng dùng loại nguyên liệu này."

"Lox-methane?" Khánh Trần hỏi. (Mêtan, oxy hoá lỏng)

"Đúng, đúng là thứ đó." Mắt Giang Tuyết sáng lên nói.

"Nguyên liệu hàng không vũ trụ." Khánh Trần xúc động nói: "Hiện tại, Tesla SpaceX của Elon Musk đang dùng loại nguyên liệu này."

Giang Tuyết nói với Lý Đồng Vân: "Tiểu Vân, con nhất định phải học tập anh Khánh Trần. Con xem, mẹ chỉ cần nói ra nửa cái tên thôi mà anh ấy có thể đoán ra cái mẹ đang nói đến là gì."

Khí chất học bá của Khánh Trần, Giang Tuyết dần dần cũng cảm nhận được.

Vừa rồi, dù là thông tin về việc nạp điện từ xa, hay bây giờ là nguyên liệu Lox-methane. Nếu cậu ta không phải người học nhiều biết nhiều thì không

thể nhanh chóng nói ra như vậy được.

Khiến người nghe cảm giác được, người thiếu niên trước mặt, không gì là không biết.

Với Khánh Trần, Giang Tuyết và Tiểu Vân, là hai người xuyên việt giúp hắn giải đáp nhiều điều không biết nhất.

Tại nhà tù số 18, hắn không dám hỏi nhiều vì sợ để lộ thân phận.

Trở lại Thế Giới Bên Ngoài, có quá nhiều điều thật giả lẫn lộn.

Giờ đây, hắn nghe được những điều thật sự từ 'Thế Giới Bên Trong', khiến hắn xúc động rất nhiều.

Phòng khám của Giang Tuyết là nơi phức tạp, loại người nào cũng có. Nên nơi đó lại thành nơi nghe được nhiều tin tức nhất.

Bỗng, Khánh Trần nhớ ra điều gì, vội lên tiếng hỏi: "À. . . Tiểu Vân gọi anh đến, muốn nhờ anh việc gì sao?"

Lý Đồng Vân nói: "Mẹ em hiện tại không thể nhấc tay nổi, anh có thể chăm sóc mẹ em một ngày được không?"

Lúc này, hai tay Giang Tuyết vẫn còn rũ xuống dọc theo thân thể. Khánh Trần nhìn thấy cô hình như còn chưa rửa mặt, ken mắt vẫn đọng trên khoé mắt. Mái tóc cũng chưa được buộc thành đuôi ngựa như mọi ngày, đồ ăn sáng còn chưa chuẩn bị cho Lý Đồng Vân, xem có vẻ chật vật vô cùng.

Chuyện máy móc thay thế xem ra khá phức tạp. Tại Thế Giới Bên Trong lúc nào cũng trong trạng thái nạp điện, khi trở về Thế Giới Bên Ngoài chỉ còn cách dùng tiết kiệm mới được.

Lúc này, Khánh Trần nhớ tới, tại Lạc Thành cũng từng có người xuyên việt, để tránh mọi người vây xem đã nhảy một phát lên nóc nhà trốn đi. Không biết anh ta sau này thế nào? Có lẽ nào hết điện nằm bất động trên

đường phố không?

Điều này cũng tốt, ít ra người xuyên việt đã cải tiến thân thể thành máy móc tại Thế Giới Bên Ngoài vẫn bị hạn chế.

Hắn nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Lý Đồng Vân, sau đó hắn nhìn Giang Tuyết bằng ánh mắt bất đắc dĩ, rồi thở dài nói: "Nhưng cháu không thể chăm sóc cô được."

Hôm nay là chủ nhật, đúng thật không phải lên lớp, thời gian thì có đó. Nhưng từ trước tới nay Khánh Trần chỉ chăm sóc cho mình, còn chưa chăm sóc cho người khác bao giờ.

Giang Tuyết vội vàng cười nói: "Không cần đâu, cô tự lo cho mình được. Chỉ là hôm nay cô không cách nào nấu ăn cho Tiểu Vân được, cháu có thể giúp cô chăm sóc cô bé được không?"

Dễ dàng nhìn ra được Giang Tuyết đang vô cùng xấu hổ.

Còn Lý Đồng Vân bên cạnh tỏ ra tủi thân, bi bô nói: "Anh Khánh Trần, anh nấu đồ ăn cho mẹ con em đi, em đói."

Khánh Trần cười cười: "À, nấu cơm thì không thành vấn đề."

Hắn vừa nói xong, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng gõ, kèm theo lời nói: "Xin chào, có ai ở nhà không?"

Khánh Trần đứng ở trong phòng khách, nên dễ dàng nhìn qua cửa sổ được, bỗng hắn phát hiện đây chính là tổ chức áo đen thần bí.

"Tiểu Vân, em mời khách vào nhà đi. Anh xuống bếp nấu cơm cho mọi người." Khánh Trần nói xong lập tức đi vào nhà bếp, đeo tạp dề vào, chỉ để lộ bóng lưng ra bên ngoài.

Tiểu Vân bước tới mở cửa. Trước cửa là hai người áo đen trẻ tuổi, họ đi tới nói chuyện với Giang Tuyết: "Xin chào, tôi là Lộ Viễn, chúng ta đã

từng gặp qua. Tôi là người của Côn Luân."

Côn Luân? Khánh Trần ngạc nhiên, thì ra tên tổ chức đó tên là Côn Luân.

Hắn nghe thấy Giang Tuyết nói: "Mời cậu ngồi. Tiểu Vân đi lấy nước mời khách đi con."

Thành viên Côn Luân nghi ngờ hỏi: "Cánh tay của ngài bị sao vậy?"

"Máy móc hết năng lương." Giang Tuyết giải thích nói.

"Hãy nhớ chuyện này." Người thanh niên đối diện nói với đồng bọn của mình. Tổ chức bọn họ đã phân tích nhiều lần cơ cấu của máy móc, nhưng có lẽ cũng không biết máy móc còn gặp phải vấn đề này.

Khánh Trần trong nhà bếp nghe lén. Hắn đã từng nghe Giang Tuyết nói tổ chức này thành lập cũng chưa lâu, đây chắc là sự thật, cho nên vấn đề tại Thế Giới Bên Trong cũng không biết được nhiều.

Giang Tuyết hỏi: "Hai người đến đây là?"

"À, chúng tôi muốn hỏi một chuyện." Thành viên Côn Luân hỏi: "Tối qua có hai tên lưu manh, trong đó có một tên chạy thoát khỏi chỗ ngài. Tên đó đã bị một người đánh lén, khiến gã đõ bị gãy mất một chân, ngài biết ai làm không? Không cần lo lắng gì đâu. Chúng tôi không phải đến đây để truy cứu tránh nhiệm pháp luật, chỉ muốn tìm hiểu xem thế nào thôi."

Tim Khánh Trần bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 35: Tìm kiếm Khánh Trần

"Ngài biết là ai làm không?" Lộ Viễn hỏi.

Câu này vừa kết thúc.

Cả phòng bỗng nhiên rơi vào yên tĩnh. Không khí trong phòng giống như mặt hồ tĩnh lặng, ngưng đọng làm chậm tất cả động tác của mọi người.

Khánh Trần trong phòng bếp theo bản năng cũng nín thở chờ đợi.

Giang Tuyết cố gắng điều chỉnh lại thế ngồi của mình rồi từ từ nói: "Tôi cũng không biết là người nào làm, có thể là người tốt thấy việc xấu không chịu được nên ra tay. Làm sao vậy? Tại sao các người lại có hứng điều tra chuyện này?"

Thật ra, Giang Tuyết biết rất rõ người làm chuyện này là Khánh Trần.

Nhưng thế nào, cô cũng không muốn người ta điều tra đến Khánh Trần, bởi vì chuyện này là cậu ta tức giận vì con gái của mình mà làm ra.

Một thiếu niên cầm theo chiếc xẻng đa năng bước tới, không những thế bàn tay còn chảy rất nhiều máu. Hình bóng đó mãi khiến cô có được cảm giác an toàn.

Lộ Viễn cười giải thích: "Ngài đừng hiểu nhầm, chúng tôi không phải thuộc cơ cấu thi hành luật pháp, nên không phải tìm kiếm người nghĩa hiệp tối qua để bắt."

Một thành viên khác của Côn Luân lên tiếng: "Đúng vậy, qua lời kể lại của

tên lưu manh kia, chúng tôi nhận định thời gian ra tay của người đó vô cùng chuẩn xác, căn chỉnh thời gian mai phục không phải một người bình thường có thể làm được. Bởi vậy, chúng tôi muốn tìm người ấy, hỏi xem có phải là người xuyên việt hay không?"

Lộ Viễn nói tiếp: "Chúng tôi cũng không thể xác định được người đó có phải là người xuyên việt hay không? Nhưng hiện tại, chỉ c`ần là việc bất thường chúng tôi đ`âu sẽ chú ý."

Hai người này giọng điệu giống như đang thương lượng, kẻ xướng người hoạ.

Bỗng nhiên, Lý Đông Vân đựng cạnh dịu dàng nói: "Hôm qua, khi chuyện kia xảy ra, mẹ con cháu cũng không ra ngoài nhà, nên không biết ai làm chuyện này."

Khánh Tr`ần đứng trong nhà bếp ngạc nhiên.

Thế gian này, trong suy nghĩ của con người mặc định có suy nghĩ: trẻ con không biết nói dối.

Giờ phút này, Khánh Tr`ần biết cô bé kia không đơn gian một chút nào.

Lúc trước, cô bé đến nhà hắn trốn tránh, dù cho rất sợ hãi, nhưng người đối diện lại không cách nào từ chối cô bé được.

Hiện tại, cô bé ấy đã là một người xuyên việt. Nhưng ngay cả mẹ của mình cũng không biết được.

Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Hai vợ ch`ồng Giang Tuyết, cãi nhau thời gian rất dài. Bạo lực gia đình, chính là nguyên nhân khiến trẻ con trưởng thành sớm hơn, có xác xuất tính cách khác hẳn người thường, có đôi khi là quái gở, hoặc già trước tuổi, có lẽ tâm lý còn có loại đặc biết khác.

Hắn chính là loại trưởng thành sớm trong môi trường gia đình như vậy, Lý Đồng Vân cũng vậy.

Không biết tại sao, Khánh Trần dâng lên cảm giác đồng bệnh tương liên.

Một loại được che dấu bằng vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong suy nghĩ lại mãnh liệt hoà nhịp cùng đồng loại.

Đây là giác quan thứ 6 của hắn mách bảo.

Lý Đồng Vân nói tiếp: "Chú, người kia là một chú hay cô nào đó không phải giúp chúng ta sao? Các ngài sao lại muốn tìm người đó, có phải muốn bắt người đó không? Các người có phải người xấu không?"

"Không phải." Đồng bọn Lộ Viện có vẻ lúng túng, giải thích: "Cô bạn nhỏ đừng hiểu lầm."

Lộ Viễn giải thích: "Khả năng có một người nghĩa hiệp ra tay giúp người. Chúng tôi nói lại lần nữa, chúng tôi không có ác ý. Bởi vì tổ chức Côn Luân vừa mới thánh lập, nên cần tìm kiếm, kết nạp những nhân tài cùng chung chí hướng."

"Ừ, tôi hiểu." Giang Tuyết nói.

"Còn có một điều quan trọng. Thật ra Thế Giới Bên Trong có một vài tổ chức, cùng một vài tập đoàn đã phát hiện sự tồn tại của Thế Giới Bên Ngoài. Theo thống kê của chúng tôi, có 21 người xuyên việt bỗng nhiên bị chết, trước khi chết còn bị tra tấn. Còn có hơn 10 người xuyên việt xác nhận, mình bị một vài thế lực tại Thế Giới Bên Trong cầm tù. Hi vọng, bà cẩn thận đừng để bọn họ phát hiện." Lục Viễn nhắc nhở: "Mặc dù hành động vô cùng bí mật. Nhưng qua điều đó cũng nhắc nhở chúng ta, nếu bại lộ sẽ vô cùng nguy hiểm."

"Được rồi, tôi đã hiểu." Giang Tuyết gật đầu. Cô nghe được những số liệu này từ Lộ Viễn cũng cảm giác được sợ hãi.

Thì ra, tại Thế Giới Bên Trong để lộ thân phận lại đáng sợ đến vậy.

Vào lúc này, tiếng điện thoại di động đồng bọn của Lộ Viễn vang lên, gã đó mở ra nhìn vào nói: "Hà Tiểu Tiểu lại xuất hiện."

Giang Tuyết nghi ngờ: "Hà Tiểu Tiểu là người đưa ra những video hướng dẫn kia đó sao?"

"Đúng." Lộ Viễn gật đầu.

Lý Đồng Vân dịu dàng nói: "Chú, anh Hà Tiểu Tiểu kia là người thế nào vậy? Cháu thấy anh đó biết thật nhiều thứ."

Lộ Viễn hào hứng nói: "Cô bạn nhỏ cũng biết Hà Tiểu Tiểu à? Hiện tại, chúng tôi cũng đang tìm kiếm người này, nhưng người đó am hiểu ẩn núp. Bây giờ, chúng tôi vẫn chưa biết người này là ai, có vài thông tin ẩn sẽ để lại chút manh mối, nhưng tất cả mối quan hệ hay tung tích đã bị xoá đi. . . Có vẻ chúng tôi nói hơi nhiều, đã làm phiền các vị, xin chào."

Giang Tuyết đứng dậy nói: "Tôi hành động còn chưa được, không tiễn mọi người."

"Không cần tiễn." Lộ Viễn cười cười đi tới cửa, rồi đột nhiên lên tiếng: "Ồ, chiếc giày thể thao này của ai vậy?"

Giang Tuyết bình tĩnh trả lời: "Của chồng tôi."

Lý Đồng Vân cũng nói ra: "Đúng, của cha."

"Ồ ồ, xin lỗi." Lộ Viễn nói xong bèn mở cửa ra ngoài.

Sau khi tiếng đóng của vang lên, Giang Tuyết và Lý Đồng Vân đều thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Khánh Trần đi từ nhà bếp ra nói: "Thật có lỗi, lại gây thêm phiền toái cho mọi người."

"Đừng nói vậy, là phiền phức chúng tôi gây ra cho cậu thì đúng hơn." Giang Tuyết nói: "Nếu như không phải chuyện của chúng tôi cậu cũng không bị cuốn vào việc này."

"À, cô muốn ăn gì? Cháu nhìn qua tủ lạnh, hình như không còn thức ăn." Khánh Trần nói.

Giang Tuyết nói Lý Đồng Vân lấy từ trong ví ra 200 tệ: "Mua một ít thức ăn, sườn có được không? Cháu và Tiểu Vân đang tuổi ăn tuổi lớn, nên ăn nhiều thịt chút."

Khánh Trần không suy nghĩ quá lâu, cầm lấy tiền ra ngoài.

Hắn bước đi trên hành lang cũ kỹ, khắp nơi đều dán quảng cáo, còn có nhiều chỗ tường đã bị bong chóc.

Hắn đứng ở một góc tối chỗ cầu thang, gõ ngón tay vào lan can bằng sắt, phát ra âm thành cộc cộc.

Tiết tấu âm thanh này có phần kỳ lạ, giống như ngón tay cũng đang suy nghĩ vậy.

Một lát sau, Khánh Trần về nhà đổi một đôi giày khác, rồi mới ra ngoài hướng về phía chợ đi tới.

Kết quả, không đợi Khánh Trần đi ra khỏi toà nhà, đã thấy một chiếc xe việt dã màu đen đậu ven đường. Bên trong có một ánh mắt đang lặng lẽ theo dõi hắn, chờ hắn bước tới gần chiếc xe.

Lộ Viễn đảo ảnh mắt từ trên thân thể Khánh Trần xuống, nhìn thật kỹ chiếc giày hắn đang đi.

Hai người trong xe yên lặng theo dõi, mãi đến khi Khánh Trần đã đi xa, Lộ Viễn mới lên tiếng nói: "Không phải người này."

"Vừa rồi, không phải cậu phát hiện có người khác trong phòng, trốn tránh chúng ta đấy sao? Sao không trực tiếp xông vào kiểm tra, tốn thời gian như vậy làm gì?" Người kia buồn bực nói.

Lộ Viễn thở dài nói: "Vừa rồi, ông chủ Trịnh đã nói rồi. Côn Luân vừa mới bắt đầu, chúng ta cần phải tạo mối quan hệ gắn bó giữa người xuyên việt với nhau, không phải dùng sức mạnh."

"Tôi cảm thấy, kéo tất cả người xuyên việt vào trong tổ chức mới là tốt nhất."

Lộ Viễn kéo cửa kính xe xuống, hút một điếu thuốc. Khói thuốc màu đỏ cảm lượn lờ trong chiếc xe.

Hắn rít một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả một làn khói từ tận phổi mình ra: "Côn Luân không phải tổ chức tiếp nhận những thành phần vớ vẩn. Việc ông chủ chúng ta muốn làm, không phải người thường có thể làm được."

"Vậy giờ phải làm sao?" Người bạn kia hỏi.

"Chờ chỗ này thêm chút nữa, chờ không được thì bỏ." Lộ Viễn gõ gõ tàn thuốc: "Thời đại mới mở ra, sẽ có vài người chắc chắn không bình thường. Có lẽ chúng ra không cần tìm, họ cũng sẽ tự động xuất hiện."

Khánh Trần đi tới phía đông chợ Nông Mậu, mới từ từ lấy điện thoại trong túi ra, tìm kiếm video của Hà Tiểu Tiểu.

Vừa rồi, trong câu chuyện Lộ Viễn nói với Giang Tuyết, đã lộ ra vài tin tức: Côn Luân cũng không biết Hà Tiểu Tiểu là ai, người này chưa nằm trong sự kiểm soát của Côn Luân.

Hơn nữa, người này còn có rất nhiều chiêu trò che dấu bản thân.

Hiện tại là thời đại thông tin, mạng lưới tin tức dày đặc, muốn xoá hết mọi tin tức bản thân khó khăn cỡ nào?

Thông tin đăng ký điện thoại, khai báo căn cước công dân, khắp nơi là tin tức liên lạc, lại không tìm thấy thông tin một người.

Với lại, tổ chức như Côn Luân, có thể hạn chế di chuyển của một người. Lấy khả năng của tổ chức này cũng không tìm được một người hướng dẫn chơi game?

Trừ khi, người này nắm giữ khả năng vượt qua khỏi thời đại này, khiến khoa học kỹ thuật của Thế Giới Bên Ngoài không tìm kiếm được. . . Hay là năng lực phi phàm.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 36: Video hướng dẫn mới

Thân phận Hà Tiểu Tiểu rất mơ hồ.

Nhưng Khánh Trần vẫn rất tò mò, người này dùng cách nào làm được như vậy?

Hắn cũng muốn che giấu thân phận của mình, nhưng không biết làm thế nào. Chỉ có thể chờ tối nay, xuyên việt đến Thế Giới Bên Trong thăm dò Lộ Quang Nghĩa xem sao.

Hắn không muốn nghĩ quá nhiều, nên bắt đầu nhấn vào video Hà Tiểu Tiểu mới đưa lên.

Trong video vẫn là kiểu cũ, nền đen, phụ đề màu trắng, không có thêm tin tức gì khác.

Một âm thanh trẻ tuổi đầy nam tính vang lên: "Bởi vì có quá nhiều người hỏi tại khu vực bình luận, là làm thế nào để tiến vào Thế Giới Bên Trong? Cho nên hôm nay tôi nói qua về tư cách tham gia vào giai đoạn Open Beta của trò chơi này."

"Mọi người thống nhất gọi người chơi là người xuyên việt, mà tôi thích gọi những người này là người có tư cách tham gia Open Beta hơn, hay gọi là du khách lữ hành. Bởi vì khi người đó tiến vào Thế Giới Bên Trong thì thời gian tại Thế Giới Bên Ngoài sẽ tạm dừng. Khi người đó quay trở lại Thế Giới Bên Ngoài, thời gian tại Thế Giới Bên Trong cũng tạm dừng. Tất cả phải tạm dừng phục vụ du khánh lữ hành."

"Hiện tại, tất cả nơi sinh ra của du khách lữ hành tập trung tại 19 thành

phố. Gồm có: Vũ Thành, Kinh Thành, Nam Thanh, Lạc Thành, Xuyên Thành, Trọng Thành, Thẩm Thành, Côn Thành, Hải Thành, Tế Thành, Trịnh Thành, Hàng Châu, Phúc Thành, Quảng Thành, Lan Thành, Hàm Thành, Hô Thanh, Tân Thành, Thái Thành."

"Nhưng nơi khác có lẽ cũng có du khách lữ hành, nhưng xác xuất không cao."

"Cho nên, theo dự đoán của tôi, nếu muốn có được tư cách trở thành người chơi Open Beta. Trước khi có một lượt chơi mới phải có mặt tại những thành phố trên, điều đó tăng xác xuất trở thành du khách lữ hành lên. Dù cho phần trăm không cao, nhưng ít ra vẫn còn hi vọng."

"Đêm nay, sẽ có nhóm thứ ba du khách lữ hành sinh ra, nhưng còn chưa biết khi nào chấm dứt thời gian Open Beta. Xin mọi người quý trọng cơ hội."

"Với lại, độ khó trò chơi tại Thế Giới Bên Trong cực cao. Cho nên, tôi đề nghị mọi người khi trở thành du khách lữ hành cần phải kết hợp thành tổ đội tiến hành tìm hiểu Thế Giới Bên Trong, để gia tăng cơ hội sống sót."

"Vẫn như cũ, mọi người đưa ra câu hỏi của mình tại khu vực bình luận. Tôi sẽ lựa chọn chủ đề sốt dẻo nhất trả lời. Hi vọng mọi người dựa vào video của tôi làm được."

"Cuối cùng, xin nhắc nhở mọi người. Thân phận tại Thế Giới Bên Ngoài ở Thế Giới Bên Trong rất nguy hiểm."

Video kết thúc.

Người này để một lại một đoạn cảnh cáo. Phụ đề này cố tình dùng màu đỏ, còn thay đổi font chữ, vô cùng bắt mắt.

Khánh Trần nghi ngờ, người này đã biết được có người xuyên việt. . . du khách lữ hành bị lộ, mà hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên cuối video mới cố tình nhắc nhở tất cả mọi người.

Chuyện này nằm trong suy đoán của hắn, nhưng không phải du khách lữ hành nào cũng thông minh như vậy.

Trong lòng Khánh Trần dâng lên cảm giác lo lắng, bởi hiện tại trong nhà tù số 18 có một mối nguy hiểm ngầm là Lưu Đức Trụ. Tên này có khả năng không kháng cự nổi cuộc thẩm vấn.

Mình nên làm gì?

Lần này, hướng dẫn của Hà Tiểu Tiểu giống hệt suy đoán của Khánh Trần.

Khánh Trần cũng đã nghĩ tới, quy luật của những người xuyên việt. . . du khách lữ hành tại sao xuất hiện, điều này rất dễ bị người khách thống kê ra.

Chỉ có điều, người này không ngờ vẫn nghĩ rằng Thế Giới Bên Trong chỉ là trò chơi, kèm theo đó là dùng những ngôn ngữ trong game đưa ra hướng dẫn.

Lấy sức ảnh hưởng của Hà Tiểu Tiểu. Đám người khát vọng xuyên việt sẽ đổ xô tới 19 thành phố kể trên.

Điều này rất dễ đoán ra, Hà Tiểu Tiểu là một du khách lữ hành 'nổi tiếng nhất' . Khi video hướng dẫn này được đưa ra sẽ khiến đất nước gặp nhiều vấn đề vô cùng lớn.

Khánh Trần mở ra khu vực bình luận, phát hiện ra nơi này có rất nhiều bình luận có nội dung: Muốn biết làm cách nào để có được nghỉ ở nhà tù số 18.

Kiểu như, tất cả mọi người có sự hứng thú đặc biết với nhà tù số 18.

Người bình luận đầu có ID là một dãy số.

Khánh Trần mở một bình luận có nhiều lượt thích nhất về vấn đề này ra xem. Trong đó có rất nhiều người ở Lạc Thành thích bình luận này. Hơn nữa, người đưa ra bình luận này cũng học ở trường quốc tế Lạc Thành.

Khánh Trần nghĩ thầm, không phải trùng hợp đến mức độ người này là Lưu Đức Trụ đấy chứ?

Nhưng thật ra, hắn thấy Lưu Đức Trụ không phải quan trọng nhất. Hắn sợ, Hà Tiểu Tiểu thấy được bình luận này sẽ đi đến nhà tù số 18 thật chứ?

Khó mà đoán được. Nhưng nếu muốn vào đó, hắn chỉ biết một cách đó là phạm tội. . .

Hà Tiểu Tiểu chắc hẳn không làm việc nguy hiểm này đấy chứ?

Khánh Trần nhìn xem những bình luận khác.

Bên dưới video, có rất nhiều người hi vọng Hà Tiểu Tiểu có thể lộ mặt, hoặc ít ra có thể tiết lộ Hà Tiểu Tiểu tại Thế Giới Bên Trong thân phận là gì?

Thậm chí, có người còn thừa nhận mình cũng là du khách lữ hành, và muốn kết tổ đội với Hà Tiểu Tiểu. . .

Nhưng, tất cả bình luận đều không được trả lời.

Có một chuyện hài hước, dưới bình luận của người kia, đã có người hỏi người đó là nam hay nữ.

Còn một bình luận nữa, có hỏi người đó có nhận con nuôi hay không. . .

Khánh Trần nhíu mày xem hết bình luận, hắn không ngờ thế giới 'giang cư mận' này, muọi chuyện đều có thể xảy ra.

Có điều, qua khu bình luận này, có thể đoán được, mọi người vô cùng coi trọng vấn đề xuyên việt.

Có lẽ, đại đa số mọi người đều có cuộc sống riêng, công việc, học tập, không thể dứt ra mà đi đến những thành phố khác được. Họ tìm kiếm những điều vui vẻ trên mạng, rồi vào các khu bình luận thoải mái chém gió, mà chẳng cần quan tâm đến công việc, hay cuộc sống bên ngoài.

Mỗi người đều đã có quy luật cuộc sống riêng cho mình.

Nhưng trong đất nước có hơn 1 tỷ người này, nhất định sẽ có người đánh đổi mọi thứ để tìm kiếm cơ hội nơi 19 thành phố kia.

Bởi vì khả năng siêu phàm, là mộng tưởng cao nhất của đa số con người.

Đương nhiên, bởi vì sự kiện Thế Giới Bên Trong đã có không ít thành phần lừa đảo.

Khi tổ chức thần bí ở nước ngoài đưa tin mua các loại thuốc kiểu chống lão hoá về sau, đã có rất nhiều người tung loại thuốc chống lão hoá này lên mạng kiểu nội dung: Năm đó, Tần Thuỷ Hoàng phái Từ Phúc dẫn theo 3000 đồng nam đồng nữ (trai, gái còn trinh) mà còn chưa đạt được, hiện tại các người chỉ mất chút tiền đã có được. . .

Mới vừa rồi, Nam Canh Thần còn gửi tin nhắn qua Wechat cho Khánh Trần nói, bên trong group người xuyên việt, có bán một phương thuốc trường sinh bất lão do Từ Phúc nghiên cứu ra. Giá cả cũng rẻ, người đó bán theo giá sỉ.

Khánh Trần tức giận nói: "Sao mày biết nó là thuốc thật hay giả? Mà Từ Phúc là người thế giới chúng ta, có liên hệ gì với Thế Giới Bên Trong?"

Nam Canh Thần trả lời: "Người đó nói gã là Từ Phúc."

Khánh Trần: "? ? ?"

Hắn nghĩ, cái gì đang diễn ra vậy?

Thần kì, Từ Phúc dẫn theo 3000 đồng nam đồng nữ xuyên qua?

Nam Canh Thần tiếp tục nhắn tin tới: "Gã nói, năm đó không phải gã đi đảo quốc, mà dẫn theo 3000 đồng nam đồng nữ xuyên qua! "

"Nghe vui là được rồi." Khánh Trần tắt khung chát trên điện thoại.

Nói thật, hắn hiện tại chưa hiểu rõ, Nam Canh Thần dốt bẩm sinh hay do luyện tập mà thành.

Đếm ngược: 13: 08: 19.

Khánh Trần mua đồ ăn xong bèn trở về khu nhà. Hắn đã không thấy chiếc xe việt dã màu đen đứng đó nữa.

Hắn nấu đồ ăn cho mẹ con Giang Tuyết, rồi ngồi đó nhìn Lý Đông Vân từ từ bón từng thìa cơm cho mẹ mình.

Không biết tại sao, hắn có phần hâm mộ hai mẹ con nhà này.

Một người tính cách yếu đuối như Giang Tuyết, vì để bảo vệ con gái mà gồng mình lên chống đỡ.

Lý Đông Vân vì muốn chăm sóc mẹ, mà trở nên trưởng thành hiểu chuyện.

Hắn chắc chắn, lần xuyên việt này, Lý Đông Vân sẽ sắp xếp cho mẹ mình, một loạt máy móc thay thế tối tân hiện đại nhất.

Mà Khánh Trần chỉ cô độc một mình.

Nếu như hiện tại, để Khánh Trần lựa chọn giữa cuộc sống tại Thế Giới Bên Trong hay Thế Giới Bên Ngoài.

Hắn cảm giác, mình sẽ lựa chọn Thế Giới Bên Trong.

Vào lúc này, Giang Tuyết bỗng nhiên hỏi Khánh Trần: "Tiểu Trần, mọi

người cô rất ít gặp bố mẹ cháu. Hai người đó công việc rất bận sao?

"Vâng, chắc là bận." Khánh Trần trả lời.

Giang Tuyết lại nói tiếp: "Cô nhìn máy giặt nhà cháu đã hỏng rồi. Chúng ta lại quen thuộc như vậy, quần áo bẩn của cháu cứ mang lên đây cô giặt cho, đừng khách khí với cô như vậy. Học xong, cũng không cần phải nấu cơm, cứ qua nhà cô mà ăn. Dù không có cháu thì cô vẫn phải nấu cho Tiểu Vân ăn, thêm cháu chỉ là thêm bát thêm đũa thôi mà."

Khánh Trần suy nghĩ, sau đó mỉm cười nói: "Vâng, được rồi. Cám ơn cô, Giang Tuyết."

. . .

Đêm.

Khánh Trần không đợi đếm ngược về0, mà nằm trên giường ngủ nghỉ.

Đối với việc xuyên việt này, hắn ngày càng thích ứng được rồi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 37: Người Tứ Xuyên

Âm thanh quen thuộc.

Có người dùng sức đập vào cánh cửa bằng hợp kim, có tiếng hét của đám mãnh thú bằng máy móc. Những người mới, chào mừng đến với nhà tù số 18.

Khánh Trần bước ra khỏi chiếc giường lạnh lẽo, ngoài miệng lộ ra nụ cười mỉm.

Trong lòng hắn không ngừng hiện lên dòng chứ: người mới, chào mừng đến với nhà tù số 18.

Không biết nguyên nhân gì, thời điểm hắn xuyên việt lần này, Khánh Trần cảm giác rất rõ tâm trạng của mình bỗng nhiên vui sướng lạ thường.

Nơi này có người hắn quen, quy tắc rõ ràng, còn có tương lại rộng mở.

Giống như hắn vốn dĩ là người của Thế Giới Bên Trong, chứ không phải được sinh ra tại Thế Giới Bên Ngoài.

Nơi này, hắn không phải nhớ lại chuyện cũ, cũng không có người khiến hắn phải lo lắng.

Mình chỉ cần hướng phía trước mà bước, chỗ nào cũng có điều mới mẻ chờ đón mình.

Hắn cúi xuống nhìn vào cánh tay của mình, có điều lần này khiến hắn chết lặng.

Trở về đếm ngược: 160: 20: 09.

Trừ thời gian hắn ngủ, lần trở về này vừa tròn 7 ngày.

Đây là điều hắn không ngờ tới. Khánh Trần tưởng rằng, thậm chí đã quen thuộc với mốc giờ là 48, không ngờ quy tắc lại có sự thay đổi.

Vì sao đây?

Điều này có quy luật gì không?

Xem ra, mình cần phải tiếp tục tìm hiểu xem quy luật là gì.

Khánh Trần bước tới cánh cửa bằng hợp kim, cảnh cửa bỗng mở ra, giống chào đón hắn trở về.

So với Thế Giới Bên Ngoài, nơi này mới chính là sân nhà của hắn.

Khánh Trần đứng bên ngoài hành lành, gia hiệu cho Lộ Quang Nghĩa đang đứng ở phía xa kia. Gã ta lập tức gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lộ Quang Nghĩa đợi cho đám tù nhân xếp hàng lấy đồ ăn xong, rồi mới bắt tay vào việc khống chế những người mới.

Gã biết, đây là chỉ thị của Khánh Trần.

Dù cho, việc làm này của gã sẽ khiến hai phe còn lại tỏ ra khó chịu, nói không chừng rất nhanh sẽ dẫn đến xung đột.

Nhưng, gã có thể tiến vào nhà tù số 18 là do Khánh Trần xắp xếp.

Gã biết, làm đầy tớ phải có ý thức của người đầy tớ, một khi tốt đã qua sông, là không thể quay lại.

Thắng sống, bại chết, lấy mạng đổi lấy cuộc sống vinh quang sau này.

Hiện tại, Lý Thúc Đồng nhắm mắt làm ngơ, cho phép việc làm của Lộ Quang Nghĩa. Lão cũng muốn nhìn xem Khánh Trần đang có âm mưu gì.

Hôm nay, có tới 7 tù nhân mới.

Sau khi Lộ Quang Nghĩa tiến hành thẩm vấn, có 6 người đã khai ra là lần thứ hai vào đây, trực tiếp nói ra thân phận.

Những tên tù nhân có kinh nghiệm đều hiểu rõ, ngoan ngoãn mới là đúng đắn, nếu phản kháng sẽ nhận được kết cục đau khổ tột cùng.

Nhưng, thời điểm Lộ Quang Nghĩa điều tra người cuối cùng, tên này tỏ ra không hợp tác, cố tình chạy trốn.

Một tên tù không có lấy một món đồ bằng máy móc trên người, lại là người bình thường, sao có thể trốn những tên như mãnh thú bằng máy móc kia?

Thời điểm, Lộ Quang Nghĩa bắt được tên tù nhân này. Tên đó mới gấp gáp nói: "Đừng chạm vào ông mày. Bắt ông mày làm gì? Tránh xa ra."

Con hàng này vừa nói vừa chạy trốn, tránh né, từ trong miệng phát ra những lời nói hùng hồn: "Mày đừng chọc ông mày. Ông mày đập một cái chết bây giờ."

Khánh Trần: "? ? ?"

Đây là giọng nói bản địa của dân Tứ Xuyên chính gốc. Điều này khiến hắn ngẩn người ra, phải biết rằng tại Thế Giới Bên Trong không có tiếng địa phương, toàn dân dùng tiếng phổ thông để giao tiếp.

Không chỉ mình Khánh Trần ngây người ra, mà đám người Lộ Quảng Nghĩa cũng như đang trong mộng: "Cháu trai, mẹ mày nói gì vậy? Bọn mày nghe hiểu nó nói gì không?"

Cả đám liếc mắt nhìn nhau: "Có thể hiểu đại khái, còn không hiểu hết

được."

Toàn thế giới sử dụng một cách phát âm, bỗng từ đâu lòi ra một người nói tiếng địa phương, điều này có phần đột ngột. . .

Khánh Trần rất nhanh đã hiểu, con hàng này là người xuyên việt.

Bởi vì bản thân Khánh Trần sinh ra và lớn lên tại Lạc Thành, một địa phương nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn. Nên hắn không biết rằng tiếng địa phương lại chính là một tai hoạ ngầm. . .

Giờ phút này, hắn không tưởng tượng ra được, đám người địa phương xuyên việt sẽ dẫn tới nguy hiểm nào?

Có điều, con hàng này, lời nói đặc sệt tiếng địa phương Tứ Xuyên, sao có thể xuyên việt đến nhà tù số 18 được đây? Dựa theo suy đoán của hắn và Hà Tiểu Tiểu đã tổng kết ra: Cả nước chỉ có 19 thành phố là có người xuyên việt tập trung ở đó. Mà một người xuyện việt ở gần nhau sẽ xuyên việt đến một nơi cũng gần nhau. Giống như Lạc Thành sẽ xuyên qua tập trung ở thành phố số 19 vậy.

Chẳng lẽ tổng kết của chính mình có sai sót? Địa điểm xuyên qua là ngẫu nhiên?

Không đúng, nhất định đó là trường hợp đặc biệt.

Hắn nhìn qua vị trí của ba người Lý Thúc Đồng. Ba người này giường như có điều suy nghĩ, từng khuôn mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Khánh Trần biết, chỉ cần mọi người đều không phải ngu ngốc, sẽ biết những sự kiện diễn ra liên tục này có vấn đề.

Người tại Thế Giới Bên Trong biết sự tồn tại của Thế Giới Bên Ngoài, chỉ là vấn đềthời gian. Bởi vì người xuyên việt nhiều lắm.

Lý Thúc Đồng quan sát vở hài kịch đang diễn ra trước mặt, quay đầu lại nói với Lâm Tiểu Tiếu: "Bắt lấy tên đó. Cẩn thận thẩm vấn, kể cả Hoàng Tế Tiên hay là Lưu Đức Trụ. Tôi cảm giác được, họ đến cùng một nơi."

"Đã hiểu." Lâm Tiểu Tiểu nghiêm túc nói.

Giọng Tứ Xuyên đặc biệt, điều này dẫn đến Lý Thúc Đồng cảm thấy sự kỳ lạ. Nên lão gom tất cả điều kỳ lạ này vào một chỗ.

Lần này, lão không tiếp tục mặc kệ nữa, mà điều Lâm Tiểu Tiếu tiến hành điều tra.

Lời vừa nói xong, người Tứ Xuyên bỗng hét lên một tiếng, ngay lập tức rơi vào ác mộng.

Lâm Tiểu Tiếu đi đến trước mặt Lộ Quang Nghĩa, lên tiếng: "Đi ra đi, người này giao cho tôi."

Dù cho Lộ Quang Nghĩa phải đối mặt với dạng người như Lâm Tiểu Tiếu, vẫn kiên trì nói: "Ông chủ của chúng tôi nói mới tính."

Lộ Quang Nghĩa nói xong, quay người nhìn về một góc tối trên tầng ba, nơi Khánh Trần đang đứng.

Đám tù nhân ngạc nhiên, không phải Lộ Quang Nghĩa chính là ông chủ sao? Sao còn ông chủ nào ở đây nữa vậy?

Đến lúc này, đám tù nhân vây quanh Lộ Quang Nghĩa mới hiểu được. Khánh Trần không phải là một thiếu niên may mắn, trong lúc vô tình làm quen được Lý Thúc Đồng.

Thân phận đối phương có lẽ là một tồn tại cao cao vô cùng.

Họ Khánh, còn là ông chủ của Lộ Quang Nghĩa.

Hiện giờ, đám tù nhân từng có ý đồ với Khánh Trần, bỗng nhiên rùng mình

một cái.

Chỉ cần là người sống tại Đông Đại Lục tại Thế Giới Bên Trong, không ai không biết con quái vật khổng lồ là tập đoàn Khánh thị này.

Đây là thời đại, loại người chỉ có thể sống dưới cái bóng của Ngũ Đại tập đoàn.

Khi không có việc gì, mọi người có thể an cư lạc nghiệp.

Nhưng khi gặp phải đám quái vật khổng lồ này. Mọi người sẽ nhớ lại cuộc đời của mình, đã từng bị tập đoàn điều khiển.

Không một ai may mắn thoát được.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn Lộ Quang Nghĩa cười nói: "Ông biết ông chủ của tôi là người nào, còn dám đứng ra ngăn cản, phải công nhận xương rất cứng. Tốt lắm."

Khánh Trần không muốn Lộ Quang Nghĩa rơi vào tình huống khó xử, nên gật đầu bảo tên này rút lui.

Lâm Tiểu Tiếu gạt đám đông ra hai bên, tiến lại gần vác tên tù nhân nằm đó, lững thững bước ra ngoài.

Khánh Trần nhìn thấy chiếc cổng to lớn từ từ mở ra cho Lâm Tiểu Tiếu, đợi cho người này đi qua mới từ từ đóng lại.

Điều này có thể hiểu, Lý Thúc Đồng có thể thoải mái ra vào nhà tù số 18 này.

Nhưng nếu có thể ra vào tự do, tại sao lão ấy vẫn không rời khỏi nơi này?

Hắn từ từ đi xuống dưới, lại gần chỗ Lý Thúc Đồng, ngồi xuống phía đối diện, lên tiếng hỏi: "Lâm Tiểu Tiếu đi đâu vậy?"

"Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn." Lý Thúc Đồng ôm con mèo to vào trong ngực, từ tốn nói: "Mặc dù, hiện tại tôi không biết chuyện ngoài ý muốn là chuyện gì, nhưng chắc chắn sự việc này vượt qua tầm hiểu biết của tôi. Trước đây, nếu có người không rõ ràng xuất hiện bên cạnh tôi. Tôi sẽ đoán là có người cố tình vạch ra kế hoạch, muốn dựa vào tôi đạt được điều gì đó. Nhưng lần này không phải, những người này chẳng có tính toán gì cả, giống như. . . giống một đám ngu ngốc."

Khánh Trần nghe được lời này, bèn lặng im suy nghĩ.

Hắn biết, thời gian ở nơi này của mình không còn nhiều.

Không cần biết người bạn Tứ Xuyên kia thế nào, chỉ riêng Lưu Đức Trụ là không thể chống cự được Lâm Tiểu Tiếu thẩm vấn.

Điều đầu tiên, Lưu Đức Trụ là một học sinh, cuộc sống yên bình, khiến cho ý chí không mạnh mẽ.

Tiếp đến, Lâm Tiểu Tiếu nắm giữ năng lực tạo ác mộng thần bí. Loại năng lực này, dùng vào việc thẩm vấn sẽ khiến người ta vô tình nói ra chân tướng sự thật.

Thế Giới Bên Ngoài lộ, đây đã là điều hiển nhiên. Rất nhanh sẽ tới.

Nhưng hắn không có cách nào kháng cự.

Hắn có giai điệu Canon, nhưng hắn hiểu một điều. Lý Thúc Đồng là người sát phát quyết đoán, một lần bàn bạc không đạt kết quả, sẽ không có lần thứ hai.

Khánh Trần chỉ có thể chờ đợi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 38: Bí mật của Khánh Trần

Trong nhà tù số 18, biến cố xuất hiện đã dọa cho đám tù nhân không dám ho he gì.

Ngay cả mấy gã tù nhân thích thể thao, khi tập tạ cũng khẽ khàng hơn hẳn, chỉ sợ sẽ quấy rầy con ngáo ộp khổng lồ trong nhà tù.

Trước đây, trong tù chỉ có mỗi Lý Thúc Đồng. Tuy không có ai dám mạo phạm lão nhưng may mắn thay vị thần này cũng chẳng đoái hoài gì mấy tới đám tù nhân.

Trong phạm vi họ Lý cai quản, chỉ cần là kẻ tuân theo quy củ thì sẽ không chết.

Nhưng hiện tại đã khác xưa.

Thằng đần cũng hiểu rằng Khánh thị sẽ chẳng rỗi hơi mà cử một người vào tù.

Quách Hồ Thiền tới, Khánh thị tới, mưa tuôn gió thổi.

. . .

Bên cạnh bàn ăn, Quách Hổ Thiền cũng được ăn một chút thịt bò thật, gã đang ngấu nghiến như hổ đói. Trái lại, Khánh Trần đang ăn một cách chậm rãi.

Diệp Vãn đang đứng phía sau lưng Lý Thúc Đồng, chợt cất tiếng hỏi Quách Hổ Thiền: "Đừng có cắm đầu cắm cổ ăn, thằng vừa rồi là người của

ông anh hử? Nghe đâu ở hoang dã vẫn còn một đám dân thiểu số sử dụng mấy ngôn ngữ kỳ lạ."

"Không phải người của tao, thằng nhãi kia không giống người ở hoang dã đâu." Quách Hồ Thiên quẹt cái miệng nhờn nhụa rồi nói tiếp: "Chú mày đã thấy người hoang dã nào da thịt nõn nà thế chưa?"

"Cũng đúng." Diệp Vãn cau mày.

"Người của bọn tao đều đã bị chú em Khánh Trần tìm ra cả rồi, chớ lo lắng, tao giờ đây có khác gì đơn đao phó hội! " Quách Hổ Thiên toe toét nói: "Có thể cho năm người anh em của tao chút thịt ăn không?"

"Ở hoang dã còn thiếu thịt sao?" Diệp Vãn bĩu môi.

Quách Hổ Thiên xúc động đáp: "Ngày nào cũng phải đối phó với sự tập kích của các tập đoàn, hơi sức đâu mà chăn với nuôi? Hơn nữa, trên vùng hoang dã lại có thêm hai khu cấm kỵ mà chỉ chút nữa thôi đã gây ra họa chết người. Phạm vi sinh tồn chẳng lớn như chúng mày vẫn tưởng đâu. Đương nhiên, chú em Khánh Trần mà đến đó, cái ăn là phải nhường cậu trước."

Khánh Trần nghe được mà cảm thấy sửng sốt, "khu cấm kỵ", đây lại là một danh từ mới.

Thứ này dường như có liên quan gì đó với vật cấm kỵ.

Lúc này, Quách Hổ Thiên quay sang khoác vai Khánh Trần nói: "Chú em Khánh Trần, nếu không cậu theo tôi tới hoang dã đi. Cái khác không dám nói chứ nhân tài cỡ cậu thì chắc chắn là muốn cái gì được cái đó, muốn gì được ăn đó! "

Lý Thúc Đồng khó chịu nói: "Thế mà mày lại gạ nó đi hoang dã? Không thấy nó là người Khánh thị sao. Ngoan ngoãn làm cái bóng của Khánh thị chẳng oách hơn hoang dã của mày ư?"

"Sao có thể so sánh thế được." Quách Hổ Thiền oang oang đáp: "Việc lựa chọn cái bóng còn chưa đến hồi ngã ngũ. Quá trình này vô cùng hung hiểm, cớ gì mà phải mạo hiểm thế chứ? Đi hoang dã với tôi thì cái gì cũng có, tội gì mà nhọc công?"

Lý Thúc Đồng tếu táo đáp: "Hoang dã của chú mày thì có gì? Hà cớ gì mà người ta phải đi theo."

Khánh Trần đứng cạnh nói: "Có cái bánh vẽ của hắn."

Quách Hổ Thiền: ". . ."

Lúc này, tuy ngoài mặt Khánh Trần lặng yên, nhưng thật ra hắn rất rõ ràng.

Lâm Tiểu rất nhanh sẽ quay lại, mang tới cho hắn cuộc khảo nghiệm nguy hiểm nhất trong đời.

Tuy Khánh Trần đã xuyên việt được hai lần, nhưng hắn vẫn chưa có thủ đoạn gì như cũ.

Hắn biết mình sẽ phải đối diện với cái gì, nhưng lại không thể né, cũng không thể trốn tránh.

. . .

Trong một góc khác của nhà tù số 18, Lâm Tiểu Tiếu đang ngồi trong một gian phong thẩm vấn, yên lặng nhìn thẳng vào kẻ xuyên việt Giản Sanh.

Ánh sáng trong phòng thẩm vẫn lờ mờ, những hạt bụi li ti lãng đang trôi trong chùm sáng màu trắng của chiếc đèn LED treo trên đỉnh đầu.

Giản Sanh vẫn đang ngủ say, còn Lâm Tiểu Tiểu thì dùng năng lực ác mộng bước vào giấc mơ của đối phương, sau đó bị đối phương mắng chửi thậm tệ mà phải kết thúc ác mộng. . .

Lâm Tiểu Tiếu kết luận rằng đây là một kẻ rất hay gắt gỏng.

Gã rất tò mò không hiểu đối phương chui ra từ cái xó nào mà có thể chửi cả nửa giờ vẫn chưa lặp lại lấy một lần.

Giản Sanh từ từ tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Lâm Tiểu Tiếu trước mặt liền ngoác miệng chửi: "Ông mày. . ."

"Im." Mặt Lâm Tiểu Tiếu tím lịm, ngắt lời rồi nói: "Trước tiên mày im hẳng, giờ tao nghe mày mở miệng là đau hết cả thủ, hai ta tâm sự nhẹ nhàng có được không?"

"Ông đây cho mày rửa tai này. . ."

Lâm Tiểu Tiếu: ". . ."

Ngay khi Gian Sanh định chửi tiếp, họ Lâm đã vội vàng khởi động năng lực ác mộng. Giản Sanh chỉ cảm thấy quay cuồng một loáng rồi thiếp đi.

"Đáng đời mà! " Lâm Tiểu Tiếu thở dài rồi quay người đi tới căn phòng thẩm vấn bên cạnh, nơi mà Lưu Đức Trụ đang ngồi run rẩy bên trọng.

Lần này Lâm Tiểu Tiếu không buồn nói nhiều, mà lôi thẳng Lưu Đức Trụ đi xem hiện trạng của Hoàng Tế Tiên.

Chỉ thấy hai chân hai tay Hoàng Tế Tiên đang bị khóa cứng bởi còng hợp kim, gã nằm trên giường bệnh trong phòng y tế, lúc thì lẩm bẩm, lúc lại ra sức giãy giụa.

Lâm Tiểu Tiếu nói với Lưu Đức Trụ: "Thấy chưa, tao hỏi gì mày phải đáp đó, nói dối là có kết cục thế này đấy, hiểu không?"

Lưu Đức Trụ cũng chẳng phải hạng gan dạ gì, gã đáp: "Tôi nói, tôi nói tôi nói! Tôi từ một vũ trụ song song khác đi tới đây, tôi chỉ là một học sinh cấp ba. . ."

Lâm Tiểu Tiếu thấy đối phương trả lời như bắn súng liên thanh thì lập tức

thở phào.

Nếu biết tra khảo thằng này dễ vậy, gã sao lại chọc vào gã Giản Sanh kia chứ!

"Lạc thành là nơi nào?" Lâm Tiểu Tiếu đi thẳng vào vấn đề.

"Lạc thành là nơi chúng tôi sống, đó là một thành phố." Lưu Đức Trụ đáp.

"Có bao nhiêu người xuyên qua?"

"Không biết, có người nói khoảng mấy ngàn, cũng có người nói phải hơn vạn rồi."

Giọng Lâm Tiểu Tiếu đanh lại: "Chúng mày xuyên qua với ý đồ gì? Tại sao lại phải tiếp cận với ông chủ Lý Thúc Đồng của tao?"

Lưu Đức Trụ mếu máo đáp: "Bọn tôi xuyên việt ngẫu nhiên thôi, trước đó thì không ai biết sẽ xuyên tới đâu, có thân phận gì. Thật, không có ý đồ gì đâu. Tôi tiếp cận với Lý Thúc Đồng bởi có người nói rằng tại nhà tù số 18 tìm được ông ấy là có thể kiếm được một nghề nghiệp. . ."

Trong khi Lâm Tiểu Tiếu dùng khoảng ba tiếng đồng hồ để thẩm vấn Lưu Đức Trụ, Giản Sanh ở sát vách đã tỉnh lại ba lần, kịp chửi hai mươi bảy cậu, rồi lại bị làm cho hôn mê ba lượt.

Ngay từ đầu, Lâm Tiểu Tiếu không tin vào chuyện xuyên việt, nhưng từng câu từng chữ Lưu Đức Trụ nói đều chống lại lý lẽ thường tình.

Gã tin rằng Lưu Đức Trụ, một thằng ngốc coi ông chủ mình như một NPC thì không thể nghĩ ra một thế giới bên ngoài với kết cấu chặt chẽ đến vậy.

Vì vậy, đến giờ gã không tin cũng phải tin, những thứ Lưu Đức Trụ nói là thật.

Truyện khó tin nhất trên đời đã thật sự xảy ra.

Phòng thẩm vấn tựa như chìm vào im lặng vĩnh hằng. Lưu Đức Trụ run lập cập, không dám nói năng gì.

Mãi một lúc lâu sau, Lâm Tiểu Tiếu mới chợt hỏi: "Mày có biết một bài hát tên là Tống biệt không?"

Lưu Đức Trụ sửng sốt một chút rồi trả lời: "Biết chứ."

"Có phải có một câu như này không: bạn bè bên ta còn mấy người?"

"Đúng, sao anh biết?"

Lông mày của Lâm Tiểu Tiếu cuối cùng cũng giãn ra.

Hắn biết rằng, lúc này đây đang có tới mấy ngàn kẻ xuyên việt bước vào nơi hắn sống - thế giới Lý, thay thế thân phận của dân bản địa để tiếp tục sinh sống.

Đám người này lai lịch chẳng giống nhau, nhưng vận mệnh lại đan xen cùng một chỗ bởi một sự kiện kỳ dị.

Nhưng đây không phải điều to tát gì, quan trọng là hắn đã biết được bí mật của Khánh Trần.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 39: Con đường xa nhất, trong tất cả con đường tắt

Lâm Tiểu Tiếu là một người thông minh nhanh nhẹn, nhưng tâm tính có phần bộc trực.

Thời điểm anh ta quay trở lại phòng ăn, mà không trực tiếp nói ra kết quả thẩm vấn. Khánh Trần đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Bởi vì những tin tức thẩm vấn được chẳng có gì phải dấu cả, Thế Giới Bên Trong rồi cũng sẽ biết tất cả chuyện liên quan đến xuyên việt.

Trừ khi. . . Kết quả thẩm vấn có dính dáng đến một người đang ngồi đây.

Khánh Trần vẫn còn suy nghĩ, không biết Thế Giới Bên Trong sẽ đối xử thế nào với người Thế Giới Bên Ngoài đây?

Không cần nói đâu xa, chỉ cần nghĩ đến một vị tối cao là Lý Thúc Đồng. Loại người như lão sẽ làm gì với những chuyện vượt tầm kiểm soát của mình?

Mặc kệ trước đó mình cũng lão đã tạo được mối quan hệ tốt ra sao, tại trước mặt một vị tối cao cũng chẳng đáng gì.

Khánh Trần cũng không phải chắc chắn Lý Thúc Đồng sẽ giết mình, chỉ là nghĩ đến tình hình xấu nhất mà thôi.

Lý Thúc Đồng là một người cực kỳ thông minh. Lão chỉ cần nhìn thấy Lâm Tiểu Tiếu không nói gì, đã hiểu vấn đề là gì.

"Tiểu Tiếu, dẫn người bạn Hắc Đào này đi chỗ khác đi." Lý Thúc Đồng

dặn dò.

"Tôi không đi." Quách Hổ Thiền dường như cũng ý thức được, khả năng cao có một bí mật rất lớn.

Lúc này, Diệp Vãn mở ra khu vực trong suốt, bao phủ Lý Thúc Đồng và Khánh Trần vào trong.

Quách Hổ Thiền ngồi cạnh còn muốn nghe lén, bất ngờ bị khu vực này đẩy ra ngoài.

Khi đầu trọc nhận ra muốn xông vào, đã bị Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu cản ở trước mặt gã.

Lâm Tiểu Tiếu cười cười nói: "Nếu ông còn muốn ở nơi này tìm vật cấm kỵ ACE-005 thì đừng nên tiến lên."

"Không nghe thì không nghe." Quách Hổ Thiền tức giận nói.

Bên trong, Lý Thúc Đồng bình tĩnh nhìn Khánh Trần từ tốn nói: "Mấy ngày này, cậu sai khiến Lộ Quang Nghĩa thẩm vấn đám người mới, vì những người này sao?"

Khánh Trần trả lời: "Không sai."

"Ồ, cậu bình tĩnh hơn những gì tôi tưởng tượng." Lý Thúc Đồng bỗi hổi nói: "Thời điểm bằng tuổi cậu, tôi không bằng cậu."

"Không phải bình tĩnh, mà đang vô cùng lúng túng." Khánh Trần nói.

"Dù cho Tiểu Tiếu không nói cho tôi biết. Nhưng tôi biết đây hẳn là bí mật to lớn." Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Từ trước đến nay, đối với sự việc không nằm trong sự không chế của tôi chưa bao giờ phải đắn đo. Cậu có nghĩ tới, cậu không có khả năng sống tới ngày mai?"

"Nghĩ tới." Khánh Trần ngẩng đầu, nhìn cảnh vật xung quanh.

Một mái vòm bằng sắt thép mới lạ, những nóng súng Metal Storm đen xì. Đám người máy giám ngục được phân bố đều khắp nơi, cầm theo khẩu súng lặng im đứng đó.

Đám tù nhân tụm năm tụm ba cười đùa tí từng, còn có đám nhe răng múa vướt với tù nhân mới.

Khánh Trần còn chưa biết mình có thể nhìn thấy những cảnh này nữa không, cho nên cố gắng nhìn nhiều thêm chút nữa.

Hắn đột nhiên cúi xuống nhìn thẳng Lý Thúc Đồng cười nói: "Mấy ngày ở chung này thật sự vui sướng. Nếu như có thể chúng ta làm quen lại một chút."

"Ngày đầu tiên, cậu đánh cờ thắng tôi, cho nên tôi vẫn còn thiếu cậu một yêu cầu. Hiện tại, cậu có yêu cầu gì có thể nói ra." Lý Thúc Đồng nói.

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Có thể thổi cho tôi nghe thêm một lần bài Tống Biệt không?"

"Không đổi lấy mạng sống của mình sao?" Lý Thúc Đồng cười nói.

"Mạng của tôi không cần đổi. Có đổi cũng đổi không được." Khánh Trần nói.

"Được, tôi rất thích sự dũng cảm của cậu. Bài hát này coi như tặng cậu, cái yêu cầu kia vẫn giữ lại, cậu lúc nào muốn đổi cũng được." Lý Thúc Đồng ra hiệu cho Diệp Vãn đưa cho mình cây kèn ác-mô-ni-ca.

Tống Biệt, ca khúc này giống như dành cho Khánh Trần, ca khúc du dương khiến bầu không khí nhà tù lại rơi vào yên tĩnh.

"Cảm ơn." Khánh Trần nói.

Hắn nói xong, bèn quay trở lại phòng giam của mình, nằm trên chiếc

giường lạnh ngắt chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Từ ban ngày chuyển sang đêm tối.

Khánh Trần nghe thấy tiếng loa thông báo thời gian tù nhân phải quay về phòng giam. Sau đó, tiếng cánh của phòng giam từ từ đóng lại, kèm theo tiếng truyền động thuỷ lực vang lên báo kiệu một ngày ồn ào náo nhiệt của nhà tù số 18 kết thúc.

Ngăn cách tất cả.

Một lát sau, cả nhà tù bỗng nhiên bị màn đêm bao phủ.

Tiếp theo, cánh cửa phòng giam của Khánh Trần lại lần nữa được mở ra.

Trong bóng tối, có người trùm lên đầu hắn một chiếc khăn trùm đầu màu đen, khênh hắn đi tới một nơi nào đó.

Vài phút sau, hai người đặt hắn ở một khu vực nào đó, rồi từ từ rời đi.

Tiếng truyền động thuỷ lực lại vang lên lần nữa, giống như đóng lại cái gì, cũng có thể là ngăn cách thứ gì.

Khánh Trần im lặng nằm trong bóng đêm. Thậm chí, hắn còn chưa thức dậy xem đây là nơi nào.

Nơi này, chỉ vang lên tiếng thở của hắn, ánh sáng duy nhất đến từ đếm ngược mà chỉ mình hắn nhìn thấy. Không có đồ vật gì có thể chiếu sáng nơi này.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khánh Trần biết một người rơi vào hoản cảnh bị bịt kín đặt trong bóng tối, sẽ phải đối mặt điều gì.

Anh không biết mình đang ở nơi nào, không có một ai để trò chuyện. Lúc này, sự cô đơn và sợ hãi sẽ nhấn chìm anh ta.

Người đó cũng mất đi khái niệm thời gian.

Không có thời gian, là điều kinh khủng nhất.

Rất nhiều người, không sao chịu đựng nổi 24h. Có rất nhiều cuộc thi, chỉ cần một người có thể chịu đựng hoàn cảnh đó trong vòng năm ngày, thì có thể nhận được giải thưởng lên tới 1 triệu.

Có tiền sẽ có người làm. Nhưng 99% số người không chịu đựng nổi 72 giờ.

Nhưng có một điều.

Đám người Lý Thúc Đồng sẽ không nghĩ được. Khánh Trần không sợ sự cô đơn.

Từ khi bố mẹ li dị, hắn đã bắt đầu làm bạn với sự cô đơn.

Khánh Trần hiểu được, thiếu nước mới là kẻ thù lớn nhất của bản thân.

Trở về đếm ngược 146: 09: 02.

Đếm ngược trên cánh tay giúp hắn tính toán được thời gian.

Ngày đầu tiên.

Khánh Trần từ từ hô hấp. Hắn bắt đầu xem lại cuốn phim ký ức. Bộ phim đầu tiên hắn xem là 'nhà tù Shawshank' tiếp đến là 'nhà tù khổ sai', tất cả đều liên quan đến quá trình vượt ngục.

Đây là những bộ phim được hắn khắc sâu vào ký ức của mình, nên không cần thiết phải xem lại kỹ càng.

Bởi hiện tại, vấn đề nước uống thức ăn, khiến thần kinh hắn có phần căng thẳng, cảm giác mệt mỏi kéo đến.

Trở về đếm ngược: 122: 09: 02.

Ngày thứ 2.

Khánh Trần ngủ một giấc, trong đầu nặng nề đã xem lại 8 bộ phim.

Hắn yên lặng, nằm trên sàn nhà nhắm mắt lại, tận hưởng bóng tối bao trùm.

Cảm giác đói bụng, khát nước bắt đầu dâng lên mãnh liệt. Nhưng hắn giống như vứt bỏ toàn bộ giác quan của mình, nằm im bất động.

Trở về đếm ngược: 98:09: 02.

Ngày thứ ba.

Cảm giác đói bụng dần dần thiêu đốt ý trí, tiếp tục ăn mòn tinh thần của hắn.

Khánh Trần đã nhìn lại 12 bộ phim, một phút cũng không chợp mắt.

Trong thân thể, vì không có thức ăn bổ sung, đang chịu đựng sự tra tấn. Thân thể không có nước nên lúc nóng lúc lạnh, làn dan trở nên khô rát.

Trí nhớ dần dần suy giảm, những thước phim trong đầu đã trở nên mơ hồ.

Trước đây, những hình ảnh này tách ra từng vị trí riêng biệt trong đầu, hiện tại đã hoà vào một chỗ.

Khánh Trần không ngủ được.

Trở về đếm ngược: 74: 09: 02.

Ngày thứ 4.

Khánh Trần không còn cảm giác đói bụng. Hắn mở to mắt ra nhìn bóng tối vô cùng vô tận, không biết đang nghĩ điều gì.

Hắn thật lâu không nhìn vào không gian, tựa như thời gian cũng biến thành điều không quan trọng nữa.

Nhưng, từ đầu tới giờ Khánh Trần chưa từng nói một chữ, chưa từng làm ra hành động hò hét nào.

Trong bóng tối, thế giới vẫn yên tĩnh từ đầu tới cuối.

Hắn không tính toán xem mình đã bao lâu không ngủ, nhưng điều này hình như không còn quan trọng nữa.

Khánh Trần dùng vẻ lặng thinh của mình, đối đầu với thế giới tĩnh lặng hắc ám.

. . .

Đêm mờ tối tại nhà tù số 18, bên trong Bão Luỹ, ánh đèn biến đổi qua trạng thái lúc sáng lúc tối.

Ngay cả trên mái vòm, những đồ vật kia cũng rơi vào trạng thái ngủ say.

Lý Thúc Đồng ngồi tại một cái bàn khu đọc sách nhắm mắt suy tư. Lâm Tiểu Tiếu đứng cạnh nhìn đồng hồ nói: "Ông chủ, 4 ngày."

"Ừ." Lý Thúc Đồng gật đầu.

Lúc này, từ nơi xa truyền đến một tiếng gõ cửa ầm ầm. Lộ Quang Nghĩa đang đứng sau một cánh cửa nào đó, hùng hổ lớn tiếng gào thét: "Lý Thúc Đồng, ông đưa ông chủ của tôi đi đâu rồi? Tôi, Lộ Quang Nghĩa sẽ không bỏ qua cho ông đâu, tập đoàn Khánh thị cũng không bỏ qua cho ông đâu."

Từ khi Khánh Trần biến mất, Lộ Quang Nghĩa cảm giác được có điều không đúng. Trong nhà tù số 18, gã đã phá phách một trận, suýt chút nữa đám súng Metal Storm lại hành động lần nữa.

Khánh Trần đã biến mất 4 ngày. Lộ Quang Nghĩa cũng bị nhốt trong phòng giam 4 ngày.

Mãi đến ngày thứ 4, Lộ Quang Nghĩa mới dần dần yên tĩnh lại.

Lâm Tiểu Tiếu không quan tâm đến việc Lộ Quang Nghĩa chửi bới, mà tiếp tục nói: "Ông chủ, Khánh Trần ở trong đó 4 ngày, một câu cũng không nói, cũng không có cảm giác phát điên."

"Hắn là người cực kỳ thông minh. Ngày từ ngày đầu đã điều chính hô hấp bản thân chậm dần, phòng ngừa trường hợp bị mất nước nhanh chóng. Nhưng sống đến ngày thứ 4 đúng là hiếm thấy." Lý Thúc Đồng nói.

"Dù sao, có thể im lặng sống đến ngày thứ 4, cũng thuộc loại phượng mao lân giác. Hắn không giống bị dùng cực hình, mà giống như đang chờ đợi. Nhưng hắn đã 4 ngày không uống nước, tiếp tục không uống nữa chắc chắn sẽ chết." Lâm Tiểu Tiếu lo lắng nói: "Ông chủ yếu quý nhân tài, tha hắn lần này đi."

Trong suy nghĩ Khánh Trần, Lâm Tiểu Tiếu là người ngông nghênh, không ngờ vì một thiếu niên mà xin tha mạng.

Bởi vì cậu ta hiểu được, Khánh Trần đang phải đối mặt với điều gì.

Diệp Vãn bỗng nhiên lên tiếng: "Ông chủ, hắc phòng không thể bắt hắn thua được. Tha hắn đi."

Có điều, Lý Thúc Đồng suy nghĩ chút rồi nói: "Đổi qua dùng nước."

"Ông chủ, hắn hiện tại đang thiếu nước, nếu vừa thấy nước vô ý uống nhiều quá sẽ chết." Lâm Tiểu Tiếu lo lắng.

Dùng nước, chính là lấy một chiếc khăn úp lên mặt, sau đó xả nước lên chiếc khăn đó.

Dùng hình bằng nước là loại một chiêu. Nước không ngừng tràn vào, mà khăn mặt dùng để ngăn nước tràn ra, bởi vậy người bị vậy sẽ chỉ có thể uống vào. Dù cho nín thở, vẫn cảm giác không khí bị rút đi, giống một cái máy hút bụi.

Lâm Tiểu Tiếu rất rõ, người bình thường không chịu được loại cực hình này, huống chi Khánh Trần vừa chịu đói chịu khát 4 ngày?

Nếu dùng nước với một người thiếu nước cực độ, người đó sẽ không ngừng uống nước.

Thế nhưng, nước được đổ xuyên qua một chiếc khăn, sẽ không chỉ đổ vào trong bụng nhằm giải khát, mà còn chạy vào lá phổi, dần dần phá huỷ sự sống người đó.

Xem ra, lần này Lý Thúc Đồng đã quyết định ra tay tàn nhẫn.

"Sinh và tử, phải xem hắn lựa chọn thế nào? Nếu chưa từng thấy qua cái chết, không đi được con đường của ta." Lý Thúc Đồng từ tốn nói.

. . .

Đếm ngược: 50: 09: 02.

Ngày thứ năm.

Phòng tối được người mở ra, Khánh Trần vẫn nằm bất động được người khênh ra ngoài.

Người ta đặt hắn ngồi lên một cái ghế, sau đó đặt một chiếc khăn thật dày lên mặt hắn.

Nước lạnh tưới lên trên khăn, chặn tất cả không khí và sự sống.

Khánh Trần yên lặng ngồi trên chiếc ghế không nhúc nhích, môi mím chặt.

Hắn cố gắng chống cự sự thèm nước của cơ thể, không thể để cho nước mê hoặc phá huỷ cơ thể.

Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Vãn đứng cạnh nhìn nhau. Bọn họ không ngờ được, đến giờ phút này mà Khánh Trần vẫn giữ được sự tỉnh táo. Biết bản thân đối mặt với điều gì, biết mình phải làm điều gì để duy trì sự sống.

Khánh Trần cảm giác được, nước đang chảy qua xoang mũi mình, rót đầy cơ thể hắn.

Hắn cảm giác mình giống như rơi vào ác mộng.

Trong giấc mơ từ thuở nhỏ, được người khác cầm lấy bàn tay, bàn tay kia thật ấm áp mềm mại.

Trong công viên.

Dưới ánh mắt trời ấm áp chiếu khắp cơ thể, ánh mắt trời vàng chói dần dần tuôn trào.

Người phụ nữ nắm chặt tay hắn bỗng quay đầu lại hỏi: "Tiểu Trần, cha của con bên ngoài có người khác, không cần mẹ con mình nữa."

"Mẹ, con muốn ăn hồlô đường." Hắn còn nhỏ lên tiếng nhỏ giọng nói với người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ quay đầu lại nhìn hắn, hai chân run rẩy thật lâu: "Được, mẹ sẽ mua kẹo hồlô đường cho con."

Hốc mắt người phụ nữ dần đỏ lên, chạy đi mua kẹo cho hắn: "Tiểu Trần, con ở đây ăn kẹo hồlô. Mẹ đi nhà vệ sinh chút."

Thế nhưng, người phụ nữ ấy đi và không quay trở lại nữa.

Khánh Trần đợi, từ giữa trưa đến tận hoàng hôn.

Hắn bắt đầu khóc, nhưng khóc thì giải quyết được gì?

Có người tới giúp hắn tìm cảnh sát, nhưng Khánh Trần không đồng ý đi theo cảnh sát. Hắn tin tưởng mẹ sẽ trở về với mình.

Mãi khi trời tối, người phụ nữ cũng trở về, ôm lấy hắn khóc nức nở.

Khánh Trần khi còn nhỏ, chỉ nghĩ rằng mẹ mình đi lạc đường. Hiện tại đã quay về với hắn.

Khánh Trần đối mặt với dụng hình bằng nước, dần dần trở nên tỉnh táo. Thì ra, không phải lần đầu tiên mình bị bỏ rơi.

Hình như, năng lực kỳ quái của ký ức cũng có được từ thời điểm đó.

Nhưng, ký ức tốt quá cũng không phải là chuyện tốt. Mỗi một lần đau khổ, hắn đều nhớ.

Nhớ rõ ràng.

Khánh Trần cảm giác được, não bộ mình dần dần thiếu không khí, thân thể có hiện tượng co giật. Dòng nước đang từ từ chạy vào phổi hắn, nhưng hắn vẫn giống như pho tượng, ngồi im ở đó.

Không giãy dụa, không cầu xin.

Trong bóng tối có âm thanh vang lên: "Đi cùng mẹ đi."

Khánh Trần nhỏ giọng trả lời: "Không cần, mẹ."

Âm thanh trong bóng tôi kia lại vang lên: "Cùng mẹ đi thôi."

Khánh Trần kiên định trả lời: "Không cần, con nói là không cần đâu, mẹ."

Trong giây phút đó, có người nhấc chiếc khăn trên mặt hắn ra.

Tia sáng khi đó bỗng trở nên chướng mắt. Hắn mơ hồ nhìn thấy, Lâm Tiểu Tiếu đang vuốt vuốt lưng cho mình.

Lý Thúc Đồng yên lặng đứng trước mặt hắn: "Vì sao? Vì sao chưa một lần cầu xin tôi? Tôi còn nợ cậu một cái yêu cầu mà."

Khánh Trần chịu đựng ánh sáng chói mắt, kiên cường nhìn về phía đối phương. Hắn cố gắng ho, khạc tất cả nước đang trong khí quản mình ra ngoài, kiên định nói: "Bởi vì các người cũng không cần một kẻ yếu đuối."

Thời khắc đó, Lý Thúc Đồng nhớ tới lần đầu tiên đánh cờ với người này cũng có dáng vẻ này. Một người không còn đường lui dũng mãnh quật cường, giống như một con sói bên trong hoang dã.

Lão biết, đây chính là người mình muốn tìm.

Lý Thúc Đồng lại hỏi: "Cậu có quên tất cả những việc tôi làm với cậu mấy ngày nay không?"

"Quên không được." Khánh Trần nói: "Nhưng sẽ không ngại."

"Rất thẳng thắn, rất tốt." Lý Thúc Đồng quay người bước ra khỏi phòng thẩm vấn, trước khi ra khỏi phòng còn nói: "Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ tự mình dạy cậu. Tôi sẽ dẫn cậu đi con đường xa nhất, trong tất cả con đường tắt trên đời này."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 40: Tiết lộ

Dịch: Mèo Bụng Phệ

Lý Thúc Đồng dẫn theo con mèo lớn bước ra. Lão nói muốn tự mình chỉ dạy Khánh Trần, tuy vậy lại không nói rõ là định dạy cái gì.

Nhưng kẻ hiểu rõ ông chủ của mình như Lâm Tiểu Tiếu thì biết rằng lúc này lão đang rất vui vẻ. Rất rất chi là vui vẻ.

Tới thế hệ của Lý Thúc Đồng, truyền thừa của kỵ sỹ đã gần như sắp đứt đoạn. Tuy rằng lão chưa từng nhắc tới, nhưng Lâm Tiểu Tiếu tận mắt chứng kiến từng nhân tuyển thừa kế mà lão chọn lần lượt thất bại.

Gã biết rõ rằng ông chủ của mình đang rất sốt ruột.

Con đường đó quá khó khăn để đi, vì vậy gã và Diệp Vãn muốn mà không đi được.

Lúc này, bộ quần áo tù trên người Khánh Trần đã ướt sũng, những giọt nước chảy tong tong trên mái tóc đã bết lại, miệng há ra thở lấy thở để.

Đau đớn mà thủy hình gây ra sẽ khiến tâm lý con người sinh ra thù hận.

"Tao phục mày sát đất đấy", Lâm Tiểu Tiểu nói: "Không biết làm sao mà mày sống được những bốn ngày trong phòng biệt giam. Hồi trước, tao mới chỉ chịu được ba mươi sáu giờ là đã đứt rồi. Diệp Vãn khá hơn tao một tẹo, bốn mươi bảy giờ."

"Khá hơn một tẹo?" Diệp Vãn quay sang nhìn gã.

"Thì khá hơn một đoạn được chưa." Lâm Tiểu Tiếu bực mình đáp.

Khánh Trần không còn thở dốc nữa, hắn hỏi: "Chúng mày cũng từng bị biệt giam à?"

"Ừ", Lâm Tiểu Tiểu gật gù trả lời: "Đối với người thường thì đây là cực hình, nhưng đối với chúng ta thì lại là một khảo nghiệm cần phải vượt qua. Khi ông chủ sai bọn tao nhốt người anh em vào phòng biệt giam thì tao đã biết ngay ông ấy chọn mày rồi. Có điều, mày mà không chịu được thì ông ấy cũng kệ cho mày chết luôn. Sống chết ông chủ nhìn thấy đã nhiều, hóa đá rồi."

Lâm Tiểu Tiếu vừa cười vừa nói tiếp: "Không đa nghi, không sắt đá thì sao sống được, cái thời này nó thế, mày chớ trách ông ấy."

Diệp Vãn đưa cho Khánh Trần một chiếc khăn tắm mềm, màu xanh đâm, rồi nói: "Lau đi, bị thủy hình mà vẫn còn cứng đầu như mày không được mấy đâu. Phải người khác thì vãi cả ra quần cũng là thường ấy chứ."

Dường như đây không phải lần đầu Diệp Vãn dùng thủy hình tra tấn người khác.

Mà hiện tại, hắn đã phục Khánh Trần sát đất rồi.

Ngay lúc này, Lâm Tiểu Tiếu từ bên ngoài bê tới một khay đồ ăn. Trên đó có một bát cơm, một đĩa sườn xào chua ngọt đủ cả sắc lẫn hương và một bát cháo hoa.

Khánh Trần nhìn một chút rồi bưng bát cháo lên. Diệp Vãn lập tức quay sang nói với Lâm Tiểu Tiếu: "Tao thắng, mày nợ tao một nghìn tệ."

Khánh Trần ngạc nhiên hỏi: "Chúng mày cá cược à?"

"Chuẩn đét", Lâm Tiểu Tiếu bất đắc dĩ đáp: "Bây giờ lượng đường trong máu của mày cực thấp, thấy một mâm thức ăn thế này thì phải thèm đồ ngọt mới phải, đây là phản xạ tự nhiên của cơ thể. Vì vậy, tao cá mày sẽ ăn

sườn xào chua ngọt trước."

Diệp Văn nói: "Nhưng mày đã bốn ngày không ăn gì, nên rất sáng suốt mà chọn ăn cháo trước, kiềm chế lại bản năng của thân thể để lựa chọn thứ tốt nhất. Tao cá là kẻ có thể sống sót qua biệt giam và thủy hình thì sẽ không dại tới mức ăn sườn trước."

Khánh Trần từ từ uống hết bát cháo hoa. Hắn cam thấy thân thể run lẩy bẩy đang ấm dần lên.

Trước đây, khi còn ở thế giới bên ngoài, những lần ăn quả đắng của Khánh Trần cộng hết cả lại cũng chẳng là gì so với mấy ngày hôm này.

Bạn học cùng lứa với hắn vẫn đang đi học, nói chuyện yêu đường, đùa nghịch. Mà hắn thì đã bước vào một quãng đời chưa biết sẽ ra sao. Hăn cũng không biết rồi mình sẽ như thế nào.

Lâm Tiểu Tiếu chợt nói: "Cho nên sau khi mày tới đây, vì không biết mình là người Khánh thị nên mới phải tìm ông chủ đánh cờ, để tự giải vây?"

"Ừ", Khánh Trần gật đầu, chuyện tới nước này thì cũng không còn gì phải giấu giếm nữa.

Lâm Tiểu Tiếu lại hỏi: "Vì vậy trên thực tế, hiện giờ mày chẳng có liên quan gì đến Khánh thị đúng không? Cũng chưa sống ở Khánh thị bao giờ, cả lòng trung thành cũng không nốt?"

"Đúng", Khánh Trần lại gật đầu cái nữa.

Lâm Tiểu Tiếu vui vẻ nói tiếp: "Thế mà lại hay đấy. Chắc ông chủ cũng tính tới điều này rồi nên mới quyết định thu nhận mày."

Diệp Văn nói Khánh Trần: "Mày có thể yên tâm, thân phận thế giới bên ngoài của mày chỉ có tao, thằng này và ông chủ biết. Cả Lý Đông Trách cũng không được biết đâu. Chúng tao sẽ bảo vệ bí mật này cho mày."

Khánh Trần thở phào đáp: "Cảm ơn... Lý Đông Trạch là ai?"

"Hằng xã Lý Đông Trạch", Lâm Tiểu Tiếu hớn hở nói: "Hằng xã là tổ chức cấp dưới của Kỵ Sĩ. Năng lực của Kỵ Sĩ còn ghê gớm hơn nhiều so với mày tưởng tượng. Xem ra chú mày chả biết quái gì về ngoài kia cả, mấy bữa này để bọn anh bổ túc cho chú một khóa."

Diệp Vãn tiếp lời: "Đúng rồi, thằng Lộ Quảng Nghĩa kia trung thành với mày ra trò đấy. Mấy ngày nay, nó vì mày mà vất vả phết, chút nữa là ra tay cả với ông chủ."

"Ừ, cảm ơn đã nhắc." Khánh Trần gật đầu đáp.

"Chú em biết Lưu Đức Trụ, Hoàng Tế Tiên à, còn có thằng Giản Sanh mở miệng là chửi nữa." Lâm Tiểu Tiếu hỏi.

"Tao biết Lưu Đức Trụ với Hoàng Tế Tiên, không quen lắm, chỉ học cùng trường cấp 3 thôi." Khánh Trần trả lời.

"Ấy từ từ, thằng em ở thế giới bên ngoài chỉ là thằng học sinh cấp ba quèn á?" Lâm Tiểu Tiếu giật mình. Dù gã biết một chút thông tin về thế giới bên ngoài, nhưng gã cho rằng ở bên đấy Khánh Trần cũng phải lợi hại lắm.

Chỉ nhìn năng lực và ý chỉ của thằng này thể hiện, sao có thể là một học sinh bình thường được. (nó là học sinh bất thường, ngu thế)

Khánh Trần đáp: "Bên kia là một thế giới tương đối hòa bình, không có kẻ siêu phàm, không có chân tay máy móc, cũng chẳng có bang phái, tổ chức, yên bình an ổn. Ở thời đại như vậy, làm người bình thường cũng tốt, chẳng có gì nguy hiểm tới tính mạng."

"Ao ước làm sao chứ! " Lâm Tiểu Tiếu bùi ngùi nói.

Khánh Trần hỏi: "Cái tên nói tiếng địa phương đang bị nhốt ở đâu?"

"Cách đây vài phòng, sao thế?" Lâm Tiểu Tiếu hỏi.

"Tao hỏi nó vài câu được không?" Khánh Trần nói.

"Đương nhiên được." Lâm Tiểu Tiếu tủm tím đáp: "Người mình cả, có gì mà không được chứ. Vềsau, nhà giam số 18 này mặc sức chú ra oai."

Khánh Trần nghĩ ngợi một chút rồi trùm cái khăn dùng để hành hình khi nãy lên mặt, còn bảo Lâm Tiểu Tiếu kiếm giúp mình một cái bảng viết điện tử. Xong xuôi hết, hắn mới cất bước đi tới buồng giam Giản Sanh.

Cánh cửa hợp kim được mở ra, Diệp Văn vào trước khống chế Giản Sanh.

Tên đồng hương địa cầu này khoảng 30 tuổi.

Giản Sanh chửi toáng lên: "Ông xiên chết mày..."

Không chờ gã hết cấu, Khánh Trần chỉ lẳng lặng viết lên bảng điện tử ba chữ nhưng đã khiến gã dừng chửi bới: "Phố Rộng Hẹp". (宽窄巷: Một địa danh nổi tiếng ở Thành Đô, Tứ Xuyên, Trung Quốc)

Giản Sanh sửng sốt hỏi: "Mày là người trái đất à?"

"Hỏi anh vài câu." Khánh Trần tiếp tục viết: "Anh là người Xuyên Châu cơ mà, sao xuyên việt tới tận đây, đang ở Lạc Thành à?"

"Lúc trước ông đây tới Lạc Thành kiếm ăn, chẳng hiểu thế quái nào lại lạc sang đây." Giản Sanh thấy đây là đồng hương địa cầu nên vui vẻ trả lời.

"Anh làm nghềgì?" Khánh Trần lại cầm bảng lên viết tiếp.

"Phe vé", Giản Sanh đáp: "Mày là người Lạc Thành à?"

Có điều Khánh Trần không định trả lời câu hỏi này mà quay người đi ra.

Tới lúc này Diệp Vãn mới buông gã ra.

Giản Sanh nhìn cánh cửa kim loại chậm rãi khép lại thì chợt hiểu rằng tên đồng hương này không có ý cứu mình. Vì vậy gã lập tức chửi mắng um sùm.

Nhưng Giản Sanh nghĩ lại bèn thấy có chỗ không đúng. Nếu thằng oắt kia là người trái đất, sao dường như lại có địa vị rất cao ở chỗ này?

Tên Lâm Tiểu Tiếu tra xét gã khi nãy, còn cả thằng lực lưỡng kia nữa, cả hai đều rất hợp tác với đối phương.

Trong những lữ khách thời gian đã xuất hiện kẻ lợi hại thế sao?

Phía ngoài cửa, Lâm Tiểu Tiếu đang nhìn Khánh Trần, nhìn từ cái khăn mặt trùm lên đầu rồi lại nhìn tới cái bảng viết điện tử.

Thằng này vừa mới bị biệt giam, rồi phải ăn thủy hình, vậy mà vẫn còn hành động cẩn thận như một thói quen sao?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 41: Đàn em trong viện dưỡng lão

Dịch: Gia Cát Nô

Đếm ngược 48: 00: 00.

Khánh Trần cùng Diệp Vãn, Lâm Tiểu Tiếu đi lại yên lặng trong nhà tù số 18 không một bóng người.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy quang cảnh nhà tù số 18 sau 9h tối. Trống trải, yên tĩnh.

Bốn người máy giám ngục yên lặng đứng bốn góc đại sảnh. Con mắt thể hiện bọn chúng còn hoạt động nay đã tắt, giống như tiến vào trạng thái ngủ đông.

Giờ phút này, Khánh Trần đã xác định, suy đoán của hắn và Hà Tiểu Tiểu không hề sai. Bởi vì Giản Sanh thường xuyên đến Lạc Thành nên mới có thể xuyên qua đến thành phố số 18.

Xuyên đến đâu? Cuộc sống của người tại Thế Giới Bên Ngoài sẽ quyết định vị trí xuyên qua của người đó.

Diệp Vãn nói: "Ngày đầu tiên người xuyên việt bị lộ, chúng tôi cũng không có bắt cậu ngay, để phòng ngừa người khác sinh ra nghi ngờ. Cho nên cậu có thể yên tâm thân phận của mình không bị lộ. Tiểu Tiếu đã nói với bên ngoài, bởi vì nguyên nhân cậu muốn tranh đoát ACE-005 mà ông chủ đang bảo vệ, cho nên làm vài việc dùng để cảnh cáo."

"Ừm, các người làm việc cũng khá tỉ mỉ." Khánh Trần đã hiểu. Từ khi Lý

Thúc Đồng nảy sinh ý đồ muốn nhận mình vào tổ chức đã tính toán mọi tình huống, có điều vượt qua được hay không lại là việc của bản thân mình.

Lúc này, tại một nơi nào đó trong nhà tù, vang lên âm thanh khàn khàn đã rất yếu ớt: "Lý Thúc Đồng, ông thả ông chủ của tôi ra..."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Các người nhốt gã ta 4 ngày rồi sao?"

"Ừ, tại gã này muốn tìm ông chủ chúng ta tính chuyện. Không phải ông chủ nhìn thấy lòng trung thành của gã, đã sớm không còn kêu gào được nữa rồi." Lâm Tiểu Tiếu trả lời: "Mà cậu yên tâm đi. Trong bốn ngày này đều có người đưa cơm nước cho gã."

"Trước kia tên này làm cái gì? Các người đã điều tra ra chưa?" Khánh Trần hỏi.

"Đã tra ra." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Trước kia gã này nằm trong xã đoàn, làm đàn em trong một viện dưỡng lão."

Khánh Trần ngạc nhiên, lớn tiếng hỏi: "Viện dưỡng lão... đàn em?"

"À, cậu không biết chuyện này sao?" Lâm Tiểu Tiếu gật đầu: "Trong khu ổ chuột, người già ít khi được chăm sóc tử tế. Bọn họ tầm 60 tuổi sẽ được đưa vào viện dưỡng lão, con cái thì dùng tiền lương hưu của họ tiêu sài."

"Vậy sao còn nuôi đám đàn em? Để đánh đám người già sao?" Khánh Trần kinh ngạc.

"Không phải, không phải." Lâm Tiểu Tiếu giở khóc giở cười giải thích: "Bọn họ thu tiền bảo kê của những người già. Những người già này giao nhiệm vụ cho bọn họ. Đám người này phải là những người khoẻ mạnh, máy móc trên người nhiều giả bộ làm cháu của những người già, dùng để đe doạ những người già khác. Nếu có đám người này, người già đó bên trong sẽ không bị những người khác bắt nạt."

Diệp Vãn bổ sung: "Đám đàn em làm ở viện dưỡng lão này còn có câu quảng cáo rất nổi tiếng: Hoà Liên Xã phục vụ tại viễn dưỡng lão, cam đoan làm việc còn tận tâm nhanh chóng hơn con của các người. Dù sao các người chết chúng tôi lo sợ không có tiền, nhưng con các người sẽ không lo lắng, bởi vì các người chết đi tiền sẽ rơi vào túi bọn họ."

Khánh Trần đắn đo chút rồi hỏi: "Nghề này có kiếm được không?"

"Cũng được." Lâm Tiểu Tiếu gật đầu: "Tối thiểu có thể nuôi sống một xã đoàn, nhưng những xã đoàn phía dưới của chúng ta chướng mắt với công việc này."

Lúc này, Khánh Trần có điều chưa hiểu. Tại sao một việc quan trọng như tuyển chọn cái bóng, Khánh thị lại đưa tới một người làm chân chạy vặt ở viện dưỡng lão đến trợ giúp mình?

Khánh Trần suy nghĩ rồi hỏi tiếp: "Tôi có thể gặp gã ta được không?"

"Đương nhiên là được rồi." Lâm Tiểu Tiếu dẫn theo Khánh Trần tới căn phòng đang giam giữ Lộ Quang Nghĩa. Anh ta lên tiếng chào hỏi camera trước cửa, rồi cánh cửa bằng hợp kim được mở ra.

Nhưng Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu không đi vào, mà dành không gian riêng có Khánh Trần và Lộ Quang Nghĩa.

Lộ Quang Nghĩa ngơ ngác nằm dài trên mặt sàn, đang nhẹ nhàng ăn thức ăn đang đặt bên, nhưng không ăn nhiều.

Người này nghe thấy tiếng cánh cửa hợp kim di chuyển bèn bò dậy. Khi gã ta quay qua nhìn thấy người vào là Khánh Trần, lập tức khóc rống lên: "Ông chủ, người không sao chứ?"

"Ta không sao." Khánh Trần nhẹ ngàng nói. Hiện tại hắn rất yếu, nên trực tiếp ngồi vào chiếc giường của Lộ Quang Nghĩa.

Lộ Quang Nghĩa ngồi xổm dưới sàn quan sát hắn, rồi lẩm bẩm: "Ông chủ

sao lại g ầy vậy? Bọn họ tra tấn người sao? Chờ mấy ngày nữa, Khánh Ngôn tới đây, tôi sẽ nói với cậu ta chuyện này."

"Không c ần nói cho Khánh Ngôn." Khánh Tr ần lắc đ ầu: "Cậu tìm Lý Thúc Đ ồng đòi người sao?"

"Vâng." Lộ Quang Nghĩa gật đ ầu: "Chẳng phải đánh chủ ý lên ACE-005 của lão thôi sao? Lão còn tra tấn người đến tình trạng này? Không phải Quách Hổ Thi ần cũng làm vậy đấy sao? Lão ta không thèm để ý đến nhân tuyển cái bóng của ngài, lão nghĩ Khánh thị không dám làm to chuyện này sao?"

"Đừng nhắc chuyện này nữa, người dưới mái hiên không thể không cúi đ ầu." Khánh Tr ần nói.

"Không thể vậy được, ngày mai tôi sẽ đi kiếm Lý Thúc Đ ồng." Lộ Quang Nghĩa tức giận nói.

"Thôi được r ồi, không c ần phải thể hiện." Khánh Tr ần giở khóc giở cười nói.

"Tôi... tôi không có giả bộ." Lộ Quang Nghĩa ch ần chờ chút r ồi nói.

Ánh mắt trong trẻo của Khánh Tr ần nhìn thẳng vào gã, nhìn cho đến khi Lộ Quang Nghĩa ngày càng lúng túng. Cuối cùng không chịu được mà ng ồi xuống đất lộ vẻ ỉu xìu.

Cho dù trên người anh ta, chất đ ầy máy móc được thay thế. Nhưng lúc này bỗng biến thành một người mất hết tinh th ần.

Khánh Tr ần xúc động. Hắn đã biết Lộ Quang Nghĩa mấy ngày nay, dù cho hắn là Tào Tháo hay Lưu Thị tái thế cũng không có bá vương khí lợi hại khiến một người cam chịu cúi đ ầu phục tùng mình.

Cuộc sống của hắn đã trải qua sự đau khổ, làm cho hắn nhìn nhận cuộc sống vô cùng cẩn thận, cùng với khả năng quan sát và khả năng tính toán.

Bởi vậy, hắn rất rõ ràng. Lộ Quang Nghĩa biết hắn sẽ không gặp phải nguy hiểm, cho nên cố tình biểu hiện thái độ trung thành.

Nếu như thời gian mình bị giam giữ, gã ta không có bất kỳ hành động nào. Vậy sau này, mình nhìn nhận gã sẽ không còn như trước, không sớm thì muộn sẽ đá gã ra ngoài.

Thế gian này, làm gì có chuyện vô duyên vô cớ trung thành với một người.

Khánh Trần đã quá quen với tình người.

Tiếp theo bỗng nghe Lộ Quang Nghĩa đang tỏ vẻ mất tinh thần lẩm bẩm: "Đã bị ông chủ nhận ra. Thật ra đám tay chân như chúng tôi chỉ đi được những con đường nhỏ."

Khánh Trần thở dài: "Cậu không cần nịnh tôi. Mấy ngày này, bản thân tôi hiểu. Cậu yên tâm, chỉ cần sau này cậu không làm việc phản bội, tôi sẽ không bỏ rơi cậu."

Lộ Quang Nghĩa bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Thật sao? Ông chủ?"

Khánh Trần gật đầu: "Thật."

Khánh Trần suy nghĩ chút rồi nói với Lộ Quang Nghĩa: "Có điều, cậu muốn đi theo tôi, cần phải nói rõ điều này. Làm việc phải tỏ ra khiêm tốn, không thể huênh hoang như trước đây được."

"Trước kia, nghe Khánh Ngôn nói ông chủ là người kín tiếng. Quả thật là như vậy." Lộ Quang Nghĩa tỏ ra nghe lời: "Ông chủ, ngài nhìn tôi chỗ nào cần thay đổi. Tôi nhất định sẽ thay đổi."

Khánh Trần dừng lại một chút rồi nói: "Đầu tiên, cậu lấy hết mấy tấm vàng trên cánh tay xuống, cần phải giản dị mới được."

"Được." Lộ Quang Nghĩa không chút chần chờ, vội vàng gỡ vàng xuống.

Vàng thỏi, bằng phẳng dài nhỏ. Gọi là thỏi cũng không đúng lắm, phải là vàng sợi nhỏ mới đúng.

Cái này dày khoảng 1 ly, rộng 2 cm, dài khoảng 10cm.

Giờ phút đó, hai cánh tay bằng máy móc nguyên bản hấp dẫn đẹp mặt, đã hạ xuống không biết bao nhiêu bậc...

Khánh Trần gật đầu: "Trước tiên tôi giữ hộ cậu số vàng này, nhớ là không được phô trương."

Lộ Quang Nghĩa cũng không suy nghĩ nhiều. Khái niệm tại Thế Giới Bên Trong khác so với Thế Giới Bên Ngoài. Ngũ đại tập đoàn thiếu tiền sao? Tiền là do đám người này in ra mà.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Khánh Trần nhanh chóng cầm lấy đám vàng sợi trong tay Lộ Quang Nghĩa, vò thành một cục nhét vào túi quần, sau đó bước ra khỏi cửa.

Mãi đến khi cánh cửa đóng lại, thiếu niên mới từ từ thở ra một hơi.

Trong đầu Khánh Trần tính toán, đây có khoảng 2 phân vàng, nhìn vào mật độ vàng có thể là khoảng 19. 23, vào tầm 3 gam...

Hiện tại, giá vàng tại Thế Giới Bên Ngoài là bao nhiêu nhỉ?

Lâm Tiểu Tiếu hỏi: "Còn có chuyện cần xử lý sao?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Có, tôi có một kế hoạch, cần phải xác nhận một chuyện."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 42: Người được chọn

Dịch: Gia Cát Nô

Đếm ngược 40: 20: 00.

Khánh Trần giống như ngày thường, bước ra từ cánh cửa bằng hợp kim. Điều này khiến đám tù nhân ngơ ngác nhìn, bọn họ rất ngạc nhiên bởi sau năm ngày mới nhìn thấy hắn.

Nhưng lần này, hắn cũng không tuỳ tiện đứng một góc chỗ hành lang, mà nghiêm chỉnh đứng nguyên tại chỗ.

Chờ đợi, tiếng giám ngục vang lên, sau đó mới đi theo đội hình xuống đại sảnh lấy cơm.

Đám tù nhân này tin tưởng tin đồn mấy ngày qua: Người này chọc giận Lý Thúc Đồng, nên bị giam lại vài ngày, không những thế còn chịu sự tra tấn.

Cho nên, thiếu niên này đã mất đi đặc quyền tại nhà tù số 18.

Nhưng đám tù nhân này không dám trêu chọc hắn. Lý Thúc Đồng không sợ Khánh thị, còn bọn họ thì không.

Lúc ăn cơm, Khánh Trần và Lộ Quang Nghĩa ngồi một nơi cách xa nơi Lý Thúc Đồng ngồi.

Khánh Trần cúi đầu ăn cơm, từ tốn nhai nuốt, đảm bảo thức ăn bị nhai nát mới nuốt xuống.

Hiện tại, dạ dày của hắn rất yếu, nhất định phải cẩn thận.

Trong quá trình ăn cơm, một câu Khánh Trần cũng không nói, cứ im lặng, im lặng mà ăn.

Hắn bên này, Lý Thúc Đồng bên kia, phân biệt rất rõ ràng.

Giống như mấy ngày trước còn là bạn bè, hôm nay đã mỗi người một nơi.

Đám tù nhân xì xào bàn tán, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ Lý Thúc Đồng và Khách thị chuẩn bị chiến nhau rồi?

Mọi người đoán tiếp, xem Lý Thúc Đồng đang trông giữ vật cấm kỵ kia là thứ gì? Đáng giá để nhiều người đánh đổi như vậy sao?

Hiện tại, chỉ còn mỗi mình Quách Hổ Thiền là thoái mái nhất.

Gã ta bưng theo đĩa cơm ngồi cạnh Khánh Trần, vui vẻ nói chuyện: "Mày làm sao gây chuyện với Lý Thúc Đồng, khiến lão ta tra tấn đến tình trạng này vậy?"

Khánh Trần quay đầu qua nhìn gã: "Ngồi cùng với tôi? Không sợ làm mất lòng Lý Thúc Đồng sao?"

Quách Hổ Thiền hững hờ nói: "Hắc Đào bọn tôi, tập đoàn còn không sợ chứ đừng nói gì Lý Thúc Đồng."

"Vậy ông tìm tôi làm gì?" Khánh Trần không thích loại người nhìn như con tịnh mà miệng lưỡi dẻo quẹo, cho nên khi nói chuyện cũng chẳng nhìn đối phương thêm lần nào nữa.

"Tôi không giống những người khác. Người khác coi trọng phía sau lưng cậu là Khánh thị. Còn tôi coi trọng năng lực của cậu." Quách Hổ Thiền nói: "Tôi rất thành tâm, muốn mời một người tài như cậu nhập bọn."

"Không thích." Khánh Trần thẳng thắn trả lời, rồi từ từ đứng dậy. Hắn đưa đĩa cơm cho Lộ Quang Nghĩa đi rửa, sau đó lững thững bước vào khu đọc

sách.

Khánh Trần mới bước được hai bước, đã không chống lại được sự mệt mỏi của thể xác. Cũng may, hắn nhanh nhạy chống vào bàn để không ngã xuống đất, làm cho xấu mặt.

Khánh Trần đứng thẳng dậy, tiếp tục bước đi.

Bất chợt, có hai tên tù nhân chẳng biết từ lúc nào đang đi theo sau hắn, thờ ơ bước lại gần hắn.

Ngay lúc này, Khánh Trần trông có vẻ yếu ớt bỗng quay đầu lại nhìn hai người này.

Ánh mắt thiếu niên trong suốt, đặc biệt tạo cảm giác áp lực, giống như nhìn xuyên thấu hết tất cả bị mật người bị nhìn.

Hai tên tù nhân giật mình. Hai tên đó nhìn nhau rồi lại quyết tâm làm ra cái gì đó. Hai tên này lấy từ trong người ta một chiếc bàn chải đánh răng đã được mài nhọn một đầu, lao về phía Khánh Trần.

Trong mắt Khánh Trần, hai đôi chân bằng máy móc của họ bắt đầu chuyển động, truyền động thuỷ lực đột nhiên bộc phát. Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng hơi nước trong không khí giờ phút này đang dần bốc hơi.

Nhưng hai người này vừa mới lao đến bỗng nhiên hai mắt nhắm lại rơi vào hôn mê.

Khánh Trần cúi người xuống, mặc kệ cho hai tên kia bay qua. Bọn họ bay qua người mình, sau đó lộn hơn 10 vòng trên mặt đất mới dừng lại được.

Hai người này không thể đứng dậy, ý thức bọn họ đã bị ác mộng của Lâm Tiểu Tiếu khoá chặt.

Khánh Trần ngồi xổm xuống cạnh bọn họ quan sát. Lộ Quang Nghĩa cũng tới gần, kéo miệng hai người, dùng sức tách rời hàm răng bọn họ ra.

Đám tù nhân còn lại đưng ngây ra tại chỗ. Tất cả mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bởi nó đến quá nhanh.

Bọn họ không biết tại sao hai tên tù nhân kia lại ra tay với Khánh Trần, cũng không rõ tại sao thời điểm ra tay lại ngã xuống.

Lộ Quang Nghĩa lấy từ kẽ răng hai người này một viên màu trắng độc dược, đưa qua cho Khánh Trần xem.

Hiện tại, Khánh Trần đã rõ, ba người hôm trước không phải đến tìm Lý Thúc Đồng, mà mục tiêu chính là... mình.

Hôm nay, hai tử sĩ này vừa mới đến vào năm ngày trước, cùng vào với Giản Sanh.

Khi đó, mọi người đều tập trung vào Gian Sanh, nhưng dù cho lúc đó có loạn đến mức độ nào, Khánh Trần vẫn tìm ra điểm bất thường.

Mới đầu, hắn cũng không chú ý lắm, thế nhưng khi hắn bị giam ở phòng tối ngày thứ 4. Khánh Trần ở trong sự cô độc bỗng nhiên ý thức hồi tỉnh, tỉnh táo đến mức độ mọi chuyện phát sinh đều xuất hiện tỷ mỉ trong đầu hắn lần nữa.

Thế là hắn cho đối phương một cơ hội. Hắn một mình cô độc, yếu ớt đến không thể yếu ớt hơn.

Dùng điều này để trả lời, xem mục tiêu đối phương là ai.

Nếu như hai người này không hành động, chắc chắn hắn cũng bắt họ lại. Còn họ hành động, đáp án ngay lập lức sẽ hiện ra.

Theo thời gian suy ra, nhóm đầu tiên tiến vào cùng hắn.

Bởi vậy, ngay từ đầu khi hắn vừa xuyên qua đã muốn giết hắn. Nếu không phải bởi vì hắn tiếp xúc thành công với Lý Thúc Đồng, khiến đám người

này e ngại thì hắn đã là người chết rồi.

Về sau, nhóm tử sĩ tiếp theo tiến vào, nhận được mệnh lệnh có chết cũng phải giết được hắn, nên mới vội vã hành động như vậy.

Cuối cùng, ai muốn giết mình, nhân tuyển khác của vị trí cái bóng sao?

Khánh Trần không thể xác định, nhưng hiện tại chỉ có mỗi suy đoán này.

Xem ra, tranh đoạt vị trí cái bóng nguy hiểm hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Cái bóng của tập đoàn Khánh thị chuyên làm những việc bẩn thỉu, nên tranh đoạt vị trí này cũng không từ thủ đoạn nào. Có can đảm loại trừ người cạnh tranh mới xứng bước lên vị trí cái bóng.

Khi 9 nhân tuyển này bắt đầu tranh đoạt, họ không phải thi xem ai hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn, mà xem ai quyết đoán hơn, ác độc hơn.

Lúc này, 4 người máy giám ngục cũng đã chạy tới.

Song đám người máy này không làm khó Khánh Trần, mà kéo hai người này ra ngoài.

Khánh Trần biết hai người này chắc chắn gặp phải thẩm vấn và tra tấn cực kỳ ghê gớm, bởi vì chính bản thân hắn vừa mới trải qua.

"Ông chủ? Làm sao bây giờ?" Lộ Quang Nghĩa hỏi.

"Đợi bọn họ mở miệng." Khánh Trần nói xong, cũng không nhìn về đám người Lâm Tiểu Tiếu, mà bước tiếp về khu đọc sách.

...

Ban đêm, nhà tù số 18 lại quay trở về yên tĩnh.

Khánh Trần còn đang nằm trên giường suy nghĩ, thì cánh cửa bằng hợp kim phòng giam của hắn lại mở ra.

Hắn không hề ngạc nhiên, mà chậm rãi bước ra ngoài, bước xuống dưới đại sảnh. Nơi mà Lý Thúc Đồng, Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Vãn đang ngồi đó chờ hắn.

Đây là việc mọi người đã cẩn thận thống nhất với nhau. Lý Thúc Đồng muốn dạy hắn điều mà không muốn người khác biết. Cũng may, sau 9 giờ tối, đám tù nhân sẽ bị cưỡng chế trở về phòng giam. Điều này khiến cho Khánh Trần có đủ thời gian học tập... làm sao để trở thành người siêu phàm.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần hỏi: "Có chuyện gì muốn hỏi sao? Trước khi học tập có thể xử lý vài chuyện khác."

"Ai muốn giết tôi?" Khánh Trần hỏi.

"Còn chưa điều tra ra." Lâm Tiểu Tiếu đứng cạnh trả lời: "Hai người này được huấn luyện rất tốt, bên trong ác mộng cũng không nói một lời nào. Hai người này trước khi được sắp xếp vào đây, đã được chọn lựa rất kỹ càng, cho nên cũng khó điều tra ra được điều gì. Máy móc thay thế của bọn họ cũng được làm riêng, để tránh bị điều tra xem sản xuất tại nơi nào. Nhưng cậu yên tâm, cho tôi 7 ngày sẽ cho cậu một câu trả lời thoả mãn."

"Cám ơn." Khánh Trần gật đầu.

Lý Thúc Đồng suy nghĩ chút rồi nói thêm: "Tóm lại, mấy tên nhóc Khánh thị các cậu, muốn tranh vị trí cái bóng, nguy hiểm là không thể tránh khỏi. Điều này cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Vì sao phải dùng mọi thứ vào việc tranh vị trí này?" Khánh Trần không hiểu: "Dù cho biết rằng cửu tử nhất sinh cũng không nề hà?"

Lý Thúc Đồng cười cười nói: "Bởi vì, không biết từ bao giờ Khánh thị đã có một quy định. Muốn lên vị trí chủ nhân phải làm qua vị trí cái bóng."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 43: Hô hấp

"Muốn trở thành chủ nhân Khánh thị phải có được vị trí cái bóng?" Khánh Trần nghi ngờ.

Từ đầu đến giờ, hắn chưa hề biết khái niệm tranh đoạt vị trí cái bóng là gì? Trước đó là vì không muốn lộ thân phận, chỉ còn cách giả ngu coi như mình đã biết hết mọi chuyện.

Nhưng hiện tại có thể hiểu rất nhiều chuyện.

Chuyện nào không biết, hỏi trực tiếp luôn!

Lý Thúc Đồng đã biết hắn không phải người tại Thế Giới bên Trong, nên nói nhẹ nhàng, giống như thầy giáo giải đáp mọi thắc mắc của học sinh: "Nghe nói, Khánh thị đã tồn tại trước cả kỷ nguyên văn minh. Thời điểm đó, cái bóng chỉ là nhân vật Khánh Thị dễ dàng vứt bỏ. Bọn họ chọn vị trí này từ người bên trong Khánh thị, quyền lực cũng không lớn như bây giờ."

"Về sau, có một nhân vật tài hoa xuất chúng đã dùng vị trí cái bóng bước lên vị trí chủ nhân. Từ đó, người này đặt ra quy định này."

"Tất cả các đời chủ nhân đều phải đảm nhiệm qua vị trí cái bóng, đối mặt với tất cả sự việc bẩn thỉu nhất của thế giới này. Mà người đã từng làm qua vị trí cái bóng, gia tộc vĩnh viễn không bỏ rơi, sẽ được phụng dưỡng suốt quãng đời còn lại."

Khánh Trần nghi ngờ: "Vậy có bao nhiêu cái bóng."

Lý Thúc Đồng trả lời: "Bình thường cứ 10 năm sẽ có một đợt tuyển chọn. Chủ nhân Khánh thị sẽ chọn ra một người đảm nhiệm vị trí này."

Lão tiếp tục nói: "Bây giờ y học đã phát triển rất tiên tiến, một vị chủ quản một gia tộc thoải mái sống tới 100 tuổi, có người còn sống tới 150 năm. Cho nên, thời điểm chủ nhân lui xuống sẽ chọn ra chủ nhân mới từ 10 đến 15 người từng đảm nhiệm vị trí cái bóng."

"Những cái bóng khác thì sao?" Khánh Trần hỏi.

"Ở ẩn." Lý Thúc Đồng nói: "Có thể sống bình an đến lúc chết. Làm cái bóng, không chỉ có tư cách lên làm chủ nhân, mà nắm trong tay một kim bài miễn tử."

"Tôi luôn cảm giác được chế độ nơi này quá kỳ quái. Người tổ tiên kia của Khánh thị đã từng làm qua cái bóng, biết vị trí này quá khổ cực, tại sao còn có ý định dùng cách ác độc này để lựa chọn?" Khánh Trần vẫn chưa hiểu được.

"À, mỗi lần tuyển chọn là 9 người là do con của vị kia đưa ra quy định này. Có lẽ con của người đó thấy được nhân tuyển cho vị trí này toàn là phế vật, không ai sau này có thể giúp được mình. Nên người con đó quyết định chọn ra 9 người tiềm năng trong số người dưới của mình. Người chiến thắng chắc chắn là người mạnh nhất." Lý Thúc Đồng giải thích.

"Vị tổ tiên kia của Khánh thị không ngăn cản con của mình sao?" Khánh Trần hỏi.

"Từ ban đầu, cuộc chiến dành vị trí cái bóng chỉ để mọi người làm nhiệm vụ, ai tạo được thế lực mạnh hơn thì người đó thắng." Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Nhưng càng về sau, hơn một nghìn năm trôi qua, việc tranh đoạt vị trí cái bóng dần biến tướng, dần dần thay đổi thành ai có thể sống sót sẽ đạt được vị trí cái bóng này."

Khánh Trần gật đầu, giờ đây mới cảm thấy chuyện này logic.

Tổ tiên đưa gia quy định theo chủ nghĩa lý tưởng, nhưng dần dần theo thời cái lý tưởng này biến thành mục nát.

Không có đồ vật nào mãi mãi không thay đổi, vì suy nghĩ con người cũng không ngừng thay đổi.

"Về sau, việc tranh đoạt cái bóng cứ như vậy kéo dài." Lý Thúc Đồng nói: "Có lẽ một người là chủ nhân một tập đoàn lớn như Khánh thị, mà không độc ác, thì sao tập đoàn của họ có thể đặt chân ở thế giới này."

"Đúng vậy." Khánh Trần gật đầu: "Cho nên, hiện tại tôi cần phải cẩn thận nhiều hơn, bởi vì 8 nhân tuyển cái bóng kia sẽ không để yên cho tôi tồn tại."

"Ừ." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Nói thật, lần tranh đoạt này nằm ngoài dự đoạn của tôi. Bình thường, đám người kia sẽ không ra tay gấp gáp như vậy, trừ khi cảm nhận được cậu uy hiếp rất lớn tới họ."

"Bởi vì tôi đi lại gần với ngài sao?" Khánh Trần đưa ra dự đoán: "Không đúng, không đúng, thời điểm tôi còn chưa nhận biết ngài, đã có tử sĩ theo tôi đi vào."

"Không cần nghĩ quá nhiều, thời gian sẽ trả lời tất cả câu hỏi." Lý Thúc Đồng nói.

"Tôi có thể thoát khỏi việc tranh đoạt vị trí này sao? Từ bỏ Khánh thị gia nhập Kỵ Sĩ có được không?" Khánh Trần hỏi.

"Sao lại không được." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Nhưng cậu không nên gia nhập Kỵ Sĩ thì tốt hơn, cậu không thấy tôi còn bị giam tại nơi này sao? Sau này, về đêm tôi sẽ dạy cậu, còn ban ngày giống như trước đây thì hơn. Với lại, tôi đề nghị cậu không nên rời khỏi cuộc tranh đoạt này, cậu không biết quyền lực của cái bóng lớn như thế nào đâu."

"Vâng." Khánh Trần gật đầu. Hắn không thuộc tuýt người sợ chết, nếu như Lý Thúc Đồng nói hắn đừng rời khỏi, vậy hắn sẽ chơi đùa cũng những nhân tuyển kia.

Lúc này, trong nhà tù số 18 trống trải kỳ lạ, Khánh Trần không còn cảm giác được sự gò bó.

Lý Thúc Đồng ngồi khoanh chân xuống đất, mèo to nằm sát cạnh lão ngủ thiếp đi. Khánh Trần cũng học theo, khoanh chân ngồi xuống đối diện.

"Còn gì muốn hỏi nữa không?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Tôi nhìn thấy Thế Giới Bên Trong dùng súng ống là chính, vậy có còn vũ khí nào đáng sợ hơn không?" Khánh Trần hỏi.

"Có, nhưng không nhiều." Lý Thúc Đồng trả lời: "Nơi này chú trọng vào những máy móc thay thế cỡ nhỏ như lựu đạn EMP. Còn trang bị những vũ khí đặc biệt bên trong máy móc thay thế. Nhưng quân đội vẫn dùng súng ống làm chủ đạo, đạn phần lớn đều là đồng."

Khánh Trần nghi ngờ: "Khoa học kỹ thuật tại Thế Giới Bên Trong đã phát triển cực cao, vì sao lại vẫn giống như ở Thế Giới Bên Ngoài vậy?"

Lý Thúc Đồng cười nói: "Bởi vì, muốn giết một người, chỉ cần một viên đạn là đủ."

Khánh Trần đã hiểu. Mọi người vẫn sử dụng chúng, không phải lấy giá cả ra để so sánh, mà cảm thấy nó là đủ rồi.

Từ đủ là quan trọng nhất.

Giống như trên mạng, từng đã có người nói, cái gương tại Thế Giới Bên Trong đã phát triển khoa học kỹ thuật rất cao cũng không giống như trong tưởng tượng. Ngoại trừ khả năng loại bỏ sương mù, còn chẳng có gì kèm theo.

Bởi vì một điều đơn giản, chức năng của có cũng chỉ cần có vậy. Không phải khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, cách sử dụng đồ vật theo đó mà phức tạp theo.

"Được rồi, việc ngoài lề đã xong, nói chuyện chính thôi." Lý Thúc Đồng nói.

"Còn đường xa nhất, trong tất cả những con đường tắt sao?" Khánh Trần hỏi.

"Đúng vậy." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Đưa tay phải giơ ra."

Khánh Trần đưa bàn tay phải ra trước mặt, Lý Thúc Đồng bỗng nhiên nắm lấy cổ tay hắn.

Chỉ trong chớp mắt đó, Khánh Trần cảm giác được hô hấp của mình dường như ngừng lại, giống như có một ý chí tinh thần cực mạnh nào đó đang điều khiển nhịp độ hô hấp của mình, thậm chí tốc độ máu chảy cũng đang bị điều khiển.

Hắn bị Lý Thúc Đồng nắm lấy mạch, giống như có thêm một cái gông cùm xiềng xích khoá lại cơ thể.

Sau đó, nhịp đô hô hấp của Lý Thúc Đồng biến hoá. Khánh Trần ngơ ngác nhìn đối phương phun ra một làn sương trắng, tiếp theo từ gương mặt kéo đến tai xuất hiện một đường chỉ giống như ngọn lửa.

Khánh Trần giật mình!

Những biến hoá của người này, hoàn toàn trái ngược với lẽ thông thường.

Hắn còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, đã cảm thấy hô hấp của mình bị cưỡng ép thay đổi. Tim mình đập, hô hấp, tất cả dường như không giống bình thường!

Khánh Trần cảm giác được cùng với sự thay đổi hô hấp, là có một ngọn lửa cuộn trào tiến vào trong cổ họng của hắn, tiếp tục áp sát lá phổi. Nhiệt độ kinh khủng đó dần dần thiêu đốt toàn thân, kèm theo đó là nỗi đau như muốn xé rách tim gan!

Không phải là độ nóng thật sự, chỉ là ảo giác không hiểu tại sao tạo thành đau đớn.

Từ từ, hai bên gò má của Khánh Trần cũng bắt đầu xuất hiện đường chỉ hình ngọn lửa, cảm giác đau đớn theo đường chỉ ấy tiến vào trong não bộ.

Hắn muốn tránh thoát cái nắm tay của Lý Thúc Đồng đang biến hoá cơ thể mình. Nhưng Diệp Vãn đứng cạnh bình tĩnh nói: "Chịu đựng."

Khánh Trần dần dần bình tĩnh lại, không còn giãy dụa nữa, cũng không để lộ ra cảm giác đau khổ như vừa này.

Giống như ngày hôm qua, hắn trải qua cực hình bằng nước vậy.

Lâm Tiểu Tiếu nói: "Nhớ kỹ tôi từng nói gì sao? Phải trải qua cuộc sống đau khổ, mới có thể nhận được tương lai tốt đẹp."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 44: Chịu đựng đau đớn

Cảm giác như bị thiêu đốt, máu nóng sôi trào, tim đập thình thịch.

Khánh Trần cảm thấy, thế giới như bị động phá vỡ, kèm theo đó là cuộc sống của bản thân mình đang bùng cháy lên.

Có điều, cảm giác bỏng rát này rất nhanh đã biến mất. Theo hô hấp, đường chỉ bằng lửa trên mặt hắn và Lý Thúc Đồng vẫn còn, nhưng từng đoàn không khí hắn hít vào trong phổi giống như làn gió mát khiến thân thể thoải mái, không còn cảm giác đau đớn nữa.

Lâm Tiểu Tiếu đứng cạnh nhắc nhở: "Giữ vững tâm lý, não bộ của cậu nhận được cảm giác thoải mái sẽ nhanh chóng quên đi đau đớn vừa rồi. Tất cả đều là đau đớn, nhớ kỹ tất cả đều là đau đớn. Chuẩn bị giờ phút này cậu sẽ tan vỡ, nếu cậu không qua được cửa ải này, chẳng ai có thể giúp nổi cậu."

Tâm trí Khánh Trần khẽ run lên, bởi vì Lâm Tiếu Tiếu nói trong giây phút đó khổ sở đau đớn sẽ xâm chiếm não bộ của mình.

Lần đầu tiên hắn tự mình sống độc lập, trải qua việc đứt tay khi phải nấu cơm. Thời điểm bị đứt tay đó, lưỡi dao từ từ cứa qua, ngay cả từng cái vân tay bị cắt đứt vẫn còn in sâu trong ký ức của hắn.

Lúc bị dùng hình bằng nước, hai lá phổi nhận vào từng giọt nước lạnh toát, giống như từng chiếc rễ cây độc. Những chiếc rễ bằng băng lạnh lẽo đâm vào trong phổi của mình.

Trong phòng tối, trước khi bị dùng hình bằng nước tra tấn, một giây trước

thân thể hắn như sa mạc khô hạn.

Còn có buổi chiều, ngày mà mẹ đã bỏ rơi hắn.

Cùng với đó là hình ảnh của mẹ kéo theo chiếc rương hành lý rời đi.

Tất cả mọi điều này giống như bị một cơn thuỷ triều cuốn đi sạch sẽ, giống như vách núi cạnh bờ biển bị đập ra thành đá vụn.

Những con sóng biển đen kịt giống như con dao sắc nhọn, vang lên tiếng gào thét kêu rên vào trong không gian trống rỗng.

Khánh Trần tựa như quay trở về thời điểm bị dùng hình bằng nước, nhắm mắt lại.

Một lần nữa, hắn lại rơi vào trong bóng tối mơ hồ.

Dưới vực sâu thăm thẳm lại vang lên tiếng gọi dịu dàng: "Đi cùng mẹ."

Khánh Trần trả lời: "Đường xa như vậy mình còn có thể tự đi, quãng đường còn lại, cũng nên đi một mình thôi."

Dường như trong cái chớp mắt đó, hắn lại mở mắt ra lần nữa.

Chẳng trách Lý Thúc Đồng đã nói, nếu cánh cửa kia mà bản thân mình không bước qua được thì không thể nào đi con đường của lão được.

Thì ra cách cửa đó là giờ phút này.

Hô hấp của Khánh Trần giống như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Ngọn lửa ấy trong khoảnh khắc này đã đốt sạch những chuyện cũ trước đây. Từ đó, hắn hiểu được lựa chọn của mình, không cần phải hối hận, không cần phải quay đầu nhìn lại.

Quãng đời còn lại, tất cả nằm ở phía trước.

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu tỏ ra kinh ngạc. Hai người đứng bật dậy nhìn nhau, họ không tin được giờ phút này Khánh Trần vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Bọn họ đã từng trải qua sự đau khổ này, khi mọi sự đau đớn tập trung vào một điểm. Bọn họ đã cảm nhận được, ý chí bị vỡ tan là khái niệm gì.

Chỉ có thể đối mặt với sự đau khổ của mội người, mới có thể từ đó thoát ra được vực sâu 'lương tâm' . Vứt bỏ quá khứ mình, mở ra tương lai, tiến bước về phía trước.

Lâm Tiểu Tiếu lẩm bẩm: "Có lẽ, Khánh Trần có năng lực gặp qua là không thể quên. Nên những đau khổ từ trước tới nay, hắn chưa từng quên. . ."

Não bộ còn người có xu thế bảo vệ, nó sẽ cố gắng giúp bản thân quên đi vài thứ. Từ đó cuộc sống bản thân sẽ tốt hơn.

Thế nhưng, khả năng đặc biệt của Khánh Trần giúp hắn rất nhiều, nhưng cũng khiến hắn nhận được đau đớn gấp trăm nghìn lần người thường.

Mà cái vực sâu kia, hắn đã sớm vượt qua được rồi.

Lý Thúc Đồng từ từ buông cổ tay hắn ra, xúc động nói: "Cảnh cửa này so với tưởng tượng của tôi còn thuận lợi hơn."

Chẳng biết tại sao, khi lão ý thức được người trước mặt mình phải đối mặt với điều gì, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác chua xót.

Không một ai rõ, cuộc sống người thiếu niên này trải qua điều gì, khi người này nhận được năng lực đặc biệt, đã phải gánh lấy chuyện gì.

Đường vân bằng lửa trên mặt Khánh Trần từ từ biến mất. Hắn hỏi: "Cách hô hấp này có tác dụng gì?"

Nguyên nhân hắn hỏi vậy là do cảm giác được thân thể mình hiện tại chưa

thấy điều gì đặc biệt.

Hắn chỉ cảm thấy tinh thần mình thoải mái, vô cùng dễ chịu. Cảm giác yếu ớt do bốn ngày bị cực hình đã biến mất không còn.

"Đây là cách thức phụ trợ." Lý Thúc Đồng nói: "Thuật hô hấp chính là hô hấp với tần suất khác biệt. Hiện tại, cậu còn chưa thể tự mình làm được, đợi tôi giúp cậu làm mấy lần, cậu sẽ nhớ kỹ được nhịp điệu của nó."

Nhưng lão vừa dứt lời, Khánh Trần đang ngồi phía đối diện Lý Thúc Đồng. Vốn dĩ đường vân trên mặt đã biến mất, nay lại từ từ hiện ra.

Lần thứ nhất nụ cười gượng gạo xuất hiện trên mặt lão: "Tôi quên mất cậu có khả năng đặc biết, có thể ghi nhớ lại nhịp điệu hô hấp này."

Không thể trách Lý Thúc Đồng tại sao lại lộ ra hình dáng này. Năm xưa, thầy của lão phải dẫn dắt lão hơn 40 lần mới khiến lão miễn cưỡng nhớ kỹ nhịp điệu hô hấp kia và có thể tự mình làm.

Nhưng hiện tại, người đối diện lão chỉ cần một lần là có thể làm được.

Lý Thúc Đồng ổn định cảm xúc lại: "Nếu cậu không cần tôi dẫn dắt nữa, vậy thì nói cho cậu truyền thừa Kỵ Sĩ đi. Còn tác dụng của thuật hô hấp thì có thể nói sau."

"Từ khi tổ chức Kỵ Sĩ thành lập, người sáng lập kia đã phát hiện ra bí mật của gen ẩn."

"Dựa vào tổng kết của người đó, con người phải vượt qua 8 cửa ải vô sinh tử, gen này sẽ được mở ra."

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Nếu như cậu hoàn thành 8 cửa ải sinh tử này mới được coi như là một chuẩn Kỵ Sĩ. Mở ra gen ẩn, siêu phàm thoát tục."

"Thời điểm đó, Kỵ Sĩ còn rất nhiều, bọn họ đi theo bước chân nhân loại, trải qua thời kỳ biến đổi lớn của của thời đại. Cũng may, vẫn có người

sống sót khi nhân loại khai sáng ra kỷ nguyên văn minh mới."

"Nhưng sau này, số Kỵ Sĩ ngày càng ít đi, không phải bởi vì không có nhân tuyển thích hợp, mà bởi vì có một vài cánh cửa sinh tử phải được thực hiện ở vùng biển cả. Nhưng hiện tại, những khu vực biển cả đã biến thành vùng cấm kỵ, trước đó là cửu tử nhất sinh, bây giờ là thập tử vô sinh."

"Thiếu một cánh cửa sinh tử, gen ẩn không thể nào mở ra được."

"Nhưng vào thời điểm đó, đảm nhiệm lãnh tụ Kỵ Sĩ Tần Sanh là một thiên tài. Người này sáng tạo ra một loại hô hấp phụ trợ, người thừa kế sau này chỉ cần vào thời điểm khiêu chiến cánh cửa sinh tử sử dụng thuật hô hấp này, có thể bước qua cánh cửa sinh tử, mở ra một phần gen ẩn, không nhất định phải hoàn thành tất cả mới mở được."

"Dù như vậy, khi cậu mở ra một cách cửa sinh tử, cũng không thể so sánh với Kỵ Sĩ mở ra 8 cánh cửa được. Nhưng chỉ cần cậu mở được 6 cánh cửa, thực lực hoàn toàn vượt qua đám Kỵ Sĩ thế hệ trước."

"Nếu dựa vào thực lực phân chia tại Thế Giới Bên Trong, có sáu cấp độ lần lượt là ABCDEF, mở được 6 cánh cửa sinh tử là bước vào cấp độ A."

Hắn bỗng nhớ ra chuyện vội hỏi: "Vậy sư phụ, cấp bậc của người là gì vậy?"

Diệp Vãn đứng cạnh trả lời: "Ông chủ là cấp S."

Bởi vì, Lý Thúc Đồng đã hoàn thành được 7 cánh cửa sinh tử, chỉ kém một cánh cửa cuối cùng.

"Nhưng thuật hô hấp này có điểm nào thần kỳ lại có thể trợ giúp lấy được năng lực từ gen ẩn?" Khánh Trần hỏi.

Tâm trạng của hắn từ nãy đến giờ có phần xúc động, bởi mình có thể chạm vào được năng lực của thế giới này. Nhưng hắn vẫn còn có điều chưa hiểu.

"Con chắc hẳn đã biết đến Dopamine chứ?" Lý Thúc Đồng hỏi.

Tuy rằng Khánh Trần có năng lực gặp qua là không thể quên được, nhưng trước kia hắn chưa từng để ý đến thành phần này, chỉ có thể dựa vào chút tin tức còn sót lại trong trí nhớ: "Dopamine là chất tiết ra nhằm mang lại hạnh phúc cho con người, nhưng cũng ba loại như: Vui chơi, trúng sổ xố, đánh bạc lúc đó chất này được tiết ra nhiều nhất. Giống như hoạt động thể thao hay thư giãn khiến cho con người thoải mái là do Dopamine mang lại."

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Lý thuyết là như vậy, nhưng chất tiết ra thế nào cũng không tác động trực tiếp khiến người ta vui vẻ như vậy, nó chỉ là một chất tiết ra từ giây thần kinh, phụ trách vận chuyển làm cho con người tạo thành 5 loại sắc thái vui vẻ. Nhưng người đời nói có ba loại cơ bản trên cũng không sai, có điều con phải hiểu được, nó không phải sự vui vẻ, đó là một loại mong ước khiến con người bị nghiện."

"Còn Dopamine người nói là gì?" Khánh Trần hỏi.

"Dopamine này là một chất trước đắng sau ngọt, nó kết hợp với chất kích thích trong cơ thể, có tác dụng giảm cơn đau, nhưng đây là công dụng cơ bản nhất." Lý Thúc Đồng nói: "Tần Sanh tiền bối đã kiểm tra rất chi tiết và phát hiện ra thời điểm Kỵ Sĩ vượt qua cánh cửa sinh tử, bản thân bài tiết ra rất nhiều chất Dopamine."

"Cho nên tiền bối cho rằng, chất bài tiết ra khiến con người lún sâu vào vũng bùn đó, chính là chìa khoá mở ra cánh cửa sinh tử đến gần với việc mở ra gen ẩn kia."

"Từ việc này, trong tổ chức Kỵ Sĩ mới truyền ra một câu: trải qua cuộc sống đau khổ, mới có thể trở nên cao cấp hơn."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 45: Vật cấm kỵ

Dịch: Gia Cát Nô

Khánh Trần nghe Lý Thúc Đồng giải thích về truyền thừa của Kỵ Sĩ. Qua đây, hắn cũng suy nghĩ được, nhóm tiền bối đi trước của Kỵ Sĩ vì để tìm ra một con đường mới, đã phá vỡ rất nhiều rào cản.

Bởi vì sự việc biển cả chặt đứt con đường vượt qua 8 cánh cử sinh tử, cho nên bọn họ phải tự mình kiếm một con đường ra.

Hắn hỏi: "Vậy thuật hô hấp và Endorphin có quan hệ thế nào? Vì sao nhờ sự trợ giúp của thuật hô hấp, sẽ có tác dụng mở ra gen ẩn?"

"Bởi vì thuật hô hấp khiến người đó cảm nhận được đau đớn khi mà cơ thể tiết ra dopamine. Cách làm này là một kỹ xảo khống chế thân thể, sử dụng hô hấp rèn luyện cơ thể. Cậu chỉ cần dùng ba tháng sẽ có tác dụng bằng người ta phải đi con đường khác mấy năm." Lý Thúc Đồng trả lời: "Cho nên khi con hoàn thành toàn bộ quá trình hô hấp và vượt qua cánh cửa sinh tử, lượng endorphin sẽ cao hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần."

"Còn có tác dụng khác sao?" Khánh Trần hỏi.

"Chờ con hoàn thành vượt qua cánh cửa sinh tử đầu tiên, ta sẽ nói cho con nó còn tác dụng gì. Hiện tại có nói cũng không có ý nghĩa gì." Lý Thúc Đồng nói.

"Không thể tiêm trực tiếp endorphin vào cơ thể sao?" Khánh Trần hỏi. Hắn biết trình độ khoa học kỹ thuật tại thế giới bên trong, chắc chắn có cách làm việc này mà không để lại di chứng gì.

Lý Thúc Đồng cười nói: "Đây là thời đại mà ngay cả tình yêu cũng có thể bị làm giả bằng phenylethylamine. Nhưng con phải hiểu được, dùng vật từ bên ngoài mãi mãi chẳng sinh ra tác dụng gì. Có người đi trước đã thử nghiệm không dùng thuật hô hấp, mà trực tiếp tiêm endorphin vào cơ thể, nhưng khi đã vượt qua cánh cửa sinh tử lại chẳng mở được một chút gen ẩn nào."

"Chúng ta đã có thể tìm ra cách lợi dụng endorphin, nhưng không cách nào tìm hiểu được gen ẩn. Từ trước đến giờ, gen ẩn vẫn là một thứ thần thánh của Kỵ Sĩ mà không một ai đụng tới được."

"Chúng ta chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất, là tuân thủ tuyệt đối quy tắc của thời đại trước. Cho nên, ta có nói, đây chính là con đường tắt xa nhất, bên trong tất cả con đường tắt mà nhân loại biết được. Mà con đường thành thần chỉ có một, chính là chịu đựng đau khổ luyện tập."

"Vâng, con sẽ nhớ kỹ." Khánh Trần trả lời: "Nếu như còn dùng thuật hô hấp, bước hết 8 cánh cửa sinh tử thì sao?"

"Vấn đề này hỏi hơi thừa." Lý Thúc Đồng lắc đầu.

"Có khả năng." Khánh Trần nhìn sư phụ mình nói: "Bởi vì Thế Giới Bên Ngoài biển rộng... lại không phải nơi cấm kỵ."

Hắn nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên của Lý Thúc Đồng. Sư phụ của hắn luôn là người điềm tĩnh, rất tự tin vào kiến thức bản thân, dường như không có điều gì khiến ông ấy quan tâm.

Nhưng, khi nghe hắn nói điều này, sắc mắt ông có vẻ thay đổi.

"Đúng vậy, nơi đó của các người không có người siêu phàm, sao có thể suất hiện địa điểm cấm kỵ được." Lý Thúc Đồng ngạc nhiên: "Cho nên, con có thể tử thế giới khác vượt qua 8 cánh cửa sinh tử."

"Địa phương cấm kỵ và vật cấm kỵ rột cuộc là cái gì?" Khánh Trần nhịn

không được vẫn phải hỏi điều này.

Diệp Vãn nhìn thấy ông chủ vẫn còn chìm trong suy nghĩ, nên lên tiếng giải thích: "Bản chất vật cấm kỵ và địa điểm cấm kỵ, đều xuất phát từ một tồn tại: người siêu phàm."

"Người siêu phàm?" Khánh Trần hỏi.

"Đúng." Lâm Tiểu Tiếu giải thích: "Sau khi người siêu phàm vô tình chết đi, dòng máu mạnh mẹ vô cùng của người này sẽ chảy xuống đất, tưới nhuần sinh linh nơi đó: Con kiến, bọ cạp, rết, bất cứ một loại côn trùng nào tồn tại. Và nuôi sống cả thực vật còn cả vi sinh vật. Kết quả, những nơi Tử Vong Chi Địa khiến các sinh vật tiến hoá, biến Tử Vong Chị Địa thành địa phương cấm kỵ."

"Biển cả tại Thế Giới Bên Trong tại sao khủng bố? Bởi vì qua điều tra của tập đoàn Lộc Đảo, bọn họ nghi ngờ có một con cá voi tiến hoá đã chết, sau đó máu của nó đã thẩm thấu vào toàn bộ đại dương."

"Bọn họ sao có thể điều tra được?" Khánh Trần hỏi.

"Lộc Đảo đã tạo ra một đoàn tàu ngầm không người lái, nhằm thăm dò bên trong đại dương. Nhưng trước khi con tàu bị các sinh vật biển phá vỡ, bọn họ đã nhìn thấy một bộ xương cá voi vô cùng lớn." Lâm Tiểu Tiếu giải thích: "Đây là hồ sơ tuyệt mật vào mấy trăm năm trước, mới được giải đáp vài thập niên gần đây thôi."

"Mịa." Lâm Tiểu Tiếu khá thiếu từ miêu tả: "Thật sự con mịa nó lớn."

"Nói rõ hơn đi." Khánh Trần khó chịu nói.

"Tàu ngầm không người lái trang bị thấu kính wide, từ khoảng cách xa 300 mét chụp cái đầu của nó mà không chụp hết được cái đầu." Lâm Tiểu Tiếu nói.

Khánh Trần bồi hồi: "Thật sự quá lớn."

Từ đó đến nay, con người không dám nghĩ đến điều tra khu vực này nữa.

"Còn vật cấm kỵ là gì?" Khánh Trần hỏi.

"Vật cấm kỵ là khi người siêu phàm chết trong khoảng từ mười đến 100 năm hoặc hơn tạo thành. Người đó khi còn sống sở hữu năng lực siêu phàm nào sau khi chết sẽ hoá thành hình thái đó." Lâm Tiểu Tiểu giải thích.

"Có thể nói ví dụ rõ hơn không?" Khánh Trần hỏi.

"Có một vài vật cấm kỵ đã hiện ra khi người siêu phàm còn sống. Giống như tại hoang dã của thành phố số 16, có một con tàu 6 khoang xe, chạy bằng hơi nước cứ từ từ chạy đi. Không một người nào biết nó đi về chỗ nào, thỉnh thoảng vẫn dừng lại. Nếu như cậu vứt tiền vào trong cửa sổ đầu tàu, nó sẽ dẫn cậu đi đến địa phương muốn đi, trừ khi đến điểm cuối còn không sẽ không dừng lại."

"Kim tệ..."

"Đúng vậy, đầu của chiếc tàu này chứa đầy kim tệ. Rất nhiều xã đoàn muốn dùng nó làm phương tiện buôn lậu, nhưng có điều tìm được nó cũng không phải dễ dàng gì."

"Nếu có người muốn ăn trộm vàng trong đó?" Khánh Trần hỏi.

"Nó sẽ đóng của toa xe, nhốt kẻ đó vào bên trong, mãi cho tới khi kẻ đó chết đi. Cho nên trong toa xe cũng có rất nhiều hài cốt." Lâm Tiểu Tiểu vui vẻ, hớn hở nói tiếp: "Bởi vậy, có một ngày cậu gặp được nó, đừng nghĩ đến việc ăn trộm kim tệ."

Khánh Trần gật gật đầu.

"Cũng có rất nhiều vật cấm kỵ không liên quan đến năng lực của người siêu phàm, thậm chí nó còn có thể là sinh vật bất tử." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Nếu như cậu có thể bắt được nó, vậy sẽ nhận được phục vụ từ nó."

"Nếu như không có cách nào thu phục nó thì sao?"

"Vậy nó sẽ cực kỳ nguy hiểm."

Lúc này, Lý Thúc Đồng đã nghĩ thông mọi việc, bèn đứng dậy nói: "Đối mặt với vật cấm kỵ. Chúng ta giống như những thợ săn trong rừng rậm, trong tay chỉ có một thanh kiếm, mà đã biết được phải đối mặt với rất nhiều mãnh thú, cũng hiểu được những mãnh thú này khác biệt. Chúng ta cần phải tìm ra điểm khác biệt của từng loại, để biết cách đối phó chúng như thế nào. Và quan trọng nhất, phải biết loại nào có thể chiến đấu được, loại nào cần phải né tránh. Nhưng hiện tại, mãnh thú ngày càng nhiều, cho nên cần có tổ hợp thợ săn chống lại chúng, kết qua Cấm Kỵ Tài Phán Sở xuất hiện. Bọn họ không chỉ đối địch với đám mãnh thú, mà còn xử lý đám người chăn nuôi mãnh thú."

"Bọn họ không chỉ thu về vật cấm kỵ, cũng sẽ thu tất cả người siêu phàm có khả năng sinh ra vật cấm kỵ. Vì bọn họ không muốn có một ngày, đám mãnh thú kia phá huỷ thế giới của con người."

Khánh Trần nghe được lời này, bỗng rơi vào suy nghĩ.

Lý Thúc Đồng nhìn hắn rồi nói: "Từ hôm nay trở đi, Diệp Vãn sẽ dạy con kỹ thuật chiến đấu. Huấn luyện cơ thể của con, kèm theo đó là kỹ năng khiêu chiến với 8 cánh cửa sinh tự. Ta rất hâm mộ con, bởi con sinh ra tại Thế Giới Bên Ngoài, nhưng điều đó không phải quan trọng nhất, mà điều quan trọng là con có khả năng thay đổi thời đại này. Bắt đầu đi, ta không thể nhịn được muốn nhìn thấy ngày đó."

Lý Thúc Đồng nói xong bèn rời đi.

Nhà tù số 18 vào ban đêm trong u ám, nhưng Khánh Trần cảm giác được so với ánh năng tươi sáng tại Thế Giới Bên Ngoài, mình thích nơi này hơn.

Bản thân hắn đang ở trong nhà tù, nhưng cảm nhận rõ ràng hi vọng và sự tự do

Ác Mộng Của Đêm - Chương 46: Thăm thân

Quá trình huấn luyện đã bắt đầu mà chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào.

Ở khu tập thể hình, Diệp Vãn vác ra một cái hộp đựng giữ nhiệt.

Trên hộp có một màn hình LED nhỏ, hiển thị nhiệt độ hiện tại, nút tăng giảm nhiệt độ, độ ẩm và cả chế độ ủ.

Khánh Trần thầm nghĩ đây chẳng phải là nồi điện không dây ư? Xem ra xung quanh nhà tù này có tháp năng lượng.

Diệp Vấn mở nắp hộp ra, bên trong là những miếng thịt bò xếp ngay ngắn.

"Ăn đi", Diệp Vãn nói.

"Đi huấn luyện cơ mà, giờ ăn thì không tốt với dạ dày lắm?" Khánh Trần nói.

"Huấn luyện thuật hô hấp, mày mà không ăn là kiệt sức ngay, bởi vì sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực đấy." Diệp Vãn giải thích.

Khánh Trần nghe vậy thì cảm thụ được sự kỳ diệu của thuật hô hấp. Hắn chợt hỏi: "Từ từ, khi tao sử dụng thuật hô hấp thì cảm thấy có một luồng khí tức kỳ lạ chạy khắp toàn thân. Dường như nó chẳng có lợi ích gì cho thân thể cả, nhưng tao lại có thể khống chế nó."

Diệp Vãn lắc đầu đáp: "Tao cũng chẳng rõ lắm đâu, mày đi mà hỏi ông chủ ấy?"

"Ừ." Khánh Trần không hỏi thêm nữa.

Sáng sớm hôm sau, thời gian đếm ngược còn 20:20:00.

Lâm Tiểu Tiếu ngồi bên cạnh bàn, hỏi Diệp Vãn: "Tiến độ tối qua thế nào rồi? Người bình thường vừa mới huấn luyện cường độ cao chắc không chịu được đâu nhể, nó chịu được mấy giờ?"

Diệp Vãn nhìn gã rồi đáp: "Đầy tạ, được 11 tiếng, tới tận 3 giờ sáng."

"Từ từ, nhìn thân thể nó là chắc chắn trước đây chưa huấn luyện bao giờ, vậy mà luyện đến tận 3 giờ á?". Lâm Tiểu Tiếu sửng sốt rồi lại nói tiếp: "Thím Diệp, mày đừng để hắn tập đến chết nhá! "

"Có thuật hô hấp rồi, sợ gì", Diệp Vãn lắc đầu: "Trước khi huấn luyện, tao cho nó ăn nguyên một hộp thịt bò, lúc tập xong là coi như hết sạch sành sanh. Ông chủ đã dặn dò, yên tâm, tao có chừng mực."

Người bình thường mà ngay ngày đầu tiên đã huấn luyện cường độ cao theo phương pháp này chỉ sợ đã không chịu được, dù chịu được thì cơ bắp cũng nát bét ra rồi.

"Dù có thuật hô hấp thì nó cũng tã như rẻ rách rồi." Lâm Tiểu Tiếu lẩm bẩm.

Diệp Vãn lại lắc đầu đáp: "Dường như nó có thể khai phá được tiềm năng của cả tinh thần lẫn thân thể. Chỉ một lòng hoàn thành mục tiêu huấn luyện mà chẳng quản mệt nhọc của cơ thể, điều này tao chưa thấy bao giờ. Nếu như nó không phải là lữ khách thời gian xuyên việt tới đây, chỉ dựa vào ý chí cỡ này sợ rằng đã thức tỉnh thành siêu phàm giả từ lâu rồi."

"Thế lại tốt ấy chứ, nếu nó đã thức tỉnh thì đâu còn là người bình thường nữa, làm sao mà đi theo con đường của ông chủ được." Lâm Tiểu Tiếu nói.

Lúc này đã đến giờ ăn sáng trong nhà tù số 18. Những cánh cửa kim loại nặng nề mở ra, đám tù nhân xếp hàng từ trên tầng trên đi xuống.

Khánh Trần ngoan ngoãn đi theo hàng, không hề ra vẻ đặc quyền chút nào.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn thoáng qua Khánh Trần, thấy hắn tươi tỉnh hoạt bát, ngay cả di chứng sau bốn ngày tra tấn cũng chẳng thấy tăm hơi.

Gã quay sang hỏi Lý Thúc Đồng: "Ông chủ, thuật hô hấp thần kỳ đến thế sao? Chi bằng tối này ngài cho tôi thử lại xem? Tôi cảm giác mình còn có thể thử một lần."

Lý Thúc Đồng chăm chú nhìn vào bàn cờ tường mà không ngẩng lên, lão nói: "Trước đây khi cho mày thử lại thì lại không dám, giờ muộn rồi, tuổi lớn quá."

"Tôi mới hai mươi bảy tuổi..." Lâm Tiểu Tiếu nói.

"Đời người càng dài, lòng càng khổ đau." Lý Thúc Đồng đáp: "Qua tuổi hai mươi, nỗi khổ mà mày nhận từ cuộc đời càng lúc càng nhiều. Khi sử dụng thuật hô hấp, sẽ chẳng qua được cánh cửa tự vấn lương tâm. Trước đây chúng ta cảm thấy thời niên thiếu đã rất khổ sở rồi, nhưng sau khi trưởng thành mới biết rằng hai kiểu khổ đau đâu có giống nhau."

Nhìn Khánh Trần xếp hàng xuống dưới, ngồi ở một chỗ cách khá xa mình, Lý Thúc Đồng mới buồn bực nói: "Mặc dù tao bảo nó giả vờ bị xa lánh, nhưng bởi vậy mà chẳng còn ai cùng tao chơi cờ thế rồi."

Đúng lúc này, tiếng loa trong nhà tù số 18 đột nhiên vang lên: "Tù nhân số 010101, tù nhân số 002199, tù nhân số... có người thân vào thăm. Xin mời đi theo robot cai ngục số 0 đến số 3, đi tới buồng thăm thân."

010101 là số hiệu của Khánh Trần.

Hắn hơi sửng sốt một chút. Hắn tới thế giới này đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên có người thăm.

Thế cho nên thậm chí hắn còn quên hỏi thăm xem trong nhà tù có cho phép thăm thân hay không.

Lộ Quảng Nghĩa ngồi đối diện hắn nói: "Ông chủ, người thăm thân hôm nay chắc là Khánh Ngôn đấy."

"Ừ." Khánh Trần gật đầu đứng dậy.

Hắn và hơn tám mươi tù nhân khác xếp thành hàng theo thứ tự, sau đó đi qua một cánh cửa kim loại tiến vào một hành lang dài hun hút.

Vách hành lang cũng dùng kim loại để xây nên. Trên trần nhà, còn có hải dải đèn màu trắng chạy dọc, khiến cho người ta có cảm tưởng như đang đi trong đường hầm thời không.

Trên đường đi, một tên tù nhân ngoác miệng hỏi kẻ khác: "Hàn Lâm Sơn, em gái mày lại tới thăm à, xin ảnh một tấm ảnh nhá, tối tao mượn dùng cái! "

Tù nhân phía trước tên là Hàn Lâm Sơn tức giận chửi lại. Nếu đây không phải lúc thăm thân, hai thằng đã xông vào đánh nhau.

Tuy đám tù nhân ồn ào nhưng chỉ cần giữ hàng lối thì đám robot cai ngục cũng mặc kệ.

Trong cả đám tù, chỉ có Khánh Trần là yên lặng.

Không có tên tù nào dám cười đùa với hắn, ngay cả đám tù nhân phía sau cũng cố cách xa hắn một khoảng.

Tới buồng thăm thân, Khánh Trần mở cánh cửa ra thì thấy có một người trẻ tuổi ngồi bên trong.

Người này chừng 25, 26 tuổi, có một đôi mắt đen rất sắc bén.

Đây chính là Khánh Ngôn. Trên người gã mặc một bộ âu phục màu xám, có điều bàn tay là máy móc.

Có điều đây chính là là loại tay máy tinh xảo nhất mà Khánh Trần từng được thấy. Phía ngoài mỗi ngón tay tựa như được nghệ đánh bóng kỹ càng, hai bên được khảm những viền vàng uyển chuyển. Mu bàn tay có hoa văn hình lá Bạch Quả, giống hệt như biểu tượng của bang hội vậy.

Cây Bạch Quả chính là biểu tượng của Khánh thị.

Khánh Trần ngồi xuống trước mặt đối phương. Khánh Ngôn nhìn hắn rồi lạnh lùng cất tiếng: "Chi thứ hai và thứ tư đã đâm đơn kiện mày với bộ phận tài phán của gia tộc. Kiện mày vô cớ chọc vào Lý Thúc Đồng, khiến gã bất mãn. Khánh thị chúng ta dù không sợ họ Lý, nhưng khi không lại chuốc thù oán với Ky Sỹ và Hằng xã. Mong rằng mày ở trong này ngoan ngoan một chút, chớ có đâm đầu vào lửa nữa."

Khánh Trần hơi chút ngạc nhiên, trước kia khi Lộ Quảng Nghĩa nhắc tới Khánh Ngôn, hắn còn tưởng thằng này là bạn, nhưng xem ra không phải như thế.

Hắn nghĩ ngợi một chút rồi hỏi: "Còn những việc khác thì sao?"

Khánh Ngôn lạnh giọng đáp: "Mày phải chú ý đến hoàn cảnh của mình, những nhân cử khác đều có người trợ giúp, mỗi mày là không, dựa vào cái gì mà đòi tranh giành với kẻ khác. Lần này bà hai và bà tư đã quyết tâm tranh giành, mày chớ nên làm pháo hôi cho kẻ khác. Nghe tao, cứ ngoan ngoãn kết hôn với Shindai Kongyin của gia tộc Shindai, Khánh thị sẽ cho mày một vị trí."

Khánh Trần dửng dửng nhìn đối phương, nhưng trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ.

Đây là chuyện quái quỷ gì chứ, ở thế giới này hắn có hôn ước ư? Hơn nữa cái tên này nghe qua không giống của người Trung Quốc.

Shindai... Lẽ nào lại là Shindai trong số năm công ty lớn nhất.

Khánh Trần nghĩ một chút rồi đáp: "Tao vẫn muốn thử lại lần nữa."

Khánh Ngôn không ngờ tới Khánh Trần vẫn trả lời như thế. Gã vuốt lại vạt áo, thong dong nói: "Tùy mày vậy, tao nói cho mày biết, tuy bộ phận tài phán phản đối việc xử phạt ngươi. Nhưng gia tộc sẽ không giúp đỡ mày. Vốn gia tộc không định để mày tranh giành vị trí cái bóng, là mày một lòng muốn tham gia, còn chiếm mất xuất của chi thứ ba. Vì vậy chớ chờ mong có thêm sự ủng hộ. Nếu mày có thể hoàn thành nhiệm vụ là tốt nhất, bằng không cứ đợi mãn hãn tù rồi hẵng ra ngoài."

"Được." Khánh Trần đứng dậy rồi đi thẳng, không buồn nói thêm một lời với gã họ hàng ăn vận đẹp đẽ này.

Hắn bước tới cửa, nói với robot cai ngục: "Xin chào, chỗ ta xong rồi."

"Đợi chút!" Khánh Ngôn dịu dọng gọi: "Lần này Shindai Kongyin đi cùng với tao vào thăm mày đấy, ít ra thì cũng nên gặp cô ta một lần, không lại khó ăn nói với nhà bên kia."

Khánh Trần: "...Được."

Khánh Ngôn bước ra, khoảng năm phút sau một người khác tiến vào.

Đây là một thiếu nữ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Gương mặt không quá xinh đẹp nhưng lại làm cho người ta có cảm giác vui tươi.

Trên người cô mặc một chiếc sơ mi dài, phía dưới là một chiếc váy phủ tới gối. Nhưng dường như cô không mấy khi mặc trang phục như thế này nên có vẻ không thoải mái.

Khánh Trần đánh giá cô gái đối diện. Trên cánh mũi của cô có một nốt ruồi nhỏ, gương mặt không có bất kỳ dấu vết trang điểm nào.

Sau khi ngồi xuống, cô gái không đối mặt cùng Khánh Trần mà chỉ nhìn thoáng chút rồi im lặng.

Sự im lặng cứ như thế mà tiếp diễn.

Cho tới khi tiếng loa thông báo thời gian thăm thân kết thúc, cô gái mới khẽ lẩm bẩm: "こんなに 静 かに 座 っているのもよさそうですが, この 少年 の 沈 黙ぶりは 本当 にきれいですね."
(tiên sư con tác, GG dịch nó ra thế này: Ngồi yên lặng trông có vẻ hay, nhưng sự im lặng của cậu bé này thực sự rất đẹp. ")

"Gì hở?" Khánh Trần ngơ ngác.

Cô gái cười đáp: "Không có gì."

Robot cai ngục dẫn Khánh Trần rời khỏi phòng thăm thân, hắn vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Trước kia Lộ Quảng Nghĩa bảo rằng chính hắn phía gã vào trại giam để trợ giúp, có điều sợ rằng thứ mà gã biết cũng không phải sự thật.

Chẳng trách chuyện quan trọng như tranh giành vị trí cái bóng mà Khánh thị chỉ phái đúng một gã đàn em viện dưỡng lão hỗ trợ hắn.

Thì ra tại thế giới này, hắn cũng là bị gia tộc ruồng bỏ.

Thế nhưng vì sao lại có cái hôn ước oái oăm kia.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 47: Trong thành phố

Trong nhà tù số 18, Lộ Quang Nghĩa đi tới hỏi: "Ông chủ, Khánh Ngôn nói gì vậy?"

"Không có gì." Khánh Trần lắc đầu: "Tiếp tục tiến hành kế hoạch chúng ta đã định ra."

Thành viên Khánh thị bị các thế lực khác xa lánh, hay cuộc chiến tranh đoạt vị trí cái bóng, hiện tại đối với Khánh Trần không phải quan trọng nhất.

Hôm nay, hắn không một lời đáp trả lại những lời công kích của Khánh Ngôn. Bởi vì, thời điểm con người trở nên mạnh mẽ, lời nói mới có giá trị.

Thuật hô hấp mang đến cho hắn niềm vui bất ngờ, không chỉ mở ra cánh cửa cho hắn bước vào con đường trở thành người siêu phàm.

Rõ ràng, đêm qua hắn đã mệt đến mức không thể đi lại được nữa, mà sáng nay ngủ dậy tinh thần lại sảng khoái hơn gấp trăm lần. Còn thân thể hoạt động tự nhiên, không hề có chút cảm giác mệt mỏi nào.

Loại cảm giác này quá thần kỳ. Tại Thế Giới Bên Ngoài, hắn chưa một lần gặp phải, hay chỉ là nghe nói cũng chưa từng.

Lộ Quang Nghĩa nhỏ giọng hỏi: "Ngài và Lý Thúc Đồng thật sự không thể hàn gắn lại mối quan hệ sao?"

Khánh Trần nhìn gã nói: "Không thể nối lại được, nhưng ngay từ đầu, chúng ta xác định làm nhiệm vụ này cũng không có ý nhờ người bên ngoài, đúng không?"

"Vâng." Lộ Quang Nghĩa nói: "Ông chủ, ngài vẫn còn có tôi mà."

. . .

Đêm, đếm ngược 5: 59: 59.

Khu 7, thành phố số 18.

Giang Tuyết bước đi từ tốn giữa những ánh đèn đường vừa mới được bật lên. Với một người từ Thế Giới Bên Ngoài xuyên qua, nơi này giống như một mê cung thật lớn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Trong tầm mắt không phải là mây mù, trời xanh, mây trắng, mà thấy tầng mây thăm thăm xa săm, bao quanh bằng những rưng cây sắt thép, kèm theo ánh sáng đèn neon đa chiều nhiều màu sắc.

Quảng cáo của quán đồnướng, hiện lên trong không trung, giới thiệu toàn bộ món ăn của cửa hàng. Người đi đường từ xa đã thấy một xiên thịt cực lớn, kèm theo đó là mùi thì là Ai Cập thơm phức bay ra từ trong quán.

Trên bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện một chú cá heo bằng máy móc, giống như từ đáy biển trồi lên mặt nước.

Nó chậm rãi bơi qua bơi lại, còn vẫy cái đuôi một cái khiến những ảo ảnh bằng hình nước biển văng tung toé.

Những giọt nước biển màu xanh rơi xuống đất. Nếu có người lần đầu nhìn thấy, chắc chắn sẽ che đầu của mình, tránh cho bị nước rơi xuống làm ướt đầu.

Thế nhưng, những giọt nước ấy khi cách mặt nước khoảng chừng 10 mét, lập tức hoá thành những tia pháo hoa rồi biến mất.

Mãi đến lúc này, trên bầu trời, bỗng hiện ra dòng chữ quảng cáo chói mắt:

"Điện thoại trái bưởi, sự lựa chọn tốt nhất cho trải nghiệm của bạn."

Giữa các toà nhà, có vô số cây cầu nối bọn chúng lại.

Từ mặt đất nhìn lên, những cây cầu bắng qua này, như những đoạn dây thừng, buộc chặt tất cả các toà nhà vào cùng một chỗ.

Giang Tuyết lững thững bước đi, thỉnh thoảng gặp được một vài người bên trong. Nhưng đám người này khi nhìn thấy ký hiệu Tường Vân trên ngực cô, đều tự nhiên tránh đường.

Đây là ký hiệu của Lý thị.

Cô bước vào thang máy, nhấn toà nhà 32.

Thang máy trong suốt dần dần tiến lên, cô quay lại ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Từng toà nhà dần dần lướt qua, có đôi khi vô tình gặp phải một thang máy khác bên ngoài không trung lướt qua, không biết điểm đến là đâu.

Một chiếc xe màu bạc, đường nét đẹp đẽ. Bốn vị trí đáng lẽ ra là bánh xe, thì ở đây đã biến thành những động cơ phản lực, phun ra những đốm lửa màu xanh lam.

Keng. . . Thang máy đã đến toà nhà 32, Giang Tuyết quay người bước ra ngoài. Khoảng không gian rộng lớn của đại sảnh Triêu Vân Vụ xuất hiện, phòng khám bệnh của cô ở chỗ này.

Cô còn chưa kịp tiến vào toà nhà, đã có người xuất hiện trước mặt ngăn cô lại: "Xin chào, tiểu thư Giang Tuyết."

Đối phương mặc một bộ âu phục gọn gàng, trên cà vạt trước ngực có một chiếc kẹp bằng vàng quý giá, trên ngực áo cũng có biểu tượng Tường Vân.

Giang Tuyết ngạc nhiên, đây chính là thành viên đối ngoại của tập đoàn Lý thị, trước đây đã từng đến bàn việc nhập cổ phần, tên là Trương Tông Vũ.

"Xin chào, có chuyện gì sao?" Giang Tuyết nhỏ nhẹ hỏi.

"Chuyện là như vậy." Trương Tông Vũ từ tốn nói: "Công ty rất vui vì lợi nhuận thành viên đạt được rất tốt. Vì điều này, công ty có đưa đến bộ cánh tay mới nhất mà tập đoàn mới nghiên cứu ra. Không chỉ có vậy, còn sắp xếp cho ngài một chuyên gia về phương diện lắp đặt máy móc thay thế, đến huấn luyện cho ngài. . ."

Giang Tuyết càng nghe, càng cảm thấy có điều không đúng.

Thế Giới Bên Ngoài, ai xuyên việt cũng nói các tập đoàn nơi này đáng sợ thế nào. Nhưng sao cô có cảm giác bọn họ hiền lành, không chỉ giúp cô nhập cổ phần, còn tặng máy móc thay thế và cử chuyên gia tới huấn luyện cho cô. Giống như, họ biết tất cả những điều cần nhất với cô lúc này.

Cô bắt đầu nghi ngờ.

Cuối cùng, Trương Tông Vũ bỗng lên tiếng: "Tôi nhìn thấy ngài còn chút lăn tăn, cho nên giải thích chút. Vào hai năm trước, ngài đã từng giúp đỡ qua một cô gái, cô ấy chính là thành viên tập đoàn Lý thị. Cô ấy đã tìm ngài mất hai năm trời, gần đây mới tìm được manh mối của ngài. Cho nên tất cả điều này, là cô ấy biểu lộ lòng biết ơn với ngài."

Giang Tuyết như rơi vào trong sương mù, mơ màng nói: "À à, thì ra là vậy. . ."

Hai năm trước cô từng giúp ai, làm sao mà biết được?

Việc này là do Lý Đồng Vân lợi dụng điểm nhảy cảm của lữ khách thời gian. Cô bé biết, Giang Tuyết sẽ không biết một điều gì về quá khứ tại nơi này.

Với lại, cô biết mẹ mình, dù cho vẫn không hiểu gì cũng không dám hỏi nhiều, lợi dụng việc này gạt bỏ tất cả nghi ngờ của mẹ mình.

Lúc này, Giang Tuyết không còn nghi ngờ gì nhiều, mừng rỡ đón nhận món quà mà Lý thị ban tặng: "Hai cánh tay máy móc này. . ."

Trương Tông Vũ giải thích: "Đây là sản phẩm tốt nhất trên thị trường, bên trong không chỉ chứa vũ khí cao cấp, còn có khả năng lưu trữ năng lượng siêu việt. Mức độ phù hợp với dây thần kinh lên tới 97%."

"Cám ơn, cám ơn." Giang Tuyết vui mừng.

. . .

Đếm ngược: 00: 30: 00.

Chỉ còn 30 phút cuối cùng.

Cách rèn luyện thân thể của Diệp Vãn là bắt Khánh Trần gập bụng, kết với thêm với sáu bộ động tác huấn luyện khác nữa, nhắm giúp Khánh Trần tăng lên lực bộc phát.

Luyện tập gia tăng lực lượng, còn phải kèm theo huấn luyện tăng cường chức năng của phổi.

Đêm tối rất dài, huấn luyện cực khổ.

Dựa vào tính toàn của Diệp Vãn, Khánh Trần chỉ cần nửa tháng là có thể bắt đầu tiến vào trọng điểm huẩn luyện, đó mới là quan trọng.

Nhưng có điều, huấn luyện của Khánh Trần rất nhanh phải dừng lại. Hiện tại hắn còn đang huấn luyện, nửa giờ sau đã phải quay về Thế Giới Bên Ngoài."

Không biết phải ở bên ngoài bao nhiêu ngày, mới được quay trở lại huấn luyện vào đêm tối. . .

Lúc này, Lý Thúc Đồng bỗng nhiên xuất hiện tại khu vực luyện tập. Lão nhìn Khánh Trần hỏi: "Có phải chút nữa con phải quay về Thế Giới Bên

Ngoài không?"

"Vâng," Khánh Trần gật đầu: "Có chuyện gì sao sư phụ?"

Lý Thúc Đồng nói: "Ta muốn tận mắt nhìn thấy khoảnh khắc lạ lùng mà người ta xuyên qua thế giới này, nói không chừng có thể nhìn ra được bí mật nào đó."

"Vâng." Toàn thân Khánh Trần đã đẫm mồhôi. Diệp Vãn đưa cho hắn thịt bò bổ sung năng lượng, trợ giúp hắn trên con đường huấn luyện.

Không thể không nói, dựa vào thuật hô hấp, trợ giúp con người rất tốt, nhưng năng lượng tiêu hao của thân thể thật sự quá lớn.

Chỉ cần một lúc không có thức ăn, Khánh Trần đã cảm giác đói đến luống cuống.

Hắn giống như một con Thao Thiết, điên cuồng ăn, điên cuồng huấn luyện.

Lúc này, Khánh Trần nhìn ra vẻ do dự ngoài mặt Lý Thúc Đồng.

Hắn tò mò hỏi: "Sư phụ, có chuyện gì sao?"

"À. . . Là như vậy." Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "Con có thể kiếm cho ta mấy bộ cờ tàn được không?"

Khánh Trần chết lặng hai giây, sau đó cười nói: "Chuyện nhỏ."

Giờ phút này, hắn mới phát hiện ra, dáng vẻ thần thành của Lý Thúc Đồng thường ngày dần phai nhạt, thêm vào một chút hương vị con người.

Thời điểm Diệp Vãn và Lý Thúc Đồng nhìn chằm chằm, Khánh Trần cầm lấy chiếc usb nhét vào trong miệng.

Trước sụ kinh ngạc của hai người, Khánh Trần từ từ móc từ trong túi ra

những sợi vàng đã được vo thành cục.

Diệp Vãn không nhịn được hỏi: "Tôi tò mò, không biết tại sao vàng trên hai tay Lộ Quang Nghĩa lại biến mất, thì ra là chỗ chú em."

Lý Thúc Đồng: ". . ."

Trong chốc lát, những đường vân lửa trên mặt Khánh Trần tràn ra, từng dòng khí tức từng di chuyển trong người hắn, dưới sự khống chế của hắn bao bọc lấy khối vàng kia.

Mặt Lý Thúc Đồng bỗng xuất hiện sự ngạc nhiên.

Đếm ngược.

10.

9.

8.

7.

6.

5.

4.

3.

2.

1.

Thế giới thuộc về hắc ám.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 48: Quýt làm cam chịu

Bóng tối biến mất, Khánh Trần vẫn như cũ, mồ hôi đầm đìa. Hắn nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, còn có con đường nhỏ Hành Thự nơi mình ở.

Khánh Trần vừa mới rời đi cái nhà tù u ám kia, hắn đã nhớ nhung.

Khánh Trần nhả chiếc usb trong miệng ra, sau đó nhìn lại nắm tay của mình. Khối vàng từ Thế Giới Bên Trong vẫn còn ở đó.

Đây là một sự kiện khiến hắn mừng rỡ phát điên lên. Bởi chuyện này có ý nghĩa cực lớn, hắn nắm lợi thế hơn nhiều so với phần lớn số người xuyên việt.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn vào thời gian trên cánh tay. Đếm ngược: 168 :00: 00.

Lại là 7 ngày.

Lần này trở về là 7 ngày, lần trước xuyên qua là 7 ngày. Khoảng thời gian ở một nơi của lữ khách thời gian ngày càng dài.

Không biết sau này là thời gian là bao lâu? Có thể đến một ngày nào đó, ở bên kia cả đời mà không phải trở lại không?

Hắn không biết.

Khánh Trần cười cười. Hắn không ngủ nữa, mà trải một tấm ga trải giường xuống đất, tiếp tục huấn luyện những động tác Diệp Vãn đã dạy cho mình.

Dù cho không có người giám sát, nhưng tu hành là việc của bản thân mình.

Đã giao hẹn, thời gian huấn luyện đến 3 giờ, nếu quay trở lại Thế Giới Bên Ngoài cũng tiếp tục kiên trì đến 3 giờ.

Hắn hít một hơi thật sâu, bắt đầu hô hấp theo nhịp độ kỳ lạ kia. Trên gương mặt vẫn suất hiện những đường vân bằng lửa toả sáng.

Mặc kệ ở Thế Giới Bên Trong hay Thế Giới Bên Ngoài, nghiêm khắc với bản thân mới là sự tự do lớn nhất.

Có điều, hình như hắn quên một chuyện rất quan trọng.

Sau khi, Khánh Trần kết thúc buổi luyện tập, hắn ngồi dưới đất uống nước, dù cho mồhôi không ngừng chảy xuống.

Hắn mở điện thoại ra, tìm kiếm phần mềm dịch, sau đó nhớ lại từng câu từng chữ mà cô gái Thần Đại kia nói với mình.

Cô ấy nói nhỏ một câu, giống như thì thầm bằng tiếng Nhật. Hắn nhận định lời nói đó chứa đựng một bí mật, nên cần phải kiểm tra lại thật kỹ.

Tựa như. . . Anh đến một đất nước khác du lịch, dân bản xứ mắng anh một cậu, nhất định phải dùng những câu anh không thể nào nghe hiểu.

Khánh Trần dựa vào trí nhớ, từng câu từng chữ nói theo vào microphone: "こんなに 静 かに 座 っているのもよさそうですが, この 少年 の 沈黙ぶりは 本当 にきれいですね."

Trong phần mềm dịch hiện lên dòng chữ: Ngồi im lặng thế này cũng tốt. Nét im lặng của cậu bé này cũng rất thú vị.

Khánh Trần như chết đứng tại chỗ, cô gái này có ý gì đây?

Có điều, gia tộc Thần Đại không phải cũng dùng tiếng phổ thông sao? Ngày hôm đó cô gái này dùng tiếng Nhật là có ý gì vậy?

Hay cô ta cũng là lữ khách thời gian xuyên đến từ Thế Giới Bên Ngoài? Hay truyền thừa của gia tộc Thần Đại là bằng tiếng Nhật?

Nhưng nếu như là lữ khách thời gian, mà ngay cả tiếng phổ thông cũng có thể nói rõ ràng? Sự thật, có rất ít người đảo quốc có thể nói rõ ràng tiếng phổ thông.

Sáng ngày hôm sau, Khánh Trần vừa thức dậy đã cầm lấy điện thoại, kiểm tra trong Wechat xem có tin tức gì mới không.

Hắn mở tin nhắn Nam Canh Thần vừa gửi tới: "Khánh Trần, Khánh Trần! Mày biết Lưu Đức Trụ lớp bên cạnh thế nào không?"

Khánh Trần lúc này đã tỉnh ngủ phần nào, hắn ngồi dậy nhắn tin lại: "Có chuyện gì?"

"Mày mau tới trường học đi nhanh lên." Nam Canh Thần nhắn lại.

Khánh Trần bật dậy, mặc bộ đồng phục xanh trắng của trường phi nhanh ra ngoài. Nhưng trước khi đi hắn vẫn đứng trước gương soi xem mặt mình còn những vân lửa hay không, sau khi phát hiện không còn mới dám đi ra ngoài.

Hắn vừa tới trường học, đã nhìn lấy đám đông rất lớn vây quanh lớp bên cạnh. Mười mấy tên học sinh đang đứng trước cửa lớp 4 khối 11 không biết đang chờ đợi điều gì.

"Đây này." Nam Canh Thần với thân hình nhỏ bé, đang cố đưa tay lên cao vẫy vẫy gọi Khánh Trần.

Khánh Trần chen tới, nhỏ giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Mày nhìn mục tìm kiếm hót này đi." Nam Canh Thần mở Sina Weibo cho hắn nhìn.

Hắn nhìn vào bỗng ngây người ra.

Người Tứ Xuyên nào đó đến Lạc Thành công tác, bỗng nhiên trở thành lữ khách thời gian, xuyên đến nhà tù số 18 ở Thế Giới Bên Trong.

Có điều, người này đã bị phát hiện ra thân phận lữ khách thời gian và bị nhốt trong ngục tối.

Xuyên qua 7 ngày, bị nhốt cả 7 ngày.

Theo người họ Giản này, có một lữ khách nào đó cũng xuyên qua nhà tù số 18, và người này trở này nhân vật rất quyền lực, có thể tự do đi trong nhà tù, cũng có người siêu phàm phục vụ người này.

Người họ Giản này hi vọng có thể tìm được lữ khách thời gian kia. Hai người có thể thương lượng, gã bỏ tiền cũng được, chỉ hi vọng người kia có thể giúp đỡ gã ta thoát khỏi nhà tù số 18.

Khánh Trần chết đứng. Hắn không nghĩ được, Giản Sanh lại to gan như vậy? Trực tiếp liên hệ truyền thông nhờ giúp đỡ, qua đó gặp mình hỗ trợ thoát khỏi cảnh tù tội.

Xem ra, Giản Sanh bị nhốt trong phòng giam 7 ngày, đã chịu hết nổi rồi.

Không thể phủ nhận, Giản Sanh hay Lưu Đức Trụ đúng là xui xẻo, rõ ràng là lữ khách thời gian, vừa mới xuyên qua đã bị giam giữ.

Cuộc sống xuyên việt của đám người khác muôn màu muôn vẻ, thưởng thức toàn bộ cuộc sống bên trong thành phố, có thể hưởng thụ công nghệ cao của nơi đó. Hai người bọn họ thì tốt rồi, vừa xuyên qua đã ngồi tù. . .

Chuyện này còn không bằng đừng xuyên qua.

Giờ phút này, Khánh Trần hiểu tại sao mọi người lại tập trung tại cửa lớp Lưu Đức Trụ.

Dù Lưu Đức Trụ còn chưa tới trường học, nhưng có rất nhiều người sẵn sàng đứng đây chờ đợi.

Lần trước, khi Lưu Đức Trụ trở về, bởi vì muốn giữ thể diện, cu cậu đã nhận mình xuyên qua nhà tù số 18, không những thế còn được trò chuyện với Lý Thúc Đồng.

Sau này, khi đám bạn học hỏi thăm tình hình, tên này luôn tỏ ra mình là người cao cao tại thượng, thể hiện: chuyện bí mật, đừng hỏi nhiều.

Cậu ta càng không nói rõ, mọi người càng thích suy đoán.

Mọi người ngầm thừa nhận, Lưu Đức Trụ nhận được truyền thừa từ Lý Thúc Đồng, trở thành người siêu phàm

Hiện tại, Giản Sanh đã dẫn câu chuyện đến tình trạng này, đã đưa lên mục tìm kiếm hot của Sina Weibo. Nên mọi người nghĩ ngay đến Lưu Đức Trụ.

Bởi vì, trong suy nghĩ mọi người, lữ khách thời gian xuyên qua nhà tù số 18, chỉ có một mình Lưu Đức Trụ.

Dưới mục tìm kiếm hot, đã có không ít bạn học đưa ra bình luận: "Bạn học của tôi xuyên qua nhà tù số 18. Cậu ấy nhận được truyền thừa từ Lý Thúc Đồng."

Lúc đầu, tin tức của Giản Sanh cũng chỉ nằm trong top 40 khu vực tìm kiếm. Nhưng khi có lời bình luận này, tin tức đó bỗng nhiên nhay một phát lên top 3 và không có dấu hiệu dừng lại.

Rất nhanh tin tức này sẽ có tiến lên nữa.

Bây giờ, tại Thế Giới Bên Ngoài, liên quan đến tin tức người siêu phàm cũng chỉ đến từ Hà Tiểu Tiểu. . . Tin tức liên quan đến người siêu phàm không có nhiều.

Mà nghềnghiệp liên quan đến Lý Thúc Đồng, Hà Tiểu Tiểu từng đánh giá

đó là nghề cao cấp nhất.

Hiện tại, tất cả bình luận đều thừa nhận, Lưu Đức Trụ chính là người Giản Sanh nhắc đến, chính là người thần bí kia. . .

Mọi người còn đang tập trung thảo luận, Lưu Đức Trụ đã đến, trên vai con đeo một chiếc cặp. Cậu ta vừa mới đến đoạn rẽ cầu thang đã nhìn thấy rất nhiều người nhìn về phía mình, khiến cu cậu bị doạ đến mức mặt mũi trắng bệnh: "Sao vậy?"

Đám người bó tay, không ngờ chính chủ còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

"Mày vào khu vực tìm kiếm hot chưa? Không vào đấy nhớ cầm điện thoại chứ?" Một vị bạn học lên tiếng.

"Có một người tên là Giản Sanh, nói đã gặp mày ở nhà tù số 18. Hi vọng mày có thể nói với Lý Thúc Đồng, giúp gã ta thoát khỏi việc bị nhốt."

Lưu Đức Trụ nghe được điều này, như sét đánh ngang tai. Sau khi cậu ta bị nhốt đơn độc 7 ngày, thân thể cũng dần trở nên mệt mỏi. Thật vất vả mới được nằm trên giường yêu quý ngủ một giấc, tưởng mình đến lớp trễ nên không nhìn điện thoại.

Cậu ta vội mở điện thoại ra, vào khu vực tìm kiếm.

Có điều, cậu ta càng đọc càng cảm giác không đúng. Dựa theo lời Giản Sanh nói, còn có một người tiến vào nhà tù số 18 nữa, người này mới thực sự là nhân vật lớn. Mình chỉ là tên chịu thay.

"Con mẹ nó, cầu xin người có thể cứu tôi và Giản Sanh có được hay không?" Lưu Đức Trụ khóc thầm.

Lúc này, chuyện đã đi quá xa rồi, mình không thể nhận chuyện này được.

Lưu Đức Trụ thăm dò nói: "Thật ra, Giản Sanh nói không phải tao, mà là người khác."

Xuyên qua 7 ngày. Thế Giới Bên Ngoài hôm qua, với Lưu Đức Trụ đã là 7 ngày trước.

Khánh Trần lặng im nhìn vở kịch này. Trong lòng hắn suy nghĩ, có người bị để ý thay hắn cũng là điều tốt.

Nhưng nếu để hai người này ở nhà tù này cũng không phải hợp lý. Lần sau xuyên qua, có nên nói với Lý Thúc Đồng di chuyển hai người này đến chỗ khác không?

Giờ phút này, bỗng nhiên có 4 chiếc xe xuất hiện tại cổng trường quốc tế Lạc Thành. Đám phóng viên bước xuống, nhanh chóng đến khu vực lớp học khối 11.

Bảo vệ trường học muốn ngăn bọ họ lại, nhưng không được.

Khánh Trần nhìn thấy cảnh này vội kéo Nam Canh Thần quay trở lại lớp học. Thời điểm này nhất định không thể lộ mặt trên truyền hình được.

Lữ khách thời gian tại Thế Giới Bên Trong, khuôn mặt không thay đổi. Nếu hình dáng đưa lên tivi, sẽ có người nhận ra.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 49: Tội phạm

"Tại sao phải đi. Tao muốn nghe xem Lưu Đức Trụ nói gì." Nam Canh Thần nói.

Khánh Trần nhìn cậu ta nói: "Có gì mà nghe? Mày có phải lữ khách thời gian đâu, nghe thì hiểu gì mà nghe?"

Nam Canh Thần nghẹn họng, nhưng vẫn cố nói: "Đây là tin tức tại Thế Giới bên Trong, chẳng may mày... hai đứa mình xuyên qua thì sao?"

"Không thích." Khánh Trần trả lời gọn lỏn.

"Xuyên qua rất nhiều điều thú vị." Nam Canh Thần nói: "Nếu như hai đứa mình xuyên qua có thể trở thành người siêu phàm, hoặc ít ra thay thế máy móc trở thành siêu nhân. Đến lúc đó, tao và mày kết hợp lại chống những người cha nghiện ngập của bọn mình. Nghe thôi đã thấy sướng rồi."

Khánh Trần: "..."

Cuối cùng, đám phóng viên cũng bị thầy cô ngăn lại dưới tầng. Trường học là nơi học tập, sao có thể ai muốn vào làm loạn cũng vào được?

Ngay tại tiết học thứ nhất, đã có người thoát khỏi ngăn cản của thầy cô giáo.

Tên đó giữ bừa lấy một học sinh hỏi: "Lớp 4 khối 11 ở đâu?"

Người học sinh đó nghe ra được giọng Tứ Xuyên bèn sững người, nhưng theo bản năng vẫn chỉ về một nơi.

Người nam trung tuổi lên tiếng cám ơn rồi chạy nhanh về hướng chỉ tay.

Gã ta đến cửa lớp 4 lớn tiếng la lên: "Ai là Lưu Đức Trụ(giọng tứ xuyên)?"

Cả lớp không hiểu gã ta nói gì, mãi một lúc lâu mới có người nói: "Ông tìm Lưu Đức Trụ phải không?"

"Đúng rồi, đúng rồi, Lưu Đức Trụ." Giản Sanh vỗ vỗ trán nói.

Đám bạn học chỉ vào chỗ cậu ta. Giờ phút này, Lưu Đức Trụ chỉ muốn đứng dậy chạy thật nhanh ra ngoài.

Nhưng Giản Sanh rất nhanh lao về phía cậu ta, giữ chặt lại nói: "Tôi hiểu, cậu ở nhà tù số 18 có địa vị gì. Người siêu phàm thẩm vấn tôi còn phải theo sau cậu, cậu chắc chắn có địa vị rất cao."

Lưu Đức Trụ hoảng sợ: "Tôi không phải, ông tìm nhầm người rồi."

"Ai nha, ai nha... tôi sẽ không kể với ai chuyện của cậu.." Giản Sanh còn chưa nói hết, đã bị thầy giáo tiến lại kéo ra ngoài phòng học, gã vẫn cố nói: "Tôi sẽ cho cậu tiền."

Trên hành lang, Giản Sanh không ngừng chửi rủa. Đám bạn học lại quay qua nhìn Lưu Đức Trụ.

Hiện tại, Lưu Đức Trụ sắp không chịu nổi nữa rồi. Chỉ vì một lời nói láo của mình, mà cậu chuyện diễn biến đến tình trạng này.

Thật sự, trong tâm trí cậu ta, chỉ muốn nhanh chóng tìm ra thân phận tên lữ khách thời gian kia.

Cậu ta muốn nhìn xem, người kia là ai mà khiến mình gánh vác một chuyện lớn như vậy?

Giờ phút này, người gây ra chuyện là Khánh Trần vẫn ngồi trong lớp học,

giống như chuyện ồn ào kia chẳng liên quan gì tới hắn.

Hắn nhìn thấy Nam Canh Thần lấy ra một quyển sách dạy lập trình, bèn hỏi: "Sao lại học cái này?"

"Không... không có gì." Nam Canh Thần nói: "Chỉ muốn học một cái nghề. Mày nói xem, anh em mình tìm cách kéo quan hệ với Lưu Đức Trụ, nếu như quan hệ tốt dần lên, cuộc sống tại Thế Giới Bên Trong có tốt hơn không?"

"Cần gì." Khánh Trần trả lời: "Tao không phải lữ khách thời gian."

Nhưng nói xong, hắn bèn cúi đầu im lặng suy nghĩ.

Mình biết Lưu Đức Trụ là người giả. Nhưng đám người lữ khách thời gian giống như Nam Canh Thần lại không biết chuyện này?

Bây giờ, trong cả nước có hơn 1 vạn lữ khách thời gian. Với 'thân phận' của Lưu Đức Trụ sẽ hấp dẫn người tới Lạc Thành?

Bởi vì trong hướng dẫn, muốn tồn tại ở Thế Giới Bên Trong chỉ có phương pháp 'lập tổ đội' là tốt nhất.

Hà Tiểu Tiểu đề nghị mọi người lập thành đoàn đội. Nhưng có phải ai cũng đáng được người khác đi theo đâu.

Chỉ có điều, Khánh Trần vẫn chưa hiểu.

Tại sao chuyện lớn như vậy mà tổ chức Côn Luân vẫn chưa xuất hiện.

Chẳng lẽ truyền thừa của Lý Thúc Đồng không đáng để tổ chức này quan tâm sao? Chắc hẳn không phải.

Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào?

Mãi cho đến thời điểm tiết tự học buổi tối, Khánh Trần vẫn chưa thấy đám

người Côn Luân xuất hiện. Hắn biết chắc chắn có chuyện phát sinh, nhưng không biết nguyên nhân là gì.

...

9 giờ 20 phút tối, tại trường quốc tế Lạc Thành, đám học sinh khối 11, khối 12 bước ra khỏi lớp học.

Ban đêm, dưới sân trường tràn ngập ánh đèn vàng mờ ảo, khiến nó đặc biệt xinh đẹp.

Các học sinh mặc đồng phục, đi lại trên con đường nhỏ. Có bạn học ngồi trên chiếc xe đạp, chào hỏi mọi người rồi phi nhanh vào bóng tối.

Có nhóm bạn học nữ đi trước, còn có đám học sinh theo đuổi lững thững theo sau, không ngừng lên tiếng trêu ghẹo, cố tình hấp dẫn chú ý của người thầm yêu.

Đây chính là hình dáng của thanh xuân.

Lúc này, Lưu Đức Trụ chào hỏi bạn học ra về, rồi dắt xe từ nhà xe đạp đến vị trí vườn hoa Hưng Long.

Cậu ta vừa đạp xe vừa cảm thấy hôm nay mình thật oan uổng, nghĩ mãi vẫn chưa ra cách giải quyết.

Thời điểm cậu ta đến đường Hoàng Hà, bỗng nhiên có cảm giác khác lạ. Tự nhiên bên cạnh xuất hiện một chiếc xe MPV nhanh chóng lướt qua.

Cu cậu ngó quá, giật mình nhìn thấy hai người trên xe đều đeo kính râm. Người trên ghế lại phụ còn nhìn chằm chằm vào mình.

Lưu Đức Trụ sợ hãi.

Ngay thời điểm, hai bên tiến tới đoạn cậu vượt không có camera giám sáy.

Chiếc xe MPV màu đen kia lái sát cạnh Lưu Đức Trụ đánh lái một cái, dùng thân xe mạnh mẽ chắn ngang.

Cu cậu vội vàng rẽ lên vỉa hè tránh đi, nhưng chiếc xe MPV màu đen cũng rẽ ngay lên vỉa hè dành cho người đi bộ, cố tình làm cho chiếc xe đạp của Lưu Đức Trụ phải ngã.

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đất vang lên tiếng rít chói tai, cùng với đó là tiếng hét thất thanh của Lưu Đức Trụ.

Chiếc xe MPV màu đen đứng giữa ranh giới hai con đường... xoẹt một tiếng, cửa xe được mở ra. Bên trong xe vang lên tiếng nói lạnh lùng của một người con trai: "Tốc chiến tốc thắng, dẫn nó lên xe."

Hai người đeo kính râm trên xe bước xuống, không h`êdo dự tiến lại g`ần Lưu Đức Trụ.

Vẻ mặt đối phương hung ác, giống hệt mấy tên mafia Hongkong trên phim.

Nhưng có một đi`âu quan trọng, Lưu Đức Trụ đã phát hiện ra hai người này đ`âu đã có máy móc thay thế.

"Cứu cứu." Mặt Lưu Đức Trụ giờ này cắt không còn giọt máu, dùng hết sức lực cuối cùng hét to lên.

Từ xa truy`ên tới tiếng động cơ g`âm gư như tiếng sấm, trên con đường xi măng dường như có một đ`âu mãnh thú bằng máy móc phi tới cực nhanh...

Một tiếng `âm vang lên, một chiếc xe việt dã hung hăng đâm vào phía sau chiếc MPV màu đen.

Chiếc xe MPV bị đẩy văng ra ngoài.

Hai tên nhìn như tội phạm vừa xuống xe giật mình lao v`êchiếc xe việt dã. Trên cánh tay bằng máy móc của bọn họ bỗng xuất hiện một thanh đao dài. Bọn họ còn chưa lao đến chiếc xe việt dã, đã có một hình bóng mờ mờ từ

trên cầu vượt cao chừng 6 mét lao xuống.

Có người đã sớm mai phục tại nơi này.

Bóng người kia lao xuống vừa nhanh vừa chuẩn, như một dòng điện rơi ngay trên đầu hai tên tội phạm kia.

Đôi chân đã được thay thế bằng máy móc, chuẩn xác dẫm lên vai hai tên tội phạm, dùng sức mạnh đè bọn chúng trên mặt đất.

Ánh lửa loé lên, máy móc trên bả vai hai tên tội phạm đó bị phá huỷ, làm lộ ra những linh kiện điện tử bên trong.

Người từ trên cao vừa lao xuống kia, quay qua hỏi Lưu Đức Trụ: "Cậu không sao chứ? Xin chào, lần đầu gặp mặt tôi tự giới thiệu. Tôi là người phụ trách Côn Luân tên là Trịnh Viễn Đông."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 50: Ngầm hiểu

Lưu Đức Trụ ngơ ngác ngồi một bên nhìn Trịnh Viễn Đông cường tráng trước mặt. Bộ chân tay máy tinh xảo của người này mang lại cho gã cảm giác an toàn.

Thật ra, họ Lưu cũng chưa nhìn thấy tay chân máy mấy. Khi trước, gã xuyên việt tới nhà tù số 18, còn chưa kịp thưởng thức nền văn minh cơ giới thì đã bị bế đi.

Nhưng chân tay máy của Trịnh Viễn Đông thì gã chỉ liếc qua cũng thấy điểm khác biệt.

Piston thủy lực trên cánh tay không lộ ra ngoài mà đã được ẩn dưới một lớp da kim loại. Trên cánh tay còn có những vệt như mạch máu màu lam, cụ thể có tác dụng gì thì gã không biết.

So với nhà tù số 18, đây mới đúng là cơ quan máy móc mà thế giới bên ngoài tưởng tượng ra.

Họ Trịnh thấy Lưu Đức Trụ không nói lời nào, bèn quay về chiếc xe màu đã bị lật. Trên cánh tay máy mọc ra một thanh đao đỏ sậm, đoạn gã vung tay cắt thân xe ra.

Thân xe bằng thép tựa như nến gặp thép nung, nhanh chóng bị hòa tan.

Cùng lúc đó, lại có mấy chiếc xe việt dã chạy tới vây quanh chiếc xe màu đen. Lộ Viễn Tòng nhảy xuống từ một chiếc xe rồi hỏi: "Sếp, vị trí động thủ đúng như ngài đoán."

Trịnh Viễn Đông nhìn bốn người hôn mê bên trong chiếc xe thương vụ, gã

khẽ gật đầu với Lộ Viễn: "Lưu Văn Khâm, Tân Khâu Trạch, Thôi Cương, Hoàng Hàn Dật, đều có trong danh sách đăng ký. Xem ra Lưu Văn Khâm là kẻ kết nối mấy thằng này. Tháo chân tay của chúng mang về, gọi xe kéo tới, nhanh lên."

Dường như gã cán bộ của Côn Luân đã biết thông tin của mấy tên trong xe, thậm chí còn xác định được thằng nào là chủ mưu.

"Sếp quả là sáng suốt. Buổi sáng mới nghe nói chúng nó biến mất ở Võ Thành đã biết ngay mấy thằng này sẽ nhắm vào Lưu Đức Trụ." Lưu Đức Trụ lại nói tiếp: "Chỉ có điều bọn này to gan thật, ở đất của chúng ta mà cũng dám làm việc này."

Trịnh Viễn Đông thủng thẳng nói: "Có vài kẻ đã tới thế giới Lý được một thời gian rồi. Sự hỗn loạn ở đó khiến cho lá gan của chúng phình lên. Chắc hẳn ở bên đó chúng đã được nếm vùi dao sắc máu tanh, khi quay trở lại bên này thì đã có năng lực hơn hẳn người thường, vậy nên muốn phá hoại trật tự hiện tại. Việc mà chúng ta cần làm là khiến cho chúng hiểu rằng trật tự của thế giới là không thể khiêu chiến, ít nhất trong địa bàn của chúng ta là không."

"Vâng." Lộ Viễn gật đầu hỏi tiếp: "Có lẽ chúng ta có thể thu nhận nhiều lữ khách thời gian hơn?"

Trịnh Viễn Đông lắc đầu đáp: "Sự thuần tùy và tín ngưỡng của tổ chức quan trọng hơn nhiều thực lực. Khuếch trương sức mạnh một cách mù quáng không phải tôn chỉ mà Côn Luân theo đuổi."

Thực tế đây cũng là vấn đề mà Khánh Trần hoài nghi, khi một lữ khách thời gian quan trọng như Lưu Đức Trụ xuất hiện, vậy mà Côn Luân lại chẳng thấy mặt mũi đâu thì quá khác thường.

Tối thiểu tổ chức này cũng phải tới dò la một lần. Nhưng họ không làm như vậy.

Ngay khi nhận được tin tức, Côn Luân đã ý thức được tầm quan trọng của

Lưu Đức Trụ, hơn nữa Trịnh Viễn Đông cũng đoán được rằng nhất định sẽ có thời gian lữ khách có ý đồ với Lưu Đức Trụ.

Lý Thúc Đồng là kẻ như thế nào?

Đó là lĩnh tụ đương thời của tổ chức Kỵ Sĩ. Là kẻ mà Hằng xã Lý Đông Trạch cũng phải gọi là ông chủ. Ở thế giới Lý, muốn tiếp cận người này khó ra sao? Khó như lên trời.

Thế nhưng trước mắt lại đang có sẵn một cơ hội, ai có thể không động lòng chứ!

Chỉ cần là người có chút hiểu biết về thế giới Lý và Lý Thúc Đồng thì đều sẽ biết được giá trị của Lưu Đức Trụ.

Mặc dù bây giờ gã họ Lưu này còn chưa thật sự đạt được truyền thừa.

Vì vậy, đầu tiên Trịnh Viễn Đông bố trí các trạm gác ngầm xung quanh trường học, sau đó sắp đặt người tiếp viện trên đường Lưu Đức Trụ về nhà, cuối cùng đã tóm được đám tội phạm này.

Gã bước về phía Lưu Đức Trụ, trong khi đó một thành viên Côn Luân đang kiểm tra vết thương cho thiếu niên này.

Trịnh Viễn Đông hỏi: "Nó bị thương à?"

Thành viên này đáp: "Cánh tay, đùi phải, má phải xây xước ngoài da chút, không nghiệm trọng."

"Thế là tốt rồi." Trịnh Viễn Đông nhìn Lưu Đức Trụ rồi nói: "Không phải sợ, chúng ta tới bảo vệ chú em đấy. Sắp tới, chúng ta sẽ theo dõi sát sao các tin tức xuất nhập cảnh, chỉ cần có gì lạ sẽ bảo vệ chú em trong vòng 24 giờ."

Lưu Đức Trụ thảng thốt đáp: "Cảm ơn! "

Trịnh Viễn Đông gật đầu nói: "Chớ khách khí, bản thân chú em cũng phải cẩn thận, có gì bất thường thì gọi ngay cho chúng ta, sẽ đưa chú em lúc nãy ấy."

Nói xong, Trịnh Viễn Đông bước thẳng lên một chiếc xe việt dã.

Ngay sau đó, xe kéo, xe cảnh sát kéo tới để xử lý hiện tường.

Lưu Đức Trụ nhìn theo bóng chiếc xe việt dã đang xa dần. Đối phương chẳng hỏi gã gì, cũng chẳng nhờ vả, vì sao vậy?

Phía xa xa, trên chiếc xe việt dã màu đen đang chạy về phía trụ sở Côn Luân, Trịnh Viễn Đông chợt hỏi Lộ Viễn: "Cậu có thấy là lạ không?"

"Lạ sao thế sếp?" Lộ Viên hỏi lại.

"Thằng học sinh này chẳng có một chút gan dạ nào, cũng không có sự đề phòng, kẻ như vậy sao có thể được Lý Thúc Đồng coi trọng?" Trịnh Viễn Đồng lấy làm lạ hỏi.

"Cũng có thể Lý Thúc Đồng không xem hắn ra gì đâu?"

"Không, nếu dựa theo những gì Giản Sanh nói, ngay cả người siêu phàm cũng làm việc cho lữ khách thời gian thần bí kia. Vậy thì nhất định kẻ này phải được Lý Thúc Đồng coi trọng". Trịnh Viễn Đông lắc đầu nói tiếp: "Ta nghi ngờ rằng trong nhà tù số 18, còn có một lữ khách thời gian thứ ba nữa, thế nhưng điều này lại không khớp với những thông tin chúng ta có được. Để mà xem, sớm muộn gì cũng có đáp án."

"Sếp, sếp không định kết nạp Lưu Đức Trụ vào tổ chức à?" Lộ Viễn hỏi.

Trịnh Viễn Đông kéo cửa sổ xuống, châm một điếu thuốc, thong thả đáp: "Nó không xứng."

Dường như Lộ Viễn chợt nhớ tới việc gì đó, bèn nói: "Đúng rồi sếp, tay Hà Kim Thu đề nghị tổ chức hội nghị hàng tháng..."

Trịnh Viễn Đông lắc đầu đáp: "Việc này khoan hẵng nói."

Mười giờ tối, Khánh Trần bắt đầu tự tập luyện trong nhà mình.

Không còn phải tuân theo lịch trình hàng ngày trong nhà tù, vì vậy thậm chí hắn còn kéo dài thời gian luyện tập thêm một giờ.

Có điều, khi ở trong tù, thức ăn của hắn toàn là thịt bò, trứng gà.

Khi quay lại thế giới bên này thì hoàn toàn khác, hắn làm gì có mà ăn như thế.

Chút vàng hắn mang về từ thế giới bên kia vẫn đang được giấu dưới gầm giường. Khánh Trần thấy mình cần phải nghĩ cách bán vàng lấy tiền, bằng không đồ ăn của hắn không bù nổi năng lượng tiêu hao.

Ngay trong khi hắn đang mồ hôi đầm đìa thì từ cửa ra vào chợt vang tiếng gõ.

Hắn đứng dậy mở cửa thì thấy Lý Đồng Vân đang bưng một mâm thức ăn. Khánh Trần còn có thể ngửi được mùi thơm của trứng rán hành trên đó.

Lý Đồng Vân nhỏ nhẹ nói: "Anh Khánh Trần, đây là mẹ em vừa nấu đấy, bảo mang qua cho anh."

"Cảm ơn". Lần này Khánh Trần không khách sáo nữa.

Ngay khi Lý Đồng Vân quay người đi lên tầng trên, Khánh Trần nói: "Thật ra em rất thông minh, em biết anh điều gì đúng không."

Lý Đồng Vân từ từ xoay người lại, cô bé mặc một chiếc váy ca rô đỏ trắng, nở một nụ cười ngọt ngào nói: "Anh Khánh Trần cũng là lữ khách thời gian đúng không?"

"Chứng cứ đâu?" Khánh Trần cười đáp.

Lý Đồng Vân khẽ trả lời: "Bởi vì hôm mẹ bị bố em đánh, anh dẫn em vào nhà, sau đó trốn sau rèm lén nhìn đám người Côn Luân. Anh thấy chúng là tránh liền."

Khánh Trần mỉm cười, từ khi hắn biết Lý Đồng Vân không đơn giản thì đã biết không thể lừa được cô bé này.

Việc này không phải hắn dại dột, mà là do trước kia hắn không ý thức được rằng một cô bé được cha mẹ bao bọc mà lại có thể trưởng thành sớm và thông minh tới thế.

Ai lại rỗi hơi đi soi xét một đứa trẻ chứ.

Có điều hắn biết rõ thân phận ở thế giới Lý của cô bé, ngược lại cô bé rất khó tìm được hắn.

Điều này làm thế giới này trở nên hay ho hơn rồi.

Hai người một bé một nhỡ nhìn nhau mỉm cười, dường như đã ngầm hiểu nhau.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 51: Học sinh chuyển trường

Đếm ngược xuyên qua: 6 ngày.

Khánh Trần vừa bước ra ngoài cửa đã nhìn thấy phòng 102 cạnh nhà mình bỗng nhiên được mở, bên trong xếp đầy đồ đạc đã được bọc túi bóng chống bụi.

Trong phòng, có một nhóm công nhân đang miệt mài sửa sang lại sàn nhà và tường. Nhóm công nhân này khác hoàn toàn những nhóm thi công khác mà Khánh Trần đã từng nhìn thấy. Bọn họ ăn mặc chỉnh tế, phía sau đồng phục đều có dòng chữ 'thiết kế nội thất Nam Sí'.

Hắn đi tới hỏi một người công nhân: "Các chú đang làm gì vậy?"

Người công nhân nhìn hắn mỉm cười trả lời: "Dọn nhà."

Khánh Trần giống như người rỗi việc, lên tiếng hỏi thêm: "Vậy chủ nhà đâu ạ? Dù sao cũng sắp làm hàng xóm, cháu chào hỏi chút."

Công nhân trả lời: "Không biết, bọn chú chỉ biết làm việc, chẳng biết chủ nhà là ai."

Khánh Trần cảm thấy kỳ lạ.

Phòng 102 đã rất lâu rồi không có người ở. Tại sao đột nhiên lại có hàng xóm mới?

Không chỉ phòng 102, mà trên các tầng cũng vang lên tiếng ồn ào.

Khánh Trần tìm hiểu, phát hiện phòng 202 cũng có chủ mới.

Chuyện gì sảy ra vậy? Bỗng nhiên có thêm hai hàng xóm mới? Điều này rất không bình thường.

Thế nhưng, những nơi này chỉ có công nhân đội thiết kế, ngoài ra không thấy mặt mũi chủ nhà đâu.

Bên ngoài hành lang, còn có người của công ty vận chuyện đang miệt mài di chuyển đồ từ trên xe xuống, những vật dụng thường ngày.

Những đồ vật được đánh ghi rất rõ ràng, phân chia thành đồ dễ vỡ, sách vở, quần áo, rất nhiều loại.

Điều đặc biệt là toàn bộ rương chứa đồ vật đều được bọc túi bóng chống bụi cẩn thận.

Chỉ cần nhìn vào chi tiết nhỏ này có thể đoán ra được, người chuyển đến không phú cũng quý.

Hắn nhìn lại toà nhà cũ nát nơi mình ở, rồi nhìn lại đám người đang cần mẫn làm việc kia...

Người có tiền chuyển đến nơi đây sao? Đùa cái gì vậy?

Chuyện đang xảy ra trước mắt này không hợp lý chút nào.

Diện tích căn phòng kia dù cho khác phòng hắn đang ở, nhưng cao lắm cũng chỉ có 92 mét vuông, đã thế thiết kế trong phòng cũ kỹ, điện dùng công suất cao sẽ tự ngắt.

Những người có tiền này điên rồi mới đến ở nơi này.

Trừ khi, đám này đến đây vì... Thế Giới Bên Trong.

Bên trong toà nhà này, lữ khách thời gian chỉ có hắn, Lý Đồng Vân, Giang

Tuyết.

Mình ẩn nấp rất kỹ, nên mục tiêu đối phương chắc là Giang Tuyết.

Lúc này, Giang Tuyết dẫn Lý Đồng Vân ra ngoài. Hai bên đưa mắt nhìn nhau, Khánh Trần bỗng lên tiếng: "Hai người cẩn thận."

"Ừ." Giang Tuyết gật đầu.

Khánh Trần đến trường học. Đầu tiên, hắn đến cửa lớp Lưu Đức Trụ quan sát trước, ngạc nhiên phát hiện Lưu Đức Trụ có vẻ mệt mỏi, cả tay và mặt dán rất nhiều bông băng y tế.

Hôm qua có chuyện quái quỷ gì diễn ra sao?

Đầu tiên là việc hai nhà hàng xóm mới, tiếp theo là việc Lưu Đức Trụ hôm qua bị đánh.

Khánh Trần theo bản năng mở khu vực tìm kiếm ra xem. Sự việc Lưu Đức Trụ bị đánh đã lên khu vực tìm kiếm hot...

Khu tìm kiếm hot Sina Weibo, không chỉ có hình ảnh Lưu Đức Trụ bị thương, còn có hình ảnh của đám phóng viên.

Ảnh chụp Lưu Đức Trụ ở trường học, chụp mọi góc độ... Hình ảnh, video quay lại cảnh cậu ta ngồi xổm dưới dãy hàng cây.

Cái mịa gì thế này? Khánh Trần tỏ ra bất đắc dĩ.

Hắn đã nghĩ đến hàng vạn lý do, cũng không nghĩ tới sự việc xuyên qua dẫn đến sự việc chó má này.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đám chó săn phóng viên kia theo đuổi những tin tức nóng, nơi nào có sức hút bọn chúng sẽ kéo đến. Sau khi nhận được vài tin tức, sẽ nhanh chóng bán lại cho mấy trang web.

Mà hiện tại, có tin tức nào nóng bằng tin lữ khách thời gian? Đám minh tinh trên thảm đỏ cũng không sánh bằng.

Top 10 tin tức nóng trong ngày toàn về lữ khách thời gian. Ngay cả tin tức thầy Uông có buổi hoà nhạc cũng không cách nào lên top 10 tin tức hot, cơ bản vị trí đắc địa này đều dành cho người xuyên việt.

Khánh Trần cảm thấy may mắn bởi mình đủ tỉnh táo để ẩn nấp.

Không nói đến việc lộ ra thân phận sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần việc này bị truyền thông phanh phui đã khiến hắn không chịu nổi rồi.

Trong phần tìm kiếm hot, phía bên dưới có tin tức khiến Khánh Trần để ý: Hướng dẫn mới nhất của Hà Tiểu Tiểu.

Hắn trở lại lớp của mình, mở tài khoản Tiktok của Hà Tiểu Tiểu ra. Vẫn là hình nền màu đen kèm theo dòng phụ đề với âm thanh trầm trầm nam tính vang lên: "Hôm nay sẽ giới thiệu với mọi người phó bản địa phương cấm kỵ."

"Tại Thế Giới Bên Trong, tôi đã tìm kiếm được 139 địa phương cấm kỵ, phân tán tại khắp khu vực hoang dã. Tất nhiên, cũng có địa phương vừa mới hình thành còn chưa được ghi chép chính thức."

"Theo điều tra, hình thành cấm địa có các nguyên nhân sau, và các nguyên nhân này liên quan chặt chẽ với người siêu phàm..."

"Tại Thế Giới Bên Trong có rất nhiều sinh vật, vượt xa khỏi khoa học kỹ thuật có thể tìm hiểu, gen đặc biệt, mà đám thợ săn kiếm được từ những nơi đó, mới có thể tạo ra Thế Giới Bên Trong như hiện giờ. Nếu hoàn thành phó bản cấm kỵ, khả năng cao nhận được số lượng tiền khổng lồ từ phía các tập đoàn."

"Địa phương cấm kỵ là một phó bản nguy hiểm cực kỳ, Hà Tiểu Tiểu từ một nơi ấm áp, nhắc nhở mọi người cần phải thành lập tổ đội thám hiểm."

Khánh Trần im lặng xem hết hướng dẫn. Lần này, tin tức của hắn đã nhanh hơn Hà Tiểu Tiểu một chút.

Điều quan trọng, lần này anh ta đã nhắc nhở lữ khách thời gian cần tham gia tổ đội.

Hắn cho rằng đây là một việc làm tốt, có ý nghĩa.

"Khánh Trần, mau nhìn." Nam Canh Thần lay lay tay hắn.

Khánh Trần ngó ra ngoài. Bên ngoài, ánh nắng sáng sớm đã chiếu vào tận cửa. Nơi đó có hai cô gái xa lạ đang đứng.

Hình dáng hai cô gái này không khác nhau mấy, đều sở hữu mái tóc dài nhưng có phần hơi xoăn, làn da trắng giống như bề ngoài của đồ sứ, được ánh mặt trời chiếu vào có phần chói mắt.

Một người mặc chiếc áo thể thao màu trắng đen, kèm theo một chiếc quần jean tôn lên đôi chân dài nhỏ, thẳng tắp.

Một người mặc một chiếc áo thun tay ngắn, đồ trên người giống như tuỳ tiện mặc đại, nhưng nhìn vào khiến đối phương cảm thấy vô cùng hợp lý.

Khánh Trần và Nam Canh Thần đều chăm chú nhìn vào. Lúc này, thầy giáo dạy toán Điền Hải Long bước lên bục giảng nói: "Có hai chuyện cần thông báo. Thứ nhất, chủ nhiệm lớp các em là thầy Đỗ Nhất Hoằng không thể tiếp tục làm chủ nhiệm lớp này được nữa, cho nên vị trí này tôi tạm thời chịu trách nhiệm. Có việc gì cứ báo cho tôi là được."

Điền Hải Long tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, lớp chúng ta có bạn mới chuyển tới, hi vọng các em có thể giúp đỡ lẫn nhau. Bây giờ, mời hai bạn mới lên giới thiệu về mình cho cả lớp nhận biết."

Cô gái mặc chiếc áo thể thao bước lên bục giảng cười giới thiệu: "Chào các bạn, mình tên là Vương Vân, đến từ Hải Thành."

Cô gái tiếp theo đứng lên tự giới thiệu: "Chào các bạn, mình lên là Bạch Uyển Nhi, tới từ Hải Thành. Mong mọi người giúp đỡ nhiều."

Mọi người trong lớp vỗ tay nhiệt liệt, trong số đó Nam Canh Thần là vỗ to nhất.

Điền Hải Long nhìn một lượt cả lớp. Thầy ấy chỉ vào vị trí gần Nam Canh Thần và Khánh Trần nói: "Chút nữa hai em ngồi vào chỗ kia. Khánh Trần là học sinh tốt nhất khối chúng ta, các em có gì không hiểu cứ hỏi cậu ấy. Mấy cậu con trai đứng dậy, đi cùng với tôi tới nhà kho khiêng một bộ bàn ghế về đây."

Thầy giáo vừa nói xong, đã có mấy tên con trai xung phong đứng lên.

Có một tên con trai mạnh mẽ khiêng bàn mình đang dùng đặt ngay cạnh chỗ Khánh Trần và Nam Canh Thần, sau đó quay qua nói với Vương Vân: "Hai người dùng bàn này của mình đi."

Vương Vân hỏi lại: "Thế cậu dùng bàn nào?"

Cậu ta trả lời: "Không sao, chút mình đến nhà kho lấy về là được mà."

Khánh Trần nhủ thầm trong lòng, cậu bản này chỉ số EQ thật sự cao... Sau này chắc sẽ dành được nhiều cơ hội nhất.

Vương Vân cám ơn, rồi ngồi xuống cạnh Nam Canh Thần.

Thời điểm Nam Canh Thần còn đang mơ màng, tâm trạng mừng rỡ, thì Vương Vân lên tiếng tưới đẫm sự nhiệt tình của cậu nhóc: "Chuyện này... bạn ơi, bạn có biết Lưu Đức Trụ lớp bên cạnh không?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 52: Hàng xóm mới

"Bạn học, bạn có biết Lưu Đức Trụ lớp bên không?"

Câu này chỉ c`ần 0,001 giây đã xuyên qua trái tim Nam Canh Th`ần.

Hai bạn nữ xinh gái như vậy, Nam Canh Th`ần chỉ c`ần một cái nháy mắt đã say nắng.

Sau đó, không còn sau đó.

Giống như Th`ần Cupid tạo cho mình một mũi tên. Kết quả, bản thân chính mắt nhìn thấy đối phương c`ầm lấy mũi tên tình yêu, biến nó thành một quả tên lửa RPG.

Sự việc quả bất ngờ.

Nam Canh Th`ần chết lặng tại chỗ, mãi một lúc sau mới trả lời: "Không quen. . . nhưng mình có thể dẫn cậu đến tìm cậu ta."

Vương Vân cười cười, không tiếp tục nói chuyện tiếp, mà quay lại tập trung vào việc chăm sóc cái bàn mới của mình.

Hai cô gái đến nhập học cũng không mang theo nhi`ều đ`ồ vật, chỉ c`ầm theo một ít đ`ồ dùng học tập kèm theo sách giáo khoa, không có thêm đ`ồ vật nào khác.

Khánh Tr`ần nhìn thấy nhãn hiệu trên qu`ần áo đối phương, hắn cũng không biết đó là nhãn hiệu nào.

Dù cho hắn đã đọc lướt qua rất nhi`ều thứ, nhưng cuộc sống nghèo khổ dẫn

chưa được tiếp súc đồ vật của tầng lớp cao hơn. Nên có thể hiểu được, tại sao không nhận ra những nhãn hiệu xa xỉ này.

Hắn và Nam Canh Thần nghèo thế nào?

Nói như vậy, để chứng minh tình bạn của bọn họ, hay nói cách khác là hai người có cùng đẳng cấp.

Đều là những con người cấp thấp bị ép tách ra khỏi quá trình hưởng thụ của con người.

Một tiết học trôi qua, Khánh Trần cơ bản đã đoán được, Vương Vân và Bạch Uyển Nhi cũng là lữ khách thời gian. Hai cô gái này chuyển trường mục đích chính là vì Lưu Đức Trụ.

Trong 45 phút của tiết học, Vương Vân nhịn không được đã nhìn cánh tay của mình 6 lần. Bạch Uyển Nhi đã nhìn 5 lần, ánh mắt đều tập trung vào vị trí đếm ngược.

Có một điều thú vị là Nam Canh Thần nhìn vào vị trí đó 21 lần.

Sau khi hết tiết, Vương Vân và Bạch Uyển Nhi bước tới lớp bên cạnh, trong hành lang đã có hai tên con trai trực sẵn ở đó.

Đây là hai người con trai mà Khánh Trần chưa gặp bao giờ. Một người cao lớn trắng trẻo, trên mắt còn có chiếc kính gọng vàng, nhìn qua rất giống tổng tài hào hoa trong phim ảnh.

Một người khác cũng vậy, chỉ khác gọng kính là màu đen.

Bốn người đứng trên hành lang thì thầm to nhỏ nói chuyện, khiến cho rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn tới.

Tầng một, dãy nhà Khánh Trần đang học có 6 lớp, bao gồm 452 học sinh.

Nhưng khi bốn người này đứng ở đó, giống như tầng này chỉ còn lại bọn

họ. Ánh mắt đám người bị cảnh tượng này ép phải quay qua chỗ khác, trong tâm trí mỗi người bỗng nhiên xuất hiện cảm giác tự ti mặc cảm.

Người con trai đeo mắt kính màu vàng kia giống như thủ lĩnh, bởi thời gian cậu ta nói chuyện nhiều nhất. Ba người còn lại hầu như chỉ im lặng lắng nghe.

Lúc này, Nam Canh Thần vội vã trở về lớp học. Cu cậu nhỏ giọng nói: "Bốn người đó đều là học sinh chuyển trường. Tao đã hỏi lớp bên cạnh rồi, hai tên kia chuyển đến lớp 4 khoá 11.

"Ừ." Khánh Trần nói: "Còn gì nữa không?"

"Tên con trai có cắp kính vàng kia tên là Hồ Tiểu Ngưu. Có người nhìn thấy, sáng nay tên này lái xe đưa ba người kia tới trường." Nam Canh Thần nói tiếp: "Còn một người con trai khác tên là Trương Thiên Chân."

"Lái xe?" Khánh Trần ngạc nhiên hỏi.

Bọn hắn thuộc tầng lớp dân ngu, nào có khái niệm lái xe ô tô đi học. Chuyện này không phải chỉ là tình tiết trong những bộ phim ngôn tình thôi sao?

Nhưng, Khánh Trần nghĩ ra, hiện tại Lưu Đức Trụ đã biến thành bia ngắm. Có lẽ tương lai sẽ có rất nhiều người hướng tới, vì cái tên Lý Thúc Đồng.

Mà Lưu Đức Trụ sẽ từ từ biến thành trung tâm vòng xoáy, không ngừng thu hút đám lữ khách thời gian tiến vào.

Ròng rã một ngày học tập, Vương Bân và Bạch Uyển Nhi không nói chuyện gì với bạn cùng lớp. Mỗi khi học xong một tiết, các cô ấy lại ra ngoài tụ tập với Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân nói chuyện.

Căn bản, không cho đám học sinh trong trường có một cơ hội nào để tiếp xúc.

Ngày hôm nay, hai cô gái chỉ nói với Nam Canh Thần vài câu, đại loại như tên giáo viên, tiến độ học tập, hay một vài khu vực trong trường.

Còn Khánh Trần, một câu các cô ấy cũng không nói.

Khánh Trần nhìn thấy, trình độ học tập của hai cô gái này so với mặt bằng chung của học sinh trong trường, tốt hơn rất nhiều.

Trong tiết Anh ngữ, Khánh Trần còn nhìn thấy Bạch Uyển Nhi lấy ra một tập đềTOEFL mới nhất năm 2021, mà hắn đã làm qua.

Còn Vương Vân chỉ tập trung vào đềthi đấu môn vật lý, còn nhưng môn khác không hềquan tâm. Những đềthi này, Khánh Trần còn chưa làm bao giờ, chắc hẳn nó là tài liệu ôn thi nội bộ của cơ cấu giáo dục nào đó.

Với lại, có một lần đi vệ sinh. Hắn đi qua đám người này và nghe được bọn họ giao tiếp bằng tiếng anh.

Có lẽ, bọn họ không muốn người khác nghe được họ đang nói gì, nên mới dùng cách này.

Khánh Trần không có cách nào nghe lén được toàn bộ câu chuyện. Nhưng vẫn nghe được vài từ mấu chốt là lữ khách thời gian, xuyên qua, làm cách nào từ thành phố số 7 đi đến thành phố số 18.

Đến giờ tự học buổi tối, Khánh Trần nhỏ giọng nói với Nam Canh Thần: "Tao vềtrước đây. Trong trường có chuyện gì nhớ liên lạc với tao qua Wechat."

Vương Vân và Bạch Uyển Nhi nhìn thấy Khánh Trần ra khỏi lớp, bèn quay qua hỏi Nam Canh Thần: "Bạn ấy trốn học sao?"

"Ừ." Nam Canh Thần chán nản trả lời.

"Không phải cậu ấy là học sinh giỏi sao? Vậy mà lại đi trốn học?" Bạch Uyển Nhi tò mò hỏi.

"Đây là đặc quyền của học sinh giỏi. Từ trước tới giờ, chưa một thầy cô giáo nào nói hắn cả." Nam Canh Thần nói.

Cậu ta vừa nói xong, đã thấy Vương Vân và Bạch Uyển Nhi cũng đứng dậy, thu dọn sách vở, quay người trốn học.

Chỉ còn lẻ lỏi một mình Nam Canh Thần trơ trọi ngồi hàng cuối cùng.

Nam Canh Thần nhìn khung cảnh chiều tà bên ngoài, cảm giác có chút cô đơn. . .

. . .

Khánh Trần về nhà. Hắn muốn thay đổi một bộ quần áo đã lâu thật lâu không dùng đến. . . Sau đó kiếm một cửa hàng vàng bạc nào đó, bán số vàng mình mới bóc lột được từ Lộ Quang Nghĩa đi.

Thuật hô hấp tiêu hao quá nhiều năng lượng trong cơ thể, bắt buộc hắn phải có thực phẩm bổ xung mới luyện tập được.

Có điều, hắn còn chưa xác định được, vàng tại Thế Giới Bên Trong, với vàng tại Thế Giới Bên Ngoài có giống nhau hay không?

Mặc dù qua bài kiểm tra nhỏ của hắn thì rõ ràng giống nhau, mật độ cũng như nhau, nhưng vẫn khiến hắn không yên tâm.

Kiểm tra vàng, chính là bỏ vàng vào trong nước tính ra thể tích của chúng, sau đó lấy trọng lượng tính ra mật độ. Cách làm này vẫn còn thô sơ.

Tại nhiệt độ bình thường, mật độ của vàng là 19,25 g/ cm3.

Nếu đó ra được tỷ lệ này, đó chính là vàng.

Sau khi Khánh Trần chuẩn bị kỹ càng. Hắn đeo một ba lô lên bước ra ngoài, bỗng trùng hợp gặp được Vương Vân, Bạch Uyển Nhi, Hồ Tiểu

Ngưu, Trương Thiên Chân đang đi cùng nhau.

Hắn đã hiểu ra, hàng xóm mới của mình g`ồm những ai.

Vương Vân, Bạch Uyển Nhi ở t`ầng 2, cạnh nhà Giang Tuyết.

Còn H`ồTiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, ngay cạnh phòng hắn.

Mục tiêu chính của bọn họ là Lưu Đức trụ, nhưng tiện thể quen biết được Giang Tuyết cũng là việc tốt biết bao.

Đây chính là lý do duy nhất giải thích việc họ chọn toà nhà nhỏ bé cũ kỹ này.

Vương Vân nhìn Khánh Tr`ần tỏ ra ngạc nhiên, cô cười nói: "Không ngờ bạn cũng ở đây."

H`ồTiểu Ngưu là người có cặp kính vi`ền vàng hỏi Vương Vân: "Đây là?"

"Đây là bạn học lớp 3 khối 11." Vương Vân giải thích: "Nghe th`ầy giáo giới thiệu, cậu ấy là học sinh giỏi nhất toàn khối."

H`ồTiểu Ngưu quay v`ềphía Khánh Tr`ần chào hỏi: "Chào cậu, mình là H`ồ Tiểu Ngưu, xin giúp đỡ nhi`ều hơn."

"Ừ." Khánh Tr`ần bình tĩnh gật đ`ầu trả lời: "V`ềsau quan tâm lẫn nhau."

Hắn nói xong, lập tức rời đi, hoà mình vào ráng chi`ều. Hắn không có ý định tiếp xúc nhi`ều với đám người này.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 53: Học bá và học thần

(Học bá: top những người học giỏi nhất trường.

Học thần: Học ít mà vẫn giỏi)

Hồ Tiểu Ngưu nhìn theo hình bóng Khánh Trần. Hắn có một cảm giác quen thuộc từ người này.

Không phải vì hắn đã gặp Khánh Trần hay chưa, cũng không phải Khánh Trần giống một ai đó. Mà là thái độ, thái độ xa lánh của cậu ta.

Giống như đặt đám bạn cùng lứa ở bên ngoài vòng tròn rất lớn. Ngoài mặt tỏ ra khách khí lễ phép, thực chất bên trong là thái độ kiêu ngạo.

Điều này khiến Hồ Tiểu Ngưu không ngờ tới. Cậu ta nhìn lại khu nhà Khánh Trần ở, cảm xúc nói: "Bọn mày có cảm thấy cậu ta có điểm kỳ lạ không?"

Người con trai đeo gọng kính màu đen Trương Thiên Chân nói: "Vương Bân và Bạch Uyển Nhi xinh đẹp như vậy, đã thế còn là hàng xóm mới, bạn mới. Nhưng hắn không thèm nhìn lấy một cái, hình như không có tý sức hút nào với hắn.

"Đúng vậy." Vương Vân gật đầu: "Cậu ta không giống một đứa con trai ngây thơ, mà giống như không muốn tiếp xúc với chúng ta."

"Người bạn ngồi cùng hắn là Nam Canh Thần, có nói với mình là cậu ta suốt những năm học đã qua luôn duy trì ở vị trí số 1, có kiêu ngạo cũng dễ hiểu. Không phải học bá đều như vậy sao?" Bạch Uyển Nhi cười: "Không

phải nhóm 'Hải Trung' của chúng ta cũng vậy đó sao?"

Hồ Tiểu Ngưu cười, lắc đầu: "Học bá tại một thành phố nhỏ, không đáng nhắc tới."

Thực ra, Hồ Tiểu Ngưu không phải cố tình khinh thường. Mà bọn họ hiểu rất rõ, cách thức giáo dục ở thành phố lớn so với thành phố nhỏ cách biệt là bao xa?

Tại một thành phố nhỏ, đọc được tiếng anh có lẽ là làm được. Nhưng nghe còn kém bọn họ quá xa, dù cho trường quốc tế Lạc Thành, dùng từ quốc tế để đặt cho tên trường cũng chẳng khác gì nhau.

Nhưng tại thành phố lớn, tuỳ ý gọi một học sinh trung học cũng có thể giao tiếp tiếng anh lưu loát.

Điểm thi không cần biết nhiều hay ít, nhưng thời gian nghỉ đông và nghỉ hè đều có những chuyến du lịch quốc tế để trải nghiệm.

Hai địa phương mà giống như hai thế giới.

"Được rồi, không cần phải nói đến chuyện học bá hay học thần nữa. Chúng ta và hắn cũng không gặp nhau quá nhiều, chỉ vô tình là hàng xóm của nhau mà thôi." Vương Vân nói tiếp: "Vào nhà nói chuyện."

Bọn họ nói xong bèn đẩy cửa phòng 102 bước vào.

Hiện tại, đám công nhân đã rời đi, trong phòng đã được trang trí lại, rực rỡ hẳn lên.

Trong phòng không được sửa chữa lại nhiều. Do thời gian gấp gáp, nên chỉ thêm thảm trên mặt đất, dán lại tất cả tường, khử mùi lại căn phòng.

Với khả năng của nhóm người, nơi này miễn cưỡng có thể ở được.

"Thật ra chúng ta ở khách sạn cũng được mà, không nhất thiết phải tới nơi

này. Mục tiêu của chúng ta là Lưu Đức Trụ, Giang Tuyết cũng không có gì nổi bật cho lắm." Bạch Uyển Nhi đưa ra ý kiến.

Hồ Tiểu Ngưu nói: "Đừng suy nghĩ thiển cận như vậy. Chúng ta đã quyết tâm rời thành phố số 7 đến thành phố số 18. Vậy nhất định phải cố hết sức làm quen với tất cả mọi người tại thành phố số 18. Không nghe hướng dẫn của Hà Tiểu Tiểu sao, cố gắng lập thành tổ đội."

Vương Vân chán nản nói: "Các cậu nhất định phải dùng biện pháp từ từ tiếp cận Lưu Đức Trụ sao? Không dùng tiền mua quách tài nguyên hay tin tức cho rồi."

Trương Thiên Chân lắc đầu: "Đã đến Lạc Thành, cũng nên chuẩn bị tốt tâm lý chịu khổ, đây là mình cùng Tiểu Ngưu đã bàn bạc với nhau. Chúng ta không có bất kỳ một mối quan hệ nào tại thành phố số 7, cho nên chỉ còn cách lợi dụng sức ảnh hưởng tại Thế Giới Bên Ngoài, tìm kiếm hỗ trợ tại Thế Giới Bên Trong."

Hồ Tiêu Ngưu nhìn mọi người, gật đầu nói: "Hiện tại, chúng ta cần tìm cách tạo mối quan hệ với Lưu Đức Trụ, cho nên mọi người cần gạt đi tác phong ngày thường. Không có tiền tuyệt đối không được, nhưng tiền không phải vạn năng. Các cậu phải hiểu, trên thế giới này, người có nhiều tiền hơn chúng ta có rất nhiều. Đến lúc đó, thời điểm cần dùng tiền mua tin tức hay tài nguyên từ Lưu Đức Trụ, quan hệ mới là thước đo quan trọng nhất."

"Đúng rồi, bên lớp 4 bọn cậu sao rồi? Từ đầu đã nói 4 người chúng ta học chung một lớp, sau đó lại không được vì lớp 4 đã đủ người." Vương Vân hỏi.

Hồ Tiểu Ngưu trả lời: "Lưu Đức Trụ rất dễ nói chuyện. Nhưng khi bọn mình hỏi vài chuyện, cậu ta lại không muốn trả lời."

Trương Thiên Chân nói tiếp: "Quan trọng là, cậu ta rất dễ gần, mà không đồng ý tiết lộ thông tin cho chúng ta. Nhìn qua tưởng cậu ta đần độn, nhưng lại là người vô cùng khéo léo, giống như đại trí giả ngu."

"Ừ, dùng câu đại trí giả ngu rất chuẩn." Hồ Tiểu Ngưu đưa ra nhận xét.

"Đúng rồi." Vương Vân bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: "Các cậu nghe thấy, Ương Ương cũng đang làm thủ tục chuyển trường không?"

Ương Ương? Sáp Ương Ương?

Một cái tên giản dị. Nhưng qua phản ứng của đám người Bạch Uyển Nhi có thể nhìn ra được, cái tên này ở Hải Trung hay Hải Thành cũng thuộc dạng có số có má, chiếm một vị trí đặc biệt, mới khiến cho đám người giật mình.

Trương Thiên Chân bỗng nhiên nhớ ra nói: "Chờ đã, tao nghe người ta nói. Ông ngoại Ương Ương ở Lạc Thành? Không phải cô ấy cũng chuyển đến đây chứ?"

"Chưa nghe thông tin này, cũng chưa nghe Ương Ương trở thành lữ khách thời gian." Hồ Tiểu Ngưu nói: "Trước tiên đi chào hỏi hàng xóm mới cái đã."

Cậu ta nói xong bèn lấy ra một chiếc hộp đẹp đẽ làm quà gặp mặt, dẫn đám người bước lên tầng 2.

Cốc cốc cốc, Hồ Tiểu Ngưu gõ cửa.

Trong phòng truyền đến giọng nói: "Tiểu Vân, ra mở cửa đi con. Hình như là anh Khánh Trần của con đến đấy."

Tiếp theo, giọng nói ngọt ngào của Tiểu Vân vang lên: "Anh Khánh Trần, chờ chút em mở cửa cho anh ngay đây."

K. . ret. . . cửa mở ra.

Vương Vân nhẹ nhàng bước tới nói: "Xin chào, cô bạn nhỏ."

Ầm một cái, cánh cửa đã được đóng lại, trong phòng vang lên tiếng Lý Đồng Vân: "Mẹ, không phải anh Khánh Trần."

Giang Tuyết ngạc nhiên: "Thế là ai vậy?"

Lý Đồng Vân trả lời: "Con không quan tâm."

Cách âm của phòng cũng không tốt lắm, đám người Hồ Tiểu Ngưu bên ngoài đã nghe hết tất cả. Quả nhiên, cách cửa này không mở ra vì bọn họ nữa.

Vương Vân và Bạch Uyển Nhi nhìn nhau: "Anh Khánh Trần. . . tên này sao quen thế nhỉ?"

Hiện giờ, bọn họ vẫn chưa biết được, hàng xóm mới của họ, một người là dòng chính tập đoàn Lý thị. Còn một người là đệ tử duy nhất của Lý Thúc Đồng. Bọn họ khổ sở tiến đến Lạc Thành, kết quả người cần tìm cũng không đúng một ai.

Lúc này, Khánh Trần trong lời nói của Lý Đồng Vân đang đứng trong một ngõ nhỏ nào đó tại phía nam Thập Tự Nhai Lạc Thành.

Ngõ nhỏ này chắn hẳn cũng nhiều tuổi rồi, kiến trúc cổ xưa đặc trưng của Trung Quốc. Hai bên đường được lát đá xanh, tường xám ngói đen.

Khi trời mưa, những giọt nước mưa tụ vào một chỗ, cứ theo dòng chảy dọc theo hàng ngói xuông đất.

Cửa hàng Lão Kim treo hai cái đèn lồng đỏ trước nhà, trước cổng còn có một tấm bảng đen có nội dung: Thu mua giá cao, vàng bạc, đông trùng hạ thảo, nhân sâm.

Khánh Trần mặc một chiếc áo có mũ phía sau, bước vào hỏi: "Vàng mua sao vậy?"

Bên trong cửa hàng có một ông lão đang ngồi đan giỏ trúc, ngẩng mặt lên

hỏi: "Có hoá đơn không?"

"Không có." Khánh Trần lắc đầu.

Hoá đơn là gì? Là hoá đơn cửa hàng đưa cho lúc người mua vàng. Tờ giấy này nhằm chứng thực lai lịch của số vàng đó.

Muốn bán lại giá cao cần phải có thứ này. Còn không có hoá đơn chứng tỏ vàng có vấn đề, những cửa hàng lớn sẽ không mua.

Chủ cửa hàng liếc mắt nhìn hắn, bỏ giỏ trúc trong tay ra nói: "Không có hoá đơn rất khó xử lý. Nếu cậu vẫn còn muốn bán tôi trả cậu 220 tệ một chỉ, và không hỏi cậu có được số vàng này thế nào."

Hôm nay, giá vàng là 380 tệ một chỉ.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Được, tôi có 3 cây 9."

8580 tệ. Đây là một số tiền lớn đối với hắn. Số tiền này có thể giải quyết tình trạng trước mắt.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 54: Trong cuộc sống không thể làm lại, nhưng có thể chiếu lại

Đời Khánh Trần còn chưa từng nhìn thấy hơn 8 nghìn tệ. Hắn không muốn chuyển khoản, mà muốn đối phương trả tiền mặt.

Bên trong tiệm vàng, ổng chủ vừa đếm tiền vừa nói: "Tuổi còn nhỏ nhưng rất cẩn thận. Nhưng cái nghề này của các cậu, không cẩn thận không được. Nếu lần sau còn có thì cứ tới chỗ tôi, số lượng nhiều sẽ tăng cho cậu thêm 5 tệ một chỉ. Có bao nhiêu mua bấy nhiêu."

Ông chủ cửa hàng cho rằng Khánh Trần là một tên trộm. Khánh Trần cũng không hề lên tiếng giải thích.

Lão ta đưa tiền cho Khánh Trần, sau đó đứng im quan sát Khánh Trần đếm tiền. Cậu nhóc này dưới sự trợ giúp của ánh đèn đếm từng đồng một, kiểm tra từ chất liệu giấy đến chữ nổi chữ ẩn, kiểm tra không sót một chi tiết nào.

Cuối cùng Khánh Trần cũng đếm xong. Hắn rút từ tập tiền ra hai tờ nói: "Phiền ngài đổi hộ tôi tờ 50 và 20 này."

Ông chủ có vẻ đau đầu: "Đám làm nghề này của các người chỉ mong nhận được tiền rồi rời đi. Chẳng có ai giống cậu cẩn thận như vậy."

Lão nói xong, kéo ngăn tủ ra đổi hai tờ tiền khác.

"Làm ăn về lâu về dài, sau này đừng cầm tiền giả lừa tôi." Khánh Trần nói.

"Được rồi, đến thường xuyên nhá." Ông chủ lắc đầu nói.

Khánh Trần cầm tiền rồi quay đầu rời đi. Ông chủ nhìn bóng dáng cậu thanh niên nghĩ thầm, tên nhóc này tương lai rất có thể trở thành 'thần thâu' .

Hắn di chuyển qua bảy tám đoán rẽ trong ngõ rồi mới đến chỗ xe bus để về nhà.

Hắn tại chợ Nông Mậu mua hơn 10 kg thịt bò, 100 quả trứng gà, và một số rau quả.

Diệp Vãn từng nói, hiện tại hắn cần phải ăn rất nhiều thịt động vật.

Sau khi về nhà, hắn thấy Lý Đồng Vân đứng trên tầng hai kín đáo ra hiệu cho hắn.

Khánh Trần không suy nghĩ nhiều, vẫy vẫy tay với Lý Đồng Vân, gọi cô bé xuống nhà nói chuyện.

Người bên ngoài đã biết Giang Tuyết là một lữ khách thời gian. Mình hay đến sẽ bị người ta chú ý, nhưng Lý Đồng Vân chỉ là cô bé, đến nhà mình nói chuyện cũng không có mấy người chú ý.

Lý Đồng Vân vừa vào nhà đã hỏi: "Anh Khánh Trần, anh biết hàng xóm mới là ai chưa? Đã từng nói chuyện với bọn họ chưa?"

"Từ Hải Thành chuyển trường tới, đến vì Lưu Đức Trụ." Khánh Trần chia sẻ tin tức hắn nắm được: "Anh nghe bọn họ nói chuyện bằng tiếng anh, bọn họ nói xuyên qua thành phố số 7."

"Anh Khánh Trần còn nghe hiểu tiếng anh sao?" Lý Đồng Vân nghi ngờ: "Trình độ cao vậy?"

"Nghe được." Khánh Trần không giải thích thêm chuyện này, mà tiếp tục nói: "Bọn họ tới đây chắc hẳn vì mẹ em. Những người này xuyên qua thành phố số 7 chắc không kiếm được mối quan hệ nào, nên dự định tìm kiếm cơ hội tại thành phố số 18. Đương nhiên, chuyện không chỉ đơn giản vậy, anh

đoán bọn họ còn có kẻ thù tại thành phố số 7."

Xuyên qua Thế Giới Bên Trong, có kẻ thù hay không? Lữ khách thời gian không thể tự quyết định được.

Nếu không có kẻ thù, với thực lực đám người này tại Hải Thành, sao không tìm kiếm mối quan hệ tại thành phố số 7, đến nơi khác tìm kiếm trợ giúp làm gì?

Dựa vào thông tin trên internet, lữ khách thời gian tại thành phố số 7 có một người siêu phàm, còn có một người rất có địa vị tại xã đoàn Thanh Long.

Tại sao đám người Hồ Tiểu Ngưu không tìm bọn họ giúp đỡ, phải bỏ xứ mà đến Lạc Thành tìm Lưu Đức Trụ.

Kẻ thù bọn họ gặp phải, đám người lữ khách thời gian tại Hải Thành không giúp được nên mới tới đây tìm Lưu Đức Trụ.

Lý Đồng Vân suy nghĩ: "Thành phố số 7 là địa bàn của tập đoàn Trần thị, số 18 là nhà của tập đoàn Lý thị. Kẻ mà bọn họ chọc vào có phải là tập đoàn Trần thị?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Không sao, bọn họ giao tiếp bằng tiếng anh, cứ nghĩ rằng không ai nghe được. Nhưng anh nghe hiểu hết."

"Bọn họ nói trước mặt cho anh nghe sao?" Lý Đồng Vân ngẩng đầu lên hỏi.

Khánh Trần sờ lên đầu cô bé cười nói: "Bởi vì bọn họ không thông minh bằng em."

Bỗng nhiên, Lý Đồng Vân chạy vào nhà tắm của Khánh Trần, ôm một đống quần áo vừa chạy vừa nói: "Mẹ em giao nhiệm vụ tới cầm quần áo anh thay ra mang về. Anh cũng đừng làm khó em, em chỉ nghe mẹ dặn thôi."

Lý Đồng Vân nói xong bèn mở cửa chạy lên tầng.

Khánh Trần cười cười. Hắn nhìn một vòng ngôi nhà trống rỗng của mình, bắt đầu cô đơn luyện tập.

Không ai giám sát, không ai lớn tiếng khen ngợi.

Khánh Trần chỉ có thể nói với bản thân mình, đừng có ngừng, mạnh mẽ tiến về phía trước.

Hắn từng nghe một câu nói, bỏ đàn sống một mình, không phải là thần linh, thì chính là một con thú dữ.

Hiện tại, hắn không có cách nào trở thành thần, vậy mục tiêu trở thành một đầu thú dữ cái đã.

. . .

Đếm ngược năm ngày.

Khánh Trần đã tới trường từ sớm, cố tình đổi bàn của mình cho Nam Canh Thần. Biến thành hắn ngồi cùng Vương Vân.

Sau khi Nam Canh Thần vào lớp, nhìn thấy cảnh này bèn nở nụ cười xấu xa, rồi nhỏ giọng nói: "Tao còn tưởng mày thật sự không có ý đồ ý, không ngờ còn chủ động như vậy. Nói sớm chút, tao đổi cho mày là được rồi."

Khánh Trần nhìn thằng bạn, hắn biết cậu ta tưởng mình đổi chỗ để được ngồi cạnh Vương Vân.

Thực ra, hắn chỉ muốn nghe được câu chuyện của Vương Vân và Bạch Uyển Nhi mà thôi.

Nhưng, nghĩ vậy cũng được, hăn hi vọng Vương Vân cũng có suy nghĩ này.

Như vậy, thời điểm Vương Vân và Bạch Uyển Nhi nói chuyện sẽ không lo lắng về hắn.

Nam Canh Thần không thấy hắn nói gì, còn tưởng rằng Khánh Trần thẹn thùng, nên nhỏ giọng chuyển qua chuyện khác: "Hôm qua, bên trong group chát có giới thiệu một vị đại sư. Lão ta nói, tại Thế Giới Bên trong học được thuật coi bói cao thâm. ."

Khánh Trần hỏi: "Mày đã coi rồi à?"

"Coi rồi, mỗi lần 5 tệ." Nam Canh Thần nói: "Lão ấy nói, năm tao 65 tuổi sẽ kiếm được một số tiền rất lớn, lớn đến mức tao chưa nhìn thấy bao giờ."

Khánh Trần có điều suy nghĩ, rồi nói thêm: "Là con mày đốt cho mày sao?"

Nam Canh Thần: "? ? ?"

Khánh Trần tức giận: "Mày có thể ra khỏi cái nhóm người xuyên việt kia không? Nghe qua đã đau đầu, một tên lữ khách thời gian còn không có. À, có một người chuyên mai mối cho đám đàn bà sồn sồn tại Thế Giới Bên Trong."

Nam Canh Thần mạnh miệng nói: "Chẳng may còn có nữa thì sao?"

Lúc này, Vương Vân và Bạch Uyển Nhi đã bước vào lớp.

Hai người phát hiện ra Khánh Trần và Nam Cung Thần đã đổi vị trị, đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Uyển Nhi dùng tiếng anh nói với Vương Vân: "Sao hai người này lại đổi chỗ rồi?"

Vương Vân cười cười: "Ai biết được, để ý bọn họ làm gì?"

"Chờ đã." Bạch Uyển Nhi hỏi: "Thầy giáo nói hắn học rất giỏi, có thể nghe hiểu bọn mình nói chuyện hay không?"

Vương Vân quay ngoắt lại nhìn Khánh Trần.

Cô nhìn thấy Khánh Trần đang cắm mặt vào đề thi toán, không ngừng tính toán, tick vào câu trả lời, hành động diễn ra liên tục, không ngắt quãng chút nào.

Vương Vân là một học sinh khá giỏi tại Hải Thành. Cô cố tình nhìn vào đề thi Khánh Trần đang làm, đã nhìn ra câu trả lời của hắn hoàn toàn đúng, không phải là cố tình làm ra vẻ.

Lúc này, Vương Vân mới nói: "Thầy giáo ở Hải Trung đã nói rồi, một thành phố nhỏ dù cho học rất giỏi anh ngữ, nhưng muốn giao tiếp tốt bằng tiếng anh vẫn không được. Bởi vì cuộc thi của bọn họ không có thi nghe và thi nói. Xét tuyển đại học cũng không được tính vào thành tích. Cậu nhìn xem, hắn làm bài thi vô cùng tập chung, nghe chúng ta nói chuyện, sao có thể làm vừa nhanh vừa đúng như vậy được?"

"Ừ nhỉ." Bạch Uyển Nhi gật đầu.

Bỗng nhiên, Vương Vân dùng tiếng anh, buồn bã nói: "Cậu nói xem, Hồ Tiểu Ngưu nói chúng ta đến thành phố số 18 là có thể tránh được Trần Nhạc Du, có tin được không?"

Bạch Uyển Nhi lắc đầu: "Không biết, hiện tại có cách nào làm được thử cách ấy thôi."

10 phút sau, khi cuộc nói chuyện của hai người dừng lại. Khánh Trần mới từ từ bỏ bút xuống.

Đúng như dự đoán, bốn người này có kẻ thù ở thành phố số 7.

Mình đoán không sai.

Đương nhiên, suy đoán của Vương Vân cũng không sai.

Dù là người như Khánh Trần, cũng không cách nào vừa giải toán vừa nghe lén được.

Nhưng có một điểm khác biệt chính là, những lời nói của bọn họ, vẫn nằm trong đầu Khánh Trần.

Hắn thật sự không thể làm lại việc quá khứ trong cuộc sống, nhưng có thể xem lại.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 55: Thăm dò và tin tức

Thời gian nghỉ giữa tiết, Vương Vân, Bạch Uyển Nhi, Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, bốn người lại tụ tập bên ngoài hành lang.

Những bạn học đi lại trên hành lang đều mặc đồng phục, mà bốn người vì mới chuyển tới còn chưa có đồng phục của riêng mình, nên đứng đó có phần nổi bật.

Chỉ có điều, phần lớn học sinh đi ngang qua nhóm người này đều cố gắng tránh xa ra.

Chuyện này rất dễ hiểu, giống như có một nhóm người bước lên một chiếc xe bus, nhưng hàng ghế cuối cùng chỉ có một mình cô gái xinh đẹp, đa số những người lên sau sẽ không lựa chọn ngồi cùng cô gái. Trừ khi không còn chỗ nào để ngồi.

Hồ Tiểu Ngưu nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex bằng vàng trên cổ tay, còn khoảng 8 phút nữa tiết học sẽ bắt đầu. Cậu ta nhỏ giọng nói: "Vấn đề trước đó thảo luận với mọi người, có điểm khác lạ nào không?"

Bạch Uyển Nhi cười cười liếc qua Vương Vân nói: "Chẳng có chuyện gì khác lạ cả, chỉ có một bạn nam để ý Vương Vân mà cố tình đổi chỗ ngồi thôi."

"Đừng đoán mò." Vương Vân vỗ nhẹ vào cánh tay Bạch Uyển Nhi nói: "Nhỡ may không phải ý người ta thì sao."

"Cậu là người hiểu rõ nhất." Bạch Uyển Vân ỡm ờ nói.

Bỗng nhiên, Hồ Tiểu Ngưu đưa ra dự đoán: "Người đó có phải lữ khách thời gian hay không? Cậu ta đoán được thân phận của mọi người cho nên mới có tình tiếp cận."

Thật ra, Hồ Tiểu Ngưu là người thông minh. Cậu ta biết rõ, học sinh cấp ba dù yêu thầm cũng không thể dứt khoát chủ động đổi chỗ ngồi cho người khác, để có cơ hội ngồi cạnh người mình yêu thế được.

Cho nên, Hồ Tiểu Ngưu cảm thấy dự đoán của hai cô gái có vẻ không đúng.

Vương Vân và Bạch Uyển Nhi nhìn nhau nói: "Hắn không phải chứ?"

"Các cậu phải biết đây là Lạc Thành, một trong 19 thành phố chính xuất hiện lữ khách thời gian. Nên trong số chúng ta có lữ khách thời gian cũng là điều bình thường." Hồ Tiểu Ngưu phân tích: "Cẩn thận chút, nếu cậu ta nghe hiểu nội dung chúng ta trò chuyện, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy."

"Cậu ta nghe không hiểu." Vương Vân nói: "Bọn mình nói chuyện trước mặt cậu ta, còn cậu ta chỉ tập trung vào giải đề toán."

"À, thế này." Hồ Tiểu Ngưu nói: "Các cậu để ý xem, hắn ta có thường xuyên cúi xuống xem cánh tay của mình hay không? Hiểu ý mình chứ, nếu một người đột nhiên có đếm ngược, dù cho tò mò hay có thêm một đồ vật mới, đều vô ý nhìn vào nó. Thói quen này phải một thời gian mới bỏ được, hiện tại đếm ngược còn rất mới."

Vương Vân suy nghĩ rồi trả lời: "Được, mình sẽ để ý."

Một tiết nữa trôi qua, bốn người lại tập trung ngoài hành lang.

"Thế nào?" Hồ Tiểu Ngưu hỏi.

Vương Vân lắc đầu: "45 phút đồng hồ, hắn chưa từng nhìn qua cánh tay, dù không có làm gì cũng chỉ ngồi ngây ra, chứ chưa hề cúi xuống nhìn cánh tay."

Hồ Tiểu Ngưu nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài. Trương Thiên Chân hỏi: "Có phải cậu ta đoán được có người theo dõi mình, cho nên cố ý không nhìn vào cánh tay?"

Hồ Tiểu Ngưu suy tư: "Tạm thời loại bỏ khả năng người này là lữ khách thời gian, một người thiếu niên bình thường không thể có khả năng ẩn dấu sâu vậy, cũng không cách nói suy nghĩ vẹn toàn thế được. Nếu như cậu ta là người như vậy, thật sự quá đáng sợ."

Trương Thiên Chân nói đùa: "Vậy chắc chắn cậu ta thích Vương Vân rồi."

"À đúng rồi, bên các cậu có tiến triển tý nào không?" Vương Vân hỏi.

"Không có." Hồ Tiểu Ngưu lắc đầu: "Lưu Đức Trụ có khả năng giả ngu. Hiện tại chúng ta không sao tìm được điểm đột phá trên người này, phải từ từ tạo dựng mối quan hệ mới được."

"Hay chúng ta tìm kiếm đột phá từ Giang Tuyết cũng được." Trương Thiên Chân nói: "Như vậy, chúng ta có thể tìm hiểu tình hình thành phố số 18 thông qua cô ấy."

"Chỉ còn cách này, nhưng hai mẹ con nhà đó rất khó nói chuyện." Bạch Uyển nhi nói tiếp: "Chờ đã, các cậu có nghe thấy tên cô bé hôm qua nói là anh Khánh Trần sao? Mình khẳng định người đó là Khánh Trần lớp chúng mình, có lẽ hai nhà có mối quan hệ gần gũi."

"Nếu vậy, mục tiêu đầu tiên của chúng ta là Khánh Trần?" Trương Thiên Chân hỏi."

"Ừ, bắt đầu từ Khánh Trần, thông qua cậu ấy tiếp xúc với Giang Tuyết." Vương Vân gật đầu.

. . .

Giờ nghỉ sau tiết hai, Khánh Trần ngồi ở trong lớp xem điện thoại. Hắn

xem tất cả tin tức về lữ khách thời gian.

Lúc này, một giọng nói vang lên: "Khánh Trần, Nam Canh Thần, đây là nước chúng mình mới mua ở siêu thị gần trường, cho hai người."

Nam Canh Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai chai nước Nongfu Spring mát lạnh, bên ngoài chai nước vẫn còn dày đặc những giọt nước bám vào.

Bởi vì những giọt nước này, những ngón tay xinh đẹp của đối phương càng thêm óng ánh long lanh.

Trong lớp học, có vài người lén nhìn về phía dưới này. Bọn họ không biết từ khi nào Nam Canh Thần và Khánh Trần thân quen với hai cô gái mới chuyển trường này vậy?

Làm cho, hai bạn này mua được cho 2 người bọn họ.

Nam Canh Thần chết lặng: "Đây là. . . mua cho mình sao?"

Bạch Uyển Nhi nở nụ cười rạng rỡ: "Đương nhiên."

"Mình xin, cám ơn cậu." Nam Canh Thần vui vẻ nhận lấy.

Chỉ có điều, Khánh Trần vẫn cúi đầu xuống xem điện thoại, giường như mọi việc không liên quan đến mình.

Trên điện thoại, có một tin tức: Công an vừa phá được một vụ giam giữ người trái phép, qua đó giải cứu thành công 12 người từng thừa nhận mình là lữ khách thời gian trên internet.

Trong đó, có một người rất nổi tiếng trên mạng.

Tin tức có nói, đám tội phạm này đã đưa 12 con tin tới một nhà máy đã bỏ hoang vùng ngoại ô, đe doạ, ép cung, nhằm lấy tin tức tại Thế Giới Bên Trong của 12 người này.

Bọn chúng còn đe doạ đến sự an toàn của người nhà những con tin, ép 12 người này mang vật phẩm từ Thế Giới Bên Trong trở về, bằng cách nhét dược phẩm vào dạ dày, trực tràng, khoang miệng, để đưa đồ về Thế Giới Bên Ngoài.

Trong hồ sơ có ghi, đội chấp pháp thu được tại hiên trường một vài dược phẩm tại Thế Giới Bên Trong, chủ yếu là thuốc biến đổi gen.

Tất nhiên, thuốc biến đổi gen cũng không giúp tăng cường cơ thể, nhưng có khả năng trợ giúp bệnh nhân có bệnh di truyền như: Điếc bẩm sinh, tim bẩm sinh.

Hiện tại, công an đã bắt được 4 tên tội phạm, còn 9 tên nữa đang bỏ trốn. Theo như khẩu cung cảnh sát tra ra, 9 người kia rất có khả năng là lữ khách thời gian.

Tin tức này quá rúng động.

Trước kia đám tội phạm liên quan tới lữ khách thời gian chỉ có ở nước ngoài, hiện giờ trong nước đã manh nha xuất hiện.

Lần này, chỉ sợ rằng không một ai dám công khai mình là lữ khách thời gian nữa rồi.

Từ hôm nay, tất cả lữ khách thời gian phải giữ bí mật.

Giống như mọi người phải đặt bản thân mình vào trong rừng sâu tối tăm.

"Khánh Trần?" Vương Vân ngồi cạnh chờ đợi một lúc, vẫn không thấy Khánh Trần để ý đến mình, bèn lên tiếng gọi.

Khánh Trần lấy lại tinh thần, cầm chai nước lên tiếng: "Cám ơn, nhưng sau này đừng khách khí như vậy nữa."

"Dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, giúp đỡ nhau chút có sao đâu." Vương Vân cười nói.

Trong lớp, mọi người nghe được tin này như bị sét đánh ngang tai, tình huống này là sao đây? Khánh Trần và hai người bạn mới này là hàng xóm?

Khánh Trần yên lặng, trong nháy mắt đã hiểu ý đồ của đối phương.

Hắn không để ý tới ánh mắt hâm mộ của các bạn trong lớp, cũng không thèm để ý đến mấy tên con trai đang ồn ào.

Hắn đã từ từ hiểu rõ tình cách của đám người Vương Vân, Bạch Uyển Nhi.

Những người này đã được đào tạo dưới nền giáo dục cao cấp, gặp qua nhiều chuyện, nên có tính toán riêng của bản thân.

Nhưng dù sao bọn họ cũng chưa từng trải qua khó khăn. Tính cách đối phương cũng chỉ học theo một người nào đó, chứ chưa từng được xã hội nhào nặn thành.

Cho nên mới có việc, mấy tiết học trước còn tỏ ra không quan tâm, nhưng hiện tại thái độ lại thay đổi, lại có phần ép buộc bản thân.

Lúc này, Vương Vân cười cười: "Cậu đang đọc cái gì vậy? Gọi cậu mà hình như không nghe thấy?"

Lúc này, cô gái bỗng nhiên xích lại gần, nhìn vào điện thoại của hắn. Hành động bất chợt của đối phương, khiến cho mùi nước hoa bỗng nhiên lao vào trong mũi Khánh Trần.

Cô bạn cố ý làm ra động tác này.

Nhưng khi cô nhìn thấy nội dung trên điện thoại, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 56: Hai ông chủ

Dịch: Gia Cát Nô

Đây là một tin tức quan trọng đối với tất cả lữ khách thời gian. Bởi vì chỉ cần chủ quan rất có thể giống như 12 tên lữ khách thời gian được nêu trong tin tức kia, bị nhốt tại một nơi mà chẳng biết gì.

Trở thành phương tiện chở đồ cho người khác.

Đã từng có các thương nhân, lấy đồ tại phía nam vận chuyển về phía bắc để bán, và ngược lại.

Mà hiện tại, Thế Giới Bên Ngoài, Thế Giới Bên Trong có quá nhiều đồ vật kỳ lạ, nhu cầu mua bán cũng rất nhiều.

Có chăng hạn chế của chuyện này: chính là thời gian, và khả năng vận chuyển.

Nếu muốn mình không biến thành con vật chở hàng cho người khác, bắt buộc mình phải mạnh lên.

Hoặc trốn thật kỹ.

Khánh Trần nghĩ ra một chuyện, có thể đám người đánh lén Giang Tuyết cũng có ý đồ này.

Giờ phút này, Vương Vân đã lấy lại được tinh thần sau vài giây sợ hãi.

Trong lớp, các bạn học đã chú ý đến tin tức kia, không một ai để ý đến chuyện Khánh Trần bỗng nhiên trở thành hàng xóm của hai bạn học mới

nữa.

Điểm chú ý đã được chuyển dời.

Chỉ có điều, người bình thường nhìn thấy tin này tỏ ra thờ ơ, bởi chuyện này chẳng liên quan gì đến họ cả.

Mà sự chú ý của Khánh Trần, nằm ở phần cuối tin tức: Nhóm tội phạm đã thành lập một đơn vị tiền ảo dùng cho giao dịch, nên cảnh sát vẫn chưa tìm được người mua số thuốc biến đổi gen này.

Hắn đứng dậy, tìm lớp phó học tập đóng tiền sách vở, đồng thời trả luôn cho cả Nam Canh Thần.

Không phải lòng tốt của Khánh Trần cao đến vậy. Mà người bạn này, vừa mới biết được trở thành lữ khách thời gian, thì ngay lập tức đã có ý định mời mình ăn một bữa thật sang trọng. Dù sao hiện tại mình cũng có tiền, giúp đỡ cậu ấy chút cũng không có gì to tát cả.

Việc này khiến Nam Canh Thần cảm động phát khóc, cũng hứa rằng khi mẹ mình trở về sẽ trả tiền cho Khánh Trần.

Theo thời gian, tin tức tội phạm kia nhanh chóng truyền ra cả nước, ảnh hưởng rất lớn đến nhóm lữ khách thời gian.

...

Một chỗ sâu trong ngõ cổ Lệ Cảnh của Lạc Thành, một người áo đen trẻ tuổi đang đứng ở đây.

Theo ghi chép trong lịch sử, Lệ Cảnh bắt đầu xây dựng vào triều Tuỳ. Toàn bộ Lệ Cảnh từ cửa thành, đài quan sát, tường thành, sông phòng hộ đều giữ được nguyên vẹn. Hiện tại, đây là địa danh di tích cổ, nổi tiếng nhất Lạc Thành.

Người trẻ tuổi đứng ở đó, đeo một cặp kính râm, giày da màu đen sáng

loáng. Phong cách ăn mặc nhìn qua không hợp lắp với nét cổ xưa nơi này.

Giống như một người từ thời hiện đại, bỗng nhiên xuyên việt trở v`êthời phong kiến.

Sâu trong ngõ cổ không một bóng người. Tiếng gót dày của người trẻ tuổi gõ lên mặt đường lát bằng đá xanh, vang lên rất có nhịp điệu.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong, có một ngôi nhà cánh cửa màu đỏ, ngói xám. Trước ngôi nhà có treo một biển hiệu, trên đó viết chữ không lớn không nhỏ, Côn Luân. Truyện Teen Hay

Người trẻ tuổi tiến lên, c`ầm lấy vòng tròn, có hình đ`ầu thú, gõ gõ vào cửa. Từ trong ló ra một cái đ`ầu, nhìn v`êphía người trẻ tuổi nghi ngờ hỏi: "Ngài là?"

Người trẻ tuổi bỏ kính râm ra, cười cười nói: "Cửu Châu, Hà Kim Thu."

Cái đ`ầu kia bỗng thụt vào, hét lớn: "Ông chủ, là Cửu Châu Hà Kim Thu."

Rất nhanh, cánh cử gỗ màu đỏ được người ta mở ra. Trong sân có hơn 10 tên áo đen đứng ở hai bên, từng người từng người, nghiêm túc nhìn v`êphía Hà Kim Thu.

Hà Kim Thu cười nói: "Không c`ần sợ ta như vậy, ông chủ Trịnh đâu r`ồi?"

"Ông chủ còn chưa v`ề." Lộ Viễn cười tủm tỉm nói: "Ông chủ Hà đại giá quang lâm, trước tiên vào ng`ồi uống hớp trà cái đã. Ông chủ chúng tôi cũng sắp v`ềr`ồi."

Hà Kim Thu không tỏ ra khách khí. Anh bước đi nhẹ nhàng vào phòng khách, sau đó ng`ồi ở vị trí ghế đ`ầu tiên: "Kiểu đ`ôcổ của Trung Quốc ng`ồi khá gò bó, chẳng dễ chịu chút nào. À đúng r`ồi, chỗ các người có rượu không, tôi không thích uống trà."

Đám thành viên Côn Luân nghe được những lời này, ngơ ngác nhìn nhau. Đã thế, Hà Kim Thu còn ngồi vị trí của Trịnh Viễn Đông, có người định tiến lên nói nhưng bị ánh mắt Lộ Viễn ngăn lại.

"Rượu, có rượu." Một tiếng nói từ ngoài cửa truyền tới, Trịnh Viễn Đông đang đi từ sân vào, lớn tiếng nói: "Khách tới thì có rượu thịt. Lang sói tới thì có súng."

Hà Kim Thu chỉnh trang lại chiếc áo khoác màu đen, nhưng không đứng dậy: "Hôm trước, có mời ông chủ Trịnh tới họp, cuối cùng ngài lại từ chối. Cho nên, hôm nay tôi chỉ còn cách từ Kinh Thành tới đây."

"Chuyện gì mà vội thế?" Trịnh Viễn Đông tiến vào, ngồi vững vàng tại một chiếc ghế khác. Lão mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, cẩn thẩn dấu máy móc của mình phía trong.

Hà Kim Thu nhìn gã cười nói: "Ông chủ Trịnh xem tin tức hôm nay chưa?"

"Xem rồi, tôi biết cậu vừa mới cứu được 12 tên lữ khách thời gian." Trịnh Viễn Đông gật đầu: "Nhưng ông chủ Hà cũng không cần đến Côn Luân của tôi khoe khoang chứ?"

"Khoe thì không cần. Tôi chỉ muốn hỏi ông chủ Trịnh một chuyện, lời đề nghị của tôi ngài suy nghĩ sao rồi?" Hà Kim Thu bình tĩnh nói: "Hiện tại, nhân số Côn Luân của các người không những không tăng mà còn giảm, đây là đi ngược với thời đại. Lữ khách thời gian ngày càng nhiều, với số người ít ỏi của ngài, sao quản lý được bọn họ?"

"Lý tưởng khác nhau." Trịnh Viễn Đông nói: "Cửu Châu các người muốn thâu tóm tất cả lữ khách thời gian, đặt bọn họ vào vị trí nào dễ giám sát nhất. Mà tôi không mong muốn điều này, một tổ chức mà có quá nhiều thành phần không phải là chuyện tốt."

"Ông cũng biết, nếu như không giám sát được nhóm người này, sẽ còn rất nhiều lữ khách thời gian bị hại. Hôm nay chính là một ví dụ." Giọng nói của Hà Kim Thu ngày càng tạo áp lực: "Ngài không tụ tập bọn họ lại, bọn

họ làm sao đứng được ở Thế Giới Bên Trong? Bọn họ làm sao biết được Thế Giới Bên Trong nguy hiểm thế nào?"

Trịnh Viễn Đông không trả lời vấn đề này, mà hỏi ngược lại một câu: "Hà Tiểu Tiểu đã nằm trong sự kiểm soát của cậu?"

Hà Kim Thu im lặng hai giây rồi nói: "Ông đoán?"

Trịnh Viễn Đông ngồi thẳng dậy nói: "Cậu muốn làm điều gì? Vì muốn nắm giữ quyền lực trong tay? Hay vì những con người lữ khách thời gian kia?"

Hà Kim Thu đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi còn nói: "Tôi đã biết câu trả lời của ông chủ Trịnh. Còn mục đích của tôi là gì, chiều ông sẽ biết."

Ngoài sân, nhóm người Côn Luân đang tập trung nghe chuyện bỗng nhiên tách ra tạo một thành một lối đi.

Lúc này, Trịnh Viễn Đông nghiêm túc nói ra: "Hi vọng thời điểm có địch bên ngoài, cậu và tôi vẫn là chiến hữu."

Hà Kim Thu dừng lại chút rồi nói: "Sẽ, đội trưởng."

Sau khi nói xong, người trẻ tuổi, lãnh đạo Cửu Châu bước ra ngoài ngõ cổ, tiếng gót giày cũng dần dần biến mất.

...

Buổi chiều, tin tức buổi sáng còn chưa hạ nhiệt, lại có thêm một tin tức liên quan đến Hà Tiểu Tiểu nhảy lên top khu vực tìm kiếm hot.

Bên trong Tiktok, vẫn màn hình màu đen, giọng Hà Tiểu Tiểu vang lên: "Gần đây, sự việc giam cầm lữ khách thời gian xảy ra. Tôi đề nghị, ai đã nhận được tư cách người chơi Open Beta, nên chú ý an toàn cho bản thân."

"Thế Giới Bên Trong mở ra một thời đại mới, thậm chí có thể thay đổi số

phận một người. Nhưng nếu mất mạng cũng sẽ chẳng là gì dù cho thay đổi số phận."

"Bản thân tôi, đang tính đến chuyện lập kế hoạch tạo một group chát. Trước mắt, sẽ dựa vào khoa học kỹ thuật tại Thế Giới Bên Trong để tính toán. Đến lúc đó, group sẽ mở ra với tất cả lữ khách thời gian, để mọi người cùng chia sẻ tin tức, giúp đỡ lẫn nhau."

"Vì sự an toàn của mọi người. Group chat này sẽ thành lập 12 địa điểm toàn đất nước. Tất cả thông tin lữ khách thời gian đều được bảo mật, không có một loại kỹ thuật nào tại Thế Giới Bên Ngoài có thể tác động đến được."

"Sau khi group được thành lập, tôi sẽ tạo một video hướng dẫn, tuyên bố chuyện đó.

Video này vừa được công bố, khiến cả nước xôn xao.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 57: Cơ sở dữ liệu

Khánh Trần nhíu mày, không biết Hà Tiểu Tiểu là thần thánh phương nào, mà dám tự mình thành lập group chat dành cho lữ khách thời gian?

Có điều, suy đoán của mình đã được chứng thực, người này đã nắm được một vài kỹ thuật ở Thế Giới Bên Trong, đồng thời sử dụng nó để che dấu thân phận của mình.

Nhưng thời gian mọi người xuyên qua giống nhau. Thời gian cực kỳ ngắn, sao Hà Tiểu Tiểu có thể nhanh chóng nắm được kỹ thuật tại Thế Giới Bên Trong? Hay người này thành công mang thiết bị tại Thế Giới Bên Trong trở về?

Thiết bị có thể thành lập cơ sở dữ liệu thường khá lớn, sao có thể mang về đây?

Hoặc!

Hà Tiểu Tiểu không phải một người.

Một người muốn mang về một thiết bị hoàn chỉnh là bất khả kháng, nhưng nhiều người làm, mỗi người mang về một linh kiện nhỏ có vẻ cũng không khó lắm.

Khánh Trần còn chưa hiểu sâu với khoa học kỹ thuật. Có lẽ, xuyên qua Thế Giới Bên Trong phải hỏi Lý Thúc Đồng chuyện này mới được.

Loại group này, hắn chắc chắn không thể tham gia. . . trừ khi bản thân có khả năng che dấu hành tung của mình.

Bởi vì, trong video hướng dẫn Hà Tiểu Tiểu có nói người ngoài không thể lấy cắp dữ liệu được. Nhưng có một điểm quan trọng đó là bản thân Hà Tiểu Tiểu có thể dễ dàng thu nhập tất cả tin tức của phần lớn số người.

Hệ thống group này giống như một chiếc giỏ cua, mà Hà Tiểu Tiểu với cương vị một người bắt của chuyên nghiệp bản xứ Alaska.

Người ta chỉ cần thời gian ngồi trên chiếc thuyền bắt cua, xuất phát từ cảng Hà Lan dọc theo phía bắc đại dương, sau đó ném từng chiếc lồng sắt vào biển cả sâu thẳm. Chờ cho những con cua hoàng đế chui vào chiếc lồng của mình.

Đêm, Khánh Trần tiếp tục trốn học.

Hắn tới cửa hàng bán đồ ngọt mua một chiếc bánh ga tô, rồi mua thêm chút hoa quả và ray sạch.

Thời gian vừa qua, Giang Tuyết đã giúp hắn giặt rất nhiều quần áo, mình tới nhà người ta làm khách mà đi tay không cũng kỳ.

Khánh Trần trở về toà nhà, hắn bình tình quan sát từng ngóc ngách một, phát hiện không có tên chó săn nào mới nhẹ nhàng bước vào hành lang.

Hiện tại, Lạc Thành có tới 30 người để lộ thân phận lữ khách thời gian. Giang Tuyết hình như là người bình thường nhất trong số đó, cũng không thu hút nhiều sự chú ý cho lắm.

Khánh Trần vừa gõ cửa đã nghe tiếng reo hò của Lý Đồng Vân bên trong: "Anh Khánh Trần tới rồi."

Cô mở cửa ra rồi nhỏ giọng hỏi: "Mấy người bạn kia của anh đâu?"

"Không biết, đừng quan tâm tới bọn họ." Khánh Trần sờ đầu cô bé trả lời.

"Anh mau đến nhìn mấy món máy móc mới mà mẹ em vừa thay thế này." Lý Đồng Vân kéo Khánh Trần bước vào.

Giang Tuyết đang nấu cơm, bất đắc dĩ biến thành đối tượng bị săm soi.

Cánh tay trước kia của Giang Tuyết nhìn rất thô, được những miếng hợp kim ghép lại thành hình. Mà cánh tay hiện tại nhìn giống như một cánh tay con người.

Ngón tay, cổ tay, khuỷa tay, những điểm nối vô cùng liền mạch.

Khánh Trần tò mò hỏi: "Đây là cô vừa mua sao? Tính năng lưu trữ thế nào?"

"Năng lực tích trữ năng lượng gấp 10 lần cánh tay trước." Giang Tuyết cười trả lời: "Cũng coi như cô may mắn, xuyên qua Thế Giới Bên Trong lại chứa một thân phận cứu được một người cách đây hai năm, hơn nữa người này còn là một nhân vật quan trọng của Lý thị, đây là những đồ vật người ấy trả ơn cho cô."

Khánh Trần liếc mắt nhìn Lý Đồng Vân, cô bé vội vàng lôi kéo hắn ra ngoài phòng bếp: "Mẹ, người làm cơm nhanh lên, con đói lắm rồi."

"Được rồi, hai đứa chờ chút." Giang Tuyết cười trả lời.

Trong khoảng thời gian này, tâm trạng của cô vui vẻ rất nhiều, chẳng còn vướng bận điều gì trong lòng, nếu mãi thế này thì tốt biết bao.

Trong phòng khách, Lý Đồng Vân nói nhỏ với Khánh Trần: "Anh Khánh Trần, anh hỏi mẹ em những câu này để nghe ngóng thân phận của em sao?"

Khánh Trần lắc đầu: "Không phải, anh hỏi theo bản năng thôi."

Lý Đồng Vân chớp chớp đôi mắt tròn nói: "Anh Khánh Trần, anh còn chưa nói cho em anh có thân phận gì tại Thế Giới Bên Trong đó?"

"Em đoán xem?" Khánh Trần cũng không có ý định nói cho cô bé biết.

"Hay thế này đi, anh em mình trao đổi bí mật cho nhau, em nói thân phận của em cho anh, và ngược lại." Lý Đồng Vân tủm tỉm nói.

Khánh Trần lắc đầu: "Không đổi."

Thật ra hắn đã biết, Lý Đồng Vân là con một của người đứng thứ hai tập đoàn Lý thị. Cho nên trao đổi là không cần thiết.

"Chẳng vui tý nào." Lý Đồng Vân xoa xoa miệng dựa vào ghế salon nói: "Em khẳng định là anh đã biết thân phận của em rồi. Ngay cả một cô bé mà anh cũng giấu."

Khánh Trần cười cười: "Em không phải là một cô bé bình thường."

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Lý Đồng Vân bước xuống ghế salon, tiến về phía cửa. Cô bé chỉ mở cánh cửa gỗ bên ngoài, còn khung sắt chống trộm thì không mở ra.

Bên ngoài là đám người Vương Vân, cô cười nói với Lý Đồng Vân: "Chào người bạn nhỏ, anh chị là bạn học với anh Khánh Trần của em. Chị khá thân với anh ấy."

Lý Đồng Vân quay đầu lại hỏi: "Anh Khánh Trần, anh quen với bọn họ sao?"

Còn chưa đợi Khánh Trần trả lời, cô bé quay người lại nói: "Anh ấy nói không quen."

Ầm một tiếng, cánh cửa được đóng lại, ngăn cách giữa người trong nhà và bên ngoài.

Bốn người đứng ngoài đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không ngờ hai lần đều được ăn quả bơ to đùng.

Vì sao, Khánh Trần có thể hoà nhập vui vẻ với người nhà này, còn bọ họ lại

không được?"

Không đợi bọn họ thảo luận, Giang Tuyết lại một lần nữa mở cửa ra. Cô ấy nói: "Chào các cháu, đứa bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Mọi người đều là hàng xóm với nhau, vào nhà ngồi nói chuyện."

Giang Tuyết mặc một chiếc áo thun dài tay màu trắng, trước ngực có đeo một chiếc tạp dề. Trang phục này tôn lên đường cong hoàn hảo của cô.

Nhưng hấp dẫn ánh mắt đám người Hồ Tiểu Ngưu chính là cánh tay Giang Tuyết.

Thật ra, trước khi Giang Tuyết ra mở cửa, đã cố gắng che dấu cánh tay của mình hết mức có thể.

Còn bàn tay thì không sao che được.

Bốn người này đều là lữ khách thời gian, cũng gặp qua rất nhiều người được máy móc thay cho thân thể, nhưng nhìn cách nào cũng cảm thấy máy móc của Giang Tuyết khác biệt so với phần còn lại.

Hiện tại, bốn người đến nhà người ta chào hỏi cũng không thể nhìn chằm chằm thế được, nên vội vàng thu hồi ánh mắt lại.

Lúc này, Lý Đồng Vân ngồi trên ghế salon tức giận ra mặt. Cô bé không có ý định chào hỏi những người khách này.

Vương Vân dẫn đầu đoàn người vào nhà. Cô nhã nhặn hỏi: "Chúng cháu có cần đổi dép lê không ạ?"

"Không cần đâu, các cháu cứ thoải mái ngồi nhà chơi, trong nhà không chuẩn bị nhiều dép lê như vậy." Giang Tuyết nói thêm: "Tiểu Vân, nhanh pha trà mới khách."

"Vâng." Lý Đồng Vân bất đắc dĩ đứng dậy.

Đám người Hồ Tiểu Ngưu, từng người một lấy ra món quà của mình đặt trên bàn. Vương Vân mua cho Lý Đồng Vân một con gấu đồ chơi. Bạch Uyển Nhi mua chú chó đặc công giống hệt trong phim hoạt hình. Trương Thiên Chân mang tới hai chai champagne. Hồ Tiểu Ngưu tặng một hộp gỗ, chứa whisky đóng bịch.

Hồ Tiểu Ngưu mỉm cười với Giang Tuyết: "Chào cô, lần đầu gặp mặt có mang theo ít quà. Hộp whisky này cháu từ đảo quốc mang về, trên thị trường chắc hẳn ít gặp."

"Quá quý giá." Giang Tuyết khách sáo nói: "Các cháu cầm về đi, nhà cô cũng không có ai uống whisky, cũng không biết uống thế nào. Hình như uống loại rượu này phải có phương pháp. Tiểu Trần, cháu uống whisky bao giờ chưa?"

Khánh Trần nhớ lại, cũng không cố tỏ cho người ta thấy mình nghèo khó, mà nói thật: "Cháu đã từng uống qua. Trước kia, trong nhà có một chai, hình như cha cháu mua về để trang trí tủ."

Hồ Tiểu Ngưu bắt lấy cơ hội, nhanh chóng dùng chủ đề này để trò chuyện. Cậu ta nhiệt tình nói: "Rất nhiều người thích pha thêm chút nước, hoặc đơn giản để nguyên. Nhưng bây giờ người trẻ tuổi ưa chuộng cách uống kiểu Pháp. Giống như bản thân mình, thích uống whisky kèm theo chút trà xanh. Còn cậu thì sao?"

Khánh Trần suy nghĩ chút rồi trả lời: "Hình như mình với cậu không giống nhau lắm. Mình thích uống trà xanh có thêm whisky."

Hồ Tiểu Ngưu: "? ? ?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 58: Ngay từ đầu đã sai

Lần đầu tiên gặp nhau giữa những người hàng xóm, thời gian ngồi cùng nhau không nhiều. Hai bên nói chuyện với nhau vài câu, bỏ đi khúc nhạc dạo câu chuyện whisky, tất cả mọi chuyện tiếp theo đều trôi chảy.

Nhưng đám người Hồ Tiểu Ngưu quay trở về phòng, bọn họ ngồi yên lặng trên ghế salon.

Mọi người có thể hiểu được, cái thân thiết kia chỉ là hành động khách sáo. Muốn tiến thêm bước nữa vượt qua rào cản kia vẫn rất dài.

Trong suy nghĩ của Giang Tuyết, bọn họ là khách, không phải bạn bè.

Nếu chỉ dừng lại ở vị trí khách, sẽ không nhận được sự giúp đỡ của đối phương ở thành phố số 18.

Trong nhóm người, Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân là hai người lý trí và tỉnh táo nhất. Dù là phương án di chuyển từ thành phố số 7 đến thành phố số 18 hay kế hoạch tiếp xúc hai người kia, đều do hai người này vạch định.

Hồ Tiểu Ngưu nhìn mọi người nói: "Có lẽ chúng ta đã sai, ngay từ đầu đã sai rồi."

Mấy người nhìn về phía cậu ta.

Hồ Tiểu Ngưu dựa vào ghế salon, nói ra suy nghĩ của mình: "Chúng ta từ Hải Thành đến Lạc Thành, quãng đường xa như vậy còn muốn đưa tới những chiếc ghế salon bằng ra sang trọng. Mọi người nhìn xem, cảnh vật

xung quanh đây mà có thêm những đồ đắt đỏ như thế thì sao? Ý mình không phải nói đến hoàn cảnh giàu nghèo, mà hiện tại chúng ta phải tập vứt đi thói kiêu ngạo, cách làm việc của người có tiền từ trước đến nay."

Trương Thiên Chân gỡ cặp kính đen xuống nói: "Mình theo Tiểu Ngưu."

"Với lại, chúng ta có cái quái gì mà kiêu ngạo." Hồ Tiểu Ngưu nói tiếp: "Các người có nhìn thấy máy móc trên người Giang Tuyết sao? Chi tiết trên cánh tay đó cực kỳ tinh tế, có lẽ chỉ có thành viên của tập đoàn mới được sử dụng. Cho nên nói, tại Thế Giới Bên Ngoài chúng ta có tý tẹo ưu thế, nhưng ở Thế Giới Bên Trong, Giang Tuyết mới là địa chủ."

Hồ Tiểu Ngưu tiếp tục nói: "Cũng bởi vì, trong suy nghĩ của chúng ta vẫn có sự kiêu ngạo, cho nên không cách nào trở thành bạn bè với đám người Khánh Trần, Giang Tuyết, Lý Đồng Vân hay Lưu Đức Trụ được."

"Nhưng thật sự chúng ta hơn bọn họ mà." Bạch Uyển Nhi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hồ Tiểu Ngưu, đành phải chuyển giọng: ". . . Được rồi, vậy giờ chúng ta phải làm sao?"

"Ngày mai, điều đầu tiên chúng ta cần làm là nhận đồng phục, cũng đừng đeo đồng hồ đắt tiền nữa, đổi qua Casino là được rồi." Hồ Tiểu Ngưu nói: "Sau đó dần dần bỏ đi tính tình thường ngày, hoà đồng với bạn học. Không đúng, mình còn dùng từ chưa chuẩn xác cho lắm, không phải bỏ đi tính cách mà phải ý thức được một điều, chúng ta tới Lạc Thành để tìm kiếm hi vọng, chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả."

Vương Vân lẩm bẩm: "Nhưng đồng phục trường học rất là xấu. Mặc quần áo thường ngày không được sao? Mình chuyển tới rất nhiều quần áo. . ."

"Không được." Hồ Tiểu Ngưu mạnh mẽ nói.

Cậu nhìn hai cô gái, trong lòng không ngừng thở dài.

. . .

Đếm ngược 4 ngày.

Khánh Trần từ trong giấc ngủ tỉnh dậy. Hắn đứng lên tới bồn rửa mặt, bỗng nhiên nhìn vào trong gương thấy bụng mình đang dần rắn chắc, cứng cáp.

Nó không hề giống những người tập gym, múi rõ cơ hiện rõ ràng, mà nhìn qua vẫn giống hình dáng ban đầu.

Có điều, hắn mới chỉ rèn luyện có 5 ngày.

Thuật hô hấp thật sự quá thần kỳ, cuối cùng hắn cũng cảm thấy được chỗ tốt của nó.

Thiếu niên ngắm nghía trước gương.

Theo nhịp độ hô hấp kỳ quái, gương mặt Khánh Trần trong gương dần dần xuất hiện những đường vân lửa.

Hôm trước, hắn đã mua hơn 500 tệ tiền thịt bò, mà mới hai ngày đã tiêu hao gần như không còn.

Hiện tại đồ ăn là vấn đề nan giải. Thuật hô hấp tiêu hoá quá nhanh năng lượng trong cơ thể, sau đó phân giải tách ra các phần dinh dưỡng, từ từ tái tạo lại cơ thể.

Đường vân lửa biến mất, Khánh Trần nhớ lại những lời Lý Thúc Đồng từng nói. Hắn dựa vào thuật hô hấp, chỉ cần chăm chỉ rèn luyện ba tháng, có thể đạt đến trình độ người khác phải vất vả năm năm mới được.

Thứ này quá thần kỳ.

Buổi sáng, khi Khánh Trần tới lớp, bỗng nhiên lặng người mấy giây.

Vương Vân và Bạch Uyển Nhi đã đổi đồng phục của trường. Một phong cách giản dị thoải mái, trông không giống một học sinh giỏi tới từ Hải

Thành, mà giống như thiếu nữ trong mộng, đứng dưới ánh trăng sáng của đám con trai.

Nam Canh Thần ngồi trên bàn, thỉnh thoảng liếc trộm các cô.

Khánh Trần vừa ngồi xuống, Vương Vân bỗng nhiên cười nói: "Bạn học, thầy giáo nói cậu là học sinh giỏi nhất khối. Mình có một câu hỏi toán không sao làm được, cậu có thể chỉ giúp mình được không?"

Khánh Trần nhìn vào, đây là một phương trình đạo hàm hyperbon, trong đề có rất nhiều ẩn ý. Đề này rất khó với học sinh bình thường.

Nhưng có một vấn đề, hai người bạn mới này của hắn không phải học sinh bình thường. Ngay cả đề vật lý dành cho thi quốc gia các cô ấy cũng làm được, làm sao một đề về phương trình hyperbon có thể không biết?

Hắn nghĩ chút rồi trả lời: "Hiện tại, mình cần chuẩn bị một số chương trình học hôm nay, nếu không các bạn có thể hỏi Nam Canh Thần?"

Cũng không phải hắn chuẩn bị bài, chỉ không muốn mất thời gian với mấy người này mà thôi.

Vương Vân thấy thái độ Khánh Trần như vậy, môi bỗng mím chặt lại. Nhưng ngay lập tức cô đã nghĩ thông, Nam Canh Thần và Khánh Trần rất thân với nhau, trước tiên tạo dựng mối quan hệ với Nam Canh Thần cũng được.

Hồ Tiểu Ngưu đã nói, nhất định phải dùng thái độ chân thành đến kết giao bạn bè, bỏ đi thói kiêu ngạo thường ngày.

Vương Vân nghĩ tới đây, bèn di chuyển ghế qua ngồi cạnh Nam Canh Thần, mỉm cười nói: "Bạn học, có thể hướng dẫn mình đề này được không?"

"Được chứ." Nam Canh Thần thái độ nhiệt tình hẳn lên.

Vương Vân nhìn cậu ta bằng ánh mắt mong chờ. Chỉ có điều, Nam Canh Thần nhìn vào đề bài một lúc thật lâu, rồi ngẩng đầu lên nói với cô: " Mình không biết làm. . ."

Vương Vân: ". . ."

Khánh Trần ngồi cạnh, suýt chút nữa không nhịn được cười to. Nam Canh Thần không phải nhóm học sinh yếu kém, nhưng cũng không nằm trong nhóm học sinh giỏi.

Lần đầu tiên, Vương Vân cố gắng hoà nhập với những người bạn ở đây, đã thất bại hoàn toàn.

Cô tỏ ra nhụt trí, không biết mình nên làm gì tiếp theo. Bạch Uyển Nhi nhỏ giọng nói: "Mục đích của chúng ta là làm bạn với họ. Cậu ta cũng không hề có ý làm khó mình, thì cậu cứ chọn một đề dễ mà hỏi, một hai lần là quen thôi."

Ánh mắt Vương Vân loé lên, đây là biện pháp hay.

Cô chọn một đề khá đơn giản trong sách, lại lần nữa kéo ghế ngồi cạnh Nam Canh Thần: "Bạn học, đề này cậu có thể hướng dẫn được không?"

Lần này đến lượt Nam Canh Thần vui vẻ. Cậu ta sẽ làm được !

Kết quả, Khánh Trần trơ mắt nhìn Nam Canh Thần. Một đề toán dễ như thế, cậu ta phải dùng tới 10 phút để làm, mãi tới khi chuông báo hết giờ vang lên mới làm xong.

Tinh thần Vương Vân có vẻ mệt mỏi, ủ rũ quay về chỗ ngồi. Một đề bài mà mình đã biết làm, còn phải giả bộ nghe hướng dẫn, còn nghe hơn 10 phút đồng hồ, thật sự quá mệt mỏi.

Có điều, để hai người trở thành bạn bè với nhau, công sức ấy tính là gì!

Giờ nghỉ giữa hai tiết, Vương Vân đến báo cáo tiến triển của mình cho các

bạn: Mặc dù rất khó tiếp cận Khánh Trần, nhưng tên ngốc Nam Canh Thần thì rất dễ đối phó.

Khi cô quay về chỗ ngồi, Khánh Trần đột nhiên lên tiếng hỏi Nam Canh Thần: "Thế nào? Mấy bạn mới này dễ hoà nhập đấy chứ?"

"Tính tình rất tốt." Nam Canh Thần do dự chút rồi nói với Khánh Trần: "Chỉ có điều hai bạn mới này hình như trình độ học không được giỏi cho lắm, đề đơn gian như vậy mà cũng không biết làm."

Vương Vân: "? ? ?"

Cô nghe được câu này suýt chút nữa ngất tại chỗ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 59: Nghi ngờ

Dịch: Gia Cát Nô

Vương Vân, học sinh cấp 3 thuộc dạng top đầu Hải Thành.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm ngày nữa, tức là ngày 30 tháng 3, cô sẽ có mặt bên kia bờ đại dương, tham gia cuộc thi vật lý AAPT PhysicBowl nổi tiếng nhất thế giới.

Sau đó, cô dễ dàng thi vào một trường nổi tiếng toàn quốc, hoặc du học.

Nếu chẳng phải lý phải tiếp xúc Lưu Đức Trụ, cô đã chuyển đến một ngôi người có tiếng về các một khoa học tự nhiên.

Hiện tại thì sao? Cô phải tiếp xúc với Nam Canh Thần, cố gắng kết bạn với Khánh Trần, đã phải chọn một đề đại số đơn giản, còn bị người ta thì thầm to nhỏ, nói thành tích học tập của mình kém?

Lòng tự ái của cô không chấp nhận điều này!

Ngay tại thời điểm, Vương Vân muốn dùng thực tế cho tên nhóc Nam Canh Thần biết thế nào là trình độ, thì Bạch Uyển Nhi đã giữ cô lại, cũng nhỏ giọng nhắc nhở: "Chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng chuyện lớn. Cậu quên Tiểu Ngưu nói gì rồi sao, nhịn đi."

"Nhịn.." Vương Vân hít một hơi thật sâu, sau đó ngồi vào chỗ của mình.

Lúc này, Nam Canh Thần thì thầm to nhỏ vào tai Khánh Trần: "Mày xem, cô ấy cố tình nhờ tao giảng bài, có phải bởi vì thích tao không?"

Khánh Trần chẳng thèm trả lời câu hỏi ngốc nghếch này, mà hỏi sang chuyện khác: "Có phải mày đã tiếp xúc qua công nghệ IT tại Thế Giới Bên Trong rồi không? Nên mỗi ngày mới kiếm một đống sách dạy lập trình ra đọc?"

"Không phải." Nam Canh Thần chột dạ: "Chỉ là tao thích nên học thôi."

Lúc này, Khánh Trần bỗng nhiên ý thức được, mình cũng nên học thêm chút gì đó.

Mặc gì khoa học kỹ thuật tại thế giới bên trong vượt xa Thế Giới Bên Ngoài. Nhưng điều này không đồng nghĩa với khoa học kỹ thuật tại Thế Giới Bên Ngoài không giúp được gì.

Giống như cờ tướng chẳng hạn, nó chính là điểm nhấn khởi đầu cho Khánh Trần hiện tại.

Mình hiện tại ở Thế Giới Bên Trong nhiều hơn người khác một vị hôn thê, mà mình muốn nghe cô ấy nói chuyện hoàn toàn phải dựa vào phiên dịch.

Trong 10 năm trước đây, Khánh Trần luôn duy trì hình tượng ham học, muốn dùng tri thức thay đội số mệnh của mình, cắt đứt hết thảy quá khứ.

Thói quen này, dù cho xuất hiện thêm một Thế Giới Bên Trong cũng không thay đổi được.

Bước đầu, hắn mở điện thoại ra, tìm kiếm một vài tài liệu Tiếng Nhật cơ sở. Sau đo mua một lúc 4 quyển sách trên TaoBao.

Bỗng nhiên, Khánh Trần nhớ tới một chuyện gì đó. Hắn tìm kiếm bốn chữ trên internet 'Thần Đại Không Âm'.

Tin tức trên màn hình khiến hắn ngây người ra.

Người có hôn ước với mình tại Thế Giới Bên Trong 'Thần Đại Không Âm'... Vậy mà... Vậy mà là một lữ khách thời gian từ Thế Giới Bên Ngoài.

Chuyện này thực sự khiến hắn chết lặng. Trước đó, Khánh Trần chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này.

Đối phương cứ nghĩ mình là dân 'bản địa' tại Thế Giới Bên Trong, nên mới dùng một câu tiếng Nhật thoải mái như vậy.

Nhưng có một vấn đề, thân phận tại Thế Giới Bên Trong khiến người ta không sao suy đoán được.

Có một điều, tại sao cô gái Thần Đại kia lại nói tiếng Trung Quốc sõi như vậy? Vì cô ấy được sinh ra và lớn lên tại Trung Quốc? Hay cô ấy là con lai?

Hắn nhìn vào thông tin của cô. Đúng thật, cô ấy là người lai, có bố là người Trung Quốc, mẹ là người Nhật.

Vương Vân liếc nhìn vào điện thoại của hắn, ngạc nhiên nói: "Thì ra, cậu thích cô gái người Nhật này, thảo nào chăm chú như vậy.

Khánh Trần nhìn cô trả lời: "Không phải."

Vương Vân coi câu trả lời của hắn chỉ là thuận miệng nói, nên không tiếp tục truy hỏi thêm nữa.

Hiện tại, tâm trí Khánh Trần đang quay cuồng hết cả lên. Hắn chỉ muốn thử tìm kiếm cái tên Thần Đại Không Âm, chẳng ngờ được thật sự tìm kiếm được đối phương.

Cô gái gia tộc Thần Đại gặp mình trong phòng tra hỏi, không nói một lời kia.

Có một tấm hình, cô gái chạy nhanh trong vườn hoa hướng dương, dưới ánh mặt trời. Cô gái quay đầu nhìn lại, mặc kệ mái tóc dài bay trong gió, nở nụ cười rực rỡ.

Nụ cười này vô cùng hấp dẫn, nhẹ nhàng, ngây thơ, trong trẻo giống như dòng nước suối.

Trong phần giới thiệu.

Cô gái có bố là người Hoa, mẹ là người Nhật.

Chẳng trách cô thông thạo hai thứ tiếng.

Năm ngoái, cô ấy đã giành giải thưởng nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất tại Island Film Award bằng tác phẩm 'Hoa Dâm Bụt'. Năm nay cô ấy được đóng cùng với Miyazaki Aoi trong một tác phẩm của đạo diện Iwai Shunji.

Mặc dù chỉ là những vai diễn nhỏ, chưa nổi tiếng ra các nước khác. Nhưng chuyên gia Nhật Bản đánh giá 'Cô ấy có thể trở thành một trong ba trụ cột của ngành điện ảnh nước nhà'.

Khánh Trần thường xuyên theo dõi khu vực tìm kiếm trên Sina Weibo, song chưa từng chú ý qua tình trạng ngành giải trí Nhật Bản. Với lại, đối phương cũng không phải quá nổi tiếng.

Cho nên từ trước đến nay hắn chưa từng thấy qua.

Bây giờ, Khánh Trần tìm thấy thông tin này, vẫn như người trong mộng. Hắn nghĩ mãi mà chưa hiểu tại sao mình cùng nhân vật này có thể tạo thành mối quan hệ kia.

Lúc này, Vương Vân vẫn lén lút nhìn hắn. Cô bĩu môi, nhủ thầm trong lòng: Thế mà còn nói không thích, sao cậu ta nhìn chằm chằm lâu vậy cơ chứ?

Có điều, một cậu nhóc sinh sống tại thành phố nhỏ, thật sự rất khó gặp được cô gái tại Nhật Bản.

Vương Vân nhìn qua thông tin, nào là 'Hoa Dâm Bụt', tác phẩm của đạo diễn Iwai. Cô chắc chắn Thần Đại Không Âm rất nhanh sẽ tạo được tiếng

tăm, tương lai cô ấy sẽ trở thành nữ thần thế hệ mới, đại biểu cho ngành điện ảnh cũng là bình thường.

Một cô gái xuất sắc như vậy, đối với một cậu thanh niên ở thành phố nhỏ là quá xa vời.

Lúc này, Khánh Trần có nghĩ tới một chuyện. Theo tin tức hắn biết được, gia tộc Thần Đại cũng không nằm trên các đảo.

Dù sao, Lý Thúc Đồng cũng đã nói, toàn bộ biển cả đều là nơi cấm kỵ. Nếu gia tộc Thần Đại ở trên một hòn đảo, bắt buộc phải đi qua biển mới có thể vào đất liền được.

Cho nên, tất cả những người Nhật Bản được xuyên qua, sẽ tập trung tại một vùng đại lục.

Đến giờ phút này, Khánh Trần cũng chưa được nhìn thấy bản đồ của Thế Giới Bên Trong. Lần sau xuyên qua, hắn phải hỏi Lâm Tiểu Tiếu mới được.

Tan học, Vương Vân và Bạch Uyển Nhi hội họp cùng hai người Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân tại hành lang.

Hồ Tiểu Ngưu hỏi: "Có tiến triển gì mới không?"

Vương Vân nhún vai: "Nam Canh Thần và Khánh Trần đều là tên ngốc. Nam Canh Thần thì rõ ràng rồi, còn Khánh Trần ngồi nguyên một tiết học chỉ để ngắm và đọc thông tin một diễn viên Nhật Bản."

Bạch Uyển nhi nghi ngờ: "Không phải thầy giáo nói Khánh Trần học rất giỏi sao? Cậu ta chẳng có tý dáng vẻ nào người học giỏi cả, đã thế còn theo đuổi..."

"Ai mà biết được." Vương Vân thở dài: "Có thể thời điểm năm lớp 11, hormone bắt đầu bộc phát, sau đó có thể kết quả học tập đi xuống. Loại chuyện này, không phải mọi người chưa thấy qua. Tại Hải Trung cũng đã

có hai vị học bá vì yêu đương mà học tập bị tụt xuống không phanh đấy thôi."

Lúc này, Hồ Tiểu Ngưu nhíu mày nói: "Hôm qua chúng ta đã thống nhất thế nào? Mời hai người bỏ thói kiêu ngạo xuống. Nếu trong tâm trí hai người, những người đó đều là đồng ốc thì kết bạn bằng cách nào?"

Vương Vân tỏ ra không vui: "Vậy chúng ta đổi lớp đi. Mình nhận nhiệm vụ tiếp cận Lưu Đức Trụ, còn các người đến làm bạn với Khánh Trần?"

Lúc này, lớp phó học tập của lớp 3 là Lưu Tuấn Dật từ dưới tầng chạy lên. Cậu ta đứng tại của lớp 3 lớn tiếng gọi Khánh Trần: "Khánh Trần, thầy giáo nước ngoài gọi cậu đến đó gặp chút."

"Được, tao đến ngay." Khánh Trần trả lời.

Tại trường quốc tế Lạc Thành có khá nhiều giáo viên nước ngoài đến dạy. Nhưng một tuần cũng chỉ có một tiết học, tiết học cũng không có nhiều áp lực, chỉ là lên lớp nói chuyện tâm sự, hay gảy một bài ghita.

Đây coi như là một điểm đặc biệt của trường quốc tế Lạc Thành nhằm giữ thể diện, còn nó chẳng có tác dụng lắm trong thực tế giảng dạy.

Hồ Tiểu Ngưu đợi Khánh Trần xuống tầng, rồi mới lại gần hỏi Ngu Tuấn Dật: "Chào bạn, không biết thầy giáo nước ngoài tìm Khánh Trần có chuyện gì vậy?"

Lớp phó học tập Ngưu Tuấn Dật tươi cười trả lời: "Sao mà mình biết được. Hai người bọn họ là bạn bè, trước đây Khánh Trần tiếp cận thầy giáo để luyện tập giao tiếp. Sau này cũng chỉ mình Khánh Trần mới có thể trò chuyện thoải mái với thầy ấy, nên dần dần hai người trở thành bạn bè. Thầy ấy còn thường xuyên mang quà từ nước mình cho tên đó nữa đấy, mình cũng từng ăn sô cô la do thầy tặng Khánh Trần."

Đám người Hồ Tiêu Ngưu chết lặng. Điều này chứng minh, trình độ nghe nói tiếng anh của Khánh Trần không thành vấn đề, hoàn toàn khác xa

tưởng tượng của bọn họ.

Hồ Tiểu Ngưu hít một hơi thật sâu: "Hiện tại, mình nghi ngờ, cậu ấy cũng là lữ khách thời gian. Mình cần các cậu xác nhận một lần nữa. Rốt cuộc cậu ta có nghe lén các người nói chuyện hay không?"

Bạch Uyển Nhi nghĩ thật kỹ rồi trả lời: "Mình có thể xác nhận cậu ta tập trung giải đề toán, không nghe lén bọn mình nói chuyện."

"Vậy cũng không thể loại trừ nghi ngờ." Hồ Tiểu Ngưu bình tĩnh nói: "Mình cần phải nghĩ biện pháp xác định rõ chuyện này mới được."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 60: Đã trở về

Chập choạng tối, Khánh Trần đi tìm mua một chiếc nồi áp suất mới để nấu thịt bò cho tiện.

Căn phòng nhỏ ở đường Hành Thự này đã lâu không được bảo trì, nồi áp suất với máy giặt đều đã hỏng cả rồi.

Hôm nay hắn bán được vàng mang về từ thế giới Lý, đương nhiên phải sắm hàng mới.

Ngay khi hắn định đi tới cửa hàng điện máy thì thấy có người rao bán máy giặt giảm giá. Khánh Trần hơi đắn đo nhưng cuối cùng vẫn không mua.

Trong lúc này, Vương Vân và Uyển Nhi đang làm khách tại nhà của Giang Tuyết.

Lúc này không có Champagne, không có Whisky, cũng không có hoa quả làm quà. Hai cô gái chỉ mang một chút rau quả bình thường tới biếu.

Giang Tuyết đang nấu cơm, hai cô bèn đóng vai chị lớn cùng xem phim hoạt hình với Lý Đồng Vân.

Đợi xem xong một tập phim "Đội đặc công Uông Uông", Vương Vân bèn cười, rồi hỏi Lý Đồng Vân: "Này bé, cho chị hỏi một câu nhá?"

Lý Đồng Vân ngoan ngoãn hỏi lại: "Em trả lời xong có được ăn kẹo sữa không?"

"Đương nhiên rồi." Vương Vân nhanh nhẹn móc sô cô la từ trong túi quần đưa cho cô bé rồi hỏi: "Cái này được chưa nào?"

Lý Đồng Vân tủm tỉm đáp: "Cảm ơn chị, em thích ăn sô cô la nhất đấy."

"Chị hỏi em nhá." Vương Vân nghĩ một chút rồi hỏi: "Có phải anh Khánh Trần cũng là lữ khách thời gian giống mẹ em không? Cái đấy rất oách đấy."

Lý Đồng Vân ngơ ngác lắc đầu trả lời: "Không biết đâu."

"Bé có hỏi anh ấy bao giờ chưa?" Bạch Uyển Nhi hỏi. Cô cho rằng phản ứng của Lý Đồng Vân là rất bình thường. Nếu nó chắc chắn rằng Khánh Trần không phải lữ khách thời gian thì mới đáng ngờ.

Hơn nữa, một đứa bé mới mười tuổi thì đâu đã biết nói dối.

Lý Đồng Vân nghẹo đầu nghĩ ngợi rồi nói: "Em hỏi anh Khánh Trần rồi, nhưng anh ấy không trả lời, chỉ bảo rằng xuyên việt là một ảo tưởng, chẳng bằng chăm chỉ học hành để thi vào một trường đại học tốt còn hơn."

"Anh ấy có bảo gì nữa không?" Vương Vân hỏi.

"Anh ấy nói, đám lữ khách thời gian cũng chẳng ghê gớm gì cho cam." Lý Đồng Vân ngoan ngoan ăn sô cô la đáp.

Nghe đến đây thì trên mặt Bạch Uyển Nhi và Vương Vân đều hiện lên vẻ vui mừng.

Tuy Lý Đồng Vân không trực tiếp trả lời câu hỏi của họ, nhưng cả hai đã biết đáp án.

Nếu quả thật Khánh Trần là lữ khách thời gian, làm sao hắn lại nói "lữ khách thời gian cũng chẳng ghê gớm gì".

Đây tựa như một câu nói mang đầy sự ghen ghét lẫn thèm muốn, cũng như có tính chất an ủi đối với người nói.

Bạch Uyển Nhi bèn lấy ra thêm một thỏi sô cô la đưa cho Lý Đồng Vân, rồi xoa đầu cô bé nói: "Tiểu Vân ngoan lắm."

Nói xong, hai cô gái đứng dậy chào Giang Tuyết.

Khi ra tới cửa, hai cô mới khẽ nói: "Cậu cảm thấy con bé có nói thật không?"

"Con bé ngoan thế, chắc là nói thật đấy. Hơn nữa nó cũng chẳng bịa ra mấy câu vừa rồi được đâu." Bạch Uyển Nhi phân tích.

"Xem ra Khánh Trần không phải lữ khách thời gian thật." Vương Vân nói: "Lần này thì Hồ Tiểu Ngưu có thể yên tâm rồi."

Có điều hai cô gái không nhìn thấy ngay khi cửa phòng khép lại, Lý Đồng Vân lập tức nhè sô cô la trong miệng vào thùng rác, sau đó đảo đảo tròng mắt một cách tinh quái.

Thực ra cô bé không thích sô cô la. Trước đây bố hay mua sô cô la cho cô, nhưng từ khi thấy bố đánh mẹ, cô bé đã rất ghét mùi vị của sô cô la.

Nhưng còn một thỏi sô cô la mà cô bé vẫn chưa vất đi, chỉ cân nhắc một chút rồi cất vào túi.

...

Đêm khuya, Khánh Trần về nhà chưa được bao lâu thì tiếng gõ cửa vang lên.

Hắn ra mở cửa rồi nghiêng người cho Lý Đồng Vân bước vào: "Gì đấy, vào rồi hẵng nói."

Lý Đồng Vân nhìn hắn đang mở cái hộp nồi áp suất: "Sao không bảo mẹ em nấu thịt bò hộ cho? Nhà em có nồi áp suất, mà mẹ em nấu thịt bò ngon lắm."

"Không sao, tự thân vận động." Khánh Trần mỉm cười đáp.

"À, cho anh cái này." Lý Đồng Vân lấy thanh sô cô là trong túi ra nhét vào tay hắn rồi nói: "Hôm nay hai bà chị kia sang hỏi em, anh có phải lữ khách thời gian không. Yên tâm, em giúp anh lấp liếm cho qua rồi. Nhưng anh Khánh Trần phải cẩn thận đấy, nhất định có gì đó khiến họ nghi ngờ."

"Ừ." Khánh Trần biết việc này là do thầy giáo nước ngoài, hắn hỏi: "Sô cô la đâu ra thế?"

Lý Đồng Vân tự nhiên đáp: "Em mua đấy, quà tặng anh."

"Cảm ơn." Khánh Trần vui vẻ.

Vì người bạn nhỏ Lý Đồng Vân đã hỗ trợ, Khánh Trần cũng đáp lại: "Theo anh theo dõi, đúng là những người này tới từ thành phố số 7, kẻ thù tên là Trần Nhạc Du, người của Trần thị."

"Vì vậy, bọn hắn từ thành phố số 7 chạy xa như thế là muốn thoát khỏi phạm vi khống chế của Trần thị." Lý Đồng Vân suy tư rồi nói: "Nhưng em không cần tin tức này."

"Vậy bé muốn gì." Khánh Trần tò mò hỏi.

"Em muốn thân phận của anh Khánh Trần." Lý Đồng Vân nheo mắt nói.

"Không được." Khánh Trần từ chối thẳng thừng.

"Vậy anh Khánh Trần làm bài tập giúp em nhá." Lý Đồng Vân nhìn hắn chằm chằm nói.

"Cũng không được." Khánh Trần một mực từ chối, hắn lớn bằng này sao có thể làm một chuyến chẳng đâu vào đâu thế được.

"Chán chết!" Lý Đồng Vân than vãn nói: "Anh Khánh Trần, đám này ở sát vách nhìn chúng ta chằm chằm, phiền lắm. Hay là nghĩ cách gì đuổi chúng

nó đi?"

"Đuổi không hay lắm, lại dễ bại lộ thân phận." Khánh Trần nói: "Hơn nữa, còn có thể lợi dụng mấy người này đấy."

Nếu hắn bị đối phương hoài nghi thì quả phiền phức. Nhưng chuyện như thế này giấu đầu ắt hở đuôi. Biện pháp tốt nhất là... chuyển tầm ngắm của đối phương đi.

Bốn người này tới vì Lưu Đức Trụ, vậy tất nhiên phải dùng dịch chuyển sự chú ý của họ lên người Lưu Đức Trụ.

Không chỉ vậy, bốn người Hồ Tiểu Ngưu là phú nhị đại, đây chính là nguồn tài chính và thế lực mà hắn cần ở thế giới bên ngoài.

Xem ra lần xuyên việt này hắn cần phải nói chuyện với Lưu Đức Trụ một cách đàng hoàng.

"Đúng rồi, anh Khánh Trần, vài bữa nữa là Quốc khánh rồi, mình đi đâu chơi đi." Lý Đồng Vân nhìn Khánh Trần một cách chờ mong.

Khánh Trần buồn bực hỏi: "Sao tự dưng lại tính chuyện đi chơi thế? Để anh nghĩ hẵng, không thì mấy ngày nữa rồi tính được không?"

"Vâng, anh phải tính đấy nhá." Lý Đồng Vân vui vẻ đáp rồi ra về.

Đêm tối vật yên, Khánh Trần vừa bật giáo trình tiếng Nhật trên điện thoại, vừa cần mẫn tu hành.

...

Trong thời gian đếm ngược còn lại, thế giới bên ngoài không còn chuyện gì đáng chú ý.

Cả thế giới dường như đều an tĩnh lại, tất cả mọi người đều đang chờ lần xuyên việt tiếp theo, chờ quá trình chuẩn bị group chat của Hà Tiểu Tiểu

hoàn thành.

Trong lúc này, Khánh Trần vẫn chú ý tới vụ án giam giữ người trái phép kia. Chín tên nghi phạm vẫn đang lẩn trốn, điều này chính là nguyên nhân khiến mọi người giữ im lặng.

Ai nấy đều thấy bất an.

Thời gian đếm ngược: 00:00:10.

Tại những giây cuối cùng, Khánh Trần ngậm chiếc USB đã cóp sẵn mấy cuốn sách về thế cờ tàn vào trong miệng, đồng thời sử dụng thuật hô hấp, tay phải nắm chặt một con dao phay.

Hắn im lặng chờ đợi thế giới võ vụn, bóng tối bao trùm.

10. 9. 8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

Bóng tối buông xuống rồi tản ra, Khánh Trần mở mắt ra thì thấy Lý Thúc Đồng và Diệp Vãn đang đứng đối diện với hắn, dường như hắn chưa bao giờ rời đi vậy.

Lý Thúc Đồng cười hỏi: "Trở về rồi hả?"

"Vâng." Khánh Trần gật đầu đáp: "Trở về rồi."

Hắn nhìn xuống thì con dao phay trong tay chỉ còn lại chuôi.

Lần này thí nghiệm đã thành công, ít nhất hắn đã biết đại khái kích thước vật thể mà hắn có thể mang theo.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 61: Đi ngắm cảnh

Hai ngày.

Vẫn như cũ, là hình cảnh quen thuộc của nhà tù số 18.

Nhưng lần này không giống những lần trước.

Trước kia chỉ có hắn và chiếc giường lạnh lẽo, giờ đây đã có người chờ hắn trở về.

Diệp Vãn cầm đến một hộp cơm giữ nhiệt, bên trong chắc hẳn có thịt bò do chính tay anh ta làm.

Khánh Trần đối diện với ba người nhìn mình chằm chằm, giống như bọn họ đã ngồi đây từ rất lâu để chào đón mình về nhà.

Ngôi nhà này có chút mờ ảo, trống trải, nhưng vậy là đủ rồi.

"Sư phụ, đây là bản hợp âm con mang cho người." Khánh Trần mở lòng bàn tay ra, đưa USB cho Lý Thúc Đồng.

Lý Thúc Đồng nhìn qua cảm giác kỳ lạ: "Đồ này ta còn chưa thấy qua. Tiểu Tiếu biết xử lý không?"

Lâm Tiểu Tiểu trả lời: "Không thành vấn đề, thiết bị nào cũng vậy, quan trọng nhất là chip."

"Sư phụ, ngài có thể nhìn ra được điểm đặc biệt lúc con xuyên qua không?" Khánh Trần hỏi. Từ trước đến nay, hắn đều dựa vào bản thân mình, tìm ra quy luật, bây giờ có thêm người ngoài quan sát, có thể sẽ tìm ra điểm mới

lạ.

"Trước đó, con có nói thời gian xuyên qua giữa hai thế giới khoảng chừng 1 giây, cái này không chính xác." Lý Thúc Đồng nói: "Ta cảm giác được, thời điểm con xuyên qua đó, lực trường có sự giao động, mà giao động này chỉ trong chớp mắt, khả năng chỉ khoảng 0. 1 giây, có khi ngắn hơn. Giống như chỉ trong cái chớp mắt đó, con đã biến mất, khi con trở lại khối vàng trong tay đã biến mất."

"Thì ra là thế." Khánh Trần suy nghĩ, thì ra là thân thể của mình xuyên qua.

Nhưng có một vấn đề, Khánh Trần từ trước khi có sự kiện xuyên qua tại Thế Giới Bên Trong ở đâu? Đi đâu? Hay trực tiếp hoá thành không khí?

Khánh Trần hỏi: "Sư phụ, thân thể còn có một dòng khí như lửa. . ."

"Bây giờ còn chưa đến thời điểm giải thích." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Chỉ có điều, nó xuất hiện sớm hơn thời gian ta dự đoán."

Hai người còn đang nói chuyện, Diệp Vãn đến trước người Khánh Trần, kéo áo hắn lên. Khi anh ta nhìn thấy dáng vẻ cơ bụng Khánh Trần bèn vui vẻ cười nói: "Tiểu Tiếu, tao lại thắng."

"Các người các cược gì vậy?" Khánh Trần tò mò.

"Anh cùng nó cược. Nếu như cậu không có người giám sát sẽ tiếp tục huấn luyện cường độ như vậy nữa hay không?" Diệp Vãn nói: "Bọn anh đã huấn luyện cho chú, dáng vẻ cơ bụng của chú hiện tại, nếu như nghỉ một ngày cũng không làm được."

"Từ ngày mai bắt đầu tăng cường độ." Lý Thúc Đồng nói: "Diệp Vãn, cậu bỏ ra chút công sức. Đã nhiều năm như vậy, ta còn chưa gặp qua đứa bé nào khắc khổ với bản thân như vậy."

"Được rồi ông chủ." Diệp Vãn gật đầu trả lời.

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng nói: "Sư phụ, ngài không xem qua bản hợp âm sao?"

"Không cần vội, con đi theo ta." Lý Thúc Đồng nói với Khánh Trần.

Khánh Trần vẫn chưa hiểu ý của ông: "Đi đâu?"

Lý Thúc Đồng bước đến cánh cửa lớn trước mặt: "Dẫn con đi nhìn thế giới bên ngoài."

"Vì sao ngài lại dẫn con nhìn thế giới bên ngoài?" Khánh Trần khá mù mờ.

Lý Thúc Đồng đột nhiên quay lại hỏi: "Con không có chút tò mò nào với thế giời bên ngoài sao?"

Khánh Trần ngạc nhiên.

Hắn đương nhiên tò mò rồi.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu, hắn đã đọc rất nhiều tin tức của người xuyên qua. Họ mô ta cái thế giới ngoài kia bao la hùng vĩ biết bao.

Có người nói thành phố ở trong mây.

Có người nói thành phố giống như một cánh rừng toàn sắt thép.

Có người lại nói trên bầu trời rộng lớn kia, những hình chiếu 3D say đắm lòng người.

Còn có người nói, họ đang trải qua một cuộc sống ảo giống như trên phim tại Thế Giới Bên Ngoài, tựa như diễn viên chính trong một bộ phim, thử thách một cuộc sống truyền kỳ mới.

Những người xuyên qua đều nói về cuộc sống đầy màu sắc trong thành phố.

Mà hắn xuyên qua lại vào nhà tù như một cái l`ồng giam bằng sắt.

Khánh Tr`ần chỉ là cậu bé 17 tuổi, tất nhiên phải tò mò chứ, cũng sẽ có chút gì đó hâm mộ đám người kia.

Có đi`âu, Khánh Tr`ần nhìn Lý Thúc Đ`ồng trả lời: "Dù con tò mò, nhưng còn biết hiện tại vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để hưởng thụ cảnh đẹp."

Lý Thúc Đ`ồng cười nói: "Người trẻ tuổi nên có tính cánh của người trẻ. Trước khi con phải bước đi một mình, làm một người sư phụ như ta sao để con thua thiệt so với người khác được."

Khánh Tr`ần ngạc nhiên: "Người có ý gì vậy?"

"Những lữ khách thời gian khác đã được ngắm nhìn phong cảnh, đệ tử của Lý Thúc Đ`ồng cũng phải xem được. Đêm nay, ta dẫn con đi xem cảnh đẹp nhất thành phố số 18." Lý Thúc Đ`ồng nói chuyện tự nhiên kèm theo ph`ần tuỳ hứng.

Trong nhà tù lạnh lẽo cũng chưa đựng rất nhi`âu mùi vị tình thân.

Đại sảnh vẫn trong trạng thái ngủ say, chỉ có cánh cửa bằng hợp kim năng n`ề từ từ nâng lên cho bọn họ. Những nòng súng Metal Storm trên đỉnh đ`âu không động đậy, máy bay không người lái vẫn chìm trong giấc ngủ.

Diệp Vãn đưa cho hắn một chiếc mặt nạ hình mèo đã chuẩn bị trước: "Ông chủ sai anh chuẩn bị cho chú. Hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp để chú ra ngoài ánh sáng."

Chiếc mặt nạ hình mèo kia giống như đang cười, những đường sọc đỏ trắng đan xen một cách quỷ dị.

Khánh Tr`ần nhìn bóng dáng Lý Thúc Đ`ồng.

Thì ra, khát vọng tự do của hắn lại g`ần đến như vậy.

. . .

Nửa đêm.

Thành phố số 18, khu 1.

Trên tầng mây, trong nhà ăn toà nhà Vĩnh Hằng cao 88 tầng.

Một căn nhà ăn cực kỳ xa hoa, âm thanh đàn Cello du dương nhẹ nhàng vang lên, có điều mọi chỗ ngồi đều trống không.

Trước lối vào cửa hàng, đang có mấy nhân viên phục vụ không biết đang tranh cãi cái gì.

Nhân viên phục vụ mặc đồng phục áo trắng gile bên ngoài, bên trong có áo lót màu đen, trước ngực còn có thắt nơ chỉnh tề.

Một nhân viên phục vụ trẻ tuổi tươi cười lễ phép đang giải thích với khách hàng: "Chào ngài, đêm nay, từ 12h trở đi, các phòng ăn tại cửa hàng Nhật Quang đã được bao hết. Nhà hàng Nhật Quang cảm thấy không phục vụ tốt cho quý khách nên tặng các ngài hai tấm vé. Dùng vé này có thể ăn uống tại nhà hàng Nhật Quang, trừ thứ 7 và chủ nhật."

Tranh cãi với nhân viên phục vụ cửa hàng là một đôi nam nữ, nam có vẻ đứng tuổi, còn nữ vẫn đang độ tuổi thanh xuân.

Người đàn ông nhìn thẳng nhân viên phục vụ nói: "Tôi chưa từng nghe thấy nhà hàng Nhật Quang có thể bao hết? Các người thực sự không nói đùa đấy chứ?"

Nhân viên nhà hàng lễ phép nói: "Thật sự xin lỗi tiên sinh. Thật sự xin lỗi ngài. Trước kia đúng thật chưa từng có, vừa rồi khi tôi nhận được tin này cũng thật sự không tưởng tượng nổi."

Lúc này, đôi nam nữ nhìn qua các phòng được ngăn cách bằng pha lê, quả

nhiên bên trong không có một ai.

Nhà hàng Nhật Quang là nhà hàng có vị trí cao nhất tại thành phố số 18. Ăn uống trên này có thể quan sát tất cả khung cảnh thành phố này, cho nên ăn uống nơi này là một loại đẳng cấp. Đám quyền quý trong thành phố này thường xuyên đến đây ăn uống.

Người trung niên suy nghĩ chút rồi hỏi: "Người bao hết là người Lý thị hay Khánh thị?"

"Không phải thưa tiên sinh." Nhân viên thật thà trả lời.

Cô gái trẻ giường như có chút mất hứng. Cô ta nũng nịu, đôi khuyên tai rực rỡ đung đưa khiến người con trai của mình mê mang.

Người trung niên lại suy nghĩ rồi nói: "Như vậy đi, tôi có thể biết ai bao hết phòng ăn không? Tôi cũng biết có thể bao hết phòng nơi đây tuyệt đối là người có danh tiếng. Nhưng nếu tôi biết, sẽ nói khó với người ta một chút."

Người trung niên này khá khôn khéo, không hề ngốc chút nào.

Khi gã ta gặp phải một khó khăn nào khó giải quyết. Đầu tiên, gã sẽ nhủ thầm với lòng mình rằng, chuyện người đó làm được thì mình có làm được hay không? Nếu không làm được, vậy cũng đừng tỏ ra để nhận lấy xấu hổ, bởi vì mình không cùng đẳng cấp với đối phương.

Nhưng gã ở thành phố này cũng thuộc dạng có máu mặt, nếu chẳng may gặp được người quen thì có thể kéo về chút thể diện.

Nhân viên cửa hàng đến trao đổi với quản lý, sau đó cầm theo một tấm danh thiếp màu đen tới.

Trên tấm danh thiếp chẳng có chút thông tin liên lạc nào, chỉ vỏn vẹn 5 chữ: Hằng Xã, Lý Đông Trạch.

Người trung niên nhìn thấy tấm danh thiếp này không nói thêm một lời nào, bèn kéo bạn gái vào thang máy xuống dưới. Trong thang máy, người bạn gái phàn nàn: "Không phải nói chào hỏi người kia sao? Sao một tiếng rên cũng không có đã đi vậy?"

Người trung niên thở dài: "Em lựa chọn một chỗ khác. Bữa ăn ở Nhật Quang hẹn em hôm khác."

"Tháng trước anh còn khoe với em là biết Lý Đông Trạch sao?" Cô gái phàn nàn.

"Đây là hai chuyện khác nhau." Người trung niên tỏ ra mất kiên nhẫn: "Hiện tại người này không ở thành phố số 18 mà chỉ đứng ra nói hộ người khác thôi."

Giờ phút này, người trung niên đã nghĩ ra điểm quan trọng nhất.

Nhưng gã nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra, người nào khiến Lý Đông Trạch phải làm ra chuyện này.

Theo hiểu biết của gã, người này làm việc rất giản dị, rất ít khi làm những việc vô bổ thế này.

Lúc hai người còn đang ngắm cảnh từ bên trong thang máy, đã thấy một chiếc Hắc Võ Sĩ lơ lửng dừng lại trên mái nhà hàng Nhật Quang.

Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần từ trên xe đang lơ lửng bước xuống. Nơi này đã sớm có nhân viên phục vụ chờ sẵn để đưa khăn nóng cho hai người lau mặt.

Khánh Trần mang theo mặt nạ nên vẫy tay ý bảo không cần.

"Lý tiên sinh, vị trí tốt nhất đã chuẩn bị cho ngài. Camera toàn bộ toà nhà đã được đóng lại. Tiên sinh Lý Đông Trạch có nói ngài thích nhất món thịt kho tàu cũng đã chuẩn bị xong." Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng nói.

Lý Thúc Đồng nói với Khánh Trần: "Có lẽ một này nào đó, con sẽ hiểu được một điều. Trong thế giới này, chỉ cần có tiền và quyền lực, mọi thứ đều rất dễ dàng."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 62: Tấm lưới

Khánh Trần đứng tại bãi đậu xe trên mái, nhìn động cơ phản lực đang phun ra kèm theo tiếng động cơ ồn ào.

Hắn nhìn về phía xa.

Giữa thành phố có một đường ray vắt ngang bầu trời, khung cửa sổ dày đặc phát ra ánh sáng màu trắng, giống như những con ngựa trắng đang lao về phía trước.

Càng kỳ lạ hơn chính là, nó xuyên qua những toà nhà nối liền miên man.

Nó không phải xuyên qua một khe hở ở giữa các toà nhà, mà trong từng toà nhà được người ta thiết kế một con đường hầm. Nó chỉ cần nhẹ nhàng xuyên qua con đường hầm ấy, từ toà nhà này qua toà nhà khác.

Thành phố này có nhiều điều thần kỳ.

"Nếu có thể thích ra lúc nào cũng được, tại sao người còn ở trong nhà tù số 18?" Bật chợt Khánh Trần đưa ra câu hỏi.

"Bởi vì nhà tù là một nơi thanh tịnh, chút nữa con sẽ hiểu." Lý Thúc Đồng không trực tiếp trả lời câu hỏi.

Khánh Trần đợi cho nhân viên nhà hàng đi trước dẫn đường, rồi mới hỏi tiếp: "Hiện tại đã một giờ sáng, nhà hàng vẫn còn kinh doanh sao?"

Lý Thúc Đồng nhìn hắn nói: "Thành phố này sống về đêm, hiện tại mới bắt đầu sinh hoạt."

"Mọi người không cần ngủ sao? Còn công việc sáng mai nữa?" Khánh Trần nghi ngờ.

"Thời gian trước, Khánh thị đã nghiên cứu ra kỹ thuật Nguyên thần kinh, có tác dụng đặc biệt giúp mô phỏng sóng ngắn của thần kinh, giúp con người tiến vào giấc ngủ say, mỗi ngày chỉ cần ngủ 2 tiếng là đủ rồi." Lý Thúc Đồng giải thích.

"Kỹ thuật này có di chứng không?" Khánh Trần hỏi lại.

"Đương nhiên là có." Lý Thúc Đồng nói: "Sau khi người sử dụng kỹ thuật này tầm một tháng, có muốn ngủ thêm cũng không ngủ được."

"Có hơi khổ sở." Khánh Trần xúc động nói. Dù cho hắn không ngừng cố gắng, nhưng sẽ tạo cho mình khoảng thời gian hưởng thụ niềm vui cuộc sống.

Lý Thúc Đồng nói với Khánh Trần: "Khoa học kỹ thuật là con dao hai lưỡi. Không một ai có thể nói nó mang đến cho nhân loại là phúc hay là hoạ. Giống như Lý thị từng nghiên cứu ra biến đổi gen giúp cây cỏ sinh trưởng nhanh, có bắp nhanh, đậu nành nhanh, cuối cùng sau 30 năm vùng đất đó không một loại cây nào có thể sinh trưởng. Tập đoàn Lộc Đảo phát triển nhờ chăn nuôi, sau khi có biến đổi gen, khiến cho những gia súc kia chỉ đến đời thứ ba là mất khả năng sinh sản."

Con người không ngừng hưởng thụ thành quả khoa học kỹ thuật, kèm theo đó trí tuệ con người dần kém đi.

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Làm con người nếu như không được ngủ đủ giấc, tất cả dựa hết vào khoa học kỹ thuật, ngược lại sẽ biến thế giới loài người ngày càng trống rỗng."

Khánh Trần hiểu được, hắn biết Thế Giới Bên Ngoài còn chưa rơi vào tình huống như nơi đây, có lẽ nguyên nhân do Bên Ngoài không phải triển nhanh chóng như Thế Giới Bên Trong.

Lúc này, Khánh Trần nhìn thấy phía dưới toà nhà, có một chiếc thuyền hoa to lớn bay qua. Trên thuyền giăng đèn kết hoa, kèm theo vẻ thần bí.

Những ký hiệu trên thuyền, Khánh Trần nhìn mà không hiểu.

Lý Thúc Đồng dõi theo ánh mắt của hắn: "Không cần nhìn nữa, là thuyền diễu hành của thần giáo máy móc. Cứ mỗi giây vật liệu nó tiêu hao, đều do mồ hôi và máu của tín đồ làm ra."

Lý Thúc Đồng nói câu này mà sắc mặt không biểu cảm gì.

Hai người ngồi trong một gian phòng lộng lẫy xa hoa của cửa hàng. Nhân viên phục vụ mặc bộ đồng phục đẹp đẽ mang lên một phần thịt kho tàu, đặt trước mặt Lý Thúc Đồng.

Chỉ có một đôi đũa.

"Của con đâu?" Khánh Trần bực tức nói.

"Con còn mang theo mặt nạ, sao mà ăn được." Lý Thúc Đồng không thèm để ý nữa, mà gắp một miếng thịt kho tàu.

Khánh Trần: ". . ."

Một lát sau, Lý Thúc Đồng ngẩng đầu lên cười với hắn: "Đói không?"

"Hơi hơi." Khánh Trần trả lời.

Kết quả, Lý Thúc Đồng họi nhân viên phục vụ tới nói: "Cho nó một bát mì xào tương."

"Vâng, Lý tiên sinh." Nhân viên phục vụ lễ phép trả lời.

Dù cho trong nhà hàng Nhật Quang, chưa bao giờ làm qua món mì tương đen.

Khi món mỳ được mang lên, Lý Thúc Đồng cho đám nhân viên lui xuống. Rồi lão nói với Khánh Trần: "Cởi mặt nạ xuống, ăn mì thôi."

Khánh Trần vừa tháo mặt nạ xuống, vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đây là một trong những kiến trúc cao nhất thành phố số 18, đảo mắt một vòng thì thấy phía xa cũng có hai toà nhà chọc trời lặng yên đứng đó.

"Kia là toà nhà Khánh thị và toà nhà Lý thị." Lý Thúc Đồng giải thích.

Khánh Trần di chuyển ánh mắt xuống kiến trúc phía dưới. Bên dưới dày đặc những toà nhà, có các hành lang liên kết với nhau. Cả thành phố giống như một dải Ngân Hà, ánh đèn kèm theo đám mây ngũ sắc giống những vì sao lơ lửng trên Ngân Hà.

Thỉnh thoảng có chiếc xe lơ lửng lướt đi, động cơ phản lực phun ra như ánh sao băng bay qua.

Khoảnh khắc đó, Khánh Trần đứng ở trên tầng 88 đã hoà mình vào toàn thành phố, bao la hùng vĩ này.

"Đây là cảnh đẹp nhất của thành phố số 18 sao?" Khánh Trần hỏi.

"Toà nhà Vĩnh Hằng xây dựng trên 6 toà nhà phía dưới. Với nền móng là 6 toà nhà đó, tạo nên một toà nhà cao lớn, đẹp đẽ như hiện tại. Nếu như con không nhìn những tầng dưới, kiến trúc xấu xí, thấm nước tiểu, nước bẩn, đám tội phạm, thì đây chính là nơi có cảnh đẹp nhất." Lý Thúc Đồng nói: "Hôm nay, đã dẫn con đến xem nới đẹp nhất, nếu có cơ hội sẽ dẫn đến nơi xấu nhất của thành phố này."

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Bên cửa sổ có kính viễn vọng, nhằm phục vụ thực khách có ý định ngắm cảnh. Con đến đó xem chút."

Khánh Trần đi đến chỗ kính viễn vọng.

Hắn nhìn những dòng xe chạy dưới đường, còn nhìn đám người đang đùa

nghịch phía dưới.

Có người đang vẽ những thứ kỳ lạ lên trên tường, đám khói trắng bốc lên từ quán đồ nướng, còn có cờ quảng cáo quán rượu đang đón từng đợt gió bay phấp phới.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy trên sân thượng toà nhà, có hai máy bay màu đen từ từ hạ xuống. Tiếp đến, trong máy bay lao ra khoảng hai mươi đặc công chiến đấu. Bọn họ sắp xếp đội ngũ chỉnh tề xông vào toà nhà Vĩnh Hằng.

Còn có hai con chó người máy chạy trước bọn họ.

Đám người này trang bị súng ống đầy đủ, chỉ có điều Khánh Trần không biết khẩu súng họ dùng là gì.

Đám người này đến vì Lý Thúc Đồng.

Khánh Trần quay đầu lại nhìn Lý Thúc Đồng. Vị sư phụ này bình tĩnh nở nủ cười: "Ăn trước đã."

"Vâng." Khánh Trần quay lại tập trung ăn mì.

Lần này, đến lượt Lý Thúc Đồng tỏ ra vui vẻ: "Không sợ sao?"

"Lần đầu sư phụ dẫn đệ tử đi ngắm cảnh, sẽ không đến mức khiến đệ tử chết đấy chứ? Nếu vậy làm sư phụ cũng không xứng đáng lắm." Khánh Trần hồn nhiên trả lời.

Lý Thúc Đồng cười lớn tiếng, bước ra phía bên ngoài.

Thật sự, lão càng ngày càng thích Khánh Trần.

Hiện tại, trong toà nhà này có hơn 20 lính đặc nhiệm, chia làm hai tổ. Một tổ đi đang máy lên tầng 87. Còn một tổ khác tiến vào tầng hầm, di chuyển lên bằng thang bộ.

Trên sân thượng toà nhà Vĩnh Hằng, hai chiếc máy bay vũ trang Hắc Diên-01 lại lần nữa bay lên không trung.

Bọn chúng đảo qua đảo lại trên dưới tầng 70 toà nhà Vĩnh Hằng. Bất cứ lúc nào cũng có thể trợ giúp hoả lực cho đồng đội.

Ở một vị trí xa xôi nào đó, vừa có một căn cứ quân sự lâm thời vừa dựng lên. Nơi này có khoảng 10 chiếc máy bay vũ trang kèm theo thuyền bay, đồng loạt cất cánh.

Ở chỗ xa hơn nữa, một chiếc thuyền bay cỡ lớn 'Lục Địa Tuần Hàng' của Khánh thị, đám nhân viên hậu cần cũng đang bận rộn chuẩn bị, trang bị vũ trang kèm và nạp đầy nhiên liệu.

Đây giống như một tấm lưới dệt sẵn, đang từ từ thu lại.

Thời điểm tấm lưới lớn đang dần thu lại, trên tần số truyền tin nào đó, tổ trưởng tổ tác chiến bình tĩnh ra lệnh: "Dừng lại, các đội viên kiểm tra máy móc thay thế đã bổ sung đầy đủ năng lượng chưa, lập tức báo cáo lại."

Tất cả đội viên bên trong thang bộ hay thang máy, tiến vào trạng thái chuẩn bị, tất cả lập tức đóng lại hệ thống truyền tin.

Đợi âm thanh của mọi người không còn truyền tới bộ chỉ huy nữa, gã mới bình tĩnh nói tiếp: "Ông chủ Trần đã đưa ra thông báo, đêm nay muốn còn sống trở về thì đừng nổ súng. Nhớ kỹ, không được liên luỵ tới người khác."

"Tổ trưởng, tôi nghe không hiểu." Một đội viên tác chiến ngạc nhiên hỏi lại.

Tổ trưởng không giải thích thêm: "Về sau cậu sẽ hiểu. Lặp lại, không được phép nổ súng, lặp lại, không được phép nổ súng."

Còn chưa đợi mọi người hiểu ra chuyện gì, thì từ vị trí thang bộ đã có một

bóng người áo đen không một tiếng động rơi vào giữa đội hình bọn họ.

Quá mạnh mẽ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 63: Tìm cơ hội trốn ra ngoài chơi thêm lần nữa

Không một ai chú ý đến khu vực cầu thang bộ phát sinh chuyện gì. Nơi đó giống như vực sâu, hút hết tất cả chuyện xảy ra tại nơi này.

Bên ngoài phòng ăn, vang lên tiếng bước chân.

Một người trẻ tuổi, trên người mặc bộ vest màu tím từ tốn đi vào nhà hàng Nhật Quang. Trên ống tay áo của anh ta có thêu một ký hiệu hình xoáy nước.

Lý Thúc Đồng đã ăn hết phần thịt kho tàu được mang lên, đang ngồi tại chỗ nhìn cậu nhóc trước mặt ăn mỳ xào tương.

Ở vị trí người trẻ tuổi vừa mới bước vào, anh ta chỉ nhìn thấy mặt mũi Lý Thúc Đồng, và phần lưng của Khánh Trần.

Anh ta đang định mở lời, đã thấy Lý Thúc Đồng giơ tay lên, ngăn ý định của anh ta lại.

Lão chỉ chỉ vào người Khánh Trần nói: "Để đứa nhóc này ăn xong cái đã."

Người trẻ tuổi ngạc nhiên, ánh mắt tò mò nhìn vào phía lưng Khánh Trần.

Bởi vì Khánh Trần đưa lưng về phía anh ta, cho nên anh ta không thể nào nhìn ra được thân phận Khánh Trần.

Anh ta vô cùng tò mò. Không biết đó là người nào có thể làm cho Lý Thúc Đồng nhẫn nhịn chờ đợi như vậy.

Về phần Khánh Trần, mặc kệ có người chờ đợi, hắn vẫn từ tốn ăn, không nhanh không chậm.

Kể cả, tiếng ầm ầm của động cơ Hắc Diên-01 đang bay ngoài kia. Hay mười mấy chiếc khác, kèm theo thuyền bay được trang bị súng đạn kỳ lạ đang trên mái toà nhà Vĩnh Hằng.

Tất cả điều đó tạo ra một áp lực khổng lồ.

Giống như những hành tinh nhỏ vây quanh một hành tinh lớn.

"Tôi ăn xong rồi." Khánh Trần lau miệng, sau đó đeo chiếc mặt nạ hình mèo lên nhìn sư phụ của mình.

Lý Thúc Đồng nhìn người trẻ tuổi đứng ngay tại cửa nói: "Con cả Trần thị trưởng, Trần Dã Hồ? Nghe nói cậu đã thăng lên cấp A?"

"Việc tăng mấy cấp của văn bối không quan trọng. Hiện tại, chúng tôi vô ý khai chiến với Kỵ Sĩ, Hằng Xã. Chỉ xin ngài trở về nhà tù số 18. . . Sự việc không nhất thiết phải làm cho long trời lở đất." Trần Dã Hồ cúi người cẩn thận nói.

"Yên tâm, bọn tôi chỉ ngồi đây trò chuyện một chút rồi đi ngay, không làm khó câu." Lý Thúc Đồng trả lời.

"Vậy được rồi, không tiếp tục quấy rầy ngài nữa. Chờ ngài đi, chúng tôi sẽ đi." Trần Dã Hồ rời đi nhà hàng Nhật Quang. Đội tác chiến bên dưới án binh chờ lệnh. Máy bay trực thăng vũ trang bay tại chỗ.

Thậm chí, máy bay còn tắt cả đèn quan sát đi, tiếng động cơ cũng hạ xuống mức thấp nhất.

Sự việc kết thúc một cách đơn giản như vậy.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần: "Mỗi lần ta ra khỏi nhà tù số 18 sẽ khiến rất nhiều người không ngồi yên được. Bởi vậy đó là nguyên nhân ta không

ra ngoài."

"Bọn họ sợ người sao?" Khánh Trần hỏi.

Lý Thúc Đồng cười lắc đầu: "Bây giờ là thời đại nào rồi? Dù cho bước tới cảnh giới Bán Thần cũng không thể vô địch. Bọn chúng không phải sợ ta mà sợ lửa. Đi thôi, về nhà."

Khánh Trần mang theo mặt nạ đứng trên thượng cao vót, nhìn lại thành phố như một dải Ngân Hà, còn cả chiếc máy bay đang bay tại chỗ dưới kia.

Hắn biết, sớm hay muộn mình cũng phải quay trở lại.

. . .

Trần Dã Hồ yên lặng đứng tại một cái cửa sổ nào đó của toà nhà, bĩnh tĩnh nhìn chiếc Hắc Võ Sĩ lơ lửng trên không rồi biến mất trong màn đêm.

Anh ta lên tiếng hỏi: "Đã tìm thấy đội tác chiến kia chưa?"

Có người sau lưng trả lời: "Đã tìm được, tất cả đều hôn mê. Theo phán đoán của tôi, bọn họ đã bị tập kích đoạn cầu thang bộ, sau đó người đó từ đó biến mất."

Trần Dã Hồ cười cười: "Đây là có người nói cho chúng ta biết, cái lưới kia chúng ta bện cũng không phải là chắc chắn cho lắm. Rút thôi, về nhà ngủ."

Có điều người trong cuộc đã về nhà đi ngủ hết rồi, nhưng có một số người bị quấy rầy đêm nay lại không cách nào ngủ được.

Không biết trong đêm nay, có bao nhiêu người phải tạm dừng hội nghị để nghe điện thoại, cũng không biết có bao nhiêu người còn phải ngồi miệt mài làm báo cáo phân tích chuyện vừa xảy ra.

Bên trọng mạng lưới truyền tới một tin tức quan trọng, truyền thông cũng bắt đầu tranh nhau đưa tin.

Có người đưa ra phân tích, không biết Lý Thúc Đồng gặp nhân vật nào, có thể là một thế lực bên ngoài.

Còn có người dự đoán, gần đây phát sinh sự việc người xuyên việt, Thế Giới Bên Ngoài đưa tới một sự chấn động, cho nên Lý Thúc Đồng xuất hiện lần nữa trong tầm mắt mọi người, mưu đồ chuyện mới nào đó.

Đêm nay, toàn bộ Liên Bang tạo thành ảnh hưởng không cách nào đong đếm được.

Thật ra, mọi người đều nghiêng về dự đoán thứ nhất: Lý Thúc Đồng đã ở trong nhà tù 8 năm, có thể ông ta muốn gặp một người quan trọng để bàn bạc một việc vô cùng quan trọng nào đó.

Mặc dù họ không đoán được cái người mang theo mặt nạ kia là ai, nhưng có thể biết được người này rất quan trọng.

Từ dáng vẻ người này có thể đoán được, có thể là Khánh Tầm hay Rama của tập đoàn Khánh thị? Lý Chính Tể tập đoàn Lộc Đảo? Hoặc có thể Thần Đại Kim Xuất của tập đoàn Thần Đại?

Không có cách nào xác định chính xác.

Nhưng bọn họ đâu biết được, Lý Thúc Đồng bước ra khỏi nhà tù số 18, ngồi trên chiếc máy bay vũ trang kèm theo hoả lực mạnh mẽ.

Củng chỉ vì muốn cùng Khánh Trần ra ngoài ngắm cảnh.

Đúng như những gì lão đã nói, những gì người khác có thể nhìn thấy được, đệ tử của lão cũng phải nhìn thấy được.

Chỉ thế thôi.

Với lại, lão thích thịt kho tàu, đơn giản muốn ăn một phần thịt kho tàu.

Trên đường trở về, Khánh Trần ngồi lơ lửng trên chiếc ghế mềm mại trong máy bay. Lý Thúc Đồng nói với hắn: "Con biết tại sao ta để con mang mặt nạ không?"

"Bởi vì người không muốn cho người bên ngoài biết con và người có liên quan." Khánh Trần trả lời.

Lý Thúc Đồng hỏi tiếp: "Thế con biết tại sao ta thu con làm đệ tử không? Với lại con có nguyện ý hay không? Có thể cảm thấy nó không công bằng hay không?"

"Chắc chắn là không rồi." Khánh Trần bình tĩnh lắc đầu: "Con biết người cảm thấy bản thân rất khó tháo bỏ những gông cùm xiềng xích trên người ra, cho nên mới lo lắng những cái gông cùm kia ảnh hưởng đến con. Cám ơn sư phụ."

"Con rất thông minh, khả năng không thể đong đếm được." Lý Thúc Đồng khen ngợi: "Đương nhiên chuyện đơn giản vậy thôi, ta quyết định không để con vướng vào bất cứ điều gì, thoải mái nhất tiến vào chiến trường này."

Lý Thúc Đồng vẫn suy nghĩ. Lão sẽ làm một sư phụ khác biệt nhất từ trước tới nay, người sư phụ này sẽ không chiến đấu cùng một chỗ với đệ tử của mình.

Lão chỉ đi cùng Khánh Trần một đoạn đường, sau đó dõi theo bóng lưng đệ tử mình, xem cậu nhóc này đi được bao xa?

Khánh Trần không bàn về vấn đề này nữa, mà hỏi một câu: "Về sau chúng ta còn cơ hội ra ngoài nữa không?"

Lý Thúc Đồng cảm thấy hứng thú hỏi: "Con muốn đi ra ngoài chơi nữa sao?"

"Vâng." Khánh Trần gật đầu: "Bởi vì con phải chạy đua với thời gian, cũng có thể nói chạy đua với đám lữ khách thời gian khác."

"Được, vậy mấy ngày nữa kiếm cơ hội cho con ra chơi tiếp." Lý Thúc Đồng mỉm cười nói. Giống như trận chiến vừa rồi, chẳng đáng để lão bận tâm.

Người đàn ông trung niên này, trong từ điển chưa bao giờ xuất hiện từ sợ hãi.

Lúc này, mới là 3 giờ sáng, hắn chỉ mới vừa xuyên qua nơi này đúng 3 tiếng đồng hồ.

Nhưng Khánh Trần cảm nhận được, đây là 3 giờ đồng hồkhiến mình vui sướng nhất, trong 17 năm sống trên đời.

. . .

Lúc này, Trinh Viễn Đông lặng lẽ đi vào quán bar dành cho lính đánh thuê thành phố số 18. Lộ Viễn đã sớm chờ đợi ở chỗ này rồi.

Trịnh Viên Đông hỏi: "Xem tin tức."

Lộ Viễn trả lời: "Đã xem rồi ông chủ. Tôi cảm thấy cần thử tiếp xúc với Lưu Đức Trụ thêm một lần nữa. Địa vị Lý Thúc Đồng tại Thế Giới Bên Trong này quá quan trọng. Dù chúng ta ghét Lưu Đức Trụ thế nào, cũng nhất đích phải xem xét lại bởi cậu ta là người ở gần Lý Thúc Đồng nhất."

Trịnh Viễn Đông vẫn như cũ lắc đầu: "Tôi tin vào trực giác của mình, mà niềm tin này ngày càng lớn. Lộ Viễn, cậu cần phải hiểu điều này, với một nhân vật như Lý Thúc Đồng, sẽ không bao giờ coi trọng Lưu Đức Trụ. Trong nhà tù số 18, nhất định còn một lữ khách thời gian thứ ba."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Lộ Viễn bất đắc dĩ hỏi lại.

"Tìm người này."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 64: Bình tĩnh

Đếm ngược 44: 30: 00. 3 giờ 30 phút rạng sáng.

Khu thứ 9, thành phố số 2.

Tại một con phố nhỏ nơi hẻo lánh nhất của thành thị, có một người trẻ tuổi, mặc áo vest quần tây từ từ đi đến.

Vũng nước đọng lại trên mặt đường, như một chiếc gương phản chiếu lại vẻ điểm đạm tự nhiên của người trẻ tuổi ấy.

Nơi này, không phồn hoa như trong tưởng tượng. Khắp nơi trên đường đều có nước đọng và rác rưởi, trên vách tường chẳng chịt những đoạn quảng cáo, hay những bức tranh thô tục.

Điều này không giống với suy nghĩ về một thành phố hoa học kỹ thuật, mà giống một khu ổ chuột hơn.

Chỉ có điều, người trẻ tuổi đi lại trên con phố này, giống như một thi sĩ đi dạo trên những con đường mộng mơ của nước Anh.

Anh ta đi tới một cửa hàng bán quần áo.

Trong cửa hàng, có một người phụ nữ đang ngồi vắt chéo chân, say sưa xem tin tức tại Thế Giới Bên Trong bằng chiếc điện thoại trong suốt.

Thật ra, tại Thế Giới Bên Ngoài cũng có rất nhiều cửa hàng nhỏ loại này, luôn luôn bán đồ quần áo lỗi mode, cũng chẳng có mấy khách đi vào.

Không một ai biết được những cửa hàng này sinh tồn thế nào? Nhưng nó

sẽ không bao giờ đóng cửa.

Chủ nhân cửa hàng cũng không thèm để ý xem có khách hay là không.

Sợ rằng, không người nào suy nghĩ, trong những cửa hàng thế này đều chưa đựng bí mật.

Mà điều bị mật này đã được đưa vào Thế Giới Bên Trong.

Người trẻ tuổi bước vào cửa hàng, bà chủ cũng không làm ra hành động gì, giống như không biết có người tới.

Anh ta bước tới quầy hàng, nở nụ cười nhẹ nhàng, dùng những ngón tay gõ lên bàn.

Đằng sau vẻ vui tươi, ẩn dấu một con người đầy sự hăng hái.

Bà chủ ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng đứng dậy, tỏ ra bối rối nói: "Ông chủ Hà, không biết là ngài tới, thật xin lỗi."

Hà Kim Thu cười nói: "Không cần lo lắng, tôi tới đây có hai tin cần bà truyền đạt cho mọi người. Một là Đổng Tô Duyệt, Điền Tiểu Miêu đã bị đám người tập đoàn phát hiện ra thân phân lữ khách thời gian, nói Tiểu Tiểu tạm thời dừng tất cả liên lạc với bọn họ, sau này tính sau."

"Đã hiểu." Bà chủ cúi đầu trả lời sau lời nhắn nhủ của Hà Kim Thu.

"Chuyện thứ hai, thông báo với Tiểu Tiểu, dùng hết khả năng thu thập tư liệu của Lý Thúc Đồng. Tôi phát hiện ra khả năng người này còn mạnh hơn rất nhiều so với điều tra trước đó. Xảy ra chuyện lớn như vậy mà có thể thoát ra an toàn, đơn giản khiến người ta bất ngờ."

"Đã hiểu." Bà chủ lại lần nửa trả lời.

Hà Kim Thu giống như tự nói với chính mình: "Xem ra, chúng ta phải ra tay trước đám người Côn Luân mới được. Chúng ta cần Lưu Đức Trụ."

Đột nhiên, Hà Kim Thu quay đầu lại, cười tủm tỉm nói: "Hi vọng cô có thể hiểu sứ mệnh chúng ta gánh vác là gì? Nếu như lần sau còn xuất hiện tình huống mất cảnh giác như vậy, tổ chức sẽ đưa ra hình phát xứng đáng. Đợi khi tìm được người thích hợp, tôi sẽ cho người đó đến thay thế cô. Sau khi trở về, cô tìm Trương Tông Vũ học hỏi thêm đi, có ý kiến gì không?"

Bà chủ cúi đầu nói: "Không có ý kiến."

"Tốt, cứ quyết định vậy đi."

Hà Kim Thu nói xong bèn quay người rời đi.

Bà chủ thì đi tới nhà kho, không biết dùng hình thức nào để truyền đạt lại tin tức.

Khu ổ chuột khác hoàn toàn với thành phố sầm uất ngoài kia. Nơi này có rất ít camera giám sát, sẽ không ai để ý có một người khách đặc biệt đi tới cửa hàng quần áo kia.

Hà Kim Thu quay người lại, nhìn về phía cửa hàng quần áo. Nơi đặc biệt này rất thích hợp làm nơi trao đổi tin tức. Nhưng hiện tại người Cửu Châu quá ít, người biết làm việc lại càng ít hơn.

Xem ra chỉ có thể tăng tốc, bước chân phải nhanh hơn mới được.

. . .

Sáng sớm, tiếng gõ cửa quen thuộc vang lên.

Những chiếc cửa bằng hợp kim được đám tù nhân đập vào, tạo ra những tiếng ầm ầm cộng hưởng với nhau/

Những người này, tinh thần mọi lúc đều tràn đầy, lại không có chỗ phát tiết.

Khánh Trần không đi ra ngoài. Hắn ở đây chờ đợi tin tức của Lộ Quang Nghĩa, xem có lữ khách thời gian mới nào không.

Có điều hôm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vậy mà tôi qua có đến 18 tên tù nhân mới được đưa vào.

Hắn quay trở lại phòng mình ngủ, chẳng thèm để ý đến những ồn ào ngoài kia.

Lúc này, Lý Thúc Đồng vẫn ngồi tại chiếc bàn ăn quen thuộc, nhìn vào thế cờ tàn mà lão vừa mới có được, tinh thần thoái mái chẳng có chút mệt mỏi nào.

Khoảnh khắc ấy Lâm Tiểu Tiểu thầm thở dài. Bên ngoài, vì việc đêm qua mà náo động cả một vùng trời, thế mà ông chủ của mình, là nhân vật chính trong sự việc đó lại chẳng để nó vào trong lòng.

Gã đầu trọc Quách Hổ Thiền lân la lại gần. Gã ta nhỏ giọng nói với Lâm Tiểu Tiếu: "Ông chủ các người tối qua ra ngoài làm cái gì vậy? Có chuyện vui như vậy mà không gọi tao, tao đánh nhau rất tốt đấy."

"Ồ, sao mày biết được?" Lâm Tiểu Tiếu tò mò hỏi lại.

Mặc dù bên ngoài vì chuyện này mà bùng nổ, nhưng Quách Hổ Thiền trong này sao có được khả năng biết thông tin bên ngoài?

Cậu ta nhíu mắt lại nhìn tên trọc: "Người siêu phàm loại tinh thần của Hắc Đào cũng đến rồi sao? Các người rốt cuộc đến bao nhiêu? Không sợ bị tập đoàn một mẻ hốt sạch sao?"

"Chỉ một mình tao." Quách Hổ Thiền miệng cười nhưng tim không cười trả lời: "Đừng đánh trống lảng nữa, lần sau các người làm ra hành động gì nhớ nói sớm tao biết đấy."

Lâm Tiểu Tiếu xem thường nói: "Tao còn không biết mày nghĩ gì sao? Không phải đợi bọn tao ra ngoài, thừa dịp vắng mặt ông chủ để tìm kiếm

ACE-005 sao?"

"Làm gì có chuyện đó." Quách Hổ Thiền vui cười hớn hở: "Mày mới mấy tuổi mà suy nghĩ quá nhiều rồi đó. Tao chỉ muốn biết, ngày hôm qua ông chủ Lý ra ngoài kia làm gì thôi?"

Lâm Tiểu Tiếu nhìn gã nói: "Nếu như tao nói cho mày là, ông chủ chỉ ra ngoài đó ăn một bữa thịt kho tàu mày tin không?"

"Không tin, chuyện đã lớn đến trình độ vậy, không có chuyện quan trong sao được?" Quách Hổ Thiền thái độ như muốn nói mày tưởng tao ngu lắm sao.

Lâm Tiểu Tiếu thở dài. Cậu ta biết cả thế giới sẽ không tin tưởng chuyện này, mặc định suy nghĩ hôm qua ông chủ ra ngoài nhất định có chuyện to tát gì cần làm.

Ngài ấy chỉ muốn đưa Khánh Trần ra ngoài chơi thôi mà.

Những người kia chỉ nhớ rõ ông chủ là một vị Bán Thần, lại quên mất ngài ấy thuộc tuýt người tuỳ hứng thích làm gì thì làm cái đó.

Còn điều nữa, cũng khiến Lâm Tiểu Tiếu thở dài, trong chuyện này còn có một nhân vật chính nữa là bạn học Khánh Trần, chuẩn bị trưa đến nơi rồi vẫn còn nằm trong phòng ngáy o o, chẳng lo lắng mình vừa làm ra chuyện gì.

Ông chủ bình tĩnh vậy còn chấp nhận được, một thằng nhóc 17 tuổi bình tĩnh như vậy giải thích sao được?

. . .

Khánh Trần còn đang mơ mơ màng màng, bỗng nghe thấy loa phóng thanh nhà tù vang lên: "Tù nhân số hiệu 010101, có người thân đến thăm nuôi."

Hắn chậm rãi đứng dậy, có chút mơ hồ không hiểu.

Xét thời gian, tại Thế Giới Bên Trong, Khánh Ngôn chê mình bất tài vừa mới tới hôm qua, sao hôm nay lại tới nữa rồi?

Quách Hổ Thần đứng tại đại sảnh bỗng quay qua hỏi Lâm Tiểu Tiếu: "Chờ cái đã, tao nhớ bình thường 3 tháng mới thăm nuôi một lần, mà thằng nhóc kia hôm qua vừa có người đến thăm, hôm nay sao lại được thăm nữa thế?"

Lâm Tiểu Tiếu tỏ ra chẳng thèm quan tâm đến chuyện người khác: "Ông chủ của tao không thích thằng đó. Nên tao đề nghị, mày đừng đi lại quá gần với nó, cũng đừng làm loạn. Với lại, người ta là người Khánh thị, người tập đoàn có đặc quyền của người tập đoàn."

Khánh Trần cũng không vội vàng tới khu vực thăm nuôi, mà trước tiên đánh răng rửa mặt, giống như không quan tâm lắm với lần thăm nuôi này.

Hắn nghĩ, Khánh Ngôn không phải cùng phe với mình, cần quái gì phải tỏ ra nhiệt tình như vậy.

30 phút sau, Khánh Trần theo người máy giám ngục. Cánh cửa khu vực thăm nuôi dần dần mở lên, chỉ có điều người bên trong khiến hắn ngây người ra. Bởi vì người ngồi đó không phải là Khánh Ngôn.

Mà là Thần Đại Không Âm.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 65: Kẻ đóng thế

Lần này, cô gái không mặc âu phục, mà đổi lại thành bộ quần áo thoải mái hơn rất nhiều.

Đối phương mặc một chiếc áo len cổ cao màu trắng, bên dưới mặc một chiếc váy xếp nếp dài quá đầu gối, kèm theo một chiếc giày da tinh tế dưới chân.

Cô gái ngồi đó, Khánh Trần có thể nhìn ra được đôi bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn, được bao bọc bởi đôi tất màu trắng.

Có lẽ đây là thói quen phối đồ của cô.

Thần Đại Không Âm vẫn ngồi tại chỗ không có đứng lên, chỉ bình tĩnh nhìn Khánh Trần. Hai con mắt thật to như biết nói chuyện, chăm chú nhìn vào thiếu niên.

Khánh Trần ngồi xuống đối diện cô, khoảng cách hai người chỉ là một chiếc bàn sắt.

Bốn phía là tường xám bằng kim loại, trên đầu còn có một chiếc đèn LED màu trắng. Không biết vì nguyên nhân gì, một nơi có phần âm u, có sự xuất hiện của Thần Đại Không Âm lại có thêm chút hương vị mát mẻ.

Cô gái đó không thuộc loại có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nhìn lâu chút lại cảm thấy vô cùng dễ chịu, giống như được ánh mắt trời tắm rửa.

Khánh Trần có chút do dự rồi cũng lên tiếng: "Sao cô tới đây?"

"Tới nhìn cậu chút, mang tới chút đồ ăn, do chính tay tôi làm." Thần Đại Không Âm lấy cái túi sách nhỏ đang để ở ghế bên tới. Bên trong có một hộp cơm giữ nhiệt, cái này còn đẹp đẽ hơn so với cái của Diệp Vãn.

Khánh Trần nhẹ nhàng mở hộp cơm ra, bên trong là những miếng sushi được sắp xếp gọn gàng đẹp mắt, bên cạnh còn có bát cơm bò Gyudon.

Thần Đại Không Âm nói tiếp: "Tôi đã hỏi qua rồi. Thức ăn bên trong nhà tù không được tốt lắm, nên chuẩn bị cho cậu một phần ăn."

Khánh Trần hỏi: "Cô không sợ thân phận tù nhân ảnh hưởng đến mình sao?"

"Tôi biết cậu đang làm nhiệm vụ." Thần Đại Không Âm cười nói.

"Tôi rất tò mò, cô với tôi không quen thuộc cho lắm, tối thiểu không quen đến mức mỗi ngày đều đến nhà tù thăm tôi?" Khánh Trần bình tĩnh nói.

Mặc dù, Khánh Trần biết có người quan tâm mình là rất tốt. Nhưng từ trước tới nay, trong suy nghĩ của hắn không có chuyện vô duyên vô cớ được quan tâm.

Nơi này là Thế Giới Bên Trong, người này còn là lữ khách thời gian. Từ hai điều này, đối phương trong mắt Khánh Trần, không phải là xúc động mà là cảnh giác.

Thần Đại Không Âm thì thầm nói: "Lần này, tôi đi cùng người lớn trong nhà tới thành phố số 18. Bọn họ yêu cầu tôi phải tiếp xúc với cậu nhiều hơn. Với lại, đi cùng bọn họ tôi còn chưa thích ứng được."

Hai bên rơi vào yên lặng. Khánh Trần cầm lấy đôi đũa cô gái đã chuẩn bị trước, từ từ ăn hết toàn bộ đồ ăn trong hộp.

Không thể phủ nhận, cô gái nấu ăn rất ngon.

Sau đó, hai bên lại tiếp tục rơi vào yên lặng.

Thời gian đó, Thần Đại Không Âm chưa bao giờ rời ánh mắt khỏi Khánh Trần. Hành động này mãi cho tới 30 phút sau mới kết thúc.

Đến mức độ, Khánh Trần đối với trận thế lớn như tối qua cũng cảm thấy bình thường, nhưng giờ phút này có chút bối rối.

Thần Đại Không Âm lại tiếp tục lẩm bẩm: "Không biết cậu ấy có giống những người tại Thế Giới Bên Trong, thô lỗ và dã man?"

"Cô nói gì vậy?" Khánh Trần tò mò hỏi lại.

"Không có gì, đây là ngôn ngữ mà gia tộc của tôi mới tìm hiểu ra." Thần Đại Không Âm cười cười đứng dậy: "Như vậy thôi, Khánh Trần-kun. Lần sau gặp lại nha."

Cô gái dường như đã tạo thành thói quen yên lặng khi hai người gặp gỡ, thỉnh thoảng phát ra tiếng ngôn ngữ khiến đối phương nghe không hiểu. Để lộ ra tính cách trẻ con của mình, khiến đối phương thích thú.

. . .

Thời gian đó.

Lâm Tiểu Tiểu ngồi trong phòng đọc sách buồn bực khó chịu thở dài. Từ khi, Khánh Trần và ông chủ tỏ ra bên ngoài là người không quen biết, cái nhà tù này bỗng mất đi niềm vui thú.

Cậu ta muốn tìm Khánh Trần tâm sự. Mọi người giả bộ không quen biết làm cái quái gì nữa.

Cậu ta muốn nói chuyện với Diệp Vãn, nhưng với tính cách của tên này, cả ngày không đánh nổi phát rắm thì tâm sự cái nỗi gì.

Điều này khiến Lâm Tiểu Tiểu cảm giác cô đơn. . .

Về phần Quách Hổ Thiền. . . Cậu ta chỉ ước tên trọc này tránh mình càng xa càng tốt.

Nhưng vào lúc này, một cảnh cửa bên trong đại sảnh lần nữa mở lên, có hai tên người máy giám ngục đang áp giải Lưu Đức Trụ vào trong đại sảnh.

"Cái quái gì vậy?" Lâm Tiểu Tiếu vỗ vỗ vào gáy mình, cậu ta luôn cảm giác được mình đã quên một thứ gì đó.

Theo quy tắc sử phạt của nhà tù, hôm nay là ngày Lưu Đức Trụ kết thúc án phạt.

Nhưng có một vấn đề, Lưu Đức Trụ không thể trở về, bởi Lâm Tiểu Tiếu hiểu, không thể để thằng nhóc này nhìn thấy mặt Khách Trần được.

"Ông chủ, người này không thể thả." Cậu ta quay qua nói với Lý Thúc Đồng.

Lý Thúc Đồng di chuyển ánh mắt từ bàn cờ lên, sau đó nói: "Vậy thêm lần nữa giam nó lại, đêm nay sẽ nói về chuyện này."

Lão vừa dứt lời, hai tên người máy giám ngục kia lập tức dẫn Lưu Đức Trụ ra ngoài cánh cửa hợp kim kia, dẫn cậu ta tới nhà giam biệt lập.

Không ai biết Lý Thúc Đồng làm cách nào. Không biết Lý Thúc Đồng dùng cách nào để truyền đạt mệnh lệnh, để đám người máy giám ngục kia làm theo.

Cũng giống như không một ai biết Lý Thúc Đồng có địa vị gì trong nhà tù số 18.

Lúc này, Lưu Đức Trụ đã được hai tên người máy nhấc lên, mũi nhân được kéo lệt xệt trên đất. Cậu ta tức giận hét lên: "Chờ đã, không phải tôi được thả ra ở đại sảnh kia sao? Tại sao tôi bị phạt ở nhà giam biệt lập? Tôi phạm tội gì?"

Dù cho cậu ta giãy giụa thế nào, cũng không tránh khỏi việc bị mang đi.

Trong lòng Lưu Đức Trụ khổ không tả được.

Với một người hiện tại, không được nói chuyện với bạn bè, không có điện thoại, không được chơi trò chơi, đó là cực hình khó chịu nhất trên đời.

Lưu Đức Trụ rất muốn kết thúc mọi chuyện, có điều cậu ta không làm được.

Mỗi lần đếm ngược kết thúc, cậu ta lập tức bị quy tắc cưỡng ép vào Thế Giới Bên Trong, sau đó là tháng ngày bị giam nhà phòng giam biệt lập.

Không nói tới việc cậu ta còn nhỏ, đã phải nhận điều mình không đáng phải nhận.

Đột nhiên, cánh cửa hợp kim phòng giam biệt lập được mở ra, trên hành lang trống rỗng tối tăm, bỗng xuất hiện một người mang theo chiếc mặt nạ hình mèo đứng đó. Người đó đứng im nhìn chằm chằm vào cậu ta.

"Ông. . . là ai?" Lưu Đức Trụ do dự. Cậu ta đang sợ hãi, nhưng nhìn thật kỹ lại thấy đối phương không có dáng vẻ của người hung ác, trong tay còn cầm theo chiếc máy đọc sách.

Lưu Đức Trụ chợt hiểu ra, đây là người lữ khách thời gian thứ ba trong nhà tù số 18.

Khánh Trần từ từ bước vào nhà giam biệt lập, tiếp theo tiếng động cơ thuỷ lực của cửa nhà giam vang lên, cánh cửa hợp kim lại lần nữa đóng lại.

"Ông muốn gì?" Lưu Đức Trụ rơi vào không gian bị bịt kín vô cùng sợ hãi.

Khánh Trần yên lặng vài giây, rồi lấy máy đọc sách ra viết một câu vào đó: "Tôi đã đọc tin tức, cậu biến thành tôi?"

Lưu Đức Trụ mở to mắt nhìn: "Tôi, tôi không phải cố ý dùng danh tiếng

của ngài. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ, về sau nhất định không được nói phét nữa, lần này ra ngoài tôi sẽ công bố chuyện này. Bản thân mình không phải người lữ khách thời gian gặp Giản Sanh."

Khánh Trần tiếp tục viết vào máy đọc sách: "Không cần."

"What?" Lưu Đức Trụ còn đang dựa vào logic của mình suy nghĩ, còn tưởng rằng vị lữ khách thần bí này khó chịu muốn đến lấy lại danh tiếng, nhưng xem ra không phải vậy.

Cậu ta suy nghĩ, rồi bất đắc dĩ hỏi tiếp: "Vậy ngài muốn tôi phải làm sao?"

"Công khai thừa nhận." Khánh Trần viết là máy đọc sách.

"Không được, không được." Lưu Đức Trụ lắc đầu như đánh trống: "Hiện tại, tội bị làm phiến đến mức sợ rồi. Sếp à, người không biết đó thôi, nhà tôi ở tầng hai, hôm trước tôi tắm quên kéo cửa chớp xuống, thế mà nghiêng qua khu nhà bên cạnh thấy có người đang dùng máy ảnh theo dõi tôi! Còn nữa, tôi đạp xe về nhà, lúc nào cũng có đám chó săn đi theo, đám người này còn chê tôi đạp xe chậm nên nói tôi lên xe bọn họ trở về cho nhanh. Pha đánh mặt đó họ đánh cũng thật sự quá đẹp! "

Khánh Trần không để ý đến những lời phàn nàn của cậu ta, mà lần nữa viết vào máy đọc sách: "Cậu biết mình bị phán quyết bao nhiêu năm sao? Điều này không phải tôi đưa ra, mà là thẩm phán, toà án thành phố số 18, tại Thế Giới Bên Trong đưa ra."

Khánh Trần tiếp tục viết: "99 năm 7 tháng."

Lưu Đức Trụ: "? ? ?"

Khánh Trần giải thích: "Căn cứ vào tin tức tôi có. Cậu phạm tội ăn cướp, ăn trộm, buôn lậu, buôn thuốc phiện, âm mưu giết người, toàn tội nặng."

"Mẹ kiếp." Lưu Đức Trụ suýt chút nữa rơi vào hôn mê.

Lúc này, Khánh Trần từ máy đọc sách đưa ra tin tức Lưu Đức Trụ bị thẩm phán đưa ra quyết định. Đây là máy đọc sách của Lý Thúc Đồng, cho nên có được quyền hạn này.

Lưu Đức Trụ ngơ ngác nhìn phần tin tức, phía trên viết rất rõ việc cậu ta đã làm, có thể nói đây là bản án cao nhất mà toà án đưa ra trong hai năm gần đây tại thành phố số 18.

Tinh thần cậu ta rơi xuống vực thẳm. Thời gian trước cậu cảm thấy mình là người may mắn, chỉ cần chịu đựng tốt thời gian bị phạt là được rồi.

Khánh Trần tiếp tục viết: "Đương nhiên, tôi cảm thấy. . ."

Đột nhiên, Lưu Đức Trụ lớn tiếng nói: "Sếp, ngài chỉ dùng cách viết để nói chuyện, có phải sợ tôi nhận ra giọng ngài không? Cho nên, ngài là người mà tôi biết sao? Hay vị trí của hai ta rất gần nhau?"

Giờ phút này, Lưu Đức Trụ phô diễn ra trí thông minh vốn có của mình, chứ không phải một người được xuyên qua vui mừng đến mức ngu ngốc. Trong căn nhà giam biệt lập, dần dần quay trở lại với sự tỉnh táo vốn có của một con người.

Khánh Trần lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó giọng nói vang lên sau tấm mặt nạ: "Điều này không quan trọng, quan trọng là tôi và Lý Thúc Đồng cho rằng, cậu là một người bị xã đoàn đưa ra gánh tội thay. Các xã đoàn tại Thế Giới Bên Trong đều làm những việc này, bị đội quản trị Liên Bang để mắt tới, tiếp theo sẽ có một người xui xẻo đứng ra nhận tất cả mọi tội lỗi."

Trong giờ phút đó, Lưu Đức Trụ cảm nhận được, áp lực đối phương gây ra đã thay đổi.

Trong lúc vô hình, áp lực ngày càng lớn, khiến người đối diện không tự chủ được hô hấp dần dần gấp gáp.

Một giọng nói bình thường vang lên, lại vô cùng cuốn hút.

Lưu Đức Trụ suy nghĩ, nếu giọng nói này mình đã nghe qua, chắc chắn sẽ nhớ mãi không thôi.

Nhưng cậu ta lục lại tất cả trí nhớ của mình, giọng nói này chẳng có chút ấn tượng nào.

Khánh Trần hỏi: "Bây giờ nghe được giọng nói của tôi rồi? Chúng ta tiếp tục trao đổi chứ?"

"Xin lỗi sếp, là tôi hiểu lầm." Giọng nói Lưu Đức Trụ dần dần nhỏ đi.

Khánh Trần nhìn Lưu Đức Trụ: "Hiện tại, tôi tới gặp cậu là muốn trao đổi với cậu. Cậu giả làm tôi, tôi giúp cậu thoát tội."

Đầu tiên hắn dùng thực tế phá huỷ hi vọng của cậu ta, sau đó dùng lời hứa hẹn tạo lại hi vọng đó.

Hắn làm vậy, bởi vì thực trạng Lưu Đức Trụ bây giờ, hoàn toàn có thể trở thành người liên hệ của hắn tại Thế Giới Bên Ngoài.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 66: Giao dịch liên quan tới Thế Giới Bên Ngoài

Sẽ có nhiều người vì Lưu Đức Trụ tới Lạc Thành.

Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, Vương Vân, Bạch Uyển Nhi, chắc chắn sau này sẽ càng nhiều người hơn nữa.

Sự thật, những người này rất giàu có.

Khánh Trần tiếp tục nói: "Đương nhiên, hiện tại không có cách nào giúp cậu thoát tội. Nhưng tôi có thể đảm bảo, trước khi tôi rời khỏi nhà tù số 18, cậu cũng có thể rời đi."

"Giúp thế nào?" Lưu Đức Trụ hỏi.

"Tìm mấy tên đổ oan cho cậu, bắt bọn họ nhận tội." Khánh Trần trả lời.

Lưu Đức Trụ suy nghĩ rồi đưa ra dự đoán: "Thế nhưng, ngài rời đi mà không giúp tôi thì sao? Tôi cũng không còn cách nào? Không phải thế sao?"

"Cậu còn sự lựa chọn?" Khánh Trần bình tĩnh hỏi lại.

Lưu Đức Trụ suy nghĩ một lát, rồi bất đắc dĩ nói ra: "Tôi đồng ý giao dịch này. Tôi cần phải làm gì?"

"Tôi biết, nhất định sẽ có người bên ngoài bị thân phận của cậu hấp dẫn. Cậu cần phải hiểu rõ yêu cầu của bọn họ, để bọn họ tin tưởng rằng, bọn họ có thể đạt được những thứ đó từ phía cậu." Khánh Trần nói tiếp: "Hay nói một cách đơn giản hơn, tập hợp đám người này cũng một chỗ."

"Sếp, ngài sai tôi làm việc cũng phải cho tôi hưởng lợi chút gì đó chứ. . ." Lưu Đức Trụ lẩm bẩm.

"Mỗi lần hoàn thành giao dịch, đều sẽ có phần thưởng cho cậu. Có thể cải thiện tình trạng cơm nước tại Thế Giới Bên Trong, cũng có thể cho cậu nhận được tin tức bên ngoài, hay thiết bị giải trí được mang vào phòng giam biệt lập này cho cậu." Khánh Trần hứa hẹn.

Lưu Đức Trụ ngạc nhiên, cậu ta không thể ngờ được, vị lữ khách thứ ba tại nhà tù số 18 này, có quyền lực lớn như vậy ở nơi này.

Cậu ta vẫn còn do dự: "Thế nhưng mà sếp. . . Nếu tôi thừa nhận thân phận của ngài tại Thế Giới Bên Ngoài, sẽ gặp phải vô vàn nguy hiểm đó! "

Khánh Trần không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào cậu ta.

"Sếp, ngày thứ hai sau lần trở vềtrước, ngài chắc hắn cũng đã nghe đến tôi bị thương." Lưu Đức Trụ kéo tay áo của mình lên, và cả ống quần nữa: "Ngài xem, vừa mới kịp đóng vẩy."

"Ừ." Lúc này Khánh Trần mới nghĩ ra. Hắn vẫn chưa hiểu tại sao đối phương lại bị thương: "Nói rõ ràng chi tiết hơn."

"Dựa theo những người Côn Luân nói, là có người để ý đến mối quan hệ của tôi với Lý Thúc Đồng, muốn lợi dụng tôi tiếp cận Lý Thúc Đồng." Lưu Đức Trụ giải thích: "Buổi sáng, đám người này xuất phát từ Ngạc Châu, đêm thì xuất hiện tại Lạc Thành. Người Côn Luân đã sớm phục kích ngay bên ngoài trường học, để làm một mẻ hốt gọn."

"Thì ra là vậy." Khánh Trần gật đầu.

Chẳng trách, tại sao đám người Côn Luân không xuất hiện bên trong trường.

Giờ có thể giải thích tại sao Lưu Đức Trụ mang theo vết thương đến

trường. Nguyên nhân, do đám tội phạm ở Thế Giới Bên Ngoài.

Hiện tại, vụ bắt cóc còn 9 người đang nhởn nhơ ngoài kia, cũng chính là sự kiện nguy hiểm nhất có thể nhìn thấy được.

Còn có rất nhiều ánh mắt để ý đám lữ khách thời gian, đây chính là nguy hiểm tiềm tàng.

Qua câu chuyện trên, Khánh Trần biết Lưu Đức Trụ đã gánh cho mình mối nguy hiểm từ trên trời rơi xuống kia.

Hắn thật sự không quan tâm đến Lưu Đức Trụ, nhưng vất vả lắm mới kiếm được người thế thân tốt như vậy, mà cứ để đối phương chết cách lãng xẹt thì thật sự đáng tiếc.

Khánh Trần nhìn Lưu Đức Trụ nói: "Như lời cậu nói trước kia, cần tăng lên thực lực, là gì?"

"Thuốc biến đổi gen." Lưu Đức Trụ chọn một đường đi khác, bên trong tất cả con đường trở thành người siêu phàm.

Khánh Trần nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ. Lần suy nghĩ này kéo dài tận 10 phút.

Trong không khí này, Lưu Đức Trụ nhận đủ sự khó chịu.

Bỗng nhiên, Khánh Trần mở mắt ra: "Có thể cho cậu, nhưng tôi hi vọng cậu chứng minh được, cậu xứng đáng có được điều này. Cũng giúp cậu hiểu được, hợp tác với tôi có lợi thế nào."

"Ngài cứ chờ xem tôi diễn đi. Hiện tại, tôi cho ngài biết, có 4 người muốn tiếp cận làm quen với tôi. Nhưng tôi giả vờ không để ý tới." Lưu Đức Trụ phấn khởi nói: "Ngài chắc không biết, đám người này có tiền, một chiếc đồng hồ của họ đã mấy chục vạn. Học sinh sở hữu một chiếc đồng hồ mấy chục vạn, tôi còn chưa gặp bao giờ."

Khánh Trần thấy kỳ lạ, không phải ý cậu ta là đám người Vương Vân sao?

Lưu Đức Trụ còn nói tiếp: "Lần này trở về tôi sẽ tìm hiểu nhu cầu của bọn họ. Nhìn điệu bộ bọn họ là biết thiếu gia nhà có tiền, hay ôi lấy đồng hồ của bọn hắn cho ngài?"

Khánh Trần nhắc nhở: "Không cần tiền mặt, cũng không cần đồng hồ, tôi chỉ chấp nhận vàng."

Tiền có thể điều tra qua số seri, đồng hồ lại càng có ký hiệu rõ ràng, những thứ này đều để lộ manh mối.

Có rất ít người đã lập ra một loại tiền ảo, giao dịch an toàn nhằm che dấu thân phận, nhưng thật ra không phải như vậy.

Muốn che dấu thân phận bằng cách giao dịch tiền ảo, phải được sự trợ giúp từ phía sàn giao dịch.

Sàn giao dịch là gì? Đây chính bên đưa tất cả các loại tiền ảo vào một chỗ, điều này khiến cho người ngoài muốn điều tra nguồn cung nguồn cấp của tài chính sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng người điều hành sàn giao dịch chính là bên thứ ba. Nếu như họ có ý định chạy trốn, người nắm dữ tiền ảo sẽ mất cả chì lẫn chài.

Cho nên, Khánh Trần cảm thấy chỉ có vàng mới là thứ đáng tin cậy nhất.

"Đúng rồi, ngài biết trường trung học quốc tế Lạc Thành đúng không?" Lưu Đức Trụ hỏi.

"Ừ." Khánh Trần gật đầu.

"Tôi học lớp 4 khối 11. Tại lớp 3 khối 11 có một thằng ngu có ý định muốn làm quen với tôi. Thằng đó dựa vào group Wechat của lớp thêm bạn với tôi. Tôi đã điều tra ra thằng đó rất nghèo nên không đồng ý, sau này nó liên tục thêm bạn tôi hai lần nữa, tôi mới đồng ý." Lưu Đức Trụ nói: "Thế mà

vừa mới thêm bạn với tôi, đã kéo tôi vào một nhóm chát nào đó, mà bên trong toàn bán tất với trợ giúp tìm đàn bà bao nuôi. . ."

Khánh Trần ngày càng hoang mang, đây không phải Nam Canh Thần thì còn ai vào đây nữa.

Nếu không có mặt nạ, chắc chắn Lưu Đức Trụ nhìn vào biểu hiện của hắn mà đoán ra chút gì đó.

"Sếp, tại Thế Giới Bên Ngoài tôi liên hệ với ngài thế nào?" Lưu Đức Trụ cẩn thận hỏi.

Khánh Trần cười cười trả lời: "Cậu yên tâm đi. Tôi sẽ liên hệ với cậu."

Hắn nói xong bèn xoay người ra khỏi phòng giam biệt lập.

Mãi đến khi cánh cửa kim loại đóng lại, Khánh Trần mới từ từ hô hấp lại bình thường.

Sau khi hắn cởi mặt nạ, những đường vân lửa trên gương mặt nhanh chóng biến mất.

Biến đổi giọng nói, đây là tác dụng thứ hai của thuật hô hấp.

Khánh Trần từng có suy nghĩ, nếu mình dùng âm thanh thật đến trò chuyện, không sớm thì muộn Lưu Đức Trụ sẽ nhận ra. Nhưng lần trước sử dụng máy đọc sách mà lần này bỗng nhiên nói chuyện cũng không ổn lắm.

Cho nên, cứ để đến khi Lưu Đức Trụ phát hiện ra, Khánh Trần sẽ trực tiếp giải quyết vấn đề này. Đây mới là hành động khiến đối phương loại bỏ nghi ngờ tốt nhất.

Thật sự, hắn rất lo Lưu Đức Trụ không phát hiện ra vấn đề này, đến lúc đó mình phải dùng máy đọc sách trò chuyện thì thật sự. . .

Vất vả.

. . .

Lưu Đức Trụ một mình trong phòng giam, ngẩn người ra nhìn cánh cửa bằng hợp kim.

Trong đầu cậu ta hiện giờ chỉ hiện lên hình ảnh chiếc mặt nạ mèo quái dị kia.

Trên chiếc mặt nạ, từng đường vân trắng đỏ đan xen nhau một cách hợp lý. Cậu cảm nhận được có một khí tức quỷ dị nào đó luôn nhìn mình chằm chằm.

Mạnh mẽ và thần bí.

Lưu Đức Trụ không sao hiểu được. Mình không cách nào đi theo Lý Thúc Đồng được, thì đi theo người được ông ấy chọn cũng là lựa chọn rất tốt rồi.

Cậu đã nghĩ ra được, bản thân mình không phải nhân vật chính tại thế giới này.

Có lẽ, người đeo mặt nạ mèo sẽ là.

Bên ngoài cửa, Lý Thúc Đồng và Lâm Tiểu Tiếu, Diệp Vãn đều đang chờ đợi.

"Đây là bạn học của con sao? Ta còn tưởng tại Thế Giới Bên Ngoài ai cũng như con, điều này khiến ta sợ hãi vô cùng. Nhưng khi nhìn thấy cậu bé kia, mọi sợ hãi đều tan biến." Lý Thúc Đồng nói: "Ý cậu ta thế nào?"

Khánh Trần chần chừ giây lát rồi nói: "Con cần một loại thuốc biến đổi gen."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 67: Đêm không ngủ của paparazzi

"Thuốc biến đổi gen?" Lý Thúc Đồng ngạc nhiên nói: "Cho người bên trong sao?"

"Vâng." Khánh Trần gật đầu.

"Vì sao?" Lâm Tiểu Tiếu tò mò: "Phần dược phẩm này muốn kiếm không phải là dễ, đã thế còn làm tên đó mạnh lên là sao?"

"Tôi cần phải chứng minh với người tại Thế Giới Bên Ngoài là có thể giúp họ tìm được những thứ họ cần. Với lại, cần phải cho cậu ta chút năng lực tự bảo vệ mình, chứ không dễ bị người ta bắt được tra tấn cũng không hay."

Lưu Đức Trụ không có dũng khí. Lâm Tiểu Tiếu mới tra tấn sơ đã khai ra hết.

Để một người như vậy thay mặt mình, đối diện với toàn bộ Thế Giới Bên Ngoài, Khánh Trần vẫn có cảm giác lo lắng.

Cho nên hắn đổi một góc độ suy nghĩ khác: Nếu cậu ta bị bắt chắc chắn sẽ khai, vậy mình giúp cậu ta không bị bắt là được.

Lâm Tiểu Tiểu thở dài: "Hình như suy nghĩ vậy cũng đúng. . ."

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng nói: "Con cần phải tạo dựng cho mình tầng tầng lớp lớp tường chắn, mới có thể giúp mình ẩn nấp an toàn. Dù cho Lưu Đức Trụ không phải bức tường cứng rắn, nhưng hiện tại con chỉ có thể sử dụng được cậu ta."

Tại Thế Giới Bên Ngoài, Khánh Trần còn có Giang Tuyết, Lý Đồng Vân, hay Nam Canh Thần, đây đều là bạn bè của hắn. Nếu dùng những người này làm tường chắn gió cho mình sẽ hại bọn họ.

Cho nên, Lưu Đức Trụ là sự lựa chọn tốt nhất, mà hiện tại hắn cũng chỉ có một mình Lưu Đức Trụ để chọn.

Hắn nhìn Lý Thúc Đồng tiếp tục nói: "Sư phụ, ngài còn thiếu con một điều để trao đổi, con sẽ dùng điều đó đổi thuốc biến đổi gen."

Lý Thúc Đồng từ tốn trả lời: "Con là đệ tử của ta, không cần dùng hai từ điều kiện để trao đổi."

"Cũng không thể nào đi đường đều phải vịn vào tay ngài được." Khánh Trần trả lời.

"Hay." Lý Thúc Đồng cảm thấy, có lẽ mình nhìn thấy ở đối phương sự kiên trì cùng tỉnh táo, nên mới chọn làm người thừa kế của mình.

Đây là loại tính cách cực kỳ ưu tú, có thể khiến người ta đi xa hơn.

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Với lại, con vừa giúp ta mang đến mấy thế cờ tàn, cho nên lại thiếu con một lần nữa. Vì vậy, lần này giúp còn kiếm về một phần thuốc biến đổi gen, xem như vẫn thiếu còn một cái yêu cầu."

"Cảm ơn sư phụ." Khánh Trần nghiêm túc nói lời cảm ơn.

. . .

Ngày hôm sau, trước thời điểm chỉ còn lại 1 giờ đếm ngược, cánh cửa bằng hợp kim phòng giam Lưu Đức Trụ lại lần nữa mở ra.

Cậu ta lại lần nữa nhìn thấy chiếc mặt nạ hình mèo kia. Người đó còn cầm theo một chiếc vali trên tay.

"Đây là. . ." Lưu Đức Trụ hoảng sợ, không hiểu chuyện gì.

"Những điều tôi nói sau đây, cậu nhất định phải nhớ thật kỹ." Khánh Trần lạnh lùng nhìn đối phương, giao tất cả nhiệm vụ khi trở về Thế Giới Bên Ngoài.

Cho tới khi hắn nói ra hết, mới chậm rãi mở chiếc vali ra. Bên trong chứa hai si lanh, giống như được ướp lạnh.

Một cái để thử phản ứng của da, xem cơ thể có dị ứng với dược phẩm không.

Cái còn lại là thuốc biến đổi gen, trong silanh bằng pha lê trong suốt có chứa chất lỏng màu xanh. Chất lỏng này giao động, tạo thành hình sóng khiến người nhìn say mê.

Bên ngoài ống silanh còn ghi dòng chữ, Lý thị- FDE-005.

Khánh Trần để vali ở lại, trước khi đi còn dặn dò: "Trước tiên tiêm lọ thử phản ứng kia, nếu có cảm giác đau như cắt có nghĩa thuốc có tác dụng, có thể sử dụng ống thứ hai. Sau khi tiêm xong mũi đầu tiên, cơn đau kéo dài 15 phút. Còn tiêm xong mũi thứ hai, cơn đau kéo dài khoảng 5 tiếng. Nếu như cậu không có dũng cảm tiêm hai mũi này, thì chẳng có chút giá trị nào."

Thuốc biến đổi gen FDE của Lý thị được đánh số từ 001 đến 005. Nếu muốn cường hoá cơ thể mình, nhất định phải tiêm từ 005, rồi sau đó tiếp tục tiêm 004, 003, 002, 001.

Mỗi lần tiêm cách nhau 1 tháng, theo thứ tự giảm dần, năng lực ngày càng mạnh mẽ.

Nếu như ngay lần tiêm đầu tiên là FDE- 001, người đó lập tức chết.

Lúc đầu, Lâm Tiểu Tiếu đưa cho hắn liều thuốc này không kèm theo vali. Dưới yêu cầu của hắn, anh ta mới tìm về một chiếc vali.

Khánh Trần giải thích, nếu đặt thuốc biến đổi gen vào vali, mới cảm giác được sự quý trọng của nó.

Loại biến đổi gen này có ưu thế rất lớn: Khả năng hấp thụ rất cao, hiệu quả thấy được tức thời, không gây tổn thương đến cơ thể.

Có điều, thuốc biến đổi gen cũng có chỗ thiếu hụt, nếu như so sánh, 005 giống như cấp F, còn 001 chỉ bằng cấp B.

Đây chính là giới hạn của thuốc biến đổi gen FDE.

Thêm một điều nữa, FDE- 001, FDE- 002, cực kỳ hiếm. Trên thị trường hầu như không tìm thấy.

Lâm Tiểu Tiếu đã nói, đây là còn đường tắt nhanh nhất trong số những đường tắt, nhưng cũng là con đường ngắn nhất.

Qua điều này, Khánh Trần đã hiểu, còn đường của mình đi là xa nhất, nhưng cũng dài nhất.

. . .

"Này, hai anh thử nói xem. Sau khi tên đó dùng xong thuốc thử da, sẽ tiếp tục tiêm vào thuốc biến đổi gen chứ?"

Bên ngoài hành lang mờ tối trước phòng giam biệt lập, Khánh Trần nhỏ giọng hỏi.

Hắn sau khi ra khỏi phòng cũng không rời đi luôn, mà yên lặng chờ đợi.

15 phút vừa qua, Lưu Đức Trụ trong phòng không ngừng kêu gào thảm thiết.

Thật sự, Khánh Trần có chút đánh giá thấp sức mạnh của thuốc thử da kia. Nhưng nghe thấy hành động Lưu Đức Trụ làm ra, hắn có thể hiểu được

mức độ cơn đau kia đến tình trạng nào.

"Không biết được." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Thuốc biến đổi gen tạo ra những cơn đau từ sâu trong tuỷ, rất nhiều người dùng qua thuốc thử da lập tức từ bỏ. Bởi họ không có lòng tin chịu đựng được cơn đau ấy trong 5 tiếng đồng hồ."

Diệp Vãn bên cạnh cũng lên tiếng: "Trong thế gian, muốn thu được thành quả đều phải trải qua đắng cay. Muốn có sức mạnh, tất nhiên phải chịu đau đớn. Dù cho đạt được thành quả nhanh nhất như thuốc biến đổi gen."

"Còn Giác Tỉnh Giả thì sao?" Khánh Trần đột nhiên hỏi: "Không phải các anh từng nói, Giác Tỉnh Giả sau một đêm đã biến thành người siêu phàm đấy sao?"

"Phần lớn Giác Tỉnh Giả nhận một tác động siêu cường từ bên ngoài kích thích: "Diệp Vãn giải thích: "Cũng có thể do hoàn cảnh khổ sở, nên tích tụ sự đau đớn ngày này qua tháng nọ."

Cuối cùng, tiếng la hét thảm thiết của Lưu Đức Trụ đã dừng lại.

Ba người đứng một góc trên hành lang thì thào bàn tán, đợi chờ tiếng kêu gào kia lần nữa vang lên. Điều đó chứng minh, Lưu Đức Trụ dùng hết can đảm, tiêm mũi tiêm thứ hai.

Chỉ có điều, Khánh Trần đã đánh giá cao ý chí của Lưu Đức Trụ, sau khi cậu ta tiêm vào mũi tiêm thử da, đã không còn can đảm tiêm mũi thứ hai.

Rất nhiều người mơ ước cao xa, thậm chí còn chuẩn bị tư tưởng để bản thân mình một bước lên trời.

Nhưng khi thật sự tiếp xúc với nỗi đau đớn, bọn họ mới biết được mình phải đối mặt với điều gì.

Họ lựa chọn lùi bước.

Lúc này, Diệp Vãn bỗng nhiên móc một thỏi vàng từ trong túi ra đưa cho Khánh Trần: "Ông chủ nói anh đưa cho chú."

Khánh Trần lắc đầu: "Tôi đã nói rồi, không muốn vịn vào bất cứ một ai để đi đường."

Diệp Vãn cất thỏi vàng vào trong túi, giọng ồm ồm nói ra: "Hành động của cậu giống với những gì ông chủ dự đoán."

"Vậy tại sao anh còn lấy ra?" Khánh Trần tò mò.

"Làm cho có hình thức ấy mà. . . Ông chủ nói rồi, cậu có thể không cần. Nhưng ngài ấy là sư phụ, không thể không cho."

Khánh Trần: ". . ."

Lúc này, Lâm Tiểu Tiếu lại lấy từ trong túi ra hai thiết bị màu đen rất mỏng, lớn bằng nửa bàn tay, trông giống như một chiếc điện thoại mini.

Anh ta nhét vào tay Khánh Trần. Khánh Trần nghi ngờ hỏi: "Đây là vật gì vậy?"

"Một cái cho cậu, còn cái kia cho Lưu Đức Trụ. Đồ chơi này mô phỏng thiết bị thu nhận sóng di động. Nó hoạt động một cách độc lập, có kênh ước tính, cân bằng, phát hiện, giải mã, phản hồi CSI. . . Nhưng công dụng chỉ có một, duy nhất có thể gửi được văn bản. Tại Thế Giới Bên Trong, chỉ có những gián điệp mới sử dụng loại vật dụng này." Lâm Tiểu Tiếu trả lời.

"Làm sao anh biết tôi cần cái này?" Khánh Trần hỏi Lâm Tiểu Tiếu.

"Không phải anh đưa cho chú, mà ông chủ nói anh làm vậy." Lâm Tiểu Tiếu nhún vai: "Ông chủ nói, làm một người sư phụ có một số việc phải suy nghĩ hộ đệ tử mình, món đồ chơi này có thể giúp chú che dấu tung tích tại Thế Giới Bên Ngoài, với tính cách của chú món đồ này nhất định cần. Nhưng ông chủ cũng có nói, món đồ chơi này dùng cơ hội giao dịch cuối cùng của cậu để đổi. Sau này, nếu muốn ông chủ giúp chú phải lấy đồ chơi

tại Thế Giới Bên Ngoài ra đổi, còn giá trị của món đồ ấy thế nào tự cậu suy xét."

Giao dịch, giống như một trò chơi giữa thầy trò hai người Lý Thúc Đồng.

Lão biết, lòng tự trọng của Khánh Trần rất mạnh, không muốn thành một tên ăn mày. Lão cũng vui vẻ bảo vệ sự tự tôn ấy.

Khánh Trần nhìn thiết bị truyền tin trong tay, sau đó quay lại hỏi: "Với tính cách của tôi có lẽ cần. . . Tính cách của tôi là gì?"

Diệp Vãn bỗng nhiên lên tiếng: "Ông chủ cảm thấy chú là người ngấm ngầm."

Khánh Trần: ". . ."

Trong hành lang dài âm u, Khánh Trần nhìn lại thời gian đếm ngược còn 1 phút: "Tên này không dám tiêm rồi, hành động thôi."

Lưu Đức Trụ mồ hôi đầm đìa, mệt không gì tả nổi, bỗng mở to hai mắt nhìn cánh cửa hợp kim lần nữa được nâng lên.

Sau đó, cậu ta nhìn thấy Diệp Vãn cà Lâm Tiểu Tiếu lao tới.

"Đừng, đừng! Có gì có thể bàn bạc sau." Lưu Đức Trụ la lớn lên.

Một giây sau, Diệp Vãn đã đè tên này trên giường, còn Lâm Tiểu Tiểu cầm trên tay ống silanh quơ mũi tiêm trước mặt, rồi đâm một cái vào mông.

"Mẹ nó! "

Lưu Đức Trụ nằm im trên giường, thân thể duỗi thẳng băng như xác chết.

Không chỉ có thể, nhân lúc tên này há miệng kêu lớn, Diệp Vãn nhanh chóng nhét thiết thị truyền tin vào trong miệng cậu ta.

Đếm ngược: 00: 00: 00

V`êkhông.

Lưu Đức Trụ còn chưa kịp hét một tiếng nào tại Thế Giới Bên Trong, thì nhóm lữ khách thời gian đã rơi vào trong bóng tôi.

Đau đớn sẽ không bị bóng tối nuốt mất, nó sẽ bám theo Lưu Đức Trụ đến tận Thế Giới Bên Ngoài.

Khánh Tr`ần đoán được, khi đối phương trở v`ề, tiếng hét tích tụ trong cuống họng ấy, nhất định khiến cả khu dân cư bên trong giật mình tỉnh dậy.

Đêm nay, một đám paparazzi tại Lạc Thành, nhất định sẽ có một đêm không ngủ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 68: Chỉ cần ôm bắp đùi to là được

"他の"里世界"の人と同じように,粗野で野蛮なのではないでしょうか."

"Không biết cậu ấy có giống người tại Thế Giới Bên Trong, thô lỗ và dã man?"

Đây là câu thứ hai Thần Đại Không Âm dùng tiếng nhật lẩm bẩm.

Sau khi Khánh Trần quay trở lại Thế Giới Bên Ngoài, đã lập tức dịch lại câu này.

Thật sự, hắn không rõ ý đồ của cô bé này là gì.

"Có cần phải dành chút thời gian học tiếng Nhật không đây?" Khánh Trần thở dài.

Đối phương ngay trước mắt mình toàn dùng loại trò vặt này, khiến mình phải trở về Thế Giới Bên Ngoài mới có thể hiểu được. Chuyện này làm cho Khánh Trần có vẻ bị động.

Theo tin tức hắn biết, giường như chỉ có người Nhật và người Hàn, mới xuyên qua địa phương gọi là Liên Bang kia.

Mà những người nước ngoài nơi khác, thì xuyên qua một địa phương nào đó bên kia đại dương.

Khoảng cách giữa mọi người là vùng biển cấm kỵ, nơi mà không có một tàu thuyền nào có thể đi qua.

Hiện tại, còn chưa có người nước ngoài nào sinh sống và làm việc tại Trung Quốc có thể xuyên qua. Truyền thông đã đưa tin, có không ít người nước ngoài dự định về nước, biết đâu có thể đạt được một xuất 'Open Beta'.

Khánh Trần lại lần nữa tìm kiếm tin tức Thần Đại Không Âm, đến bây giờ vẫn chưa có người nào biết cô ấy là lữ khách thời gian.

Đây là một điểm vô cùng đặc biệt. Dù sao cô ấy cũng là một minh tinh, tiểu minh tinh cũng là minh tinh mà.

Làm sao chưa có ai phát hiện ra vậy?

Hay do đối phương tại Thế Giới Bên Trong rất hiếm khi ra ngoài, nên người bình thường vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy mặt?

Hoàn cảnh phòng ngủ của hắn hiện tại khá giống phòng thăm nuôi.

Hắn luôn có cảm giác, đối phương không được vui vẻ lắm tại Thế Giới Bên Trong, cho nên mới lựa chọn đến quan sát mình.

Nhưng đối phương đến nguyên nhân không phải vì mình, có lẽ để trốn tránh thế giới ngoài kia.

Có điều, khi Khánh Trần ở cùng cô gái kia, ngồi đối diện quan sát lẫn nhau, khiến hắn khó mà buông lỏng tinh thần được.

Hai người không cần nói gì, cũng chẳng cần tăng cường tình cảm hay khó chịu lẫn nhau.

Không cần suy nghĩ xem phải sống sao tại một nơi nguy hiểm như Thế Giới Bên Trong. Chỉ ngồi nhìn nhau nửa giờ, cùng sự việc khác không một chút liên quan nào.

Giống như tạo cơ hội cho nhau một chút thời gian thở dốc.

Có lẽ, đối phương thật sự nghĩ vậy.

Khánh Trần nhìn xuống cánh tay, đếm ngược 47: 55: 01.

Lại là hai ngày. Đếm ngược xuyên qua ngày càng phức tạp, chẳng theo một quy luật nào cả.

Trên đất vẫn còn con dao đã gãy, đó là con dao lần trước hắn cố đem qua Thế Giới Bên Trong, nhưng kết quả chỉ khiến con dao bị gãy.

Khánh Trần nhớ tới huấn luyện hôm nay còn chưa hoàn thành. Hiện tại, hắn tìm lại mấy phần giáo trình tiếng Nhật đã tải về, vừa huấn luyện vừa học.

Ba giờ sáng, hắn tắm rửa xong, rồi đi ra khỏi nhà tắm, cầm lấy chiếc điện thoại, mở ra xem tin tức. Hắn cảm giác thế giới vừa xảy ra một vụ nổ, từng cái tin tức mới không ngừng được đưa lên.

"Đêm khuya, Lưu Đức Trụ quay trở lại Thế Giới Bên Ngoài, bỗng trong nhà phát ra tiếng kêu thảm thiết."

"Tiếng kêu ấy đã tồn tại suốt 3 giờ đồng hồ. Không hiểu tại sao, một thiếu niên được đồn đoán sẽ trở thành nhân vật chính tại Thế Giới Bên Trong, đã gặp phải điều gì?"

Sáng sớm, trước cửa nhà Lưu Đức Trụ đã có rất nhiều paparazzi ngồi chờ ở đó.

Lưu Đức Trụ cảm thấy con đường đến trường như thảm đỏ, bốn phía đều có máy chụp ảnh.

Trước kia, đám chó săn này còn khiêm tốn chút, hiện tại đám đó chỉ hận không đưa máy ảnh vào sát mặt mình mà thôi.

Thế nhưng, cậu ta cũng không có một bộ âu phục đẹp đẽ, chỉ cưỡi con xe

đạp cũ nát đến trường.

Bánh sau của chiếc xe có vẻ hơi vênh, do hậu quả có trận phục kích hôm trước. Nhìn qua chẳng tìm ra một điểm hoàng nhoáng nào.

Một phóng viên ngăn trước mặt Lưu Đức Trụ hỏi: "Xin chào, tôi là Hãn Thượng Long, phóng viên nhật báo Lạc Thành. Xin hỏi ngài, đêm qua ngài gặp phải chuyện gì vậy? Phải chăng đã bị thương tại Thế Giới Bên Trong?"

"Không có." Lưu Đức Trụ lộ ra vẻ gấp gáp, vội vàng dắt xe ra ngoài.

"Đã không bị thương, sao tối qua ngài kêu la thảm thiết vậy?" Phóng viên Hãn Thượng Long tiếp tục dò hỏi.

Lưu Đức Trụ im lặng không trả lời, cố gắng chen ra khỏi đám người.

Người vây xem ngày càng nhiều, không chỉ là đám paparazzi, mà còn hàng xóm trong toà nhà nữa.

Mọi vừa vừa hóng hớt vừa bàn tán: "Mọi người xem, kia chính là thằng nhóc la hét cả tối hôm qua, nghe nói nó tại Thế Giới Bên Trong rất ghê gớm."

Lưu Đức Trụ có vẻ đã nóng, dùng sức đẩy một cái khiến cho những phóng viên đang cản đường không đứng vững, ngã xuống. Những camera trên tay cũng bị rơi xuống đất vỡ ra.

Đám người vây xem ngây người, đến cả Lưu Đức Trụ cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Trước mặt hắn có khoảng 7, 8 người. Dù cho mọi người không có lòng phòng bị, thì cái đẩy của hắn cũng không thể khiến cho đám người ngã dễ dàng vậy được chứ?

Lưu Đức Trụ ngày càng luống cuống. Cậu ta thừa lúc đám đông tản ra, vội vàng ngồi lên xe đạp phóng tới trường.

Trên đường đi, tâm h`ồn của cậu ta như người trên mây.

Thật ra, cậu ta cũng không phải sợ hãi đến vậy, bởi vì người lữ khách thời gian đeo mặt nạ đã nói cho cậu ta biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Cũng dạy cậu ta cách thể hiện sức mạnh một cách vô tình nhất.

Phơi bày sức mạnh, là một cách gián tiếp thừa nhận mình chính là truy`ền nhân của Lý Thúc Đ`ồng.

Còn Lý Thúc Đ`ồng truy`ền dạy cái gì? Người ngoài sao mà biết được?

Có lẽ nhi`ều người suy nghĩ, không phải đạt được truy`ền thừa, mà chỉ được tiếp nhận.

Lưu Đức Trụ suy nghĩ, vị lữ khách thời gian kia làm việc vô cùng kín kẽ, chẳng trách được Lý Thúc Đ`ồng thừa nhận, còn mình thì không.

Hắn đã nghe rất nhi`ều lữ khách thời gian nói, muốn tìm được thuốc biến đổi gen vô cùng khó. Nhưng yêu c`ầu của mình vừa mới nói ra, vị lữ khách thời gian đeo mặt nạ mèo kia, giống như ngay lập tức tìm v`ề cho mình.

Trong vòng một ngày.

Loại sức mạnh th`ần kỳ này, khiến sự dũng cảm của Lưu Đức Trụ tăng lên rất nhi`ều.

Giống như trong game, chẳng c`ần mình phải giỏi lắm, chỉ c`ần có người bảo kê tốt tự nhiên sẽ lên t`ầm cao mới.

Có đi`ều, Lưu Đức Trụ không cách nào kiểm tra được, người chủ nhân mới của mình đạt tới trình độ nào.

Ở bên trong nhà tù, ngăn cách hết thảy tin tức, khiến cậu ta không biết thông tin nào bên ngoài.

Đêm qua, dù cu cậu gặp phải trận đau muốn chết cho xong, nhưng thuốc biến đổi gen đã có tác dụng ngay lập tức. Lưu Đức Trụ chỉ cần thời gian một tiếng đồng hồ, đã có thể trở lại bình thường, tinh thần sôi nổi.

Lưu Đức Trụ đến trường học, tiến vào lớp mình mà cảm giác có điều không đúng.

Có điều, mọi người không phải nhìn mình mà đang nhìn vào màn hình điện thoại.

Có một người đã đưa ra một tin tức. Người có ID 'Sấm Vương', đưa ra một sự kiện tại Thế Giới Bên Trong.

Lý Thúc Đồng đã bước ra khỏi nhà tù sau 8 năm. Lão ấy đi cùng một người con trai đeo mặt nạ hình mèo đến toà nhà Vĩnh Hằng ăn cơm.

Lý Thúc Đồng gọi một phần thịt kho tàu, còn người đeo mặt nạ gọi một xuất mì xào tương đen.

Thời gian đó, con trai cả Trần thị, cao thủ cấp A Trần Dã Hồ đến thuyết phục. Người này hi vọng Lý Thúc Đồng có thể quay lại nhà tù số 18.

Đồng thời, khu quân sự của Khánh thị và Lý thị đều có hành động. Có người đã tận mắt nhìn thấy thuyền bay 'Lục Địa Tuần Hàng Giả' của Khánh thị bay lên không trung.

Mọi người đều biết, Lục Địa Tuần Hàng Giả của Khánh Thị đã kết hợp với vật cấm kỵ ACE-009, nhưng không một ai nhìn thấy vật cấm kỵ này có hình dáng thế nào.

Có thể, Khánh thị đã có ý định dùng vật cấm kỵ đối mặt với Lý Thúc Đồng.

Đến nay, thân phận người mang mặt nạ hình mèo vẫn còn trong bóng tối, cũng như nguyên nhân Lý Thúc Đồng ra khỏi nhà tù. Việc này gây ra một trận sóng to gió lớn toàn Liên Bang.

Lưu Đức Trụ lặng người đọc những tin tức này. Chuẩn xác hơn mà nói, cậu ta chỉ nhìn chằm chằm vào dòng chứ 'người mang mặt nạ hình mèo đến toà nhà cao nhất, toà nhà Vĩnh Hằng ăn cơm'.

Cuối cùng cậu ta đã hiểu, nhận thức của mình với vị ông chủ mới này còn chưa đủ sâu.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 69: Em có thể ở nhà anh được hay không?

Sấm Vương, người sở hữu ID này có vẻ nắm được rất nhiều tin tức.

Một vài thông tin ngay cả người trong cuộc như Khánh Trần cũng không biết, như Lục Địa Tuần Hàng Giả của Khánh Trần, còn cả vật cấm kỵ ACE-009 nữa.

Mặc dù hắn không biết những vật kia là cái gì, nhưng dùng để đối phó với Lý Thúc Đồng hắn là vô cùng khủng khiếp.

Nhưng Sâm Vương này là người thế nào?

Thông tin Thế Giới Bên Ngoài, Bên Trong, người nắm được nhiều tin tức nhất từ trước chủ có Hà Tiểu Tiểu. Nhưng người này làm ra hướng dẫn, còn Sấm Vương càng giống một phóng viên nơi xa trường.

So sánh giữa hai người, nếu tính hiệu suất thời gian thực, Sấm Vương giường như hơn một bậc.

Chỉ dùng 2 giờ đồng hồ, tài khoản Sấm Vương đã vượt 3 triệu lượt theo dõi.

Khánh Trần ngồi trong lớp, chú ý hướng đi của tin tức.

Bởi vì sự việc tội phạm bắt người lộ ra ánh sáng, khiến cho nhóm lữ khách thời gian lắng xuống, rất sợ bị người ta phát hiện ra thân phận lữ khách thời gian của mình.

Giống như ID Sấm Vương bỗng nhiên xuất hiện giữa giai đoạn nhóm

người lữ khách thời gian lắng xuống, nên thu hút được rất nhiều người quan tâm.

Khánh Trần dự đoán, hiện giờ có người đứng ra tất nhiên không phải kẻ đần, mà chắc chắn có được sự bảo vệ, giống như tổ chức Côn Luân chẳng hạn. Những người này không sợ đám tôm tép kia, hoặc giống như Hà Tiểu Tiểu, nắm được khoa học kỹ thuật hoặc năng lực ẩn nấp.

Hiện tại, mọi người đã biết xuyên qua là sự việc khôn sống mống chết, không còn non nớt như Lưu Đức Trụ ngày đầu tiên bi bô khoe khoang. Nếu như trong tù không có luật lệ bảo vệ, tên này đã sớm chết từ lâu rồi.

Giống như những người xuyên việt bị tra tấn tại Thế Giới Bên Trong, khi quay trở vềThế Giới Bên Ngoài. Thi thể đã xuất hiện vết thương chồng chất lên nhau.

Khánh Trần vẫn đang chờ đợi. Hắn chờ đợi có người đưa ra thân phận Sấm Vương.

Lúc trước, có một lữ khách thời gian tỏ ra thần bí, đã bị hacker tìm được địa chỉ IP, qua đó biết được thân phận. Ngay sau đó, đã có đứa bé còn đang học mẫu giáo đứng ra nói mình từng bị người này đánh. . .

Đây là thời đại tin tức, không có cái gì che dấu được mãi, sớm hay muộn sẽ có người tìm ra.

Thế nhưng, thời gian đã gần tới trưa mà tin tức Sấm Vương vẫn còn trong bóng tối.

Cái này chứng minh điều gì?

"Có lẽ, sẽ có nhiều lữ khách thời gian bỗng dưng xuất hiện." Khánh Trần suy đoán: "Mà những lữ khách thời gian này sẽ không giống đám người bi bô trước kia. Bọn họ nắm giữ khả năng chống lại tìm kiếm của Thế Giới Bên Ngoài, có cho mình kỹ năng ẩn nấp."

Tiết thứ nhất buổi chiều, Khánh Trần đi vào nhà vệ sinh, vô tình phát hiện chiếc đồng hồ đắt đỏ Hồ Tiểu Ngưu đeo trước đó.

Hiện tại, đồng hồ đó đã nằm trên cổ tay Lưu Đức Trụ.

Lạ đời một chuyện, hiện tại ba người Lưu Đức Trụ, Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân đang đứng nói chuyện vui vẻ, chỉ trong vòng một đêm nhóm người bỗng nhiên biến thành những người bạn thân thiết.

Khánh Trần nhíu mày, bước vào trong nhà vệ sinh đóng cửa lại. Rõ ràng, hắn đã cố tình nói qua cho Lưu Đức Trụ, nói mình không nhận đồng hồ, thế mà tên này không nghe lời mình.

Hắn trốn ở trong phòng vệ sinh, gửi tin cho Lưu Đức Trụ: Trước đó, cậu đã nói có bốn tên học sinh đến từ Hải Thành có ý tiếp cận. Cậu cùng bọn họ tiến triển sao rồi?

Mãi tới khi thời gian nghỉ giữa tiết thứ hai, Lưu Đức Trụ mới vào nhà vệ sinh trả lời tin tức: Ông chủ không nên gấp, bốn người này giàu có nhưng khá keo kiệt, tạm thời chưa có tiến triển gì.

Khánh Trần dở khóc dở cười. Hắn cứ tưởng đối phương không hiểu ý định của mình, kết quả nhận được lại khác, thì ra tên này dự định nuốt chọn cái đồng hồ kia.

Con hàng này đầu tiên lừa gạt đám Hồ Tiêu Ngưu ít đồ, sau đó chỉ đưa cho mình một số. Dự định còn từ phía mình kiếm được chỗ tốt, ví dụ như thuốc biết đổi gen chẳng hạn.

Người có lợi nhất là Lưu Đức Trụ, đầy bồn đầy bát. Khánh Trần và Hồ Tiểu Ngưu bỗng nhiên biến thành công cụ kiếm tiền.

Thực sự, giờ phút này Khánh Trần bỗng cảm giác được con hàng Lưu Đức Trụ này sở hữu trí thông minh không phải dạng vừa.

Nếu không phải mình ngay cạnh bắt được, sợ rằng đối phương muốn nặn

mình thành hình nào thì nặn.

Có điều, sao mà Lưu Đức Trụ biết được, người lữ khách thời gian thứ ba kia là bạn học ngay cạnh lớp mình.

Dù sao, Lạc Thành cũng không lớn, cũng chỉ có 6 triệu nhân khẩu thôi mà...

Thật ra, hành động của Lưu Đức Trụ cũng dễ hiểu. Không có một sự hợp tác nào giữa người với người mãi mãi thuận lợi.

Trong qua trình hợp tác, mỗi cá nhân đều có suy nghĩ riêng của bản thân, đây mới là người thật, là sự thật của thế giới.

Không phải sự việc thuận lợi, bởi vài lời đe doạ hay chỗ tốt mà mình hữa hẹn, mà đối phương thay mình hứng chịu tất cả, trở thành lá chắn.

Có điều, Khánh Trần biết, Lưu Đức Trụ không phải người cứng rắn.

Lưu Đức Trụ lại gửi một tin nhắn tới: Ông chủ, đám người Hải Thành kia muốn biết, làm sao sống yên ổn tại thành phố số 18 được? Chúng ta có thể cho họ thứ gì? Hay là, trước tiên chúng ta cho bọn họ chút hi vọng?

Khánh Trần nhắn lại: "Giống như? Một cái đồng hồ à?"

Lưu Đức Trụ ngồi trong nhà vệ sinh chờ đợi tin nhắn, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hai chữ đồng hồ này quá quan trọng, chỉ trong nháy mắt cậu ta đã hiểu, đối phương biết hết mọi chuyện.

Vị lữ khách thứ ba này là bạn học lớp mình sao? Hay là cùng khối?

Trong chí nhớ của cậu ta, trên hành lang có quá nhiều người đi lại, trên sân thể dục lại càng đông hơn.

Thân thể Lưu Đức Trụ bỗng nhiên cứng lại, giống như có đôi mắt không rõ từ chỗ nào, xuyên qua mọi thứ nhìn mình chằm chằm.

Hai tay Lưu Đức Trụ run rẩy: "Ông chủ tôi sai rồi, ngài trừng phạt tôi đi. Ngài yên tâm, chút nữa tôi sẽ trả lại đồng hồ, và tuyệt đối không lắm mồm. . ."

Mấy phút sau, Lưu Đức Trụ ra khỏi nhà vệ sinh. Hồ Tiểu Ngưu chờ cậu ta ở ngoài đã có phần sốt ruột: "Làm sao lâu vậy? Đêm nay, chúng ta tới quán bar chơi? Từ khi tới Lạc Thành, tao còn chưa tới lần nào."

Lưu Đức Trụ hít một hơi thật sâu rồi nói: "Hiện tại, còn chưa đi quán bar được. Ngay tại đây tôi gửi lời chúc mừng năm mới tới các người, thứ nhất chúc mọi người đạt được mong ước, thứ hai chúc cả nhà an khang thịnh vượng. . ."

Hồ Tiểu Ngưu lặng người nhìn Lưu Đức Trụ: "? ? ?"

Lưu Đức Trụ nói xong, lấy đồng hồ nhét vào trong tay Hồ Tiểu Ngưu, cũng nhỏ giọng nói: "Tiếp tục hợp tác, nhưng sau này chúng ta chỉ dùng vàng thỏi đến giao dịch."

Thật sự, bản thân Lưu Đức Trụ đang rất hối hận.

Cậu ta không thể xác định được, đối phương đang ở cạnh mình quan sát.

Hay, đối phương dùng phép bắt bóng.

Nhưng cậu ta nào dám đánh được.

Nếu không, sau một ngày rưỡi nữa, thời điểm trở về nhà tù, đối mặt với cậu ta là những gì? Hiện tại cậu ta còn chưa dám nghĩ tới. . .

. . .

Khánh Trần vừa dạy bảo Lưu Đức Trụ xong, dự định mở Wechat ra đọc tin

tức, bỗng thấy có lời mời kết bạn. Hắn mở ra xem, thì ra là Lý Đồng Vân yêu cầu kết bạn.

Thế nhưng, trong trí nhớ của hắn, Lý Đồng Vân làm gì có điện thoại?

Khánh Trần chưa hiểu gì nhưng vẫn bấm vào kết bạn. Lý Đồng Vân ngay lập tức gửi tin nhắn đến: "Anh Khánh Trần, người Côn Luân gửi cho mẹ em một tin tức cảnh báo. Trong 9 tên tội phạm bỏ trốn kia, rất có thể đã đến Lạc Thành. Trong 24 giờ vừa qua, đã có hai lữ khách thời gian mất tích, anh nhớ cẩn thận."

Bỗng nhiên, Khánh Trần có dự cảm chẳng lành.

Dựa vào tin tức kia, 9 tên tội phạm đang lẩn trốn đó, toàn là những tên vô cùng hung ác. Loại người này tiến vào Lạc Thành chắc chắn còn có lữ khách thời gian hỗ trợ.

Hắn bình tĩnh lại nhắn tin với Lý Đồng Vân: "Mẹ em hiện tại còn liên lạc được sao?"

Lý Đồng Vân trả lời: "Mẹ em với em đang ở cùng nhau, mẹ không có nguy hiểm gì. Chỉ là em hỏi chuyện này, đêm nay có thể cho mẹ con em ở lại nhà anh Khánh Trần có được không? Em với mẹ ngủ dưới đất cũng được."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 70: Tiếng động tầng trên

Hiện tại, Lý Đồng Vân đang ở cùng với Giang Tuyết.

Từ lúc Côn Luân gửi tin tức tới, thông báo cho tất cả lữ khách thời gian trong danh sách. Giang Tuyết đã đến trường học đón Lý Đồng Vân, sau đó ở lỳ trong trung tâm thương mại.

Suy nghĩ cách đối phó.

Thêm nữa, Giang Tuyết mua cho Lý Đồng Vân một chiếc điện thoại, để thuận tiện cho việc liên lạc.

Bây giờ, bên ngoài rất nhiều nguy hiểm, có điện thoại dễ dàng hơn rất nhiều.

Lý Đồng Vân sao chép một tin nhắn Côn Luân gửi cho Giang Tuyết, chuyển qua cho Khánh Trần.

Khánh Trần ngồi phân tích từng câu từng chữ, nhằm tìm kiếm ý đồ rõ ràng nhất.

Trong tin tức, Côn Luân nhắc nhở, tại Lạc Thành đã có ba lữ khách thời gian mất tích. Những người này thời gian trước đã lộ thân phận trên internet, rất có thể bởi vậy đã lộ ra vị trí gia đình mình.

Hiện tại, Lạc Thành có khoảng 200 lữ khách thời gian, trong đó một phần năm số người rơi vào tình trạng nguy hiểm. Hi vọng, các người sau này đừng dễ dàng để lộ thận phận, nhất định phải chú ý an toàn.

Côn Luân cũng không nói họ phái người đến bảo vệ, xem ra lực lượng của họ còn rất mỏng.

Khánh Trần suy nghĩ: Không ngờ số lượng lữ khách thời gian nhiều như vậy, còn có những người đang cố gắng ẩn nấp nữa.

Những người kia vội vàng tiến vào Lạc Thành, còn chưa có thời gian điều tra kỹ lưỡng. Cho nên, chỉ cần người bị lộ không ở nhà, đám người kia sẽ không tìm thấy mục tiêu.

Kiểu như, bọn họ biết địa chỉ nhà Giang Tuyết, nên đến địa chỉ đó bắt cóc.

Song, Giang Tuyết không ở nhà, bọn họ sẽ không biết tìm mục tiêu ở đâu.

Phải khen ngợi suy nghĩ này của Lý Đồng Vân, không ngờ cô bé phán đoán tình huống tốt vậy.

Thế nhưng. . . Hai mẹ con đến nhà mình ở. . . điều này ổn chứ?

Bây giờ không phải thời điểm đắn đo suy nghĩ, Lý Đồng Vân đưa ra yêu cầu. Hai người lại có quan hệ hợp tác, tương lai còn va chạm rất nhiều tại Thế Giới Bên Trong, dù còn nhiều lăn tăn nhưng vẫn phải giúp.

Thôi được rồi, sau này hai bên có không hợp tác nữa, chuyện này không thể không giúp: "Hôm nay là thứ 6, anh sẽ về sớm. Chúng ta hẹn gặp nhau lúc 5 giờ 40 tại trung cư nhá. Trước tiên anh về nhà, xem xét đường đi lại có ai theo dõi không cái đã."

Buổi chiều, rất nhanh đã tới thời gian học buổi chiều đã hết, Lưu Đức Trụ tìm cơ hội gửi tin tức cho Khánh Trần: "Ông chủ, tôi đã lấy được thông tin mang tính đột phá của mấy học sinh chuyển trường rồi. Bây giờ còn chưa nói rõ giao dịch là gì, nhưng bọn họ đã đồng ý việc thanh toán bằng vàng. . . Có điều, ông chủ, vàng thì tôi không cần chia, có thể giúp tôi cải thiện một chút tình hình trong phòng giam được không? Tôi ở bên trong đó sắp phát điên rồi."

Khánh Trần tìm một nơi không có ai, rồi nhắn lại một tin 'xem biểu hiện của cậu' lên thiết bị truyền tin. Sau đó trốn học.

. . . .

Bên trong chung cư 4 Hành Thự còn chưa có động tĩnh gì, cũng chẳng có mấy người đi đường.

Khánh Trần cầm trên tay đồ ăn, từ từ đi dưới bóng dàn cây cổ thụ ven đường. Đã qua đầu thu, lá của hàng cây ngô đồng bắt đầu rơi xuống, có lẽ đây là thời điểm đẹp nhất tại chung cư số 4.

Lần này, 9 tên bị truy nã kia khác hoàn toàn 2 tên lưu manh lần trước. Bọn chúng lên kế hoạch cụ thể, có tổ chức đàng hoàng, trốn truy nã đã lâu mà còn chưa bị bắt.

Tổ chức tội phạm kiểu này là loại nguy hiểm nhất.

Khánh Trần nhìn tất cả mọi việc, trong lòng không ngừng thống kê những người đi đường. Tất cả người này đều là hàng xóm tại chung cư, ngày nào hắn cũng đã thấy.

Không có người lạ.

Hắn liếc nhìn về phía ban công nhà Giang Tuyết, tất cả đồ vật chưa có người đụng tới. Ngay cả cái màn cửa hình hoa văn buông xuống từ sáng cũng không thay đổi gì.

Không có người ẩn nấp trong nhà.

Khánh Trần đứng ở ban công gửi tin nhắn cho Lý Đồng Vân: "Vào đi, anh đã kiểm tra rồi, thoải mái mà vào."

Không lâu sau, Giang Tuyết, Lý Đồng Vân, một lớn một nhỏ, cẩn thận mở hé cánh cửa rồi nghiêng người bước vào nhà.

Giờ phút này, cô bé Lý Đồng Vân mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn đáng yêu cực kỳ.

Khánh Trần cười: "Cháu không phải lữ khách thời gian, bọn chúng sẽ không tìm đến đây. Với lại, bọn chúng là tội phạm truy nã, sẽ cố gắng không làm lớn chuyện."

Lý Đồng đứng trong phòng liếc nhìn hắn, cô bé không ngờ anh Khánh Trần nói dối mà tim không đập loạn, vô cùng tự nhiên.

Giang Tuyết cười: "Lần này nhờ có cháu. Mặc dù cô biết bên ngoài cũng có thể trốn được, nhưng ở bên ngoài vẫn có chút lo lắng. Cháu và Tiểu Vân ngồi xem tivi đi, để cô chuẩn bị cơm nước cho hai đứa."

Giang Tuyết nói xong, lập tức xắn tay áo bước vào phòng bếp.

Khánh Trần xúc động. Cô Giang Tuyết mãi mãi dịu dàng ấm áp.

Lý Đồng Vân đứng bên nhỏ giọng nói: "Mẹ em hiền lành đúng không?"

Khánh Trần xoa đầu cô bé, nhỏ giọng trả lời: "Tại Thế Giới Bên Trong, em chắc hẳn nghe đến việc Lý Thúc Đồng đúng không? Nói anh nghe chút, tập đoàn suy nghĩ sao về việc này?"

"Cũng chẳng có ý hay để kể." Lý Đồng Vân ngồi trên ghế salon, đung đưa đôi chân nhỏ nhắn nói: "Em nghe chị ở Thế Giới Bên Trong nói, Lý Thúc Đồng đã yên lặng quá nhiều năm, lần này đột nhiên xuất hiện nên khiến nhiều người kinh ngạc."

Khánh Trần lấy từ trong tủ ra một tấm chăn, và một cái đệm. Ngôi nhà này dù có hai phòng ngủ, một phòng khách, nhưng một phòng ngủ đến cái giường cũng không có, mà hiện tại chứa rất nhiều đồ vật hắn đã chuẩn bị lúc trước.

Hắn nói với Lý Đồng Vân: "Đêm, em với mẹ ngủ trong phòng anh, hai người cố gắng ngủ chật tý. Còn anh ngủ tại phòng khách."

"Vậy cũng không hay lắm." Ngoài miệng Lý Đồng Vân tỏ ra khách khí, song không hề từ chối. Cô bé cười nheo con mắt lại giống hình trăng lưỡi liềm: "À, anh Khánh Trần, lúc Lý Thúc Đồng ăn cơm ở nhà hàng Nhật Quang, anh ở đâu thế?"

"Anh?" Khánh Trần nhìn cô bé: "Anh đang ngồi trên tàu, chỉ có thể thấy được cao tốc Vĩnh Hằng khi nó bay qua."

"Ồ." Lý Đồng Vân không hỏi nhiều nữa: "Tập đoạn có cái nhìn khá mơ hồ với vấn đề này. Họ đều có suy nghĩ chờ đợi, chờ xem các nhà khác làm ra hành động trước. Nhưng ai cũng không có ý định làm chim đầu đàn."

Khánh Trần hỏi tiếp: "Đúng rồi, sao Lý Thúc Đồng phải vào tù?"

Lý Đồng Vân nhìn hắn rồi nói: "Em cũng không biết, với lại em còn nhỏ tuổi, muốn xem hồ sơ của người ấy cũng không tốt. Được rồi, em đã nói với anh nhiều tin vậy rồi, anh cũng nên dùng cái gì đó trao đổi đi chứ?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Anh có thể chia sẻ với em vài tin tức ở Thế Giới Bên Ngoài. Hà Tiểu Tiểu nói tới nhóm chat, cần phải tìm hiểu thêm. Nhưng nếu gia nhập vào trong đó, nhất định phải có số liệu căn cứ chương trình tại Thế Giới Bên Trong, tránh trường hợp anh ta tìm tới. Hiện tại, anh nghi ngờ, Hà Tiểu Tiểu không phải một người, mà là một tổ chức, bọn chúng đang lên kế hoạch gom nhóm lữ khách thời gian vào một chỗ. Đương nhiên, mới chỉ là suy đoán."

Lý Đồng Vân nghiêng đầu qua nói: "Anh Khánh Trần, anh chia sẻ tin tức bên ngoài là bởi vì sợ nói ra tin tức ở Thế Giới Bên Trong, khiến thân phận bị lộ sao?"

Khánh Trần cười trả lời: "Em đoán xem?"

Nhưng lúc này, hai người đã nghe thấy. . . Trên lầu, có tiếng ghế đổ xuống sàn nhà.

Trung cư này đã xuống cấp quá nhiều, đến mức độ cách âm giữa các nhà vô cùng kém, chứ đừng nói gì âm thanh ghế đổ xuống sàn.

Nhưng có một vấn đề, Khánh Trần và Lý Đồng Vân đều biết, trên ngôi nhà đó hiện tại không có người?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 71: Nửa đêm ra ngoài

"Suyt." Khánh Trần ra hiệu cho Lý Đồng Vân.

Cô bé sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thân thể co tròn trên ghế salon.

Dù tình tình cô bé trưởng thành sớm, nhưng dù sao chuyện này cũng chưa va vấp nhiều.

Lần trước, hai tên lưu manh kia tới nhà, cô bé còn chưa vơi nỗi sợ. Lần lại lại tiếp tục có lưu manh tới.

Theo bản năng, Lý Đồng Vân định cầm lấy điều khiển tắt tivi đi, nhưng Khánh Trần đã ngăn cô bé lại.

Mùa thù, trời tối rất nhanh, bọn họ bèn mở hết đèn lên.

Đám tội phạm kia tới, nhất định sẽ để ý tới chuyện này, cho nên cần giả vờ như mình không biết gì mới là đúng đắn nhất.

Khánh Trần cầm lấy tay cô bé, dùng khẩu hình miệng nói với cô: "Đừng sợ, có anh ở đây."

Lý Đồng Vân lau nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong phòng, mọi việc được duy trì giống như bình thường, không có gì khác lạ cả.

Khánh Trần đến phòng bếp, hắn ra hiệu cho Giang Tuyết tiếp tục xào rau.

Hắn lấy một tờ giấy, viết cho Giang Tuyết nhìn: "Đám tội phạm đang ở

trên tầng. Chúng ta cần làm giống như không biết gì, cứ bình thường mà làm. Không cần gấp gáp, bọn họ không nghĩ ra hai người ở dưới tầng đâu."

Cả trung cư có 4 tầng, 8 căn hộ. Đám tội phạm này sẽ không phát rồ đến mức lục soát từng nhà trong trung cư đấy chứ?

Giang Tuyết kiên nhẫn xào rau rồi đem lên phòng khách. Cô cố nén lại nỗi sợ hãi viết lên giấy: "Giờ phải làm sao?"

Cô vừa viết xong, trên tầng tiếp tục truyền đến tiếng thuỷ tinh vỡ, thậm chí còn có tiếng bước chân thình thịch vang lên trên đỉnh đầu bọn họ.

Tim Khánh Trần đập loạn xạ, đây chỉ có thể là chân bằng máy móc mới làm ra được.

Người bình thường không thể phát ra âm thanh như vậy.

Bỗng, trên tâng vang lên những tiếng ma sát kỳ lạ.

Khánh Trần lục lại trong trí nhớ xem âm thanh kia là gì. . . Đây là tiếng khoá quần áo cọ vào mặt đất gây ra.

Lúc này, phía trên đang có người ghé sát vào sàn nhà nghe ngóng.

Giống như trong đêm tối, một ác ma bỗng nhiên xuất hiện, cứ mỗi lần tên đó hít vào thở ra có kèm theo mùi tanh của máu.

Trong rừng rậm, nếu ngươi mình là con mồi, đã thế còn gặp phải một tên thợ săn lão luyện. Điều trước tiên cần làm là che giấu mùi của bản thân.

Không nên thử mạo hiểm, bởi vì đối phương có súng.

Tiếng ma sát kia vang lên lần nữa, người ghé sát xuống sàn nhà nghe ngóng kia hình như đã đứng dậy. Sau đó, tiếng bước chân thình thịch lại lần nữa hướng vào trong bếp đi tới.

Trong TV, đã tới thời gian bản tin thời sự. Giọng người dẫn trương trình dễ nghe cứ văng vẳng vang lên.

Khánh Trần viết cho Giang Tuyết: "Liên hệ Côn Luân bằng Wechat? Không nên dùng điện thoại, khả năng bị nghe thấy."

Giang Tuyết lấy điện thoại di động ra một cách yên lặng nhất có thể, rồi nhắn tin cho Lộ Viễn.

Có điều khiến mọi người ngạc nhiên là Lộ Viễn không nhắn tin trả lời.

Khánh Trần viết tiếp: "Được rồi, chúng ta không thể dựa vào đám người Côn Luân được. Đánh phải kiên trì chờ thôi."

Lý Đồng Vân nép ở trong ngực mẹ mình, dần dần ổn định lại cảm xúc. Cô bé lấy đũa nhẹ nhàng đụng vào bát sứ, giống như âm thanh ăn cơm thường ngày.

Nhưng lúc này, trên hành lang vang lên tiếng mở cửa. Mọi người nghe thấy đám Hồ Tiểu Ngưu vừa đi lên tầng vừa trò chuyện.

Khánh Trần, Giang Tuyết và Lý Đồng Vân nhìn nhau. Mọi người đã nghĩ đến chuyện gì.

Bốn người Hồ Tiểu Ngưu đang có ý định lên nhà Giang Tuyết.

Tiếng gõ cửa.

Sau đó, tiếng Vương Vân vang lên: "Cô Giang Tuyết? Cô có nhà không?"

Tiếp theo, phòng tầng trên vang lên tiếng la hét kèm theo tiếng va chạm, còn có tiếng vật nặng đập xuống mặt đất.

Âm thanh tới cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh, giống như đám tội phạm kia đã xử lý nhanh chóng gọn gàng.

Tiếp theo, bốn người kia được mang vào trong phòng.

Khánh Trần giật mình, hắn đã đánh giá thấp sức chiến đấu của đám tội phạm kia.

Cho dù đám người Hồ Tiểu Ngưu là người bình thường, cũng không thể nào nhanh như vậy được.

"Làm sao bây giờ? Có nên cứu bọn họ không?" Giang Tuyết sợ hãi viết vào giấy.

Nếu bốn người học sinh gặp phải đám tội phạm, mọi người dùng đầu gối cũng đoán được hậu quả thế nào.

Khánh Trần nhìn Giang Tuyết, rồi lại quay qua nhìn Lý Đồng Vân.

Cô bé bỗng nhiên kéo ống tay áo của hắn, viết dòng chữ xiêu vẹo lên giấy: "Anh Khánh Trần, anh nhất định có cách giải quyết. Anh thông minh như vậy cơ mà."

Động tác viết chữ của cô bé dừng lại chút rồi tiếp tục viết tiếp: "Nhưng anh nhất định phải không bị gì đấy."

Khánh Trần thở dài. Đám người Hồ Tiểu Ngưu chắc chắn không chết được, với phong cách làm việc của đám tội phạm kia, người xuyên việt đều là công cụ kiếm tiền tất nhiên cần phải giữ được tính mạng rồi.

. . . Vậy làm sao đây?

Con mắt hắn bỗng nhiên nhắm lại, sau khi con người được bóng tối bao phủ, bỗng nhiên thu hẹp vào.

Những yếu tố hắn đã từng nhìn thấy, đang được kiểm tra một cách chậm rãi.

Nếu có người hỏi hắn, bên trong quá khứ có thứ gì?

Khánh Trần sẽ bình tĩnh trả lời người đó, đừng quên nó bởi nơi đây chứa đựng một kho báu.

"Theo tin tức, lần này có 9 tên tội phạm bỏ trốn. . ."

"Có bốn học sinh mới chuyển tới từ Hải Thành. . ."

Bỗng nhiên Khánh Trần tìm thấy một thứ gì đó.

Lưu Đức Trụ tại phòng giam đã nói gì với mình ?

"Đám người Côn Luân biết được hành động từ phía Ngạc Châu, đã sớm ẩn núp bên ngoài trường. . ."

"Người phụ trách tên là Trịnh Viễn Đông, người đó còn cử người bảo vệ tôi."

Khánh Trần mở to hai mắt, hắn lấy thiết bị truyền tin gửi cho Lưu Đức Trụ một tin nhắn: "Hiện tại, đón xe tới toà nhà số 4 đường Hành Thự, ngồi trước cửa phòng 201. Ngay lập tức."

Đầu dây bên kia, Lưu Đức Trụ vẫn chưa hiểu gì: "Ông chủ, ngài muốn tôi làm gì? Sao lại ngồi ở trước cửa phòng người ta?"

Khánh Trần trả lời một câu chẳng dính gì câu hỏi: "Nhớ kỹ, nói với Hồ Tiểu Ngưu, lần thứ nhất hoàn thành giao dịch, bảo cậu ta thanh toán 1 cây vàng."

Lưu Đức Trụ nhận được tin nhắn, bỗng nhiên ngây người ra. Có ý gì đây? Tại sao lại liên quan đến con hàng kia?

Nhưng cậu ta vẫn trả lời lại: "Vâng, tôi sẽ đi ngay."

Khánh Trần cuối cùng nhịn không được thở ra một hơi. Hắn để Lưu Đức

Trụ tới đây không phải hại cậu ta.

Mà đột nhiên hắn nghĩ ra, với một lữ khách thời gian bình thường như Giang Tuyết sẽ không liên lạc được với Côn Luân. Nhưng Lưu Đức Trụ chắc chắn làm được.

Việc này không phải bảo Lưu Đức Trụ liên hệ, mà muốn người đang ẩn nấp bên người cậu ta làm việc đó.

Khánh Trần không cần bảo Lưu Đức Trụ làm gì, đám người Côn Luân tự động sẽ theo cậu ta.

Từ đã, tầng trên bỗng nhiên vang lên tiếng con gái khóc, có lẽ đã có người tỉnh lại.

. . .

Trung cư Hưng Long, mấy người Côn Luân theo dõi Lưu Đức Trụ đang ngồi dưới sân nói chuyện với nhau.

Bỗng, bọn họ nhìn thấy Lưu Đức Trụ lén lút đi ra bên ngoài. Tên này nhìn trước ngó sau rồi vội vàng ra khỏi khu nhà, bắt một chiếc xe taxi đi đâu đó.

Thành viên Côn Luân nói vào tai nghe: "Chú ý chú ý, chim sẻ rời tổ, chim sẻ rời tổ, chim sẻ ngồi trên chiếc taxi Tiểu Ưng."

Lưu Đức Trụ lo lắng ngồi phía hàng ghế sau nói: "Bác tài, đi toà nhà 4 Hành Thự. Phiền ngài đi nhanh nhanh chút."

Trong tai nghe vang lên giọng Lộ Viễn: "Tất cả mọi người đuổi theo. Chim sẻ đã thông báo địa chỉ tới, có điều kỳ lạ. Ban Thủ, Sơn Tra, hai người tăng tốc đến đó sớm hơn chút, chọn vị trí ẩn nấp kỹ vào."

Lưu Đức trụ còn không biết. Hành động đột xuất của cậu ta, đã đụng chạm đến giây thần kinh vài người.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 72: Nổ tung

Trước cửa toà nhà 4 Hành Thự, một chiếc xe taxi từ từ dừng lại.

Lưu Đức Trụ trả tiền. Lúc này, người tài xế già như kiểu vô tình hỏi: "14 tệ. Chàng trai, đây là phía trước Hành Thự, cậu tới đây làm gì vậy?"

Lưu Đức Trụ lấy thẻ quét trả tiền, đồng thời hồn nhiên nói: "Tới lấy vàng. . ."

Trong đầu cậu ta hiện tại tất cả đều xoay quanh chữ vàng. Nhưng nói xong lại cảm thấy hối hận, vội vàng im lặng xuống xe.

Cậu ta bước vào chung cư. Từ nơi nào đó, tai nghe của người trẻ tuổi vang lên giọng nói của tài xế taxi: "A lô Côn Luân, chim sẻ nói tới đây lấy vàng."

Lộ Viễn đã sớm tiến vào chung cư, nấp ở một nơi tối dập tàn thuốc nói: "Lấy vàng? Chẳng lẽ tên này đạt được giao dịch gì với một lữ khách thời gian sao?"

"Có khả năng, thân phận cậu ta khá đặc biệt tại Thế Giới Bên Trong, có thể giúp được không ít người." Thành viên Côn Luân phân tích: "Nếu có người dùng tiền mua tài nguyên tại Thế Giới Bên Trong cũng khá bình thường. Đội trưởng Lộ, mấy ngày trước tại Thái Thành đã xảy ra một việc tương tự. Người mua thuốc cầm đến không đủ tiền, suýt chút nữa là xảy ra án mạng rồi, những người anh em Côn Luân của chúng ta vì việc này mà đau đầu gần chết."

"Ừ." Lộ Viễn gật đầu: "Chắc là loại chuyện này. Mẹ nó, ông mày nửa đêm nửa hôm còn phải trông coi thằng nhóc kia, phòng ngừa nó bị đám tội phạm

bắt cóc. Kết quả thì sao? Vậy mà nó chạy đi lấy vàng?"

Trong đêm, Lưu Đức Trụ cẩn thận bước vào trong khu nhà. Cậu ta hết nhìn đông lại nhìn tây, giống hệt một tên trộm vặt lẻn vào làng ăn trộm gà.

Nhưng sao cậu ta biết được, hiện tại có rất nhiều ánh mắt theo dõi.

Theo từng bước chân Lưu Đức Trụ tới phòng 201. Trong bóng tối, hơn 12 thành viên Côn Luân dần dần ép sát, họ luôn đặt Lưu Đức Trụ vào trong giữa đội hình.

Lộ Viễn đứng ngoài quan sát, anh ta nhủ thầm, chẳng tránh ông chủ Trịnh ghét con hàng này ra mặt.

Bản thân cậu ta suy nghĩ, nếu Lý Thúc Đồng coi trọng con hàng này đúng thật là mắt mù.

Thế nhưng hiện thực lại khác hoàn toàn. Sáng nay, Lưu Đức Trụ đã thể hiện ra năng lực của người siêu phàm.

Nếu như người đến nhà tù số 18, muốn trở thành người siêu phàm, chỉ có con đường tắt duy nhất là Lý Thúc Đồng.

"What? Sao tên đó lại ngồi xuống vậy? Ngồi trước cửa phòng 201 làm quái gì thế?" Một thành viên Côn Luân cảm thấy quái lạ hỏi.

Lộ Viễn nghiêng đầu qua nhìn, phát hiện Lưu Đức Trụ ngồi chình ình trước của phòng 201, không nhúc nhích.

Thằng nhóc này, đút hai tay vào bên trong ống tay áo, giống như thằng ngốc ngồi chờ khoai nướng.

"Thằng ngốc này làm trò gì vậy?" Thành viên Côn Luân lẩm bẩm.

"Im lặng." Lộ Viễn bỗng nhiên lên tiếng.

Anh ta phát hiện ra, một luồng khí nguy hiểm.

. . .

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thế giới bỗng nhiên rơi vào tĩnh lặng.

Nhưng lúc này, trên hành lang tối tăm, một người đàn ông mặc chiếc áo Jacket màu đen xuất hiện.

Trên tai người này còn gắn một tai nghe bluetooth, nghiêm túc quan sát 4 hướng. Theo hoàn cảnh hiện tại, tay phải người này luôn duy trì ở vị trí gần hông.

Cánh tay người này đã lộ ra, một cánh tay bằng hợp kim lực lượng mạnh mẽ.

Ánh mắt của gã vẫn đảo quanh bốn phía. Khi gã ta quay đầu lại, đã phát hiện ra Lưu Đức Trụ đang ngồi xổm ở đó, cũng đang ngơ ngác nhìn mình.

Trong khoảnh khác đó, 4 mắt nhìn nhau, không khí rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Tên tội phạm tập trung nhìn Lưu Đức Trụ, không khí quay đây như biến thành đặc, tạo cho người xung quanh áp lực kinh khủng.

Sau khi tên tội phạm phát hiện xung quanh không có ai, mới bước tới cạnh Lưu Đức Trụ. Lúc tên này di chuyển, đằng sau lớp quần áo, vang lên tiếng động cơ thuỷ lực chuyển động.

Lưu Đức Trụ yên lặng nhìn đối phương tới gần.

Tên tội phạm tới trước Lưu Đức Trụ lên tiếng: "Anh bạn, tôi nhìn cậu rất quen, cậu là. . ."

Lưu Đức Trụ yên lặng 2 giây, sau đó miệng nghiêng qua một bên, nước bọt cũng theo đó chảy xuống: "A ba a ba a ba."

Cậu ta vừa aba vừa xoay người lại, giả vờ như không có việc gì.

Tên tội phạm nhấn vào tai nghe blutooth: "Có biến."

Ngay khi tên tội phạm nói chuyện, Lưu Đức Trụ chạy càng lúc càng nhanh, vừa chạy vừa nói: "A ba a ba. . ."

Tên tội phạm đang định đuổi theo, nhưng bước chân hắn bỗng nhiên dừng lại, giống như tên này phát hiện ra điều gì lập tức quay người lại, nhìn vào bóng tôi trong hành lang.

Dưới bóng cây cổ thụ dưới toà nhà, Lộ Viễn từ trong bóng tối ngẩng đầu lên.

Giờ phút này, cánh cửa sổ căn phòng tầng hai mở ra, có một người xuyên qua cửa kính lạnh lùng nhìn anh ta.

"Bị phát hiện, vây quanh." Lộ Viễn nghiêm túc chỉ thị: "Cẩn thận, đối phương rất nguy hiểm."

Thành viên Côn Luân dần dần bao vây lấy căn phòng 201. Tiếng kính vỡ lại lần nữa vang lên trên tầng, người kia nhìn thẳng vào Lộ Viễn, vẻ mặt không hềthay đổi, nhẹ nhàng tránh ra khỏi khu vực cửa sổ, không biết đi đâu.

Lộ Viễn nhíu mày: "Bọn chúng muốn chạy trốn từ cửa sổ phía sau."

Người vừa rồi, chính là một trong số những người đang trốn mà bọn họ muốn tìm kiếm.

Lộ Viễn đã tới nơi này hai lần, căn phòng kia là nơi ở của Giang Tuyết.

Bọn chúng từ cánh cửa sổ phía sau căn phòng 201 chạy trốn, ngay lúc đó đám người Lộ Viễn đã lao tới cầu thang.

Tại phía cuối ngã tư, có một thùng rác đột nhiên phát nổ, ánh lửa kèm theo những miếng sắt tràn ra.

Ầm một tiếng, Lộ Viễn chỉ kịp thời dùng tay ngăn ở cổ, đầu những nơi yếu nhất. Đám người bị một làn sóng nhiệt hất tung ra ngoài.

Tiếng nổ rất lớn, thùng rác bằng sắt bị nổ cho tơi tả.

Đây là thuốc nổ mà đám tội phạm đã đặt từ trước.

Bọn chúng lén lút nhét vào thùng rác, dùng cách này để ngăn người đuổi theo. Làm xong chuyện này, những tên tội phạm kia mới lén lút đột nhập vào nhà Giang Tuyết.

Nếu như hành động bị phát hiện, những tên này sẽ phá kính cửa sổ phía sau nhằm hấp dẫn sự chú ý, kèm theo đó cho nổ số thuốc đã đặt sẵn tạo sự hỗn loạn.

Khi tất cả mọi việc làm xong, tất cả mọi người có thể thoải mái rút lui.

Kế hoạch tỷ mỷ chặt chẽ, giống như có người sau màn đã biết hết mọi việc diễn ra, nắm trong tay đường đi nước bước.

Lộ Viễn lảo đảo từ dưới đất đứng dậy. Anh ta vỗ vỗ vào vai đồng bọn hỏi: "Có sao không?"

Các đội viên khác cũng từ từ đứng dậy: "Chỉ có một đội viên bị miếng sắt cắm vào đùi, những người khác bị thương không nặng lắm."

Hiện tại, mọi người bị tiếng nổ làm chấn động não, nhưng hiện tại còn không suy nghĩ được nhiều đến vậy.

"Mau đuổi theo." Lộ Viễn lên tiếng: "Nếu để đám này thoát lần nữa, không biết có bao nhiêu lữ khách thời gian gặp nạn."

Tổ chức Côn Luân hướng phía sau toà nhà tiếp tục đuổi theo. Nhưng Lộ

Viễn bỗng nhiên cảm nhận được có gì đó không đúng: "Quái lạ."

Anh ta luôn cảm nhận thấy có điều gì đấy không ổn.

Nhưng theo tin tức anh ta nhận được, đám tội phạm bắt cóc lữ khách thời gian này, máy móc thay thế không thuộc dạng cao cấp, sao có thể chịu được lực phản lại khi nhảy từ tầng hai xuống?

Có lẽ đám tội phạm này cố nhảy xuống vẫn được, nhưng tuyệt đối không thể vác người theo.

Lộ Viễn quay đầu lại nhìn, từ lúc âm thanh kính cửa sổ vỡ ra. Người trên tầng hai cố tình để mình nhìn thấy biến mất. Sau đó, bọn họ lập tức đuổi theo, và ăn trọn một quả thuốc nổ, ngăn bọn họ không thể tiến vào trước cửa nhà.

Mọi người bị tiếng nổ làm ảnh hưởng đến não bộ, khiến suy nghĩ không còn tỉnh táo, chỉ hành động theo suy nghĩ lúc đầu, không dừng lại suy nghĩ lại mọi chuyện.

Cứ như vậy, bọn họ dồn hết người đuổi theo bọn tội phạm ở phía sau. Còn sự thật, đám tội phạm này nghênh ngang rời đi cửa trước.

"Trở về." Lộ Viễn hét lên.

Một đội viên lên tiếng hỏi: "Đội trưởng Lộ, không đuổi nữa sao."

"Đừng hỏi nhiều, Tiểu Ưng? Nghĩ ra chưa?"

Trong tai mọi người nghe rõ mồn một: "Nhanh nhanh nhanh."

Lộ Viễn lại lần nữa chạy như điên. Anh ta biết, nếu vì phán đoán sai lầm của mình, chẳng khác nào thả đám tội phạm phía sau nhà rời đi.

Nhưng anh ta rất tin vào suy đoán của mình.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 73: Đánh nó

Lộ Viễn mở hết tốc lực. Trong đầu hắn giống như bóng tối xuất hiện một tia sáng, vừa đau đớn vừa sung sướng.

Anh ta cúi xuống nhìn đùi của mình, thấy máu đang chảy ra, trên bắp còn dính một miếng sắt nhỏ.

Thì ra mình cũng bị thương.

Nhưng so với việc bắt được đám tội phạm kia, vết thương ấy có là gì.

Anh ta đến phía trước toà nhà, lúc này đã trông thấy một chiếc xe MPV đang từ từ đến trước cầu thang tầng một.

Đúng như dự đoán.

Trong bóng tối hành lang, có bốn tên tội phạm, vác một cái bao tải được đan bằng chất liệu đặc biệt. Bên trong cái bao tải đó hẳn là thứ gì rất nặng, ngay cả sợi hoá học cũng bị biến dạng.

Trong bốn người, có một tên cầm đầu nhìn Lộ Viễn. Đối phương không ngờ phản ứng của Lộ Viễn lại nhanh như vậy, nhưng gã ta cũng cóc thèm để ý.

Bọn hắn ném bao tải về phía sau xe, rồi lần lượt ngồi vào chiếc MPV.

Chỉ để lại một người phía ngoài xe, tên này lấy một khẩu súng ngắn từ hông ra, ngắm về phía Lộ Viễn.

Cơ bắp chân Lộ Viễn bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng khổng lồ, thậm chí

thay đổi hẳn so với tốc độ vừa rồi.

Chỉ nhìn thấy anh ta và đám người bên cạnh lướt về phía trước, giống như dự đoán được đường đạn đối phương, dễ dàng tránh né.

Người không thể nhanh hơn đạn, nhưng có thể di chuyển nhanh hơn súng.

Trong nháy mắt, đôi giày thể thao của Lộ Viễn đã rách, lộ ra các đầu ngón chân.

Anh ta không quan tâm điều này, chỉ lớn tiếng hô: "Tiểu Ưng, đụng nó cho tôi?"

Sau đó, nhảy lên một cái.

Phía cuối con đường nhỏ, tiếng động cơ gầm rú, một chiếc xe taxi bỗng nhiên xuất hiện. Tiểu Ưng ngồi trong xe nhấn lút chân ga.

Phần đuôi xe, do bị tăng tốc đột ngột nên bánh bị kéo lê. Trên bầu trời, Lộ Viễn giương nanh múa vuốt lao về đám tội phạm. Nếu khoảnh khắc này dừng lại, nó sẽ trở thành kỷ niệm đầy ý nghĩa.

Giống trong đời một người, sẽ có lúc nhiệt huyết sôi trào.

Một giây sau, chiếc xe taxi đâm vào đầu chiếc MPV, Tiểu Ưng vì phát đâm này đã bị ngất đi.

Tên tội phạm cầm súng kia chết lặng giây lát.

Chờ tên này tỉnh táo lại đã thấy Lộ Viễn lao tới trước mặt, giống như đạn pháo đập vào người mình.

Trước khi tên đó hôn mê, còn nghe rõ tiếng xương ngực của mình bị vỡ.

Trên xe, có tên tội phạm định lao xuống hỗ trợ, đã bị Lộ Viễn bật dậy đạp cho một phát trở vào.

Tên tội phạm đó bị đạp trở vào đó, bay thẳng tắp đến vách xe phía bên.

Chỉ một giây sau, tất cả mọi người trong khu chung cư đều nghe thấy Lộ Viễn hét lên: "Đánh bọn nó."

. . .

Ở một nơi, đám người Lộ Viễn không nhìn thấy, Khánh Trần nhìn xuyên qua khe hở giữa rèm và cửa sổ, yên lặng nhìn hết mọi diễn biến.

Hắn đã biết, Lộ Viễn là người siêu phàm. Nhưng hắn không rõ đối phương có phải đã được tiêm thuốc biến đổi gen hay không? Hay là Giác Tỉnh Giả? Người thừa kế?

Nếu như thuốc biến đổi gen, cũng không thể xác định đối phương sử dụng loại nào.

Thuốc biến đổi gen có rất nhiều loại. Nội bộ tập đoàn Lý thị có ba loại là FDE, FDD, FEE.

Mà Khánh Trần tìm cho Lưu Đức Trụ là loại bộc phát cơ bắp ở dưới chân.

Có thể khiến người sở hữu lực bộc phát mạnh hơn, chạy nhanh hơn.

Tóm lại, Khánh Trần chỉ cần đảm bảo Lưu Đức Trụ không bị bắt dẫn đến khai ra, cho nên muốn cậu ta chạy nhanh hơn để không bị bắt.

Lúc này, hắn nhìn thấy thành viên Côn Luân tiến lên, cuối cùng bắt gọn đám tội phạm bỏ trốn.

Lộ Viễn bị thương, nên đi dùng xe cứu thương đi trước, cùng với đám Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân.

Khánh Trần nhìn thấy nhóm Hồ Tiểu Ngưu không hề có vết thương nào, có lẽ chỉ bị đánh cho ngất đi.

Trong chung cư, đang có rất nhiều nơi bị chăng giây cách ly, còn có người chuyên nghiệp đến kiểm tra từng ngõ ngách xem có còn quả bom nào được đặt tại đây hay không?

Đây là tổ chức tội phạm vô cùng nguy hiểm. Hiện tại đã có 4 người bị bắt, bên ngoài vẫn còn 5 người nữa không biết trốn ở nơi nào.

Qua chuyện này, Khánh Trần đã nhận thức đầy đủ hơn về bọn tội phạm kia, còn chúng khôn ngoan và nguy hiểm hơn rất nhiều so với tưởng tưởng của hắn.

Đây là đám người vượt xa những binh lính bình thường.

Mặc dù bọn họ không được trang bị vũ khí cấp cao. Nhưng đối phương được tổ chức đâu ra đấy, mỗi lần hành động sẽ vạch kế hoạch tỉ mỉ.

Có điều, Khánh Trần vẫn nghi ngờ, trong số 5 người đang lẩn trốn kia, chắc chắn có người ở trong ngành, hơn nữa còn có máy móc thay thế đẳng cấp cao.

Khánh Trần quay đầu lại nói với Giang Tuyết và Lý Đồng Vân: "Được rồi, đã không sao. Nhưng chúng ta không nên ra ngoài vào lúc này, vẫn nên tập trung ăn cơm cái đã."

Giang Tuyết tới trước mặt người thiếu niên: "Cám ơn cháu, không có cháu thì hôm nay cô và Tiểu Vân đã gặp nguy hiểm rồi. . . Để cô hâm lại đồ ăn cho nóng trước."

Lúc trước, dù cho Giang Tuyết đã chuẩn bị hết đồ ăn, song ba người làm gì dám ăn, đến mức độ đồ ăn đã lạnh ngắt.

Trong phòng khách, Lý Đồng Vân nhìn Khánh Trần. Cô luôn có cảm giác người anh này không giống người bình thường, dù cho gặp phải bất kỳ chuyện gì, vật gì cũng có thể biến chuyện không thể thành có thể.

"Anh Khánh Trần, anh làm cách nào gọi đám người Côn Luân đến vậy?" Lý Đồng Vân nháy mắt hỏi.

"Dùng đầu gọi tới." Khánh Trần cười cười. Hắn biết hôm nay mình đã để lộ một vài chi tiết, người bên ngoài chắc chắn không đoán được. Nhưng có lẽ Lý Đồng Vân sẽ sớm nghĩ ra chuyện gì đó, đoán được một số chi tiết.

Có điều, Khánh Trần hình như cũng không quan tâm lắm chuyện bị cô bé này phát hiện bí mật của mình.

Hắn sờ lên đầu cô bé nói: "Em còn sợ sao?"

"Vẫn còn chút." Lý Đồng Vân hỏi: "Anh Khánh Trần, em biết anh không muốn người ta phát hiện thân phận, nhưng nếu em gặp nguy hiểm tại Thế Giới Bên Trong, anh sẽ đến cứu em sao?"

Khánh Trần suy nghĩ chút rồi trả lời: "Chắc chắn."

Lý Đồng Vân vui vẻ gật đầu, nhưng ngay sau đó cô bé lại nhỏ giọng lẩm bẩm: "Giấu người khác cũng không sao? Vậy mà một cô bé như mình cũng dấu, quá đáng. Mình vẫn còn nhỏ mà, một cô bé thì có ý đồ xấu xa gì cơ chứ."

Khánh Trần cười, không trả lời vấn đề này.

Thợ săn cao cấp, luôn xuất hiện với vị trí con mồi.

Từ khi xuất hiện Thế Giới Bên Trong, mọi người luôn cảnh giác cao độ với nguy hiểm.

Khánh Trần vẫn cho rằng, trước khi mình đủ khả năng bảo vệ bản thân, thì cố gắng ngụy trang càng lâu càng tốt.

Đêm nay, Lý Đồng Vân và Giang Tuyết sẽ nghi ngờ: Hắn gọi người Côn Luân đến bằng cách nào?

Hai người có lẽ không biết Lưu Đức Trụ đã tới đây, người Côn Luân cũng không dễ dàng nói bí mật này cho người khác.

Cho nên, Lý Đồng Vân còn chưa có dữ liệu đầy đủ để xâu chuỗi ra mà đưa ra phỏng đoán chính xác nhất.

Nhưng, nếu cô bé phát hiện ra điểm quan trọng là Lưu Đức Trụ, dù cho cô không đoán được tất cả sự thật, cũng có thể biết một phần rất lớn.

Giang Tuyết đứng trong phòng bếp, các ngón tay vẫn còn run run.

Nếu như lúc đó Lý Đồng Vân tắt tivi.

Nếu Khánh Trần không nhắc Giang Tuyết tiếp tục xào rau?

Bọn họ đã gặp nguy hiểm.

Giang Tuyết bưng đồ ăn nóng hổi trở về. Không biết vì nguyên nhân gì, người cô luôn dịu dàng kia hiện giờ không sợ hãi nữa, ngoài mặt thể hiện ra sự vui vẻ: "Ăn cơm ăn cơm. Tiếc rằng hai đứa còn nhỏ không thể uống rượu, nếu không chúng ta uống chai bia chúc mừng đã sống sót sau tai nạn, bởi vì tiểu Trần quá giỏi."

Lý Đồng Vân hùa vào: "Anh Khánh Trần tuổi cũng đã lớn, anh ấy có thể uống được mà."

Khánh Trần gắp đồ ăn bỏ vào miệng, cảm thấy kỳ lạ.

Giang Tuyết nhìn thấy sắc mặt hắn, vội gắp một miếng trứng gà bỏ vào miệng. Cô đã hiểu ra chuyện gì.

Thì ra lúc xào rau sợ quá, cô quên bỏ muối.

Cô không nói điều gì, chỉ có khuôn mặt là đỏ lên. Khánh Trần vội vàng nói: "Lúc ấy sợ quá nên việc này cũng bình thường, cháu lúc ấy cũng sợ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 74: Sự thật

Dịch: Gia Cát Nô

***

Khoa cấp cứu, bệnh viện Nhân Dân số 2 Lạc Thành.

Bình thường căn phòng này khá vắng vẻ, nay bỗng nhiên chứa đầy thành viên Côn Luân.

Những chiến sĩ trẻ tuổi này trước khi gặp đám tội phạm đều khoẻ mạnh hoạt bát, thì sau khi bắt được bọn chúng, từng người một nằm trên giường bệnh kêu rên. Bởi vì la hét càng to càng có sức hút sẽ được cô y tá tiêm thuốc giảm đau đầu tiên.

Nhìn qua, đám người này chỉ trầy chút da.

Lúc đầu, cô y tá cứ nghĩ bọn họ giả vờ để bắt chuyện, những bệnh nhân kiểu này cô đã gặp khá nhiều, đang chuẩn bị tâm lý tiêm mạnh mạnh thêm chút nữa.

Sau khi, nghe được bọn họ bởi vì cứu người mà trở nên như vậy, bèn từ bỏ ý định đó đi.

Với lại, cô phát hiện những chiến sĩ trẻ này là đau thật.

Thực tế, triệu chứng này tại Thế Giới Bên Trong có tên khoa học là: di chứng quá tải.

Người bình thường khi vận động, a xít lac tic từ trong cơ thể thoát ra,

khiến cơ thể thoải mái.

Nhưng thuốc biến đổi gen 'số hiệu thấp' tiêm vào người, sẽ khiến thần kinh nhận đau đớn trực tiếp.

Giống như Lưu Đức Trụ hiện tại, nếu vận động quá tải cũng sẽ đau đớn như vậy. Bởi vì cậu ta mới chỉ được tiêm vào FDE-005.

Nếu như cậu ta tiếp tục được tiêm những thuốc cao cấp hơn như 003,004. Di chứng này sẽ dần dần biến mất.

Y tá còn chưa hiểu loại tình huống này, nhưng tại Thế Giới Bên Trong, Hồ Tiểu Ngưu đã nhìn thấy qua.

Mặc dù cậu ta còn chưa dùng thuốc biến đổi gen. Chưa ăn thịt heo, cũng đã nhìn thấy heo chạy.

Hồ Tiểu Ngưu thầm nghĩ, xem ra tổ chức Côn Luân này có thực lực khá được.

Thời gian xuyên qua mới được bao lâu, đã có nhiều thuốc biến đổi gen đến vậy.

Vị ông chủ Trịnh kia tại Thế Giới Bên Trong, chắc hẳn có địa vị.

Lúc này, Lộ Viễn là người được khiêng xuống xe cứu thương cuối cùng. Một thành viên Côn Luân nháy mắt nói: "Đội trưởng Lộ, hay là bố trí cho ngài một phòng chăm sóc đơn. Tiểu Ưng nói, trước kia cậu ta ở trong đó rồi, người y tá kia rất xinh."

Tiểu Ưng chính là người lái xe taxi đâm vào xe đám tội phạm. Trước đó, khi Lưu Đức Trụ suýt bị bắt cóc ở chân cầu vượt, cũng là cậu ta đâm vào xe đám người kia. Ở Côn Luân, cậu ta được mệnh danh là Tam Lang sống dai nhất.

Lỗ Viễn nhíu mày nói: "Không được, cậu chuyển ta đến phòng bệnh đám

người Hồ Tiểu Ngưu đi."

"A?" Thành viên Côn Luân ngạc nhiên: "Bên phòng bệnh nặng kia rất ổn."

"Không cần quan tâm điều này." Lộ Viện suy nghĩ chút rồi nói: "Tôi còn có vài chuyện chưa hiểu, phải hỏi bốn người bạn mới này của chúng ta mới được. Đúng rồi, cậu nói Ban Thủ điều tra xem thân phận đám người này thế nào?"

"Rõ."

Thành viên Côn Luân đã xử lý qua vết thương cho Lộ Viện, đẩy xe lăn vào phòng bệnh.

Người này bỗng ngây người ra, trước đó một giây Lộ Viễn còn suy nghĩ tỉnh táo đâu ra đấy, thế mà sau khi tiến vào phòng bệnh đã bắt đầu lơn tiếng la, như biến thành người khác vậy.

Cho tới khi Lộ Viện nằm cạnh Hồ Tiểu Ngưu, anh ta cũng không có phản ứng nào khác, chỉ nhắm mắt rên đau đớn.

Hồ Tiểu Ngưu do dự mãi, cuối cùng quay đầu qua nói với Lộ Viễn: "Cám ơn các anh đã kịp thời tới cứu."

"Cám ơn bọn tôi thì đương nhiên rồi." Lộ Viễn nghiêng người qua, khiến vết thương trên lưng, trên đùi đau đến nghiến răng trợn mắt: "Cậu thấy rồi đấy, thời điểm tôi cứu các cậu anh dũng biết bao, gặp nguy không loạn, đối mặt với súng đạn của đám tội phạm cũng bình tĩnh tự nhiên... À mà không phải, lúc đó các người còn trong bao tải, sao nhìn thấy được."

Hồ Tiểu Ngưu: "..."

Lộ Viễn thở dài: "Nếu ông chủ Trịnh nhìn thấy, chắc hẳn cho tôi thăng chức, tăng lương."

Hồ Tiểu Ngưu nói sang chuyện khác: "Có điều, sao các ngài biết chúng tôi

gặp nguy hiểm."

Lộ Viễn trả lời: "Phát hiện ra các người gặp nguy hiểm không phải chúng tôi, mà là một người hoàn toàn khác. Chúng tôi chỉ may mắn gặp phải mà thôi, đương nhiên nhiệm vụ bắt đám tội phạm kia là của chúng tôi."

Hồ Tiểu Ngưu nghi ngờ hỏi: "Một người hoàn toàn khác? Là ai vậy?"

"Không thể nói." Lộ Viễn lắc đầu, ý nói bản thân phải tuân thủ điều lệnh tuyệt đối giữ bí mật.

Một thành viên Côn Luân khác cầm một cái túi nhựa tiến vào phòng bệnh: "Đây là bốn cái điện thoại, chúng tôi tìm thấy trên xe của đám tội phạm. Của các người sao?"

Hồ Tiểu Ngưu cầm lấy túi nhựa, mở ra xem, thì thấy mật mã còn chưa bị phá, điện thoại chưa hư hỏng gì.

Hắn mở ra xem, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Lưu Đức Trụ từ Wechat: "Đây coi như là lần thứ nhất giao dịch. Nhớ thanh toán bằng vàng thỏi."

Hồ Tiểu Ngưu giật mình.

Cái tin nhắn từ Wechat này như một chiếc khoá, mở ra hết thảy bí mật. Lưu Đức Trụ phát hiện ra nhóm mình gặp nguy hiểm, nên tạo cho đám người Côn Luân cơ hội bắt nhóm tội phạm, cứu bọn mình.

Vì vậy, Lưu Đức Trụ mới nói đây là lần đầu hoàn thành giao dịch. Giao dịch là gì? Là cứu mạng mình một lần.

Giờ phút này, hình tượng Lưu Đức Trụ trong đầu cậu ta có phần cao lớn hơn.

Sao đối phương lại biết mình gặp nguy hiểm? Với lại cậu ta làm thế nào điều động đám người Côn Luân? Cậu ta nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Hồ Tiểu Ngưu suy nghĩ rồi nhắn tin lại cho Lưu Đức Trụ: "Cảm hơn, lần hợp tác này vô cùng tốt. Là lần đầu giao dịch, mình sẽ thanh toán gấp đôi."

Lưu Đức Trụ đầu dây bên kia nhận được tin tức, vô cùng vui mừng.

Đây là người hợp tác lý tưởng, nói gấp đôi là gấp đôi. Thế giới người có tiền là vậy sao?

Với lại, lần này mình có thể giấu một thỏi vàng mà thần không biết quỷ không hay được không?

Lúc này, Lộ Viễn đột nhiên hỏi Hồ Tiểu Ngưu: "À đúng rồi, các người sao lại bị bắt. Lúc đầu, tôi còn nghĩ rằng người bị đám tội phạm kia bắt là Giang Tuyết cơ chứ? Thế mà lúc mở bao tải ra, người bị bắt lại là các cậu? Trước đó, tôi chưa từng thấy qua các người?"

Đây là nghi ngờ trong lòng Lộ Viễn.

Lưu Đức Trụ vô duyên vô cớ đến toà nhà số 4 đường Hành Thự, ngồi ở đó như chờ tội phạm.

Lưu Đức Trụ đến đường Hành Thự có ngồi một chiếc xe taxi do người Côn Luân lái, người mà sau này tông vào xe đám tội phạm tên là Tiểu Ưng.

Khi đó, Tiểu Ưng đã dò hỏi Lưu Đức Trụ đến làm gì, và cậu ta có trả lời là đến lấy vàng.

Sau đó mọi người phát hiện ra trong nhà Giang Tuyết có điều bất thường. Nhưng Giang Tuyết và Lý Đồng Vân không vấn đề gì, mà người gặp nạn là 4 người Hồ Tiểu Ngưu.

Trước và sau cuộc chiến, có quá nhiều điểm nghi ngờ.

Hồ Tiểu Ngưu giải thích: "4 người chúng tôi ở phải phòng, 1 phòng tầng một và 1 phòng tầng 2. Sau khi bọn tôi học xong ở trường quốc tế Lạc

Thành, bèn muốn lên chào hỏi hàng xóm ở căn hộ số 201, không ngờ đám tội phạm đã phục kích sẵn ở đó, lập tức bọn tôi bị bắt."

"Các người không phải lữ khách thời gian sao?" Lộ Viễn nghi ngờ: "Thật chỉ là trùng hợp?"

"Vâng, là trùng hợp." Hồ Tiểu Ngưu gật đầu.

Lộ Viễn cười không nói thêm gì nữa.

Lúc này, một thành viên Côn Luân khác từ bên ngoài đi vào. Người này cầm theo một xấp tài liệu đưa cho Lộ Viễn: "Giang Tuyết tìm ngài. Trước đó cô ấy và con gái đã báo lại sẽ trốn ở nhà bạn, và muốn sự trợ giúp từ chúng ta nhưng ngài còn chưa về."

Lộ Viễn ngạc nhiên: "Tôi chưa thấy qua tin nhắn."

Thành viên Côn Luân dừng lại chút rồi nói: "Đội trưởng Lộ, điện thoại của ngài hết tiền nên..."

Lộ Viễn nhủ thầm thật đen đủi: "Haiz, tiền lương có từng ấy, đến cả tiền điện thoại cũng không đủ. Không biết lần này có được tính do tai nạn lao động hay không? Hi vọng là được."

Hồ Tiểu Ngưu chần chừ một chút. Cậu ta không ngờ, thành viên Côn Luân mà lương lại thấp đến vậy.

Phải biết rằng, tổ chức này thành lập nhằm giải quyết các sự việc quỷ dị, nguy hiểm cực cao. Nếu tiền lương thấp như vậy ai sẽ đồng ý hi sinh mạng sống của mình chứ?

Có thuốc biến đổi gen, trở thành người siêu phàm, mình ra ngoài thiếu gì việc. Dù cho xấu nhất là làm bảo vệ cho mấy bà có tiền, một năm cũng kiếm được hơn 1 triệu.

Thời đại này không phải có tiền thì có thể sai khiến quỷ thần sao?

Hồ Tiểu Ngưu nghĩ chút rồi hỏi: "Nếu như có thể, tôi dùng danh nghĩ cá nhân quyên tặng Côn Luân..."

"Dừng lại." Lộ Viễn cắt đứt câu nói của Hồ Tiểu Ngưu: "Nếu cậu quyên tặng, vậy thời điểm cậu gặp nguy hiểm cùng với một dân chúng bình thường, tôi sẽ cứu ai? Khi đó chỉ có thể cứu được người gần nhất đúng không? Nhưng người gần nhất lại không phải cậu, thế sự công chính của Côn Luân chúng tôi sẽ bị người ta nghi ngờ... Đây không phải lời của tôi, mà của ông chủ. Yên tâm đi, ông chủ Trịnh của bọn tôi rất giỏi, lão ta sẽ lo mặt tài chính."

Lộ Viễn nói xong lập tức mở tài liệu ra xem, trong này ghi rõ thân phận đám người Hồ Tiểu Ngưu.

Thành viên Côn Luân ghé sát tai Lộ Viễn, nhỏ giọng nói: "Cha cậu ta... chuyển trường đến lớp của Lưu Đức Trụ..."

Lộ Viễn giật mình, chẳng trách mở miệng ra toàn mùi tiền, thì ra nhiều tiền như vậy.

Anh ta bỗng nhiên quay qua hỏi: "Hồ Tiểu Ngưu, cậu đồng ý trả Lưu Đức Trụ mấy cây vàng? Bao nhiêu chỉ?"

Hồ Tiểu Ngưu giật mình, lúc này Lộ Viễn nhìn cậu ta chằm chằm, giống như đã nắm bắt mọi việc trong tay.

Cậu ta chần chừ hai giây rồi nói: "Lần này tôi trả 20 chỉ, hai cây vàng."

Lộ Viễn nhủ thầm trong lòng, Hồ Tiểu Ngưu là người mua Lưu Đức Trụ.

Người này có tiền có thế, tìm Lưu Đức Trụ mua sắm thứ gì đó tại Thế Giới Bên Trong cũng là điều bình thường.

Anh ta nói với thành viên Côn Luân: "Đăng ký cho 4 người này, mỗi người đều là lữ khách thời gian, không sai được.

Giờ phút này, Lộ Viễn cảm thấy mình đã hiểu mọi chuyện

Ác Mộng Của Đêm - Chương 75: Sân khấu bên ngoài

Lộ Viễn tỏ ra vui mừng. Anh đã đã làm rõ được mối quan hệ giữa H`ôTiểu Ngưu và Lưu Đức Trụ, cũng hiểu rõ chuyện hôm nay là thế nào.

Vì vậy, anh ta lập tức viết ra suy nghĩ của mình gửi cho Trịnh Viễn Đông: H`ôTiểu Ngưu mời Lưu Đức Trụ đến giao dịch, còn Lưu Đức Trụ yêu c`ầu giao dịch bằng vàng, trong lúc vô tình lại bắt được đám tội phạm. Đám người H`ôTiểu Ngưu là lữ khách thời gian, còn Lưu Đức Trụ đã có tư cách giao dịch cùng người khác.

Nhưng, ngay khi Lộ Viện còn đang chờ đời lời khen từ ông chủ, Trịnh Viễn Đông đã dội cho lại cho anh ta một chậu nước lạnh: "Cậu phân tích không đúng."

Lộ Viễn nghi ngờ hỏi lại: "Ông chủ, không đúng chỗ nào."

"H`ôTiểu Ngưu và Lưu Đức Trụ đã hẹn nhau từ trước, sao đám người H`ô Tiểu Ngưu không ở nhà còn đến nhà hàng xóm làm gì? Cậu thấy người chuẩn bị làm chuyện lớn lại đi chơi sao?" Trịnh Viễn Đông hỏi lại.

"Nhất định không. Cái này logic hơn." Lộ Viễn đã hiểu ý ông chủ của mình: "Ông chủ, ý ngài là H`ôTiểu Ngưu không biết Lưu Đức Trụ sẽ đến, bọn họ cũng không h`ềhẹn trước với nhau."

"Đúng." Trịnh Viễn Đông hỏi tiếp: "Nếu cậu là người như Lưu Đức Trụ, người khác muốn nhờ vả cậu. Cậu sẽ đến tận nhà ng`ồi xổm dưới đất chờ đợi 20 phút mà không tức giận sao?"

"Chắc chắn là không. Tôi sẽ tỏ ra hống hách, tôi chia tay bạn gái cũ cũng vì

cô ấy quá lề mề. Mỗi lần đi chơi tôi đều phải chờ phía dưới tận 30 phút đồng hồ." Lộ Viễn trả lời.

Trịnh Viễn Đông hỏi: "Nếu như tôi nói cậu chờ 30 phút thì sao?"

Lộ Viễn giật mình: "Ông chủ, tôi sao dám không đợi. . . Ý ngài, Lưu Đức Trụ còn có một ông chủ?"

Trịnh Viễn Đông nói: "Cho nên, cậu cảm thấy suy đoán vừa rồi của mình đúng không?"

Hai mắt Lộ Viễn sáng lên. Đúng vậy, trước đó mình đã có rất nhiều manh mối, nhưng chưa hề suy nghĩ tới tình huống này.

Lưu Đức Trụ có nói đến lấy vàng, mặc dù có phải gặp mặt Hồ Tiểu Ngưu. Nhưng không một người nào biết Lưu Đức Trụ đang diễn, hoặc cố ý tạo một tình huống bất ngờ nào cho người ngoài nhìn vào.

Trên thực tế, lúc đó trong đầu Lưu Đức Trụ chỉ suy nghĩ đến vàng, cũng bởi vì Khánh Trần nói vấn đề này cho cậu ta.

Lúc này, Trịnh Viễn Đông lại nhắn tin lại: "Có người cố ý giấu đi một manh mối, dẫn đến cậu suy đoán sai lầm. Manh mối này khá mơ hồ, nhưng lại quan trọng nhất. Rốt cuộc, ai sai khiến Lưu Đức Trụ tới toà nhà 4 đường Hành Thự? Ai là người phát hiện ra đám tội phạm? Ai có thể khiến Lưu Đức Trụ nhịn nhục ngồi xổm trước cửa nhà chờ hơn 20 phút?"

Lộ Viễn ngạc nhiên: "Đêm này. . . còn một người chúng ta không biết, ở phía sau màn."

Bỗng nhiên anh ta nổi hết gai ốc lên. Đêm nay, bọn họ giống như biểu diễn trên sân khấu, song còn có một người ở phía bên ngoài, trong bóng tối im lặng quan sát.

Người này anh ta không biết, thậm chí còn không biết hình dáng người này ra sao.

Trịnh Đông Viễn nhắn trở lại vào Wechat: "Người này giống như tôi đã nói, là vị lữ khách thứ ba bên trong nhà tù số 18. Hắn có thể điều khiển hành vi của Lưu Đức Trụ, luôn lách tính toán trên đầu trên cổ chúng ta. Nhưng đừng quá lo lắng, ít ra hiện tại chúng ta và đối phương quan hệ không tệ."

Lộ Viễn cảm giác đầu óc mình không đủ dùng, hoặc chỉ có ông chủ Trịnh mới đủ tầm liên hệ với người lữ khách thần bí kia.

"Ông chủ, nếu không tôi tìm cơ hội thẩm vấn Lưu Đức Trụ? Khả năng loại người này sẽ nói cho chúng ta biết."

Trịnh Viễn Đông trả lời: "Vậy chúng ta sẽ khiến người bạn này thành kẻ địch."

. . .

Đếm ngược, 23: 50: 00.

Nửa đêm, 11 giờ 50 phút, Khánh Trần còn chưa ngủ được.

Hắn nằm ở trên sàn nhà ở phòng khách, bên dưới là tấm đệm Giang Tuyết giúp mình trải ra.

Trong nhà Giang Tuyết bị phá rất nhiều đồ vật, với lại còn 5 tên tội phạm khác ngoài kia. Để hai mẹ con cô ấy ở nhà Khánh Trần vẫn là tốt nhất.

Phòng dưới tầng một rách nát, bên trong điện không đủ dùng, mờ mờ ảo ảo. Thỉnh thoảng còn có mùi ẩm mốc sộc vào tận mũi.

Trong phòng bếp thỉnh thoảng có vài con gián bò qua bò lại, Khánh Trần cũng chẳng quan tâm.

Buổi tối, Giang Tuyết dọn dẹp nhà cửa lại một lần, giống như dùng hành động cảm ơn Khánh Trần đã bảo vệ.

Khánh Trần ngủ không được. Nếu đổi lại một người khác gặp nhiều chuyện như vậy cũng khó lòng ngủ được.

Hắn nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm nay, xác nhận một lần nữa không có ai nhìn ra tác dụng của mình.

Dù cho Lưu Đức Trụ bị tra tấn, người khác cũng chỉ biết, có một vị thần bí đứng sau chỉ đạo Lưu Đức Trụ, nhưng không thể nào biết đó là ai.

Chuyện đêm này, xem như chẳng có dính líu gì tới hắn. Nhưng tất cả mọi đầu mối đều từ phía hắn mà ra.

Loại cảm giác này, quá thần kỳ.

Giống như chơi cờ tướng, hắn vẫn thích đứng trên cương vị người chơi, mà không phải quân cờ.

Hắn không cam lòng chịu làm một quân cờ.

Trong phòng ngủ, tiếng động tinh tế phá tan không khí tĩnh lặng vang lên, Lý Đồng Vân mò mẫm, mặc chiếc váy ngủ bước ra khỏi phòng. Cô bé lại gần ngồi cạnh Khánh Trần nói: "Anh Khánh Trần, anh cũng không ngủ được phải không?"

Khánh Trần gối lên tay nhìn cô bé: "Sao em còn chưa ngủ? Mẹ em đâu?"

Lý Đồng Vân nhỏ giọng nói: "Mẹ em ngủ rồi, chuyện lần trước em hỏi anh suy nghĩ sao rồi?"

Khánh Trần hỏi: "Chuyện gì?"

"Anh còn giả vờ cái gì. Trí nhớ của anh rất tốt, nhất định biết em đang nói đến chuyện gì." Lý Đồng Vân vạch tay áo lên nhìn: "Hôm nay là ngày 29 tháng 9. Ngày mai là ngày 30, ngày tiếp theo chính là lễ quốc khách đấy."

Khánh Trần ngẫm lại, hình như đúng là như vậy: "Ừ, chuyện này. . ."

"Chúng ta ra ngoài chơi đi, nhiều chuyện xảy ra như vậy, coi như chúng ta đi giải sầu." Lý Đồng Vân vẫn chỉ là cô bé, nói đến việc ra ngoài đi chơi, đôi mắt không tự chủ được bỗng sáng lên.

"Em muốn ra ngoài chơi thì chơi thôi, kéo theo anh làm gì?" Khánh Trần dở khóc dở cười.

Lý Đồng Vân cúi đầu: "Anh không đi, mẹ em cũng không cho đi. Mẹ em nói bên ngoài giờ rất nguy hiểm. Nhưng em cảm thấy, bây giờ bên trong thành phố mới nguy hiểm, còn ở ngoài chắc là an toàn. Trong tin thời sự đã nói, cái tổ chức kia còn những 5 người, bọn họ nhất định tìm cách bắt có lữ khách thời gian."

Khánh Trần cảm thấy lời cô bé cũng có lý, nhưng vẫn hỏi lại: "Em chỉ đơn giản là muốn ra ngoài chơi thôi đúng không?"

"Vâng, mà cũng không hẳn." Lý Đồng Vân cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nếu ngày quốc khánh không ra ngoài chơi, nhất định em phải đến trung tâm luyện thi. . . Vốn dĩ bài tập về nhà đã rất nhiều rồi, còn phải đến trung tâm luyện thi, mệt chết em. Mỗi lần họp phụ huynh, mẹ của Trương Siêu Vân đều nói với mẹ em, đã đăng ký cho Trương Siêu Vân một trung tâm luyện thi rất tốt, mà ở đấy tốt hơn ôn ở nhà rất nhiều. Nên mẹ em cũng muốn em đến đó đăng ký."

Khánh Trần ngạc nhiên. Với tính cách thông minh nhanh nhen, lại có phần trưởng thành sớm. Mà lúc này, cô bé cũng gặp phải việc khó chịu giống bao đứa trẻ khác.

Dù có sự kiện xuyên việt hay không, bọn nhỏ cũng không chạy thoát khỏi việc đến trung tâm luyện thi, dù người đó có là dòng chính của tập đoàn Lý thị tại Thế Giới Bên Trong chăng nữa. . .

Hắn cười nói: "Vậy em muốn đi đâu chơi? Mà anh cũng chưa chắc có thể

thuyết phục được mẹ em."

"Chắc chắn là được. Chỉ cần anh đồng ý thôi, còn việc thuyết phục mẹ, cứ để em." Lý Đồng Vân tự tin nhìn Khánh Trần: "Mẹ em suy nghĩ ra ngoài sẽ không an toàn, nhưng có anh lập tức sẽ an toàn."

Logic gì đây?

Lý Đồng Vân tiếp tục nói: "Chúng ta cũng không đi xa, chỉ đi địa phương xung quanh Lạc Thành, ví dụ như núi Lão Quân chẳng hạn? Em nghe nói mặt trời mọc ở đó rất đẹp."

Với Lý Đồng Vân, đến địa danh nào không quan trong, chỉ cần không phải ở trong thành phố và đến trung tâm luyện thi là được.

Khánh Trần nhìn ánh mắt chờ mong của cô bé: "Được, anh đồng ý. Nhưng mẹ em không cho, anh cũng chịu."

"Quyết định vậy đi." Lý Đồng Vân vui vẻ, lại lon ton trong chiếc váy ngủ trở về.

Đúng vào lúc này, Nam Canh Thần bỗng nhiên nhắn tin tới: "Khánh Trần, Khánh Trần, có ở đấy không?"

Khánh Trần hỏi: "Hơn nửa đêm rồi, có chuyện gì thế?"

"Lễ quốc khánh, Vương Vân mời các bạn trong lớp tới núi Lão Quân ngắm mặt trời mọc, mày có đi hay không?" Nam Canh Thần nhắn tin qua Wechat: "Nghe nói, còn có cả Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân và Lưu Đức Trụ lớp bên nữa. Mọi người nghe đến cái tên Lưu Đức Trụ ai cũng xung phong đi."

Nam Canh Thần nhắn thêm: "Đã thế, Hồ Tiểu Ngưu đứng ra mời. Mọi người không cần bỏ một xu nào vẫn đi được."

Khánh Trần ngạc nhiên, không trùng hợp đến mức vậy chứ? Cũng là núi

Lão Quân.

Đối Phương đột nhiên tổ chức chuyến dã ngoại này, sợ rằng mượn cơ hội này tiếp xúc gần hơn với Lưu Đức Trụ một bước nữa.

Dù sao, Lưu Đức Trụ vừa mới cứu bọn họ một mạng mà.

Có điều, Vương Vân mới Nam Canh Thần, mà lại không mời hắn.

Chuyện này có chút kỳ lạ.

Theo lý thuyết, đội phương đã tạo được mối quan hệ bước đầu với Lưu Đức Trụ, thì Khánh Trần và Nam Canh Thần đã mất đi giá trị lợi dụng rồi chứ.

Không hợp logic chút nào.

Hắn nhắn tin lại cho Nam Canh Thần: "Cô ấy có phải biết thân phận lữ khách thời gian của mày rồi không?"

Nam Canh Thần nhắn tin lại: "Tao không phải lữ khách thời gian."

Khánh Trần bó tay: "Được rồi, mày không phải."

Còn hàng này ngày bình thường chỉ còn thiếu việc viết bốn chữ lữ khách thời gian lên mặt thôi. Chắc rằng, Vương Vân đã phát hiện ra bí mật của Nam Canh Thần.

Cho nên, đối phương mới có thể mời thằng ngốc như Nam Canh Thần.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 76: Đừng tìm thêm kẻ thù

Đếm ngược 17: 00: 00.

Sáng sớm, tiếng chim hót bên ngoài đã truyền qua khung cửa sổ. Khánh Trần trở mình, hắn nghe thấy trong phòng bếp có tiếng xào rau.

Hắn bò người lên, thấy cửa phòng ngủ vẫn còn đóng, mà Giang Tuyết đã dậy từ sớm nấu cơm cho bọn hắn.

Giang Tuyết nhìn hắn cười: "Xem ra cháu cũng thường xuyên nấu cơm ở nhà đúng không? Gia vị nào cũng đều có."

"Vâng, ăn cơm ở bên ngoài tốn tiền quá." Khánh Trần giải thích.

Giang Tuyết nói: "Ba mẹ cháu cũng thật là, để đứa nhỏ một mình không thèm quan tâm. Yên tâm, sau này để cô nấu cơm cho cháu ăn, cháu không cần phải làm gì cả, chỉ nên tập trung vào việc học là được. À đúng, cháu có người dạy kèm rồi chứ? Hay để cô giới thiệu cho cháu một người nhá?"

Khánh Trần dở khóc giở cười, bây giờ còn định sắp xếp người dạy kèm cho mình nữa cơ đấy?

Chẳng trách Lý Đồng Vân này sinh ý định 'chạy trốn' . . .

Năm ngoài, vào thời điểm Khánh Trần còn học lớp 10, ban đêm còn phải ra ngoài làm việc vặt, còn ban ngày lên lớp mệt quá toàn nằm dài ra bàn ngủ.

Khi đó, thời điểm thầy giáo dạy toán Điền Hải Long giảng bài, nếu như bắt gặp Khánh Trần ngẩng đầu lên, thì điều đầu tiên xuất hiện trong đầu thầy

ấy là không biết mình giảng sai chỗ nào?

Giang Tuyết cười hỏi Khánh Trần: "Tiểu Vân nói cháu đồng ý dẫn nó đi núi Lão Quân chơi sao?"

"Vâng." Khánh Trần gật đầu.

"Cháu đừng chiều con bé quá. Nó muốn đi chơi đều bị cô từ chối, nên mấy lần làm loạn cả lên." Giang Tuyết cằn nhằn vài câu, song giọng nói vẫn rất dịu dàng.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Dù sao vừa mới trải qua hai lần nguy hiểm, nếu có cơ hội giải sầu cũng rất tốt. Cô bé không đáng gặp phải chuyện này, không nên để nó đè nén trong tâm trí em ấy."

"Được rồi." Giang Tuyết gật đầu: "Vậy chiều nay, sau khi cháu tan học, chúng ta bắt xe bus cùng đi, tầm hai tiếng là có thể đến nơi. Sau đó, chúng ta ở lại một đêm, sáng mai ngắm mặt trời mọc rồi trở về. Cô đã xem qua dịch vụ du lịch chỗ này, có mấy nhà dân cho khách ở được đánh giá rất cao, làm cơm cũng ngon."

Khánh Trần nhìn cô, rõ ràng cô ấy đã làm xong công việc chuẩn bị.

Hắn hỏi: "Đi có hai ngày một đêm, cháu thấy hình như hơi vội?"

Giang Tuyết trả lời: "Cô nghĩ đi sớm về sớm, còn phải cho Tiểu Vân đến trung tâm luyện thi. Có điều cháu muốn chơi thêm mấy ngày, vậy để Tiểu Vân chơi thêm chút nữa cũng được."

. . .

Khánh Trần bước vào trong lớp, đã thấy Nam Canh Thần và Vương Vân đang ngồi cạnh trò chuyện sôi nổi. Bạch Uyển Nhi còn chưa tới trường.

Hôm qua bốn người không hề bị thương, chỉ bị đánh ngất rồi nhét vào bao tải.

Sau khi được cứu, bọn họ đến bệnh viện truyền nước rồi được cho về nhà nghỉ ngơi.

Lúc này, đôi mắt Vương Vân đã đỏ lên, cô ngồi kể lại cho Nam Canh Thần chuyện xảy ra tối qua. Sau đó, trong phòng học vang lên tiếng an ủi của Nam Canh Thần.

Chuyện này, sao giống hẹn hò thế nhỉ. . .

Khánh Trần đột nhiên cảm thấy, thời điểm mình trốn học đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Giống như đang xem một bộ phim mà phải đi vệ sinh, trước khi đi nam chính và nữ chính còn nắm tay nhau thề non hẹn biển. Sau khi đi vệ sinh trở về, nam chính bỗng nhiên trở thành cậu hai của nữ chính?

Ảo diệu.

Lúc này, bản thân không biết là bộ phim này có vấn đề gì hay nước tiểu của mình có vấn đề.

Bỗng nhiên, Nam Canh Thần hỏi: "Khánh Trần, mày nghĩ kỹ chưa? Có đi núi Lão Quân hay không?"

Không đợi Khánh Trần trả lời, Vương Vân ở bên nhỏ giọng nhắc: "Tiểu Nam, đội hình chúng ta đã đủ người rồi. Hồ Tiểu Ngưu thuê xe chỉ có 47 chỗ ngồi. Trong khối đã đăng ký đủ, còn có 4, 5 người muốn đi mà không được."

Khánh Trần cười nói với Nam Canh Thần: "Các người cứ đi đi, lễ quốc khách tao cũng có dự định khác rồi."

"Ồ." Nam Canh Thần gật đầu: "Vậy tao cũng không đi. Lễ quốc khánh mày có kế hoạch gì đấy? Dẫn thêm tao nữa có được không?"

Sắc mặt Vương Vân thay đổi, nhưng Khánh Trần đã lại gần vỗ vỗ vai Nam Canh Thần: "Có người mời không đi sao được. Tao thật sự có việc, nếu không tối qua đã đồng ý với mày rồi. À đúng rồi, các cậu định lúc nào đi?"

"Ngày mai." Vương Vân nhìn thấy Nam Canh Thần xuôi xuôi, nhẹ nhõm nói: "Sáng sớm mai, mọi người tập trung ở cổng trường lúc 7 giờ. Thật xin lỗi bạn Khánh Trần, tiếc rằng lần này không thể đi cùng cậu, lần sau nhất định sẽ mời cậu sớm hơn."

Khánh Trần không để ý lắm lời khách sáo này. Khi hắn nghe thấy lịch trình hai bên lệch nhau, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều.

Dù sao, mặt trời mọc ở trên núi Lão Quân chỉ có một thời điểm, nếu mọi người cùng xuất phát đêm nay, ngày mai chắc chắn sẽ gặp nhau trên đài quan sát trên đỉnh núi. . .

Sau sự kiện đêm qua, địa vị Lưu Đức Trụ lại lần nữa tăng lên.

Thời gian nghỉ giữa tiết vừa đến, đã thấy Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, Bạch Uyên Nhi đang vây quanh cậu ta thì thầm to nhỏ. Không biết đám người này nói chuyện gì, nhưng ai cũng đều vui vẻ.

Có điều, tâm trí Lưu Đức Trụ tỏ ra không yên, thỉnh thoảng còn ngó nghiêng xung quanh, giống như đang tìm một ai đó.

Hồ Tiểu Ngưu tinh tế nhận ra điều này. Cậu ta tò mò hỏi: "Anh Lưu, anh tìm ai vậy?"

Hai từ anh Lưu này, rất giống cách gọi trong giang hồ.

Hồ Tiểu Ngưu suy nghĩ rất nhiều cũng không biết nên gọi thế nào, chỉ có cách xưng hô này đặc biệt hơn chút.

Nếu gọi Lưu Đức Trụ, có phần xa lạ.

Gọi Đức Trụ, sẽ lộ ra mình dùng trò vặt.

"À." Lưu Đức Trụ lấy lại tinh thần: "Đừng nghĩ nhiều, tôi làm gì tìm ai."

Chỉ có trong lòng Lưu Đức Trụ hiểu, không biết người thần bí kia đang quan sát mình ở nơi nào.

Mọi giây mọi phút đều phải đề cao cảnh giác, thật sự không dễ chịu chút nào. Nhưng bản thân đã được nếm quả ngọt, cùng ông chủ hợp tác giúp cậu ta thoả mãn lòng hư vinh, đã thế còn có được vàng, trở lại nhà tù có thể cải thiện đời sống sinh hoạt.

Tương lai tốt đẹp mở ra phía trước, chỉ cần ôm chặt bắp đùi ông chủ là được.

Lúc này, Lưu Đức Trụ nhớ ra điều gì, quay qua nghiêm túc nói với Hồ Tiểu Ngưu: "Có một chuyện chú nhất định phải nhớ kỹ, trong trường này tuyệt đối không được gây thù với bất kỳ một ai."

Hồ Tiểu Ngưu nghi ngờ hỏi lại: "Anh Lưu, sao bỗng nhiên lại nói chuyện này?"

"Không có gì." Lưu Đức Trụ lo lắng trong lòng, chỉ sợ các người chọc phải người không thể trêu vào, làm mất vụ làm ăn này.

. . .

Ở một nơi khác, Hồ Kim Thu mặc một bộ âu phục màu xám, đi vào bên trong toà nhà số 4 đường Hành Thự.

Anh ta đang đi bộ bỗng nhiên dừng lại, nhìn lên những tán cây ngô đồng nước Pháp.

Mùa thu, lá cây ngô đồng dần dần vàng úa, chỉ cần một cơn gió nhẹ sẽ khiến từng chiếc lá đảo qua đảo lại trên không trung rồi rơi xuống đất.

Hà Kim Thu ngây người đứng đó, cứ đứng như vậy khoảng chưng 1 giờ

đồng hồ, giống như mục đích đến đây của anh ta chỉ để ngắm cảnh, những chuyện khác có hay không, không quan trọng.

Không biết, trạng thái đó diễn ra bao lâu, phía sau anh ta có tiếng người hỏi: "Cậu không ở Kinh Thành đợi, sao lại bỏ công sức đến loại địa phương nhỏ này, lãng phí biết bao thời gian."

Hà Kim Thu lấy lại tinh thần, anh ta quay người lại nhìn Trịnh Viễn Sơn trong bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, cười nói: "Ông chủ Trịnh cũng đến đây sao? Điều này chứng minh, chúng ta có cùng suy nghĩ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 77: ACE-099

Hai người Côn Luân và Cửu Châu đứng đối diện dưới bóng cây ngô đồng nói chuyện.

Một người thanh niên, một người trung niên.

Một người mặc trên người bộ âu phục màu xám, còn người kia mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen.

Thế giới dưới bóng cây ngô đồng, bởi vì có hai người mà chia cắt làm đôi, tương phản sắc nét.

Trước kia là chiến hữu, giờ là đối thủ cạnh tranh.

"Tôi rất tò mò, cậu ở Kinh Thành xa xôi, mà một tháng tới Lạc Thành hai lần, có phải nơi này có thứ gì hấp dẫn cậu không?" Trịnh Viễn Đông dưới bóng cây ngô đồng nhẹ nhàng hỏi.

Hà Kim Thu cười: "Ông chủ Trịnh nói đùa, đêm qua Côn Luân bắt được 4 tên tội phạm. Cửu Châu có thể không đến sao? Nhân tiện đây cũng chúc mừng mọi người."

"Đây là việc Côn Luân phải làm, có gì đáng phải chúc mừng." Trịnh Viện Đông thuận tiện nói thêm: "Với lại còn có 5 người đang lẩn trốn, giờ này chúc mừng có vẻ hơi sớm."

"Việc phải làm. . ." Hà Kim Thu mỉm cười: "Ông chủ Trịnh đang nhắc nhở tôi đấy sao? Gần đây Cửu Châu đã thò tay quá dài?"

Từ hai tổ chức khác nhau thành lập, nên quy định cùng chức năng cũng

khác biệt.

Côn Luân quản lý bên trong, Cửu Châu quản lý bên ngoài.

Giống như CIA và FBI. CIA nắm trong tay 70% lực lượng tình báo ngoài nước, có thể tự quyết định hoạt động chiến tranh cỡ nhỏ. Nhưng trong nước bọn họ lại không sở hữu lực lượng rõ ràng nào.

Cửu Châu cũng vậy.

Nhưng từ khi thành lập Hà Kim Thu chưa bao giờ để quy định này trong lòng. Từ bên trong 19 thành phố, hai tổ chức Côn Luân và Cửu Châu đã va chạm lẫn nhau, có đôi khi còn xảy ra mâu thuẫn không tưởng tượng nổi.

Ngay tại Kinh Thành, hai bên vì tranh nhau cô bé lữ khách thời gian Cửu Nhiễm Đích suýt chút nữa đánh nhau to.

Lúc này, Hà Kim Thu đột nhiên hỏi: "Ông chủ Trịnh không cảm thấy sốt ruột sao?"

"Sốt ruột cái gì?" Trịnh Viễn Đông hỏi lại.

"Một khi nhóm chát Hà Tiểu Tiểu đưa ra, lữ khách thời gian sẽ tràn vào Cửu Châu. Đến lúc đó, Côn Luân không có người? Sao có thể hoàn thành nhiệm vụ chứ?"

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên có một chiếc lá ngô đồng xoay vòng tròn rơi xuống, bị Hà Kim Thu cầm vào trong tay: "Tôi biết, ông chủ Trịnh có khả năng tìm kiếm thuốc biến đổi Gen, dù cho người bình thường cũng có thể thành chiến sĩ. Nhưng ông đã từng nói với những người bạn nhỏ trong Côn Luân của mình, tác dụng phụ của thuốc biến đổi gen chứ?"

Trịnh Viễn Đông nói: "Mỗi người có một sự lựa chọn riêng, đã chọn rồi đừng nên hối hận."

"Với lại, vì sao Côn Luân đưa hồ sơ của Lưu Đức Trụ lên mức tuyệt mật?"

Hà Kim Thu hỏi: "Mặc dù người này xuyên qua, ở bên cạnh Lý Thúc Đồng là loại nhân vật cao cấp nhất ở Thế Giới Bên Trong, nhưng tôi luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng."

Trịnh Viễn Đông lắc đầu: "Tôi cự tuyệt trả lời."

Trên ngón tay Hà Kim Thu bỗng nhiên có một đồng kim tệ. Đồng kim tệ kia di chuyển tinh tế qua các đốt ngon tay của anh ta, tinh tế vô cùng. Từ khe hở giữa ngón út và ngón trỏ di chuyển qua khe hở của ngón trỏ và ngón giữa, giống như đồng tiền này có linh hồn vậy.

Mặt trước đồng tiền in hình bông lúa vàng, còn mặt sau in hình hai thanh kiếm đặt chéo nhau.

Anh ta nhìn Trịnh Viễn Đông hỏi: "Tôi tự mình đến quan sát Lưu Đức Trụ. Với ánh mắt lão già từng trải như ông chắc chắn không để tên này vào mắt, vậy sao phải đưa hồ sơ tên này lên mức cao nhất? Vì bảo vệ sao? Hay thông qua việc bảo vệ này đến bảo vệ những người khác? Hoặc để che mắt tôi?"

Đám lá rơi trên mặt đất khoảng giữa hai người bỗng nhiên xoay xoay, giống như có một cơn gió vô tình thổi qua tác động lên chúng.

Hà Kim Thu không thể nắm được tin tức rõ ràng chuyện tối qua, bởi vì Côn Luân đã phong toả tin tức.

Nhưng, anh ta hiểu rất rõ Trịnh Viễn Đông.

"Ông già." Hà Kim Thu nói: "Người ông muốn bảo vệ không phải Lưu Đức Trụ?"

Nhưng Trịnh Viễn Đông không trả lời, mà nhìn vào đồng kim tệ trên tay anh ta: "Không biết từ khi nào, người siêu phàm để lại vật cấm kỵ ACE-099 lại bị cậu gọi bằng cái tên 'Đồng tiền chân thực', có thể phán đoán lời nói thật giả."

Đồng tiền nằm trong tay Hà Kim Thu, anh ta ngạc nhiên: "Ông già, ngài thật sự biết rất nhiều chuyện nha?"

"Vật cấm kỵ ACE-099 đã biến mất từ lâu, nhưng công dụng của nó không phải là bí mật gì." Trịnh Viễn Đông trả lời.

"Được rồi, xem ra hôm nay không hỏi được điều gì, có điều." Hà Kim Thu nở nụ cười thật tươi: "Không phải tôi tay trắng ra về."

Hà Kim Thu nói xong bèn quay người rời đi, đồng tiền trong tay anh ta vang lên tiếng rên nho nhỏ.

Bởi vì, Hà Kim Thu đã đưa cho vật cấm kỵ ACE-099 một thỏi vàng nhỏ.

Trong chốc lát, thỏi vàng tan chảy hoà vào đồng tiền, nhưng hình dạng đồng tiền không phát sinh biến đổi nào.

Từ từ, những hình vẽ bên trong đồng tiền biến thành chất lỏng, tựa như mặt hồ yên tĩnh.

Hà Kim Thu lẩm bẩm: "Hết nợ nhá."

Trong chớp mắt, mặt trước đồng tiền lại ngưng tụ thành hình bông lúa, trở thành đồng tiền bình thường.

Hà Kim Thu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, anh ta cố tình mang theo 'Đồng Tiền Chân Thực' tới, nhưng ông chủ Trịnh không cho anh ta cơ hỏi hỏi.

"Không hiểu ai đưa ra đề nghị, phải di chuyển đồng tiền qua các đốt ngón tay mới kích hoạt được, thật sự khiến đối phương chú ý mà." Anh ta thở dài lẩm bẩm.

Lái xe nhìn vào kính chiếu hậu hỏi: "Ông chủ, người của chúng ta không cách nào tìm được vị trí của 5 tên tội phạm kia. Tôi nghe nói bên phía Côn Luân đã tra hỏi được chút ít manh mối, có cần nghĩ cách lấy được hay không?"

Hà Kim Thu lắc đầu: "Đây là sân nhà lão Trịnh, để ông ấy giải quyết đi."

. . .

Bởi vì ngày mai là lễ quốc khánh, nên đám học sinh nghỉ trưa xong cũng không còn tâm trí học hành. Tất cả mọi người tụ tập lại trò chuyện việc đi núi Lão Quân.

Ba giờ chiều, chủ nhiệm lớp Điền Hải Long bỗng nhiên đến thông báo cho lớp nghỉ sớm: "Dù cho lớp chúng ta nghỉ sớm, nhưng các em cũng phải hiểu rõ một điều, mình đang là học sinh khối 11. Cho nên, cần điều chỉnh lại suy nghĩ, đừng buông thả chơi cho đã."

Khánh Trần biết được sẽ ngạc nhiên, bởi vì hôm nay hắn không cần trốn học.

Hắn đã sớm rời khỏi trường học, cùng Giang Tuyết và Lý Đồng Vân bắt xe bus tiến về núi Lão Quân.

Lý Đồng Vân đeo một chiếc túi nhỏ, bên trong toàn đồ ăn vặt.

Chỉ có điều, Khánh Trần không biết, đám người Hồ Tiểu Ngưu bởi vì được nghỉ sớm mà thay đổi lịch trình. Chiếc xe đã được thuê kia, đúng 5 giờ đã có mặt trước cổng trường.

Lúc 5 giờ 20 phút, các bạn lớp 3, lớp 4 khối 11 đã về nhà lấy đồ xong xuôi, và tập trung đầy đủ trước cổng trường.

Có người hỏi Nam Canh Thần: "Ủa, Tiểu Nam, Khánh Trần đâu? Sao nó không tới?"

"Đúng vậy, hình như cậu ấy không ở trong nhóm du lịch lần này." Có người khác hỏi.

"À, lễ quốc khánh hắn nói còn có kế hoạch khác, nên không đi được." Nam

Canh Thần thở dài trả lời.

Cách đó không xa, một thành viên Côn Luân được cử theo dõi Lưu Đức Trụ, ngồi trên xe quan sát tình hình này, người đó lập tức báo cáo tin tức này cho tổng bộ: "Bên này, Lưu Đức Trụ có điểm bất thường, bọn họ thuê xe để đi du lịch. Xin chỉ thị, có nên điều thêm người đến tiếp viện không?"

Người trực ban bên phía tổng bộ trả lời: "Đội trưởng Lộ vừa nhận được tin tức, phía bắc Lạc Thành là Huyện Mạnh, có xuất hiện một nhân viên còn chưa rõ có phải là tội phạm bỏ trốn hay không? Hình như bọn chúng muốn rời khỏi Lạc Thành, đám người họ còn đang truy đuổi. Đội trưởng Lộ đưa ra chỉ thị, cử hai người theo dõi Lưu Đức Trụ, tạm thời chưa tăng cường tiếp viện. Mấy người đang bị thương của chúng ta trước tiên để họ nghỉ ngơi một ngày, chờ ngày mai bọn họ trở về sẽ cứ đến tiếp viện cho các cậu. Hôm nay hai người vất vả chút."

"Được rồi, không vấn đề gì." Hai thành viên Côn Luân trả lời lại.

Người tình nghi xuất hiện tại Huyện Mạnh, còn núi Lão Quân nằm ở huyện Z, một bắc một nam.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 78: Hành động trước đó

Ngay thời điểm, Hồ Tiểu Ngưu, Lưu Đức Trụ tập hợp với nhau, Khánh Trần đã đến núi Lão Quân trước bọn họ.

Nơi này hiện tại đông nghìn nghịt, Lý Đồng Vân bước xuống xe, việc đầu tiên cô bé làm là duỗi lưng cho hết mỏi.

Chiếc túi nhỏ trên lưng cô bé trông khá lỏng lẻo, nhìn qua có thể rơi ra bất cứ lúc nào, nhưng mãi không bao giờ rơi.

Giang Tuyết cười cười, đang định bước theo cô bé xuống xe. Bỗng nhiên, Khánh Trần từ phía sau duỗi tay cô gắng kéo cô trở lại.

"Sao vậy Khánh Trần." Giang Tuyết bị Khánh Trần kéo suýt chút nữa đứng không vững. Cô quay lại nhìn vào cậu bé, nhưng nhìn thấy ánh mắt của cậu bé này đang nhìn chằm chằm về phía ngoài cửa sổ.

Giang Tuyết chần chừ chút rồi hỏi: "Có nguy hiểm sao?"

Khánh Trần im lặng nhìn chằm chằm ra ngoài. Lúc này, hắn nhìn thấy năm người mang theo túi sách màu đen vừa bước xuống chiếc MPV màu đen.

Mỗi người trong nhóm này đều mang kính râm, quần áo trên người lại không đồng nhất, song dưới chân lại đi đôi giầy da giống nhau như đúc.

Loại giày da này hắn đã nhìn thấy trên chân của bốn tên tội phạm từng xuất hiện trong toà nhà số 4 đường Hành Thự.

Giống như bọn chúng cố tình mua sắm loại này số lượng lớn.

Trên xe, đã có người từ phía sau mất kiên nhẫn: "Các người không xuống xe được à? Không xuống thì tránh đường."

Khánh Trần chẳng thèm để tâm đến những lời này.

Mãi cho đến khi nhóm năm người kia đi vào khu vực tham quan, mới quay xuống dùng thành tâm xin lỗi đám hành khách phía dưới.

Nếu như một người có thể ghi nhớ hết mọi thứ đã nhìn qua trong cuộc sống, người đó sẽ không tin tưởng vào sự trùng hợp.

Có quá nhiều chuyện dùng hai từ 'trùng hợp' giải thích, qua đó dấu diếm đi nhiều ý nghĩ khác.

Giống như 5 chiếc dày, mà năm người kia đang đi.

Khánh Trần dường như đã hiểu ra vấn đề gì đó, nhưng còn chưa xác định cụ thể.

Đối phương đến đây không phải để du lịch, không ai trên người còn tờ lệnh truy nã mà còn tư tưởng để đi du lịch.

Tại núi Lão Quân, con đường lên xuống chỉ có một, nếu như bọn hắn bị tổ chức Côn Luân phát hiện, sẽ rất khó để chạy trốn.

Những tên tội phạm thông minh sẽ không đặt mình vào tình thế khó khăn như vậy, nhưng sao bọn chúng vẫn tới?

Tất nhiên vì nhóm lữ khách thời gian rồi.

Hai ngày trước, bên kia bờ đại dương đã truyền đến tin tức. Nếu một vị lữ khách thời gian nào mang về một loại thuốc chống được căn bệnh ung thư, mà công hiệu được chứng thực.

Họ sẽ trả một triệu một lọ, nếu lấy về một lọ thì có thể ăn uống thoải mái

một tháng.

Trước đó, có một lữ khách thời gian mang về một lọ, đã được đấu với cái giá trên trời: 1 triệu đô la.

Người mua không phải tỷ phú nào đó bị ung thư. Mà lọ thuốc này do một công ty dược mua về, họ mua để nghiên cứu xem có thể chế tạo được không.

Trên thực tế, loại thuốc này không phải là duy nhất, những lữ khách thời gian khác cũng có thể mang về một loại giống hệt như vậy.

Nếu không, lọ thuốc kia bán với giá một tỷ cũng có thể được.

Ngay tại thời điểm công ty dược kia mạnh mẽ đấu giá thành công lọ thuốc ấy, giá cổ phiếu công ty tăng một phát lên 32%.

Giữa Thế Giới Bên Ngoài và Thế Giới Bên Trong, có rất nhiều con đường mua bán. Đại gia muốn mạng sống, công ty khoa học kỹ thuật muốn khoa học kỹ thuật cao cấp, còn có đủ loại công ty thứ ba, đều có thị trường rộng lớn.

Ai cũng có thể nhìn ra giá trị tiền tài trong đó, nên có nhiều người sẵn sàng từ bỏ tất cả để có tiền.

Chắc chắn sẽ có người bí quá hoá liều.

Lúc này, bầu trời trên núi Lão Quân đã dần tối, chỉ chốc lát dòng người như biển đã tràn vào. Rất nhanh dòng người đã xoá đi dấu vết của đám tội phạm truy nã.

Giang Tuyết chờ Khánh Trần xuống xe, mới vội vàng kéo Lý Đồng Vân lại hỏi: "Thế nào rồi Khánh Trần? Cháu thấy điều gì vậy?"

Trên tay Giang Tuyết có đeo một đôi gang tay bằng len nhằm che dấu máy móc được thay thế.

"Cháu nhìn thấy năm người, rất có thể là 5 người còn lại của nhóm tội phạm đang bị truy nã." Khánh Trần nhìn quanh 4 phía nói: "Có điều, hai người cũng yên tâm. Mục tiêu của bọn họ không phải là chúng ta, nếu không hiện tại chúng ta chắc chắn không xuống nổi xe."

Giang Tuyết hỏi: "Vậy phải làm sao? Chúng ta trở về thôi."

"Chúng ta đi đã là chuyến xe cuối cùng trong ngày rồi, hiện tại muốn về cũng không có xe." Khánh Trần giải thích: "Trước đó, truyền thông có đưa tin tức của cô, họ vô tình lộ ra địa chỉ nhà mình. Nhưng hình dáng cô thế nào còn chưa có lộ, cho nên chúng ta vẫn rất an toàn."

Nhóm Khánh Trần là người không có nhiều tiền, nên bắt buộc phải đi xe công cộng. Không giống bọn Hồ Tiểu Ngưu, có tiền thuê hẳn xe riêng, thời gian cũng không bị hạn chế, thích đi lúc nào về lúc nào cũng được.

Lý Đồng Vân nói với mẹ: "Mẹ đừng lo lắng quá. Chúng ta nghe theo ý anh Khánh Trần là được rồi."

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Hiện tại tìm chỗ ở trước cái đã. Ngày mai không nên leo núi, chờ trời sáng chúng ta bắt tuyến xe sớm nhất về Lạc Thành."

Giang Tuyết đã đặt trước nhà dân, còn Khành Trần không đến phòng đơn của mình mà ở cùng một chỗ với mẹ con Giang Tuyết.

Đầu tiên, hắn đi đến nhà vệ sinh để nhắn tin cho Lưu Đức Trụ: Bảy ngày quốc khánh phải ở nhà, không được đi đâu hết.

Khánh Trần không muốn nói rõ là đi đến núi Lão Quân, như vậy sẽ dễ dàng lộ thân phận của mình. Nhưng hắn tin, chỉ cần Lưu Đức Trụ không đi, đám người Hồ Tiểu Ngưu sẽ lập tức huỷ chuyến đi này.

Có điều, Lưu Đức Trụ không trả lời lại.

Khánh Trần trở về phòng kéo rèm cửa xuống, sau đó đứng lặng người phía sau rèm, nhẹ nhàng nhìn ra phía bên ngoài.

Hắn đứng vậy hàng giờ đồng hồ, không biết mệt mỏi là gì.

Giang Tuyết nhìn hắn đứng đã lâu, vội nói: "Tiểu Trần, cháu nghỉ ngơi chút đi, để cô canh ở đấy cho."

Khánh Trần lắc đầu: "Cô không biết bọn họ hình dáng ra sao. Cô Giang Tuyết, cô nấu cho cháu và Tiểu Vân một bát mì, với lấy thịt bò khô từ trong túi của cháu ra, mọi người đã đói bụng rồi."

Cũng không phải vì hắn cảm thấy rất đói rồi, mà Khánh Trần nhận ra, hắn không ăn, Giang Tuyết và Lý Đồng Vân lo lắng cũng không dám ăn.

Nhà dân sát vách truyền đến tiếng nam nữ cười đùa, còn có tiếng nhạc sập xình vang lên.

So với khung cảnh huyên náo bên kia, thì nhà bọn hắn có phần vắng vẻ.

Lý Đồng Vân nhẹ nhàng mang một cái ghế đến sau lưng Khánh Trần, cô bé đứng lên dùng tay xoa bóp bả vai cho hắn, giúp hắn vơi bớt vẻ mệt mỏi: "Anh Khánh Trần, anh không thấy mệt sao? Nếu không nghỉ ngơi một chút. Anh cũng đã nói, bọn chúng không phải đến vì chúng ta, nên không cần gấp gáp như vậy."

Khánh Trần vẫn như cũ lắc đầu, hắn không có ý định nghỉ ngơi: "Không sao, anh còn chịu đựng được."

Giang Tuyết nhìn cậu thiếu niên trước mặt, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác an toàn. Cô nói : "Nếu không. . ."

"Xuyt." Khánh Trần không đợi Giang Tuyết nói xong đã cắt ngang.

Vào lúc này, hắn nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có hình bóng quen thuộc.

Chỉ thấy hai tên tội phạm, vừa đi vừa ngó xung quanh, từ từ tiến về phía cổng nhà dân nơi bọn họ đang ở.

Trước ngực đám tội phạm đã gài sẵn bộ đàm, một người đang dùng bộ đàm, không biết nói cái gì, nhìn sắc mặt có vẻ gấp gáp.

Trong lúc đi đường, đối phương luôn luôn để cánh tay phải bên hông.

Chờ hai người này biến mất tại cửa nhà dân, Khánh Trần cúi xuống nhìn thời gian trong điện thoại, 11 giờ 55 phút.

Đếm ngược 00: 05: 00.

Chỉ còn 5 phút.

Khánh Trần cau mày, đám bắt cóc đã tiến vào tình trạng chuận bị.

Đây là một loại chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Mục tiêu đám tội phạm, rất có khả năng ở ngay cạnh chúng ta." Khánh Trần nói.

Giang Tuyết ngạc nhiên: "Homestay Vân Thượng? Nơi đó có rất nhiều người, bọn họ đang gặp nguy hiểm."

"Vâng."

Khánh Trần buông rèm cửa sổ xuống. Hắn đi vào trong nhà vệ sinh, nhìn vào thiết bị truyền tin. Đã qua mấy tiếng đồng hồ, mà Lưu Đức Trụ chưa hề nhắn tin lại cho mình.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 79: Điệu hổ ly sơn

Giang Tuyết đột nhiên nói: "Chuẩn bị xuyên việt rồi. Tiểu Trần, tại Thế Giới Bên Trong, cô giúp gì được cho cháu không?"

Thật ra, câu nói này có ý nghĩa, trong tiềm thức cô ấy đã biết Khánh Trần là lữ khách thời gian.

Nhưng điều này không phải quan trọng, bởi vì cái đêm hắn ra tay cứu người đã lộ rất nhiều thứ.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Cô Giang Tuyết, đừng dính quá nhiều tại Thế Giới Bên Trong. Có lẽ, khi mọi người trở về, cháu đã tìm ra cách giải quyết."

Lý Đồng Vân chớp chớp mắt: "Mọi người đang nói chuyện gì vậy? Con nghe không hiểu."

Khánh Trần quay qua nhìn cô bé, cố gắng nhịn cười. Cho tới tận bây giờ, cô bé mới là người che dấu tốt nhất.

Trừ mình ra, thật sự không một ai biết thân phận lữ khách thời gian của cô bé.

Cùng lúc đó, tại phía bắc Lạc Thành, Huyện Mạnh.

Lộ Viễn dẫn đội đi qua đồi núi gập ghềnh, đường núi nhỏ tới tận trong làng. 7 chiếc xe việt dã đã dính đầy bùn đất.

Trong thôn, có ba người khác nhau gọi điện báo án, nói trong thôn xuất hiện 5 người lạ, đeo từng chiếc balo lớn vào trong núi. Trên người bọn

chúng còn có máy móc được thay thế, có người là chân, có người là tay.

Trong lúc báo an, bọn họ không h`ênói đây là những tên tội phạm nguy hiểm, chỉ đưa ra nghi ngờ của bản thân.

Một người báo án có làn da ngăm đen, trên mặt tràn đ`ây vết nhăn, nhìn qua là biết một nông dân điển hình.

Lộ Viễn hỏi: "Ngài nhìn thấy bọn chúng lúc nào?"

Trong căn phòng cấp bốn đơn sơ, ánh mắt ông cụ có vẻ hoảng hốt trả lời: "Buổi chi`êu, khoảng 3, 4 giờ, tôi vừa nhìn thấy bọn chúng lập tức đi báo án ngay."

Lộ Viễn cảm giác được có đi`êu không đúng, vội hỏi: "Bọn chúng mặc qu`ân áo thế nào?"

"Giống như mọi người trong thành phố hay mặc ấy, là qu`ân áo thể thao, gọi là gì nhỉ? Đúng r`ôi, áo jacket." Ông cụ trả lời.

"Có con gái sao?" Lộ Viễn nghiêm túc hẳn lên.

Ông lão ngạc nhiên chút r`ôi trả lời: "Hình như có. . ."

"Bọn chúng mặc áo jacket màu gì? Trong mười giây phải trả lời tôi."

Ông cụ ấp a ấp úng, muốn nói nhưng không nói nổi.

"Ông nhận bao nhiêu ti`ên để báo án giả?" Lỗ Viễn tức giận đứng dậy: "Ông có biết vì hành động báo án giả này mà hại chết bao nhiêu người không?"

Chẳng c`ân hỏi thêm đi`êu gì, bởi vì người chân chính báo án sẽ không làm như vậy.

Nếu như Lộ Viễn không sở hữu khả năng phán đoán, cũng không thể gia nhập Côn Luân.

Anh ta quay người bước ra khỏi căn phòng này. Một thành viên Côn Luân hỏi: "Người đó nói sao đội trưởng? Tôi thấy có điểm kỳ lạ nên điều tra, vợ ông ấy nói tự nhiên hôm qua chồng cầm về một sấp tiền mới tinh về nhà."

"Điệu hổ ly sơn." Lộ Viễn im lặng đứng bên ngoài suy nghĩ. Kế điệu hổ ly sơn này có ý nghĩa gì đây? Bên trong nội thành có 6 thành viên Côn Luân thay phiên nhau trực ban. Dù cho mình không có ở đó, một khi đối phương hành động, cũng khó lòng mà thoát đi dễ dàng.

Không đúng!

Lộ Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, núi Lão Quân!

Đối phương tính toán đủ mọi cách dẫn mình tới nơi hoang vu hẻo lánh này, để mình không có khả năng đến núi Lão Quân tiếp viện kịp thời.

Từ nơi này về nội thành mất chứng 4 tiếng, từ nội thành đến núi Lão Quân mất 3 tiếng.

Đám tội phạm này suy tính mọi việc, chỉ vì muốn đạt được 7 tiếng thảnh thơi này.

Cho nên, trong kế hoạch của bọn chúng, phải làm hết mọi việc trước 7 giờ.

Bầu trời ngày càng tối.

Bọn chúng muốn thi chạy trong đêm.

Đếm ngược về không.

Trở về đếm ngược 48: 00: 00

Sau khi tối tăm biến mất, trên mặt Khánh Trần vẫn còn tồn tại mặt nạ hình mèo.

Hắn đứng trong hành lang tối đen.

Mà bên trong phòng giam biệt lập, Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu 'vừa mới' tiêm cho Lưu Đức Trụ một mũi thuốc biến đổi gen.

Lưu Đức Trụ cũng vừa mới xuyên qua, nhìn thấy hai người này bỗng giật nảy mình. Cậu ta nhả từ trong miệng ra một thỏi vàng nói: "Hai vị có thể thả tôi ra trước được không? Tiêm cũng đã tiêm rồi."

Khánh Trần từ từ đi vào trong phòng giam hững hờ nói: "Vì sao không trả lời tin nhắn?"

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu liếc mắt nhìn nhau rồi lui ra, bởi bọn họ cũng không biết Tại Thế Giới Bên Ngoài xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Lưu Đức Trụ nằm trên giường cẩn thận báo cáo: "Ông chủ, không phải tôi không muốn nhắn lại cho ngài. Có điều, tôi đang đi cùng với bạn học, không sao tìm được cơ hội trả lời thôi."

Thật ra, Lưu Đức Trụ đang nói dối. Chỉ cần cậu ta dành chút thời gian đi nhà vệ sinh nhắn tin lại là được, nhưng ở trên xe chơi với bạn bè đang vui. Sau đó khi mọi người đến nơi lại tập trung cùng một chỗ tổ chức bữa tiệc dưới đống lửa, nên quên mất cả việc nhắn tin lại.

Khánh Trần còn chưa biết điều này, nên nói lại nội dung nhắn tin: "Lần này trở về, lễ quốc khánh không được ra khỏi cửa? Nhớ chưa?"

Lưu Đức Trụ ngạc nhiên: "Ông chủ, tôi đã đến núi Lão Quân rồi, khi từ núi Lão Quân trở về lập tức không ra khỏi nhà có được không?"

Lần này đến phiên Khánh Trần bất ngờ.

Hiện tại, trên chiếc xe chứa 47 người, toàn bộ đã đến núi Lão Quân.

Không chỉ có thế, đám người Hồ Tiểu Quân, Trương Thiên Chân còn bắt đầu tổ chức những cuộc chơi.

Trước khi đếm ngược về không, đám người còn đốt lửa, chơi trò chơi. Tiếng nhạc xập xình không ngừng, kèm theo tiếng cười đùa vui vẻ.

Thế Giới Bên Ngoài, tiếng nhạc vẫn còn tiếp tục.

Khánh Trần yên lặng suy nghĩ một lúc thật lâu rồi mới hỏi: "Các người đã đến núi Lão Quân? Thuê chỗ nào qua đêm?"

Lưu Đức Trụ trả lời: "Hình như tên là Home Stay Vân Thượng, có vẻ rất nổi tiếng tại núi Lão Quân. Chúng tôi gồm có 47 bạn học, mấy bạn chuyển trường từ Hải Thành bỏ tiền ra thuê nơi đó ba ngày."

Khánh Trần hỏi: "Đây là quyết định từ trước đó của các người sao? Vì sao chưa hề đề cập với tôi vấn đề này?"

Lưu Đức Trụ thấy ông chủ giường như đang tức giận, vội vàng giải thích: "Không phải quyết định từ trước, chỉ là quyết định bất chợt của nhóm học sinh chuyển trường từ Hải Thành mà thôi. Với lại, mọi người định sàng ngày 1 tháng 10 mới xuất phát, nhưng trường học cho nghỉ học sớm, nên rời thời gian xuất phát sớm hơn."

Lúc này, trong đầu Lưu Đức Trụ không ngừng phán đoán, có lẽ ông chủ không phải bạn học của mình. Bởi vì ngài ấy không biết sự việc núi Lão Quân.

Hiện tại, vẻ mặt Khánh Trần sau chiếc mặt nạ mèo đã bình tĩnh trở lại.

Homestay Vân Thượng, Giang Tuyết đã từng nhắc qua.

Thì ra, Giang Tuyết dự định thuê Homestay này, nhưng quy mô homestay này quá lớn. Mà dịp quốc khánh, nơi này chỉ nhận tiếp đón đoàn du lịch.

Điểm quan trọng chính là homestay Vân Thượng ngay cạnh homestay bọn họ đã thuê.

Khánh Trần nhìn Lưu Đức Trụ, rồi suy nghĩ đến tiếng nhạc sập xình bên cạnh, thì ra đó là nơi các người đã thuê. . .

Tuyệt!

Mấy chục người tụ tập cùng một chỗ kèm theo tiếng nhạc quá lớn, khoảng cách hơn 50 mét. Khiến cho Khánh Trần không sao nhận ra được một giọng nói quen thuộc nào.

Chắc chắn, mục tiêu đám tội phạm là Lưu Đức Trụ.

Trên núi Lão Quân, có một Lưu Đức Trụ giá trị hơn xa những lữ khách thời gian bên ngoài.

Có một điều, Khánh Trần suy nghĩ mãi vẫn không hiểu. Tại sao đám tội phạm này biết được, Lưu Đức Trụ sẽ đến núi Lão Quân?

Bởi vì bọn chúng có chuẩn bị mà đến, ngay cả địa điểm Lưu Đức Trụ thuê là Homestay Vận Thượng, bọn chúng cũng đã nắm được.

"Có tay trong." Khánh Trần bình tĩnh nói ra: "Có người báo cáo tình hình của cậu cho đám tội phạm. Đám tội phạm không chỉ biết rõ các người thuê ở đâu, mà còn biết được các người xuất phát sớm hơn dự kiến một ngày."

Lưu Đức Trụ nhìn người đeo mặt nạ mèo trước mặt: "Ông chủ, ngài đang nói gì vậy?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 80: Có nội gián

Hai từ nội gián này với một học sinh là quá xa vời. Đến cả Lưu Đức Trụ cũng không tin nổi.

Khánh Trần kéo một cái ghế ngồi trước mặt cậu ta: "Những lời tôi nói tiếp đây, hi vọng cậu ghi tạc từng câu từng chữ vào đầu. Bởi vì chuyện này liên quan đến mạng sống của cậu."

"Hiện tại, báo cho cậu một tin mừng. 5 tên tội phạm truy nã còn lại, đang quanh quẩn bên ngoài Home Stay Vân Thượng. Bọn chúng trang bị đầy đủ súng ống, xem ra ý định khống chế tất cả mọi người bên trong đó. Bọn chúng đã quan sát từ phía xa nên chưa xác định được vị trí cụ thể của cậu."

Lưu Đức Trụ sợ hãi. Trước đó một giây, cậu ta còn suy nghĩ cách trả lời Khánh Trần, sau đó từ từ thăm dò xem Khánh Trần có biết cậu ta giấu mất một thỏi vàng không?

Nhưng hiện tại, cậu ta lại phát hiện ra, không biết tính mạng của mình có còn được đảm bảo hay không?

Lưu Đức Trụ bật người dậy, nước mắt không tự chủ được đã xuất hiện: "Ông chủ, có phải người của ngài ở cạnh đó hay không? Ngài mau nói bọn họ cứu tôi đi. Đám người Côn Luân từng nói, bọn kia rất đáng sợ."

Khánh Trần chán ghét nhìn cậu ta: "Bình tĩnh, ít ra cậu cũng có thể sống thêm hai ngày. Với lại, bọn chúng có bắt được cậu cũng để lợi dụng thân phận của cậu tại Thế Giới Bên Trong, sẽ không giết người đâu mà sợ."

Lưu Đức Trụ nói: "Vậy cũng không được, bị bắt được bọn chúng sẽ biến tôi thành con vật trở hàng. Thêm nữa, đám người Côn Luân nói, nếu người

bình thường không có giá trị lợi dụng, bọn chúng sẽ giết người diệt khẩu. Chỗ tôi còn có hơn bốn mươi bạn học, là hơn bốn mươi mạng người nữa đấy."

Khánh Trần ngạc nhiên, giết người bình thường giệt khẩu?

Chết tiệt.

Nam Canh Thần gặp nguy hiểm.

Những tên tội phạm bị truy nã kia không biết Nam Canh Thần cũng là lữ khách thời gian.

Khánh Trần suy nghĩ một lúc rồi nói: "Sau khi trở về, tôi cần cậu làm hai chuyện."

"Ông chủ, ngài nói đi." Lưu Đức Trụ ngồi nghiêm túc lắng nghe.

Khánh Trần nói: "Chuyện thứ nhất, cậu cần phải làm đầu tiên là lập tức để các bạn học mỗi người một phía chạy trốn, chỉ còn cách này mới không bị đám tội phạm dần dần vây vào thế bắt ba ba trong rọ. Một điều nữa, là đừng nên gặp phải khó khăn mà cách nào cũng thử là tìm kiếm du khách khác xin hỗ trợ, bởi vì đám tội phạm này có súng. Mục tiêu của bọn chúng là những lữ khách thời gian, không phải người bình thường."

Lưu Đức Trụ lo lắng: "Ông chủ, chạy trốn được không?"

Khánh Trần nói: "Cậu chỉ có thể đánh cược bọn chúng chưa hoàn toàn chắn hết lối ra, trừ cách đó ra không còn cách nào khác."

Lưu Đức Trụ tập trung nhớ thật kỹ chuyện thứ nhất cần làm.

Khánh Trần nói tiếp: "Chuyện thứ hai, nếu các người không thể chạy trốn, điều này dẫn đến bị gom lại giam giữ cùng một chỗ. Khi đó tôi cần cậu dùng hết khả năng của mình, hỏi xem trong nhóm học sinh chuyển trường từ Hải Thành, cái đêm họ bị bắt đó, có ai bị nhốt ở một nơi tách biệt so với

những người còn lại hay không? Còn nữa, trong hai ngày tiếp theo, cậu phải ngồi nhớ lại xem, có ai trong buổi tiệc đang diễn ra mà rời đi, hoặc lúc nào cũng cầm theo điện thoại nhắn tin hay không?"

Lưu Đức Trụ suy nghĩ: "Ý ngài là nội gián khả năng trong nhóm đó?"

"Mặc dù tôi cảm thấy điều này không hợp lẽ thường, nhưng có khả năng nhất." Khánh Trần trả lời.

Bởi vì, trong những ngày này, chỉ có 4 người đó đã tiếp xúc với đám tội phạm.

Mặc dù đám người bọn họ tiếp xúc đều đã bị tóm cũng như cắt đứt liện lạc. Nhưng ai có thể biết lúc bọn họ bị bắt đã xảy ra chuyện gì?

"Đương nhiên, những bạn học khác cũng nằm trong diện tình nghi. Hai ngày này, cậu không cần làm điều gì, chỉ cần suy nghĩ thật kỹ vấn đề này là được.

Khánh Trần dặn dò xong bèn quay người ra khỏi phòng tạm giam.

Chỉ có thể ở lại hai ngày, nên hắn cần phải tranh thủ xem mình làm được những gì.

Thế nhưng, khi hắn chuẩn bị ra khỏi cửa, bỗng nhiên quay người lại nhìn chằm chằm vào Lưu Đức Trụ.

Khánh Trần luôn có cảm giác, hình như mình đã bỏ qua điều gì.

Mà đó lại là tin tức quan trọng nhất.

Con ngươi Khánh Trần biến hoá, máu trong người điên cuồng di chuyển.

Hắn đang xem lại mọi việc trong đầu.

Nơi đó chắn chắn có điều hắn muốn biết.

Tiếng bước chân, tiếng nổ, tiếng súng, từng sự việc nhỏ nhanh chóng ập đến.

Khánh Trần đi đến ngôi nhà của Giang Tuyết bị đám tội phạm phá hỏng. Hắn đứng đó nhìn lại sự việc, lặng im suy nghĩ: Đám tội phạm tiến vào Lạc Thành, nhanh chóng bắt được 3 người lữ khách thời gian, mà mục tiêu thứ tư là Giang Tuyết.

Ngay từ đầu, đám bắt cóc còn chưa hướng về Lưu Đức Trụ.

Bởi vì bọn chúng không dám, cũng cảm thấy bắt người này không có lời.

Bọn chúng nhận định, Lưu Đức Trụ là truyền nhân của Lý Thúc Đồng.

Nếu như bọn họ bắt Lưu Đức Trụ, là muốn đánh cược tại Thế Giới Bên Trong, Lý Thúc Đồng có tìm được bọn chúng hay không? Rồi qua đó giết bọn chúng?

Thua cuộc tương đương với mất mạng.

Mà bọn tội phạm này, tại Thế Giới Bên Trong khống chế rất tốt những người vận chuyển hàng cho mình thì mới có thể làm ăn lâu dài. Còn Lưu Đức Trụ ở trong tù, sao bọn họ có thể tiến vào khống chế được?

Cho nên, mục tiêu của bọn chúng không phải Lưu Đức Trụ, mà là đám người Hồ Tiểu Ngưu.

Đám học sinh chuyển trường từ Hải Thành này rất dễ dàng khống chế, biến bọn họ thành con vật vận chuyển hàng hoá, hay để gia đình đám người này ở Thế Giới Bên Ngoài bỏ tiền chuộc cũng là ý hay.

Sở dĩ bọn họ còn chưa hành động trước 12 giờ là bởi vì, không muốn Lưu Đức Trụ biết được tin tức này chạy tới Thế Giới Bên Trong.

Bởi vì, chỉ cần như vậy, bọn chúng có ít nhất hai ngày trong đó để nghĩ

cách giải quyết.

Lưu Đức Trụ sẽ là người thứ nhất bọn chúng muốn diệt khẩu.

Khánh Trần mở to mắt nhìn Lưu Đức Trụ: "Là ai đề nghị thay đổi giờ xuất phát?"

Giọng Lưu Đức Trụ có vẻ yếu: "Có một học sinh chuyển trường tên là Bạch Uyển Nhi."

Khánh Trần ngạc nhiên, Bạch Uyển Nhi sao?

Điều này không hợp lý.

Hắn không hỏi nhiều nữa, mà bước ra khỏi phòng giam.

Bên trong hành làng tối om, Diệp Văn tò mò hỏi: "Hình như hai ngày vừa rồi xảy ra không ít chuyện."

"Vâng." Khánh Trần gật đầu: "Có người muốn bắt cóc lữ khách thời gian, để vận chuyển đồ vật cho chúng. Bọn này hành động bất chấp tất cả, nhóm này ban đầu có 9 người, giờ chỉ còn 5 người. Hiện tại, bọn chúng đang vây quanh Homestay Lưu Đức Trụ đang ở."

"Homestay là gì?" Lâm Tiểu Tiếu hỏi.

"Là một loại nhà nghỉ giống nhà dân để cho người ta thuê nghỉ ngơi." Khánh Trần giải thích.

"Chú cũng gặp nguy hiểm sao?" Diệp Văn hỏi.

"Em tạm thời còn không biết mình có bị dính vào hay không?" Khánh Trần tháo mặt nạ mèo xuống nói: "Em cũng không quan tâm việc sống chết của Lưu Đức Trụ."

Hắn nhìn thỏi vàng trong tay mình. Hiện tại, Lưu Đức Trụ chính là công cụ

cho mình kiếm tiền, mà công việc này vừa mới bắt đầu đã có nguy cơ phải chấm dứt.

Điều này không phải quan trọng nhất.

Điều hắn lo lắng chỉ là việc sống hay chết của Nam Canh Thần.

"Đi thôi." Khánh Trần nói với Diệp Vãn.

Diệp Vãn ngạc nhiên: "Đi đâu?"

"Đi huấn luyện." Khánh Trần nói rất tự nhiên.

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu nhìn nhau, bọn họ không ngờ tâm lý của Khánh Trần lại vững vàng đến vậy.

Vừa rồi còn không ngừng suy nghĩ giải quyết nguy cơ.

Mà sau đó giống như một người khác bắt đầu quay lại guồng quay huấn luyện.

Khánh Trần nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của hai người, bình tĩnh nói: "Dù cho em không huấn luyện cũng chỉ ngồi không lo lắng vớ vẩn, chờ khi trở về mới tính được. Còn không bằng dồn hết tinh thần vào việc đề cao thực lực, để cho bản thân mình sau này có gặp tình huống như vậy, cũng có năng lực đối phó."

Lâm Tiểu Tiếu thở dài, đúng thật chỉ có người thiếu niên trước mặt này mới xứng kế thừa năng lực của ông chủ.

Cậu ta còn chưa thấy nhiều việc sinh tử, lại có thể sử dụng tâm lý tỉnh táo tuyệt đối áp chế hoàn toàn nỗi sợ hãi của bản thân.

Sau đó từ rất nhiều con đường, lựa chọn một con đường chính xác nhất bước đi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 81: Sinh mạng yếu ớt

Nhà tù số 18 trong đêm tối, vẫn giống trước đây hoàn toàn yên tĩnh.

Khánh Trần trở lại khu huấn luyện đã thấy Lý Thúc Đồng ngồi trên thanh xà đơn, chăm chú nhìn vào máy đọc sách. Trong đó là những thế cờ tàn mà hắn đã mang từ Thế Giới Bên Ngoài vào được Lâm Tiểu Tiếu đưa vào trong đó.

Vị sư phụ này nhìn thấy Khánh Trần trở về bèn mỉm cười nói: "Nhìn sắc mặt con, có vẻ gặp chuyện khó khăn?"

Khánh Trần ném USB trong tay mình cho Lâm Tiểu Tiếu, sau đó trả lời Lý Thúc Đồng: "Đây là tất cả những bản hợp âm, dòng nhạc cổ điển con có thể tìm được ở Thế Giới Bên Ngoài. Chắc hẳn có thể đổi được một lần giao dịch với sư phụ chứ?"

"Ồ?" Lý Thúc Đồng hứng thú nói: "Vậy con muốn dựa vào ta làm chuyện gì? Giúp con vượt qua khó khăn trước mắt sao?"

Khánh Trần lắc đầu: "Khó khăn của con sẽ do con giải quyết. Con đã nói rồi, con đường của mình con sẽ tự đi. Cho nên lần giao dịch này coi như ngài thiếu con đi."

Lý Thúc Đồng nhảy từ trên thanh ngang xà đơn xuống, thân thể lão ấy nhẹ nhàng từ không trung đáp xuống, giống như một chiếc lông nhẹ không hề có chút sức nặng nào.

Thời điểm chạm xuống đất cũng không hề xuất hiện một âm thanh nào.

Lão cười, nhẹ nhàng nói ra: "Đời ta thiếu người rất ít, nên cảm giác thiếu

một ai đó thứ gì rất khó chịu. Trong thời gian này con nên nhanh chóng suy nghĩ xem, để cho ta có thể trả nợ càng nhanh càng tốt."

"Sư phụ còn nợ ai nữa sao?" Khánh Trần tò mò.

"Có nợ." Lý Thúc Đồng cười cười: "Hiện tại người đó còn hận ta thấu xương, nên không gặp thì tốt hơn, hẹn kiếp sau trả."

Khánh Trần cảm nhận được bên trong này là một câu chuyện dài.

Lý Thúc Đồng nói thêm: "Lần này, ta nhìn được khó khăn con gặp không phải là nhỏ. Có điều ta sẽ không giúp con, dù cho con có lấy lần giao dịch này ra đổi ta cũng không giúp. Con có thể tỉnh táo không nhờ đến ta, cũng coi như mắt nhìn của ta không bị thấp xuống."

Khánh Trần đã hiểu. Tại Thế Giới Bên Trong, tạo dựng cho mình một nền tảng, mở rộng tương lai phía trước cho mình, những chuyện thế này Lý Thúc Đồng sẽ làm.

Nhưng khi bản thân mình thật sự gặp phải nguy hiểm, ngài ấy sẽ không để tâm.

Lâm Tiểu Tiểu ở bên lẩm bẩm: "Ông chủ, ngài đừng nói mình không đau lòng. Chờ cho hắn chết ở Thế Giới Bên Ngoài, tôi chờ xem phản ứng của ngài thế nào."

Lý Thúc Đồng cười: "Trên thế giới này, có một lớp chim đại bàng thuộc chi cắt gọi là chim cắt Thanh Sơn. Khi bọn chúng trưởng thành, ngay cả thuyền bay cũng không thể nào đuổi kịp bọn chúng. Nhưng lúc còn nhỏ, là gan bọn chúng rất nhỏ, không dám tự mình bay lên không trung. Có điều, khi chim cắt mẹ nhận định thời điểm thích hợp, sẽ đem tổ chim này đặt trên một ngọn núi cao. Một tổ 7 chim cắt con, đẩy từng con một xuống dưới núi."

"Nếu giương cánh lên sẽ sống, còn tiếp tục sợ hãi sẽ chết dưới chân núi. Dựa theo thống kê trong tự nhiên, chim cắt ấp trứng nở được hai ổ thì

sống sót được một con." Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Nhưng con còn sống ấy, vào thời điểm vỗ cánh bay lên sẽ làm chủ cả bầu trời ."

Khánh Trần tò mò: "Tại Thế Giới Bên Ngoài không có loài nào tên là chim cắt Thanh Sơn? Có phải nó rất mạnh không?"

"Đương nhiên là mạnh rồi." Lý Thúc Đồng nhớ lại: "Cho dù là con người, nếu không có sự trợ giúp của thuyền bay cấp A, cũng không dám trêu vào nó. Thời điểm ta bước qua cánh cửa sinh tử thứ 3, vô tình tiến vào lãnh địa của nó, bị một con chim cắt Thanh Sơn đuổi một mạch hơn 30 dặm, suýt chút nữa là chết ở đó."

Khánh Trần dường như nghĩ ra điều gì. Thời niên thiếu, Lý Thúc Đồng cũng bị đuổi cho chạy đông chạy tây, cảm giác ấy vô cùng thú vị. . .

Lúc này, Lý Thúc Đồng bỗng nhiên nói: "Không phải chỉ có người siêu phàm chết mới tạo ra vùng đất cấm kỵ. Mà ngay cả sinh vật mạnh mẽ cũng làm được, giống như loại chim cắt Thanh Sơn này cũng vậy, sau khi nó chết, thì sinh vật xung quanh thi thể nó ngày càng mạnh mẽ, thậm chí sinh ra tính công kích. Bởi vì sinh vật mạnh mẽ chết đi, sản sinh ra rất nhiều chất dinh dưỡng."

"Hiện tại không có cách nào ngăn ngừa sự khuếch tán của vùng đất cấm địa sao?" Khánh Trần hỏi: "Điều này giống như sự tăng trưởng của một loại Entropy, nếu như để vùng đất như vậy xuất hiện càng nhiều, thì vài trăm năm nữa loại người sẽ chẳng còn đất mà sống sao?"

Tăng trưởng Entropy lấy làm ví dụ cho sự phát triển vùng đất cấm kỵ tại Thế Giới Bên Trong là chuẩn xác nhất. Nó không bị hạn chế bởi quy luật tự nhiên.

Thoải mái tăng trưởng đến một ngày nuốt cả thế giới.

Cấm Kỵ Tài Phán Sở chỉ có thể ngăn chặn tốc độ, còn không có cách nào triệt tiêu hoàn toàn.

"Không có biện pháp hạn chế." Lý Thúc Đồng nói: "Có lẽ đây là nguyên lý phát triển của Địa Cầu. Một ngày nào đó không chừng khủng long sẽ quay trở lại trên địa cầu, và loài chim cắt Thanh Sơn sẽ biến thành Khủng Long Bay ở thời tiền sử. Khi đó, Địa Cầu sẽ có hình dáng khác."

"Con người sẽ phải sống sao đây?" Khánh Trần hỏi.

"Có lẽ, khi đó chỉ có người siêu phàm mới có thể sống sót." Lý Đồng Vân cười trả lời: "Con người luôn đặt mình vào vị thế người thống trị. Nhưng thế giới này sẽ dùng thời gian trả lời cho con người, không có tồn tại nào được gọi là kẻ thống trị. Có muốn ra ngoài chơi một chuyến nữa không? Ta sẽ dẫn con đi xem cái gì được gọi là vùng đất cấm kỵ."

Khánh Trần lắc đầu: "Thời gian này chắc là không được, hai ngày này con phải suy nghĩ giải quyết việc tại Thế Giới Bên Ngoài cái đã."

Lý Thúc Đồng hỏi: "Vậy con định giải quyết chuyện này thế nào?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Giết người."

"Vậy con biết giết người thế nào chưa?" Lý Thúc Đồng hỏi tiếp.

"Con chưa, nhưng con có thể học." Khánh Trần trả lời.

Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Vãn đứng bên thở dài, không ngờ hai thầy trò này này trò chuyện lại trực tiếp như vậy.

Khánh Trần nói: "Trong đầu con suy nghĩ. Hai ngày này, con nhờ Diệp Vãn luyện tập cùng mình, để con có thể ghi nhớ lại tất cả kỹ xảo chiến đấu cùng ghi nhớ tất cả phản ứng của kẻ địch. Con sẽ lựa chọn ra cách tốt nhất, qua đó nắm giữ nhiều cơ hội hơn khi chiến đấu. Song con phát hiện ra một điều, biện pháp này có thể thực hiện được, nhưng thời gian không đủ."

"Giống như cái cách mà con chơi cờ tướng đúng không?" Lý Thúc Đồng nghĩ ra một điều. Lựa chọn phương án tốt nhất, là một năng lực giải đề lấy cứng đối cứng.

Khi đối phương đánh một nước cờ, bản thân mình chứa đựng tất cả phương pháp chống lại mọi biến hoá của thế cờ. Sau đó chọn lựa một phương án tốt nhất để phá giải.

Khánh Trần chơi cờ tướng, dựa vào khả năng nhớ tất cả các thay đổi trong thế cờ tàn. Chỉ cần đối thủ đánh nước cờ nào, trong đầu hắn đã hiện rõ tất cả các phương pháp phá giải thế cờ đó.

Diệp Văn hỏi: "Chú mày đã có thuật hô hấp, cộng với thân thể do không ngừng luyện tập, đã có sức mạnh một người lính. Nhưng kẻ định có trang bị máy móc thay thế thì chú vẫn không có bất kỳ cơ hội nào.

"Thân thể vậy là đủ sao?" Khánh Trần hỏi.

"Đủ." Diệp Văn trả lời: "Nhưng phản ứng của chú sao đuổi theo được? Ý của anh là, dù cho đầu óc của cậu có rất nhiều cách đối phó, rất nhanh có thể lựa chọn ra cách tối ưu nhất, nhưng thân thể phản ứng kịp sao?"

Lúc này, Lý Thúc Đồng ngắt lời: "Thân thể xương cốt có rất nhiều, xương sọ có 29 mảnh, thân thể có 51 khúc, xương sống có 26 khúc. Chi trên có 64 khúc, chi dưới co 62 khúc."

"Trên thân thể có 12 khớp lớn, và 210 khớp nhỏ."

"Con người có khoảng 639 cơ bắp, ước chừng 6 tỷ sợi cơ tạo thành." Lý Thúc Đồng nói: "Biến hoá bên trong cơ thể con người lớn hơn rất nhiều so với cờ tướng. Cho nên đừng thử ghi nhớ tất cả biến hoá trong chiến đấu ở hai ngày này. Giết người một chiêu là đủ rồi."

Diệp Văn suy nghĩ rồi hỏi: "Ông chủ? Giết người một chiêu là đủ rồi sao?"

Lý Thúc Đồng cười cười: "Đủ rồi, dù sao. . . mạng sống con người khá mỏng giòn."

Khánh Trần ngẫm nghĩ rồi nói: "Chỉ có hai đêm, thời gian khả năng không

đủ."

Lý Thúc Đồng hững hờ phất tay: "Vậy thì khiến đám tù nhân ở bên trong phòng giam. Chỉ cho phép bọn chúng ra ngoài lúc ăn cơm. Thời gian còn lại cút trở vềcho ta. Như vậy, con cũng có thể luyện tập cả ngày."

Khánh Trần giật mình, đứng ngây tại chỗ. Dù cho sư phụ nói không giúp mình, nhưng vẫn làm ra chuyện kinh động như vậy.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 82: Luyện tập

Một nhà tù chứa hơn 3 nghìn người, chỉ vì Lý Thúc Đồng lo lắng đệ tử của mình không đủ thời gian luyện tập, nói không cho bọn chúng ra ngoài, lập tức bọn họ sẽ không được ra.

Giống như, ý nghĩa tồn tại của nhà tù này, đều bởi vì Khánh Trần.

Lâm Tiểu Tiếu đợi Lý Thúc Đồng về phòng ngủ, mới xúc động nói: "Ông chủ vẫn là tính cách ấy, quá tuỳ hứng."

Diệp Vãn suy nghĩ rồi nói: "Dù sao, Kỵ Sĩ hiện tại, có mỗi một người nối dõi. Nên ông chủ làm ra hành động như vậy cũng không quá đáng lắm."

"Đúng rồi." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Hai tên tử sĩ hôm trước chúng ta bắt được, anh giết rồi."

Khánh Trần: "? ? ?"

Lâm Tiểu Tiếu bổ sung: "Yên tâm, trước khi tiễn bọn chúng anh đã thẩm vấn rồi. Có lẽ 4 phòng Khánh thị giở trò bẩn này, nhưng nguyên nhân tại sao bọn họ muốn giết chú thì anh không biết."

Giờ phút này, Khánh Trần mới nhận thức được, cái người luôn nở nụ cười mỉm với mình, thật ra cũng không phải thuộc dạng hiền lành gì.

Chỉ có điều, khi đối mặt với kẻ địch sẽ khác, mà với bạn bè sẽ khác.

Diệp Vãn bỗng nhiên lên tiếng: "Có một chuyện chúng ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thực tế trước mắt, cao tầng Khánh thị đều biết sự tồn tại của chú, đã thế chú còn có hôn ước với gia tộc Thần Đại. Nhưng có một vấn

đề, người bên ngoài cực kỳ ít người biết chú em. Tại thời điểm trước khi xuyên qua, cậu chưa hề tham dự hoạt động nào của gia tộc, hay lộ mặt ra bên ngoài. Chắc có lẽ, trong gia tộc chỉ có mình cậu."

Khánh Trần nhíu mày: "Có lẽ bởi vì em không quan trọng? Nên không một ai thừa nhận vị trí của em."

Lâm Tiểu Tiếu lắc đầu: "Nói cậu không quan trọng cũng không phải. Chú em có thể thay thế một xuất của phòng ba, tham dự vào việc tranh đoạt vị trí cái bóng. Nói cậu là kẻ vứt đi cũng đúng, vì ngay cả tộc nhân chi cũng không bị đối xử lạnh nhạt đến vậy."

"Mặt khác." Diệp Vãn nói: "Anh điều tra thông tin của chú trên internet, mà không tài nào tìm được một thông tin nào, giống như cậu là người vô hình vậy. Không phải bởi vì cậu là loại vô danh tiểu tốt, mà có người xoá đi. Điều này cực kỳ mâu thuẫn."

Nói xong, hai người Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu nhìn chằm chằm Khánh Trần.

Khánh Trần nhíu mày: "Các anh nhìn em làm gì? Em sao biết được đã xảy ra chuyện gì."

"Haiz, quá chán." Lâm Tiểu Tiếu thất vọng: "Việc này khiến anh tò mò vô cùng, tưởng chú có thể cho anh chút đáp án cơ chứ."

Diệp Vãn nói: "Lãng phí thời gian hơi nhiều rồi đấy, tập luyện thôi. Mà trước khi bắt đầu, anh cần nhắc lại cho chú một vấn đề, là ông chủ nói không sai, tính mạng con người mỏng giòn. Chỉ cần cậu nắm giữ được phương pháp, giết người cũng không khó lắm."

Xương ngực vỡ, hô hấp sẽ khó khăn, sau đó lá phổi bị tổn thương, cuối cùng ngạt thở mà chết.

Lá lách bị rách, máu chảy ra nhiều, rất nhanh cũng bị chết.

Cho nên cách giết người đơn giản nhất là tập trung sức đánh vào một bộ phận, sẽ khiến đối phương mất khả năng chiến đấu.

Nhưng thời đại dần dần thay đổi, những chiến sĩ sẽ cố gắng tập luyện giảm bớt các bộ phận yếu hại, từ từ cải tạo thân thể.

Có người sẽ sử dụng vật phẩm mô phỏng sinh vật gắn lên cổ, dùng thứ đó để tránh cho việc bị người khác cắt cổ.

Còn có người thay đổi khớp nối, để cho mình đạt được cực hạn khả năng bộc phát.

Nhưng có một chỗ thường xuyên bị đám chiến sị máy móc coi nhẹ: phòng hộ nội tạng.

Khánh Trần nghe đến đây bèn cảm thấy kỳ lạ: "Chờ chút đã, chúng ta đều hiểu, nội tạng vô cùng quan trọng. Chắc chắn phải có rất nhiều người gắn sinh vật mô phỏng làn da ở những vị trí này chứ?"

Diệp Vãn trả lời: "À, quan trọng là Nano sinh vật mô phỏng làn da vô cùng quý. Một centimet vuông lên đến mười mấy vạn tệ. Nên bình thường chẳng có mấy người có thể bảo vệ tất cả các vị trí nội tạng, bởi vì diện tích quá lớn."

Khánh Trần đã hiểu, thì ra nghèo mới là lý do hạn chế thực lực nhất.

Diệp Vãn giải thích thêm: "Dựa vào lời nói của cậu. Những tên tội phạm đã thay thế máy móc loại thô sơ kia, chắc hẳn cũng không có cách nào bảo vệ những vị trí nội tạng."

Hay nói cách khác, Diệp Vãn phán đoán đám người đó không đủ tiền mua sinh vật mô phỏng làn da bằng hợp kim có diện tích lớn như vậy.

"Lá lách có điểm khác biệt, bởi vị trí nằm của nó. Xương sống không bảo vệ được, mà xương sườn lại càng không, dù đâm từ phía lưng hay phía bụng cũng đều đâm được." Diệp Vãn giải thích: "Có một điểm quan trọng

là không phải ai cũng biết cách bảo vệ nó."

Với lại, một khi bị đối phương đâm rách lá lách, như vậy không cần quan tâm đến nữa, vì người đó chắc chắn chết.

Diệp Vãn hỏi tiếp: "Sau khi trở về cậu có thể tìm được dao không?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Dao gọt trái cây có được không?"

"Không được." Diệp Vãn trả lời: "Nếu là dao gọt trái cây bình thường, thì ngay cả áo đám tội phạm có khi đâm còn không được."

Diệp Vãn nói xong bèn đi lên tầng 6, mở cánh cửa bằng hợp kim ra. Một lúc sau, anh ấy cầm theo một con dao bấm trở về.

Các căn phòng giam khác, phạm nhân còn đang ngủ, bị tiếng mở cửa hợp kim đánh thức, bọn hò mờ hồ nhìn thấy hình dáng Diệp Vãn vào phòng, cầm dao rời đi, nhanh chóng hoàn thành chuỗi hành động.

Diệp Vãn đưa con dao bấm dài bằng bàn tay cho Khánh Trần: "Dựa vào miêu ta của chú em, anh đoán cậu có thể cầm được thứ này trở về. Dùng thứ đồ chơi này để chiến đâu đi."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Đồ vật này em chẳng cảm nhận được chút khoa học kỹ thuật nào."

Diệp Vãn lắc đầu: "Ông chủ cho."

"Đồ vật này thực sự cần thiết trong luyện tập sao?" Khánh Trần hỏi.

"Ừ." Diệp Vãn gật đầu: "Chú không những phải quen thuộc tất cả cách tấn công và cách phòng vệ của đối thủ, mà còn phải quen thuộc với vũ khí mình sử dụng, cảm nhận được nó."

"Vâng, vậy hiện tại chúng ta bắt đầu làm gì?" Khánh Trần hỏi.

"Muốn công kích vị trí yếu hại, phải biết được nó nằm ở đâu." Diệp Vãn nói: "Nhưng vì mỗi người thân thể cao lớn khác nhau, cân nặng khác, có đôi khi xương cốt cũng khác, cho nên vị trí yếu hại cũng không giống nhau. Cậu cần phải giết nhiều người, luyện đi luyện lại, mới có thể tính toán chuẩn xác được."

Diệp Vãn nói xong bèn đưa cho Khánh Trần một đôi mắt kính: "Đeo lên, dùng chúng nhìn trong đêm."

Sau đó, toàn bộ nhà tù bỗng nhiên tối đen, thế giới rơi vào bóng tối.

Diệp Vãn dẫn Khánh Trần tới một cửa một căn phòng giam. Hai người đợi cánh cửa từ từ mở lên, sau đó Diệp Vãn tiến vào, khống chế một tên tù nhân như đã từng khống chế Lưu Đức Trụ.

Anh ta không thèm quan tâm đến tên tù nhân kia không ngừng giãy dụa, mà chỉ vào phía dưới xương sườn người này, rồi nói cho Khánh Trần nghe: "Chú nhìn này, đây là điểm yếu hại, bên trong chính là lá lách, một dao xuyên qua chỗ này, tên đó chắc chắn phải chết."

Diệp Vãn nói xong, tiếp tục dẫn Khánh Trần tới một căn phòng giam khác.

Không một câu nói thừa, vô cùng tiết kiệm thời gian.

Anh ta tiếp tục đè một tên tù nhân đang sợ hãi không hiểu chuyện gì ra, sau đó bắt đầu giảng cho Khánh Trần nghe chỗ khác biệt giữa hai người. Vì sao chúng lại có sự khác biệt này, như thế nào sử dụng sức phán đoán bản thận nhận biết thật nhanh điểm ấy.

Từ một giờ đêm đến sáu giờ sáng, Diệp Vãn lập đi lập lại hành động đó ròng rã 5 tiếng đồng hồ, dẫn Khánh Trần đến sờ toàn bộ hơn 3 nghìn tên tù nhân.

Khánh Trần cảm thấy mình giống như đang học giải phẫu, nhưng khác biệt so với sinh viên y khoa bình thường. Hắn có hơn 3 nghìn thi thể người để tăng cường kinh nghiệm.

Với Khánh Trần, đêm nay là một đêm vô cùng đặc sắc.

Nhưng với những tù nhân trong nhà tù số 18 này, lại không phải vậy, với họ đêm này vô cùng kinh khủng.

Mỗi người bọn họ đều đã trải qua một chuyện giống hệt như nhau: Cửa phòng giam mở lên, bóng tối tràn vào.

Sau đó, một tên to lớn tiến vào khống chế bọn họ, kèm theo đó là lời nói cho một người khác nghe: "Chú nhìn, đây là vị trí lá lách, chỉ cần một dao đâm vào chắc chắn sẽ chết."

Cái này so với những bộ phim kinh dị giả lập, còn kinh dị hơn gấp mấy lần những bộ phim đáng sợ nhất.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 83: Khả năng nhạy bén trong chiến đấu

Nếu như bản thân mình không bằng người khác, cách duy nhất để dành chiến thắng là đánh lén.

Như Diệp Vãn đã nói, con người không bao giờ có khả năng luôn luôn đặt mình vào vị trí chủ động. Đánh lén chỉ là giải pháp tình thế, nhưng một người theo đuổi khả năng đánh lén, mãi mãi không bao giờ phát triển được.

Khánh Trần không ngừng thử nghiệm mọi động tác tấn công, cắm đầu cắm cổ luyện tập, không biết mệt mỏi là gì.

Hắn cầm trong tay con dao bấm hàng thật giá thật. Đối thủ cũng không phải là không khí, mà chính là Diệp Vãn, máu thịt đầy đủ.

Diệp Vãn như một ngọn núi lớn, dù Khánh Trần cố gắng tấn công kiểu gì, anh ta đều có thể dễ dàng ngăn cản.

Nếu như bước đầu tiên là nhân biết điểm yếu hại.

Như vậy bước thứ hai chính là: Cách hành động.

Theo lý thuyết, cũng không có nhiều cách để đâm vào vị trí lá lách, đơn giản chỉ có mấy loại.

Nhưng Diệp Vãn dạy hắn cách làm cho đối thủ không phân biệt được vị trí mình muốn hướng tới, dẫn tới phán đoán sai lầm, sau đó vô tình mở một con đường tới thẳng vị trí lá lách.

"Nếu như ngày từ đầu chú đã khiến kẻ địch biết được mục đích của mình,

như vậy trong chiến đấu luôn luôn rơi vào thế yếu." Diệp Vãn nói: "Thời điểm thực lực của cậu còn chưa đủ nghiền ép một ai, như vậy động tác giả chính là phương pháp tốt nhất trong kỹ thuật giết người."

Khánh Trần tựa như đã nắm được điều gì.

Vừa rồi, hắn suy nghĩ chuyện này có phần đơn giản, chỉ luyện đâm thẳng thế nào, đâm nghiêng ra sao.

Không nghĩ tới, Diệp Vãn muốn dạy mình cách này.

Giống như, mình giả vờ vung dao hướng về phía cổ đối thủ, tại khoảnh khắc đối thủ ra tay ngăn cản hành động đó. Cơ thể mình sẽ dùng hết sức bật của phần eo và khuỷ tay, tạo ra một lực bộc phát, biến đổi quỹ tích con dao, đâm vào vị trí lá lách đối phương.

Cùng một mục đích đó, Diệp Vãn dạy hơn 60 cách thực hiện.

Trong đó có tới mười loại, phải dùng đến hai lần động tác giả.

Diệp Vãn nói: "Chú cần phải nhớ kỹ một điều, chiến đấu là một loại biến hoá kỳ diệu. Nếu như cậu nhìn thấy những võ sư đỉnh cao, trong một giây họ có thể sử dụng rất nhiều chiêu, nhưng trong đó chỉ có một chiêu duy nhất để tấn công."

Chiến đấu là một cuộc đấu tranh tâm lý nguy hiểm nhất.

Diệp Vãn chỉ có thể dạy cho Khánh Trần những cách làm thực dụng nhất, để trong vòng hai ngày hắn nắm được cơ sở giết người.

Về phần Khánh Trần, hắn cần phải đưa những thứ này vào bên trong đầu mình.

Bước thứ ba, chính là bước quan trọng nhất: Thực chiến.

Đầu óc biết chẳng giải quyết được gì. Diệp Vãn cho rằng Khánh Trần cần

phải hiểu cơ thể của mình làm được những gì.

Sức mạnh của mình đến mức độ nào, tốc độ nhanh bao nhiêu, điều này nhất định phải nắm rõ.

Nhưng nắm rõ thôi còn chưa đủ, còn phải khiến nó thành bản năng.

Mỗi lần rèn luyện kiểu này, Khánh Trần chỉ có thể làm được vẻn vẹn 3 giờ đồng hồ, sẽ rơi vào tình trạng kiệt sức.

Thêm vào đó, cả buổi tối hôm qua hắn chỉ đứng im trước cửa sổ. Nên tầm 9h sáng trở đi, phản ứng của hắn có phần chậm chạp trông thấy.

Lúc này, đã qua thời gian ăn cơm 2 giờ 40 phút.

Trong nhà tù, đám tù nhân đã phát hiện ra có điều không đúng, nên bọn chúng điên cuồng đập vào cánh cửa hợp kim của phòng giam.

Nhưng mặc kệ bọn chúng đập thế nào cũng không có hành động nào trả lời lại.

Mặc kệ bọn chúng thích làm gì thì làm, dù cho đập vỡ cả cánh cửa cũng vậy.

Trong số đó, cánh cửa phòng giam của Quách Hổ Thiền bị đập mạnh nhất, có lẽ tên này định dùng sức phá vỡ cánh cửa để ra ngoài.

Nhưng Lý Thúc Đồng đến từng cánh cửa một cảnh cáo đám tù nhân này, mới khiến cho không khí dần lắng xuống.

Quách Hổ Thiền đứng trong phòng giam không giận mà còn cười, nhiệt tình nói: "Ông chủ Lý, ngài đang làm chuyện gì bí mật vậy? Nói tôi nghe chút coi, nếu không thả tôi ra ngoài nhập bọn cũng được? Dù sao tôi cũng thuộc Hắc Đào, từng là một quân sư chuyên mày mưu tính kế đó."

Về phần Lý Thúc Đồng chẳng thèm để ý tên này nói gì.

Dần dần, đám tù nhân cũng yên tĩnh trở lại. Bọn chúng vẫn còn sợ chuyện đêm qua. Bọn họ cảm nhận được nhà tù này hình như không giống bình thường.

Nơi này để chứa trọng phạm, một nửa số người ở đây bị phán trên 5 năm.

Trước đó, bọn họ chưa từng gặp phải chuyện này bao giờ.

Nhưng, bọn họ có vắt hết trí óc cũng không nghĩ được, điều quái lạ đang diễn ra chỉ bởi vì một thiếu niên chuẩn bị đối mặt với nguy hiểm. Sư phụ của cậu ta muốn cậu ta có nhiều thời gian để tập luyện hơn, chỉ đơn gian thế thôi.

Thời điểm, Diệp Vãn ra hiệu có thể nghỉ ngơi, Khánh Trần lập tức nằm ra đất, ngủ không biết trời đất là gì.

Lâm Tiểu Tiếu bưng tới một đĩa cơm. Anh ta nhìn thấy đường vân lửa trên mặt Khánh Trần đã biến mất, sau đó bế đứa em lên: "Từ hãy để đám tù nhân ra, có lẽ Khánh Trần không ra ăn cơm sẽ bị nghi ngờ. Lúc nào ăn cơm, chờ hắn tỉnh lại cái đã."

Diệp Vãn gật đầu: "Có điều, giấc ngủ này phải tối mới tỉnh được. Đám tù nhân có lẽ phải nhịn ít nhất là hai bữa."

Lâm Tiểu Tiếu cười đùa hớn hở: "Không sao, ông chủ nói bọn chúng nhịn hai bữa không chết được."

Thật ra, ngay từ đầu khi Khánh Trần tiếp xúc với ba người Lý Thúc Đồng. Mọi người đều dùng thái độ hoà nhã giao tiếp với nhau.

Nên hắn còn chưa nhìn thấy mặt khác của Kỵ Sĩ hay Hằng Xã.

Một bộ mặt lạnh lùng, tàn nhẫn.

. . . .

Đến giờ cơm tối, Khánh Trần mới tỉnh dậy. Khi đó, cửa phòng giam đám tù nhân mới từ từ được nâng lên.

Thời điểm ăn cơm, đám tù nhân vô cùng cẩn thận, không một ai dám lên tiếng. Chỉ sợ bản thân mình làm ra hành động gì đó, khiến cho nửa đêm bị người ta đem ra luyện tập.

Chẳng may. . . Lần luyện tập này không chỉ nói miệng thì sao?

Sau khi mọi người cơm nước xong xuôi, loa thông báo trong nhà tù vang lên, báo cho tất cả tù nhân về phòng. Đám tù nhân lần lượt từng người một trở về.

Lý Thúc Đồng hứng thú nhìn Khánh Trần hỏi: "Sao rồi? Đã nắm được cơ bản chưa?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Chắc là tạm được. Con không ngờ trong chiến đấu, trí nhớ và suy đoán phải vận dụng hơn con tưởng tưởng rất nhiều. Có điều thuật hô hấp con luyện thời gian quá ngắn, thân thể cũng không phải tốt lắm. Sau này con nhất định sẽ chăm chỉ hơn."

Thuật hộ hấp, nếu như luyện một ngày bằng người thường luyện nửa tháng. Nhưng thời gian tu luyện của hắn quá ngắn, tính toán rõ ràng ra thì hắn mới luyện được 10 ngày.

Dù sao mức độ huấn luyện này đã vượt qua dự định ban đầu của Diệp Văn rất nhiều rồi.

Lâm Tiểu Tiểu nhìn Diệp Văn hỏi: "Lấy tiêu chuẩn của anh, thì tiến độ huấn luyện của thằng nhóc này thế nào?"

Diệp Văn suy nghĩ chút rồi trả lời: "Người bình thường kém cậu ta quá xa. Còn với bản thân tôi, thời điểm huấn luyện cách chiến đấu, phải mất ba tháng mới được như cậu ta bây giờ. Trạng thái siêu trí nhớ thật sự quá khủng khiếp. Đêm nay luyện, sáng mai luyện, giết một người không phải

mạnh lắm không thành vấn đề."

"Khuyết điểm thì sao?" Lâm Tiểu Tiếu hỏi.

Diệp Vãn trả lời: "Khuyết điểm chỉ có duy nhất một điều, kinh nghiệm thực chiến quá ít, cộng với đó hành động theo công thức quá nhiều. Gặp người bình thường thì còn đỡ, nhưng gặp được cao thủ rất dễ bị bọn họ chơi đùa. Đặc điểm này phải dựa vào khả năng nhạy bén của từng người."

Cũng giống như Khánh Trần đánh cờ với Lý Thúc Đồng chẳng hạn, cho dù hắn nắm hết tất cả biến hoá của thế cờ đó, nhưng có đôi khi không cách nào thắng được Lý Thúc Đồng.

Rõ ràng có thể thắng, mà bị buộc vào thế cờ hoà.

Đây cũng là nguyên nhân hắn chưa từng có ý định tham gia vào đội tuyển cờ tướng.

Diệp Vãn nhìn Khánh Trần hỏi: "Chú em ngủ ngon chứ?"

"Ngủ đủ rồi, đã có thể tiếp tục." Khánh Trần gật đầu. Đây chính là sự kỳ diệu của thuật hô hấp, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ, sức mạnh sẽ được khôi phục hoàn toàn.

"Đến đây, tôi cùng cậu thử chút." Lâm Tiểu Tiếu cười tươi hớn hở nói.

Anh ta nói xong, chủ động đứng giữa sân, nhấc tay vẫy vẫy Khánh Trần.

Khánh Trần suy nghĩ chút, rồi đột nhiên bộc phát lực ở chân, dao bấm trong tay đâm về phía đùi Lâm Tiểu Tiếu.

Lâm Tiểu Tiếu vui mừng nói: "Loại nghi binh này đúng là trò vặt. . . Úi! Suýt chút nữa lật thuyền trong mương."

Khánh Trần bỗng nhiên đâm về phía đùi anh ta. Cũng may anh ta phản ứng kịp, dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi dao, nếu không có lẽ đã bị chảy máu.

Khánh Trần ngạc nhiên. Trước đó Lâm Tiểu Tiếu đã nói, mình không thuộc loại chiến đấu, chỉ dùng công kích loại tinh thần.

Nhưng, anh ta dùng hai ngón tay kẹp mũi dao, năng lực này khiến hắn không tưởng tượng nổi.

Giữa người siêu phàm và người bình thường, khoảng cách không một thứ gì có thể đong đếm nổi. Cùng người siêu phàm chiến đấu, chỉ có thể là người siêu phàm.

Lúc này, Lâm Tiểu Tiếu tức giận nói: "Không phải nói chú mày đang học tấn công lá lách sao? Thế sao vừa rồi cậu lại tấn công vào đùi, mà nhát dao lại thẳng tuột thế? Đã nói học xong động tác giả và giả vờ tiến công rồi cơ mà?"

Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn Diệp Vãn hỏi: "Khả năng nhạy bén thế nào?"

Diệp Vãn trả lời: "Ngay từ đầu tôi đã không bằng cậu ta."

"Tiếp tục luyện tập, không nên lười biếng." Lý Thúc Đồng cười ha hả, rồi đứng dậy đi vào khu vực đọc sách.

"Được rồi, trước mặt huấn luyện kỹ xảo coi như là đủ. Nên dạy cậu ta cách đánh lén thế nào thôi." Diệp Vãn trả lời.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 84: Theo dõi và đánh lén

Làm cách nào trong trận chiến lấy một địch năm, ít bị ảnh hưởng nhất?

Câu trả lời này, không cần phải chiến sĩ cũng có thể trả lời được, đó là: Đánh lén.

Phục kích ở một nơi kẻ địch không biết, xuất ra một chiêu bất ngờ chí mạng, đây là cách ít tốn thể lực nhất, lại có thể gây tổn thương lớn nhất trong chiến đấu.

Cuộc chiến Khánh Trần chuẩn bị đối mặt, chỉ có thể lựa chọn đánh lén, nhằm giảm bớt lực lượng đám tội phạm truy nã.

Diệp Vãn rõ ràng đã hiểu vấn đề này, nhưng còn chưa dạy Khánh Trần kỹ xảo trên phương diện này.

Trong lòng Khánh Trần nghi ngờ, nhưng hắn sẽ không chủ động hỏi.

Khánh Trần luyện tập cùng Lâm Tiểu Tiếu, đã chứng minh khả năng ứng biến của hắn. Lý Thúc Đồng nhìn thấy điều này đã không thèm quan tâm nữa, chỉ say sưa với những hợp âm vừa mới tới tay, đắm chìm trong đó.

Huấn luyện 6 giờ, nghỉ ngơi 1 giờ. Khánh Trần sử dụng thuật hô hấp phụ trợ, lấy một cách thức không phải của con người rèn luyện cho chính mình.

Mà điều này khiến cho bản thân hắn tôi luyện nên một loại phản xạ tự nhiên, ra tay nhanh mà chuẩn xác hơn.

Hơn ba nghìn tên tù nhân vẫn như cũ bị giam giữ trong phòng, nhưng lần

này đám người này đã biết điều hơn, không dám đập phá nữa.

Nửa đêm, hôm thứ hai Khánh Trần xuyên qua, đám tù nhân không thèm kháng cự lại nữa, yên lặng chịu đựng những động tác quen thuộc ấy thêm một lần nữa ùa về.

Lần này, Diệp Vãn không phải tốn quá nhiều sức khống chế. Anh ta đứng trước phòng tối đen ra lệnh: "Nằm im trên giường" .

Tên tù nhân ngoan ngoãn, xoay người nằm úp xuống.

Diệp Vãn quay qua nói với Khánh Trần: "Hôm qua, anh đã mang chú nhận biết vị trí mặt trước. Hôm nay anh chỉ cho chú vị trí lá lách phía sau. Từ sau lưng tìm vị trí lách sẽ khó hơn, nhưng có thể đâm vào bên trong nhanh hơn, và phải sử dụng tay trái cầm dao mới được."

Đám tù nhân từng người từng người nằm úp xuống, đã có vài tên không chịu được sự sỉ nhục này mà chảy vài giọt nước mắt.

Bọn chúng không biết, đêm tiếp theo đối phương còn muốn tìm vị trí lá lách từ phía nào nữa.

Trở về đếm ngược 15: 00: 00. 9 giờ sáng.

Một cách cửa lớn bằng hợp kim trong đại sảnh bỗng nhiên được nâng lên.

Hai tên người máy giám ngục đi vào giữa đại sảnh, sau đó sử dụng chiếc loa được gắn sẵn trong đầu nói ra với Khánh Trần: "Tù nhân số hiệu 101010, có người thăm nuôi."

Diệp Vãn vui vẻ nói: "Vậy mà cử đến hai tên người máy giám ngục."

Khánh Trần quay đầu lại hỏi: "Có gì khác nhau sao?"

"À." Diệp Vãn giải thích: "Nhất sẽ đưa ra phán đoán mức độ nguy hiểm của từng tù nhân. Sau đó sẽ cử ra số lượng người máy giám mục dựa vào

phán đoán đó. Trước kia chú chỉ c`ần một tên, hiện tại biến thành hai tên."

Lâm Tiểu Tiếu nói: "Có lẽ, nó cũng nhận ra cậu ngày càng 'nguy hiểm' .

Nhất?

Khánh Tr`ần nghi ngờ, chẳng lẽ một nhà tù lớn thế này được quản lý bởi trí tuệ nhân tạo kia?"

Cho nên, hắn chưa từng gặp qua bất kỳ một giám ngục nào là người?

Lúc này, Lý Thúc Đ`ồng rời mắt khỏi những khuông nhạc cổ điển, nhìn Khánh Tr`ần nói: "Chắc là cô bé nhà Th`ần Đại kia đến. Qu`ần áo tù của con đã bị m`ồhôi ướt đẫm, nên thay một bộ khác để gặp người ta chứ."

Khánh Tr`ần lắc đ`ầu: "Không c`ần thiết."

Lý Thúc Đ`ồng ngạc nhiên: "Con không để ý đến hình tượng của mình sao? Đó là vị hôn thê của con đó. Với lại, ta đã giúp con đi`ều tra qua cô bé này. Cô bé giống như một trang giấy trắng, không giống mất tên giả dối trong gia tộc Th`ần Đại kia."

Khánh Tr`ần giải thích: "Hiện tại, dù cho đám tù nhân trong đây đang bị giam, chỉ vì che dấu thân phận của con. Nhưng bọn chúng không đi ra ngoài, không có nghĩa bọn chúng không biết Diệp Vãn đang dạy con kỹ thuật giết người, chỉ duy nhất không biết con là ai thôi. Lúc này, con mà ra ngoài gặp cô ấy, v`êsau bị người ta đi`ều tra đối chiếu thời gian, rất có thể có người biết Diệp Vãn đang dạy cho con."

Khánh Tr`ần nhìn Lý Thúc Đ`ồng nói: "Cho nên, sư phụ, con sẽ không đi gặp cô ấy, tiếp tục huấn luyện thôi."

"Ồ." Lý Thúc Đ`ồng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Khánh Tr`ần, trên mặt lão cũng d`ần xuất hiện vẻ kinh ngạc: "Hình như con nói cũng đúng."

Trở v`êđếm ngược: 9: 00: 00.

Diệp Vãn chân trần bước đi trên mặt đất, còn Khánh Trần nằm trên đất quan sát, con mắt chăm chú từng cử động của đôi chân to kia.

Giống như, mỗi động tác dù là nhỏ nhất của đôi chân ấy đều có ý nghĩa đặc biệt.

Đôi chân Diệp Vãn rất lớn, lớn một cách không bình thường.

Thế nhưng, Khánh Trần nhận ra, đối phương dù là chạy hay đi, cũng sẽ không có một âm thanh nào được phát ra.

Loại năng lực này quá quỷ dị. Từ sợi cơ theo thứ tự vận hành, từ bàn chân tới mắt cá chân, lại lên bắp chân, bắp đùi, theo mỗi lần vận động tựa như đã được tính toán tỉ mỉ.

Nhưng Diệp Vãn không hề có được khả năng tính toán khủng khiếp ấy, đây chính là 'kinh nghiệm' cùng 'phản xạ tự nhiên' mà anh ấy tích luỹ qua nhiều năm tháng huấn luyện.

Khánh Trần ghi chép tất cả vào trong não của mình. Hắn biết, bài học cuối cùng này là quan trọng nhất.

Thời gian qua đi, bỗng nhiên Khánh Trần nhắm mắt lại.

Giống như vô tình ngủ thiếp đi, lại có vẻ giống như bất chợt suy nghĩ điều gì.

Lâm Tiếu Tiếu ở bên nhìn Lý Thúc Đồng nhỏ giọng nói: "Ông chủ, cách huấn luyện này quá mệt mỏi. Chúng ta không nên vì gấp gáp nhất thời, nếu không tôi đi tìm cho cậu ấy một vũ khí sát thương lớn. Chỉ cần một viên lựu đạn hoặc một khẩu súng lục là giải quyết dễ dàng mà."

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Lần thứ nhất giết người phải thấy máu, phải cảm nhận được quá trình, dù cho răng cắn nát môi cũng phải nhớ kỹ, tự tay giết người là gì. Thời điểm mũi dao đâm vào da thịt kẻ địch, máu chảy ngược

theo con dao dính vào tay, dòng máu ấy khi đó vẫn còn mang hơi ấm của đối phương. Loại cảm giác này sẽ khiến thằng bé nhớ kỹ, tử vong là gì?"

Trở về đếm ngược 2: 00: 00.

Thời điểm trở về chỉ còn 2 tiếng cuối cùng.

Trong đêm tối, tiếng chuyển động thuỷ lực theo trật tự vang lên, vô cùng đều đặn.

Trong hành lang mờ tối, 21 căn phòng giam độc lập mở ra. Giản Sanh đã bị Lý Thúc Đồng chuyển tới một nhà tù khác, chỉ để lại mỗi mình Lưu Đức Trụ ở đây.

Lưu Đức Trụ nhìn ra ngoài trong nỗi sợ hãi. Cậu ta nhìn vào bóng tối bên ngoài: "Có ai không?"

Không một tiếng trả lời.

Cậu ta lớn tiếng gọi lần nữa: "Có ai ở đây không? Sao cửa lại mở vậy?"

Vẫn không một ai trả lời.

Một lúc thật lâu, cậu ta dùng hết can đảm bước ra ngoài.

Hành lang trống rỗng. Cánh cửa thông tới đại sảnh đã mở ra, Lưu Đức Trụ giật mình, vừa đi vừa quan sát.

Nhưng vào lúc này, cậu ta cảm giác được có điều không đúng, bỗng nhiên quay đầu lại.

Thế nhưng, phía sau lưng vẫn chỉ có bóng tối, ngoài ra không còn thứ gì khác. Có chăng là những ánh sáng yếu ớt từ những căn phòng giam khác, chiếu vào trong hành lang giao thoa với bóng tối.

Lúc này, Lưu Đức Trụ cảm thấy mình bước vào một trò chơi yên tĩnh, chỉ

một cái chớp mắt thế giới bỗng nhiên thay đổi, đáng sợ và lặng yên.

Toàn bộ thế giới, như chỉ có mình cậu ta và đoạn hành lang quỷ dị này, chẳng biết lúc nào cái chết sẽ ập đến.

Cậu bắt đầu sợ hãi, chạy như một tên điên, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, giống như có một thứ gì đó đang đuổi theo mình.

Nhưng Lưu Đức Trụ không nghe thấy tiếng bước chân, cũng như không thấy bóng người nào.

Chỉ có mơ hồnghe thấy tiếng hít thở, kéo dài và đều đặn, kèm theo nhịp độ kỳ lạ.

Có đôi khi, cậu ta cũng nghe được tiếng bước chân không phải của mình, nhưng quay đầu lại mà chẳng nhìn thấy gì, khiến cho nỗi sợ hãi ngày càng tăng lên.

Cậu ta chạy một mạch đến khu đọc sách, vửa chạy vừa thở hổn hển, sau đó nhìn cẩn thận nhìn lại phía sau một lần nữa. Vẫn không có gì.

Lúc này, cậu ta sợ hãi quay đầu lại, đã thấy một chiếc mặt nạ mèo gần sát mặt mình.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 85: Tiếng hét

"Con mẹ nó." Lưu Đức Trụ bị doạ cho suýt chút nữa hồn lìa khỏi xác, lùi lại phía sau làm đổ mấy giá sách.

Đêm khuya, trong một khung cảnh âm u yên tĩnh, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy chiếc mặt nạ quỷ dị.

Cảm giác này thật sự quá kinh khủng.

Giống như tự mình trải nghiệm qua tình tiết một bộ phim kinh dị.

Lúc này, Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu từ trong bóng tối cạnh giá sách bước ra.

Lưu Đức Trụ đã kịp hoàn hồn, thì ra ba người này nửa đêm nửa hôm thả mình ra, để trêu đùa?

Tim cậu ta vẫn còn đập thình thịch nói: "Ba ngài quá đáng thật chứ."

"Ít nói lời thừa thôi. Không biết dùng mày làm được gì." Lâm Tiểu Tiếu dẫn Lưu Đức Trụ trở về phòng giam.

Diệp Vãn nói với Khánh Trần: "Phương diện động tác có tiến bộ rất lớn, nhưng thời gian huấn luyện quá ngắn, nên vẫn chưa được hoàn hảo lắm.

Khánh Trần chăm chú lắng nghe.

Diệp Vãn nói tiếp: "Điểm quan trọng nhất của việc đánh lén là không bị người khác phát hiện. Lần thứ nhất chú tiếp cận Lưu Đức Trụ có vẻ sốt ruột, khiến cho âm thanh và dao động trong hành lang có chút biến hoá.

Ngay cả Lưu Đức Trụ cũng nhận ra, thân thể tên đó sẽ cho ra cảnh báo."

"Sau đó, mục tiêu càng lúc di chuyển càng nhanh, lúc này hô hấp và tiếng bước chân của cậu đã mất dần khống chế. Âm thanh đó anh nghe như tiếng trống, Lưu Đức Trụ cũng nhận ra rõ ràng. Nếu đổi thành một người lính đã trải qua huấn luyện, cậu chắc chắn sẽ chết."

"Vâng, em sẽ tiếp tục cố gắng." Khánh Trần để mặc chân trần bước đi.

Muốn tiếng bước chân biến mất, bí quyết ở việc nắm giữ cách phát lực và thu lực. Mà giày của hắn thuộc hàng giá rẻ, đế giày quá cứng, làm cách nào cũng không thể khống chế được.

Diệp Vãn nhắc nhở: "Thời gian chú học tập quá ngắn, chỉ có thể học được cách đi đường không tiếng động. Cậu phải nhớ thật kỹ, không được chạy. Chú còn chưa học được chạy không phát ra tiếng động."

"Vâng, em đã nhớ kỹ."

Diệp Vãn nhìn chân Khánh Trần nói: "Theo như cậu nói, sau khi trở về sẽ di chuyển chủ yếu trên đường núi. Nếu như cậu đi chân đất sẽ khiến bàn chân tổn thương, sáng hôm sau máu me be bét."

Khánh Trần lắc đầu: "Điều này không quan trọng, vết thương này sẽ nhanh chóng lành lại."

"Nghiêm khắc với bản thân mình là chuyện tốt, nhưng việc này qua đi nhớ kiếm cho mình một đôi giày thích hợp." Diệp Vãn nói: "Cậu còn gì muốn hỏi không?"

"Thật ra, trong trận chiến mà em chuẩn bị đối mặt, đánh lén mới là quan trọng nhất. Tại sao phải đến cuối cùng anh mới dạy em?" Khánh Trần tò mò.

"Đánh lén không phải là trò chơi giả lập. Kẻ thù không giống một NPC, đứng ở đó cho người chơi thích làm gì thì làm. Thực tế, sau khi cậu giết

được một người, người thứ hai cậu cần giết ngay lập tức sẽ phát hiện." Diệp Vãn nói.

"Cuối cùng, những người còn lại sẽ biết đến sự tồn tại của chú mày. Sau đó bọn chúng kết hợp, dùng hết mọi cách giết cậu. Lúc đó cậu chỉ còn cách mặt đối mặt chiến đấu, giây phút đó mới thực sự nguy hiểm nhất."

"Cái mình cần làm là khiến đối thủ không biết sự tồn tại của mình. Cái gọi là đánh lén, chỉ là một hai người ban đầu, cho nên anh chỉ dạy chú ẩn nấp thời gian ngắn nhất. Nhưng khi bọn chúng phát hiện ra cậu rồi, lúc đó nguy hiểm thực sự ập tới, cho nên hầu hết thời gian anh dạy chú cách chiến đấu."

"Thế nhưng." Khánh Trần bỗng nhiên đưa ra ý kiến: "Em sẽ không dùng mạng sống của mình ra đặt cược, nếu em cảm giác được nguy hiểm, sẽ bỏ chạy."

"Điều này anh ủng hộ chú." Diệp Vãn nói: "Trên đời này, chẳng có thứ gì quý giá hơn mạng sống mình. Nếu như vì cứu một người bạn ngồi cùng bàn, mà phải dùng mạng sống mình trả giá, quả thật không đáng. Nhưng cậu phải hiểu rõ một điều, mình khống chế được thì không gọi là Huyết Tính. Có đôi khi, phải tự mình đối mặt với một việc, mới có thể hiểu rõ sự lựa chọn của bản thân."

Diệp Vãn tiếp tục nói: "Ông chủ đã nói rồi, trong xương cốt của cậu có chứa một loại nhiệt huyết. Kiểu như ngày đầu tiên cậu đến đây đã dám liều mình đánh cờ với ông chủ. Thứ đó thuộc về cậu, không thể quên được, cũng không thể biến mất. Cậu còn nhớ thế cờ tàn Tứ Khấu Cầm Vương kia không? Tốt qua sông, không phải không muốn quay đầu, mà là không thể."

Khánh Trần dường như hiểu ra điều gì.

Lúc này, Diệp Vãn kéo chiếc ghế dựa ở khu đọc sách tới trước mặt Khánh Trần. Khánh Trần tò mò hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Diệp Vãn suy nghĩ rồi nói: "Đợt chút nữa. . . không phải, hai ngày sau cậu sẽ hiểu."

Diệp Vãn nói tiếp: "Còn một câu ông chủ không nói, vậy anh tự tiện thay ngài ấy nói."

"Câu gì?" Khánh Trần nghi ngờ.

Diệp Vãn cười nói: "Còn sống trở về."

. . .

Đếm ngược 00: 05: 00.

5 phút cuối cùng.

Khánh Trần đến trước mặt Lưu Đức Trụ, bình tĩnh nói: "Nói lại hai điều tôi bảo cậu phải làm?"

Lưu Đức Trụ sợ hãi: "Thứ nhất, sau khi trở vềnói với tất cả bạn học chạy trốn. Thứ hai, còn nếu không chạy trốn được, hỏi xem ai là người bị đám tội phạm gặp riêng."

"Được rồi. Thế hai ngày vừa rồi, cậu có nhớ ra điều gì không? Ai là người suốt ngày cầm điện thoại nhắn tin? Hoặc ai thỉnh thoảng lại vào nhà vệ sinh?" Khánh Trần hỏi.

Lưu Đức Trụ yếu ớt trả lời: "Bọn chúng ai cũng đi nhà vệ sinh. Còn dùng điện thoại, ai cũng dùng nhiều. . . Ông chủ, tôi lúc đó chỉ mải mê chơi đùa, thật sự không để ý mấy chuyện này."

Khánh Trần thở dài. Nếu như mình có lựa chọn khác, sẽ không chọn thằng này.

"Nhớ kỹ, đám tội phạm đó rất muốn biết bí mật trên người cậu. Nhưng cậu phải hiểu rõ điều này, bọn chúng biết được thông tin ấy lúc nào, cậu sẽ

chết lúc đó."

Khánh Trần lạnh lùng nói: "Lần này sai lầm của cậu không thể tha thứ. Sau khi chuyện này qua đi, tôi sẽ cho cậu thưởng thức sự tàn khốc của thế giới này. Đương nhiên, cậu còn sống cái đã."

Hắn nói xong, bèn nhìn xuống cánh tay của mình.

Đếm ngược, 00: 00: 01.

Trở về.

Bóng tối ập đến, tiếp theo là tiếng nhạc, tiếng cười đùa.

Thời gian tại Thế Giới Bên Ngoài tạm thời dừng lại, cuối cùng lại lần nữa bắt đầu.

Một giây trước thân thể vẫn còn trong phòng giam biệt lập mờ tối. Một giây sau, cơ thể đã bị đống lửa to trước mắt chiếu lên người, ánh sáng không ngừng di chuyển.

Lưu Đức Trụ mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào đống lửa trước mặt mình, còn có bạn học bên cạnh liên tục hoan hô nhảy múa. Khiến cậu ta chưa thích ứng kịp.

Ánh sáng mờ mờ bị cắt đứt, niềm vui và sự sung sướng cũng biến mất.

Bản thân Lưu Đức Trụ đã tách biệt với đám bạn học mà nụ cười vẫn còn hiện nguyên trên môi kia.

Trong đầu cậu ta không những nhắc nhở bản thân: Nguy hiểm!

Cậu ta nhớ lại những điều Khánh Trần dặn dò. Cậu ta lập tức đứng bật dậy, hét lớn: "Chạy! Mọi người chạy mau! Chúng ta gặp nguy hiểm rồi! "

Thế nhưng, khung cảnh trước mặt không giống như trong tưởng tượng cậu

ta. Không phải khung cảnh tán loạn, mỗi người chạy mỗi ngả, mà đám bạn học ngây người nhìn cậu ta.

Các bạn học nghĩ mãi không ra, vừa rồi Lưu Đức Trụ còn cười đùa hớn hở, bỗng nhiên trên mặt hiện ra vẻ sợ hãi, vội vàng?

Chỉ có Hồ Tiểu Ngưu phản ứng kịp thời. Với các bạn học, thời gian là không có ngắt quãng, liên tục liền mạch.

Nhưng với lữ khách thời gian, bọn họ vừa trải qua hai ngày tại Thế Giới Bên Trong.

Cho nên, không phải Lưu Đức Trụ vô duyên vô cơ đưa ra lời cảnh báo, mà ở Thế Giới Bên Trong đã trải qua một chuyện gì đó vô cùng đặc biệt.

Hồ Tiểu Ngưu bật dậy hỏi: "Anh Lưu, chuyện gì xảy ra vậy?"

Lưu Đức Trụ gạt đám bạn học vây quanh mình ra, lớn tiếng nói: "Nếu mọi người không đi sẽ không kịp, bọn tội phạm đã vây quanh đây. Được rồi, được rồi, các người không đi tao đi."

Thế nhưng, lời của cậu ta đã vô cùng rõ ràng, mà các bạn học vẫn như cũ không hiểu chuyện gì.

Hồ Tiểu Ngưu sợ hãi, cậu ta liếc nhìn Trương Thiên Chân, rất nhanh đã quyết định theo sau Lưu Đức Trụ.

Có điều, bọn họ vừa mới đến cửa sân, đã có hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát tiến lại hỏi: "Chào mấy bạn trẻ, sao vẻ mặt các bạn hoảng hốt vậy?"

Lưu Đức Trụ nhìn thấy có người mặc đồng phục cảnh sát, lập tức mừng rỡ như điên nói: "Chú cảnh sát, xung quanh đây có tội phạm."

Hai người trung niên mặc đồng phục cảnh sát nhìn nhau, sau đó rút súng từ bên hông ra. Hai người chia ra, một người chắn trước người Lưu Đức Trụ,

người còn lại chắn trước H`ôTiểu Ngưu. Một người nhỏ giọng nói: "Có tội phạm? Sao tôi không thấy vậy?"

Một người khác lạnh lùng nhìn H`ôTiểu Ngưu: "Mày mà la lên, tao cho một phát chết tươi. Quay vào."

H`ôTiểu Ngưu sợ hãi nhìn đ`ầu súng đang dí vào ngực của mình.

Đ`ầu súng còn có ống giảm thanh!

Ác Mộng Của Đêm - Chương 86: 7 tên bắt cóc

Tại Hải Thành, Hồ Tiểu Ngưu đã từng đến khu tập bắn hợp pháp được nhà nước cấp phép. Cậu ta từng nghe giáo viên ở đây giảng giải.

Không cần nghĩ đến việc tại sao đám tội phạm này có được súng. Chỉ riêng việc kiếm được ống giảm thanh trong nước cũng không dễ dàng gì, đám buôn lậu chuyên nghiệp cũng rất ít buôn thứ đồ chơi này.

Với lại, phần lớn ống giảm thanh không hề giống trong phim, khiến âm thanh hạ thấp đến vậy. Món đồ này cùng lắm có thể giảm âm lượng từ 140 về 120, không đột biến mấy.

Ống giảm thanh luôn được truyền hình phóng đại, thành món đồ thần thoại.

Có điều, rất ít loại súng sau khi phối hợp với ống giảm thanh, kèm theo tốc độ đạn giúp cho âm thanh hạ xuống cực nhỏ.

Khẩu Glock 34 mà tên tội phạm kia cầm trong tay chính là một trong số đó.

Hồ Tiểu Ngưu hiểu được, đám người này vô cùng chuyên nghiệp, thậm chí trong số họ có người đã từng tham gia tổ chức lính đánh thuê bên nước ngoài.

Lưu Đức Trụ rơi vào tuyệt vọng, biến đổi này quá mức đột ngột. Ông chủ chỉ nhắc mình là có tội phạm quanh đây, nhưng không hề báo cho mình bọn chúng giả làm cảnh sát.

Hồ Tiểu Ngưu hít một hơi thật sâu rồi nói: "Làm theo bọn họ."

Ba người bọn họ bị họng súng dí vào lại trong sân.

Cùng lúc đó, cửa sau có 5 người tiến vào c`âm súng khống chế nhân viên khách sạn Vân Thượng, ông chủ khách sạn, và hai thành viên Côn Luân từ trong khách sạn đi ra.

Những người này hành động còn nhanh hơn suy đoán của Khánh Tr`ần. Trước 0 giờ, đã đi`âu tra rõ ràng nơi này, sắp xếp đâu ra đó, vừa mới trở lại đã ra tay.

Bọn họ lựa chọn lúc này mới hành động, bởi vì sợ thành viên Côn Luân báo cho nhau tại Thế Giới Bên Trong, cho nên dùng cách này để tối ưu hoá thời gian nhất có thể.

Có vài bạn nữ đang đứng tại chỗ không ngừng la hét.

Một tên tội phạm đã bắt đ`âu đưa súng lên, bóp cò súng, viên đạn bay thẳng đến bắp chân một thành viên Côn Luân, vô cùng dứt khoát gọn gàng.

Thành viên Côn Luân ngã xuống, miệng mím lại, không để phát ra một tiếng kêu rên nào.

Một tên tội phạm khác chuyển hướng họng súng lên người H`ồ Tiểu Ngưu, Lưu Đức Trụ, lạnh lùng nói: "Ngậm miệng vào, nếu không bạn học của bọn mày sẽ chết ngay lập tức. Còn bên ngoài Homestay, có rất nhi`âu người vô tội cũng sẽ chết. Bọn mày nhìn xem, người bạn Côn Luân này rất thông minh, biết rằng nếu mình càng kêu lớn càng hấp dẫn những người vô tội bên ngoài. Song, cả cái núi Lão Quân này, sẽ chẳng có ai cứu nổi các người đâu. Càng nhi`âu người tới đây, thương vong sẽ càng lớn."

"Với lại, thằng nhóc này hiểu rất rõ. Có thể đến cứu các người, nhanh nhất cũng phải 6 tiếng nữa mới có thể đến đây. Cho nên, bọn mày trật tự cho tao, nếu không muốn chọc chuyện này lớn thêm."

Thành viên Côn Luân ngã xuống từ từ nhắm chặt mắt lại, cơn đau càng lúc càng dữ dội, khiến cho m`ồ hôi không ngừng túa ra. Nhưng anh ta vẫn như

cũ, không nói một lời nào.

Lúc này, một tên tội phạm mặc áo đen, đến trước đám học sinh. Gã ta mỉm cười nói: "Thật sự vui mừng vì có thể gặp mọi người tại núi Lão Quân này. Đừng nên hoảng sợ, bọn tao không có hứng thú với đám người thường chúng mày, chờ tao bắt hết đám người lữ khách thời gian ở đây, sẽ dẫn bọn chúng đi ngay. Cho nên, bọn mày liệu mà nghe theo lời bọn tao chút, được không? Nếu như mọi người phối hợp tốt, chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc."

Trong đám bạn học, Vương Vân bỗng nhiên lên tiếng: "Mọi người đừng hoảng sợ, đừng nên hại chết đám người Hồ Tiểu Ngưu."

Hồ Tiểu Ngưu và Chương Thiên Chân liếc mắt nhìn nhau, không biết họ đang suy nghĩ điều gì?

Còn Lưu Đức Trụ chỉ có một suy nghĩ trong đầu: Đám tội phạm này không chỉ có 5 người, tin tức của ông chủ sai rồi.

Lúc này, tâm trí các học sinh vô cùng sợ hãi. Bọn họ sợ súng và sợ những bạn của mình đang bị khống chế kia. Lời nói kia như một lời động viên, khiến mọi người bình tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng sụt sịt nho nhỏ.

Vừa rồi, tiếng hét vang lên bên trong homestay Vân Thượng khiến mọi người bên ngoài chú ý.

Homestay bên cạnh, chủ nhà đang chuẩn bị đồ ăn ngày mai cho khách, bỗng nhiên bỏ tạp dề xuống, bước ra bên ngoài.

Người này đứng ở đường lớn, nhìn vào bên trong cánh cổng quan sát.

Ông ta nhìn thấy một vị mặc đồng phục cảnh sát đứng ngay tại cổng, giống như đến phiên trực của người này.

Lòng tò mò của ông ta thúc đẩy ông tiến lại gần hỏi: "Đồng chí cảnh sát, nhà bên cạnh có chuyện gì vậy?"

Người trung niên mặc đồng phục cảnh sát từ tốn trả lời: "Có tên say rượu phá đám, đừng xem nữa, trở về đi."

"À à, vâng." Người chủ này gật đầu, dự định trở về homestay của mình.

Nhưng ông ta vừa đi vừa cảm giác có điều không đúng. Ông chủ nhẹ nhàng lấy từ trong túi của mình ra chiếc điện thoại. Ông ta định khi về nhà mình sẽ gọi cảnh sát hỏi thăm chút tình hình.

Có điều, không chờ ông ta đến được nhà của mình, đã cảm thấy phía sau mình bị một chiếc dao lạnh buốt, đâm xuyên qua sương sườn ông ta, thọc sâu vào phổi, lên tận trái tim.

Người đó vừa đâm vừa dùng bàn tay có đeo găng tay bịt miệng ông chủ homestay, sau đó kéo ông ta vào bên trong Homestay Vân Thượng.

Tiếp theo, người mặc đồng phục cảnh sát lại lần nữa bước ra ngoài cổng, sau đó đóng chặt cổng lớn homestay Vân Thượng, giống như anh ta chỉ đứng canh công từ nãy đến giờ không hề nhúc nhích.

Cánh tay người này lúc nào cũng đặt ngay tại hông.

Lúc này, bên trong Homestay Vân Thượng, tất cả mọi người đã được tập trung về phía sân sau. Nhóm học sinh bị doạ cho ngồi ôm đầu run rẩy. Mà đám tội phạm thì cầm theo một chiếc túi đen, đến tịch thu điện thoại từng người.

Trước khi bọn chúng bỏ điện thoại vào trong túi, còn cẩn thận tắt máy đi.

Lưu Đức Trụ, Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân cũng bị gom vào cùng chỗ này. Một tên tội phạm mặt sẹo đến trước mặt ba người, tên nay nhẹ nhàng mở ra chiếc túi đen.

Ba người ngoan ngoãn lấy điện thoại của mình bỏ vào trong đó. Nhưng tên tội phạm này không hề đi luôn, mà đứng đó nhìn chằm chằm Hồ Tiểu

Ngưu.

H`ôTiểu Ngưu thở dài, cậu ta lấy từ trong túi qu`ần ra một chiếc điện thoại khác, bỏ vào trong túi.

Tên tội phạm cười khẩy, sau đó d`ồn cả ba người vào một nhóm cùng đám bạn học.

Một tên tội phạm mặc áo đen khác đến trước mặt Lưu Đức Trụ. Tên này mỉm cười nói: "Tao cho mày một cơ hội, nói cho tao biết. Vì sao khi mày trở v`êđã phát hiện ra hành động của bọn tao? Còn nữa, mày còn biết rất rõ bọn tao đã vây quanh chỗ này r`ồi?"

Lưu Đức Trụ ngậm miệng, tay chân run rẩy, thật sự hiếm thấy vẻ mặt cứng rắn ấy.

Tên tội phạm vẫn bình tĩnh cười nói: "Mày không nói đúng không? Vậy theo tao đoán. . . mày còn có một người bạn là lữ khách thời gian đang ở bên ngoài đúng không?"

Lưu Đức Trụ bỗng nhiên cảm giác được, đám người này dù đã đoán ra được đi`âu gì, nhưng không h`êhoảng hốt.

Chẳng lẽ, bọn chúng còn có át chủ bài chưa lật? Hoặc là, đám tội phạm vẫn chưa lộ ra toàn bộ?

. . . .

Giờ phút này, Khánh Tr`ần đứng lặng yên trong phòng, trong lòng bàn tay vẫn nắm thật chặt con dao bấm. Phía sau lưng vẫn là hai người Giang Tuyết.

Khánh Tr`ần dường như nghe thấy tiếng gì, nhưng hắn không h`ebiết được đó là tiếng súng có giảm thanh.

Chỉ có đi`âu, ông chủ homestay bọn họ đang thuê, sau khi ra ngoài còn chưa

có trở về.

Giang Tuyết nhìn thấy con dao trong tay Khánh Trần bèn giật mình nói: "Tiểu Trần, cháu định làm gì vậy?"

Khánh Trần cởi chiếc giày ra, quay người bước ra bên ngoài: "Cô Giang Tuyết, cô nhớ phải cùng Tiểu Vân ở chỗ này, khoá thật chặt cửa đừng ra ngoài. Cô yên tâm, cháu không sao đâu."

Giang Tuyết phía sau lại nói: "Có cần cô giúp gì không? Cô có máy móc thay thế?"

Khánh Trần quay đầu lại, đăm chiêu suy nghĩ rồi trả lời: "Nhưng cô không biết cách chiến đấu. Cứ tin tưởng ở cháu, cháu sẽ trở về.

Hắn nói xong, lập tức hoà vào màn đêm bên ngoài.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 87: Nhiều hơn 3 người

Gió núi nổi lên.

Núi Lão Quân cao hơn 2 nghìn mét so với mặt nước biển, nằm giữa dãy núi Phục Ngưu.

Vào ban đêm, gió núi thổi vừa mạnh vừa lạnh.

Ngoài trời, không khí đã kết thành sương mù, khi hừng đông mới dần tan biến. Tất cả những đồ vật gì đang để ngoài trời đều sẽ có một lớp hơi nước trên bề mặt.

Trong sân, đang có người ném vào những tấm gỗ vào trong đống lửa, lập tức ánh lửa góc đó cũng bị miếng gỗ che đi.

Ánh lửa chập chờn, khúc xạ làn sương mù đang dần dày đặc, giống như điểm giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, tạo nên khung cảnh đêm huyền diệu.

Trong bóng tối, có một thiếu niên, tay cầm chắc con dao bấm. Hắn lặng yên đi giữa điểm giao nhau của sương mù và bóng tối, quan sát đánh giá đám tội phạm đang gác bên ngoài ngôi nhà.

Đến lúc này hắn mới dần dần hiểu được những lời Diệp Vãn nói.

Mạng sống con người quá yếu ớt, chỉ cần một con dao đâm vào tim, mặc kệ người đó có vĩ đại bao nhiêu cũng sẽ chết.

Nhưng giết người không phải việc dễ dàng.

Bởi vì hành động tiếp theo là việc ác độc nhất trên thế giới này.

Khánh Trần ăn trộm được một chiếc khăn quàng cổ, lập tức che giấu khuôn mặt mình lại, không nói lời nào.

Trên núi đã bị cắt đứt tín hiệu liên lạc. Đám tội phạm vì sự an toàn của chính mình, trước ngực người nào cũng có một chiếc bộ đàm.

Khánh Trần nhìn thấy, tên canh gác ở cổng kia, cứ 10 phút là nói điều gì đó vào bộ đàm.

Bỗng nhiên, một cơn gió núi thổi vào, đống lửa trong sân đột nhiên bừng sáng. Ánh sáng chiếu đến tận phía sân bên ngoài.

Lúc này, Khánh Trần ở một góc khuất cảm nhận được, có thể ánh lửa bất chợt kia khiến cho tên tội phạm đang canh gác nhận ra điều gì. Tên này nghi ngờ nhìn về phía mình, cũng tiến lại gần chút xíu.

Khánh Trần căng thẳng.

Nhưng vào lúc này, Lý Đồng Vân bỗng nhiên xuất hiện tại cửa Homestay.

Cô bé đứng trước cửa, rụt rè hỏi tên tội phạm: "Chú cảnh sát ơi? Chú thấy mẹ con đâu không?"

Tên tội phạm ngạc nhiên hỏi: "Mẹ của cháu? Chú không thấy. Cô bé đáng yêu, cháu qua đây, chú giúp cháu tìm mẹ có được hay không?"

Giây phút đó, tên này giường như cảm nhận được điều gì đó không đúng!

Kẻ địch đột kích!

Tên tội phạm tự nhiên vung cánh tay trái kèm theo chiếc gậy cảnh sáy lên, tay phải chuẩn bị rút súng bên hông.

Ánh lửa lại lần nữa chiếu đến, chập chờn trong sương mù.

Trong màn sương mù dày đặc, không biết từ lúc nào đã có thêm một người thiếu niên đứng cạnh gã.

Gần ngay trước mắt, khoảng cách vừa bằng sải tay.

Khánh Trần gập người xuống né cây gậy của đối phương đang vung tới. Hắn di chuyển tựa như cơn gió núi áp sát vào người tên tội phạm.

Khánh Trần đâm con dao về cánh tay trái đối phương đang muốn rút súng. Tên này nhận ra, con dao đã tới rất gần, không còn cách nào có thể rút súng ra được, nên vội vàng co tay lại.

Lưỡi dao của thiếu niên hướng xuống dưới, nên tội phảm hành động theo bản năng. Gã ta di chuyển hai tay xuống ý định đánh vào cánh tay kẻ địch.

Nhưng Khánh Trần giường như đã đoán được nên lùi về sau nửa bước, khiến cho tay trái và gậy của tên tội phạm đánh vào không khí.

Hỏng rồi.

Tên tội phạm ngạc nhiên nhìn vào trong bóng tối.

Nhưng gã chỉ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của kẻ địch, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đang lúc, chiêu thức của tên tội phạm lỡ chớn, con dao bấm sắc lẹm trong tay thiếu niên lại lần nữa xuyên qua làn sương mù.

Nhắm tới khe hở của hai cánh tay và vùng eo.

"Hô hấp."

Lý Thúc Đồng đã nói. Cuộc chiến giữa hai con thú dữ, điều quan trọng nhất là hô hấp.

Hô hấp chính là chìa khoá nắm giữ sự tỉnh táo kèm và lượng oxi bổ sung cho cơ thể. Một người hiểu rõ căn nguyên của hô hấp, đầu tiên là điều khiển được cơ thể mình, sau đó là điều khiển hết tất cả mọi sự.

Ai là thợ săn, ai là con mồi, do chính mình tự chọn.

Bên trong khuôn mặt Khánh Trần được che bởi chiếc khăn quàng cổ, từng đường vân lửa thi nhau hiện ra.

Giống như tất cả lực lượng của hắn tích xúc vào cánh tay phải, truyền vào trong thân dao, mạnh mẽ đâm xuyên qua lá lách của tên tội phạm.

Ánh mắt tên tội phạm trợn lên như mắt cá.

Trong thời gian ngắn ngủi vài giây chuyện gì xảy ra vậy?

Thiếu niên che mặt tiến đến kèm theo một chuỗi động tác liên mạch, tự nhiên. Giống như đối phương đã tính toán toàn bộ quỹ tích, biết mình sẽ vung gậy cảnh sát lên, biết mình sẽ không rút súng bởi chiêu nghi binh kia, lại biết cả mình sẽ dùng hai tay mạnh mẽ kháng cự.

Đối phương biết hết mọi hành động, để có hành động né tránh, không cho gã một cơ hội tiếp xúc trực diện.

Mãi đến khi con dao bấm đâm sâu vào lá lách. Lúc này hai cơ thể mới thực sự tiếp xúc với nhau.

Một trận chiến giáp lá cà, giống như bàn cơ tâm lý, mà mỗi bước đi của mình đều nằm trong sự tính toán của đối phương.

Tựa như, mình là diễn viên, còn đối phương là người sáng tác ra kịch bản.

Người thiếu niên đó đã sớm viết ra kết quả của mình.

Tên tội phạm biết mình không còn nhiều thời gian, nên cố gắng giãy giụa,

muốn đưa tay về phía bộ đàm.

Nhưng người thiếu niên đã dùng sức đẩy mình ép sát về phía bờ tường, mạnh mẽ khống chế cơ thể.

Tay trái Khánh Trần bịt miệng đối phương, tay phải dùng sức xoắn.

Đôi chân bằng máy của tên tội phạm muốn dùng sức phản kháng, nhưng cơn đau mạnh mẽ tấn công vào bộ não, khiến mọi tư duy và hành động của bản thân bị đình chỉ.

Lá lách là bộ phận lưu trữ máu của cơ thể. Giây phút bộ phận này bị đâm thủng, toàn bộ máu chứa trong đó ào ào tuôn ra, sau đó men theo con dao bấm chảy vào cánh tay Khánh Trần.

Hơi ấm của máu rất nhanh bị hơi lạnh trong đêm làm cho biến mất. Điều này nhắc nhở Khánh Trần, cái chết là gì?

Khánh Trần đợi cho nhịp tim và hô hấp của tên tội phạm biến mất. Hắn mới từ từ rút con dao ra.

Thiếu niên che mặt yên lặng đứng trước thi thể thở dốc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Máu từ cánh tay theo con dao nhỏ xuống, từng giọt một rơi xuống nền xi măng.

Thì ra, đây chính là cảm giác giết người.

Khánh Trần thở dốc không phải vì cơ thể mệt mỏi, hay do tim phổi làm việc quá tải. Mà bên trong tâm trí hắn hiện tại có một loại sợ hãi và hoảng hốt.

Hiện tại, hắn đã hiểu rõ câu nói của Lý Thúc Đồng. Tại sao lần đầu giết người phải dùng dao?

Cầm súng giết người, ở một khoảng cách vài chục mét. Bằng một phát trúng đích, người chết.

Dưới tình huống đó, khoảng cách đã khiến tâm lý dần trở nên mơ hồ. Giống như mình không phải giết người, mà chỉ bắm vào tấm bia.

Khi đó bản thân không nhìn thấy máu là thế nào? Không cảm nhận được nhịp tim đang dần dần biến mất.

Và bản thân không nhận ra sinh mạng quý trọng thế nào?

Làm một sư phụ như Lý Thúc Đồng, không cách nào nhìn thấy đệ tử của mình giết người. Nhưng lão dạy cho Khánh Trần một điều quan trọng nhất: Hãy yêu quý mạng sống.

"Anh Khánh Trần." Lý Đồng Vân sợ hãi gọi.

Giọng nói ấy kéo Khánh Trần trở vềthế giới thực tại, giống như có một bàn tay kéo hắn từ dưới vực sâu lên. Bàn tay ấy nắm thật chặt ống tay áo của hắn.

Thiếu niên quay đầu lại, nhìn Lý Đồng Vân đứng cách đó không xa.

Cô bé ngơ ngác không biết nói gì. Hình như chuyện vừa rồi làm cho tâm trí cô bé vẫn còn sợ hãi.

Cô bé tận mắt chứng kiến người thiếu niên kia giết người, lại tận mắt nhìn thấy sinh mạng dần dần tan biến.

Khánh Trần đi tới trước mặt cô bé ngồi xuống.

Hắn không kéo chiếc khăn quàng cổ dùng để che mặt xuống, chỉ nhỏ nhẹ hỏi: "Em có sợ không?"

Đôi mặt Lý Đồng Vẫn đã rưng rưng nước mắt: "Có chút."

"Sao em lại ra đây? Mẹ em đâu?" Khánh Trần hỏi.

Lúc này, Giang Tuyết mới từ trong nhà bước ra. Khuôn mặt hoảng hốt, giống như đang tìm kiếm Lý Đồng Vân.

Dù Khánh Trần che mặt, cô vẫn nhận ra người thiếu niên đó. Bởi vì khăn quàng cổ ấy là của cô.

Cho nên, cô phát hiện ra ở cùng con gái mình, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Giang Tuyết tới cạnh Khánh Trần giải thích: "Cô vừa rồi đi vệ sinh, ra ngoài đã không thấy con bé đâu. Tiểu Vân, con làm mẹ sợ hết hồn."

Lý Đồng Vân cúi đầu xuống lẩm bẩm: "Con chỉ muốn giúp anh Khánh Trần."

Khánh Trần ngạc nhiên, thì ra cô bé không phải bỗng nhiên ra ngoài, mà là tới giúp mình.

Hắn đang định dùng tay xoa xoa đầu cô bé, bỗng phát hiện bàn tay toàn máu nên vội vàng dấu đi.

Lý Đồng Vân không để Khánh Trần dấu bàn tay ra phía sau. Cô bé kéo bàn tay ấy, đặt lên đầu mình mà nói: "Anh Khánh Trần, nhớ giữ an toàn. Em với mẹ chờ anh trở về."

"Ừ." Khánh Trần nở nụ cười: "Nhất định."

Hắn nói xong, rồi nhờ Giang Tuyết kéo giúp thi thể kia vào bên trong homestay họ đã thuê. Sau đó, Khánh Trần rút khẩu súng lục ra đưa cho Giang Tuyết: "Cháu dự định đột nhập vào Homestay Vân Thượng. Nếu nơi đó có tiếng súng nổ, dù cho có ống giảm thanh cũng sẽ bị phát hiện. Nên cái này cô giữ lấy."

Giang Tuyết lắc đầu: "Cháu mang theo bên mình đi, chỗ cháu nguy hiểm hơn. Sự sống và cái chết ở ngay trước mắt, phát hiện hay không đâu còn quan trọng. Cứ nổ súng là được."

Khánh Trần ngạc nhiên, sau đó mỉm cười tháo bao súng bên hông thi thể ra, cột vào bên hông của mình.

Mặc dù hắn còn chưa sử dụng súng, cũng không biết làm cách nào sử dụng. Với lại, một khi tiếng nổ vang lên chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của đám tội phạm.

Nhưng mình có súng, dù sao vẫn tốt hơn không có.

Lý Thúc Đồng đã nói, Kỵ Sĩ lần đầu giết người phải dùng dao. Điều này hắn đã làm được rồi.

Còn những lần sau không còn là lần đầu nữa.

Có thể dùng súng.

Khánh Trần xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của Lý Đồng Vân: "Lần này nhất định phải nghe lời. Chờ anh trở về."

"Vâng." Lý Đồng Vân gật đầu.

Nhưng lúc này, chiếc bộ đàm trên ngực thi thể tên tội phạm bỗng nhiên vang lên một giọng nói: "Bắt đầu điểm danh, 1."

Âm thanh đám bắt cóc từ từ truyền vào trong bộ đàm: "2."

"3."

"4."

Giây phút đó bỗng nhiên dừng lại. Khánh Trần lập tức sử dụng thuật hô hấp, vận dụng trí nhớ của mình, giả giọng một cách hoàn hảo nhất: "5."

"6."

"7."

"8."

Khánh Trần ngây người ra.

Tội phạm. . . nhiều hơn 3 người!

Ác Mộng Của Đêm - Chương 88: Nghệ thuật thu hoạch tính mạng

Hôm nay, mọi chuyện xảy ra giúp Khánh Trần nhận ra một điều: Trong chiến đấu kết quả do 'Tương lai' quyết định, mà không phụ thuộc vào bất cứ tin tức hay tính toán nào từ 'quá khứ', nếu không sẽ chết mà không biết tại sao.

Rõ ràng, tổ chức Côn Luân chỉ nói truy nã 5 tên tội phạm. Trên xe bus, Khánh Trần cũng chỉ nhìn thấy 5 người. Mà hiện tại, bên trong bộ đàm lên đến 8 người.

Chẳng trách, bọn họ có thể dễ dàng khống chế thành viên Côn Luân như vậy, thì ra đội ngũ bọn chúng đã có sự bổ sung.

Trên thế giới này, nô lệ đồng tiền không phải là ít.

Hôm qua, Lâm Tiểu Tiếu có tìm hắn nói chuyện. Anh ta ngồi xổm trên ghế nói: " Khánh Trần, khi chú mày trở lại Thế Giới Bên Ngoài nhớ đừng tin bất kỳ kẻ nào. Khi con người đứng trước lợi ích, các mối quan hệ sẽ có sự thay đổi. Con người chạy theo cái lợi trước mắt, nên đừng đánh giá thấp sự tham lam của con người. Cậu nghĩ xem, cái thiết bị truyền thông tin mà cậu và Lưu Đức Trụ đang dùng là ai phát minh?"

Khánh Trần suy đoán: "Là gián điệp?"

Lâm Tiểu Tiếu vui vẻ lắc đầu: "Không phải, đây là do hai tên nhân viên chứng khoán ở thành phố số 1 phát minh ra. Bởi vì bọn chúng muốn giấu giao dịch, sợ bị người ta tóm được nên mới phát minh ra. Chú mày thấy đó, đây là sức mạnh của quyền lợi, thậm chí thúc đẩy tiến bộ của nền khoa học kỹ thuật."

Hiện tại, Khánh Trần cũng đã cảm giác được, tại Thế Giới Bên Ngoài, đang có rất nhiều người chấp nhận bước vào con đường âm u đó.

Bởi vì, bọn họ chấp nhận đánh đổi tất cả để nắm bắt cơ hội này, nhằm thay đổi cuộc sống hiện tại.

Hắn nhét bộ đàm vào trong túi, sau đó vẫy tay chào tạm biệt Giang Tuyết rồi hoà mình vào bóng đêm.

Giang Tuyết ngồi xổm xuống, ôm chặt Lý Đồng Vân: "Vừa rồi con doạ chết mẹ đấy? Còn sợ không?"

Lý Đồng Vân dừng lại chút rồi nói: "Vừa rồi con thật sự rất sợ, nhưng anh Khánh Trần xoa đầu bỗng nhiên nỗi sợ biến mất."

Cô bé nhớ lại vừa rồi, một loạt động tác Khánh Trần sử dụng vô cùng liền mạch và dứt khoát. Thiếu niên đối mặt với tên tội phạm thành thạo mà chuyên nghiệp, giống như đang biểu diễn một loại hình nghệ thuật.

Nghệ thuật thu hoạch mạng sống.

...

Bàn chân con người, có thể nói là loại mềm mại nhất trong các loài động vật.

Trong chiến đấu mà đi chân đất, điều này quá khó tưởng tượng. Chỉ cần đôi bàn chân ấy dẫm vào hòn đá trên mặt đất, đã khiến người đó đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu có thể còn cách nào khác, chắc chắn Khánh Trần không chọn lựa việc đi chân đất chiến đấu.

Nhưng hắn làm gì còn sự lựa chọn nào khác.

Khánh Trần yên lặng ngồi trên cây nhót tây phía bên kia đường, dựa vào cành lá xum xuê của cây để che dấu thân mình. Hắn chỉnh âm thanh bộ đàm về nhỏ nhất.

Bên trong sân nhỏ, ánh lửa vẫn chập chờn, thỉnh thoảng sẽ có ánh lửa chiếu qua kẽ hở tán lá, chiếu lên người hắn.

"Trong nhà có 6 người, bên ngoài còn một người đang canh gác nữa." Khánh Trần tính toán trong lòng. Hiện tại, mình đối phó 7 người là không thực tế, nhất là đám tội phạm đang tập trung lại một chỗ kia.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn vết máu đọng lại trên bàn chân, cũng không biết sau đêm nay nó sẽ như thế nào.

Bên trong nhà, Lưu Đức Trụ đang cực kỳ sợ hãi, rụt rè ngồi dưới đất. Mà người cầm đầu đám tội phạm đang ngồi trước mặt cậu ta, kèm theo đầu súng chĩa vào gáy, không biết tên này đang tra hỏi điều gì.

Hơn bốn mươi người bị dồn vào một chỗ. Xung quanh họ được canh gác bởi 6 tên tội phạm, nên không một ai có cơ hội chạy trốn.

Có một điều khiến Khánh Trần cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn nhìn thấy một thành viên Côn Luân đang nằm vật ra đất, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra.

Bàn chân thành viên Côn Luân bị bắn vô cùng bắt mắt. Máu đang không ngừng chảy ra, biến mặt xi măng xung quanh thành màu tím đậm.

Đặc biệt, người này bị thương đau đớn như vậy, nhưng tay phải vẫn đặt ở vị trí túi quần, ngón trỏ và ngón giữa không ngừng gõ gõ theo nhịp điệu, hình như đang báo tin cho đồng đội bên ngoài.

Tách tách, cộc cộc.

Tách, tách tách...

Ngón trỏ được sử dụng cho những âm ngắn đập nhanh. Ngón giữa biểu hiện âm dài và đập khá chậm.

Nó giống như mật mã Morse. Nhưng Khánh Trần không biết người này truyền tin tức cho ai.

Người này còn có đồng bọn khác sao?

Khánh Trần nhớ thật kỹ nhịp điệu đối phương, sau đó đảo mắt nhìn một vòng trong nhà.

Lúc này, hắn nhìn thấy một tên tội phạm tìm kiếm trong đám người, sau đó nói cười với đồng bọn bên cạnh hắn. Không biết hai người này đang nói điều gì.

Tên này nói xong, bèn nắm lấy tóc Vương Vân, kéo cô ấy ra khỏi đám người.

Vương Vân bị kéo lê trên mặt đất, hai chân không ngừng giãy dụa. Nhưng cố gắng thế nào vẫn bị kéo vào bên trong nhà.

Các bạn học vừa sợ hãi vừa lo lắng. Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân cố gắng đứng dậy nhưng bị những nòng súng lạnh toát dí vào, ép bọn họ ngồi xuống.

Thành viên Côn Luân chưa bị thương khác lại bị tên tội phạm đá vào bụng, khiến anh ta trợn mắt lên, còn thân thể co lại như con tôm trên mặt đất. Anh ta cố gắng hít vào thật sâu, cho không khí lạnh tràn vào để không thể phát ra tiếng hét.

Trừ chuyện đó ra, không có một ai dám phản kháng.

Hiện tại, không ai dám dùng đạo đức để phản kháng đám tội phạm. Con người là vậy, một khi đối mặt với nguy hiểm, lý trí mách bảo giữ an toàn bản thân theo bản năng. Đám học sinh còn chưa trải qua huấn luyện, sợ hãi mới là cảm xúc hiển nhiên lúc này.

Có điều, bọn họ không biết. Đám tội phạm này sẽ không cho phép một người bình thường nào sống sót để ra khỏi đây.

Khánh Trần bình tĩnh, chăm chú nhìn hết mọi việc. Hắn cần phải tính toán tỉ mỉ, không nên hành động theo cảm xúc.

Hắn cảm thấy có điều gì đó vô lý, bởi vì hắn biết đám tội phạm này là những chiến sĩ được huấn luyện nghiêm khắc.

Vào thời điểm quan trọng thế này, không nên làm ra hành động ngu ngốc vậy.

Đối phương rõ ràng không thể ngu ngốc như vậy được.

Chẳng bao lâu, tên tội phạm trong nhà bước ra, vỗ vỗ vai đồng bọn của mình nói: "Đến lượt mày."

Các học sinh nghe được lời này, nỗi sợ hãi càng lớn hơn, rụt đầu rụt cổ nép vào nhau.

Tên tội phạm kia cười mỉm, ánh mắt đảo qua đám người. Không một cô gái nào dám nhìn thẳng, giống như bọn họ chỉ cần làm vậy sẽ không bị phát hiện.

Nhưng một phút sau, ánh mắt người này dừng lại.... đúng vị trí của Nam Canh Thần.

Tên tội phạm gạt đám người ra, kéo Nam Canh Thần tách ra khỏi đám người, kéo cậu ta vào bên trong nhà.

Khánh Trần ngạc nhiên, chưa rõ chuyện gì xảy ra: "..."

Cuối cùng hắn đã xác định được vài chuyện.

Không cần đợi thêm nữa.

Thậm chí hắn còn chưa biết, tên tội phạm kia sẽ ở đâu sau cánh cửa. Nhưng hắn không thể đợi thêm được nữa.

Vì đây là thời cơ tốt nhất.

...

Homestay Vân Thượng được xây dựng trên núi. Phía sau không phải là đất bằng, nó được xây dựng hướng lên trên, kéo dài đến tận rừng cây.

Một tên tội phạm đang đứng ở cửa sau, nhàn nhã hút thuốc.

Tàn thuốc trong đêm lúc sáng lúc tối. Trong khung cảnh yên tĩnh còn nghe được từng sợi thuốc cháy tách tách.

Tên canh gác cửa trước và cửa sau có sự khác biệt. Tên này đã cầm sẵn khẩu Glock 34 có lắp giảm thanh trên tay, để bản thân có thể ứng phó nhanh nhất với sự việc bất ngờ.

Đột nhiên, trong bóng tối vang lên tiếng đá va chạm với mặt đất.

Nhưng tên tội phạm lại nhìn về hướng ngược lại với hướng âm thanh vừa phát ra, còn họng súng chỉ về hướng âm thanh vừa rồi.

Không có ai.

Cơ bắp căng cứng của gã bèn dần dần thả lỏng.

Tên tội phạm ném tàn thuốc trong tay đi, tập trung ánh mắt nhằm tìm kiếm âm thanh của cục đá từ nơi nào phát ra.

Lúc này, Trong bộ đàm truyền đến giọng nói: "Điểm danh, 1."

"2."

"3."

Tên tội phạm kéo bộ đàm lên nói vào trong đó: "4."

Một giây này, sự chú ý của gã đều dồn hết vào bộ đàm, thính lực và cảm giác không còn sự tập trung.

Gã ta buông bộ đàm ra, tiếp tục tập trung quan sát bốn phía.

Bỗng nhiên, tên tội phạm nheo mắt lại, nhưng từ phía sau đã có một bàn tay che miệng gã lại. Một con dao lạnh lẽo xuất hiện bất chợt đâm về phía hông của gã, xuyên qua lá lách, dừng lại tại bên trong lá phổi.

Giây phút đó, gã nghe được người phía sau, nói vào trong bộ đàm: "5."

Bên trong bộ đàm tiếp tục vang lên những giọng nói điểm danh.

"6."

"7."

"8."

Không một ai phát hiện, trong đám bọn chúng có hai đồng bọn đã chết.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 89: Dũng cảm

Bên trong homestay Vân Thượng, Nam Canh Thần la hét ầm ĩ khi bị kéo lên tầng hai.

Bên ngoài cửa sổ vẫn là ánh lửa chập chờn, nhưng cậu ta có cảm giác mình đang tiến vào Địa Ngục.

Nam Canh Thần khóc lóc: "Anh hai, van cầu anh đừng đụng đến tôi. Nói thật, tôi thấy Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân ngon hơn tôi rất nhiều. Anh tìm bọn họ đi."

Cậu vừa khóc lóc, vừa dùng sức nắm chặt quần của mình.

Hình như cậu ta đã đọc qua trên mạng, vào thời điểm nguy hiểm thế này, nếu như giữ cho quần không bị tụt ra trong một khoảng thời gian, có lẽ đối phương đột nhiên mất hứng, qua đó gìn giữ được mình.

Chỉ có điều, cậu ta chưa bao giờ suy nghĩ tới có một ngày mình sẽ dùng chiêu này.

Khoan đã, sao tiếng cởi thắt lưng của đối phương cũng không có giống như tưởng tượng vậy?

Tên tội phạm này, quần áo trên người đều là màu đen, còn cái đầu được cạo trọc lóc.

Trước ngực, gần vị trí cổ có xăm hình một con rồng đen, nhìn qua đã thấy hung dữ.

Tên tội phạm từ từ tháo ra chiếc găng tay, để lộ cánh tay bằng máy móc có

phần thô sơ. Gã ta cử động ngón tay của mình, có lẽ bởi vì chất lượng máy móc hơi kém, nên lúc bàn này co lại thành nắm đấm còn phát ra âm thanh két két.

Rợn người.

Tên tội phạm đứng trước mặt Nam Canh Thần, lạnh lùng nhìn cậu bé, mãi cho đến khi tiếng khóc dần dần nhỏ lại mới từ từ nói: "Nhóc con, tao không có hứng thú với đàn ông. Hiện tại, tao hỏi mày một chuyện, mày phải thật lòng trả lời. Phối hợp tốt thì giữ được mạng, hiểu không?"

"Đã hiểu, đã hiểu." Nam Canh Thần vội vàng gật đầu.

"Thân phận của mày tại Thế Giới Bên Trong là gì?" Tên tội phạm hỏi.

Nam Canh Thân ngây người ra. Bản thân cậu ta suy nghĩ mình bị đưa vào căn phòng này sẽ bị làm nhục, lại không ngờ đối phương điều tra thân phận của mình tại Thế Giới Bên Trong.

Điều này khác hoàn toàn so với suy nghĩ mọi người. Hành động vừa rồi của gã ta chỉ làm màu cho người khác nhìn vào.

Nhưng cậu ta nghĩ lại, tại sao có sự chuyển biến nhanh đến vậy? Mà sao bọn chúng biết mình là lữ khách thời gian.

Mình giấu diếm điều này rất kỹ mà? Làm gì có ai biết được?

Bỗng nhiên, tên tội phạm từ từ hướng họng súng vào đầu của mình: "Tao đang hỏi mày đấy?"

Nước mắt Nam Canh Thần từ từ rơi ra: "Tôi là hacker. . ."

"Hacker?" Tên tội phạm cảm thấy thật đen đủi.

Phải biết rằng, khi xuyên qua con người sẽ không được kế thừa tri thức. Cho nên trong mắt mọi người, đám lữ khách thời gian loại kỹ thuật là loại

vứt đi, ngoài thân phận ra, chẳng có năng lực gì.

Với lại, nếu nắm giữ thân phận này mà làm không tốt, rất dễ xảy ra nguy hiểm.

Tên tội phạm hỏi tiếp: "Mày ở thành phố nào?"

"Thành phố số 18." Nam Canh Thần trả lời.

"Khu mấy?"

"Khu thứ nhất." Nam Canh Thần vội vàng bổ sung thêm: "Tôi cũng vừa mới chuyển qua."

Tên tội phạm suýt xoa: "Thì ra ở khu của những kẻ có tiền. Nguyên nhân gì mày lại tới được đây?"

Nam Canh Thần uất ức nói: "Tôi cũng vừa được người ta bao nuôi."

Tên tội phạm ngây người ra, khó vậy mà cũng làm được. Gã tiếp tục hỏi: "Trên quảng trường Xích Thuỷ ở khu thứ nhất. Gần đây vừa mới đưa lên hình chiếu 3D thế nào?"

Nam Canh Thần trả lời: "Là hình chiếu 3 con hổ nhảy ra khỏi mặt nước."

Tên tội phạm trầm tư suy nghĩ chút rồi nói vào trong bộ đàm: "Đại ca, xác nhận là lữ khách thời gian tại thành phố số 18. Hành động dọn dẹp hiện trường thôi."

Gã nói xong, bèn kéo theo Nam Canh Thần ra ngoài.

Ngay tại trong tầm mắt Nam Canh Thần, trong khoảnh khắc tên tội phạm cúi người xuống để túm lấy cậu ta. Bỗng nhiên từ phía sau lưng xuất hiện một thiếu niên che mặt.

Người này dùng khăn quàng cổ che mặt, nhưng Nam Canh Thần có thể

nhìn thấy rõ ràng từng đường vân lửa kéo dài xuống phía dưới, tràn ra bên ngoài khoé mắt.

Cậu ta không biết người thiếu niên này xuất hiện từ bao giờ. Cả bản thân mình và tên tội phạm chưa từng phát hiện ra đối phương đã tới rất gần.

Không có tiếng bước chân, không có hô hấp.

Không có gì cả.

Tên tội phạm thông qua nét mặt Nam Canh Thần giường như cũng nhận ra điều gì, nhưng thân thể của gã không động đậy được nữa rồi.

Lá lách là kho máu phân phối cho toàn cơ thể, một khi nó bị tác động bên ngoài phá vỡ. Người bị thương rất nhanh mất máu mà chết.

Tốc độ ra đi nhanh gần bằng việc bị cắt đứt động mạch chủ ở cổ.

Tên tội phảm cảm giác được cơ thể mình nhanh chóng trở nên lạnh, thậm chỉ bản thân gã còn nghe được tiếng tí tách của máu mình va chạm với mặt đất.

Bọt máu từ trong miệng gã trào ra. Tên tội phạm muốn đè tay lên bộ đàm để báo động.

Nhưng người từ phía sau đã nhanh chóng cướp được cái bộ đàm trước ngực gã.

"Ngài. . . là ai?" Nam Canh Thần sợ hãi nói.

Khánh Trần bình tĩnh nhìn cậu ta: "Không cần giả bộ không biết tao. Nhanh đi thao tao, hiện tại không có thời gian mà tán phét với mày rồi."

"Được rồi, anh Trần. . ." Nam Canh Thần xúc động nói.

Nam Canh Thần có thể nhận ra mình. Khánh Trần chẳng để ý đến điều này.

Từ lớp mười, hai đứa đã học chung một lớp. Sau khi phận chia lớp tự nhiên, lớp xã hội, hai người vẫn là bạn cũng bàn.

Hai thiếu niên có hoàn cảnh khổ cực, nên dễ dàng chở thành bạn bè tốt nhất. Dù Khánh Trần có dùng khăn che mặt, hay cố tình làm tóc rối bời.

Nam Canh Thần chỉ cần liếc qua ánh mắt người bạn mình, đã lập tức xác định thân phận Khánh Trần.

Nam Canh Thần đi theo sau lưng Khánh Trần chuẩn bị rời đi. Miệng cậu ta không ngừng vui sướng lẩm bẩm: "Không ngờ mày sẽ tới cứu tao, nếu mày không xuất hiện, chắc chắn tao sẽ bị bọn chúng bắt đi. . ."

Thời điểm, Khánh Trần dự định dẫn Nam Canh Thần trốn ra ngoài từ của sau. Thì bên ngoài cửa sổ không ngừng truyền tới những âm thanh.

Có người hô lớn: "Chạy mau, bọn chúng định giết người diệt khẩu."

Khánh Trần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đó là âm thanh tiếng súng có gắn giảm thanh.

Bên ngoài, ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời. Các học sinh sợ hãi, kèm theo tiếng hét chói tai giống như bị nước sôi hất vào.

Hắn rút khẩu súng ngắn đến cạnh cửa sổ. Ông chủ homestay Vân Thượng cùng các nhân viên nằm trong vũng máu. Đám học sinh bị doạ cho chạy toán loạn.

Hai thành viên Côn Luân không biết bị trúng đạn từ bao giờ đã ngã xuống. Cửa chính homestay Vân Thượng không biết được người nào mở ra, làm cho các học sinh thừa dịp chạy trốn ra bên ngoài.

Trước ngực một thành viên Côn Luân máu thịt be bét, thi thể đang nằm ngửa trên nền xi măng, mắt còn chưa nhắm.

Mộ thành viên khác siêu vẹo quỳ trước cửa lớn, mắt đã nhắm lại.

Trên tay thành viên này vẫn cầm một khẩu súng, bên cạnh là thi thể một tên tội phạm đã chết, phía xa xa có thêm một thi thể bọn tội phạm nữa.

Hai tên tội phạm tổng cộng có 4 khẩu súng. Trên người thành viên Côn Luân, máu tươi không ngừng chảy ra, không cách nào phân biệt được người này trúng bao nhiêu viên đạn.

Hình như, người này liều mạng để mở cổng ra, tạo cho học sinh một con đường sống.

Giờ phút ấy, đám học sinh giãy dụa mà đứng dậy, không quan tâm gì cả, cắm đầu chạy trốn ra phía ngoài.

Khánh Trần không biết, vừa rồi đã xảy ra những gì, dù cho đầu óc của hắn mạnh mẽ thế nào cũng không thể phản ứng kịp.

Lúc hắn đến gần cửa sổ, mọi việc đều đã diễn ra.

Chỉ vẻn vẹn trong mấy giây thời gian, đã có nhiều người chết đến vậy.

Khánh Trần lặng yên nhìn hai thi thể máu me khắp người. Bởi vì hắn không được tận mắt chứng kiến, khiến cho cảm xúc không đọng lại nhiều.

Không có đau thương, cũng không cảm động.

Hắn chỉ cảm giác có thứ gì nghẹn trước ngực. Bản thân hắn cũng không biết đó là gì.

Tình thế hỗn loạn, đám tội phạm còn lại cũng không đuổi theo nhóm học sinh, mà ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Lưu Đức Trụ, Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân đang bị buộc chặt hai tay. Đây là những lữ khách thời gian xen lẫn trong đám học sinh mà bọn chúng dự định mang theo.

Mục tiêu của đám tội phạm này là lữ khách thời gian. Hiện tại, kế hoạch đã có sự thay đổi, muốn diệt khẩu tất cả học sinh là việc không thể.

Như vậy, lựa chọn tốt nhất của bọn chúng lúc này là nhanh chóng hành đ ộng, hạn chế tổn hại nhất có thể.

Bên trong bộ đàm vang lên một giọng nói: "Lão Ngũ không biết đã đi đâu, khả năng xảy ra việc ngoài ý muốn. Lão Tam, Lão Tứ bọn mày lên t ầng dẫn hai tên kia xuống. Chúng ta tập trung ở bãi đậu xe."

Lão Tứ, lão Ngũ đã chết.

Khánh Tr ần yên lặng quan sát mọi việc. Hắn nhớ tới Diệp Vãn từng nói: "Nếu như mình vẫn còn khống chế được thì không gọi là máu điên. Có đôi khi, bản thân mình đối mặt với một việc nào đó, mới có thể hiểu được sao mình lại lựa chọn như vậy."

"Chờ tao ở đây. Nhớ kỹ, hôm nay tao chưa từng xuất hiện. Nếu như tao không thể trở v ề. . . Cũng đừng nói cho bố mẹ tao biết." Khánh Tr ần nhỏ giọng giao phó r ồi lập tức lao ra ngoài.

Thật ra, Khánh Tr ần không muốn lựa chọn mạo hiểu. Dù sao hắn cũng đã cứu được Nam Canh Th ần. Hiện tại lựa chọn rời đi là thời cơ tốt nhất.

Nhưng Khánh Tr ần lại suy nghĩ. Bản thân mình đã làm hết mình chưa?

Hiện tại, bản thân mình quay đ ầu rời đi? Sau này ở một trận chiến khác, có phải mình sẽ nhớ đến trận chiến ngày hôm nay mà lựa chọn lùi bước?

Giờ phút này, Khánh Tr ần cảm nhận được từng câu nói Diệp Vãn từng nói đúng đắn thế nào. Một khi tốt li ều mình qua sông, trên người đã dính máu, thì không thể quay đ ầu lại.

Đi ều này không quan hệ đến quy tắc, mệnh lệnh, lợi và hại trong đó.

Đó là sự dũng cảm.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 90: Nội gián

Bên ngoài Homestay là một thế giới hỗn loạn. Còn trong nhà, trong hành lang không có một ai.

Khánh Trần cầm theo khẩu súng Glock 34 ra ngoài.

Diệp Vãn nói rất đúng. Khánh Trần tuy rằng rất cẩn thận, nhưng sâu bên trong không thiếu dòng máu liều mạng.

Giống như thời điểm hắn xuyên qua vào nhà tù số 18, chưa từng hướng một ai cầu xin, dù cho bị nhốt trong nhà giam tối tăm hay sử dụng cách tra tấn bằng nước.

Hắn dựa vào dòng máu điên cuồng này, đối mặt với cái chết thể hiện ra thái độ của chính mình.

Đây mới là nguyên nhân chính mà Lý Thúc Đồng lựa chọn hắn.

So sánh giữa năng lực trí nhớ siêu phàm và tính cách, Lý Thúc Đồng vẫn thích cá tính hơn.

Có thể sau lưng mình không có một ai chờ đợi, hay có thể hắn không nhung nhớ quá khứ. Khánh Trần vẫn luôn dũng cảm tiến về phía trước, không quay đầu lại, không hối hận.

Lúc này, Vương Vân từ trong phòng chạy ra.

Cô bước ra ngoài hành lang, bỗng nhiên nhìn thấy Khánh Trần. Bản thân cô cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng lại không quá quen thuộc với Khánh Trần, nên không thể nào nhận ra được.

Khánh Trần lạnh lùng nhìn đối phương, hắn nhìn thấy quần áo cô chỉnh tề, không hề có dấu hiệu nào giống như vừa bị làm nhục, dung mạo vẫn xinh đẹp như cũ.

"Anh. . ." Vương Vân nhìn thấy Khánh Trần che mặt bỗng ngẩn người ra.

Khánh Trần đưa súng lên, bắn hụt hai phát đầu, hai phát sau lần lượt trúng vào hai đùi trái phải cô gái.

Sau đó, hắn không dừng lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

Khánh Trần chợt phát hiện, mình cũng rất có năng khiếu sử dụng súng đấy chứ?

Tất cả mọi người lần đầu sử dụng súng, nhất định phải dùng rất nhiều đạn mới có thể biết được 'khả năng' của súng.

Cảm giác sử dụng súng, bao gồm sức giật, tốc độ đạn, còn phải quen thuộc cả quá trình di chuyển của viên đạn. Quan trọng nhất là quen thuộc phản ứng của tay tại thời khắc bóp cò.

Nhưng vấn đề này, Khánh Trần chỉ cần bắn qua mấy viên là có thể ghi nhớ trong đầu.

Cho nên, hai viên đạn đầu tiên bắn Vương Vân đều lệch. Nhưng hai viên sau đã được tính toán kỹ càng.

Tiếng la hét của Vương Vân từ phía sau truyền tới.

Tâm trí Khánh Trần không có sự dao động nào.

Rất nhiều điểm mấu chốt trong chuyện này đã được xâu chuỗi lại.

Bình thường, bốn người bọn họ sẽ cùng nhau tới trường. Nhưng ngày 30 tháng 9 Vương Vân đến lớp một mình, còn hẹn với Nam Canh Thần.

Cả ngày trời trên trường, chỉ c`ần tới thời gian nghỉ giữa tiết Lưu Đức Trụ, H`ồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, Bạch Uyển Nhi sẽ tụ tập bên ngoài hành lang. Nhưng Vương Vân vẫn ở lại trong lớp. Cô ta ng`ồi lỳ trong lớp lo lắng một ngày trời.

Cho nên, sau khi Khánh Tr`ần nhận ra có nội gián, còn báo cho đám tội phạm thời gian thay đổi. Hoặc có thể vì để phối hợp với bọn chúng mà cố tình thay đổi thời gian xuất hành.

Hắn đã hỏi Lưu Đức Trụ: Là ai đưa ra ý kiến thay đổi thời gian?

Lưu Đức Trụ trả lời: Bạch Uyển Nhi.

Trong đ`ầu Khánh Tr`ần suy nghĩ, đi`ều này không hợp lý.

Trong trí nhớ của hắn, Vương Vân mới là người đáng nghi nhất.

Đáp án Bạch Uyển Nhi không phải đi`ều hắn muốn nghe.

Hiện tại, nhất định thời điểm đám tội phạm đến nhà Giang Tuyết đã xảy ra chuyện gì đó. Mới dẫn tới, ngay hôm qua mối quan hệ của 4 người có sự thay đổi, dường như ba người cố tình xa lánh hơn.

Kết quả, khi tên tội phạm dẫn Vương Vân đi trái với lẽ thường, sau đó đến lượt Nam Canh Th`ần. Khánh Tr`ần đã đoán ra mọi việc.

Tên tội phạm không thể ngu đến mức như vậy. Thời điểm nguy hiểm trước mắt, tinh trùng lại d`ồn lên não.

Người này muốn dẫn Vương Vân đi,là để tiện cho việc trao đổi tin tức.

Sau khi bọn chúng dẫn Vương Vân đi, người tiếp theo lại là Nam Canh Th`ần.

Khánh Tr`ần biết đây không phải trùng hợp.

Cho nên, thời điểm hắn chạm mặt Vương Vân tại hành lang đã lựa chọn nổ súng.

Đây là có lẽ là một mặt vô tình của Khánh Trần, song nó lại bùng cháy nhất.

Không biết nguyên nhân là gì, nhưng chỉ cần hắn nghĩ tới những thi thể nằm lại dưới sân kia. Hắn biết mình không thể để cô gái này vô tư rời đi được.

Khánh Trần chẳng muốn báo thù cho ai. Bởi vì hắn và hai thành viên Côn Luân kia chẳng có chút quan hệ nào, và đám người ở Homestay cũng vậy.

Trong suy nghĩ của hắn, đơn giản việc này phải có người gánh chịu.

. . .

Bình thường núi Lão Quân được quản lý rất tốt. Dù cho nơi đây đón nhận rất nhiều du khách, nhưng 1 giờ đêm trở đi đã không còn bóng dáng một ai trên đường.

Những quán cơm ven đường đã đóng cửa, chỉ còn lại ánh sáng của các cột đèn đường.

Nhưng hôm nay, sự việc tại homestay Vân Thượng quá lớn, khiến cho du khách xung quanh ngôi nhà ấy bị doạ cho sợ hãi.

Các học sinh điên cuồng chạy trốn khắp nơi. Đám bắt cóc đổi một bộ quần áo khác chậm rãi bước theo sau.

Bọn chúng còn lại bốn người, chia ra kéo Lưu Đức Trụ, Trương Thiên Chân, Hồ Tiểu Ngưu, Bạch Uyển Nhi. Bọn chúng còn cẩn thận quấn quần áo chỗ hai tay đám người bị trói.

Trên đường đi, Hồ Tiểu Ngưu bình tĩnh nói: "Các người dẫn theo 4 người

chúng tôi không chạy thoát được đâu. Bởi vì sự việc đã vượt ra khỏi kế hoạch của mọi người. Nơi này lên núi hay xuống núi cũng chỉ có một con đường, nói không chừng người Côn Luân đã bố trí xong các điểm mai phục."

Tên cầm đầu đám tội phạm không có ý cắt đứt lời cậu ta, không những thế còn vui vẻ lắng nghe.

Hồ Tiểu Ngưu nói tiếp: "Nếu như thả bọn tôi ra, các người có thể lên núi. Dãy núi Phục Ngưu dài 800 dặm, các người tha hồ mà vùng vẫy, thần tiên cũng không bắt được. Nhưng mang theo chúng tôi, sẽ là gánh nặng của các người, bọn tôi sẽ tạo thành nguy hiểm cho mọi người. Để lại cho tôi số tài khoản, dù sao mọi người chỉ vì tiền, tôi cam đoan sau khi trở về sẽ trả tiền đầy đủ cho các vị."

Tên cầm đầu cười cười: "Cảm ơn mày đã lo lắng cho bọn tao. Nhưng mày lo lắng hơi thừa."

Tên này nói xong, ra hiệu cho đồng bọn mở một cái túi ra. Bên trong có khoảng hơn 10 chai bom xăng.

Gã thủ lĩnh móc ra một cái bật lửa, đầu tiên châm cho mình một điếu thuốc, sau đó đốt vào miếng vải trên chai bom xăng.

"Lão Lục, ném đi." Người này bình tĩnh ra lệnh cho đồng đội.

Tên tội phạm bên cạnh dùng sức quăng bình đi. Cái chai vẽ một đường cong tới một homestay bên kia đường.

Bỗng nhiên, lửa lớn bốc lên, lan ra cả một khu vực.

Đám tội phạm vừa đi vừa ném. Chỉ một lát sau, cả một dãy homestay đều bốc cháy.

Vô số khách du lịch, còn đang ngủ say không biết gì. Bọn họ vội vàng đến mức không dám mặc quần áo mà chạy ra bên ngoài.

Như vậy vẫn còn chưa đủ.

Tên cầm đầu quay qua nhìn Lưu Đức Trụ: "Nói thật, tao rất muốn mang mày đi. Nhưng lại sợ khi quay lại Thế Giới Bên Trong, mày kể cho Lý Thúc Đồng nghe. Nếu lão ấy vì mày báo thù sẽ tìm tới bọn tao, nên tao rất sợ. Bởi vậy, ngay chỗ này, nói lời từ biệt đi. Sau khi mày chết, đám du khách kia sẽ càng hoảng loạn."

Tên thủ lĩnh nói với người sau lưng: "Lão Thất, tháo ống giảm thanh ra, để tiếng nổ cho đã. Âm thanh ấy sẽ khiến những vị du khách đáng yêu kia thêm phần sung sướng."

Thế nhưng, phía sau không một ai trả lời gã.

Tên thủ lĩnh quay đầu lại. Cách đó không xa, bên trong làn sương mù, vốn dĩ lão Thất đang khống chế Bạch Uyển Nhi thì nay đã nằm trong vũng máu.

Sau lưng gã ta máu không ngừng chảy ra. Máu được chứa trong lá lách theo vết thương phun ra bên ngoài.

Không biết lão Thất chết lúc nào, cũng không biết kẻ giết người là ai?

Giống như bên trong làn sương mù, còn có một tên thợ săn. Mà giờ phút này, bọn họ bỗng nhiên biến thành con mồi.

Tên tội phạm phản ứng rất nhanh, trực tiếp tháo ống giảm thanh xuống, nhắm vào Lưu Đức Trụ bóp cò.

Vào giờ phút sinh tử ấy, Lưu Đức Trụ bỗng nhiên bạo phát ra lực lượng sinh tồn.

Cậu ta cong người xuống đẩy thật mạnh tên tội phạm ra thật ra, sau đó chạy thật nhanh vào trong bóng tối, lúc chạy đông lúc chạy tây đề phòng bị trúng đạn.

Tốc độ cực nhanh, lực bộc phát mạnh vô cùng.

Thuốc biến đổi gen thay đổi thân thể của cậu ta, cứu cậu ta một mạng. Tên thủ lĩnh đám tội phạm không ngờ, một tên rụt rè sợ hãi lại có can đảm phản kháng.

Cùng lúc đó, một tiếng súng vang lên, chuẩn xác găm vào đùi tên tội phạm vừa r`ời áp giải Lưu Đức Trụ.

Không đợi tên tội phạm bị thương ngã ra mặt đất, một phát súng tiếp theo của tên thợ săn kia chuẩn xác găm vào đ`ầu người này.

Sắc mặt tên thủ lĩnh trở nên u ám. Gã ta không còn rào trước đón sau nữa, trực tiếp nổ súng vào đám du khách.

Tiếng súng chát chúa vang lên, đánh thức tất cả du khách. Đã có người vô hại đứng xem ngã xuống, mọi người hoảng loạn chạy trốn.

Tên thủ lĩnh dẫn theo H`ồTiểu Ngưu và Trương Thiên Chân hoà vào trong đám người, nhanh chóng đi đến bãi đỗ xe.

Đêm nay, có quá nhi`ều đi`ều ngoài ý muốn xảy ra.

Vốn dĩ kế hoạch vô cùng kín đáo, lại l`ần lượt xuất hiện nhi`ều việc đang d`ần sụp đổ.

8 tên tội phạm, giờ chỉ còn hai người.

Bọn chúng nhất định phải nhanh chóng rời đi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 91: Một lữ khách thời gian khác

Hơn mười nhà homestay bị đốt cháy, lửa phóng lên tận trời.

Ngọn lửa được gió núi thổi, không ngừng lan ra.

Một ngày nghỉ lễ vui vẻ của khách du lịch, không ngờ biến thành một trận náo loạn đầy nguy hiểm.

Cả một vùng trời được chiếu sáng, giống như trong màn đêm xuất hiện một vầng ráng chiều.

Không thể đếm hết số lượng du khách ra bên ngoài tránh lửa, sau đó chứng kiến sự kiện nổ súng. Khiến tất cả mọi người điên cuồng chạy trốn.

Cuối cùng chỉ còn lại hai tên tội phạm, hoà mình vào đám đông. Một người kéo theo Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân nhanh chóng đến bãi đỗ xe dưới núi.

Lữ khách thời gian còn nhiều, bọn chúng có thể nhanh chóng tìm đồng bọn mới.

Điều bọn chúng cần làm lúc này là lên xe rời khỏi núi Lão Quân, những việc khác không cần để ý làm gì.

Ngay thời điểm bọn chúng chạy trốn, tên thủ lĩnh nhóm tội phạm bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt của gã xuyên qua đám đông hỗn loạn, nhìn đến một người thiếu niên che mặt. Bản thân người thiếu niên cũng đang nhìn về phía này.

Xung quanh người thiếu niên này là đám đông hỗn loạn, phía sau là ánh lửa ngập trời.

Nhưng trong mắt đối phương vô cùng bình tĩnh, chỉ tập trung vào mình.

Trong lòng tên thủ lĩnh dâng lên cảm giác sợ hãi, gã ta có dự cảm không lành.

Gã biết người kia đã nhắm vào mình. Đêm nay, mình không chết sẽ không thôi.

Tên thủ lĩnh nhớ lại cái chết của lão Lục, hai phát đạn được tính toán kỹ càng, khiến thân thể gã không rét mà run.

Lúc ấy, nếu giữa mình và đối phương không phải là H`ôTiểu Ngưu, khả năng người chết sẽ là mình.

"Đông Tử, hôm nay không giết thằng nhóc kia, anh em mình khó lòng mà đi được." Tên thủ lĩnh nói: "Chút nữa đến bãi đỗ xe, mày nhớ để ý ánh mắt của tao."

Tên thủ lĩnh nói xong, lập tức rút súng ra, bắn hai viên đạn vào bụng H`ô Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân, sau đó mặc kệ hai thằng này gục xuống đất.

"Đại ca, anh làm gì vậy?" Đông Tử ngạc nhiên hỏi.

"Thằng nhóc kia có lẽ biết hai tên học sinh này, tao thử xem hai tên này có thể kéo dài thời gian cho chúng ta hay không? Còn nữa, chúng ta còn phải phục kích đối phương, không nên dẫn theo những đ`ôvật vướng tay vướng chân." Tên thủ lĩnh giải thích xong vứt lại H`ôTiểu Ngưu và Trương Thiên Chân ở đó, r`ồi chạy vào khu vực đỗ xe.

Nơi này hiện tại có hơn 100 xe khách. Số lượng xe này chính là một loại bảo vệ tự nhiên.

Giống như một mê cung che t`âm mắt con người.

Khánh Tr`ần không một tiếng động lại g`ần hai người H`ồTiểu Ngưu. Sau khi hắn xác định đối phương vẫn còn hô hấp, lập tức lấy chiếc điện thoại mà đám tội phạm đã trả lại cho H`ồTiểu Ngưu gọi 120.

Trong khu du lịch chắc chắn có trạm xá, dù những bác sĩ y tá ở đó chưa xử lý qua vết thương trúng đạn. Song vết thương của H`ồTiểu Ngưu và Trương Thiên Chân ở vị trí dạ dày, không nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ c`ần nhân viên y tế đến kịp thời c`âm máu, sẽ giữ được mạng sống của hai người này.

Hắn nhìn H`ồTiểu Ngưu nằm dưới đất r`ồi nói: "Đã gọi điện cho nhân viên y tế. Tôi đã xem qua vết thương của các người, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng."

H`ồTiểu Ngưu bỗng nhiên dùng hết sức lực của mình, giữ chắn ống tay áo Khánh Tr`ần. Môi tên này đã trắng bệch, âm thanh cũng trở nên run rẩy: "Tôi biết ngài rất lợi hại, xin hãy giúp tôi giết hai tên kia."

Khánh Tr`ần nhìn vào bãi đỗ xe như mê cung.

Không đợi hắn trả lời, H`ồTiểu Ngưu bỗng nhiên nói: "Ngài là người của Lưu Đức Trụ đúng không? Xin mời hỗ trợ báo thù. Tôi sẽ trả thù lao giống l`ần trước, gấp đôi số vàng. Tôi không muốn hai anh hùng Côn Luân kia chết vô ích. Ngài không c`ần để ý đến bọn tôi."

Khánh Tr`ần yên lặng suy nghĩ. Hắn không biết giây phút kia đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm cho H`ồTiểu Ngưu kích động đến vậy. Cậu ta có thể không màng đến tính mạng của mình, chỉ c`ầu hỗ trợ báo thù.

Hắn nhỏ giọng nói: "Các người nằm im tại chỗ, đừng cử động làm ảnh hưởng đến vết thương. Yên tâm, hôm nay bọn chúng sẽ chết."

Hắn nói xong, bèn đứng dậy bước vào bãi đỗ xe như mê cung kia.

Đây là khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm. Bởi vì hắn rất rõ, những tên tội phạm kia đang chờ mình.

Mê cung biến thành chiến trường, ai bước vào trước sẽ nắm lợi thế tuyệt đối: Về tầm nhìn, địa hình, thời cơ.

Mỗi một yếu tố chiến đấu, Khánh Trần đều rơi vào tình thế bất lợi.

Nhưng lần này Khánh Trần không đặt vấn đề vàng vào trong lòng. Đêm nay, hắn chỉ muốn giết người.

Hắn suy nghĩ, rồi vận dụng cả tay và chân bò lên đỉnh một chiếc xe khách.

Rõ ràng, trần xe chỉ là lớp sắt mỏng manh, vậy mà hắn bước lên đó không tạo ra bất kỳ âm thanh nào.

Thời điểm hắn di chuyển sát bên ngoài chiếc xe bỗng nhiên phát hiện một tên tội phạm đang quỳ trên mặt đất.

Người này giống như nằm trên một miếng dính chuột thật lớn, gã muốn nâng họng súng lên cao 10 centimet cũng là một việc khó khăn.

Khánh Trần bỗng nhiên nhìn về một phía khác.

Nơi đó, có một người mặc chiếc áo Hoodie, đầu đội mũ trùm đứng trong bóng tối, lại còn mang theo khẩu trang.

Người nay vươn cánh tay ra hướng về phía tên tội phạm nằm dưới đất kia, mở lòng bàn tay ra.

Chỉ một hành động đơn giản của người này, vậy mà giống như nắm giữ mạng sống của một người trong tay.

Lữ khách thời gian!

Hơn nữa, người này còn là người siêu phàm trong truyền thuyết.

Khánh Trần suy nghĩ, năng lực của người này là vận dụng trọng lực sao?

Người lữ khách thời gian đang đội mũ trùm đầu đứng trong bóng tối kia nghiêng đầu về phía hắn nói: "Người này đã bị bắt, còn người bỏ lại tên này chạy trốn giao cho anh."

Tiếng con gái truyền đến qua lớp khẩu trang.

Khánh Trần ngạc nhiên một chút. Trong chớp mắt ấy, hắn đã hiểu.

Thì ra hai tên tội phạm định nấp sau xe đánh lén mình. Cuối cùng cô gái lữ khách thời gian phát hiện, lập tức ra tay khống chế.

Bởi vì năng lực đối phương quá mức quỷ dị, cho nên tên thủ lĩnh mới bỏ lại đồng bọn mà chạy trốn.

Khánh Trần nhìn đối phương. Người này cao khoảng 1m76, thân hình mảnh mai cân xứng, chỉ là người này đứng ở trong bóng tối nên không nhìn rõ mặt mũi.

Ngay từ đầu, Khánh Trần nhìn thấy đối phương, cảm thấy dáng người rất cao cộng thêm chiếc áo hoodie rộng thùng thình. Hắn cứ nghĩ người này là con trai.

Không ngờ lại là con gái, giọng nói phát ra cũng rất trẻ.

"Còn ngây người ra đấy làm gì, chờ một lúc nữa là tên kia chạy thoát đấy." Cô gái thần bí lên tiếng.

Từ phía xa đã truyền tới tiếng khởi động xe. Khánh Trần có thể nhìn thấy chiếc xe MPV bắt đầu di chuyển. Tên thủ lĩnh đám tội phạm đang ngồi trên ghế lái, rồ ga thật mạnh, hướng phía ngoài khu du lịch phóng đi.

Khánh Trần không suy nghĩ nhiều nữa, nhảy từ trần xe khách xuống, giật khẩu súng từ tay tên tội phạm đang quỳ dưới đất, sau đó tăng tốc chạy như điên.

Cô gái trong bóng tối nhìn chằm chằm theo Khánh Trần. Thời điểm cô nhìn thấy hắn bỗng nhiên ngây người ra, đôi chân kia đã be bét máu.

Nhưng người thiếu niên ấy dường như không cảm nhận được đau đớn.

Cô nàng từ từ bước ra khỏi bóng tối tới cạnh tên tội phạm. Cô đứng nhìn tên này đang quỳ trên nền xi măng.

Một giây sau, lòng bàn tay đang mở ra của cô bỗng nhiên nắm chặt lại.

Tên tội phạm đang quỳ dưới đất kia hét lên một tiếng, đôi chân đã bị ép chặt xuống mặt đường. Có thể do trọng lực quá lớn, đã làm cho hai đầu gối tên này phát ra tiếng vỡ vụn.

"Đây trừng phạt những người đã chết đêm nay trả cho mày." Cô gái thì thầm nói, sau đó đút hai tai vào trong túi áo, bước trở vào khu vực bóng tối.

Bãi đỗ xe chỉ còn lại tên tội phạm có hai đầu gối vỡ vụn, nằm xuống đất không ngừng kêu la.

Chiếc xe MPV màu đen đang đi trên đường núi để tới đường lớn. Con đường này có quá nhiều chỗ rẽ hình chữ U với lại lòng đường khá nhỏ. Nó nhỏ đến mức tên tội phạm không thể đi nhanh được.

Phía sau xe, tiếng súng liên tục vang lên. Trong lòng tên tội phạm hiện tại đã rất sợ rồi. Bởi trình độ bắn súng của thằng nhóc kia rất tốt, dù cho tốc độ di chuyển như vậy vẫn có thể bắn vào thân xe.

Nhưng đến cả bản thân gã cũng không ngờ tới, vì mình muốn tối ưu ống giảm thanh đã kết hợp với loại súng Glock 34, và một loại đạn đặc biệt để giảm tiếng nổ tới hơn một nửa.

Loại đạn này ngoại trừ có thể giảm âm thì không có gì đặc biệt, hơn thế nữa còn kèm theo ống giảm thanh nên sát thương không thể vượt quá 20 mét.

Loại này chỉ có thể áp dụng cho khoảng cách gần, hay dùng cho việc ám sát.

Giờ phút này, gã có cảm giác mình rất may mắn, bởi vì sự lựa chọn vừa rồi của mình. Nếu không hiện tại mình đã chết rồi.

Tiếng súng dần ngừng lại. Thằng nhóc kia đã bắn hết đạn, không những thế còn vứt khẩu súng luôn.

Nhưng Khánh Trần vẫn không dừng bước.

Bên trong kính chiếu hậu, tên tội phạm có thể nhìn rõ, thằng nhóc che mặt kia vẫn bám theo gắt gao. Nó vẫn kiên trì theo bám ở đằng sau, giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình ngay tại chỗ này.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 92: Mọi việc kết thúc

Bên trong chiếc MPV, tên thủ lĩnh đám tội phạm biết không thể cắt đuôi được Khánh Trần, nên quyết định giảm tốc độ lại.

Gã còn súng, mà đối phương đã không còn.

Sau khi tới một đoạn rẽ, gã bỗng nhiên dừng xe lại, mở cửa kính ra.

Thời điểm thân xe vuông góc với mặt đường, tên thủ lĩnh tội phạm đã đặt súng nhắm trước. Gã nhắm thẳng vào Khánh Trần, chuẩn bị bóp cò.

Nhưng có một điều tên tội phạm kia không nghĩ ra được, thời điểm gã giảm tốc độ, Khánh Trần đã lấy khẩu súng từ hông ra. Hai người đồng thời bóp cò, cùng một lúc.

Trên người Khánh Trần có hai khẩu súng.

Trước đó, hắn cố tình bắn hết một khẩu, kèm theo động tác ném khẩu súng ấy đi để cho tên tội phạm nhìn thấy. Bởi vì hắn biết mình rất khó đuổi kịp chiếc xe.

Điều này khiến tên thủ lĩnh quyết định giảm tốc độ, quay lại giết hắn.

Tên thủ lĩnh hoảng sợ, gã vừa nổ súng đã vội vàng cúi đầu xuống trốn, nên họng súng có phần bị lệch hướng.

Lỗ tai thủ lĩnh truyền đến cảm giác tê tê, giống như vị vật gì xuyên thủng. Thậm chí gã còn ngửi thấy mùi tóc của mình bị đốt khét lẹt.

Tại nửa đêm, trên con đường núi, tiếng súng vang lên, Khánh Trần cũng đã

bị thương.

Cho dù đối phương đã bị lệch họng súng, nhưng viên đạn vẫn như cũ lao tới, xuyên qua bả vai hắn và để lại trên đó một rãnh máu thật sâu.

Khánh Trần mất đi cân bằng, ngã soài trên mặt đất. Quán tính thời điểm chạy bộ, kèm theo con đường núi khá dốc, khiến hắn lăn lộn không ngừng.

Hắn mím môi thật chặt, lại lần nữa đứng dậy, nhìn theo chiếc xe đang di chuyển trên con đường núi, càng ngày càng xa.

Bởi vì hắn muốn thu hẹp khoảng cách với chiếc MPV nên đi chân đất băng qua một đoạn núi giữa hai nhánh con đường.

Trên đường núi ấy, Khánh Trần vừa chạy vừa cầm theo một viên đá to hơn đầu người.

Chân hắn giẫm lên nhánh cây cùng những viên đá trên đường, những dây thần kinh dưới bàn chân truyền đến cảm giác khiến thân thể không ngừng run rẩy.

Chẳng biết từ khi nào, lòng bàn chân vốn dĩ bình thường nay đã dập nát. Lòng bàn chân đen xì, đó là màu hỗn hợp giữa máu và bụi đất trên đường, nhìn qua vô cùng tàn nhẫn.

Có điều, hắn cố quên đi những nhánh cây ven đường đập vào mặt, cố quên đi vết thương trên vai không ngừng chảy máu.

Hơn thế nữa, hắn cố quên đi những viên đá hay nhành cây mà mình vừa giẫm lên.

Hắn phải khiến tên tội phạm kia phải trả giá thật đắt.

Khánh Trần càng chạy càng nhanh.

Thời điểm hắn băng qua khu vực núi rừng, cảnh tượng trước mắt giống

như một bàn cờ thật lớn.

Giờ phút ấy, hắn không còn là kỳ thủ, mà chỉ là con tốt hung hăng vượt qua dòng sông Sở Hà.

Thân thể chất chứa một bầu nhiệt huyết.

Con đường núi này, bàn cờ này đang dần hình thành trong đầu Khánh Trần. Hắn chậm rãi tính toán tốc độ của mình và tốc độ đối phương.

Từng tin tức một đan xen trong não bộ Khánh Trần.

Một giây sau, Khánh Trần đã gần tới vị trí giao thoa giữa rừng núi và con đường. Hơn 10 mét phía trước, chính là chiếc xe tên thủ lĩnh đã đi một vòng đường núi. Trên những sợi tóc của tên này đã có từng giọt mồ hôi óng ánh văng ra.

"Hô hấp."

"Khống chế."

"Điều khiển."

Nơi này không chỉ có mình con tốt hung hăng tiến tới, theo đó còn có một con pháo đi kèm.

Giây phút ấy, hắn không thể nhìn thấy chiếc MPV như thế nào, mà lập tức ném tảng đá trong tay ra.

Tảng đá ấy bay vào trong không trung. Tại một vị trí cách đường cái 10 mét, nó tạo thành một đường vòng cung, hướng mục tiêu bay tới.

Tảng đá lao vun vút đi. Thời điểm lao xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đôi mắt tên thủ lĩnh bỗng nhiên nheo lại.

Hắn đột nhiên đạp mạnh vào phanh, nhưng không kịp nữa rồi. Chiếc MPV màu đen bị một viên đá từ trên trời rơi xuống.

Một tiếng ầm vang lên, đầu tên thủ lĩnh đập trúng vào vô lăng. Chiếc MPV mất đi sự khống chế lao vào vách núi ven đường.

Trong đêm tối, không một ai chú ý, trên con đường núi đã xảy ra một vụ tai nạn xe hơi.

Tên thủ lĩnh yên lặng ngồi trong xe, do đầu vừa mới va chạm với vô lăng nên bị thương khá nặng, máu me đầm đìa.

Nhìn qua vô cùng dữ tợn.

Do đầu xe va chạm với núi, nên động cơ đã hỏng, bên trong xe còn nghe rõ tiếng xèo xèo.

Súng cũng không biết đã bay đi đâu.

Gã dùng bả vai đẩy cửa xe ra, bước đi loạng choạng. Gã muốn đi vào trong núi, không có xe nên không thể đi đường cái được. Nếu không, khi mình xuống núi đã có đám Côn Luân chờ sẵn.

Nhưng mà, tên tội phạm nhìn thấy, thằng nhóc che mặt kia đang đứng trên núi ngay phía trên khúc cua

Chỗ đối phương ném đá, cách mặt đường tầm 10 mét, cho nên muốn đuổi theo mình bắt buộc phải chạy trên núi.

Có một điều gã thủ lĩnh nghĩ mãi không ra, bàn chân thằng đó đã bị thương rất nặng, tại sao vẫn còn muốn đuổi theo mình không buông?

Bỗng nhiên, tên nhóc kia lại tăng tốc, lại một lần nữa chạy đến.

Chớp mắt ấy, tên thủ lĩnh nhóm tội phạm cảm thấy sợ hãi. Dù bản thân gã sở hữu máy móc thay thế, nhưng hiện tại gã đã không còn dũng khí chiến

đấu trực diện.

Gã quay người chạy trốn, còn chưa chạy nổi hai bước đã mất cân bằng ngã soài ra đất.

Tai nạn vừa rồi ảnh hưởng đến não của gã, đi đường cũng không vững vàng nữa rồi.

Tên thủ lĩnh tội phạm giãy dụa bò dậy. Gã nhìn thằng nhóc đang tiến lại gần, lòng đầy quyết tâm.

Gã đứng thẳng người lên, hét lớn: "Đến đây? Không phải mày muốn giết tao sao? Nhanh lên."

Nhưng đối phương lại không trả lời.

Chỉ thấy thằng nhóc đó lấy từ đâu ra một con dao bấm đâm thẳng về phía cổ tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh giật mình, gã vội vàng điều khiển đôi tay bằng máy của mình ngăn cản trước mặt.

Trong chớp mắt ấy, con dao trong tay thiếu niên đã đổi hướng trên không trung, lưỡi dao sắc bén lướt qua cánh tay bằng máy, tạo thành tia lửa.

Tên thủ lĩnh không hiểu được, tại sao đối thương lại thu lại lực quá nhanh, giống như mục tiêu của hắn không phải cổ mình vậy.

Gã thấy thiếu niên gập lưng xuống chuyển hướng mũi dao về phía đùi mình đâm tới.

Lần này, tên thủ lĩnh vẫn nhanh hơn. Cánh tay bằng máy hành động sau mà lại tới trước.

Chỉ cần gã có thể bắt được cánh tay đối phương, bóp nát. Như vậy gã sẽ là người thắng trong trận chiến này.

Nhưng trực giác tên thủ lĩnh mách bảo gã. Gã nhìn thấy động tác của đối phương lần này vẫn là động tác giả.

Đối phương tạo cho mình cơ hội vung tay, khiến mình để hở ra vị trí sườn trái, nơi này để hở quá rộng.

Không đợi gã kịp phản ứng, con dao bấm trong tay thiêu niên đã đâm vào vị trí lá lách của gã.

Giây phút đó, tên thủ lĩnh đám tội phạm bỗng nhiến nhớ lại chiến trường Đông Nam Á. Dường như gã đang phải chiến đấu với một đại sư sử dụng dao.

Từ khi trận chiến bắt đầu, gã chưa hề động tới được thân thể đối phương.

Cho dù bản thân mình bị thương, đầu bị đập phải, nhưng điều này thật sự khó mà tưởng tượng nổi.

Đối phương như một cơn gió, bắt không được, sờ càng không.

Mà có thể giết người.

Từng hành động của thiếu niên vô cùng chuẩn xác, từng bước một khiến mình lộ ra sơ hở. Mà mỗi hành động của mình đều nằm trong sự tính toán của đối phương.

Giống như đang biểu diễn nghệ thuật. Gã sợ.

Thiếu niên rút dao ra, xoay người rời đi.

Tên thủ lĩnh đám tội phạm có thể cảm nhận được, máu trong cơ thể mình đang không ngừng tràn ra bên ngoài.

Hắn nhìn thấy bóng dáng thiếu niên đã không còn hứng thú với bên này nữa. Giống như mình chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không cần phải trò

chuyện làm gì mất công.

Thì ra, người thiếu niên này chịu đựng tất cả mọi nỗi đau, chỉ vì muốn mình phải chết, và không để lại cho mình một con đường sống nào.

"Vì cái gì?" Tên thủ lĩnh giãy dụa, cố gắng hỏi nhằm giải đáp nghi ngờ trước khi chết.

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Tôi đã đồng ý với người khác. Đêm nay ông nhất định phải chết."

Người thiếu niên nói xong bèn quay người rời đi. Lúc này, bỗng nhiên điện thoại trong túi tên thủ lĩnh vang lên.

Thân thể thiếu niên dừng lại, hình như có chỗ nào nghi ngờ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 93: Khởi đầu mới

Hơn hai giờ sáng, đồng bọn của đối phương đã chết toàn bộ, mà giờ này lại có người gọi điện cho thủ lĩnh đám tội phạm?

Hắn đi đến bên cạnh xe, lấy chiếc điện thoại di động trong túi đối phương ra, nhấn nút Call.

Bên trên điện thoại là một dãy số không có lưu tên.

Từ khi bắt đầu cầm điện thoại, Khánh Trần đã dùng một tay che camera trên đó lại, phòng trường hợp thông qua một chiếc điện thoại khác nhìn thấy mặt của mình, cho dù hiện tại hắn vẫn che mặt.

Trong điện thoại, đầu dây bên kia không nói gì, giống như đang đợi tên thủ lĩnh kia trả lời.

Có điều, Khánh Trần cầm điện thoại cũng không hề nói câu gì.

Người ở đầu dây bên kia chợt hiểu ra điều gì. Tên này cười nói: "Bọn chúng đã chết rồi phải không?"

Khánh Trần không nói gì.

Đầu dây bên kia lại tiếp tục vang lên tiếng cười: "Nếu bọn chúng đã chết, hay chúng ta cùng nhau tâm sự vài câu?"

Khánh Trần không tiếp tục lắng nghe nữa. Hắn lấy áo tên thủ lĩnh lau sạch dấu vân tay trên điện thoại, sau đó in dấu vân tay của gã lên đó, rồi nhét vào bên trong áo đối phương, cuối cùng mới từ từ đứng dậy đi vào trong bóng tối.

Hắn suy nghĩ, mình chỉ vừa mới đối mặt với 8 người, ngay cả sinh vật mô phỏng làn da còn chưa có, mà suýt chút nữa đã không còn mạng trở về.

Giờ phút này, Khánh Trần ý thức được, cuộc sống của mình sau này sẽ rất đặc sắc, giống như ngày hôm nay mới được bắt đầu.

. . .

Ngọn lửa trên núi Lão Quân đã được khống chế, cả một dãy homestay bị đốt thành tro tàn.

Có du khách đứng ven đường khóc lóc, có người ngồi xổm trên mặt đường, sắc mặt thẫn thờ.

Bảy chiếc xe việt dã lao vùn vụt trên đường núi. Đầu tiên, bọn họ dừng lại nơi tai nạn xe cộ, sau đó cử người ở lại tiếp tục điều tra, còn những người khác lại tiếp tục hành trình lên núi.

Lộ Viễn đi vào Homestay Vân Thượng, nhìn những đồ vật bị đốt đen xì, không biết anh ta đang suy nghĩ gì.

Trước mắt còn có thi thể hai thành viên Côn Luân, bên cạnh là thi thể của đám tội phạm.

Lộ Viễn cố gắng không nhìn vào thi thể chiến hữu của mình, mà ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể đám tội phạm.

"Tổng cộng có 8 tên tội phạm. Người bị chết trên đường núi có lẽ là kẻ chủ mưu, trong quá trình bỏ trốn bị người nào đó đâm xuyên qua lá lách. Chúng ta tìm được những vết máu trên đường núi và trong rừng, có một điều khiến tôi nghi ngờ là kẻ giết người không mang giày."

Chúng ta còn tìm được rất nhiều vết chân dấu máu, máu đã được lấy để xét nghiệm DNA."

"Xung quanh homestay có 7 tên tội phạm, một tên trong đó bị đánh nát đ`ầu gối nằm ở bãi đỗ xe, người vẫn còn sống. Rõ ràng đối phương thừa khả năng giết người này, nhưng cố tình giữ lại, có thể là để cho chúng ta thẩm vấn."

"Còn lại 6 cỗ thi thể, 2 trong đó bị lửa đốt không còn hình dáng, một bị súng bắn chết. Còn lại 3 tên khác đ`ều chung số phận, bị người ta đâm xuyên qua lá lách mà chết. Hành động người này vô cùng chuẩn chỉ, rất có thể là sát thủ chuyên nghiệp."

"Đội trưởng Lộ, có học sinh nói rằng, trước khi chết Ban Thủ và Sơn Tra đã dùng hết sức mở cửa để bọn họ chạy trốn. Nếu hai người không làm vậy, có lẽ hơn 40 học sinh không trốn được. . . Bọn họ không làm mất mặt Côn Luân."

Lộ Viễn yên lặng nghe cấp dưới báo cáo. Một cơn gió núi thổi qua, sống mũi bỗng nhiên thấy cay cay.

Cơn gió nghẹn ngào rít lên, thổi qua đám tro tàn sau cơn hoả hoạn.

Lộ Viễn xoa xoa cái mũi, đây không phải là lúc đa s`ầu đa cảm.

Hắn lại tiếp tục ng`ồi xuống kiểm tra thật kỹ từng thi thể, bên cạnh còn có vị trí từng xác chết được cấp dưới ghi lại.

Thi thể thứ nhất được phát hiện ở homestay bên cạnh Vân Thượng, nhưng đây không phải địa điểm xảy ra vụ án.

Thành viên Côn Luân phát hiện ra máu bên ngoài cửa, còn có dấu vết thi thể được kéo đi.

Lộ Viễn bình tĩnh nói: "Có người dựa vào bóng tối mà giết người này, sau đó kéo sang nhà bên cạnh. Ngọn lửa chỉ cháy ở bên này chứ không lan sang bên kia."

Lộ Viễn tiếp tục nhìn đến vết thương, việc này khiến anh ta ngạc nhiên.

Cấp dưới của mình nói rất đúng, mấy tên tội phạm này đều chết bởi một dao.

Còn nữa, dù là vết dao từ phía sau đâm vào, hay từ phía trước, mũi dao đều chuẩn chỉ đâm xuyên qua lá lách.

"Quái lạ, sao chỉ đâm vào lá lách?" Lộ Viễn nghi ngờ: "Chẳng lẽ đây là hành động vì đam mê, hay thói quen?"

Anh ta theo ký hiệu cấp dưới để lại, tiến vào phía cửa sau.

Có lẽ đây là hiện trường thứ hai vụ án. Kẻ giết người ra tay với tên tội phạm thứ hai ở đây, sau đó tiến vào trong nhà.

Lộ Viễn hỏi: "Những học sinh kia thế nào."

Cấp dưới báo cáo: "Có ba người bị thương khá nặng, hai người là Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân bị tên tội phạm bắn vào bụng. May mà viên đạn đi vào trong ruột, hiện tại đã xuống núi làm phẫu thuật, có lẽ không ảnh hưởng đến tính mạng."

Tên này tiếp tục báo cáo: "Còn một người nữa là Vương Vân. Vết thương của cô gái này khá kỳ lạ. Theo khai báo của cô ấy, có một tên tội phạm che mặt nổ súng bắn vào hai chân của cô, cuối cùng cô được một người bạn là Nam Canh Thần cõng ra khỏi homestay, may không bị thiêu chết trong này."

Lộ Viễn cau mày: "Che mặt?"

"Vâng." Cấp dưới gật đầu: "Theo tôi, đây không phải là tội phạm mà chính là người vừa giết hai tên tội phạm kia."

"Không cần phải nghi ngờ, chính là hắn đấy. Có điều, sao người này lại để ý tới Vương Vân, cô nàng này chắc chắn có vấn đề. Người này trợ giúp chúng ta giết đám tội phạm, không lý nào bỗng nhiên bắn cô ta." Lộ Viễn

nói tiếp: "À đúng rồi, người bạn học Nam Canh Thần kia sao lại ở trong này?"

"Tôi nghe nói cậu ta bị tên tội phạm kéo vào làm nhục." Cấp dưới giải thích thêm: "Có điều, quần áo cậu ta vẫn gọn gàng, không hề giống với người bị làm nhục chút nào."

"Vậy chắc chắn cậu ta được kẻ giết người thuận tay cứu được." Lộ Viễn phân tích: "Có còn hỏi thêm được gì hay không?"

Cấp dưới báo cáo: "Cậu ta nói, kẻ giết người cao khoảng 1m76, đi chân trần. Vị trí khoé mắt còn có nếp nhăn, nhìn qua giống một người tầm 30 tuổi."

Lộ Viễn gật đầu: "Vậy cứ tạm theo lời khai này mà đi tìm. Nam Canh Thần là người đầu tiên nhìn thấy, chúng ta chỉ có thể dựa vào khẩu cung của người này."

Tất cả mọi người quay về cửa trước, nơi đang đặt các thi thể.

Lộ Viễn suy nghĩ lộ trình hành động của kẻ này. Có tám tên tội phạm, chết hết bảy người. Một người bị súng bắn chết, một người bị dập nát gối trong bãi đỗ xe, một người khác bị thành viên Côn Luân giết chết.

Còn lại cái chết 4 người kia, đều bị đâm thủng lá lách. Nói một cách rõ ràng hơn, đối phương ra tay 4 lần, tất cả đều thành công.

Loại người này có mức nguy hiểm. Thành viên Côn Luân còn phát hiện ra vô số dấu chân máu. Anh ta không thể tưởng tượng được, ý chí người này được đúc bằng gì, chỉ dựa vào một cỗ nhiệt huyết mà lần lượt giết từng người một trong đám tội phạm.

Lộ Viên nhìn lại một lượt các thi thể, bỗng nhiên anh ta phát hiện ra một điều: "Trên tất cả các thi thể này, chỉ có một thi thể chết ngoài cổng là mất đi bộ đàm. Có lẽ đây là người chết đầu tiên. . . Hiện trường không tìm thấy một cái bộ đàm nào nữa. Cho nên cái bộ đàm mất đi kia, chắc hẳn còn trên

người kẻ kia."

Lộ Viễn nói xong, bèn c`ầm lấy một cái bộ đàm trên thi thể đám tội phạm. Anh ta hít một hơi thật sâu, r`ồi nhấn vào nút call: "Xin chào, tôi là Lộ Viễn, thành viên của Côn Luân."

Nhưng, trả lời anh ta không phải là giọng nói mà chỉ có tiếng gió núi vi vu.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 94: Giữ gìn sức khoẻ

Trên núi Lão Quân, ở một ngôi nhà dân nào đó.

Trong chiếc bộ đàm mà Khánh Trần đã dấu ở đây vang lên giọng nói: "Xin chào, tôi là Lộ Viễn, thành viên Côn Luân."

Nhưng không ai để ý đến nó, cứ mặc kệ nó nằm đấy.

Giờ phút này, Khánh Trần đang nằm trên giường, cắn chặt chiếc khăn mặt, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch.

Phía cuối giường, Giang Tuyết vừa khóc vừa dùng cồn, nước muối, bông ngoáy tai giúp Khánh Trần xử lý vết thương ở chân, trên đùi.

Từng miếng gỗ nhỏ, thuỷ tinh, bùn đất.

Được Giang Tuyết cẩn thận gắp ra sạch sẽ.

Từng giọt mồhôi lớn lăn dài trên trán Khánh Trần. Lý Đồng Vân đứng cạnh liên tục giúp hắn lau đi.

Cô bé cũng đang khóc.

Hai mẹ con bọn họ khóc không phải vì sợ hãi hay cảm xúc bị xáo trộn, chỉ đơn giản là thương Khánh Trần.

Người thiếu niên này, tối hôm qua gắng gượng trở vềhomestay, vì không muốn bị người phát hiện đi chân trần vềđây. Hắn đã cố gắng nhịn đau, đi giày vào, kiếm một nhà dân khác thuê ở lại.

Hắn vừa mới bước vào phòng, lập tức ngất xỉu.

Mệt mỏi, với lại lần đầu giết người nên có phần sợ hãi lo lắng. Nhiệt huyết dâng lên tiết ra rất nhiều adrenalin, tất cả mọi thứ đều tăng nhanh.

Trong cả quá trình chiến đấu, hắn đều sử dụng thuật hô hấp, nên sau khi chiến đấu, lượng lớn endorphin tiết ra từ tuyến yên khiến cơn đau tạm thời được quên đi.

Nhưng thời điểm Giang Tuyết xử lý vết thương, cơn đau đớn tột cùng khiến hắn tỉnh lại sau cơn mê mang.

Giang Tuyết định để Khánh Trần nghỉ ngơi thêm chút nữa, nhưng vết thương này không thể để quá lâu. Kéo dài thêm chút nữa rất dễ nhiễm trùng.

"Sao phải vậy chứ? Vì cứu một người không quen biết mà hành hạ thân thể mình đến tình trạng này?" Giang Tuyết lau nước mắt nói: "Cháu xem vai đã bị thủng thành cái rãnh, chỉ cần xuống một chút nữa chắc chắn xương vai sẽ bị gãy."

Khánh Trần không nói gì, chỉ yên lặng chịu đựng đau đớn.

Nhìn qua vết thương của hắn trông khá kinh khủng, nhưng đều là vết thương ngoài da, rất nhanh sẽ lành lặn.

Quan trọng nhất là, thể lực của hắn bị xói mòn do sử dụng thuật hô hấp quá độ, sáng nay đang dần dần hồi phục.

Không biết có phải do hắn thường xuyên sử dụng thuật hô hấp trong chiến đấu hay không? Cùng với đó cuộc chiến tối qua quá mức khốc liệt.

Mà Khánh Trần cảm nhận được rõ ràng, luồng khí bên trong cơ thể mình hình như mạnh lên. Ban đầu chỉ to bằng nắm đấm, hiện giờ đã lớn bằng bàn tay xoè ra.

Kèm theo sự việc thân thể xảy ra biến hoá, toàn thân đau đớn, ngay cả xương cốt cũng phát ra âm thanh đôm đốp nho nhỏ.

Chẳng lẽ muốn mở ra một phần gien?

Chắc là không phải.

Ba giờ sau, cuối cùng Giang Tuyết dã giúp Khánh Trần xử lý toàn bộ vết thương. Cô nói với Khánh Trần: "Cháu ngủ tiếp đi, cô đi xuống phòng bếp làm chút thức ăn cho cháu bồi bổ."

"Cám ơn cô Giang Tuyết." Khánh Trần thì thào nói.

Lý Đồng Vân ở bên nói: "Anh Khánh Trần? Rạng sáng nay, lúc anh trở về, doạ mẹ con em gần chết, em cứ nghĩ rằng anh không qua khỏi nữa cơ."

Khánh Trần ừ một tiếng.

Cô bé lại tiếp tục nói: "Sau đó, mẹ em kiểm tra những vết thương trên người anh và phát hiện ra chỉ có bả vai và lòng bàn chân là thương nặng, nên mới bớt lo lắng phần nào. Lần sau, anh đừng liều mạng như vậy có được hay không? Anh không sợ nhưng em sợ."

Khánh Trần cố gắng nở nụ cười: "Yên tâm, không sao đâu."

Sau khi Giang Tuyết rời đi, Lý Đồng Vân thì thầm nói: "Anh Khánh Trần, em đã biết được phần nào thân phận của anh rồi. Có điều khác rất nhiều với tin tức mà em điều tra ra trước đó. Em còn phải xác định thêm chút nữa."

Khánh Trần ngạc nhiên, có lẽ trong lúc mình mê mang, cô bé đã biết được điều gì.

Có điều, chuyện này chẳng còn quan trọng nữa. Thật ra, hắn cũng không để ý lắm đến việc bị cô bé này biết được thân phận.

Hắn có chút tò mò: "Vì sao em nhất quyết phải biết được thân phận của anh tại Thế Giới Bên Trong?"

Lý Đồng Vân nhẹ nhàng trả lời: "Chuyện em trở thành lữ khách thời gian không thể nói cho mẹ biết. Anh lại không ở bên cạnh em. Ban đêm, một mình em ở trong một căn nhà lớn, em rất sợ. Chỉ cần em tìm được anh, sẽ không sợ nữa. Anh Khánh Trần, anh biết không? Em ở Thế Giới Bên Trong cô đơn lắm. . ."

Khánh Trần suy nghĩ: "Lại bắt đầu dùng chiêu trò sao?"

Lý Đồng Vân xoa xoa miệng: "Chẳng hấp dẫn chút nào."

"Em có bạn mới ở Thế Giới Bên Trong sao?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Em có một người anh và một người chị, họ đối xử với em rất tốt. Ông nội Lý thị cũng rất thương em. Chỉ có điều quản gia từng nói với em, ông nội và chị là thật sự quan tâm em, còn dặn em phải cẩn thận anh Lý Tu Tề." Lý Đồng Vân thì thầm: "Tập đoàn Lý thị quá phức tạp, những người kia đều đang quan sát vấn đề sức khoẻ của ông nội, bọn họ còn lén lút bàn bạc làm gì sau khi ông nội chết nữa cơ."

Khánh Trần suy nghĩ, những người anh, người chị, hay ông nội, đều thuộc dòng chính tập đoàn Lý thị.

Hắn nghe Lý Thúc Đồng nói, ông chủ tập đoàn Lý thị hiện tại đã 163 tuổi. Sức khoẻ ngày càng yếu, liên tục sử dụng thuốc kháng lại tuổi già đã không còn tác dụng, các tế bào đã đến giới hạn.

Ông chủ Lộc Đảo chắc là lớn tuổi nhất, 221 tuổi. Nhưng phương pháp kéo dài tính mạng của người này cũng không trong sáng lắm.

Tạm thời, Khánh Trần còn chưa muốn suy nghĩ về vấn đề này.

Hắn quay đầu qua nhìn vai của mình, nơi đó vừa được quấn băng gạc mới tinh.

Mọi thứ trước mắt muốn nhắc nhở hắn, mọi việc đã qua.

Nhưng có vài chuyện còn chưa giải quyết xong.

"Tiểu Vân, em có thể tìm giúp anh giấy bút lại đây không?" Khánh Trần hỏi.

"Trong túi của em có đấy." Lý Đồng Vân nói.

Cô bé đi nghỉ lễ quốc khánh, nhưng vẫn mang theo sách vở để giả vờ mình vẫn làm bài tập.

Khánh Trần được cô bé nâng lên, ngồi dựa vào hai cái gối. Hắn lấy di động ra tìm tòi cách sử dụng mật mã Morse, sau đó dựa vào ký ức mà giải đáp những ký hiệu mà thành viên Côn Luân đã sử dụng.

Ngón trỏ dùng cho tin ngắn, ngón giữa là tin dài. Tổ hợp này tạo thành một chữ, hoặc là con số.

Giống như ngón trỏ gõ một cái, ngón giữa một cái là chữ A.

Mà theo nhịp điệu tay giống như chẳng có thứ tự gì kia, kết hợp tạo thành một đoạn tin tức quan trọng.

Khánh Trần không biết tại sao trong lòng mình thôi thúc giải mã đoạn tin tức kia. Hắn có cảm giác mình đã bỏ qua một chi tiết vô cùng quan trọng nào đó.

Một kẻ có tiền như Hồ Tiểu Ngưu, bỏ qua vấn đề tính mạng bản thân, chỉ yêu cầu mình báo thù cho hai thành viên Côn Luân kia.

Trong đầu Khánh Trần tua chậm lại những nhịp điệu đó, chậm chạp giải mã.

Hắn viết lại từng đoạn ký tự theo mật mã Morse lên giấy, sau đó ghép lại

thành từng chữ cái một.

"Đời này không hối hận, anh em ở lại giữ gìn sức khoẻ."

"Tôi xin lặp lại lần nữa."

"Đời này không hối hận, anh em ở lại giữ gìn sức khoẻ."

Đây là những đoạn tin tức, mà thành viên Côn Luân chuẩn bị ngã xuống kia nhắn nhủ lại cho chiến hữu của mình.

Khánh Trần ngồi chết lặng trên giường. Thì ra sau khi bị trúng đạn, trong lòng người này đã xác định mình sẽ phải chết.

Hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời trong xanh. Nhìn bầu trời ở trên núi có vẻ gần hơn trong thành phố, lại có vẻ rộng lớn hơn.

Nhưng không biết tại sao, cảm xúc Khánh Trần tụt xuống thê thảm.

Hắn gấp lại tờ giấy mình vừa giải mã kia, để Lý Đồng Vân giúp mình nhét vào bên trong ví.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 95: Vàng

Trên con đường lên núi Lão Quân, Trịnh Viễn Đông mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen, lững thững bước lên núi.

Trên mặt đất có rất nhiều vết chân máu, giúp lão đoán được câu chuyện đêm qua.

Trên con đường núi, xuất hiện khá nhiều viên đạn. Trên tai thủ lĩnh đám tội phạm bị thủng một lỗ do súng gây ra. Điều này chứng minh, kẻ giết người và tên tội phạm đã từng đấu súng ở đây.

Thành viên Côn Luân thu thập được hai đầu đạn dính máu. Theo xét nghiệm, hai đầu đạn đó chứa máu của hai người khác nhau.

Điều này chứng minh, cả tên tội phạm và người truy đuổi đều bị thương.

Trịnh Viễn Đông đứng ở vị trí Khánh Trần nén ra viên đá, nói với Lộ Viễn đang đứng phía sau: "Người này bị thương ở con đường núi, sau đó biết mình nếu theo đường cái này sẽ không thể nào đuổi kịp, nên quyết định cắt ngang qua con đường rừng núi, để ném viên đá quyết định kia."

Lộ Viễn cau mày: "Viên đá đó ném chuẩn xác vào chiếc xe MPV? Cú ném này cũng quá chuẩn xác, với khoảng cách 10 mét, khả năng phán đoán của người này kinh khủng đến vậy sao?"

"Đúng, cộng với việc những phát đâm chí mạng vào vị trí lá lách, khả năng xuất sắc nhất của người này là: Tính toán." Trịnh Viễn Đông nói: "Đã xét nghiệm DNA qua mẫu máu chưa?"

Lộ Viễn lắc đầu: "Đã xét nghiệm ra, nhưng trong kho lưu trữ máu không có

loại nào trùng khớp."

"Kiểm tra các loại máu tương tự như vậy, biết đâu điều tra ra người nhà của tên đó." Trịnh Viễn Đông ra lệnh.

"Vâng." Lộ Viễn gật đầu: "Cách điều tra này rất chậm, nhanh nhất phải mất ba ngày mới có kết quả."

Trịnh Viễn Đông nói: "Nếu như tìm được người này, hành động phải nhẹ nhàng vào. Côn Luân đang rất cần những người như vậy. Người có thể trấn thủ một phương."

...

Ba người Khánh Trần vẫn ở trên núi Lão Quân. Bọn họ không hấp tấp trở vềthành phố.

Một phần vì chân Khánh Trần còn chưa thể đi lại bình thường được. Quan trọng hơn, người thiếu niên này vừa trải qua trận chiến sinh tử, nên cô cũng muốn cậu bé ở lại đây nghỉ ngơi nhiều hơn, tránh xa nơi ồn ào như trong thành phố.

Vềphân trung tâm luyện thi. Cô vừa trải qua chuyện vừa rồi, cũng suy nghĩ việc này hiện tại không quá quan trọng.

Chuyện gì cũng phải chờ vết thương của Khánh Trần hồi phục rồi mới tính tiếp được.

Giang Tuyết bôi thuốc cho Khánh Trần một lần nữa: "Nếu như sớm biết cháu bị thương. Cô sẽ mua một vài loại thuốc tại Thế Giới Bên Trong. Tác dụng của những loại thuốc ấy chắc chắn hơn xa thuốc ở đây. Chỉ cần cô để thuốc vào một lọ thuỷ tinh, ngậm chúng vào trong miệng là có thể mang vềđược rồi."

"Không sao đâu cô Giang Tuyết." Khánh Trần cười nói: "Hiện tại cháu đã không còn đau như lúc ban đầu nữa rồi."

"À có chuyện này." Giang Tuyết bỗng nhiên nhớ đến lo lắng trong lòng: "Tại hiện trường, có nhiều dấu chân máu của cháu như vậy. Nhất định sẽ có người lấy để xét nghiệm DNA, để tìm ra thông tin của cháu. Bản thân cháu còn chưa lộ DNA của mình, nhưng cha cháu bị bắt rất có thể...."

Bây giờ, người bị giam nhất định phải để lại máu trong kho dữ liệu.

Nhưng Khánh Trần lắc đầu: "Chắc chắn không tra ra được, cháu đã có tính toán."

Giang Tuyết nhìn Khánh Trần, cô có cảm giác ngoài ý muốn. Cô hiểu được trong này còn có bí mật, chỉ là không muốn nhiều lời hỏi thiếu niên trước mặt.

Trong tất cả sự kiện vừa trải qua, có hai yếu tố có thể khiến Khánh Trần bị lộ. Một là Nam Canh Thần, hai là mẫu máu của hắn.

Điều thứ nhất, Khánh Trần tin Nam Canh Thần sẽ không phạm sai lầm trong chuyện này. Cậu ta chắc chắn đưa thông tin giả cho phía Côn Luân.

Điều thứ hai, bên phía Côn Luân chắc chắn sẽ đối chiếu mẫu máu của hắn nhằm tìm ra người thân. Nhưng vấn đề gien này lại là một câu chuyện cũ đã qua.

Vì vậy, Khánh Trần mới lựa chọn đi chân đất truy sát đám tội phạm.

"Được rồi, vậy cô dẫn Tiểu Vân ra ngoài đi dạo. Có chuyện gì cháu nhớ gọi điện cho cô. Cô sẽ không đi xa đâu." Giang Tuyết nói.

Hắn đợi Lý Đồng Vân và Giang Tuyết ra khỏi phòng mới lấy điện thoại và thiết bị truyền tin của mình ra.

Trước tiên, Khánh Trần mở thiết bị truyền tin ra, bên trong có rất nhiều tin nhắn Lưu Đức Trụ nhắn tới:

"Ông chủ, người của ngài thật sự quá mạnh mẽ, vậy mà tiêu diệt toàn bộ đám tội phạm bắt cóc."

"Ông chủ, cảm ơn ngài đã nhắc nhở, lại còn cử người đến cứu tôi. Đời này của Lưu Đức Trụ sẽ vì ngài xong pha khói lửa, không bao giờ từ chối! "

"Ông chủ, tôi trải qua sự việc đêm nay, thật sự trung thành với ngài. Về sau, nơi người khác không dám đi, tôi sẽ vì ngài mà đi. Chỉ cần ngài ra lệnh, nơi mà cứt chim cũng không có, tôi sẽ đến đấy ị vào."

"Ông chủ, sao ngài không trả lời."

"À phải rồi, bọn tôi vừa trở về Lạc Thành. Sáng nay các bạn học muốn đến thăm Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân. Lúc đó tôi sẽ giúp ngài nhận vàng về."

Khánh Trần nhìn vào đồng hồ, đã là 9 giờ sáng.

Đếm ngược 39: 00: 00.

Cách thời điểm trở về vừa tròn 9 giờ.

Lần này, xuyên qua và trở về quá vội vàng. Đến mức, hắn vừa trở về đã cầm dao ra ngoài giết người.

Thời gian còn hơn 1 ngày, có thể xuyên qua đó hoặc hai ngày hoặc 7 ngày. Tới thời điểm đi học lại, có lẽ vết thương cũng khôi phục hoàn toàn.

Khánh Trần nhắn lại cho Lưu Đức Trụ một tin: "Vừa mới ngủ dậy, đợi tôi giải quyết xong một số chuyện sẽ nhắn lại cho cậu."

Lưu Đức Trụ nhìn thiết bị truyền tin với lòng tôn kính. Ông chủ vẫn là ông chủ, chuyện lớn như vậy xảy ra vẫn có thể ngủ ngon. Nhưng điều này khá hợp lý, với cấp bậc của ông chủ tâm trí phải vững vàng như bàn thạch, không nhìn ra vui buồn.

Qua chuyện này, Lưu Đức Trụ phát hiện ra vài điều.

Thứ nhất, ông chủ không biết mình muốn đến núi Lão Quân, cũng không biết thời gian của mình có sự thay đổi. Qua giao tiếp của mình và ông chủ tại Thế Giới Bên Trong, mình xác thực ông chủ không nói dối.

Cho nên, có thể loại trừ khả năng ông chủ ở cạnh mình. Nhưng có thể người này học lớp lớn hơn ở trong trường, cũng có thể là một người nào đó trong khối 12.

Thứ hai, người giết người đêm qua, phải chăng là thân phận của ông chủ tại Thế Giới Bên Ngoài?

Từ tính cách để suy đoán có vẻ không giống lắm. Ổng chủ tạo ấn tượng cho mình là một người chuyên bày mưu tính kế, thuộc loại nhân vật lươn lẹo.

Lươn, mà thuộc loại lươn chúa.

Mà người hôm qua giết người báo thù cho thành viên Côn Luân, biểu hiện ra một thân nhiệt huyết.

Điều này khác xa ấn tượng của mình với ông chủ.

Tóm lại, Lưu Đức Trụ chỉ đưa ra phán đoán như vậy. Dù không chắc chắn 100%, nhưng người đêm qua chắc hẳn không phải là thận phận thực của ông chủ.

Như vậy chứng minh, ông chủ đã tạo dựng cho mình thế lực tại Thế Giới Bên Ngoài. Điều này thật sự quá kinh khủng.

...

Giờ phút này, Khánh Trần chưa cần vội vàng giao lưu với Lưu Đức Trụ. Hắn cần phải tìm hiểu thật kỹ tình huống cái đã, mặc xác tên kia một thời gian.

Hắn mở điện thoại ra, bên trong nhóm chát từ sớm đã bùng nổ.

Rất nhiều bạn học đang nói, Lưu Đức Trụ và người bạn thần bí đã cứu mọi người.

Dù Lưu Đức Trụ chưa từng nhận việc này, nhưng mọi người cũng không thấy cậu ta phủ nhận.

Lớp phó học tập Ngu Tuấn Dật nhắn: "Lúc ấy, đám bắt cóc còn chưa xuất hiện. Lưu Đức Trụ đã sớm biết điều này tại Thế Giới Bên Trong, nên đã cảnh báo mọi người chạy mau. Nhưng lúc đó, có ai tin tưởng cậu ấy đâu. Lúc ấy, mình còn có suy nghĩ phải chăng cậu ta điên rồi, giờ nghĩ lại cảm thấy vô cùng xấu hổ."

Một bạn học nữ xúc động nhắn: "Khi đó, tên thủ lĩnh bọn bắt cóc còn dí súng lên đầu Lưu Đức Trụ, hỏi đồng bọn cậu ta ở đâu. Nhưng khi đó cậu ta vô cùng dũng cảm, một lời cũng không tiết lộ cho bọn chúng."

Thật ra, cô gái này không biết. Khi đó Lưu Đức Trụ thật sự không biết vị ông chủ kia và thuộc hạ ở đâu, muốn cũng không nói được.

Sau đó, còn có tin nhắn của Lâm Uyển Nhi vào trong nhóm, đẩy câu chuyện lên cao trào: Khi ấy, đám bắt cóc tạo ra khung cảnh hỗn loạn, ý định mang 4 người đi, nhưng thuộc hạ của Lưu Đức Trụ kịp thời đuổi tới.

Người đó giết tên bắt cóc đang áp giải mình đầu tiên, sau đó tiếp tục giết chết tên đang áp giải Lưu Đức Trụ.

Từ rạng sáng hôm nay tới giờ, cô đều ở cạnh chăm sóc đám người Hổ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân.

Bạch Uyển Nhi tiết lộ, lúc Hổ Tiểu Ngưu tỉnh lại, câu đầu tiên nói là cảm ơn Lưu Đức Trụ và thuộc hạ của Lưu Đức Trụ.

Người đó không chỉ cứu mọi người, mà còn giúp trả thù cho hai thành viên

Côn Luân.

Lúc cô nhắn đến sự hi sinh của hai người Côn Luân, phòng chát bỗng nhiên không còn tin nhắn nào.

Cho dù mọi người đã sống sót, thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng không phải lúc mọi người nên tỏ ra vui mừng.

Khánh Trần còn nảy lên một suy nghĩ, thật ra tính tình Hồ Tiểu Ngưu rất được.

Bây giờ, danh tiếng của Lưu Đức Trụ đã lên đỉnh điểm. Có phải mình nên dựa vào con hàng này, kéo về một chút đám người lữ khách thời gian không?"

Dù là việc làm ăn với bọn họ, hay hỗ trợ lẫn nhau, sẽ có lúc bọn họ giúp được mình.

Hắn đóng lại Wechat, mở ra khu vực tin hot.

Đêm qua và rạng sáng nay, giống như đám cháy lớn lan ra, sự việc trên núi Lão Quân đã truyền trong cả nước.

Sina Weibo, Tiktok, Bilibili, tất cả các khu vực hot nhất trong những mạng xã hội này, sự việc núi Lão Quân đều chiếm đa số.

Nhưng bên trong các tin tức này, mọi người chỉ miêu tả kỹ hơn về đám cháy. Không hề có người nào công bố chi tiết chuyện gì xảy ra.

Mọi người thông qua ID 'Lộ Viễn Côn Luân' mới biết, nhóm bắt cóc đã chết hết. Vụ án bắt cóc lữ khách thời gian tạm thời kết thúc.

Lúc này, mọi người mới hiểu được, đám cháy lớn đó là do nhóm bắt cóc mà thời gian trước rộ lên tin tức bắt cóc lữ khách thời gian gây ra.

Không một tin tức về kẻ giết người bịt mặt, không ai nói đến người nào

giết đám bắt cóc. Bởi vì Khánh Trần che dấu quá tốt, trong số ít người biết được chút gì đó cũng không có ý định đưa chuyện này lên internet.

Ví dụ như Nam Canh Thần, cô gái thần bí ở bãi đỗ xe, Lý Đồng Vân, hay Giang Tuyết...

Hôm nay, ngày nghỉ đầu tiên nhân dịp quốc khánh, những người đã có dự định và đặt sẵn vé lên núi Lão Quân du lịch, đều đồng loạt trả lại vé.

Còn có rất nhiều khách du lịch, còn chưa nhìn thấy cảnh mặt trời mọc, đã thi nhau ngồi lên xe bus trở về.

Chuyến xe bus đầu tiên rời núi Lão Quân đã chật kín chỗ. Hệ thống dịch vụ chở khách ở khu du lịch cũng rơi vào trạng thái tê liệt.

Khánh Trần nhớ kỹ và xem lại mọi việc đêm qua. Cuối cùng hắn đã xác định được, ngoại trừ Lý Đồng Vân và Giang Tuyết, không một người nào phát hiện ra thân phận của mình.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một việc vô cùng quan trọng, là vàng.

Tối hôm qua, trong thời khắc hỗn loạn kia, Hồ Tiểu Ngưu đã nói tới một câu vô cùng quan trọng.

Nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ quên, hoặc vì sự việc quá gấp gáp mà bỏ qua.

Còn Khánh Trần thì không.

Hiện tại vấn đề vàng trong đầu hắn, là một chuyện vô cùng quan trọng.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 96: Lựa chọn của Lưu Đức Trụ

Cùng thời điểm đó, Lưu Đức Trụ cùng bạn học đến bệnh viên Nhân Dân Số 3 Lạc Thành.

Đây là bệnh viện tốt nhất trong ba bệnh viện đứng đầu Lạc Thành.

Tối hôm qua, ngay tại chỗ đã có nhân viên y tế đến xử lý qua vết thương trên người Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân.

Sau đó, hai người được chuyển tới bệnh viện tuyến huyện tiến hành cấp cứu. Cuối cùng, đợi vết thương hai người ổn định, sáng nay đã được chuyển đến bệnh viện Nhân Dân Số 3 tiến hành kiểm tra toàn diện.

Hiện tại, hai người vừa mới ổn định lại, còn nằm trong phòng theo dõi của bệnh viện.

Nguyên nhân chính là hai người có tiền, cơ sở vật chất sử dụng thuộc dạng tốt nhất. Còn có hơn mười bác sĩ tiến hành hội chẩn.

Phòng ngừa tất cả di chứng mà vết thương gây ra.

Cha mẹ hai người đã sớm dùng máy bay tư nhân tới Lạc Thành. Hiện tại đang ở bên ngoài phòng bệnh.

Lúc nhóm người Lưu Đức Trụ tới cửa phòng bệnh, chỉ nhìn thấy 6 tên mặc đồ tây đen cao to vạm vỡ. Trên tai mỗi người này đều có thiết bị liên lạc trong suốt.

Đây là những bảo vệ trong truyền thuyết.

Một tên bảo vệ đứng ra ngăn cảm đám người. Còn có một người trung niên vô cùng phong độ nhìn bọ họ hỏi: "Mọi người là ai?"

Tạ T`âm, lớp trưởng lớp 4 đứng ra nói chuyện: "Chào chú, chúng cháu là bạn học cùng lớp với Tiểu Ngưu và Thiên Chân. Chúng cháu đến thăm hai bạn."

Sắc mặt vị trung niên này bỗng nhiên thay đổi: "Xin hỏi, bạn học nào là Lưu Đức Trụ vậy?"

Lưu Đức Trụ trong đám người ngạc nhiên lên tiếng: "Cháu, chính là cháu."

Người đàn ông trung niên bước nhanh tới, đưa cánh tay phải ra trước Lưu Đức Trụ: "Cám ơn anh bạn nhỏ, cảm ơn cậu cứu tính mạng Tiểu Ngưu. Vừa r`ồi đứa nhỏ đã tỉnh lại và nói cho chú biết. Cháu và thuộc hạ của cháu đã cứu nó, nếu không hiện tại Tiểu Ngưu đã bị bọn bắt cóc mang đi hoặc là giết chết r`ồi."

Lưu Đức Trụ dừng lại vài giây, sau đó nắm thật chặt tay đối phương nói: "Chú, thật ra cháu cũng không làm gì."

Có lẽ vết thương của H`ồTiểu Ngưu đã ổn định lại, cho nên tâm lý của người trung niên trước mặt có ph`ần thả lỏng hơn rất nhi`ều. Lão cười nói: "Người trẻ tuổi khiêm tốn là việc tốt. Nhưng quá khiêm tốn thì không tốt chút nào, dùng cách nói của người trẻ tuổi bọn cháu là gì nhỉ? À đúng r`ồi, Versailles! "

Thật ra, H`ồTiểu Ngưu đã h`ồi phục trí nhớ từ sáng sớm, cho nên đã nói qua chuyện này một l`ần.

Cha H`ồTiểu Ngưu là một doanh nhân lớn. Ban đ`âu, ông cũng không sợ đám người lữ khách thời gian lắm. Trong 7 người bảo vệ mà ông thuê cũng có một người là lữ khách thời gian.

Loại người như ông ta, trong tâm khảm bao giờ cũng có sự kiêu ngạo. Lữ

khách thời gian bình thường thật sự không tạo được bất kỳ uy hiếp nào với ông.

Nhưng sau biến cố Hồ Tiểu Ngưu gặp phải ở thành phố số 7, suy nghĩ của ông đã có sự thay đổi.

Người giàu có bên ngoài có thể mua được rất nhiều vật phẩm tại Thế Giới Bên Trong, nhưng điều này không có nghĩa mua được tất cả mọi thứ ở Thế Giới Bên Trong.

Bởi vì lý do này, ông ấy mới quyết định đưa Hồ Tiểu Ngưu tới Lạc Thành.

Tìm một lữ khách thời gian tên là Lưu Đức Trụ.

Với lại, người như Lưu Đức Trụ có thể mang đến may mắn đẩy lui xui xẻo, là lữ khách thời gian có thể xoay chuyển tình thế, không giống người bình thường.

Cha Hồ Tiểu Ngưu là người nhìn xa trông rộng, ông ấy biết hiện tại Lưu Đức Trụ còn chẳng ra làm sao, nhưng tương lại người này không thể đoán trước được.

Sự việc xuyên việt này là một cuộc chấn động to lớn. Cả triệu người vừa mới xuyên qua, ai biết tương lai đối phương sẽ huy hoàng cỡ nào?

Rất đáng đầu tư.

Đương nhiên, suy đoán như vậy bởi vì người trung niên này còn chưa được chứng kiến thời điểm Lưu Đức Trụ gặp nguy hiểm. Nếu nhìn thấy, rất có thể ông ấy đã thay đổi suy nghĩ.

Cha Hồ Tiểu Ngưu suy nghĩ điều gì một chút rồi nói: "Sáng sớm, chú với Tiểu Ngưu đã bàn với nhau, ý chú muốn nó quay lại học ở Hải Thành, nhưng nó không đồng ý. Chú cũng đã suy nghĩ, có thể thằng bé muốn gần cháu, để hai đứa càng thêm thân thiết hơn. Cho nên, ý chú là cháu cũng nên chuyển tới Hải Thành, bởi vì môi trường bên đó tốt hơn rất nhiều, mọi thứ

đ`âu hơn."

Kẻ có ti`ên làm ra hành động cũng dứt khoát. Người khác còn đang tính toán làm cách nào để tiếp xúc Lưu Đức Trụ. Còn cha H`ôTiểu Ngưu lại suy nghĩ, làm cách nào để dẫn Lưu Đức Trụ đi, buộc chung một chỗ với con mình.

Nhưng Lưu Đức Trụ dứt khoát từ chối: "Chú, cháu còn chưa có dự định tới Hải Thành, nơi này là nơi cháu sinh ra, cha mẹ bạn bè cũng ở đây."

Cha H`ôTiểu Ngưu nói tiếp: "Chú có thể kiếm cho cháu một căn nhà tại Hải Thành, để cháu dẫn bố mẹ qua ở cùng, kèm theo đó là phí sinh hoạt hàng tháng."

"Không c`ân, cảm ơn chú." Lưu Đức Trụ lại l`ân nữa lắc đ`âu: "Cám ơn ý tốt của ngài."

Trong đ`âu Lưu Đức Trụ đã tính toán giữa lợi và hại trong đó.

Đến Hải Thành có một căn nhà, lại được chu cấp phí sinh hoạt hàng tháng, đi`âu khoản này quá hấp dẫn.

Nhưng, ông chủ của mình lại ở Lạc Thành.

Người khác vẫn tưởng rằng người cứu H`ôTiểu Ngưu là mình. Nhưng thực tế, nếu không có thuộc hạ ông chủ ra tay, chỉ sợ mạng mình cũng phải bỏ lại trên núi Lão Quân.

Phải biết rằng, lúc ấy đám bắt cóc muốn giết mình, mà không phải dùng mình làm con vật vận chuyển hàng.

Tình hình đó, còn không bằng làm con vật vận chuyển.

Mình có thể đi Hải Thành, nhưng ông chủ khả năng là không đi. Đến lúc đó, có người lại muốn bắt cóc mình, hoặc chỉ là thích một thứ gì đó ở mình, khi đó chắc hẳn mình sẽ chết.

Thêm nữa, sau lần Lưu Đức Trụ chạy trốn ấy, cậu ta đã ý thức được tầm quan trọng của thực lực.

Trên internet, rất nhiều lữ khách thời gian đã nói, tại Thế Giới Bên Trong có rất nhiều người có tiền để ý đến thuốc biến đổi gen. Có người vì không chịu được sức hấp dẫn mà mua đồ ở chợ đen, song thuốc mua được toàn là đồ giả.

Mà người đeo chiếc mặt nạ mèo kia không giống vậy, đưa toàn là hàng thật giá thật.

Mình tiêm vào là tổ hợp thuốc biến đổi gien PDE, trên nó còn có 004, 003, 002, 001. Tương lai của mình đều đặt hết lên người ông chủ.

Bản thân cậu ta cũng không có ước mơ xa vời, chỉ cần có thể dùng hết danh sách thuốc biến đổi gien, thuận lợi thăng lên cao thủ cấp B là được rồi.

Tại Thế Giới Bên Trong, cao thủ cấp B đã là thuộc top đầu rồi, còn cao thủ cấp A vô cùng hiếm.

Đến khi đó, mình muốn kiếm một ngôi nhà tại Hải Thành còn khó sao?

Với lại, thù lao Hồ Tiểu Ngưu trả mình lần trước, mình còn giữ lại một nửa.

Lần này, cậu ta cho mình thêm thì quá tuyệt vời. Dù sao ông chủ cũng không biết mình giấu nhiều hay ít.

Ông bà ta đã nói rồi, muốn sống lâu thì tầm nhìn phải xa, Lưu Đức Trụ nhận định thân phận của mình hiện tại hơn xa một căn nhà.

Lại nói thêm, nếu như mình tới Hải Thành, ông chủ vẫn sử dụng mình cho việc làm ăn. Nhưng chẳng may có một người khác dễ dùng hơn tiếp cận ngài ấy thì sao?

Chẳng phải mình dùng giỏ tre múc nước, công dã tràng sao?

Muốn nịnh bợ cũng phải có khoảng cách, càng gần thì hiệu quả càng cao.

Vào lúc này, bỗng nhiên máy truyền tin trong ngực Lưu Đức Trụ rung lên. Cậu ta nói với mọi người: "Thật xin lỗi, mình phải đi vệ sinh chút."

Cậu ta tiến vào một phòng vệ sinh đơn, mở máy truyền tin ra đọc dòng tin Khánh Trần nhắn cho mình: "Tôi nghe thuộc hạ nói. Hồ Tiểu Ngưu cho cậu ta biết, lần trước trả gấp đôi thù lao. Lần này cũng vậy?"

Trước đó một giây, Lưu Đức Trụ còn vui vẻ bởi quyết định của mình. Một giây sau, mồ hôi bỗng nhiên tuôn ra đầm đìa.

Cậu ta không ngờ còn phát sinh chuyện này!

Hồ Tiểu Ngưu ơi Hồ Tiểu Ngưu, loại chuyện này mà mày cũng nói ra bên ngoài được sao?

Đây là lần thứ hai cậu ta làm việc mờ ám, lần thứ nhất giấu chuyện đồng hồ, lần thứ hai giấu vàng. Lưu Đức Trụ không biết mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì khi trở lại Thế Giới Bên Trong.

Trong phòng vệ sinh, Lưu Đức Trụ chán nản nhắn tin lại: "Ông chủ, lần này xuyên qua tôi nhất định sẽ mang vàng đến trả ngài. Ngài cứ trừng phạt tôi đi."

Bên ngoài phòng vệ sinh, mọi người đang bàn luận sôi nổi, không hiểu sao Lưu Đức Trụ đi vệ sinh lâu vậy?

Lúc này, mọi người nhìn thấy Lưu Đức Trụ mở cửa bước ra.

Cha Hồ Tiểu Ngưu nhìn Lưu Đức Trụ, vẻ mặt tươi cười nói: "Chú đã nghĩ kỹ rồi, cháu còn nhỏ tuổi khả năng không thích chuyện nhà cửa cho lắm. Chú hiểu, người trẻ tuổi thích cái gì mang tính kích thích hơn. Nếu như

cháu thích điều gì, cháu cứ nói cho chú biết. Chú nhất định sẽ thoả mãn yêu cầu của cháu."

Lưu Đức Trụ ngây người ra giây lát rồi nói: "Có thể chú không biết. Nếu cháu có thời gian nhàn rỗi không có việc gì làm, thường gửi cho bạn bè lời chúc mừng năm mới. . ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 97: Báo thù

Ủa. . . Chúc mừng năm mới?

Cha Hồ Tiểu Ngưu chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Ông ta không thể hiểu nổi, tại sao thái độ trò chuyện của cậu học sinh này lại thay đổi nhanh như vậy.

Các bạn học cũng ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì. Trong mắt mọi người, Lưu Đức Trụ ở một tầm rất cao, một loại cao thủ mà họ không thể với tới được, sao bây giờ lại khác hoàn toàn với tưởng tượng.

Trong đám bạn, một học sinh lớp 3 thì thầm vào tai lớp phó học tập Ngu Tuấn Dật: "Haiz, mày nghĩ xem, thằng đó có phải có một hệ thống?"

"Hệ thống?" Ngu Tuấn Dật khó hiểu, ngay cả cậu cũng không biết ý lời nói này là gì?

Trong lớp 3 khối 11, Ngu Tuấn Dật là một học sinh không biết chơi gì ngoài học, không đọc tiểu thuyết, cho nên cậu ta không biết cái gì gọi là hệ thống.

Bạn học kia kiên nhẫn giải thích: "Là hệ thống mà tiểu thuyết mạng hay kể ấy. Hệ thống giao nhiệm vụ lúc thế này lúc thế khác, sau đó để chủ sở hữu đi làm."

"A?" Ngu Tuấn Dật ngây người ra.

Lúc này, người bạn học kia lại nói tiếp: "Có điều, trong tiểu thuyết, chỉ có nhân vật chính mới sở hữu hệ thống. Chẳng lẽ nói, ở vị diện chúng ta, Lưu Đức Trụ được chọn làm nhân vật chính? Nhưng nếu loại bỏ khả năng nó có hệ thống, thì tại sao bình thường Lưu Đức Trụ huyênh hoang hiện tại biến

thành một người nhu nhược ủ rũ như vậy?"

Không thể không khen, vị bạn học này phán đoán vô cùng chuẩn.

Ở một góc độ nào đó, Khánh Trần chính là hệ thống của Lưu Đức Trụ.

Chỉ có điều, nhiệm vụ hoàn thành mà chẳng có phần thưởng nào, chỉ có trừng phạt cho sự tham lam của cậu ta.

Bởi vì Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân còn phải nghỉ ngơi, nên các bạn học chỉ hỏi thăm đơn giản rồi lập tức rời đi.

Đợi khi mọi người về hết, cha Hồ Tiểu Ngưu mới quay vào trong phòng bệnh.

Hồ Tiểu Ngưu nhẹ nhàng mở mắt ra, giọng nói vẫn còn thều thào: "Cha, người cảm thấy Lưu Đức Trụ thế nào?"

"Hiện tại còn chưa rõ." Cha Hồ Tiểu Ngưu lắc đầu.

"Trước đó, khi con còn chưa gặp phải nguy hiểm, cho nên chưa hiểu người này." Hồ Tiểu Ngưu nói tiếp: "Nhưng qua biến cố vừa rồi, con luôn cảm giác có điều không đúng. Nếu như nói tên đó là loại ba lăng nhăng, tại sao cậu ta lấy được thuốc biến đổi gien? Nếu nói tên đó có thực lực, còn chẳng nhìn thấy thực lực cậu ta ở đâu? Cha, loại người này mà nhận được Lý Thúc Đồng xem trọng sao?"

Cha Hồ Tiểu Ngưu suy đoán: "Có hai khả năng. Con trai, con biết thái giám thời phong kiến sao? Vương Chấn thái giám triều Minh, dùng trí tuệ bản thân lừa được Minh Anh Tông, phá tan ba doanh trại chủ lực của triều Minh. Loại người như vậy quyền thế ngập trời. Vì cái gì đây? Bởi vì người đó nịnh hót tốt, cũng có thể bởi vì sự trung thành tuyệt đối mà nhận được sự ưu ái."

"Bên cạnh một người tài giỏi, chưa hẳn toàn bộ đều phải giỏi như người đó, mà loại người nào cũng có."

"Đương nhiên, vẫn còn một loại khả năng khác." Cha Hồ Tiểu Ngưu nói tiếp: "Tên này, bị người khác đẩy ra làm vật thế thân. Giống như có một vài người vì nhà chúng ta mà mang tiếng cầm một ít cổ phần chẳng hạn."

"Cha, người cảm thấy loại khả năng nào tỷ lệ cao hơn?" Hồ Tiểu Ngưu hỏi.

Có điều, cha Hồ Tiểu Ngưu lắc đầu: "Không thể kết luận sớm vậy được. Dù cho Lưu Đức Trụ nằm ở khả năng nào, đây đều là cơ hội của con. Yên tâm đi, gia đình sẽ dốc hết sức ủng hộ con, đừng lo lắng tương lai. Bố biết con rất hâm mộ anh của con, do anh con đã bắt đầu tiếp nhận một vài việc làm ăn của gia đình. Nhưng con còn nhỏ, việc anh con làm được chưa chắc con không làm được. Mà tương lai, có khả năng anh con còn phải nhờ con giúp đỡ đấy."

Hồ Tiểu Ngưu đột nhiên hỏi: "À đúng rồi cha, vì cái gì mà cha nói con đừng cho đối phương quá nhiều vàng. Người đó đã cứu con hai lần, xét về tình về lý con cho người đó cả trăm cây vàng cũng không phải quá đáng mà."

Cha Hồ Tiểu Ngưu cười cười: "Nếu giả thuyết của chúng ta, Lưu Đức Trụ bị người ta đưa ra làm thế thân? Như vậy người kia chắc chắn rất cần tiền, nếu không phải vậy cũng sẽ thì không thể đưa ra yêu cầu nhận vàng. Nhưng con đưa cho người đó 100 cây vàng, bỗng dưng họ không phải người thiếu tiến nữa, lúc con cần đến họ, con dùng thứ gì để trao đổi đây?"

"Nhưng chẳng may có một người khác, đưa cho họ nhiều tiền hơn thì sao?" Hồ Tiểu Ngưu vẫn chưa hiểu.

"Vậy, trước khi có người đưa giá cao hơn, con hãy trở thành bạn bè của họ." cha Hồ Tiểu Ngưu nói lời đầy ẩn ý.

"Con hiểu rồi." Hồ Tiểu Ngưu chợt nghĩ tới một chuyện: "Vương Vân đâu rồi cha?"

"Trong chuyện vừa rồi, hai chân con bé bị bắn, cho nên đưa vào bệnh viện cao cấp hơn tiến hành điều trị. Lúc con còn chưa tỉnh, tổ chức Côn Luân có đến điều tra, nhưng chưa làm ra hành động gì. Sáng sớm nay, cha mẹ con bé đã đến Lạc Thành, dùng tiền mua đám y tá, bác sĩ trực ban, âm thầm mang con bé đi rồi." Cha Hồ Tiểu Ngưu trả lời: "Chuyện này không thể trách Côn Luân được, lúc ấy mọi người cảm giác được con bé có vấn đề, nhưng không thể nào ngờ được, tác dụng của con bé trong chuyện này lại ghê gớm đến vậy."

Lúc sáng, khi Hồ Tiểu Ngưu tỉnh dậy, điều đầu tiên cậu ta nói cho cha mình biết là việc liên quan đến Vương Vân. Nhưng khi đó, bố mẹ Vương Vân đã trợ giúp con gái mình trốn rồi.

"Nhưng vì sao Bạch Uyển Nhi cũng đoán được cô ấy là nội gián, mà sao lại không nói ra?" Hồ Tiểu Ngưu nhíu mày.

"Khả năng, con bé không đành lòng nhìn bạn của mình phải ngồi tù." Cha Hồ Tiểu Ngưu bình tĩnh nói: "Tiểu Ngưu, con phải nhớ thật kỹ. Thời điểm đối phương trở thành kẻ địch, mọi hành động tha thứ đều là nhát gan."

"Con nhớ kỹ." Hồ Tiểu Ngưu nói.

Cha Hồ Tiểu Ngưu nói tiếp: "Hiện tại, không biết Vương Vấn đã bị giấu đi nơi nào. Cha cũng không thể thấy được con bé. Có một việc cực kỳ quan trọng, trong đám bắt cóc có một người tên là Đông Tử, tên này khẳng định mình không biết chuyện này, mà đám bắt cóc và Vương Vân cũng chưa từng liên hệ, hay để lại một chút chứng cứ nào. Giống như, có một người nấp đằng sau chuyện này, thao túng tất cả mọi việc."

Hồ Tiểu Ngưu cảm thấy kỳ lạ: "Con cũng cảm thấy kỳ lạ. Ngày đó, 4 tên tội phạm bắt bọn con, đã bị người Côn Luân bắt giữ. Bọn họ liên hệ thế nào với Vương Vân? Có điều, rất nhanh bọn con sẽ xuyên qua. Tại Thế Giới Bên Trong, con sẽ gặp cô ấy.

Cha Hồ Tiểu Ngưu nhìn chằm chằm đứa con của mình: "Con muốn tìm Vương Vân báo thù?"

Hồ Tiểu Ngưu suy nghĩ rồi hỏi lại: "Có được không cha?"

Người trung niên cười cười: "Sao lại không được. Nhưng cha rất muốn biết, vì cái gì nhất thiết con phải báo thù cho bằng được. Sáng sớm nay, khi Thiên Chân tỉnh dậy đã nói. Đêm qua, vì muốn báo thù, mà con không thèm để ý tới mạng sống của mình, nhất quyết yêu cầu tên sát thủ kia báo thù. Đây không phải tính cách của con."

Ông ta rất hiểu đứa con của mình: Một tên nhóc có chút thông minh, nhưng không phải một đứa chập chững vào đời.

Trong tính cách có phần thẳng thắn, nhưng đứa bé này vẫn biết bản thân mình nằm ở vị trí nào, cần làm gì.

Lúc này, Hồ Tiểu Ngưu giải thích: "Khi còn bé, ông nội kể cho con và anh hai nghe về sự tích đánh trận. Ông kể, vì để giúp cấp dưới của mình chạy trốn an toàn, đại đội trưởng của ông một mình ở lại ngăn chặn, sau đó anh dũng hi sinh. Con là một đứa khá ích kỷ, kèm theo đó chiến tranh là câu chuyện khá xa rồi, nên con luôn nghĩ ông nội nói quá lên. Nhưng mà cha à, tối hôm qua con mới hiểu, trên đời này có người như vậy. Có lẽ con không thể giống bọn họ được, nhưng con hi vọng mình có thể làm chút gì đó cho bọn họ."

"Cha, hai thành viên hôm qua vì để cứu đám học sinh bọn con, họ đã dùng mạng sống của mình mở ra một còn đường chạy trốn. Sau khi con bị đám bắt cóc mang đi, trong bóng tối ấy, con quay đầu nhìn lại, có một cảnh tượng khiến đời này con không thể quên được. Hai thi thể người chết, miệng vẫn nở nụ cười vui sướng, họ không hối hận."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 98: Nhất định còn để trong lòng

Thời gian cứ thế trôi qua, rất nhanh đã tới lúc nhóm lữ khách thời gian phải xuyên qua.

Bên ngoài vẫn còn đang bàn tán sôi nổi về tình tiết vụ án. Có bạn học không nhịn được đã tiết lộ toàn bộ vụ án ra ánh sáng. Thế là, Khánh Trần, người đeo mặt nạ thần bí giết người đêm đó đã xuất hiện trong những cuộc tranh luận của mọi người.

Nhưng mọi người chỉ biết, người đó giết toàn bộ đám bắt cóc, biết hắn trong đêm truy đuổi tên thủ lĩnh để báo thù.

Còn không biết hắn là ai?

Có người nói hắn là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ, cũng có người nói hắn là du khách vô tình đi qua, chuyện gì cũng có thể suy diễn ra được.

Song có một chuyện mà không một ai phản đối, những lữ khách thời gian nổi tiếng trong cả nước, lại xuất hiện thêm một người.

Độ bí ẩn còn được xếp ngang với Hà Tiểu Tiểu.

Đếm ngược 00: 10: 00.

Osaka, Nhật Bản.

Cross Hotel Osaka, trên tầng cao nhất khách sạn Thuỵ Cát.

Một cô gái ôm đầu gối, ngồi trên một cái gối cạnh cửa sổ. Cô mặc một

chiếc áo nhìn khá thoải mái màu xanh nhạt, kèm theo chiếc quần đùi màu trắng, đang cúi đầu xem điện thoại.

Vụ bắt cóc trên núi Lão Quân đã truyền tới Nhật Bản. Chuyện này đã tạo ra một vụ chấn động nơi này.

Có người bắt cóc lữ khách thời gian, còn có người vừa mang dược phẩm về đã bị bạn bè giết hại.

Có điều làm cho người ta vô cùng đau lòng, những người phạm tội là người quen hay bạn bè thân thiết, mà tỉ lệ rất cao.

Ban đầu, người ta chỉ lo lắng đến các tổ chức xã hội đen, nhưng không ai đủ tỉnh táo để nhận ra lòng người, cũng như đánh giá quá cao về tình bạn.

Cô gái Thần Đại Không Âm đọc hết mọi tin tức, tâm trạng cô hiện tại khá mờ mịt.

Vốn dĩ, cô chỉ muốn cố gắng làm một diễn viên, nhưng không hiểu sao xảy ra chuyện từ trên trời rơi xuống.

Bởi vì chuyện này xuất hiện, khiến cô có cảm giác mình không an toàn.

Cả Thế Giới Bên Ngoài lẫn Bên Trong, cô rất sợ có người phát hiện ra thân phận của mình.

Tại Thế Giới Bên Trong, cô chỉ cần lo lắng người trong gia tộc Thần Đại, phòng ngừa đối phương phát hiện.

Trước đây mấy ngày, gia tộc Thần Đại đã tiến hành tỉ mỉ điều tra, và tìm ra được 7 tên lữ khách thời gian đồng thời tiến hành tra tấn dã man.

Tại Thế Giới Bên Trong, vì cha mẹ Thần Đại Không Âm đã sớm qua đời. Cô sống một mình bên ngoài, nên không có tin tức gì khiến họ điều tra được.

Nếu như không phải cô cảm nhận được nguy hiểm, nên đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Nếu không phải bên trong cô chảy hai dòng máu, từ nhỏ đã được tiếp xúc với tiếng Hoa.

Chỉ sợ mình đã nằm trong số người bị loại bỏ kia.

Trong các khâu kiểm tra, quan trọng nhất là phần 'Tiếng phổ thông'.

Bởi vì gia tộc Thần Đại đã sớm gia nhập Liên Bang. Nhập gia tuỳ tục, nên đã sớm sử dụng tiếng phổ thông. Chỉ có những thành viên dòng chính trong gia tộc mới dùng tiếng mẹ đẻ để truyền thừa.

Bọn họ coi đây là truyền thống cao quý nhất. Với người bên ngoài sẽ dùng tiếng phổ thông, nhưng trong gia phổ, những buổi tế tự của gia tộc sẽ dùng tiếng Nhật.

Nhóm lữ khách thời gian xuyên qua đến gia tộc Thần Đại, chỉ duy nhất một mình Thần Đại Thiên Âm nói tiếng trung lưu loát.

Chuyện này dẫn đến một tập thể người đã chết.

Bởi vì chuyện thông gia, Thần Đại Không Âm được đưa đến thành phố số 18, tới gặp vị thiếu niên tên Khánh Trần kia. Lần thông gia này, gia tộc Thần Đại rất mong chờ, nó ảnh hưởng đến lợi ích sau này. Cho nên bọn họ cũng không điều tra cô tỉ mỉ.

Thần Đại Không Âm nghĩ tới chuyện thông gia, lại lấy điện thoại ra vào trang web tìm kiếm tiếng trung gõ hai chữ 'Khánh Trần' lên đó.

Nhưng lần này vẫn giống mấy lần trước, chẳng có thông tin nào giúp được cô.

"Xem ra còn chưa thể xác định được người kia có phải là lữ khách thời gian hay không... Lần trước còn chưa gặp được cậu ta, không biết lần này

có thể nhìn thấy hắn không? Nhưng mà? Nếu như mình gặp người ta nhiều lần như vậy, có khiến người ta thích mình không nhỉ? Mình cần phải thận trọng, thời gian gặp cách xa ra chút không nhỉ?"

"Thế nhưng, mình rất nhanh phải về gia tộc. Nếu còn không đi thì không biết bao lâu mới nhìn thấy hắn."

Thành phố Osaka phồn hoa, khắp thành phố đều là đèn neon, mà tâm trí cô gái trẻ lại mập mờ như bầu trời đêm nay.

Đếm ngược về không.

...

Thế giới hắc ám vỡ vụn, dần dần xây dựng lại.

Khánh Trần trở về nhà tù mờ tối. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, suýt chút nữa là ngã ra mặt đất.

Trước khi rời đi hắn còn hoạt bát khoẻ khoắn, vậy mà khi trở về, hai lòng bàn chân đã nứt toác.

Cũng may Khánh Trần đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nên mới không bị ngã sấp mặt xuống.

Hắn cố gắng ổn định lại thân thể rồi nhìn vào cánh tay của mình.

Trở về đếm ngược: 167: 59: 55.

"Về rồi à? Vết thương có vẻ nặng." Lâm Tiểu Tiếu thở dài: "Nhưng về được đã là chuyện tốt rồi."

Diệp Vãn cười gật đầu: "Chuyện sống chết ở bên ngoài không phải là chuyện lớn. Chỉ có điều, vài giây trước chú mày còn khoẻ mạnh, mà hiện tại thương thế đầy mình khiến cho bọn anh không sao phản ứng kịp."

Diệp Vãn vỗ vỗ cái ghế phía trước nói: "Ngồi xuống rồi hãy nói."

Giờ phút ấy, Khánh Trần cười. Thì ra, Diệp Vãn đã sớm đoán hai chân của mình sau chuyện kia sẽ bị thương rất nặng, nên đã chuẩn bị một cái ghế cho mình ngồi.

Giống như đối phương hiểu rất rõ mình. Dù hắn luôn mồm nói tính mạng những người kia chẳng liên quan gì đến mình, nhưng bản thân mình sẽ không ép được máu trong người sôi lên.

Lý Thúc Đồng nói rất đúng, một chỗ sâu nào đó trong bộ não luôn luôn tỉnh táo của mình, có giấu một loại tính cách bất chấp tất cả. Truyện mới cập nhật

Vừa mâu thuẫn lại vừa hoà hợp.

Dường như Lý Thúc Đồng nhìn thấu suy nghĩ của Khánh Trần. Lão cười cười vỗ vỗ vai hắn: "Bình thường, khi còn trẻ sẽ gặp rất nhiều điều khó chịu, có lẽ cuộc sống cho bản thân mình những đợt tra tấn, mới khiến mình hãm bớt lại tính khí thời còn trẻ. Nhưng con còn trẻ, đừng suy nghĩ được mất quá nhiều, có một số việc thời trẻ tuổi con không làm được, khi bằng tuổi ta sẽ nhận ra mình bỏ qua rất nhiều điều."

Thanh xuân, là kỷ niệm đầy nhiệt huyết. Thời điểm đó, ai cũng có thể phạm chút sai lầm, thậm chí sai lầm rất nhiều lần.

Nhưng, thời điểm thanh xuân trôi qua. Bản thân con người sẽ nhận ra, những sai lầm thời gian đó lại chất chứa rất nhiều kỷ niệm tuyệt vời.

Lúc đó, con người có thể xúc động, vượt qua, không sợ hãi, cũng chưa từng hối hận.

Sau khi Khánh Trần ngồi lên ghế, Diệp Vãn giúp hắn cởi giày và áo ra: "Để anh tới xem chú bị thương đến tình trạng nào. Tiểu Tiếu đã chuẩn bị cho chú rất nhiều thuốc tốt đấy."

Thời điểm mọi người trông thấy bàn chân vốn nhẵn mịn ngày thường của Khánh Trần biến thành máu thịt be bét, bờ vai cũng có một rãnh máu thật sâu. Thì mọi người đều hiểu, hai ngày vừa qua cậu thanh niên này đã đối mặt với những gì.

Vết thương dưới lòng bàn chân, chứng tỏ Khánh Trần đi chân đất quãng đường rất dài.

Rãnh máu trên vai, chứng tỏ hắn đã đấu súng với người ta.

Với một cậu bé còn chưa giết người bao giờ, chuyện này đã quá nguy hiểm rồi, cũng may cậu bé có thể bình an trở về.

Lâm Tiểu Tiếu cười nói: "Chúc mừng chú em, khó khăn đầu đời đã vượt qua.

Anh ta nói đến cuộc chiến đầu đời, là khó khăn đầu tiên trong cuộc sống này.

Cuộc chiến khắc sâu trong tâm trí.

Thật ra, những người ở đây đều là người từng trải. Họ biết cuộc chiến đầu tiên trong cuộc sống này quan trọng nhường nào. Nó có thể quyết định đến thành tựu tương lai mỗi người.

Điều này không phải nói đến thực lực con người sẽ tăng bao nhiêu, mà là cái cách bản thân mình đối mặt với kẻ địch, sẽ lựa chọn tiến lên hay lùi bước? Hay vẫn như cũ chỉ cần biết sự lựa chọn của mình là đúng sẽ dũng cảm tiến lên, bằng lòng nhiệt huyết của mình?

Thực lực xác định giới hạn dưới, còn tâm tính mới là giới hạn trên.

Diệp Vãn bên cạnh nhìn chằm chằm vào vết thương Khánh Trần hỏi: "Khánh Trần, ai xử lý vết thương cho chú vậy, quá mức cẩn thận. Anh còn tưởng mình phải xử lý lại cho chú lần nữa chứ. Dù sao đi chân đất, sẽ có rất nhiều thứ dính vào máu thịt, dẫn đến một vài loại bệnh. Nhưng hiện tại,

người đó đã xử lý vết thương cho chú quá cẩn thận rồi, nhất định người này rất quan tâm đến chú."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 99: Nhận hết mọi trừng phạt

"Là một người bạn, em đã giúp cô ấy hai lần." Khánh Trần cũng không ngờ được, Giang Tuyết lại cẩn thận đến trình độ đó. Ngay cả người khó tính như Diệp Vãn cũng đưa ra lời khen.

Diệp Vãn không nói thêm điều gì nữa, mà giúp hắn bôi thuốc lên.

Khánh Trần chỉ cảm giác được lòng bàn chân mình trở nên nóng bỏng, còn ngứa nữa, vô cùng khó chịu.

Điều này khác xa tưởng tượng của hắn. Khánh Trần luôn nghĩ thuốc chữa thương ở Thế Giới Bên Trong phải nhẹ nhàng dễ chịu chứ nhỉ?

Lâm Tiểu Tiếu bên cạnh nói: "Cố chịu, loại này không có tác dụng giảm đau, nhưng khả năng khôi phục khá tuyệt vời. Đương nhiên muốn khôi phục nhanh thì phải chịu đựng, trên đời này không có chuyện gì mà không phải trả giá cả."

Lý Thúc Đồng hỏi: "Trước đó con nói có 5 kẻ địch, vậy con giết mấy tên?"

Khánh Trần trả lời: "Giết 6 tên."

Diệp Vãn nhìn Lâm Tiểu Tiếu nói: "Tiền đâu? Vượt những 4 tên."

Lâm Tiểu Tiếu cam lòng chịu thiệt: "Ồ, thằng nhóc nhà cậu cũng ác quá thể đáng. . . Chờ đã, có 5 tên bắt cóc, cậu lại bảo giết sáu? Chú mày tính cả bạn học vào à?"

Khánh Trần: ". . . Không phải, số lượng đám tội phạm vượt qua dự tính.

Tổng cộng có 8 tên."

"Thì ra là vậy."

Lúc này, Khánh Trần đã hình thành thói quen, bị hai người kia dùng làm đồ đánh cược. Hắn tò mò hỏi: "Anh cược em giết mấy người?"

"Ba người, anh cảm thấy giết ba người đã rất khá rồi, bởi vì đây là lần đầu cậu giết người mà." Lâm Tiểu Tiếu thở dài: "Chẳng lẽ khi giết người cậu không đắn đo à?"

Câu chuyện ba người còn đang tiếp diễn, bỗng nhiên Lý Thúc Đồng ngẩng đầu nhìn Khánh Trần chằm chằm.

Thiếu niên có phần do dự rồi trả lời: "Mặc dù nhìn vào thành tích là vậy, nhưng thời điểm em giết tên thứ nhất, cảm nhận dòng máu chảy vào tay mình, thật sự có đắn đo trong lòng, thậm chí còn có cả sợ hãi kèm theo ý muốn chạy trốn."

Lý Thúc Đồng cười cười: "Đây mới là cảm xúc bình thường. Nếu như con không có điểm do dự, có lẽ ta đã hối hận. Ta dạy con phải mạnh mẽ đối mặt với thế giới, nhưng trong lòng phải giữ được lòng yêu quý mạng sống."

"Vâng, con hiểu ý của ngài, và cũng biết được điều ngài nói là như thế nào." Khánh Trần trả lời.

"Vậy lần này trở vềcòn chuyện gì cần ưu tiên xử lý không?" Lý Thúc Đồng hỏi: "Sư phụ có thể giúp con làm."

"Thật sự có hai chuyện con cần làm." Khánh Trần trả lời: "Trước tiên con đi giải quyết chuyện thứ nhất cái đã."

Hắn xác nhận đã được bôi thuốc xong, mới nhịn đau đi giày vào bước đến khu nhà giam biệt lập.

Những bước đi đầu tiên vẫn còn khó chịu, nhưng dần dần hắn đã ép mình

bước đi bình thường.

Lâm Tiểu Tiếu vui vẻ nói: "Con mẹ nó, thằng nhóc này thật quá hung ác, cũng nhịn được cái chân đau ấy. Có điều, với cả bản thân mình còn hung ác như vậy, thì đối với kẻ thù sẽ càng ác hơn, chuyện này rất tốt."

Khánh Trần đeo chiếc mặt nạ mèo lên. Hắn mở cửa phòng giam đã thấy Lưu Đức Trụ cầm sẵn ba cây vàng lên, biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn.

Có điều, Khánh Trần không có cầm thỏi vàng ngay, mà bình tĩnh hỏi: "Thử nói xem cậu đã mắc sai lầm gì?"

"Tôi không nên quên máy truyền tin thời gian dài như vậy." Lưu Đức Trụ nghiêm túc nói: "Tôi không nên chỉ biết chạy trốn cho bản thân mình, và chuyện nói dối nhằm giữ riêng vàng cho bản thân."

Khuôn mặt Khánh Trần phía sau mặt nạ mỉm cười, hắn lạnh lùng nói: "Tôi biết người Côn Luân đã tới tìm cậu, nói rõ lại từng chữ cho tôi nghe."

Lưu Đức Trụ nghĩ thầm, không biết ông chủ ở ngoài có thân phận là gì? Mà ngay cả hành động của Côn Luân cũng nắm được?

Lúc này, bỗng nhiên trong đầu Lưu Đức Trụ có suy nghĩ, phải chăng tại Thế Giới Bên Ngoài, ông chủ có rất nhiều thuộc hạ, kiểu như sát thủ trên núi Lão Quân kia?

Trước đó, việc mình giấu đồng hồ phải chăng đã được thuộc hạ của ông chủ báo lại?

Khả năng này rất cao.

Tại sao cậu ta lại có suy đoán này, bởi vì cậu ta cảm thấy cách làm của ông chủ không giống một học sinh cấp ba.

Những học sinh cấp ba bình thường sẽ giống như mình, gặp được nguy hiểm sẽ sợ hãi, thấy nguy cơ phía trước thì cố gắng tránh thật xa. Tất cả

mọi người chưa từng trải qua sự việc đáng sợ như vậy, ngay cả tầng lớp học sinh xuất chúng như Hồ Tiểu Ngưu, trong đêm hôm đó không phải cũng rất sợ hãi đấy sao?

Chuẩn xác mà nói, Lưu Đức Trụ cảm thấy, một học sinh cấp ba không thể đứng phía sau bày mưu tính kế như Khánh Trần được.

Thật ra, Khánh Trần sao mà biết được người Côn Luân đến tìm Lưu Đức Trụ. Nhưng hắn có thể đoán được, tổ chức này nhất định sẽ tìm cậu ta.

Lúc này, Lưu Đức Trụ lên tiếng: "Bọn họ tìm tôi hỏi có biết thuộc hạ kia của ngài hay không? Tôi không trả lời. Bọn họ nói cũng không có ý gì cả, chỉ là trong quá trình điều tra thấy một chiếc điện thoại, hình như tên thủ lĩnh đám bắt cóc nhận được trước khi chết. Bọn họ lại không điều tra được nơi phát ra cuộc gọi này."

Hiện tại, Lưu Đức Trụ vẫn còn một điều do dự. Đám người Côn Luân đã tiết lộ cho mình, rằng tên sát thủ trên núi Lão Quân đi chân đất để giết người, nên vết thương dưới lòng bàn chân rất nặng.

Nhưng hắn lại chẳng nhìn thấy ông chủ có gì khác thường. Điều này chứng tỏ, ông chủ không phải người trên núi Lão Quân.

Mà, người đó là tên thuộc hạ hung ác của ngài ấy.

"Tên bắt cóc nghe điện thoại, vì sao đến tìm cậu." Khánh Trần hỏi.

"À, bọn chúng thông qua dấu vân tay trên điện thoại để phán đoán. Bình thường trên điện thoại phải có hàng trăm đấu vân tay, nhưng trên chiếc điện thoại được tìm thấy có khoảng 10 vân tay." Lưu Đức Trụ nói tiếp: "Nên bọn họ đưa ra suy đoán, người nhận cuộc điện thoại ấy là kẻ giết người."

Sự thật là vậy, trên chiếc điện thoại được sử dụng liên tục, cầm lên bỏ xuống, nên trên đó số vân tay nhiều không đếm xuể.

Nhưng thời điểm đó, Khánh Trần sắp rơi vào tình trạng không chịu nổi, làm sao còn thời gian mà tạo nhiều dấu vân tay vậy được.

Quả nhiên, hành động của mình không thể lừa được đám người thông minh trong Côn Luân.

Lưu Đức Trụ nói: "Người Côn Luân tìm tôi để hỏi, nội dung cuộc điện thoại đó là gì? Và ai là người gọi đến. Bởi vì bọn họ nghi ngờ, người này mới là kẻ đã biến Vương Vân thành nội gián. Người này là kẻ chủ mưu đứng sau đám bắt cóc. Có lẽ sau này, người đó sẽ tập hợp lại một đám người xấu, làm những chuyện kinh khủng hơn."

Tên này nói tiếp: "Ông chủ, nếu không ngài có thể hỏi vị thuộc hạ kia của mình, để tôi có thể nói lại nội dung cho đám người Côn Luân kia."

Khánh Trần chẳng thèm để ý đến vài lời vớ vẩn kia. Hắn hỏi tiếp: "Cuối cùng, cậu còn gì muốn nói nữa không?"

Lúc này, Khánh Trần cảm thấy tên này chẳng còn tin tức nào đáng nghe nữa rồi.

Lưu Đức Trụ ngạc nhiên, sau đó bỗng nhiên nước mắt rơi ra: "Ông chủ, đây là ngài muốn tôi nói lời cuối cùng sao?"

Khánh Trần hỏi ngược lại: "Cậu còn cần thiết để tôi giữ lại sao? Cậu vẫn thấy mình còn giá trị?"

Lưu Đức Trụ hận bản thân mình không thể quỳ xuống trước mặt Khánh Trần: "Ông chủ, vàng tôi đã ngậm trong miệng mang hết tới đây. Với lại, tôi hứa về sau sẽ vì ngài làm tất cả. Ngài đừng giết tôi có được không? Giữ tôi vẫn dùng được mà. Tôi có thể thay ngài làm kẻ thế thân, ngài có thể dùng tôi hấp dẫn toàn bộ lữ khách thời gian trong nước, tôi có thể vì ngài làm con rối đến thuyết phục bọn họ."

Lưu Đức Trụ rất rõ một chuyện, dù ông chủ có giết mình cũng chẳng nhận phải bất kỳ trách nhiệm hình sự nào. Bởi vì chết tại Thế Giới Bên Trong sẽ

không một ai biết mình chết như thế nào.

Khánh Trần đứng dậy: "Bây giờ cậu nói điều này có vẻ hơi chậm. Nhớ kỹ, mình làm sai tất nhiên phải trả giá rất đắt. Dù cho cậu chỉ là một thằng nhóc học hớp 11, nhưng xã hội vốn dĩ khốc liệt, kèm với đó là thế giới này rất nguy hiểm. Một khi cậu đã bước vào trò chơi này, tất nhiên hiểu được một số quy tắc."

Hắn nói xong thản nhiên bước ra bên ngoài, như không có việc gì.

Nhìn thấy cậu thiếu niên bước ra ngoài không nói gì, Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu dường như đã hiểu ra ý đồ. Hai người lập tức đem Lưu Đức Trụ đến căn phòng tối mà Khánh Trần đã phải chịu đựng trước đó.

Đương nhiên, đây là hình phạt Khánh Trần dùng để doạ con hàng kia.

Hiện tại, Lưu Đức Trụ còn chưa thể chết được, nhưng vẫn phải lãnh nhận hậu quả.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 100: Tìm kiếm nội gián

Bên trong căn phòng tối, Khánh Trần có thể xem phim, cũng có một ý chí kiên cường chống đỡ. Về phần Lưu Đức Trụ tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Theo Lâm Tiểu Tiếu phán đoán, thằng này trong vòng 48 giờ sẽ suy sụp.

Thật ra, đổi lại một học sinh khác còn học lớp 11, cũng chưa hẳn mạnh hơn Lưu Đức Trụ.

Nhưng, tên này tham tiền lại còn sợ chết. Nếu như cậu ta không phải là một học sinh cấp ba, có lẽ chết còn chưa hết tội.

Khánh Trần vẫn còn rất tức giận, nếu như thằng này đừng ham chơi, để ý đến máy truyền tin, sẽ không khiến sự việc nghiêm trọng như chuyện vừa xảy ra trên núi Lão Quân.

Trên con đường hành lang mờ tối, Lưu Đức Trụ không ngừng kêu la cầu xin tha thứ, nhưng Khánh Trần dường như không thèm để ý chuyện này.

Giống như Lâm Tiểu Tiếu từng nói, hắn đã vượt qua đường kẻ khó khăn nhất kia: Đã học được cách đối mặt với thế giới khốc liệt bên ngoài thế nào.

Lý Thúc Đồng nói với hắn: "Có đôi khi, bản thân mình rơi vào thời điểm cần quyết định, nên vứt bỏ khái niệm 'tàn nhẫn' hay 'nhân từ' mà thế gian dùng làm tiêu chuẩn ấy đi. Trên con đường phải đi của cuộc đời này, con chỉ cần biết quyết định của mình chính xác nhất là được rồi."

Khánh Trần thở dài: "Nhưng tên Lưu Đức Trụ này có quá nhiều tật xấu, có đôi khi con muốn từ bỏ tên này."

"Từ bỏ? Vì sao?" Lý Thúc Đồng hứng thú nói: "Nếu như con muốn có người giả mạo mình tại Thế Giới Bên Ngoài, Lưu Đức Trụ là người thích hợp nhất. Tên đó có chút thông minh vặt, có lòng tham, nhưng không có sự tự chủ. Nó không có sự can đảm, mà lại có lòng hư vinh. Nếu như đổi lại thành một người, có sự tử chủ, có chí hướng, biết bản thân mình, có sự dũng cảm, người như vậy sẽ cam tâm trở thành con rối sao?"

Khánh Trần dường như nghĩ thông suốt.

Lý Thúc Đồng hỏi tiếp: "Được rồi, chuyện thứ nhất đã làm xong. Vậy chuyện thứ hai là gì?"

"Giải quyết chuyện ân oán, hỏi một vấn đề."

Khánh Trần trả lời.

. . .

Đếm ngược 163: 00: 00.

Thời gian xuyên qua, vừa tròn 5 tiếng. Trên bầu trời dần xuất hiện ánh sáng, chào đón ánh bình minh ngày thứ nhất.

Khu thứ 9, thành phố số 7. Một người trẻ tuổi đang đẩy xe lăn, trên xe lăn là cô gái bị thương hai chân.

Bọn họ đang đi trên con đường mờ tối. Khác xa với con đường tràn ngập ánh đèn neon trong thành phố, tựa như nơi này là một thế giới khác vậy.

Mặt đất ẩm ướt, người đi đường lúc này khi tiếp xúc với mặt đất sẽ phát ra âm thanh lạch bạch.

Dọc hai bên đường, đều có những hình vẽ xấu xí. Trên con đường này,

thỉnh thoảng bắt gặp những người lang thang đang ngủ, xung quanh họ chất đầy rác thải.

Còn có những đường ống rỉ sét, do không có người chăm sóc.

Đây chính là cuộc sống tầng dưới chót, của một thành phố tương lai. Mọi vật đều nhìn ra được sự chán nản rách nát.

Các loại khẩu hiệu hô hào, xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Nơi này cùng thế giới phía trên không hợp nhau chút nào.

Cô gái yên lặng quan sát bốn phía, sắc mặt vô cùng lo lắng sợ hãi.

Người trẻ tuổi đấy cô gái qua hai con đường, giống như đang tránh né điều gì.

"Vương Vân." Một âm thanh lạnh lùng vang lên phía sau họ.

Vương Vân bỗng nhiên quay đầu lại, giật mình nhìn thấy Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân. Hai người cũng đang ngồi trên xe lăn giống mình, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, trông có vẻ rất yếu.

Đẩy xe lăn cho hai người đó chính là hai vị lữ khách thời gian mà hai gia đình Hồ, Trương đã thuê. Mặc dù, hai người không cách nào giải quyết vấn đề liên quan đến Trần thị, nhưng có thể làm rất nhiều chuyện khác.

Hồ Tiểu Ngưu nhỏ giọng nói: "Lần trước, khi chuẩn bị trở về. Cô một mình rời đi là để chuẩn bị cho ngày hôm nay phải không?"

Vương Vân mím môi, không trả lời.

Dựa theo kế hoạch, cô sẽ ngồi cùng với một đoàn xe, đi qua khu vực đồng bằng rộng lớn Khương Hoài bên ngoài thành phố. Dọc theo khu vực cấm kỵ 119, tiến vào thành phố số 3.

Điều này khác xa kế hoạch tiến đến thành phố số 18. Nhưng hiện tại cô phải nhanh chóng rời xa nơi này, không còn sự lựa chọn nào khác.

Mà con đường chạy trốn này, chính là bố mẹ tại Thế Giới Bên Ngoài dùng tiền mua được.

Giờ phút này, Vương Vân nhìn đám người Hồ Tiểu Ngưu, lo lắng vô cùng: "Sao cậu tìm được mình?"

Hồ Tiểu Ngưu bình tĩnh giải thích: "Cô chờ lữ khách thời gian mà gia đình đã nhờ đến đón mình, sau đó dẫn lên xe chạy khỏi đây. Nhưng vô tình, sau khi tôi đến đã tìm được một người trong số họ, dùng gấp đôi tiền để mua hành động của cô. Tìm bọn chúng dễ hơn tìm cô rất nhiều."

Anh ta vừa nói xong, người trẻ tuổi đang đẩy xe cho Vương Vân nói lời xin lỗi, rồi buông chiếc xe lăn ra, yên lặng rời đi.

Trên con đường chật hẹp giữa hai toà nha, cô gái bị thương lẻ loi một mình ngồi trên xe lăn.

"Cậu muốn thế nào?" Vương Vân nhỏ giọng hỏi.

"Vì sao bán đứng bọn tôi?" Tâm trạng Hồ Tiểu Ngưu vô cùng thấp: "Chúng ta đã làm bạn với nhau hơn một năm, không những thế còn rất thân."

Vương Vân hỏi lại: "Vậy tôi đã làm sai điều gì, mà sau ngày hôm đó các người xa lánh tôi?"

Hồ Tiểu Ngưu biết, Vương Vân đang nói đến cái đêm bốn người bị bắt ở nhà Giang Tuyết.

Khi đó, Vương Vân tỉnh lại đầu tiên, và được đám bắt cóc đưa đi thẩm vấn.

Cô đã không chịu được áp lực, nói ra thân phận lữ khách thời gian của mọi

người, còn không ngừng khóc lóc xin tha thứ.

Sau đó, ba người cũng tỉnh lại, nhìn thấy Vương Vân không ngừng khóc lóc xin tha.

Hồ Tiểu Ngưu do dự chút rồi nói: "Bọn tôi không xa lánh cô. Mọi người không muốn nói thêm về vấn đề này, sợ ảnh hưởng đến tâm lý của cô. Cho nên để cô có thời gian yên tĩnh lại, cũng chẳng có ai trách móc gì cô cả. Về sau, khi cô nói Bạch Uyển Nhi đổi lại thời gian xuất hành, mọi người cũng chỉ nghĩ giúp cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nên lập tức đổi thời gian trước dự định."

"Cậu bớt những lời dối trá đi." Vương Vân ngồi xuống dưới đất, nước mắt sớm lăn dài trên má: "Có lẽ đám các người không xem thường tôi, nhưng Bạch Uyển Nhi thì có. Sau khi chuyện xảy ra hai ngày, cô ta nói muốn dọn ra ngoài sống một mình, cô ta nói không muốn ở cùng với người đã bán đứng bạn bè."

Hồ Tiểu Ngưu im lặng.

Vương Vân càng nói càng lớn: "Tôi chỉ là người đầu tiên tỉnh lại thôi mà, cho nên mới bị thẩm vấn, cậu cho rằng tôi có thể chịu được tra tấn sao? Chỉ vì không phải là các người thôi, nếu đổi lại các người có chịu được không? Các người có tư cách gì xem thường tôi?"

Cô nói xong những lời này, giọng nói lại trở nên sắc xảo: "Tôi muốn các người nếm thử cảm giác như tôi, dạng như các người có tư cách gì đứng trên cao cười nhạo tôi?"

Vương Vân không thể nào chấp nhận được, trò hề của mình bị bạn bè cười nhạo. Nên người chủ trì phía sau đến tìm cô, hứa cho cô rất nhiều điều tốt, cô đã đồng ý.

Trương Thiên Chân đột nhiên hỏi: "Vậy sao cô làm ra những việc cạn tàu ráo máng như vậy? Đến cả chuyện Tiểu Ngưu có hai điện thoại cô cũng khai ra. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô, song cô có cảm thấy mình

quá đáng không? Chỉ bởi vì muốn thoả mãn mình, không đúng, còn có cả lợi ích nữa chứ."

Nhưng vào lúc này, trên con đường nhỏ truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, có mấy tên thanh niên áo đen chạy tới.

Bọn chúng nhìn thấy trên con đường nhỏ xuất hiện nhiều tình huống bất ngờ, nhưng vẫn lựa chọn đứng sau Vương Vân.

Đám lữ khách thời gian nhà Vương Vân thuê đã tới.

Trong nháy mắt, hai phía đã rơi vào thế giằng co.

Người họ Vương kéo tới nhiều hơn so với trong tưởng tượng. Bên phía Hồ Tiểu Ngưu chỉ có mỗi ba người, còn đối phương có đến tận 6 người đến tiếp viện.

Cuối cùng, Vương Vân cũng có cảm giác an toàn. Cảm xúc của cô dần dần hồi phục, nhìn về phía hai người Trương Thiên Chân nói: "Đúng vậy, chuyện này tôi cũng nhận được chút lợi ích. Các người, kể cả Lưu Đức Trụ cũng không thể cho tôi được. Hiện tại, xin mời các người tránh ra. Qua hôm nay, mọi người vẫn như cũ là bạn học."

Đám người lữ khách thời gian mà hai gia đình Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân Thuê nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều có ý định lùi bước.

Dù cho hai gia đình Hồ, Trương tại Thế Giới Bên Ngoài cho không ít tiền, nhưng bọn họ không thể vì chút tiền ấy mà bỏ đi tính mạng mình được.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 101: Vật cấm kỵ ACE-017

Trương Thiên Chân lo lắng nhìn Hồ Tiểu Ngưu, nhưng người bạn của mình không hề có ý định lùi bước. Cậu ta vẫn ngồi đấy bướng bỉnh nhìn chằm chằm cô gái trước mặt.

Đám lữ khách thời gian mà gia đình họ Vương đã thuê dần dần áp sát, bầu không khí bắt đầu khẩn trương.

Nhưng Hồ Tiểu Ngưu vẫn không lùi.

Vương Vân quay đầu đi có chút không nỡ. Cuối cùng, cô vẫn nhỏ giọng nói với Hồ Tiểu Ngưu: "Tôi cho cậu thêm một cơ hội. Mọi người vẫn là bạn bè, đừng có ép tôi."

Hồ Tiểu Ngưu từ tốn nói: "Thật ra cô là một người ích kỷ đúng hay không? Dù là lúc trước bán đứng bọn tôi, hay là bây giờ muốn bọn tôi phải chết, cô đều tìm cho mình một lý do, một lý do dối trá để che dấu con người mình. Hôm nay, tôi có thể tránh đi trước cái đã, nhưng tôi muốn dùng hành động để nói cho cô biết, nếu như người đầu tiên bị thẩm vấn là tôi. Tôi sẽ không đầu hàng, người của cô đang ở đây, chúng ta hãy dùng thực tiễn để chứng minh lời tôi nói."

Hồ Tiểu Ngưu tiếp tục nói: "Thật ra, bản thân tôi luôn nhắc nhở mình nên lùi bước. Nhưng hai ngày hôm nay, mỗi khi chợp mắt, thì tiếng hai người bạn Côn Luân lúc nào cũng vang lên câu nói 'đi mau, đi mau' . Tôi mơ thấy hai người ấy dùng thân thể của mình chắn ở cổng bên ngoài, nhìn xem từng người bạn của chúng ta chạy trốn hết rồi mới nhắm mắt, miệng vẫn nở nụ cười. Tôi, Hồ Tiểu Ngưu, dù chẳng phải loại người dũng cảm gì. Nhưng nếu hôm nay tôi lùi bước, tôi rất sợ sau này không sao ngủ được."

Vương Vân gằn từng tiếng: "Là cậu ép tôi, giết bọn chúng."

Người của cô còn chưa làm ra hành động nào, trên ngõ nhỏ lại xuất hiện từng tiếng bước chân kỳ lạ.

Tiếng bước chân ấy từ xa đến gần, có đôi khi vang lên bên trái, nhưng tiếng tiếp theo dường như bên phải, thậm chí ở một giây nào đó mọi người có thể nghe thấy nó ở phía sau lưng mình.

Mọi người giật mình quay đầu lại, thì không nhìn thấy bất kỳ điều gì.

Thời gian trôi qua, con đường nhỏ cuối cùng cũng xuất hiện một bóng người rõ ràng.

Một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi. Người này chẳng coi ai ra gì, đứng giữa đám người, đánh giá không khí có phần căng thẳng ở đây. Gã nhỏ giọng hỏi Vương Vân: "Cô là Vương Vân có phải hay không? Dễ tìm hơn so với dự định của tôi."

Vương Vân ngạc nhiên hỏi lại: "Ông là ai?"

Người đan ông khoác một chiếc áo khoác màu đen, bên trong là một bộ vest rất đẹp. Trên ngực đeo một chiếc đồng hồ quả quýt cổ điển, không hề hợp với hình tượng thành phố tương lai chút nào. Mái tóc người này có vẻ dài, được chải ngược về phía sau, búi thành búi tóc nhỏ.

Trên tay gã có mang một đôi găng tay bằng da, mỗi lần ngón tay cử động đều phát ra âm thanh ma sát xoẹt xoẹt.

"Tôi?" Người đàn ông suy nghĩ rồi nói: "Thật lâu rồi không có ai hỏi qua tôi là ai. Như vậy tôi tự giới thiệu một chút: Lý Đông Trạch, Hằng Xã."

Khi mọi người còn đang nói chuyện, bên ngoài con đường nhỏ bỗng nhiên vang lên rất nhiều tiếng bước chân, hình như đã đem hai đầu con đường nhỏ này vây lại.

Lý Đông Trạch đứng giữa con đường, giống như mọi việc quanh đây đều xoay quanh gã.

Vương Vân sợ hãi lẩm bẩm: "Lý Đông Trạch, Hằng Xã."

"Loại hành động của cô tôi gặp rất nhiều rồi, có điều không nên khẩn trương quá." Lý Đông Trạch suy nghĩ rồi nói: "Ông chủ nói tôi đến hỏi cô một vấn đề, lần này ai là chủ mưu vụ bắt cóc kia? Cô nên suy nghĩ cho thật kỹ, chuyện này tôi nhất định phải có được đáp án."

Vương Vân đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới sợ hãi nói: "Tôi thật sự không biết người đó là ai. Sau ngày chúng tôi, bốn người bị bắt ở nhà Giang Tuyết, trong túi của tôi bỗng nhiên xuất hiện một phong thư. Phong thư ấy có dán một chiếc tem hình ác ma, có nội dung bảo gã sẽ liên hệ lại với tôi. Tôi lúc ấy rất sợ hãi, bởi vì đến giờ tôi vẫn chưa hiểu, cũng như không hề phát hiện ra người đó bỏ thư vào túi của tôi bằng cách nào. Người thần thông quảng đại như vậy muốn giết tôi quả thật quá dễ dàng."

"Đã hiểu, là vật cấm kỵ ACE-017." Lý Đông Trạch gật đầu.

Vương Vân sợ hãi hỏi: "Vậy ngài tới đây có chuyện gì khác không?"

Lý Đông Trạch bình tĩnh gật đầu: "À, tôi tới giết cô."

Sắc mặt Vương Vân dần dần thay đổi. Tâm trạng của cô giống như vô số lọ màu đổ tung toé trên mặt đất.

"Rốt cuộc tôi phạm phải tội lỗi gì?" Cô gái trở nên điên loạn: "Vì cái gì các người đều muốn giết tôi."

Lý Đông Trạch suy nghĩ rồi nói: "Tôi cũng không biết, ông chủ nói tôi đi giết cô, tôi cũng không hỏi nguyên nhân là gì."

Gã nói xong, bỗng nhiên đưa tay nắm vào không khí.

Một giây sau, Vương Vân cảm giác được không khí xung quanh mình đang dần biến mất, thân thể cô tiến vào một vùng chân không. Các mạch máu dần dần nổi lên, từng cái một vỡ toang dưới làn da.

Dứt khoát.

Trực tiếp.

. . .

Cùng lúc đó, Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Được rồi, điều kiện ta thiếu con đã hoàn thành. Lý Đông Trạch đã giết cái người mà con nói là nội gián kia."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Chờ chút, sư phụ, ngài nói là Lý Đông Trạch tự tay làm việc sao?"

Trong ấn tượng của hắn, Lý Đông Trạch là người có địa vị cực cao tại Thế Giới Bên Trong. Dù sao, người này cũng có thể dùng thân phận của mình bao hết tất cả các phòng tại nhà hàng Nhật Quang, thế mà giết một người như Vương Vân cũng phải tự mình ra tay.

Mấy phút sau, máy đọc sách trên tay Lâm Tiểu Tiếu bỗng nhiên gửi tới một tin tức, bên trong tin chỉ có vẻn vẹn mấy chữ ACE-017.

"Ồ, máy đọc sách của anh cũng có thể nhận tin tức bên ngoài sao?" Khánh Trần tò mò.

"À, anh phụ trách liên lạc với bên ngoài cho ông chủ." Lâm Tiểu Tiếu cười tươi hớn hở nói: "Thì ra, thủ phạm sử dụng ACE-017 để liên hệ Vương Vân. Điều này giúp chú mày giải đáp thắc mắc, người phía sau kia không đơn giản đâu, thời gian ngắn như vậy đã có được một vật cấm kỵ."

"ACE-017 là gì? Nó là số hiệu của vật cấm kỵ sao? Tác dụng của nó là gì?" Khánh Trần hỏi.

`

"Ư, vật cấm kỵ ACE-017 được người ta gọi là tem ác quỷ." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Sau khi đạt được, cho vật này ăn 1600cc máu tươi, sẽ khiến nó nhận chủ ký sinh và ở lại trong tim người đó. Sau khi nhận chủ 24 giờ, không được xuất hiện bất kỳ loại máu nào khác. Về sau, mỗi lần cắn chảy máu ngón tay, nhỏ giọt máu vào một phong thư nào đó, giọt máu ấy sẽ biến thành một cái tem ác quỷ. Cuối cùng, lá thư này có thể đến bất cứ nơi nào chủ sở hữu muốn. Có điều, nơi nó đến được cũng có hạn chế, mà nội dung trong bức thư chỉ có thể viết một câu."

Khánh Trần ngạc nhiên, người bình thường nếu mất khoảng chừng 800cc máu, khuôn mặt sẽ trở nên trắng bệch, xuất hiện mồ hôi lạnh, chân tay cũng có triệu chứng lạnh dần. Còn nếu mất đi 1500cc máu, thì số lượng máu sẽ không đủ để cung cấp cho não bộ.

Đây là hành động đánh cược với mạng sống.

Nói cách khác, muốn trở thành chủ sở hữu của tem ác quỷ phải đem mạng sống mình ra đánh cược.

Lâm Tiểu Tiếu nhìn vẻ mặt Khánh Trần, bèn nói thêm: "Anh nghe nói, tem ác quỷ sẽ có sự biến đổi, nếu như người đó không chịu đựng nổi 24 giờ, ác quỷ bên trong tem sẽ tiếp cận người chết. Có người nói, linh hồn sẽ bị con tem lấy mất."

Diệp Vãn gật đầu: "Vật cấm kỵ này trước kia nằm trong tay tổng thống giới thứ 4. Sau khi ngài ấy chết, không một ai biết tem ác quỷ này đi đâu."

Khánh Trần bỗng nhiên suy nghĩ. Việc Vương Vân trở thành nội gián, có một phần rất nhỏ do vị tem ác quỷ đó doạ cho sợ.

Nhưng điều này không khiến cô ta thoát khỏi tội chết.

"Cái tem này còn có tác dụng khác sao?" Khánh Trần hỏi: "Ví dụ như tạo cho người nhận cảm giác sợ hãi, khiến tâm lý xấu xa trỗi dậy?"

"Chú mày nghĩ gì thế." Lâm Tiểu Tiếu phủ nhận: "Anh cũng không biết, vì

anh chưa gặp qua đồ vật này. Nhưng, vật cấm kỵ thường có sức mạnh đơn nhất, có lẽ tem ác quỷ chỉ có công dụng truyền tin. Chỉ có rất ít vật cấm kỵ sở hữu nhiều loại năng lực."

"Ví dụ như?" Khánh Trần tò mò.

"Ví dụ. . . Vật cấm kỵ ACE-005 mà Quách Hổ Thiền muốn tìm đó." Lâm Tiểu Tiếu nhìn Khánh Trần nháy nháy mắt.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 102: Mật mã vật cấm kỵ

Vật cấm kỵ có một điều rất thần kỳ, quy tắc đối xử của nó với mọi người là như nhau, không cần biết chủ nhân có là loại người nào, tính tình ra sao, mặc kệ người đó theo con đường chính nghĩa hay ác độc.

Chỉ cần thoả mãn yêu cầu của nó, nó sẽ biến thành vật cho chủ nhân sử dụng.

Muốn đi đến bất kỳ nơi nào, hãy ngồi lên đoàn tàu hơi nước. Muốn gửi thư tới bất kỳ đâu, hãy dùng tem ác quỷ.

Bọn chúng tạo thành một thế giới với quy tắc phụ thuộc riêng biệt, cũng có thể là niềm vui, cũng có thể là tại hoạ.

Loại vật này, chỉ cần nắm giữ một cái đã khiến bản thân mình có được ưu thế rất lớn.

"Sư phụ." Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng nói: "Trong quá trình chiến đấu, con vẫn luôn sử dụng thuật hô hấp, chưa lúc nào ngừng nghỉ."

Lý Thúc Đồng quay qua Khánh Trần: "Chưa hề gián đoạn?"

Phải biết rằng, hô hấp là bản năng của con người, là hành động con người không bao giờ quên. Hô hấp bình thường sẽ vận hành theo bản năng, còn thuật hô hấp sẽ có tần suất riêng, không hề giống với tần suất hô hấp bình thường.

Điều này khiến Lý Thúc Đồng cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì lão cũng đã từng luyện qua, phải mất thời gian một năm, lão mới có thể khống chế cơ

thể không hô hấp theo tần suất bình thường, dần dần đạt đến mục đích duy trì thuật hô hấp theo ý mình.

Làm được điều này, người kế thừa Kỵ Sị mới có thể đi qua cánh cửa sinh tử thứ nhất.

Bởi vì khi bước đến thời điểm tấn cấp, thuật hô hấp phải liền mạch, không thể ngừng lại. Bởi vì chỉ cần dừng lại, mọi công sức đều sẽ vứt đi.

Khánh Trần tiếp tục nói: "Tại thời điểm chiến đấu kết thúc, con cảm nhận được tâm trí bản thân bình tĩnh kỳ lạ, giống như đặt mình vào giữa một cái hồ tĩnh lặng. Con nghĩ, việc này xảy ra là do lượng Endorphin tiết ra quá nhiều."

"Ừ, con đoán không sai." Lý Thúc Đồng gật đầu.

Khánh Trần hỏi: "Nhưng sau khi chiến đấu kết thúc, con lại cảm nhận được xương cốt và cơ bắp có sự thay đổi, chỉ cần vô tình vận động, trong thân thể sẽ vang lên tiếng rốp rốp, đây là sao sư phụ?"

Bỗng nhiên, Lý Thúc Đồng chăm chú quan sát hắn: "Xác định?"

"Chắc chắn." Khánh Trần gật đầu.

Lý Thúc Đồng đứng dậy, đi đi lại lại trong đại sảnh nhà tù, hình như đang tự hỏi điều gì.

Lão nhìn Khánh Trần: "Loại tình huống của con, tổ chức Kỵ Sĩ chưa bao giờ xuất hiện. Rõ ràng con chỉ vừa mới nắm giữ được thuật hô hấp, mà bên trong đã có khí. Rõ ràng con còn chưa vượt qua cánh cửa sinh tử, mà Gien ẩn đã có dấu hiệu xuất hiện."

Cánh cửa sinh tử là gì? Đây vẫn luôn là bài kiểm tra đặc biệt.

Không bước qua 8 cánh cửa này là không thể thăng cấp.

Trước kia, cũng đã có Kỵ Sĩ muốn mở ra một lối đi riêng. Bọn họ cảm thấy nếu sử dụng thuật hô hấp để bước qua cảnh cửa sinh tử, con đường mở gian ẩn này quá gian khổ.

Bọn họ phải vượt qua nguy hiểm, đối mặt với cái chết và sự đau đớn. Và họ suy nghĩ, phải chăng còn một con đường nào khác để vượt qua bài kiểm tra đó?

Hơn nữa, biển cả đã biến thành khu vực cấm kỵ. Đám Kỵ Sĩ dần già đi, bọn họ muốn vì đám con cháu mở ra một con đường phát triển mới, hi vọng người sau sẽ không vì những yếu tố bên ngoài, mà vấp phải những tiếc nuối giống bọn họ.

Nhưng tất cả đều thất bại.

Dù cho mọi người dùng cách nào, gian ẩn vẫn chưa hề có dấu hiệu xuất hiện.

Mà Khánh Trần nói tới âm thanh xương cốt đôm đốp. Đây là dấu hiện gian ẩn xuất hiện.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Chuẩn bị chút, ta mang con đi ra ngoài chơi thêm lần nữa. Dự định còn phải chờ một thời gian, không ngờ hiện tại có thể đi được rồi."

"Lần này chúng ta đi đâu? Đi tầng dưới cùng thành phố số 18 sao?" Khánh Trần hỏi.

"Không." Lý Thúc Đồng mỉm cười: "Lần này, nơi chúng ta đi, phần lớn lữ khách thời gian bây giờ đều không thể đi được."

Khánh Trần hiểu được. Việc gian ẩn của mình có khả năng xuất hiện, cho nên vị sư phụ này mới thay đổi kế hoạch nào đó trước thời hạn.

. . .

Đếm ngược: 160: 40: 00.

Trong nhà tù đã không còn vang lên những tiếng đập cửa ồn ào như bình thường, điều này khiến Khánh Trần còn chưa quen thuộc.

Hai ngày trước, bởi vì liên quan đến việc huấn luyện của hắn, thế là cả đám tù nhân đều phải ngoãn ngoãn ở lại trong phòng giam chờ đợi hai ngày.

Sau đó, bọn họ phải trải qua hai đêm chơi trò 'tìm kiếm lá lách' . Hiện tại, vẫn còn rơi vào tình trạng sợ hãi.

Cả đám vô cùng ngoan ngoãn, bọn chúng sợ mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khánh Trần nghiêng người qua nói với Lâm Tiểu Tiếu: "À phải rồi, em cũng không phải người lòng dạ yếu mềm, chỉ là em cảm thấy việc này có ảnh hưởng không tốt lắm, dù sao ở đây cũng có tới 3 nghìn người?"

"Thật ra chuyện này cũng chẳng là cái gì. Dù sao chú mày cũng thuộc dòng độc đinh của một chi, ông chủ làm vậy cũng không quá đáng cho lắm. Nếu đổi lại là ông chủ Trần, anh chỉ sợ việc không chỉ nhẹ nhàng như vậy." Lâm Tiểu Tiếu nhún vai nói.

Khánh Trần nghi ngờ: "Ông chủ Trần là ai vậy?"

"Là sư huynh của ông chủ, tên là Trần Gia Chương." Diệp Vãn trả lời: "Có điều, ông chủ Trần biến mất khá lâu rồi. Anh nghe nói, vì ngài ấy không cách nào hoàn thành vượt qua cánh cửa sinh tử thứ 7, nên kiếm một nơi nào đấy để tu hành."

Thật ra, Khánh Trần nghe thấy cái tên Trần Gia Chương này lần đầu. Hắn cứ nghĩ tổ chức Kỵ Sĩ không còn ai khác nữa.

Hắn nhìn Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Vãn bực tức nói: "Còn cái gì em phải biết mà các anh không nói cho em không?"

"À." Lâm Tiểu Tiếu nói: "Ông chủ còn một vị sư muội tên là Vương Tiểu Cửu, nhưng cô này có vẻ còn ít tuổi. 8 năm trước, ông chủ thay sư phụ nhận cô ấy, hình như cô gái này vừa bước qua cánh cửa sinh tử thứ 5."

"Còn gì nữa không." Sắc mặt Khánh Trần vẫn không thay đổi mà hỏi tiếp.

"Không có không có." Lâm Tiểu Tiếu cười đùa: "Có một số việc bọn anh cũng không nhớ được, nhớ đến đâu sẽ nói cho chú biết tới đó."

"Không đáng tin chút nào." Khánh Trần thở dài.

Lâm Tiểu Tiếu thay đổi chủ đề: "Trong nhà tù, chắc chắn phải khôi phục lại bình thường, tối thiểu chỉ để cho đám người đói vài ngày nữa thôi. Có điều, cậu đừng đau lòng bọn chúng, Quách Hổ Thiền nói đúng đấy, nơi này có một số ít là do tác động từ bên ngoài, còn phần lớn chết cũng chưa trả hết tội."

"Chết chưa hết tội." Khánh Trần nghi ngờ: "Đến mức độ vậy sao?"

"Không phải." Lâm Tiểu Tiếu lắc đầu: "Có thể vào đây phần lớn đều là tội nặng. Chú còn nhớ người có cánh tay máy móc màu đỏ không? Là cái người có kiểu tóc nhìn như ổ gà ấy?"

"Em nhớ." Khánh Trần gật đầu.

Lâm Tiểu Tiếu nói tiếp: "Tên đó ở bên ngoài giết hơn mười người, còn buôn bán mắt của trẻ nhỏ, chết cũng chưa hết tội cũng không quá đáng lắm. Nhưng Liên Bang hiện tại chưa có tử hình, chỉ có phán quyết giam hơn 100 năm, cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Không còn người giống như Lưu Đức Trụ, thay người khác gánh tội sao?" Khánh Trần hỏi thêm.

"À, loại người này bọn anh sẽ từ từ điều tra. Ví dụ như Lưu Đức Trụ chẳng hạn, chúng ta sẽ tìm cách chuyển người này tới những nhà tù khác. Thật ra,

Lộ Quang Nghĩa cũng nằm trong tình huống này, nếu tên đó không phải do Khánh thị sắp xếp, cũng đã được chuyển sang một nhà tù khác rồi." Lâm Tiểu Tiếu giải thích: "Trí nhớ của cậu tốt, chắc chắn phát hiện, dù cho nhà tù ngày nào cũng có thêm phạm nhân, nhưng tổng số người lại giảm bớt."

Đúng vậy, ngày đầu Khánh Trần tới nhà tù số 18, có tận 3102 người, hiện tại chỉ còn 3009 người.

Nhưng càng giải thích, Khánh Trần càng giống như rơi vào mê cung. Bởi vì hắn phát hiện Lâm Tiểu Tiếu cố tình nhấn mạnh cụm từ 'chết chưa hết tội' kia.

Không phải những người này đang được nuôi để thành con rối chứ?

Khi Khánh Trần hỏi lại điều này, Lâm Tiểu Tiếu không trả lời nữa.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 103: Lữ khách thời gian mới

Đếm ngược: 159: 00: 00.

Đám tù nhân vẫn bị giam trong phòng như cũ.

Bởi vì Khánh Trần có chuyện quan trọng cần làm.

Rạng sáng hôm nay, có tận 30 người mới. Lúc này, Diệp Vãn vừa mới thẩm vấn đám người này xong.

Chuyện này vốn dĩ do Lộ Quang Nghĩa làm, nhưng hiện tại vì không muốn người khác biết được Khánh Trần trở thành đệ tử Lý Thúc Đồng, nên Lộ Quang Nghĩa cũng phải ngoan ngoãn ngồi chờ trong căn phòng giam.

Diệp Vãn trở lại bàn ăn nói: "Nhóm người mới này, hình như có hơi nhiều lữ khách thời gian. Tổng cộng có 37 người mới, mà có tới 5 người không trả lời được thân phận của mình bên ngoài. Có hai tên định nói dối, nói mình ở khu thứ 7 thành phố số 18, còn nói tỉ mỉ kiến trúc nơi mình ở thế nào, mỗi tội nói đến gia đình và các mối quan hệ lại ấp úng."

Khánh Trần xúc động: "Hiện tại đám lữ khách thời gian mới khá thông minh. Sau khi phát hiện đếm ngược trên cánh tay bèn tìm kiếm tất cả thông tin trên internet, tạo cho mình một thân phận giả. Để tránh cho việc mới xuyên qua đã bị người khác phát hiện."

Hiện tại, tại Thế Giới Bên Trong có rất nhiều tổ chức bắt đầu loại bỏ 'lữ khách thời gian' . Đại đa số tổ chức không đồng ý tiếp nhận thân phận lữ khách thời gian.

Gia tộc Thần Đại nắm trong tay hai thành phố, lữ khách thời gian xuyên qua đến đây quả thật không may mắn.

Bởi vì nhóm người xuyên qua đây đều từ Nhật Bản, sao mà nói tiếng Trung phổ thông được?

Từng người từng người một bị tách ra. Đám lữ khách thời gian bị nhốt vào một chỗ, sau đó có người đến trông coi.

Theo thông tin trên mạng, tại Thế Giới Bên Ngoài hiện tại, đã có làn sóng toàn dân học tập tiếng Trung, một khoá tiếng Trung có khi lên tới cả trăm nghìn yên.

Tình hình tập đoàn Lộc Đảo cũng là như vậy, chỉ có Lý thị mới nói tiếng Hàn.

Quản lý tại Lộc Đảo là Lý Triết Bình, còn ở Đại Lục là Lý Tu Tuệ. Đây là hai gia đình khác nhau hoàn toàn. Lý Đồng Vân hiện tại đang ở Lý thị tại Đại Lục.

Tình hình hiện tại, lữ khách thời gian tại Thế Giới Bên Trong hay Thế Giới Bên Ngoài đều không an toàn.

Một khi xác nhận mình là lữ khách thời gian, sẽ hoá thân thành một gián điệp, cẩn thận giấu đi thân phận bản thân, nếu không rất nhanh sẽ chết.

"5 tên lữ khách thời gian mới này xử lý thế nào?" Diệp Vãn hỏi: "Có cần phải lập tức chuyển tới nhà tù khác không?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Đưa bọn họ tới phòng thẩm vấn, em có một ít chuyện phải hỏi bọn họ, không chừng đôi bên có thể hợp tác. Dù sao tại Thế Giới Bên Ngoài, bọn em cũng sống cùng một thành phố, sau này ra ngoài còn có thể nhận ra nhau."

. . .

Trong một phòng giam đầy bụi bẩn, bốn bức tường đều được làm từ hợp kim. Trên trần căn phòng còn có một chiếc đèn Led, phát ra thứ ánh sáng chói mắt. Tù nhân bị giam ở nơi này đều có chút e ngại.

Trên một vách tường nào đó, được khảm một mặt kính rất lớn có thể nhìn từ bên ngoài vào.

Khánh Trần đứng yên bên ngoài quan sát. Từ góc nhìn của hắn, cái gương kia hoàn toàn trong suốt, có thể trông thấy rõ ràng vị lữ khách thời gian đang đứng ngồi không yên trong kia.

Có điều, tấm kính này khác tấm kính tại Thế Giới Bên Ngoài.

Bên trên tấm kính này có thông tin nhiệt độ lữ khách thời gian đang ngồi trong phòng thẩm vấn. Khánh Trần nhìn thấy người này thì lập tức cười thành tiếng, đây không phải là lớp phó học tập Ngu Tuấn Dật sao?"

Khánh Trần vẫn đứng trước mặt kính một chiều, dùng thuật hô hấp thay đổi giọng nói: "Tên?"

Ngu Tuấn Dật ngồi trên ghế, cẩn thận trả lời: "Ngu Tuấn Dật."

"Giới Tính."

"Nam."

"Cậu ở Thế Giới Bên Ngoài có thân phận gì?"

"Thưa giám thị, tôi chỉ là một học sinh bình thường." Ngu Tuấn Dật lo lắng: "Một học sinh lớp 11."

Cậu ta cứ tưởng người đang thẩm vấn mình là trưởng nhà tù, cho nên dùng từ giám thị để xưng hô. Dù sao, cậu ta cũng không nghĩ được, lại bị một tù nhân ở nơi đây thẩm vấn.

Khánh Trần đột nhiên hỏi: "Bên cạnh cậu phải chăng có những lữ khách

thời gian khác."

Ngu Tuấn Dật trả lời: "Có, có 6 người, một người gọi là Nam. . ."

Ngu Tuấn Dật nói đến đây bỗng nhiên dừng lại không nói nữa.

"Tại sao không nói." Khánh Trần hỏi, nhưng trong lòng hắn đã có 6 cái tên ấy rồi, là Nam Canh Thần, Lưu Đức Trụ, Hồ Tiểu Ngưu, Vương Vân, Bạch Uyển Nhi, Trương Thiên Chân.

Quả nhiên, toàn bộ thế giới cũng chỉ mình Nam Canh Thần nghĩ mình ẩn nấp kỹ.

Ngu Tuấn Dật trả lời: "Bên cạnh tôi không có lữ khách thời gian, thưa giám thị."

"Cậu muốn bảo vệ bọn chúng, sợ nói tên ra sẽ lộ thân phận lữ khách thời gian?" Khánh Trần hỏi.

Ngu Tuấn Dật không trả lời, đúng thật bản thân cậu ta nghĩ như vậy.

Những ngày qua, tại Thế Giới Bên Ngoài có rất nhiều tin tức nói thân phận lữ khách thời gian bị lộ, sẽ dẫn đến hậu qua vô cùng thê thảm.

Cho nên, cậu ta không muốn bạn học gặp nạn.

Khánh Trần hỏi: "Cậu không sợ tôi dùng hình tra tấn sao? Nơi này là nhà tù, giết chết một vài người cũng không ảnh hưởng gì."

Trong đầu Ngu Tuấn Dật không ngừng suy nghĩ. Bản thân mình tất nhiên không muốn bị tra tấn, với cậu ta cũng biết tra tấn kinh khủng thế nào, nhưng thâm tâm lại không muốn bán đứng bạn bè.

Bỗng nhiên, Ngưu Tuấn Dật ngẩng đầu lên hỏi: "Xin hỏi, đây có phải nhà tù số 18 không?"

Khánh Trần bình tĩnh trả lời: "Đúng vậy."

Ngu Tuấn Dật nhớ lại những lời Lưu Đức Trụ chém gió trên xe du lịch. Tên đó có nói, ở nhà tù này Lý Thúc Đồng và giám thị không khác gì nhau, mà hiện tại Lưu Đức Trụ là người dưới trướng vị nhân vật lớn này.

Ngày thường, có một bạn học từng hỏi qua Lưu Đức Trụ: Lý Thúc Đồng biết thân phận lữ khách thời gian của mày sao?

Lưu Đức Trụ trả lời: Biết, nhưng ngài ấy không thèm để ý chuyện này.

Giờ phút ấy, Ngu Tuấn Dật như bắt được cọng rơm cứu mạng: "Giám thị, tôi là bạn học Lưu Đức Trụ, chúng tôi là người nhà."

Lâm Tiểu Tiếu nhìn Khánh Trần, còn vẻ mặt Khánh Trần có phần kỳ lạ. . .

Thật sự, bản thân hắn không ngờ người bạn cùng lớp kia chuyển hướng nhanh như vậy. Không biết Lưu Đức Trụ chém gió đến mức độ nào, mới khiến Ngu Tuấn Dật dựa vào tên hắn trong nhà tù, chẳng lẽ chỉ cần nói tên là không bị gì sao. . . . ?

Khánh Trần suy nghĩ giây lát, hắn đã có một kế hoạch mới.

Địa vị Lưu Đức Trụ trong nhà tù này vẫn chỉ là lời nói một phía mà tên đó tự biên tự diễn.

Hiện tại, Khánh Trần có thể tìm một người đến bảo đảm những lời nói đó.

Hắn để Diệp Vãn mang người bạn này về phòng giam. Còn mình tiếp tục thẩm vấn 4 người còn lại.

Có điều khiến hắn vô cùng thất vọng. 4 người này chỉ là những nhân viên bình thường, không có quá nhiều giá trị lợi dụng.

"Hiện tại, giữ bọn chúng lại còn có việc làm. Chờ em làm xong việc này sẽ chuyển bọn họ đến nhà tù khác." Khánh Trần nói với Lâm Tiểu Tiếu.

Lâm Tiểu Tiếu hớn hở nói: "Anh thật sự muốn biết, khi những người ở Thế Giới Bên Ngoài biết cậu là người đứng sau điều khiển những chuyện này, sẽ có biểu hiện thế nào? Anh thật sự muốn xuyên qua nhìn xem cho thoả trí tò mò."

Khánh Trần hỏi: "À đúng rồi, Lưu Đức Trụ thế nào?"

"Ôi giời, con hàng này thật sự kém hơn rất nhiều so với dự đoán. Mới 9 giờ đã không chịu được nữa rồi." Lâm Tiểu Tiếu trả lời: "Anh để thằng đó nằm lại chút rồi đưa đến phòng tạm giam."

Khánh Trần không còn gì để nói. Nếu không vì hắn lo lắng nếu mình để Nam Canh Thần làm việc này sẽ dẫn tới nguy hiểm, sẽ không để người như Lưu Đức Trụ làm việc này.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Nam Canh Thần biết thân phận bên ngoài của mình, không thích hợp làm một thế thân. Bởi vì khi bị bắt rất dễ nói ra thân phận của mình.

Không phải Khánh Trần không tin tưởng Nam Canh Thần. Mà thẩm vấn là một việc vô cùng tàn nhẫn, không phải ai cũng có thể giữ vững niềm tin.

Lưu Đức Trụ lại khác, dù cho tên này bị bắt, cũng chỉ biết có người đứng sau sai bảo, song cũng không biết rốt cuộc người đó là ai.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 104: Chuyện không khó lắm

Trong căn phòng giam yên tĩnh, Lưu Đức Trụ đang nằm co quắp trong một góc.

Phòng tối kinh khủng thế nào, chỉ có tự mình trải qua mới có thể hiểu được, đây là cách tra tấn bằng nội tâm.

Cánh cửa bằng hợp kim từ từ kéo lên, Lưu Đức Trụ ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, thì ra là người đeo mặt nạ thần bí kia xuất hiện.

"Tôi biết, cậu sẽ có giở vài trò vặt." Khánh Trần bình tĩnh nói: "Nhưng lòng tham sẽ hại bản thân mình. Lần cảnh cáo này để cậu hiểu việc phản bội lừa dối tôi sẽ phải nhận được gì, lần tiếp theo sẽ không dễ dàng như vậy nữa đâu. Tôi đưa cho cậu, cậu có thể không cần. Nhưng thứ mà tôi không cho, cậu cũng đừng suy nghĩ ăn trộm."

Lưu Đức Trụ đã dần khôi phục sự tỉnh táo: "Ông chủ, chỉ cần ngài không giết tôi, mọi thứ tôi đều chấp nhận."

Trước đó, Lưu Đức Trụ còn nghĩ rằng hôm nay mình hẳn phải chết.

Nhưng mà trừng phạt không chỉ kết thúc đơn giản như vậy, ít ra Khánh Trần suy nghĩ không thể nhẹ nhàng thế được.

Hắn biết rõ, mình đối mặt với thế giới khắc nghiệt thế nào? Cho nên hắn phải cho Lưu Đức Trụ ý thức được nó phải như thế.

Khánh Trần bình tĩnh nói: "Trong mắt tôi, nhìn rất rõ sự việc từ đầu đến cuối. Nếu như không phải cậu bỏ qua việc đọc tin, hai người Côn Luân kia

sẽ không chết. Cho nên phạt như vậy còn chưa đủ."

Hắn nói xong, bèn ra hiệu cho Diệp Vãn giữ chặt Lưu Đức Trụ đặt lên ghế, sau đó Khánh Trần dùng khăn mặt trùm lên mặt tên này. Cuối cùng, hắn lấy một chậu nước lạnh, từ từ đổ lên.

Lưu Đức Trụ dùng hết sức giãy dụa, nhưng mặc kệ sức của cậu ta có thế nào cũng không làm được gì.

Mãi đến khi sức tên này dần dần yếu đi không còn giãy dụa nữa. Khánh Trần mới nhấc khăn mặt ra, tha cho tên này khỏi bị sặc nước mà chết.

"Ông chủ, tôi biết sai rồi." Lưu Đức Trụ khóc lóc: "Tôi thật sự biết sai rồi."

Khánh Trần vẫn yên tĩnh không lộ ra chút thay đổi nào.

Không cho Lưu Đức Trụ thời gian thở dốc, Diệp Vãn lại lần nữa đè cậu ta xuống, tiếp tục tra tấn bằng nước.

Khánh Trần đổ từng chút một chút một lên khăn mặt, cho đến khi Lưu Đức Trụ không không chế được bản thân bài tiết bừa bãi, mới đình chỉ việc tra tấn này lại.

Lần này, Lưu Đức Trụ thật sự sợ rồi, cậu ta sặc nước một thời gian thật dài, mới vừa thở vừa khóc lóc: "Ông chủ, khi trở vềnhà tôi đã thật sự hối hận. Mỗi lần nhớ đến hai vị anh hùng Côn Luân kia, tôi đều tự trách bản thân mình hèn yếu, tôi thật sự biết sai rồi."

Khánh Trần qua chiếc mặt nạ mèo lạnh lùng nhìn đối phương. Đây là lần thứ nhất hắn tra tấn người khác. Đối với những người bình thường, cảm giác tự mình tra tấn là một loại dày vò.

Nhưng hắn phải học, học cách biến tâm lý của mình thành vô tình, biến mình trở thành một con dã thú chân chính.

"Hiện tại, tôi cần cậu làm một việc." Khánh Trần nói: "Trong nhà tù số 18 này vừa đến mấy người lữ khách thời gian mới, tôi cần cậu diễn một vở kịch."

Lưu Đức Trụ sợ hãi: "Ông chủ, ngài cần tôi làm gì."

"Làm cho bọn chúng tin tưởng, cậu ở nơi này đạt được một vị trí cực cao." Khánh Trần trả lời.

Lưu Đức Trụ tủi thân nói: "Ông chủ, tôi thật sự không biết diễn."

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói với Lâm Tiểu Tiếu: "Anh giúp em kiếm một cái tai nghe để tên này mang theo. Em sẽ phía sau chỉ huy cậu ta."

. . .

Đếm ngược: 157: 00: 00.

10 giờ buổi sáng, có một phần năm số phòng trong nhà tù được mở ra.

Hơn 600 tên tù nhân được lựa chọn ngẫu nhiên. Bọn chúng bước tới ăn cơm nước xong xuôi. Khi đám người này trở về phòng của mình, lại tiếp tục có hơn 600 tù nhân khác được chọn ngẫu nhiên ra ăn cơm.

Đây là quy tắc Khánh Trần vừa mới sửa đổi lại.

Khi đó, Lâm Tiểu Tiếu hỏi vì sao hắn lại làm như vậy.

Khánh Trần trả lời: "Có lẽ, lần này sư phụ dẫn em ra ngoài thời gian không phải ngắn. Mà đám tình báo của mấy tập đoàn trong này khá nhiều, nếu như em biến mất khẳng định sẽ có người để ý tới. Để từng nhóm tù nhân một ra ngoài ăn cơm, bọn chúng sẽ không biết được, ai là người biến mất."

Cứ như vậy, những thế lực bên ngoài sẽ không cách nào phân biệt được thân phận của hắn là gì.

Bọn họ không thể giam giữ đám tù nhân mãi mà không cho họ ăn cơm được. Nên đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Giờ phút ấy.

Lý Thúc Đồng ngồi tại bàn ăn của mình nhìn những khuông nhạc cổ điển. Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu vừa ăn cơm vừa trò chuyện với nhau. Nội dung trò chuyện quay quanh chủ đề: Lão già Lộc Đảo kia lại vụng trộm kéo dài tuổi thọ rồi. Còn vị ở Lý thị kia không có ý định kéo dài tuổi thọ, khả năng thời gian không còn nhiều.

Trên cái bàn đó, chỉ lòi ra một người trông chẳng hợp chút nào là: Lưu Đức Trụ.

Chỉ có điều con hàng này ngồi đối diện Lý Thúc Đồng, hết nhìn đông lại nhìn tây, vô cùng tò mò.

Cậu ta thật sự xuyên đến nhà tù số 18, nhưng mà thật sự bản thân chưa bao giờ được quan sát nơi này kỹ một chút. . .

Đám tù nhân xếp hàng lấy cơm, bọn chúng đều nhìn thấy một người xa lạ ngồi đối diện Lý Thúc Đồng, ai nấy cũng cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao, không phải ai cũng có tư cách ngồi đối diện Lý Thúc Đồng.

Có một tên tù nhân, trí nhớ rất tốt, tên này thì thầm nói: "Con hàng này chúng ta đã gặp rồi. Là cái thằng ngốc trước kia đến gặp ông chủ Lý đòi nhận nhiệm vụ, còn bảo là người nhà với Lâm Tiểu Tiếu đấy."

"Ồ, vậy mà là người nhà thật à. ." Có tù nhân xúc động nói.

"Chờ cái đã." Tên tù nhận kia chợt nhớ ra: "Trước đó chúng ta đoán, vì ai mà chúng ta phải nhịn ăn và đêm đến phải chịu điều đáng sợ kia."

"Đúng rồi, người khống chế chúng ta chắc chắn là Diệp Vãn, còn người Diệp Vãn dạy nhất định là tên kia."

Lưu Đức Trụ ngơ ngác nhìn đám người vụng trộm chỉ trỏ về phía mình, cậu ta hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. . .

Cậu ta chỉ mơ hồ đoán được, người ông chủ thần bí kia của mình, khả năng lại để mình gánh chịu một số chuyện rồi.

Đột nhiên, Lý Thúc Đồng ngẩng đầu nhìn về phía cậu ta hỏi: "Đồ ăn có hợp khẩu vị không?"

Lưu Đức Trụ thụ sủng nhược kinh: "Rất vừa miệng."

Lâm Tiểu Tiếu ở bên cạnh nói thêm: "Ngày mai, anh nói phòng bếp chuẩn bị thêm cho chú ít thịt, muốn ăn cái gì cứ việc gọi."

Trong đám tù nhân xếp hàng tiếp theo, từ không có thái độ gì với Lưu Đức Trụ, dần nhiệt tình hẳn lên. Còn Khánh Trần không biết ở nơi nào.

Một lát sau, trong đám tù nhân có một người vui vẻ hô lớn: "Lưu Đức Trụ! "

Lưu Đức Trụ ngơ ngác quay đầu qua, thì thấy được người lớp phó học tập lớp bên cạnh là Ngu Tuấn Dật. Bọn họ đã cùng nhau đến núi Lão Quân!

Cùng lúc đó, cùng Ngu Tuấn Dật còn có bốn người khác, cũng đi theo tới.

Giây phút đó, Lưu Đức Trụ đã hiểu, đây chính là đám lữ khách thời gian mới mà ông chủ thần bí của mình đã nói qua. Nhiệm vụ của mình, chính là để 5 người này biết tại Thế Giới Bên Trong, địa vị của mình không bình thường!

"Ồ, mày cũng xuyên qua rồi à?" Lưu Đức Trụ điều chỉnh lại dáng ngồi, khuôn mặt bình thản nhẹ nhàng nói: "Ngồi xuống đi."

Ngu Tuấn Dật nhìn Diệp Vãn, Lý Thúc Đồng, Lâm Tiểu Tiếu ra vè lo lắng: "Có thể ngồi sao?"

Lưu Đức Trụ vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh Lâm Tiểu Tiếu: "Ngồi xuống. . . anh ngồi lùi qua bên chút, cho bạn em ngồi."

Lâm Tiểu Tiểu ngạc nhiên, suýt chút nữa bị câu nói này làm cho thổ huyết.

Diệp Vãn ngồi đối diện anh ta, bình thường đều tỏ ra nghiêm túc, cũng bị câu nói này làm cho cười thành tiếng.

Nhưng không đợi Diệp Vãn cười thoả mãn, Lưu Đức Trụ bỗng nhiên nói với anh ta: "À. . . anh cũng ngồi lùi qua chút, cảm ơn."

Diệp Vãn: ". . ."

Lâm Tiểu Tiếu: ". . ."

Lúc này, trong lòng Lưu Đức Trụ suýt chút nữa nhìn không được mà bật khóc. Cậu ta chỉ nghe theo những lời chỉ thị của ông chủ thần bí kia: Đây là những lời truyền đến trong tai nghe. . .

Không liên quan gì đến mình.

Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu nhìn nhau. Hai người nghi ngờ, đây là việc do Khánh Trần làm ra, dựa vào việc lần này khiến họ khó chịu.

Có điều, hai người vẫn lựa chọn đứng dậy, ngoài mặt Lâm Tiểu Tiếu tươi cười, nhưng bên trong lại không: "Các người cứ từ từ trò chuyện."

Lý Thúc Đồng đứng dậy đến khu đọc sách, trước khi đi còn nói với Lưu Đức Trụ: "Đây là bạn bè của cậu, cũng là người của mình. Các người cứ từ từ nói chuyện."

Ngu Tuấn Dật thấy vậy, trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc, quả nhiên Lưu Đức Trụ không hề nói dối.

Cậu ta lại gần Lưu Đức Trụ nói: "Anh Lưu, không nghĩ tới lời anh nói từ

trước đến nay đều là sự thật."

"Ừ." Lưu Đức Trụ cẩn thận nói.

Một vị lữ khách thời gian trung tuổi hỏi: "Người vừa mới đi kia có phải là Lý Thúc Đồng không?"

Lưu Đức Trụ gật đầu: "Chính là ngài ấy."

"Ôi, thật tuyệt vời. Chúng ta vậy mà gặp được Lý Thúc Đồng." Có người sợ hãi kêu lên.

Lưu Đức Trụ luôn thể hiện dáng vẻ bí hiểm.

Chỉ có điều, trong lòng cậu ta không ngừng nổi sóng.

Vị ông chủ mang mặt nạ mèo kia, địa vị đến trình độ nào, mới có thể khiến ba người này tình nguyện diễn kịch?

Ở một góc độ nào đó, cậu ta còn sợ hãi hơn so với đám người Ngu Tuấn Dật.

Lưu Đức Trụ lấy lại tinh thần, động viên Ngu Tuấn Dật: "Chuyện này. . . Sau khi trở về không cần phải nói ra điều này, khiêm tốn chút. Có điều, mày yên tâm, có tao ở trong nhà tù này, không ai dám làm gì mày đâu."

Ngu Tuấn Dật vui vẻ: "Vậy tao có cơ hội trở thành người siêu phàm hay không?"

Lưu Đức Trụ bình tĩnh trả lời: "Chuyện này cũng không khó lắm."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 105: Lại ra ngoài chơi

Bởi vì từng nhóm một thay nhau ăn cơm, nên thời gian mọi người ăn hết kéo dài đến tận giữa trưa.

Trong thời gian đó, Lưu Đức Trụ ngồi tại bàn ăn biểu hiện ra đầy đủ, dáng vẻ, khí thế, càng ngày diễn càng nhập tâm.

Khi tất cả đám tù nhân trở về phòng giam, tất cả mọi người đã hiểu ra mọi chuyện: Trong nhà tù bỗng nhiên mọc ra một người có địa vị cao vời, mà địa vị này vững vàng xếp thứ hai, dưới một người trên nghìn người.

Một số ít tội phạm có được tổ chức riêng, đã bắt đầu tung tin ra phía bên ngoài.

Trong đại sảnh nhà tù dần dần trở nên yên tĩnh, Lưu Đức Trụ quay đầu nhìn lại, bất thình lình trông thấy Diệp Văn và Lâm Tiểu Tiếu đứng phía sau nhìn mình từ bao giờ.

Bộp một tiếng.

Lưu Đức Trụ quỳ trên mặt đất nói: "Tôi thật sự xin lỗi."

Việc này khiến Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Văn ngây người ra.

Lâm Tiểu Tiểu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Người này có thể chịu nhục, có thể biểu diễn, cực kỳ thích hợp đại diện cho chú mày. Nếu là người có chính kiến, thêm chút dũng cảm, sẽ không đồng ý biến thành con rối cho người ta điều khiển."

Lưu Đức Trụ nghiêng đầu, tháo tai nghe ra, tên này vội vã giải thích: "Vừa rồi tôi làm ra những hành động kia là chỉ thị từ trong này. Hai ngài đừng nên chấp chuyện này."

Đang khi tên này không ngừng giải thích, Khánh Trần mang theo chiếc mặt nạ tại mèo từ phòng bếp đi ra: "Màn biểu diễn có phần gấp gáp. Nhưng đối phó với mấy tên lữ khách thời gian mới kia là đủ rồi. Về phòng giam thôi, về sau cần cậu diễn nhiều vở kịch thế này nữa, và, nhớ kỹ lời tôi nói, lòng tham sẽ hại chết người đấy."

"Đã hiểu, đã hiểu." Lưu Đức Trụ gật đầu như giã gạo.

Sau khi Lưu Đức Trụ rời đi, Lý Thúc Đồng bước ra khỏi khu đọc sách, vừa đi vừa cười: "Nếu vừa rồi ta không đi nhanh, có lẽ không nhịn được cười. Chuyện này thú vị phết, khả năng đây là niềm vui của kẻ đứng sau màn."

Khánh Trần tháo mặt nạ ra nhìn Lý Thúc Đồng: "Sư phụ, đã làm xong chuyện cuối cùng rồi."

Lý Thúc Đồng cười cười: "Không xong đâu, vẫn còn một chuyện nữa đấy."

Lão vừa nói xong, hai tên người máy giám ngục đi tới trước mặt Khánh Trần nói: "Tù nhân số hiệu 010101, có người thăm nuôi."

Khánh Trần quay đầu lại, hắn không ngờ Thần Đại Không Âm lại lần nữa tới tìm hắn, sao đối phương muốn gặp mình nhiều vậy nhỉ?

Lý Thúc Đồng đứng bên lên tiếng: "Đi thôi. Lần này chúng ta ra ngoài phải mất mấy ngày. Về sau khi cô ấy tới, ta sẽ bảo giám ngục trực tiếp từ chối. Muốn gặp lại cô ấy không biết phải tới khi nào."

Trong khu vực thăm nuôi, Thần Đại Không Âm mặc một chiếc váy xếp dài quá đầu gối. Có lẽ do thời tiết dần trở lạnh, cô còn mặc một chiếc quần bó phía trong.

Phía dưới có đi một đôi dày bằng da màu đen.

Cách ăn mặc này, nhìn qua mới giống một cô gái 19 tuổi.

Cô ấy lớn hơn Khánh Trần 2 tuổi, nhưng chắc chắn không thể già dặn bằng hắn được. Trên người cô tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Cô nhìn Khánh Trần được người máy giám ngục dẫn vào trong phòng, bèn lấy ra hai hộp cơm giữ nhiệt đặt lên.

Một hộp đựng đầy sushi nhìn rất đẹp mắt. Hộp còn lại đựng cơm thịt bò - Gyudon.

Sau khi Khánh Trần ngồi vào phía đối diện, Thần Đại Không Âm mới mỉm cười nói: "Lần trước tôi đến sao không gặp được cậu?"

Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Không biết tại sao trong tù không được ra. Tất cả phạm nhân đều bị nhốt trong phòng, thật xin lỗi."

Thần Đại Không Âm khoát tay, cười cười: "Cậu xin lỗi cái gì chứ, cũng không phải lỗi của mình. Nhanh ăn cơm đi, mỗi một cái sushi đều chính tay tôi làm đấy."

"Vì sao phải mang hai phần cơm?" Khánh Trần tò mò: "Đã thế, số lượng hình như hơi nhiều."

"Bởi vì lần trước nhìn cậu ăn rất ngon lành, mà hình như ăn chưa được no." Thần Đại Không Âm tủm tỉm cười: "Thật sự tôi không có ý gì, chỉ cần cậu có thể ăn ngon đã là một lời động viên cho tôi rồi."

"Ồ." Khánh Trần không nói thêm gì nữa, mà cúi đầu xuống ăn cơm.

Thần Đại Không Âm ngồi phía đối diện, hai tay chống cằm, chăm chú nhìn Khánh Trần ăn, lẩm bẩm: "彼 は 私 にどんな 印象 を 持 っているかわからないが, 食事 の様 子 はとても 上品 ですね."

(Không biết cậu ta nghĩ mình thế nào? Nhìn dáng vẻ ăn cơm khá hiền lành.)

Lần này, Khánh Trần giả bộ như không nghe thấy, hỏi cũng chẳng muốn hỏi.

Khi mới xuyên qua ngày đầu tiên, mình phải mất vài ngày mới hiểu được cô ấy muốn nói gì.

Nhưng, cô gái này thích chơi cái trò này, chơi mãi mà không thấy chán.

Hắn suy nghĩ, không biết một ngày nào đó đối phương biết mình là lữ khách thời gian, hơn nữa còn biết nội dung cô ấy lẩm bẩm là gì? Không biết cô ấy sẽ thế nào. . .

Thật ra, lẳng lặng thể hiện cũng sẽ có di chứng. Ví dụ như mình cứu Nam Canh Thần chẳng hạn, sau khi con hàng này an toàn về Lạc Thành cũng chưa từng nói với mình câu nào.

Khả năng đây là vực thẳm quan hệ trong truyền thuyết đi.

Nói một cách thô tục, là mất mặt đến trình độ không dám nhìn mặt người đó nữa.

Lúc này, Thần Đại Không Âm lại nói: "Hôm qua, tôi có đến Khánh thị chào hỏi người lớn, nhưng bọn họ có vẻ không thích cậu cho lắm. Tôi nhớ kỹ tên bọn họ, một người là Khánh Lập, người nữa là Khánh Hồn. Bọn chúng không ngừng nói xấu cậu. Bọn họ còn đưa ra đề nghị, gia tộc Thần Đại có thể đổi một người khác, nhưng tôi không đồng ý."

Khánh Trần ngẩng đầu nhìn Thần Đại Không Âm nói: "Vì sao phải nói cho tôi nghe lời này?"

"Bởi vì tôi cảm thấy cậu tốt hơn bọn họ rất nhiều." Thần Đại Không Âm cười trả lời: "Có người nói xấu cậu, tôi sẽ nhớ kỹ giúp cậu."

Khánh Trần suy nghĩ, mình chỉ là một người vô hình ở phía ngoài rìa. Tại sao người trong gia tộc cứ phải hướng về mình? Là bởi vì mình cướp đi vị trí tranh đoạt cái bóng của tam phòng sao?

Có khả năng này.

Nhưng hắn vẫn có cảm giác còn có nguyên nhân sâu xa khác, có lẽ nguyên nhân ấy dẫn đến có người muốn xoá đi quan hệ tồn tại với mình.

Khánh Trần nhìn Thần Đại Không Âm nói: "Cảm ơn cô, cô cần tôi giúp gì không?"

"Không cần." Thần Đại Không Âm vội vàng khoát tay: "Chờ cậu hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi nhà tù, có thể mời tôi ăn cơm. Nhưng sợ rằng khi đó tôi đã trở về gia tộc Thần Đại rồi, lúc đó hoan nghênh cậu tới làm khách."

Khoảng cách tới khi thực hiện hôn ước còn tận 3 năm. Trong khoảng thời gian này, Thần Đại Không Âm vẫn phải sinh hoạt ở phía bắc.

Thời gian thăm nuôi kết thúc.

Trước khi cô gái rời đi, còn quay đầu lại nói với Khánh Trần: "庆尘君, 私は 家族 に帰って, 本当 に 後 でまたあなたに 会 うことができることを 望 んでいます."

(Anh Khánh Trần, em sắp quay trở lại gia tộc. Em thật sự muốn nhìn thấy anh trong tương lai.)

Khánh Trần nhìn thấy, lúc cô gái này cười lên còn có hai má lúm đồng tiền, vô cùng thoải mái, giống như loài hoa bách hợp.

. . .

Đếm ngược 144: 00: 00.

Nửa đêm, tại nhà tù số 18.

"Chân sao rồi?" Lý Thúc Đồng hỏi.

Khánh Trần trả lời: "Diệp Vãn đã bôi thuốc cho con rồi, dù lúc bôi rất đau nhưng vết thương hồi phục rất nhanh. Đáng lẽ phải một tuần mới có thể đóng vảy, thì hôm nay đã đóng vảy rồi, chỉ còn đau một chút thôi."

"Có thể đi đường sao?" Lý Thúc Đồng hỏi.

Theo tình huống bình thường, Khánh Trần còn phải dưỡng thương mấy ngày nữa mới được. Dù sao vết thương trên vai, cả dưới chân vẫn chưa khỏi hẳn.

Nhưng Lý Thúc Đồng không quan tâm đến vấn đề đó. Chỉ hỏi hắn có đi đường được không mà thôi.

Khánh Trần cười nói: "Có thể."

Lý Thúc Đồng gật đầu: "Vậy chúng ta đi thôi."

Lão nói xong bèn bước vào trong phòng bếp.

Diệp Vãn đi tới cửa kho lạnh, dùng sức đẩy cánh cửa bằng thép nặng nề ra.

Hơi lạnh như sương mù phả vào mặt, sau đó tạo thành từng dòng bay dưới chân.

Tiếp theo, Diệp Vãn tới một khu vực giống bể nước đã đóng băng, đấm một quyền vào trong khối băng dày cả mét, để lộ ra một khối thép giống cửa tầng hầm.

Anh ta dùng hết sức, nhấc tấm thep nặng lên, để lộ ra một bậc thang bên dưới.

"Đây là một con đường thông ra bên ngoài nhà tù." Diệp Vãn nhìn Khánh

Trần giải thích: "Có rất ít người biết đến sự tồn tại của nó, đây cũng là lần đầu tiên có người đi từ đây ra bên ngoài. Nếu các tập đoàn biết được chỗ này, chắc chắn sẽ cử người canh gác."

Diệp Vãn nói xong, từ một nơi nào đó lấy ra một chiếc ba lô leo núi, giúp Khánh Trần đeo lên: "Trong này là đồ vật mà cậu và ông chủ cần dùng đến."

Ba lô leo núi cao cỡ một người, không biết trong này bỏ bao nhiêu đồ.

Khánh Trần bỗng nhiên hiểu được, có lẽ chuyến đi này sẽ rất lâu. So với suy nghĩ của mình còn phải lâu hơn.

Có lẽ khi mình trở lại, mọi thứ sẽ có sự thay đổi.

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng hỏi: "Sư phụ, ngài không đeo ba lô sao?"

Lý Thúc Đồng dẫn đầu bước xuống cầu thang nói: "Có đệ tử đi cùng, nào có chuyện sư phụ phải đeo ba lô. Đồ vật của ta đều trong ba lô con đang đeo rồi."

Khánh Trần từ phía sau hỏi tiếp: "Sư phụ, chúng ta đi đâu đây?"

Giọng nói của đối phương từ nơi nào đó trong bóng tối vang lên: "Chúng ta đến một nơi, đã trở thành khu vực cấm kỵ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 106: Hoang dã

Thành phố số 18 liền kề với thành phố số 10.

Thứ tự hai thành phố này không liền nhau, nhưng vị trí địa lý chỉ cách nhau khoảng chừng hai trăm cây số. Có điều, những thành phố này không phải đặt tên theo mức độ mạnh yếu, mà lấy thời gian thành lập để đặt.

Nếu như xem Liên Bang là một vòng tròn, như vậy thành phố số 18 và số 10 chính là một góc của vòng tròn trung tâm.

Đương nhiên, ví dụ này cũng chưa chuẩn xác lắm, Liên Bang không có quy tắc vòng tròn.

Khánh Trần từng hướng Lý Thúc Đồng xin một bản đồ của Liên Bang. Có thể nói, Thế Giới Bên Ngoài và Thế Giới Bên Trong không có sự khác biệt rõ rệt, chỉ có vùng đất ven biển là điểm khác lớn nhất.

Hai cái thế giới này, thật sự là thế giới song song.

Bề mặt Trái Đất tại Thế Giới Bên Trong, nhất định trải qua chấn động dữ dội, mới biến thành hình dáng này.

Thành phố số 18 tương đương với Lạc Thành, thành phố số 10 tương đương với Trịnh Thành. Mặc kệ tại Thế Giới Bên Ngoài hay Thế Giới Bên Trong, bọn chúng vẫn luôn nằm trên đại lục.

Không có được vị trí ven biển tác động, sẽ giống như thành phố số 7 tương đương với Hải Thành. Tuy nhiên thành phố số 7 không thể phồn vinh như Hải Thành tại Thế Giới Bên Ngoài được.

Bên trong Liên Bang, thành phố phồn vinh nhất là thành phố số 18 và thành phố số 10.

Thành phố số 18 là trung tâm kinh tế. Còn thành phố số 10 là trung tâm chính trị.

Một ở phía tây, một ở phía đông. Được mệnh danh là Liên Bang Song Tử Tinh.

Hai khu vực liên kết với nhau thành một đoạn thẳng, tựa như tách Liên Bang ra phía nam và phía bắc.

Đếm ngược 96: 00: 00.

Thời gian lại tới nửa đêm.

Ở một nơi phía nam, cách thành phố số 18 khoảng chừng 100 cây số, đang có hơn 10 người ngồi tập trung quanh đống lửa để sưởi ấm. Trong ánh lửa chập chờn, có 8 người nam và 4 người nữ nói cười vui vẻ.

Trong đống lửa là những nhành cây đan xen vào nhau, phía trên có treo một cái nồi bằng sắt, bên trong là những sợi mỳ nằm trong nước sôi ùng ục, có cả bọt sủi lên.

Có người lấy từ trong ngực ra một gói thịt khô, dùng con dao nhỏ cắt từng miếng bỏ vào nồi.

Đây là một loại hoạt động cắm trại cỡ nhỏ.

Xung quanh mọi người đã cắm sẵn 9 cái lều vải màu xanh đậm.

Trong đêm tối, gió thật mạnh. Có hai chiếc xe bán tải cũ kỹ đã được gắn sẵn ống thông gió, để tránh cho khu cắm trại nho nhỏ này bị thổi bay.

Bên trong thùng của hai chiếc xe bán tải có chứa đầy ắp đồ đã bị vải bạt phủ kín, khiến người ngoài không biết trong đấy đựng đồ gì.

Xung quanh đống lửa đã chất rất nhiều viên đá nhằm chống gió. Nhưng dù nhiều thế nào, ánh lửa vẫn bị gió thổi hết qua trái lại qua phải.

"Lần này ông chủ Cố muốn tìm đồ vật thật không dễ dàng gì. Chúng ta đã vật vờ trên vùng đất này cả tháng trời, mà cũng không gặp lấy một con." Cạnh đống lửa có một người đàn ông đã có tuổi nói: "Nếu không chúng ta có thể đi biên giới, 'chỗ kia' may ra còn có cơ hội. Cũng không cần thiết phải đi vào, tại khu vực giáp ranh cũng không nguy hiểm mấy, tôi đã đi đi lại lại suốt mấy năm qua."

Ông lão này tên là Tần Thành, là đội trưởng của nhóm người này.

Không biết nhóm người này lấy được ở đâu những bộ quần áo chiến đấu đã cũ. Phần lớn những bộ quần áo này đều có chỗ phải vá, không khuỷu tay, đầu gối, ống quần, thì là phần mông. Nhìn qua kích thước cũng không vừa với người cho lắm.

"Cha, giá cả người mua đưa ra đáng cho chúng ta mạo hiểm vậy sao?" Một người thanh niên hỏi.

"Con cũng biết rồi còn gì, người đó đưa giá 20 vạn." Ông lão Tần Thành đang cuộn điếu thuốc lá bằng cánh tay máy móc cũ của mình, lớp Nano trên ngón tay đã xuất hiện nhiều chỗ bị tróc: "Có số tiền ấy, có thể cho con và Tiểu Ức đổi một bộ máy móc thay thế tốt hơn, ít ra năng lượng cũng đủ cho một lần hành động."

"Cha, đây không phải là thứ chúng ta cần lúc này, không nên dùng mạng để đổi." Người trẻ tuổi lại nói.

"Ừ." Ông lão lấy ra một thanh củi đã cháy được một nửa, đưa lên miệng để châm thuốc: "Đối phương còn hứa sẽ trả thêm một phần thuốc biến đổi gien, một thùng thuốc kháng sinh BVC. Em của con đã đến tuổi trưởng thành, nhà chúng ta cũng nên có một người không phải sử dụng máy móc thay thế. Cha muốn kiếm cho nó một phần thuốc biến đổi gien, cơ hội này khó mà có được."

Người trẻ tuổi nghe được những lời này, ngỡ ngàng nhìn sang người em của mình, miệng há to mà không biết phải nói điều gì.

Bên cạnh Tần Thành là một người phụ nữ trung niên lên tiếng: "Tiểu Đồng, con cũng đừng suy nghĩ cha con đối xử không công bằng. Năm đó, ông ấy cũng đã suy nghĩ kiếm về cho con một phần thuốc biến đổi gien, nhưng bị người ta lừa."

Người trẻ tuổi tên là Tần Đồng nghĩ chút rồi nói: "Mẹ đừng suy nghĩ nhiều, con không có ý ấy. Con còn có máy móc thay thế, còn em thì không có. Nếu đưa thuốc biến đổi gien cho nó cũng là điều bình thường. Với lại, sau này em ấy sử dụng thuốc biến đổi gien thì dễ dàng kiếm vợ hơn."

Mọi người còn đang thảo luận, phía bên ngoài khu cắm trại, từ trong rừng vang lên tiếng cành cây bị gãy.

Ông lão Tần Thành vội vàng nhìn về phía âm thanh vừa phát ra. Sau đó, lão hành động cực nhanh, móc từ trong ngực ra một khẩu súng lục, nhằm thẳng vào hướng vừa rồi.

Hành động mạnh mẽ này không hề giống một người có tuổi.

Mà những người khác cũng nhanh chóng ra khỏi đống lửa, tìm cho mình một thân cây ẩn núp.

"Xin chào, đã vô tình quấy nhiễu mọi người."

Bên ngoài chỗ cắm trại vang lên tiếng nói của một người.

Trong đêm tối, từ trong khu rừng, có hai người từ từ bước đến. Hai người đều mặc một chiếc áo jacket màu đen. Một người đã trung tuổi, còn một người thiếu niên. Trên vai người thiếu niên còn đeo một chiếc ba lô leo núi cao cao.

Hai người bọn họ sử dụng áo có khoá kéo. Chiếc khoá này kéo lên trên

phần cổ, che khuất cả nửa khuôn mặt, vượt qua gò má.

Người trung niên mặc áo jacket giơ tay lên cười nói: "Người qua đường. Tôi nhìn thấy các người có hai chiếc xe chắn gió, cho nên muốn ở nhờ nơi đây một chút."

Người trung niên nói xong bèn nhìn qua thiếu niên.

Lúc này, thiếu niên lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, ném đến cạnh đống lửa: "Các người không đồng ý cũng không sao. Thuốc cho mọi người, chúng tôi có thể đi."

Tần Thành còn đang nằm trên mặt đất tỏ vẻ do dự, sau đó lão từ từ đứng lên, nhưng họng súng vẫn còn đong đưa trước mặt hai người: "Trong thành phố tới?"

"Ừ, từ thành phố số 10 tới." Người trung niên cười trả lời.

"Định đi đâu?" Ông lão cảnh giác.

"Còn chưa biết, chỉ định ra ngoài đi lại chút." Người trung niên tiếp tục trả lời.

Ông lão chỉ vào một chỗ đất trống cách đó khoảng chừng 20 mét: "Các người có thể cắm trại ở đó, nhưng không được đến gần chúng tôi. Muốn nhờ chỗ ở một gói thuốc là không đủ. Có thuốc không?"

"Có." Người thiếu niên mặc áo jacket trả lời. Hắn nói xong bèn lấy một bình nhỏ ném gần đống lửa, giống như đã chuẩn bị hết mọi việc.

Đây là đồng tiền mạnh nhất trên hoang dã.

Hai người đưa vật phẩm xong bèn tới nơi đất trống đã bàn bạc.

Bên đống lửa bên này, một cô gái nhìn theo bóng dáng thiếu niên mặc áo jacket, nói khẽ với Tần Đồng: "Anh, người con trai kia nhìn cũng đẹp đấy

chứ."

Tần Đồng liếc nhìn qua cậu thiếu niên chút rồi nói: "Người ta mặc áo jacket che hơn nửa mặt, sao em biết cậu ấy đẹp?"

Cô gái trả lời: "Có một số người không cần nhìn cả khuôn mặt, cũng có thể nhận định là rất đẹp."

"Ít mơ tưởng thôi." Tần Đồng bỏ thêm hai nhành cây vào đống lửa: "Em nhìn thấy bộ jacket trên người bọn họ không? Tiền mua quần áo này bằng hai kiện máy móc trên người chúng ta đấy. Loại người này chắc hẳn đến hoang dã du lịch, còn nơi đây là cuộc sống của chúng ta, căn bản là người của hai thế giới."

Cô gái nhếch miệng nói: "Em còn chưa nói gì mà."

"Anh chỉ lo lắng em bị loại con nhà giàu đó hớp hồn." Người trẻ tuổi nhấn mạnh trọng tâm: "Những người tại khu vực kẻ có tiền kia, chẳng có lấy một người tốt."

"Được rồi, được rồi. Em biết rồi." Cô gái tỏ ra thiếu kiên nhẫn trả lời.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô vẫn nhìn vào hình dáng người thiếu niên.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 107: Trung niên và thiếu niên

Đêm tối trên hoang dã, trong khu vực cắm trại bỗng nhiên xuất hiện người lạ, khiến tâm trạng mọi người có phần kỳ kỳ.

Tất cả mọi người xung quanh đống lửa, ai nấy cũng có tâm tư quan sát người trung niên và thiếu niên kia.

Bọn họ nhìn thấy thiếu niên cởi ba lô leo núi ra ném xuống đất. Một tiếng 'bịch' vang lên, tiếng động ấy khiến mọi người hiểu được chiếc ba lô kia nặng thế nào.

Người trung niên bên cạnh không hề có ý định hỗ trợ, chỉ kiếm một viên đá rồi ngồi xuống, mặc kệ thiếu niên nhóm lửa nấu cơm.

Cô gái trẻ luôn có cảm giác, người thiếu niên này không hề giống với loại con nhà giàu như anh trai mình nói, mà càng giống với người hầu của trung niên hơn.

Ông lão Tần Thành nhìn cảnh này nói: "Thiếu niên ấy không phải con nhà giàu có gì. Chỉ cần nghe tiếng ba lô đặt xuống, ta có thể đoán nó nặng khoảng 50 cân. Chỗ chúng ta ở cách thành phố phải tới 100 kilomet. Căn cứ Liên Bang gần nhất cũng phải 40 cây số. Đeo một ba lô nặng 50 cân, đi hơn 40 cây số, làm gì có đứa con nhà giàu có nào phải chịu khổ như vậy?"

Lúc này, thiếu niên gọn gàng lấy từ trong ba lô ra một chiếc bàn gấp nhỏ.

Người trung niên thản nhiên ngồi trên ghế trước mặt bàn. Người thiếu niên lại lấy ra một cái máy đọc sách đưa cho lão.

Bên đống lửa, người trẻ tuổi Tần Đồng có chút do dự rồi nói: "Người này chính xác không giống con cái nhà giàu có."

Bên này còn đang nói chuyện, người thiếu niên đã lấy từ ba lô ra một cái cốc màu bạc, rồi nhẹ nhàng đổ nước trà đầy cốc, đưa tới cho người trung niên.

Người trung niên gật đầu, sau đó tiếp tục cắm mặt vào máy đọc sách, giống như chẳng quan tâm gì đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng tìm hiểu đam mê bản thân.

Lúc này, thiếu niên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. . .

Hắn chỉ ngồi trên viên đá thở dốc được vài nhịp, rồi lấy một chiếc rìu nhỏ trong ba lô, kiếm một cái cây nhỏ gần đấy chặt lấy củi. Cuối cùng nhặt thêm chút ít cành lá rụng phía dưới chất thành một đống.

Thậm chí cậu bé này, sắp xếp củi cùng đá giống một chiếc kiềng ba chân, chuẩn bị nồi niêu cho công việc nấu cơm.

"Kỹ năng cắm trại khá trôi chảy." Tần Đồng ngồi cạnh đống lửa nói: "Nhưng thật kỳ lạ, làn da cậu ta trắng trẻo, chắc hẳn là người ít tới hoang dã."

Nếu so sánh làn da với trung niên và thiếu niên kia, Tần Đồng và Tần Thành có làn da đen xạm, bởi vì bọn họ trải qua thời gian dài tiếp xúc với nắng gió trên hoang dã.

Tia tử ngoại mãnh liệt của mặt trời chiếu trên làn da bọn họ, biến chúng trở nên khô cứng và thô ráp.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, khi thiếu niên xuất hiện tạo cho người ở đây một khí chất không bình thường.

Đối phương có dàn da và diện mạo rất hiếm gặp trên hoang dã.

Cô gái trẻ ngồi cạnh đống lửa, yên lặng ngắm nhìn, ánh mắt như bị hình dáng thiếu niên hút vào.

Mọi người nhìn thấy người thiếu niên lấy một chiếc hộp màu đen trong ba lô ra, sau đó từ bên trong lấy ra sáu chiếc châm màu đen.

Thời điểm mọi người còn đang thảo luận, cậu thiếu niên đứng trên cây củi, dùng rìu đóng 6 cái châm này lên thân cây, cho tới khi 6 cái châm này ngập hoàn toàn vào thân cây củi.

Rất nhanh, những chiếc châm đen này bắt đầu phát nhiệt, tiếp theo từng làn khói trắng từ thân củi bốc lên.

Tần Đồng nhìn về phía cha mình nói: "Cha, đây là kỹ thuật nano của Khánh thị."

Tần Thành gật đầu: "Cha đã gặp qua thứ đồ này."

Những người sinh hoạt trong hoang dã đều biết, củi tươi ở đây rất khó nhóm lửa.

Có đôi khi phải dùng cả giờ đồng hồ mới có thể tạo ra lửa. Sau khi có lửa, người nhóm phải không ngừng thổi, kết quả khi mắt đã đỏ lên, mặt đã đầy bụi tro mới tạo thành đống lửa.

Mà những chiếc kim châm màu đen kia nhờ lực tác động của thiếu niên gõ vào, làm những que củi rất nhanh tạo ra lửa, chỉ cần vài phút đã có thể đốt được một que lửa.

Tần Đồng nói thêm: "Lần trước tới thành phố số 18, con đã nhìn thấy vật này bày bán trong chợ trời. Đây là sản phẩm nano của Khánh thị, gọi là Lôi Thần. Con đã từng hỏi giá cả thế nào, không ngờ 6 cái châm này có thể đổi được một thân máy móc thay thế."

Nhưng giờ phút này, Tần Đồng hiểu được, có những thứ đồ vật với mình là quý giá, với người khác chẳng tính là gì.

Ông lão Tần Thành mở bao thuốc được thiếu niên cho ra, lão rút ra một điếu ngửi ngửi, sau đó lại cất trở về.

Một bao thuốc này trên vùng hoang dã, có đôi khi đổi được một ít đồ tốt. Ví dụ như bản đồ, da lông thú, có cả thuốc chữa thương.

Thậm chí may mắn có thể trao đổi với một vài người, một ít động vật đặc biệt bên trong vùng đất cấm kỵ.

Hoang dã không thể so sánh với thành phố, nơi này có rất nhiều nguy hiểm không ngờ tới.

Tiền ở đây rất ít khi tiêu, phải dùng đồng tiền giá trị mới được.

Một cô gái trẻ khác ngồi cạnh đống lửa yên lặng quan sát thiếu niên bận rộn. Còn người trung niên lại chẳng có ý định trợ giúp nào, giống như một ông chủ an nhàn sung sướng.

Thiếu niên bỏ vào trong nồi nước và gạo trắng, định nấu một nồi cháo.

Không chỉ có thế, hắn còn bỏ vào trong đó nho khô và táo đỏ, nhìn qua đã thấy đẹp mắt.

Nhưng cậu bé không ăn cháo, mà ngồi lặng yên một bên ăn trứng tổng hợp khô khan chán ngắt.

Loại trứng tổng hợp này chỉ có người mới trong hoang dã mới sử dụng. Một cái có thể tạo ra nguồn dinh dưỡng cho cả ngày, thế mà cậu bé ăn một hơi 4 cái.

Cậu bé đợi nồi cháo nấu xong, cẩn thận múc ra bát đặt lên bàn trước mặt người trung niên.

Bé gái thấy cảnh này có vẻ khó chịu: "Người trung niên kia không có tay không có chân sao? Làm gì đến mức cần người hầu hạ như vậy chứ?"

Lúc này, một cô bé khác ngồi cạnh đống lửa nhìn thấy, cậu bé kia nhẹ nhàng cởi giày leo núi ra, để lộ đôi tất bên trong đã nhuộm đỏ màu máu.

Cậu bé cẩn thận tháo đôi tất ra, lòng bàn chân có rất nhiều chỗ kết vảy lại bị tróc ra.

Thiếu niên dùng bông ngoáy tai thấm cồn lên vết thương, xoa cho chúng sạch sẽ rồi mới bôi thuốc lên.

Trong tất cả quá trình này, cậu bé nhìn rất đau khổ, nhưng chỉ nhíu mày lại chứ không hề phát ra tiếng kêu rên nào.

Có điều, nhìn cách đi lại của cậu bé rất bình thường, không hề có chút khác lạ nào. Giống như dưới lòng bàn chân chưa hề có một vết thương nào.

Cô bé nhìn cảnh cậu bé nhịn đau để hầu hạ người trung niên kia, cảm giác đau lòng trỗi dậy.

Cô gái bỗng nhiên nói: "Hay chúng ta qua đó giúp cậu ấy đi cha. Người nhìn xem, chân đã bị thương đến như vậy? Phải sống sao đây?"

Tần Thành nhíu mày, giọng điệu nghiêm túc: "Cậu ta là người hầu, cậu ta đang làm việc mình phải làm. Nếu con thích một người nô bộc thì hết cứu nổi nữa rồi. Bọn chúng không có tự do con hiểu không?"

Cô bé tủi thân, nhưng không biết nói lại thế nào.

Chỉ có cách ngồi nhìn từ xa.

Lúc ấy, cậu bé vẫn ngồi trên mặt đất, tiếp tục cẩn thận xử lý vết thương trên bả vai.

Mặc dù chiếc áo jacket đã che hết nửa khuôn mặt câu bé. Không hiểu sao cô bé vẫn cảm nhận đối phương có khuôn mặt cực kỳ đẹp.

"Cha, người nói cậu ấy là người hầu?" Cô bé hỏi.

"Ừ." Ông lão Tần Thành nhẹ nhàng gật đầu: "Trong thành phố con sẽ gặp những người này, bán mình cho những nhân vật lớn, cả đời không cách nào thoát khỏi cuộc sống bị trói buộc."

Người hầu, là danh từ không xa lạ gì ở Thế Giới Bên Trong. Nó chẳng khác gì là một nô lệ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 108: Dạy bảo

Người hầu không phải nô lệ, nó là quá trình cưỡng ép giữa các tầng giai cấp.

Có một ít gia đình vì quá nghèo, nên đã 'bán' cho các công ty những đứa trẻ vừa tròn 14 tuổi.

Công ty sẽ trả cho bọn họ một khoản tiền, sau đó ký một hợp đồng lao động lên tới 80 năm với đứa trẻ ấy. Nội dung hợp đồng bao gồm, công ty là đại diện bên A, sẽ chu cấp cho đứa bé tiền lương, ăn ngủ, và phúc lợi huấn luyện.

Còn đứa bé ấy là bên B, trong vòng 80 năm phải làm việc vì công ty.

Nếu trong thời gian còn hợp đồng, mà bên B muốn huỷ hợp đồng, phải bồi thường cho công ty một số tiền trên trời.

Mà cả đời bọn chúng không cách nào trả nổi tiền vi phạm hợp đồng.

80 năm, đây là giới hạn lao động mà Thế Giới Bên Trong quy định. Đứa bé 14 tuổi đã phải ký hợp đồng giới hạn cuối cùng.

Nếu như một người hầu, bắt đầu phục vụ từ năm 14 tuổi đến 94 tuổi còn chưa chết sẽ được tự do.

Nhưng trên thực tế, rất ít người hầu nào có thể sống đến 94 tuổi.

Nên dần dần cái từ người hầu này ra đời.

Cũng không phải con người tại Thế Giới Bên Trong quay trở về thời đại

nô lệ, mà thời đại này đã không còn bảo vệ kẻ yếu. Lúc đó, con người sẽ hiểu giá trị của đồng tiền mạnh đến mức nào.

Loại người hầu này thật ra có rất nhiều, phần lớn là những người không còn cách nào mới phải bán mình.

Lúc này, cậu bé chờ người trung niên ăn uống xong xuôi, mới dọn dẹp mọi thứ tươm tất. Sau đó, cậu ta dựng một chiếc lều vải thật tốt cho trung niên.

Người trung niên ung dung bước vào lều vải đi ngủ. Còn cậu bé kiếm cho mình một tảng đá tránh gió, ngồi cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giống như chiếc ba lô leo núi to tướng kia, chỉ để chứa những đồ vật cần thiết cho người trung niên. Trong đó cũng không có thứ gì dành cho cậu bé, ngay đến cả lều vải của mình cũng không có...

Thỉnh thoảng, cậu bé còn tỉnh dậy thêm củi vào trong đống lửa, để hơi nóng từ đống lửa luôn luôn có thể chiếu đến vị trí lều vải.

Thật sự, ngay cả đống lửa phía bên kia cũng cảm nhận được cuộc sống thê thảm của cậu bé.

Người trung niên kia không hề coi cậu bé ấy là một con người.

Gió đêm bỗng nhiên thổi đến một cơn, không khí lạnh kéo tới, tựa như thổi bay nhiệt độ đống lửa.

Ông lão Tần Thành nhìn qua con trai cả Tần Đồng: "Đừng đi chọc hai người này. Bọn họ dám lang thang trên hoang dã thì không phải người ngu. Nhìn người trung niên kia không phú thì quý, nói không chừng có lẽ đã sử dụng đầy đủ danh sách biến đổi gien tiến vào cấp B rồi."

Tần Đồng gật đầu: "Cha, người yên tâm, con chưa ngốc đến vậy."

Lúc này, người phụ nữ trung niên bên cạnh Tần Thành nói: "Nhìn cậu bé kia không giống với người đã tiêm thuốc biến đổi gien, thân thể cũng

không h`ề có máy móc. Nếu là một người h`ầu của nhân vật lớn, sẽ không yếu đến vậy. Nói không chừng người trung niên kia còn chưa tới cấp C."

T`ần Thành lắc đ`ầu: "Đừng xem thường một ai. Giả dụ người đó là cấp C, chúng ta cũng không chọc vào được."

Ông lão lại cuốn cho mình một điếu thuốc nữa, yên lặng suy nghĩ chút r`ồi nói với T`ần Đ`ồng: "Con lên xe c`ầm cho cậu bé ấy tấm thảm. Nhân vật lớn không c`ần chúng ta nịnh bợ, mà cũng chẳng có gì nịnh người ta, nhưng người h`ầu chúng ta vẫn chăm sóc được. Có thể người h`ầu sau này biến thành người quan trọng bên cạnh. Những món đ`ồ vô tình lọt từ kẽ tay họ xuống có thể giúp chúng ta ăn hai ba năm. Mà với người như vậy cũng thường xuyên tiếp xúc với nhân vật lớn. Mà công việc làm ăn của chúng ta, cũng chỉ là bắt những vật nuôi cho bọn họ."

"Vâng." T`ần Đ`ồng gật đ`ầu, đứng dậy.

Anh ta còn chưa kịp đứng dậy, cô bé bên cạnh đã giữ chặt tay của anh nói: "Anh, để em lấy cho."

Cô bé nói xong bèn chạy thật nhanh tới chiếc xe bán tải. T`ần Đ`ồng đứng tại chỗ thở dài.

Những bé gái sống lâu trong hoang dã, bố mẹ hay anh chị trưởng thành không quản lý được, nên tính cách có ph`ần hoang dã.

Cô bé ôm tấm thảm nhẹ nhàng tới cạnh cậu bé, trong lòng vô cùng tò mò cẩn thận.

Nhưng thời điểm cô tiến vào phạm vi cách cậu bé t`ầm 2 mét, đã thấy cậu bé kia hành động. Trên mặt đất từng chiếc lá rụng bị gió đè ép xuống.

Không biết trong tay cậu bé có thêm con dao từ bao giờ, mãi đến khi con dao tiến lại chuẩn bị cắt đứt cổ cô bé mới đình chỉ.

Động tác gọn gàng, nhanh chuẩn. Hoàn toàn khác xa hình ảnh đáng thương

vừa r`ồi.

Khu vực bên cạnh bỗng nhiên có hơn 10 người đứng phắt dậy, chuẩn bị nghĩ cách cứu viện.

Mà cô gái đến cạnh thiếu niên không h`ề có chút sợ hãi nào: "Em tới đưa cho anh tấm thảm, sợ anh cảm lạnh."

Cậu bé bình tĩnh nhìn cô r`ồi trả lời: "Cảm ơn. Tôi không c`ần."

Từ đ`ầu đến cuối, cô bé không h`ề có ý định phản kháng, chỉ nhìn chằm chằm đối phương.

"Bây giờ thời tiết rất lạnh, ở bên ngoài ng`ồi lâu rất dễ sinh bệnh." Cô gái kiên trì khuyên bảo.

"Ừ, cảm ơn ý tốt của cô. Nhưng tôi thật sự không c`ần." Thiếu niên lại l`ần nữa ng`ồi cạnh tảng đá, dựa vào nó.

"Được r`ồi, anh nhớ kỹ em tên là T`ần Dĩ Dĩ." Cô bé ôm tấm thảm v`ề tới vị trí cắm trại của mình.

T`ần Đ`ồng cau mày nói: "Con có biết vừa r`ồi rất nguy hiểm hay không?"

"Con không thấy vậy." Cô bé quay đ`ầu nhìn anh trai của mình: "Trên người anh ấy không h`ề có sát khí."

Với lại, thời điểm thiếu niên ng`ồi xuống, cô đã thấy rõ ràng hình dáng cậu ta.

Thật sự nhìn rất đẹp.

"Cô bé như con biết gì là sát khí." Ông lão T`ần Thành lúc này mới nói: "Đối phương không muốn liên hệ với chúng ta, vậy đừng suy nghĩ nữa. Ta quyết định, ngày mai chúng ta xuất phát tới 'chỗ kia'. Tại biên giới tìm kiếm con m`ồi."

Lão nói xong bèn mở cái rương màu đen ra. Bên trong đó chứa 4 chiếc flycam, từ từ bay lên không trung, bay tới bốn hướng khu vực cắm trại.

Khi những chiếc flycam này sau khi bay đến vị trí được cài đặt, thì một ánh đèn nhè nhẹ phát ra, chiếu sáng toàn bộ khu vực ấy.

Bốn chiếc flycam này liên kết với nhau bằng những chùm sáng màu đỏ, chỉ cần có sinh vật tiến vào phạm vi ấy nó sẽ tiến hành phòng ngự và đưa ra cảnh báo.

Đám thợ săn kiếm ăn ở hoang dã, ai cũng phải có vật phòng thân.

...

Sáng sớm hôm sau, Lý Thúc Đồng thoải mái bước ra lều vải. Lão nhìn về phía Khánh Trần đang tựa đầu vào tảng đá nói: "Vết thương ở chân thế nào rồi?"

"Tốt hơn nhiều." Khánh Trần gật đầu: "Mặc dù đi lại nhiều, dẫn đến vài chỗ bong tróc. Nhưng thuốc bôi thật sự quá thần kỳ, vết thương dần trở nên tốt hơn... Theo dự tính... thêm hai ngày nữa sẽ khỏi hẳn."

"Nếu vết thương đã tốt lên." Lý Thúc Đồng mỉm cười nói: "Vậy thì chuẩn bị bữa sáng thôi."

Lão nhìn khu vực cắm trại bên cạnh. Nơi đó đã có nồi cháo to, có người đang cắt thịt khô bỏ vào trong nồi.

Khánh Trần ngẩng đầu nhìn Lý Thúc Đồng: "Con biết ngài đang rèn luyện con. Nhưng bên trong ba lô chỉ có mình đồ vật của sư phụ cũng thật sự quá đáng. Hơn nữa, còn mang theo cả bàn ghế? Không thể ngồi trên đá được à?"

"À, ngồi trên đá có vẻ lạnh." Lý Thúc Đồng giải thích: "Với lại, Diệp Vãn nói bên trong ba lô không đến 60 cân, nên ta mới bảo cậu ta bỏ thêm bàn

ghế vào. Tu hành phải ra dáng tu hành, con mới bắt đầu luyện tập không lâu lại phải theo ta ra ngoài, trên đường không thể đình chỉ tu luyện được. Có thuật hô hấp trợ giúp, tăng thêm sức nặng trên con đường di chuyển sẽ khiến thực lực của con tăng mạnh. Theo tính toán của ta, tới lúc đến gần vùng đất cấm kỵ 002, khả năng thân thể vẫn còn chưa đủ mạnh."

"Nhưng có thể bỏ đi nho khô, táo đỏ, những vật cầu kỳ thế này để dành chỗ cho vật phẩm của con chứ?" Khánh Trần vẫn có chút bức xúc.

"Sự phụ lớn tuổi rồi." Lý Thúc Đồng nghiêm túc nói: "Phải để cho ta giữ gìn sức khoẻ chứ."

Khánh Trần lấy từ trong ba lô một quyển sách thật dày ra, đau lòng nói: "Cho nên sư phụ nói Diệp Vãn bỏ vào một quyển sách nói về cách giữ gìn sức khoẻ? Ngài kiếm được loại sách có chất liệu nặng thế này thật sự không dễ dàng gì?"

Ác Mộng Của Đêm - Chương 109: Thời điểm săn thú

Dịch: Gia Cát Nô

***

Từ nhà tù số 18 đi ra, Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần đi qua con đường hầm thật dài, đi qua cả khu vực giám thị cho đến tận núi.

Khánh Trần có hỏi: "Vì sao trong nhà tù lại có một đường hầm dài như vậy?"

Lý Thúc Đồng giải thích cho Khánh Trần rằng: Nhà tù số 18 là do Lý thị xây dựng.

Trước đó tập đoàn Lý thị xây nhà tù này đã để lại cho gia tộc mình một con đường sống, phòng ngừa trường hợp con cháu mình trở thành tù nhân, có thể phải chết già ở trong đó.

Khi đó tập đoàn còn chưa tạo được ảnh hưởng lớn như bây giờ với Liên Bang, bọn họ sợ có một ngày nào đó trở thành vật hiến tế.

Sau đó, tất cả công nhân phụ trách đào con đường hầm này, trước khi đến thành phố số 10 thi công một công trình khác, đều chết vì một vụ tai nạn lở đất.

Đường hầm này, cũng chỉ còn một số người trong Lý thị biết.

Về sau, Lý thị dần dần lớn mạnh, công trình mà Lý thị luôn gìn giữ chẳng biết lúc nào bị quên lãng, bọn họ quên cả con đường sống mà cha ông mình

làm ra.

Bởi vì Lý thị đã trở thành con quái vật hiên ngang trên đỉnh Liên Bang, nên đã quên cả con đường sống cấp thấp này.

Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần ra ngoài, sau đó để Khánh Trần giữ nguyên hình dáng đeo ba lô. Dù cho cậu bé vẫn còn vết thương dưới lòng bàn chân, nhưng hai người đều dùng tốc độ nhanh nhất đi đường.

"Tại các khớp xương có còn xuất hiện âm thanh đôm đốp kia nữa không?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Không có." Khánh Trần lắc đầu: "Sau buổi hôm đó thì không thấy xuất hiện nữa."

Giống như tất cả tiền bối Kỹ Sĩ, từ lúc hắn rời khỏi núi Lão Quân, gien ẩn này cũng chưa từng xuất hiện.

Lý Thúc Đồng cười nói: "Không sao, lần này chắc chắn sẽ thu hoạch được thứ khác."

"Đúng rồi sư phụ." Khánh Trần hỏi: "Đồ ăn chúng ta mang theo mới hai ngày đã dùng hết, tiếp theo chúng ta ăn cái gì?"

Lý Thúc Đồng nhìn về phía cậu bé: "Sao mà ta biết được, chuyện này phải do đệ tử suy nghĩ chứ?"

Khánh Trần: "..."

...

Cô bé Tần Dĩ Dĩ từ rất sớm đã xếp xong lều vải của mình, đặt chúng ở trên xe.

Cô đứng ở một nơi cách khoảng 10 mét quan sát cậu bé kia, bỗng nhìn thấy cậu bé ấy lại tiếp tục nấu cơm cho người trung niên kia. . truyện đam mỹ

"Anh, người h`âu sẽ thật sự không có cơ hội tự do sao?" T`ân Dĩ Dĩ hỏi T`ân Đ`ông.

"Cơ bản là không có người nào giành lại được sự to do trước hợp đ`ông." T`ân Đ`ông nói thêm: "Người h`âu là người có cơ hội g`ân gũi nhất với t`âng lớp phía trên, cho nên bọn họ biết rất nhi`âu bí mật. Vậy nên, các công ty sẽ không đ`ông ý bọn họ rời đi dù có tàn tật, mà bị như vậy rất có thể phải chết."

T`ân Dĩ Dĩ thở dài, sao một người tốt như vậy lại có thể trở thành người h`âu được cơ chứ?

Cũng không biết gia đình như thế nào mới đem con mình bán cho các công ty.

Mặc dù cuộc sống gia đình T`ân Dĩ Dĩ khá khó khăn, con cái cũng nhi`âu, nhưng T`ân Thành chưa bao giờ có ý định bán con cái.

T`ân Dĩ Dĩ nghĩ đến chuyện đêm qua, người thiếu niên ấy tự bôi thuốc cho bản thân mình mà sắc mặt không h`êthay đổi. Cô cảm nhận được, cậu bé ấy nhất định phải trải qua rất nhi`âu đau khổ nên khi đau đớn như vậy vẫn có thể giữ được nét mặt bình tĩnh.

Đúng lúc này, phía bắc khu rừng bỗng nhiên vang lên tiếng động cơ, kèm theo tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Nhịp điệu ca khúc d`ân dập một cách kỳ lạ. Âm thanh từ rất xa cũng khiến người nghe hoảng sợ.

Đội xe từ phía bắc còn chưa xuất hiện, T`ân Thành đã nhìn thấy trên b`âu trời có hơn 10 chiếc máy bay không người lái bay ngang qua đỉnh đ`âu.

"Là loại máy bay không người lái -011 của Tr`ân thị tu`ân tra biên giới, mang vũ khí vào! Nhanh lên, khẩn trương đưa người nhà mình nấp vào vị trí máy bay không người lái không nhìn thấy." T`ân Thành lớn tiếng nói.

Thế nhưng mọi chuyện đã chậm.

Đám máy bay không người lái đã bao vây khu vực cắm trại. Hơn 10 chiếc máy may không người lại được trang bị vũ khí, nhanh chóng xử lý 4 chiếc flycam mà T`ần Thành vừa thả ra buổi tối.

T`ần Dĩ Dĩ cảm thấy sót ruột, những chiếc flycam ấy được dùng con vật mà họ săn được để đổi lấy. Nếu như được sự trợ giúp của đ`ồ vật ấy, ban đêm mọi người sẽ được ngủ ngon hơn.

T`ần Thành hít một hơi thật sâu r`ồi nói: "Giơ tay lên, đừng có ý định phản kháng. Là hai đội săn thú của Lý thị và Tr`ần thị, chúng ta chạy không thoát đâu."

Trong khu vực cắm trại không ai dám động đậy. Hơn 10 chiếc máy bay không người lại -011 bao vây tất cả mọi người, giống như lính tiên phong cho đoàn xe phía sau.

Mà đám người T`ần Thành như thịt nằm trên thớt, giơ hai tay lên mặc kệ họ muốn làm gì thì làm.

Rất nhanh, đoàn xe từ phía bắc đã tới như một tia chớp. Đội xe sở hữu những chiếc lốp to lớn cuốn theo bụi đất mịt mù phía sau.

Khánh Tr`ần và Lý Thúc Đ`ồng kéo cao áo jacket lên, r`ồi yên lặng quan sát.

Khánh Tr`ần ngạc nhiên nhìn sư phụ của mình: "..."

Đội xe được tạo thành từ hơn 30 chiếc xe, trong đó có 29 chiếc việt dã có trục bánh xe cực lớn, còn 7 chiếc còn lại là bán tải được dùng làm xe vận chuyển hàng hoá, to lớn khổng l`ồ.

Ống xả của xe việt dã không phải phía đuôi xe mà được đặt hai bên thân xe.

Thứ âm nhạc đinh tai nhức óc phát ra từ bên trong, người đi`ều khiển xe

không ngừng đạp vào chân ga, khiến cho hai bên ống xả phun ra từng đợt ánh lửa.

Khánh Trần cảm thấy mới lạ. Giang Tuyết từng nói qua cho hắn, bởi vì trong hoang dã không có nhiều 'Lưu Vân Tháp', cho nên các xe dùng để di chuyển ở đây đều dùng dầu ma dút.

Hiện tại, Khánh Trần đã hiểu, động cơ dầu ma dút mà Giang Tuyết nhắc đến... so với động cơ dầu ma dút mình đã từng học có sự khác biệt.

Trên chiếc xe dẫn đầu, có một người mang theo một hệ thống máy móc bịt mắt, ngồi tại vị trí lái phụ. Hơn 10 chiếc máy bay không người lái được điều khiển bởi người này.

Theo lẽ thường, người này bên trong đội xe được gọi là 'Lái chính', phụ trách công việc tuần tra cảnh giới, bảo vệ an toàn cho đội khi cắm trại, có thể nói là một phó tổng quản trong đoàn.

Trên một chiếc xe phía sau, một người trẻ tuổi bước xuống tiến đến khu vực cắm trại. Chẳng qua, khi tên này nhìn thấy hai chiếc xe bán tải của Tần Thành, trong đầu thầm nghĩ đen đủi.

Trong xe có người lên tiếng hỏi: "Tình hình ra sao?"

Người trẻ tuổi lớn tiếng trả lời: "Con mẹ nó, đây là biển số thợ săn hoang dã của thành phố số 18, công dân hợp pháp, không giết được.

Trên hai chiếc xe bán tải của Tần Thành có ký tự đầu sói, còn có một chuỗi ký tự, chứng minh thân phận thợ săn hoang dã hợp pháp.

Trong đội xe bỗng nhiên vang lên một giọng nói: "Chắc không sao chứ? Tao nhìn trên biên bản ghi lại không có tên bọn chúng, chắc số liệu còn chưa chuyển tới hậu phương. Cứ giết đi, xem như chúng ta tế cờ cho buổi săn thú."

Nhưng vào lúc này.

Trong xe vang lên giọng một cô gái: "Các người nói là đi săn chính là bắt nạt loại dân chúng thấp cổ bé họng này sao? Thật sự t`âm thường."

Giọng nói vừa vang lên, kèm theo chiếc cửa sổ xe có người kéo xuống. Lộ ra một cô gái vóc người cao lớn đang ng`ồi ở vị trí lái một chiếc xe việt dã.

Người trẻ tuổi đang đứng dưới huýt sáo một cái, r`ồi cười ha hả nói: "Y Nặc nói đúng, đi thôi."

"Chờ cái đã." Cô gái to lớn Y Nặc nói thêm: "Vô duyên vô cơ phá huỷ flycam của của người ta, đưa ti`ền b`ồi thường cái đã."

"Được r`ồi."

Người trẻ tuổi móc ra hai ch`ồng ti`ền ném xuống đất, sau đó tất cả mọi người lên xe rời đi.

Đội xe khổng l`ồ lại l`ần nữa lên đường, chỉ để lại khung cảnh hoang sơ tại nơi cắm trại. Khiến tất cả mọi người đứng ở đó đ`ều tỏ vẻ bối rối.

Trong khu vực cắm trại, tất cả mọi người đ`ều thở phào nhẹ nhõm. T`ần Đ`ồng như mất hết sức lực ng`ồi bệt xuống đất, r`ồi có một cô bé ng`ồi xuống bên cạnh dựa vào ngực ông ấy. Cô bé còn không ngừng khóc thút thít.

Dân thường gặp được những nhân vật lớn đ`ều bất lực như vậy.

T`ần Dĩ Dĩ quay đ`ầu lại, phát hiện ra người trung niên và cậu bé vẫn đứng thẳng phía sau thân cây. Vị trí này vừa vặn thoát khỏi t`ầm mắt của đối phương.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 110: Mục tiêu khác

Đoàn xe vừa rồi đều là con cháu của tập đoàn, là những người rất có địa vị bên trong thành phố.

Cô bé suy nghĩ, hai người kia tránh né đám người của tập đoàn, chắc hẳn bên trong thành phố địa vị còn chưa cao, nếu không đã sớm ra ngoài nhận quen biết rồi.

Dù sao, đám con cháu tập đoàn vừa rồi còn có ý định giết mọi người, nếu như quen biết đã sớm đứng ra nói vài lời rồi.

Cô bé Tần Dĩ Dĩ nghĩ đến điều này bỗng nhiên vui vẻ trong lòng. . . không phải là những nhân vật lớn kia là tốt rồi.

Cả nhà của cô ấy đều không thích những nhân vật lớn trong thành phố kia.

Bởi vì những người đó, chưa từng dùng cách cư xử giữa người với người đối với gia đình cô, mà chỉ coi họ như con sâu cái kiến.

Bỗng nhiên, Tần Dĩ Dĩ nhìn thấy cậu bé nhíu mày lại, như đang có điều gì cần suy nghĩ.

Cách đó không xa, Lý Thúc Đồng nhìn học trò cưng của mình nói: "Làm sao vậy? Thấy chuyện gì mà tỏ ra nghiêm túc thế?"

Khánh Trần quay đầu qua, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, con nhìn thấy bạn học của mình."

Thời điểm cô gái tên là Y Nặc kia hạ kính xe xuống, Khánh Trần đã nhìn thấy trên ghế lái phụ không phải ai khác, mà là Nam Canh Thần đang tỏ ra

rất sợ hãi. . .

Cô gái sở hữu dáng người cao to, ngồi trên chiếc xe việt dã cũng to lớn, từng ánh lửa không ngừng phun ra nơi ống xả. Những hình ảnh đó không hề hợp với một Nam Canh Thần đang ngồi trên ghế phụ.

Điều này. . . Khánh Trần dở khóc dở cười. Cô gái to lớn Y Nặc kia, là người bao nuôi Nam Canh Thần?

Chắc trách thằng nhóc đó vào được khu thứ nhất, đây thật sự là nhân vật lớn mà. . .

Chỉ có điều sở thích của Y Nặc có vẻ mặn. Bản thân mình sở hữu thân thể to lớn lại thích một đứa con trai nhỏ yếu.

Lúc này, tại thời điểm mọi người còn đang hưởng thụ từng nhịp điệu trong âm nhạc, Nam Canh Thần lại ngồi thẫn thờ nhìn khung cảnh bên ngoài chiếc xe.

Ánh mắt vô hồn nhìn qua kính chắn gió.

Thậm chí còn có ý định bịt tai lại.

Có lẽ đây là cái giá của việc bao nuôi.

Con hàng này hoàn toàn không biết rằng, người bạn ngồi cùng bàn với mình đang nấp ở trong rừng cây.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Con nhớ cái tên Lý Y Nặc này không?"

"Vâng." Khánh Trần gật đầu: "Sư phụ cho con danh sách người trong tập đoàn Lý thị. Lý Y Nặc, là trưởng nữ đời thứ ba của Lý thị, rất được gia chủ yêu thích."

Với lại, Lý Đồng Vân từng nói, ở Lý thị có một người chị rất tốt với cô

bé. Không biết có phải là người này hay không?

Dòng dõi đời thứ ba của Lý thị không ít, bên trên Lý Đồng Vân còn có hơn 10 người anh chị. Mà cô bé chưa từng nói tên, nên Khánh Trần không thể nào xác định.

Hắn nhìn Lý Thúc Đồng nói: "Sư phụ, bọn họ săn thú là săn dã thú có phải không?"

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Bọn chúng không dám săn dã thú, chỉ dám săn người."

"Người?" Khánh Trần ngây người ra, thật sự hắn không nghĩ tới điều này.

"Săn những người giống như Quách Hổ Thiền, không có thân phận hợp pháp. Hiện tại có rất nhiều người như vậy trốn ở vùng hoang dã." Lý Thúc Đồng giải thích: "Có một ít là tù nhân trốn khỏi thành phố, cũng có người từ bé đã sống ở hoang dã, không chịu số phận làm dân thường để các tập đoàn chèn ép. Dù họ ở đây vô cùng vất vả nhưng được hưởng sự tự do. Bọn họ lựa chọn cuộc sống ở khu vực giáp ranh với vùng đất cấm kỵ, một khi bị tập đoàn vây quét, sẽ trốn ngay vào vùng đất cấm kỵ, tránh né quân đội của tập đoàn."

Cho nên, gọi là săn thú nhưng thực chất không phải là săn dã thú, mà chính là tìm kiếm người không có thân phận hợp pháp trên hoang dã.

Trên đoạn đường đến đây, Khánh Trần gặp rất nhiều những người quần cư lẻ tẻ.

Nơi đó, có người trợ giúp trí tuệ máy móc lao động sản xuất. Chỉ có điều tình hình bây giờ, máy móc đã thay thế phần lớn công việc lao động sản xuất, cho nên cũng không cần nhiều người đến làm việc này.

Thời gian trước, Khánh Trần cũng đã cho ra kết quả, tại Thế Giới Bên Ngoài, không chỉ có 19 thành phố mới xuất hiện lữ khách thời gian, mà ở những nơi khác cũng có, chỉ là không có nhiều.

Bởi vậy, số lữ khách thời gian lẻ tẻ ấy, tập trung phần lớn ở khu vực hoang dã.

"Sư phụ, tại sao bọn họ phải vây quét đám người trong hoang dã?" Khánh Trần hỏi.

"Bởi vì bọn chúng muốn phá nhưng cơ sở sản xuất kia. Quách Hổ Thiên trong lúc bảo vệ nơi sản xuất 1192 đã bị bắt lại." Lý Thúc Đồng nói.

"Sư phụ, Quách Hổ Thiên đến cấp bậc nào rồi?" Khánh Trần hỏi.

"Cấp B." Lý Thúc Đồng trả lời: "Cho nên trong đội ngũ săn thú vừa rồi, nhất định phải có cao thủ cấp B trong đó. Người này có trách nhiệm bảo vệ đám con cháu của tập đoàn."

"Đây là con cháu dòng chính của tập đoàn sao?" Khánh Trần hỏi tiếp.

"Không phải." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Đây là đám ăn chơi lêu lổng thôi. Dòng chính thực sự là những người được lựa chọn thừa kế. Hiện tại bọn chúng đang làm việc trong tập đoàn, hoặc có một chức vị nào đấy trong Liên Bang, cũng có thể đứng đầu một công ty. Những tên tham gia săn thú, đều là loại chi thứ không có tư cách tranh đoạt vị trí thừa kế."

Khánh Trần nhìn theo đội xe dần dần rời xa, nhớ tới một câu 'Bát Kỳ Đệ Tử' : "Vì vậy, trong quân đội Liên Bang có rất nhiều nhân tài của tập đoàn."

Lý Thúc Đồng cười cười: "Hiện tại, Hằng Xã cũng bắt được khá nhiều lữ khách thời gian, hỏi ra không ít chuyện. Bọn chúng đều có suy nghĩ mà hầu hết người ở Thế Giới Bên Ngoài đều nghĩ, đó là tập đoàn là những thế lực khống chế Liên Bang. Điều này không phải, bọn chúng thông qua các loại ngành nghề gián tiếp ảnh hưởng tới Liên Bang. Còn bọn chúng vẫn cho xã hội biết được, nơi này vẫn là xã hội tự do dân chủ."

"Dân chủ không có chuyện con cháu tập đoàn muốn giết ai thì giết." Khánh Trần bình tĩnh nói.

Lý Thúc Đồng cười cười: "Hoàng Đế chưa hề biến mất qua, mà chỉ thay đổi một bộ quần áo khác mặc lên người."

Danh từ Thế Giới Bên Trong và Thế Thới Bên Ngoài, đang dần dần thông dụng ở nơi này.

Thật ra cũng không có gì khác biệt, chỉ là tên gọi để phân chia hai thế giới là được rồi.

Lúc này, Lý Thúc Đồng nhìn đội xe nói: "Có điều, bọn chúng mở cuộc săn thú hơi sớm. Bởi vậy, chúng ta cũng không thể chậm rãi đi được rồi. Nếu không khi chúng ta tới, món ăn cũng đã nguội."

Lão nói xong, bèn đi tới gần đám người Tần Thành: "Có thể đi nhờ xe được không? Tôi nhìn thấy các người vẫn còn dư chỗ ngồi trên hai chiếc bán tải kia. Với lại, chúng tôi có thể ngồi ở thùng xe cũng được, và sẽ trả phí cho mọi người đầy đủ."

Cô bé Tần Dĩ Dĩ bỗng nhiên chỉ vào Khánh Trần lên tiếng: "Đi nhờ xe cũng được, nhưng ngài phải đối xử với cậu ấy tốt thêm chút nữa."

Lý Thúc Đồng ngạc nhiên, câu chuyện chuyển hướng đi đâu vậy?

Lão không ngờ tới, người đệ tử của mình đi đâu cũng được người khác yêu thích.

Chỉ là, Tần Thành kéo Tần Dĩ Dĩ lại, sau đó khách khí nói: "Con bé còn chưa hiểu chuyện, ở hoang dã nhiều tính tình có phần bộp chộp. Với lại, đi nhờ xe thì không vấn đề, nhưng các người muốn đi đâu?"

Lý Thúc Đồng cười trả lời: "Đi đâu cứ theo duyên số là được. Hay là như vậy đi, khi nào các người đến nơi muốn đến, chúng tôi xuống xe sẽ theo đoạn đường đi mà tính tiền."

Tần Thành còn đang do dự, bỗng nhiên Khánh Trần lấy từ trong ba lô một

lọ thuốc kháng sinh đưa cho lão: "Đây là tiền đặt cọc."

"Được." Tần Thành đồng ý.

Khi mọi người đang nói chuyện, Khánh Trần liếc nhìn sư phụ của mình.

Lần ra ngoài này, chắc chắn phải có mục đích nào đấy.

Lý Thúc Đồng rất rõ ràng, tập đoàn muốn mở cuộc săn thú, còn biết cả nơi mà Tần Thành muốn đi.

Có điều, hắn nghĩ mãi mà chưa ra. Không phải sư phụ nói dẫn mình đi trải nghiệm lần đầu mở ra gien ẩn sao? Mà hiện tại mình thấy, ngài ấy lại có mục tiêu khác?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 111: Ta cấp S

L`ần này khác l`ần trước, thời điểm dọn dẹp l`âu vải không chỉ có mình Khánh Tr`ần.

T`ần Dĩ Dĩ còn không thèm trợ giúp gia đình mình dọn dẹp l`âu trại bên kia, mà nhanh chóng chạy lại bên này giúp đỡ hắn thu dọn bài ghế và l`âu vải.

Thậm chí còn giúp hắn dập tắt đống lửa, lấy lại 6 cái châm 'Lôi th`ần' kia.

Cô bé đi tới trước mặt Khánh Tr`ần, đưa những chiếc châm 'Lôi Th`ần' đã được lau chùi kỹ cho hắn: "Chút nữa chúng ta có thể ng`ồi xe, sẽ không ảnh hưởng đến vết thương nữa r`ồi."

Cô bé nói xong bèn chạy lại bên cạnh T`ần Thành, nhỏ giọng hỏi: "Cha, người h`âu bình thường phải dùng bao nhiêu ti`ền mới có thể b`ồi thường hợp đ`ồng?"

Ông lão T`ần Thành trừng mắt nhìn con gái mình: "Con ngoan ngoãn ở trong xe cho ta, ít nói chuyện với cậu bé kia lại."

"Không được." T`ần Dĩ Dĩ lập tức nhảy lên thùng xe, chẳng thèm để ý đến lời doạ nạt của cha mình.

Các cô gái đến tuổi trưởng thành trên hoang dã đ`âu vậy, giống hệt những con mèo rừng, ương bướng và tự do.

Mặc dù bọn họ có hộ khẩu trong thành phố. Nhưng rất nhi`âu năm này, T`ần Dĩ Dĩ đ`âu theo bố mẹ lang thang vùng hoang dã, tính cách cũng d`ần trở nên ương bướng.

Tần Thành nhìn thấy đứa con phản nghịch của mình mà thở dài, sau đó quay qua nói với Tần Đồng: "Chờ chút nữa con cũng ngồi trên thùng xe, đừng để em gái con bị người khác lừa dối. Con nói nó thì nó còn nghe, còn cha căn bản nói nó không nghe nữa rồi."

"Vâng." Tần Đồng thở dài.

Sau khi Khánh Trần ngồi lên xe, mới phát hiện bên trong thùng xe bán tải bên kia chẳng có gì, chỉ được phủ lên một tấm vải màu xanh tạo thành một chiếc lồng.

Còn chiếc xe mình đang ngồi có một ít đồ săn bắt thú, công cụ sửa chữa, cũng như vài thứ đồ lẻ tẻ khác.

Tiếng động cơ xe bán tải vang lên, sau đó như một con ngựa hoang lao vút đi, nghe rất mạnh mẽ.

Hắn lấy từ trong ba lô ra bàn ghế cho Lý Thúc Đồng ngồi. Lão cũng tự nhiên ngồi vào hưởng thụ cuộc sống này.

Mặc kệ chiếc xe vì đường xấu mà xóc thế nào, Lý Thúc Đồng vẫn có thể ngồi yên vững vàng.

Lúc này, Tần Dĩ Dĩ ôm lấy đầu gối hỏi: "Chú, ngài là cấp bậc gì vậy? Sao chỉ có hai người mà dám đến vùng hoang dã, còn dám đi cả về phía nam?"

Hiện tại, vị trí của mọi người đều được tính là phụ cận thành phố.

Nơi này có rất nhiều khu sản xuất, 12 tập đoàn quân đội Liên Bang cũng đóng ở xung quanh đây, thỉnh thoảng còn gặp được một đội quân tuần tra, cho nên không có gì nguy hiểm cả.

Nhưng tiếp tục đi về hướng nam lại là vấn đề khác, dù cho không cần tới gần vùng đất cấm kỵ, với một người bình thường phải nói là nguy hiểm trùng trùng.

Đêm qua, Khánh Trần từng hỏi Lý Thúc Đồng: Đám người bên cạnh chúng ta là một gia đình sao?

Lý Thúc Đồng trả lời đúng vậy.

Khánh Trần rất tò mò. Tại sao một gia đình lại phải tập trung cùng một chỗ tại nơi nguy hiểm như vùng hoang dã này? Nếu chẳng may gặp phải nguy hiểm thì sao? Phải biết rằng gia đình kia có rất nhiều cô gái không biết chiến đấu.

Lý Thúc Đồng giải thích qua: Bọn họ không còn đường sống trong thành phố, mới bắt buộc phải kéo nhau ra vùng hoang dã này.

Tại sao phải cùng người nhà ở đây? Bởi vì loại khu vực nguy hiểm như hoang dã, người không cùng dòng máu không thể tin tưởng được.

Nếu một đội ngũ trên hoang dã vắng vẻ cắm trại. Nửa đêm một người trong số họ lấy xe đi mất. vậy những người còn lại chỉ còn cách chờ chết.

Những người bị bỏ lại, sẽ chuyển từ thợ săn sang con mồi.

Thời đại này, người nhà còn khó tin tưởng, huống gì người ngoài.

Theo phán đoán của Lý Thúc Đồng, lão già Tần Thành chính là người dẫn đầu đội ngũ này, còn có một nhóm trai tráng không phải con của lão thì cũng là cháu chắt.

Lúc này,

Lý Thúc Đồng nhìn qua Tần Dĩ Dĩ cười hỏi: "Cháu cảm thấy ta ở cấp bậc nào?"

Tần Dĩ Dĩ suy nghĩ rồi trả lời: "Cấp C."

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Ta cấp S."

Tần Dĩ Dĩ bĩu môi: "Nếu ngài không nói thì thôi, kẹt xỉn."

Trong suy nghĩ của cô bé, Lý Thúc Đồng là người nói dối, trả lời lấp liếm câu hỏi của mình.

Tần Thành vẫn ngồi lặng yên bên cạnh không hề nói gì. Anh ta nhìn em gái của mình nói chuyện với Lý Thúc Đồng mà mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Có điều em gái của mình là người thông minh nhất trong gia đình. Cô bé sẽ biết cách nhìn mặt nói chuyện, theo cách nói chuyện của người trung niên kia, có lẽ không nằm trong số người khó tính.

Mọi người ngồi đó nói chuyện trên trời dưới đất, Khánh Trần vẫn lặng yên ngồi trên xe cầm máy đọc sách lật từng trang từng trang.

Tần Dĩ Dĩ liếc nhìn. Cô chỉ thấy bên trong toàn những hình ảnh thực vật, phía dưới còn có tên gọi được viết rất nhỏ.

Đây là Lâm Tiểu Tiếu chuẩn bị cho Khánh Trần, giúp hắn nhớ kỹ tất cả sinh vật tại Thế Giới Bên Trong.

Loại nào có thể ăn, có thể dùng thay nước, có thể dùng chữa thương. . . . đủ các loại tác dụng.

Khánh Trần nhớ những điều này, để có thể ứng phó với tình huống bất ngờ trong hoang dã.

Hắn còn đang cúi đầu đọc sách, bỗng một cách tay nhỏ nhắn rơi vào tầm mắt, còn cầm theo một quả táo hồng hồng.

Khánh Trần yên lặng nhìn, cánh tay ấy có không ít vết thương nhỏ, các đốt ngón tay đã chai, có lẽ do phải lao động thời gian dài.

Tần Dĩ Dĩ nói: "Cho anh đấy."

Cô bé nói xong, không cho Khánh Trần cơ hội từ chối mà nhét vào trong

ngực của hắn.

T`ần Dĩ Dĩ nói tiếp: "Cách chỗ cắm trại của chúng ta vừa r`ời t`ầm 30 cây số, không nằm trong khu vực sản xuất, có một rừng táo. Táo bình thường chỗ khác rất chua, nhưng ở đây lại vừa to vừa ngọt. Ba năm nay nhà em đ`ều tới đây hái táo để ăn, anh ăn thử xem, rất ngon đấy."

Bình thường, muốn thu hoạch những quả táo ngon ngọt, người ta phải bón phân định kỳ. Giống như quýt đường, mỗi khi thu hoạch xong phải cắt tỉa hết nhành cây xung quanh thì quả mới ngọt được.

Bởi vậy, táo rừng bình thường đ`ều có quả nhỏ mà chua, do không có người chăm sóc.

Nhưng T`ần Dĩ Dĩ lại nói, ở khu rừng kia táo rất ngon.

Chẳng có lý nào táo rừng lại sinh ra ngon ngọt cả.

Lý Thúc Đ`ồng nói với T`ần Đ`ồng: "Nói với cha cậu, đi lại ở khu vực kia phải cẩn thận đấy."

"Vì sao?" T`ần Đ`ồng ngạc nhiên.

"Nơi đó đã có dấu hiệu trở thành vùng đất cấm kỵ. Có lẽ, vài chục năm v`ề trước có người siêu phàm đã chết ở đó. Khu vực này còn chưa thành hình đã ảnh hưởng hơn 30 mét vuông xung quanh, có lẽ người siêu phàm đã chết kia ít nhất phải là cấp B." Lý Thúc Đ`ồng nói: "Bây giờ còn chưa nguy hiểm mấy, nhưng vài năm nữa có khi ăn quả này vào sẽ xuất hiện ảo giác, ăn xong thấy r`ồng bay lên trời, côn trùng bò xung quanh. . . Nếu ảo giác cấp độ thấp thì không sao, còn nếu hơn nữa sẽ cứu không kịp."

Quan trọng nhất là trong vùng đất cấm kỵ, côn trùng thú dữ đã biến dị, không biết hướng biến dị của chúng như thế nào.

Những năm g`ần đây, vùng đất cấm kỵ xuất hiện ngày càng nhi`ều.

"Vậy hiện tạo có thể ăn được những quả táo này không?" Tần Dĩ Dĩ hỏi.

"Có thể." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Vùng đất này còn chưa biến thành vùng đất cấm kỵ đâu."

Tần Dĩ Dĩ đưa một quả táo cho Lý Thúc Đồng: "Cho ngài một quả."

Lý Thúc Đồng vui vẻ: "Vừa rồi sao không cho, mà hiện tại lại cho?"

Tần Dĩ Dĩ lén lút nhìn Khánh Trần: "Cháu chỉ muốn cho anh ấy. Nhưng lại sợ, ngài lén lút làm khó dễ anh ấy."

Lý Thúc Đồng cười ha hả. Đột nhiên lão có cảm giác chuyến đi này sẽ vô cùng thú vị.

Mà Khánh Trần còn đang nghĩ, Nam Canh Thần bị đưa tới khu vực nguy hiểm như hoang dã, mong rằng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Có điều hắn lại nghĩ đến một việc, thằng nhóc kia có thể bị thân hình cao to của Y Nặc. . .

Ác Mộng Của Đêm - Chương 112: Vật nuôi của người quyền thế

Nghe đồn, phía bắc vùng hoang dã cát vàng đầy trời.

Mà đám người Khánh Trần ở tại phía nam hoang dã, nơi mà có rất nhiều thảm thực vật. So sánh với phía nam tại Thế Giới Bên Ngoài cũng không khác biệt nhiều.

Nơi đây bầu trời trong xanh, nhìn qua đã thấy tâm hồn sảng khoái.

Hai chiếc xe bán tải đi một mạch mấy chục dặm đường núi nhỏ, cuối cùng đã bắt gặp con đường cái.

Đây là lần đầu tiên Khánh Trần nhìn thấy đường cái trên hoang dã. Từ lúc xuất hành, hắn chỉ được Lý Thúc Đồng dẫn đi trên những con đường nhỏ.

Lúc này, thông tin Lý Thúc Đồng biến mất có lẽ đã được những người đứng đầu Liên Bang biết được.

Chỉ có điều, hiện tại mọi người đang ở trong hoang dã, nơi mà internet không được tràn đầy.

Trước khi ra ngoài, hắn đã từng hỏi Lý Thúc Đồng: "Người là nhân vật lớn, nếu đi ra ngoài có phải đến đâu cũng có người nhận biết không?"

Nhưng chỉ nhận được sự im lặng từ Lý Thúc Đồng. Cuộc sống của ngài ấy đến tận bây giờ rất ít được công khai hình ảnh. Người tập đoàn có thể nhận ra đây là người đã ở ẩn nhiều năm, nhưng người bình thường không có được khả năng ấy.

Cho nên, thời điểm mọi người gặp được đội săn thú, Lý Thúc Đồng đã kéo cổ áo lên, đợi cho đám này rời đi mới kéo lại bình thường.

Đương nhiên, ngài ấy cũng giải thích qua, kéo cổ áo không phải là sợ người ta phát hiện, chỉ không thích động tay động chân giết người diệt khẩu mà thôi.

Khánh Trần biết cuộc sống khốc liệt như vậy, và bản thân hắn cũng thích cuộc sống ấy.

Hai bên đường cái được bao phủ bằng hàng rào thép, cũng giống như cao tốc tại Thế Giới Bên Ngoài.

Tần Dĩ Dĩ nhìn ánh mắt tò mò của Khánh Trần, bèn giải thích cho hắn: "Hàng rào sắt này để phòng ngừa thú dữ phá hoại, bởi vì có một vài loài thân hình rất lớn, tốc độ rất nhanh, mà chúng ta không thể né tránh được. Trên đường quốc lộ, cứ cách một cây số sẽ có một con đường hầm, để cho dã thú có thể đi lại, hoặc dừng chân. Điều này sẽ giảm thiểu khả năng phá hàng rào của bọn chúng."

Cô gái ngày càng tò mò, hình như cậu bé ấy lần đầu tiên tới hoang dã. Nhưng cách làm việc nhuần nhuyễn tự nhiên, không hề không giống người lần thứ nhất ra ngoài.

Trên con đường quốc lộ, thỉnh thoảng Khánh Trần trông thấy cái gì gọi là 'Vân Lưu Tháp' nhìn qua giống như một cây nấm khổng lồ, đứng lặng yên bên vệ đường. Có thể nói đây là một trong số cảnh tượng đặc biệt.

Những Vân Lưu Tháp này nhìn qua có vẻ như đã bị bỏ hoang lâu ngày, xuất hiện rất nhiều vết rỉ sét.

Có thể nói, thông tin Giang Tuyết đạt được đa phần là nghe nói chuyện, bản thân cô ấy cũng chưa từng ra ngoài hoang dã.

Giống như Lý Thúc Đồng nói về tình trạng sử dụng vũ khí tại Thế Giới Bên Trong.

Sở dĩ con người vẫn còn dùng súng ống, chỉ phục vụ một suy nghĩ đơn gian: Giết người, và chỉ c`ần một viên đạn là đủ.

Động cơ d`ầu diesel có lẽ cũng t`ồn tại với mục đích này.

T`ần Dĩ Dĩ nói tiếp: "Trước kia rất lâu, trên quốc lộ vẫn còn xuất hiện xe điện. Nhưng càng v`ề sau, mọi người nhận ra rằng, di chuyển trên vùng hoang dã, sử dụng động cơ d`ầu diesel vẫn hiệu quả nhất, cho nên đi đường dài vẫn sự dụng động cơ diesel. Dẫn đến, Vân Lưu Tháp mất d`ần tác dụng của nó, khiến tập đoàn bỏ bê việc tu sửa những cột ở nơi đây."

"Vậy máy móc được thay thế phải làm sao?" Khánh Tr`ần hỏi.

"Trên xe nhà em vẫn luôn có sạc không dây mà." T`ần Dĩ Dĩ chỉ vào thùng xe bán tải phía sau nói: "Bên cạnh cái l`ồng sắt là một chiếc hộp màu đen, trong đó dựng lò phản ứng hợp kim chì -Bitmut Venus-3. Vật này rất quý giá, được bố em mua ở chợ đen đấy. Người ta nói, vật này từng cung cấp điện cho xe tăng chiến đấu chủ lực loại 'Đài phun nước' ấy."

T`ần Đ`ồng nhìn qua em gái của mình ho khan: "Khụ khụ."

Ý anh ta là, dù em có thích cậu bé này thế nào, cũng đừng khai hết chuyện trong nhà mình ra bên ngoài chứ?

T`ần Dĩ Dĩ lườm anh trai của mình: "Anh khụ cái gì mà khụ chứ? Chú này là người quy`ền thế, ngài ấy còn ngại nhìn mấy món đ`ồnhà chúng ta ấy chứ."

Lý Thúc Đ`ồng phối hợp nhìn T`ần Đ`ồng nói: "Đúng, tôi còn ngại cả nhìn."

T`ần Đ`ồng: ". . ."

Anh ta đang nghĩ, có phải mình nên vào trong xe ng`ồi, ở đây không sao tĩnh tâm được.

Tần Dĩ Dĩ tò mò đánh giá Lý Thúc Đồng: "Chú, cháu cảm thấy tính cách của ngài rất được, vì sao đối sử với anh ấy khắc nghiệt như vậy? Dù cho anh ấy là người hầu, cũng phải đối xử như con người chứ, ngài nhìn xem chân anh ấy vết thương toàn là máu."

Cô bé chỉ vào Khánh Trần nói.

Lý Thúc Đồng hứng thú hỏi: "Cháu thay mặt cậu ta hỏi tội chú sao?"

"Hỏi tội thì không phải." Tần Dĩ Dĩ suy nghĩ rồi nói: "Chẳng qua cháu thấy đau lòng nên nói thôi."

Con gái sống trên hoang dã, cách nói chuyện vô cùng thẳng thắn.

Khánh Trần hỏi sang chuyện khác: "Mọi người đi săn cái gì? Cần da lông dã thú sao?"

"Tất nhiên là không rồi." Tần Dĩ Dĩ mở to đôi mắt: "Da lông thì đáng mấy tiền, đó là chuyện dành cho thợ săn cấp thấp, với lại cũng chẳng cần phải đến 'nơi kia' làm gì."

Khánh Trần biết cô bé nói đến vùng đất cấm kỵ. Có điều hắn không nghĩ tới, người bình thường cũng không tình nguyện gọi thẳng vùng đất cấm kỵ.

Tần Dĩ Dĩ nói tiếp: "Gia đình em chuyên bắt vật sống, thuộc tầng lập thợ săn bậc trung."

"Bắt vật sống?" Khánh Trần tò mò: "Để cho các tập đoàn nghiên cứu sao?"

"Tất nhiên là không rồi." Tần Dĩ Dĩ giải thích: "Tập đoàn muốn cái gì, có thể sai quân đội đi bắt là được. Bọn em bắt những con vật kia, để các nhân vật lớn trong thành phố làm vật nuôi. Sở thích của những người ấy khá kỳ lạ, có người thích thằn lằn, rắn, còn có người thích nuôi những con nhện cực lớn, mà chỉ ở 'nơi kia' mới có. Nhưng 'nơi kia' nguy hiểm thế nào, làm sao những người đó có thể biết được."

Bỗng nhiên vào lúc này, tại phía bắc quốc lộ vang lên tiếng động cơ.

Đồng thời, Khánh Trần và Lý Thúc Đồng, hai thầy trò bọn họ cùng nhau kéo áo lên.

Mọi người quay đầu lại, giật mình phát hiện một đội xe đang đuổi tới nhanh như chớp. Sau đó đội xe vượt qua hai chiếc bán tải, hướng về phía nam chạy tới.

8 chiếc xe việt dã màu đen, có in hình ký hiệu màu trắng.

Khánh Trần nhìn qua đã biết ký hiệu đó là . . . núi Phú Sĩ.

Thật sự, hắn không ngờ mình còn có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ tại Thế Giới Bên Trong.

Khánh Trần nhỏ giọng hỏi: "Đây là gì?"

Lý Thúc Đồng nhỏ giọng trả lời: "Đây là đội xe gia tộc Thần Đại, có lẽ vị hôn thê của con đang ngồi trong đội xe này."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Ồ, cô ấy từng nói phải trở về gia tộc."

Lý Thúc Đồng cười cười: "Lần này gia tộc Thần Đại tới, có hai cô gái được Thần Đại Tĩnh Thừa mang theo. Bọn họ muốn kết thông gia với hai nhà lần lượt là Khánh thị và Trần thị. Theo hướng họ đang di chuyển, chắc đi về phía nam nơi ở gia tộc Trần thị, vì phía nam là thuộc địa của họ."

Lúc này, Khánh Trần nhỏ giọng hỏi tiếp: "Con còn tưởng họ tham gia cuộc săn thú này chứ?"

"Chắc là không." Lý Thúc Đồng trả lời: "Săn thú chỉ có người trẻ tuổi thuộc Lý thị, Khánh thị, Trần thị. Đây là tập tục từ xưa, bình thường sẽ không mời Thần Đại và Lộc Đảo."

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Một phần vì Thần Đại và Lộc Đảo ở phía bắc, mà săn thú tiến hành tại phía nam. Một mặt khác là đám thế hệ trẻ Lý, Khánh, Trần, ba nhà đều cho rằng Thần Đại và Lộc Đảo là người bên ngoài. Bọn chúng kiên định suy nghĩ phải chiếm đoạt triệt để hai nhà, huỷ diệt được càng tốt. Mà Lý thị có lập trường kiên định nhất."

Khánh Trần nhủ thầm, thảo nào Thần Đại muốn thông gia một lúc hai nhà, có lẽ cảm giác nguy hiểm gần kề.

Bỗng nhiên Tần Dĩ Dĩ quay qua tò mò hỏi: "Hai người thì thầm to nhỏ chuyện gì vậy?"

Lý Thúc Đồng cười cười: "Không có gì."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 113: Quà gặp mặt

Hai chiếc xe vẫn thẳng tiến về hướng nam, thỉnh thoảng còn nhìn thấy hai bên đường có những bia đá loại nhỏ, được khắc kiểu '223, số 18', '224, số 18' .

Giống như một loại cột mốc.

Lý Thúc Đồng giải thích cho Khánh Trần, vị trí nơi này vẫn thuộc quyền quản lý của thành phố số 18, còn số 223 biểu thị cho vị trí hiện tại, nhằm tiện cho việc xác định phương hướng.

Khi mặt trời lặn về phía tây, tiếng Tần Thành vang lên trong bộ đàm: "Trời không còn sớm nữa, chúng ta sẽ dừng lại ở đoạn thoát khỏi đường lớn."

Thùng xe bên này, Tần Dĩ Dĩ và Tần Đồng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Hai chiếc bán tải dần dần giảm tốc độ, Khánh Trần cũng cất chiếc máy đọc sách vào trong ba lô, sau đó nhìn sư phụ mình nói: "Sao tính cách của những nhân vật ấy lại thay đổi?"

Hiện tại, hắn đã nhớ kỹ tất cả hình ảnh các loại thực vật và đang tìm hiểu về tư liệu các nhân vật lớn.

Những tài liệu này là do Lâm Tiểu Tiếu bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể thu thập được. Tất cả đều là những nhân vật cực kỳ có tầm ảnh hưởng tới nền chính trị tại Thế Giới Bên Trong.

Từ những nhân vật như tổng thống Liên Bang hiện tại, tới thị trưởng thành phố số 18, phó thị trưởng phụ trách văn phòng, tất cả đều có.

Khánh Trần nhận ra, thị trưởng thành phố giống như chức vụ thị trưởng các nước phương Tây tại Thế Giới Bên Ngoài. Bọn họ được dân chúng bầu lên, không lệ thuộc nhiều vào cấp bậc so với tổng thống, quyền lực nắm trong tay rất lớn.

Lý Thúc Đồng nói nhỏ: "Con không nhớ kỹ trước đó ta từng nói gì sao? Kết quả chiến đấu phải do 'tương lai quyết định', không nên dùng 'quá khứ' để xác định kết quả. Thế giới này cái gì cũng có thể thay đổi, và lòng người là thứ thay đổi nhanh nhất. Bởi vậy, bọn họ là người như thế nào phải do chính con tự mình tìm hiểu, bọn chúng chỉ cho con những tư liệu mang tính tham khảo."

"Vâng." Khánh Trần gật đầu: "Dùng tầm nhìn để đánh giá vấn đề."

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi khen: "Câu này nói rất hay."

Lý Thúc Đồng vừa nói xong bỗng nhiên yên lặng, nhìn bốn phía xung quanh, dường như phát hiện ra điều gì.

Vào lúc này, hai bên lề đường có rất nhiều lá rụng, bỗng nhiên có hơn 10 người mặc đồ nguỵ trang chui ra.

Những người này đều mặc những bộ quần áo bện bằng lưới, trên những mắt lưới được gắn dày đặc lá cây, có khả năng nguỵ trang cực tốt.

Tần Dĩ Dĩ và Tần Đồng nhìn thấy đám người này lập tức rút vũ khí của mình ra. Nhưng xem ra đã chậm, bởi vì bọn họ đã nằm trong tầm hoả lực của đối phương.

Chỉ thấy, Khánh Trần đưa tay ra kéo Tần Dĩ Dĩ lại, để hắn và cô bé vừa vặn đứng sau lưng Lý Thúc Đồng.

Lý Thúc Đồng nhìn qua những họng súng đen ngòm đang chỉ về mình, sau đó quay về phía sau nói với Khánh Trần: "Đáng lẽ ra, lúc này con phải thể hiện bản thân, đứng ra ngăn phía trước ta mới phải chứ?"

Khánh Trần bình tĩnh trả lời: "Nếu làm vậy là con quá coi thường thầy."

"Lời này có vẻ đúng." Lý Thúc Đồng lại ngồi vào chiếc ghế của mình gật đầu: "Nhưng ta vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. Nếu là Tiểu Tiếu chắc chắn sẽ ngăn ở trước người ta."

"Con sẽ không thể lươn như anh ấy được." Khánh Trần bĩu môi.

Điểm này trong lòng cậu bé vô cùng rõ ràng, luyện tập khắc khổ là một chuyện nhưng đối mặt với họng súng lại là chuyện khác. Nếu bản thân mình không có cách nào chống lại nguy hiểm thì nên để một vị sư phụ cấp S bảo vệ, làm màu cho bản thân cũng không được gì.

Chẳng may một viên đạn găm vào người mình thì sao?

Thật sự, Khánh Trần cũng muốn nhìn một Bán Thần ở Thế Giới Bên Trong đối mặt với súng ống sẽ như thế nào.

Với thực trạng trước mặt, xem ra Lý Thúc Đồng cũng chẳng coi súng ống ra gì.

Giờ phút ấy, Tần Dĩ Dĩ ngoan ngoãn ngồi cạnh Khánh Trần, cảm nhận khuỷu tay của mình, đang được bàn tay như chiếc kìm sắt mạnh mẽ túm lấy, không cho mình làm ra hành động dại dột gì.

Cô bé nhìn vẻ mặt Khánh Trần, cũng không hề có một chút giật mình bởi đám người kia bỗng nhiên xuất hiện.

Cô thậm chí còn không có suy nghĩ, người chú đứng đằng trước có thể vệ được hai người hay không? Hoặc sự việc tiếp theo sẽ nguy hiểm thế nào?

Mà chỉ tự hỏi bản thân, vì sao cậu bé ấy lại muốn giúp mình?

Bên ngoài xe, có người hô lớn: "Hai tay nâng cao, lái xe tắt máy bước xuống. Bàn tay đặt ở chỗ ông mày có thể nhìn thấy, ai có máy móc thay thế thì để lộ ra bên ngoài."

Người đàn ông Tần Thành từ từ xuống xe: "Ông Trương có ở đấy hay không? Là ngài sao ông Trương? Tôi là Tần Thành."

"Mịa nó, sao là thằng nhóc nhà cậu?" Trong đám người mặc đồnguỵ trang, có một người trung niên cầm súng đi ra: "Sao cậu đến sớm vậy? Đã hẹn mấy ngày nữa mới tới cơ mà? Tất cả bỏ súng xuống hết đi."

Khánh Trần nghe được những lời đối thoại này vô cùng ngạc nhiên, hắn nhìn vềphía Tần Dĩ Dĩ hỏi: "Những người này là ai?"

Cô gái bình thường giống như chú mèo hoang bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt thiếu niên, lập tức khuôn mặt trở nên ửng đỏ: "A? Cái gì?"

"Những người này là ai?" Khánh Trần hỏi lại lần nữa.

Tần Dĩ Dĩ dần bình tĩnh lại: "Người đó là Trương Đồng Đản, bọn họ là người hoang dã. Cha em là người quen cũ của bọn họ. Có điều, đám người này không phải tốt lành gì, cũng không nên tin tưởng hoàn toàn."

Lúc này, Tần Thành tự nhiên lấy ra mấy lọ thuốc kháng sinh, đưa cho Trương Đồng Đản: "Lần này bọn tôi phải tới phía nam, đến khu vực kia. Đây là phí qua đường, anh nói với mấy anh em trên hoang dã cho tôi đi qua, lúc khác gặp lại sẽ trả đủ cho anh."

Trương Đồng Đản vác súng lên vai, rồi cầm lấy mấy lọ thuốc kháng sinh trong tay Tần Thành: "Được rồi, đây cũng không phải lần đầu chúng ta giao dịch. Ông chủ nói, bên hồChi Tử hôm nay có cá lớn, nhưng không biết có động vào được hay không? Có lẽ các người đã gặp phải trên đường, bọn họ là người thế nào?"

"Chúng tôi gặp được hai nhóm người, ý anh Trương là nói đám người nào?" Tần Thành hỏi.

"Nhóm đó có hơn 30 chiếc xe, trong đội xe còn có lái chính chuyên môn điều khiển 10 máy bay không người lái." Trương Đồng Đản nói.

"Đó là đội săn thú." Tần Thành nhỏ giọng nói: "Các người nên cẩn thận, trong đội xe nhất định có cao thủ."

"Đen thật, lại gặp phải những kẻ khó chơi. Nếu ông chủ tự mình hành động có lẽ vẫn được, nhưng cái giá phải trả là quá lớn." Trương Đồng Đản nói, rồi nghi ngờ nhìn vào phía thùng xe bán tải mà đi tới.

Lão nhìn thấy bên trong thùng sắt không có gì bèn hỏi: "Lần này cần bắt thứ gì?"

"Bắt một con chim sắt và một con khỉ. Có điều người ta ra giá rất cao." Tần Thành nói: "Nhưng lần này may mắn quá kém, lông còn chưa nhìn thấy."

Trương Đồng Đản vỗ vỗ vai Tần Thành, rất giống người cùng hoàn cảnh: "Các người cũng không dễ dàng gì."

Nhưng lão vừa đi được hai bước, Trương Đồng Đản đã quay ngược trở về, chỉ họng súng vào người Lý Thúc Đồng: "Lão này là ai? Còn cả đứa bé bên cạnh nữa? Xem cách ăn mặc có vẻ là người trong thành phố. Lần giao dịch này của chúng ta không thể để người ngoài biết được, nếu bọn chúng trở về báo cáo chuyện này thì chúng ta phải làm sao?"

Trán Tần Thành không ngừng đổ mồ hôi. Bỗng nhiên Tần Dĩ Dĩ ôm lấy cánh tay Khánh Trần: "Chú Trương, đây là bạn trai của con. Còn người bên cạnh là cha của anh ấy, sau này cũng là người một nhà. Bọn họ chưa từng tới hoang dã nên lần này con dẫn bọn họ ra ngoài chơi."

Mấy người phía dưới xe bỗng nhiên huýt sáo. Trương Đồng Đản cười mắng: "Được nha cô bé, đã lớn rồi. Tần Thành, nhìn thông gia nhà các người cũng thuộc dạng có tiền, lần này xem ra nhà các người sẽ trở lại thành phố chứ?"

Lý Thúc Đồng suy nghĩ, rồi lấy từ ba lô Khánh Trần đang đeo ra Lôi Thần, ném cho Trương Đồng Đản: "Đây là qua gặp mặt, về sau thông gia

nhà chúng tôi gặp nguy hiểm trên hoang dã, mong ngài chăm sóc bảo vệ."

Trương Đ`ông Đản nhìn Lôi Th`ần trên tay, thân thể bỗng nhiên run rẩy: "Đúng là ông chủ lớn, Lôi Th`ần cũng có thể lấy ra làm quà. Họ Trương tôi làm người cũng thoái mái. Tôi quyết định, trong vòng năm năm tới không thu phí qua đường gia đình T`ần Thành."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 114: Chất dinh dưỡng còn chưa bổ sung kịp

Khánh Trần đứng cạnh thì thầm: "Thầy đưa cái này cho bọn họ, chúng ta lấy gì nhóm lửa?"

Lý Thúc Đồng không quan tâm, tiếp tục trêu đùa: "Không sao, việc này cứ để gia đình thông gia giúp chúng ta là được, cần gì món đồ ấy nữa."

Khánh Trần: ". . . Hình như cũng có lý, vậy chúng ta tối nay chỉ việc ăn cơm thôi đúng không?"

"Đúng rồi." Lý Thúc Đồng nói.

Lúc này, Trương Đồng Đản vẫy vẫy tay ra hiệu đám người trong rừng cây: "Anh em tới khiêng hết đồ ra đây."

Sau đó lão quay qua nói với Tần Thành: "Vừa rồi đã bàn xong vấn đề phí qua đường. Hiện tại, chúng ta bàn đến chuyện làm ăn, à mà cậu nên nói với thông gia nhà mình. Chuyện chúng ta sắp nói ra, không chỉ khiến gia đình nhà cậu vào tù, mà sẽ ảnh hưởng đến chúng tôi bị 12 tập đoàn quân đội vây giết đấy. Cậu cũng biết rồi, nhà tù số 18 là nơi vô cùng đáng sợ."

Khánh Trần yên lặng không nói gì. Nhưng trong lòng có suy nghĩ, nhà tù số 18 làm gì đáng sợ đến vậy? Không phải ở đó rất tốt à?

Cả nhà này nếu thật sự phải vào nhà tù số 18, có khi cuộc sống còn thoải mái hơn hiện tại rất nhiều.

Bởi vì, người chủ đích thực của trại giam đang ở cạnh bọn họ.

Lúc này, trong rừng cây có 8 người khiêng một đống da lông dã thú đi ra. Tần Thành vội lấy từ trong ngăn kéo ghế lái phụ ra một đôi mắt kính, cẩn thận quan sát từng miếng da lông, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Các người đừng có dùng bẫy để bắt thú nữa có được không? Nhưng vết răng cắm vào làm tổn thương da, khiến áo khoác làm ra không còn đẹp nữa. Những người có tiền thường hay để ý chuyện này, người ta yêu cầu không một vết nào. Các người có thể trực tiếp dùng Thần Thương Thủ trên hoang dã để sắt bắt mà, loại da ấy có giá cao nhất."

Trương Đồng Đản châm một điếu thuốc rồi nói: "Thần Thương Thủ của bọn tôi dùng việc khác, không phải để đi săn. Sau này, chất lượng da đều như thế, các người có muốn hay không?"

"Muốn thì chắc chắn là muốn, nhưng giá cả phải giảm một chút." Tần Thành nói xong, bèn để vợ mình tới ghế ngồi phía sau xe bán tải lấy ra bốn cái rương: "Bên trong có hai chiếc rương chứa đạn, một cái chứa muối, cái còn lại đựng thuốc, đều là vật dụng các người cần."

Tần Thành nói xong bèn mở cái rương chứa thuốc, lấy về4 bình nói: "Lần này da mà các người mang tới chất lượng quá kém, tôi phải lấy lại 4 bình."

Những nếp nhăn trên mặt Trương Đồng Đản bỗng nhiên co lại, lão đè tay Tần Thành xuống: "Tâm địa của cậu cũng quá đen rồi đấy."

"Làm ăn phải có quy tắc của việc làm ăn." Tần Thành nói.

"Lần sau nhất định sẽ mang đến da tốt hơn." Trương Đồng Đản nói, dáng vẻ như vô tình để tay lên vị trí đựng súng ngắn bên hông.

Tần Thành suy nghĩ rồi bỏ lại thuốc vào rương: "Được, vậy anh nhớ kỹ. Lần làm ăn này chúng tôi bị thiệt."

"Được, người anh em." Trương Đồng Đản vẫy tay, tất cả mọi người lấy đồ rút vào trong rừng, chẳng mấy chốc đã biến mất không còn một ai.

Trong lúc đó, Khánh Trần vô cùng tò mò với lần giao dịch này, nó làm cậu

có cảm giác mới mẻ.

Lý Thúc Đồng ở bên thì thầm nói nhỏ: "Lần này dẫn con ra bên ngoài, để con nhìn nhiều một chút. Lần trước dẫn con đi tới nhìn cảnh đẹp nhất trong thành phố. Hiện tại trải nghiệm cuộc sống bình thường nơi hoang dã, thú vị chứ."

Người trong hoang dã rất khó kiếm được những vật tư sinh hoạt hay vật dụng cao cấp của nền khoa học kỹ thuật hiện đại. Cho nên, bọn họ cần kiếm một người môi giới để trao đổi.

Mà người trong thành phố chỉ cần da lông động vật nơi hoang dã, vật nuôi. Vì vậy, họ chỉ có thể dùng những thứ đó để trao đổi.

Điều này, khiến những thợ săn kiểu như Tần Thành có được một cơ hội sinh tồn.

Từ khi kinh tế hàng hoá phát triển đến tình trạng bây giờ, khắp nơi trên thế giới đều là hoạt động làm ăn.

Khánh Trần phát hiện, ra khỏi cái hộp sắt khổng lồ nhà tù số 18, sẽ bắt gặp thế giới bên ngoài đầy niềm vui và bất ngờ.

Hắn đã thấy được hoang dã là thế nào? Cách người ta sinh tồn tại nơi đây, còn được ngắm nhìn mặt trời to lớn lặn xuống thế nào, và tiếp xúc với cô gái trên hoang dã.

Một không khí vô cùng năng động và chân thực.

Có một điều mà Lý Thúc Đồng nhìn thấy, rằng cậu học trò này của mình từ khi rời khỏi nhà tù, tính tính đã không còn nặng nề và khó chịu nữa.

Hoặc có thể nói, ngay lần thứ nhất dẫn Khánh Trần ra bên ngoài chơi. Cậu bé này đã dần lấy lại một chút tính cách mà người trẻ tuổi nên có.

Không cần quá cẩn thận, không cần mỗi phút mỗi giây phải suy nghĩ thấu

đáo, cũng không cần phải kìm chế quá nhiều.

Lý Thúc Đồng hiểu tại sao lại như vậy.

Bởi vì, từ trước tới giờ chưa từng có người bảo vệ cậu bé, đến mức độ cuộc sống của cậu như từ trong bụi gai chậm rãi lớn lên. Không ai dạy cậu bé như thế nào là trưởng thành, nhưng cuộc sống ép cậu bé học theo tiêu chuẩn người trưởng thành mà phát triển.

Hiện tại, cậu bé đã có sư phụ, nên có một vài tính cách trời sinh của người trẻ tuổi quay trở về.

Những gì thế giới này thiếu cậu ấy, hãy để vị sư phụ này kéo trở về.

Có điều, người vui vẻ nhất lúc này không phải là Khánh Trần mà là Tần Dĩ Dĩ.

Không phải vì Khánh Trần cứu cô, cũng không phải gia đình mình vừa nhận được công việc làm ăn, mà vì cô nhận ra cậu bé ấy không phải người hầu đã mất đi tự do.

Ít ra, cô cũng chưa từng nhìn thấy một người hầu nào cử xử với chủ của mình như vậy.

Dù ông chủ có thoải mái thế nào, một người hầu cũng không thể hành động như vậy, không được phép tồn tại riêng biệt.

Tần Dĩ Dĩ vô cùng tò mò, hai người này thật sự là cha con sao? Nhưng không giống nhau, mặt mũi khá khác biệt, với lại làm gì có cha nào nhìn thấy chân con bị thương như vậy mà không xót. Mà tính cách Khánh Trần cũng không hềcó chút phản nghịch nào.

Thế nhưng, cô cảm giác được, hai người này có mối quan hệ thân thiết, không phải cha con, mà có khi hơn cả cha con.

Lúc này, Tần Thành từ phía xa hô lớn: "Dĩ Dĩ, Tần Đồng, hai đứa mau

đem lều vải tới, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Tần Dĩ Dĩ vội chạy tới: "Tới rồi tới rồi."

Lý Thúc Đồng không có ý định giúp đỡ, mà quay qua nói với Khánh Trần: "Đi thôi, chúng ta cứ để thông gia làm việc của mình. Còn mình đi dạo quanh đây một vòng, ta nghe thấy tiếng nước chảy, nếu may mắn còn có thể kiếm mấy con cá trở về."

Khánh Trần: "..."

...

Cùng lúc đó, cách chỗ bọn họ tầm 30 cây số, ở một khu vực cạnh Chi Tử Hồ. Có hơn 30 chiếc xe đang quây thành một vòng tròn, bên trong vòng tròn có một đống lửa đang cháy hừng hực.

Những người này sử dụng cách nhóm lửa hơi cục súc. Bọn chúng trực tiếp đổ nhiên liệu lên đống củi, sau đó ném vào một que diêm là nhanh chóng có lửa để dùng.

Trên bờ Chi Tử Hồ, có hơn 10 người trẻ tuổi vung cần câu cá, từng người một tranh tài xem ai câu cá nhanh hơn, ai câu được cá to hơn.

Bên ngoài vòng tròn của những chiếc xe, có khoảng 4,5 tên người hầu đang giúp họ dựng lều và trải những chiếc nệm mềm mại chống nước loại tốt nhất, tránh cho bị ẩm.

So với đám người Tần Thành, nhóm người này giống như đi du lịch hơn.

Trong đội xe, chỉ còn duy nhất một người trung niên vẫn ngồi trên chiếc xe số 1. Người này mang theo mắt kính của thợ lái chính, điều khiển máy bay không người lái tạo thành các trạm canh gác.

Bên cạnh đống lửa, cô nàng cơ bắp Y Nặc dẫn theo Nam Canh Thần ngồi xuống. Cô lấy từ trong đống lửa ra một bắp chân sau, rồi dùng dao cắt một

miếng lớn đặt vào trong bát của Nam Canh Thần: "Ăn."

Nam Canh Thần nhìn miếng thịt lớn trong bát mình, miếng thịt có khi còn lớn hơn cả mặt mình, rụt rè nói: "Tôi ăn không hết."

Lý Y Nặc từ từ nói: "Ngày nào cũng ăn như gà mổ thóc, đến bao giờ thân hình mới trở nên cường tráng?"

"Tôi không muốn trở nên cường tráng, chỉ muốn làm một hacker." Nam Canh Thần thì thào.

"Hacker thì có là gì? Không phải tôi đã đồng ý với cậu, sẽ tìm một giáo viên giỏi nhất rồi sao?" Lý Y Nặc nói thêm: "Yên tâm đi, tôi sẽ bảo đám người kia bắt một tên siêu cấp hacker đang chạy trốn. Một khi bắt được, sẽ bảo người này dạy cậu."

"Được." Ánh mắt Nam Canh Thần sáng lên.

Lúc này, một người hầu đến gần Lý Y Nặc nói: "Đại tiểu thư, lầu đã dựng xong."

Lý Y Nặc gật đầu nói với Nam Canh Thần: "Đi trước cái đã, chút nữa ăn."

Nam Canh Thần ngạc nhiên: "Cô để tôi ăn chút cơm cái đã, chất dinh dưỡng còn chưa bổ sung kịp. . ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 115: Cá

Lần này cắm trại, như Lý Thúc Đồng đã nói, thật sự Khánh Trần không phải bỏ sức ra để nhóm lửa, mà trực tiếp dẫn cậu bé đến bờ sông.

Xem ra, vị sư phụ này đã chuẩn bị tốt tâm lý ăn chực, ngoài mặt chẳng có biểu hiện chút thẹn thùng nào.

"Sư phụ." Khánh Trần vừa đi vừa hỏi: "Lúc này, Tần Thành và người trên hoang dã Trương Đồng Đản giao dịch, chỉ vì 4 bình thuốc mà suýt nữa xảy ra xung đột, con nhìn Trương Đồng Đản rất có khả năng rút súng. Ở nơi này, đối xử với bạn làm ăn ác như vậy sao?"

"Đương nhiên." Lý Thúc Đồng trả lời: "Người trong hoang dã đấu tranh với trời giành lấy sự sống, cuộc sống của bọn họ còn gian khổ hơn so với tưởng tượng của con rất nhiều. Cho nên, đồ vật cứu mạng bọn họ chuẩn bị tới tay lại bị mất, tất nhiên phải ác mới được. Có điều, tên Tần Thành kia không có ý lấy mấy lọ thuốc kia, mà chỉ muốn tên Trương Đồng Đản ấy thiếu nợ lão một nhân tình mà thôi."

Khánh Trần đã hiểu.

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Tiểu Trần, trong thế giới này, khi tất cả đối mặt với sự cực khổ, những người thấp cổ bé họng phải học tập được cách đối mặt với thế giới ấy. Mỗi người phải tạo cho mình một cách sinh tồn. Chuyến đi này, nghe nhiều, nhìn nhiều, sư phụ không thể ở cạnh con cả đời, chỉ có thể làm bạn với con một đoạn đường ngắn, còn sau này đường phải do chính mình bước đi."

Khánh Trần dường như ý thức được, ý nghĩa trong lời nói của sư phụ.

Hai người đi tới bờ sông, nước sông ở nơi này trong hơn nước sông ở Thế Giới Bên Ngoài. Dù sông sâu khoảng 2 mét nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng cảnh vật tại đáy sông.

Không nói những thứ khác, tại Thế Giới Bên Trong bảo vệ môi trường tốt hơn nhiều.

"Nhiều cá vậy?" Khánh Trần nhìn qua nhìn lại, thấy có khoảng hơn 100 con cá đang từ từ bơi phía dưới: "Sư phụ, để con xuống dưới bắt cá?"

Với số lượng cá dưới sông, nhìn qua thật sự giống một nơi nuôi cá.

Những con cá có cái đầu rất lớn, hắn đoán mỗi con phải tới 3 đến 5 cân.

Lý Thúc Đồng nhìn hắn nói: "Xuống sông bắt cá? Con cứ quan sát một chút đã."

Lão nói xong, bèn lấy từ trong ba lô leo một một sợi dây câu cá, một đầu buộc vào tay mình, còn đầu kia buộc lưỡi câu.

Lý Thúc Đồng bẻ một miếng nhỏ từ thanh protein, rồi ném lưỡi câu vào trong nước: "Nhìn cho rõ."

Lão vừa nói xong, đã thấy mặt nước như sôi trào, xung quanh lưỡi câu tầm chục mét, đàn cá tranh nhau tới cắn mồi.

Trong dòng nước ấy, có một con cá lớn cắn vào mồi câu, khiến mũi câu sắc bén đâm qua miệng nó.

Máu từ vết thương chảy ra, toả ra mùi máu tanh khiến đàn cá trở nên điên cuồng. Bọn chúng không còn bị hấp dẫn bởi miếng protein, mà từng nhát cắn đều nhắm vào người con cá lớn vừa mắc câu.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, con cá lớn vừa mới cắn câu chỉ còn lại khung xương.

Khánh Trần yên lặng xem việc này, trong lòng vô cùng ngạc nhiên: "Sư phụ, đây thật sự là cá sao?"

"Chuẩn mà nói thì không phải?" Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Theo con người kỷ nguyên mới ghi chép lại, mấy năm trước cá còn chưa tiến hoá thành loại này. Chắc hẳn có một loại cá siêu phàm chết ở bên trong lưu vực nào đó, dẫn đến cả dòng sông dần dần thay đổi. Giống như sự việc của con cá voi đã chết ở vùng biển cấm kỵ kia."

Khánh Trần đến gần nhìn những con cá bơi tung tăng dưới sông, trong miệng bọn chúng là những chiếc răng sắc bén, mà bình thường ở dòng nước ngọt rất hiếm xuất hiện.

Lý Thúc Đồng nhìn hắn rồi nói: "Nhớ kỹ, tại bất kỳ dòng sông nào ở thế giới này đều nguy hiểm. Nếu như con chưa mở được cánh cửa sinh tử thứ 6, đừng nên thử đi xuống. Nếu không, hành động đó không gọi là bắt cá nữa, mà là đánh nhau."

Nói rõ hơn, nếu trước cấp A mà xuống sông chắn chắn sẽ chết.

Lý Thúc Đồng nhặt một vài chiếc lá cây, rồi nhẹ nhàng bắn bay đi.

Khánh Trần nhíu mắt nhìn, những chiếc lá kia không biết mềm thế nào, bỗng nhiên biến thành những lưỡi dao sắc, cũng không nhìn thấy tốc độ của chúng nhanh thế nào, chỉ nhẹ nhàng găm vào đầu một con cá lớn."

"Thế nào?" Lý Thúc Đồng mỉm cười.

"Sư phụ lợi hại." Khánh Trần thật tâm gật đầu.

Lý Thúc Đồng nghe được lời bày bèn nở nụ cười, rất có cảm giác ra oai trước mặt đệ tử.

"Đây là tác dụng của khí đang ở trong cơ thể con." Lý Thúc Đồng nói: "Theo lẽ thường, chỉ có thể bước qua cánh cửa sinh tử thứ năm mới có thể xuất hiện loại khí này trong cơ thể. Bước qua cánh cửa thứ 6 mới phát huy

được tác dụng. Mà lần bước qua cánh cửa thứ 7 có thể đưa thân thể đến tình trạng đỉnh. Nhưng con thuộc trường hợp đặc biệt, chưa mở ra cánh cửa thứ nhất đã thấy xuất hiện."

Khánh Trần tập trung lắng nghe.

Lý Thúc Đồng tiếp tục nói: "Ngoại trừ việc biến lá thành phi đao. Khí của mỗi người có một công dụng khác nhau. Khí của ta sinh ra cảm giác bị bỏng, giống như lần va chạm giữa ta và Quách Hổ Thiền, dù hai người đã thu chiêu nhưng tên đó vẫn phải ngồi xếp bằng, nhẫn nhịn điều tức. Khí sư bá của con khiến người ta sinh ra cảm giác buồn nôn, không biết của con là gì?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Trừ việc biến lá thành dao, khí tiếp xúc với người cũng không gây ra tổn thương thực nào. Chỉ những lúc so chiêu, mới khiến đối thủ có cảm giác tổn thương?"

"Đúng vậy?" Lý Thúc Đồng gật đầu.

Khánh Trần suy nghĩ, đây không phải là buff tiêu cực sao?

Hắn nhìn sư phụ của mình, Lý Thúc Đồng cười nói: "Chút khí này của con căn bản chẳng thể gây nên điều gì cho ta. Và cũng có thể không tác dụng lên người bình thường, còn cần phải chờ dòng khí ấy lớn mạnh có thể tìm người khác để kiểm tra."

"Vâng."

. . .

Khi hai người trở lại khu vực cắm trại, đã có một đống lửa đang cháy hừng hực.

Lý Thúc Đồng đưa năm con cá cho Tần Đồng nói: "Câu được 5 con cá, đêm nay góp thêm đồ ăn với mọi người."

Lão nói xong rất tự nhiên ngồi một chỗ xuống cạnh đống lửa, hoàn toàn không có ý định dẫn Khánh Trần đến một nơi khác nhóm lửa. Lão nói với Khánh Trần: "Con cũng đến đây ngồi xuống."

Khi hai người rời đi, Tần Dĩ Dĩ đã kể lại suy đoán của mình cho ông anh trai Tần Đồng và người cha Tần Thành.

Khi Tần Thành biết được Khánh Trần không phải là người hầu, đã lập tức thay đổi thái độ.

Theo suy đoán của lão, Lý Thúc Đồng chỉ ở cấp C, nhưng cấp C mới là tốt. Cấp bậc cao quá gia đình mình cũng không trèo lên được.

"Thông gia. . . À không phải, vị tiên sinh này, xin hỏi xưng hô thế nào?" Tần Thành hỏi.

Tần Dĩ Dĩ nghe được cha mình nói sai, bèn đứng dậy kéo ba lô Khánh Trần xuống, nhỏ giọng nói: "Em giúp anh treo ba lô trong lều."

Cô nói xong bèn cầm ba lô chạy đi đến chỗ lều vải.

"Tôi họ Mộc, còn đứa bé này là đệ tử tôi, ông có thể gọi là Tiểu Mộc." Lý Thúc Đồng cười nói.

Khánh Trần: ". . ."

Từ 'Trần' nghe qua có cảm giá phiêu diêu, mà cái tên 'tiểu Thổ' bỗng biến thành giản dị.

Tần Thành và Tần Đồng liếc mắt nhìn nhau. Hiện tại, chính Lý Thúc Đồng thừa nhận Khánh Trần không phải là người hầu. Điều này khiến trong lòng họ vô cùng vui mừng.

"Mộc tiên sinh." Tần Thành nói: "Tôi biết ngài là cao thủ, nên có một chuyện muốn trao đổi với ngài."

Lý Thúc Đồng cười cười: "Cứ nói đừng ngại."

"Lần này mấy cái flycam chúng tôi mang theo đều đã bị hỏng, cho nên công cụ phòng thân không còn được đầy đủ." Tần Thành suy nghĩ rồi nói: "Nếu chẳng may trên đường đi chúng tôi gặp nguy hiểm, kính xin tiên sinh ra tay giúp đỡ. Sau đó chúng tôi sẽ không thu tiền đi đường của các người nữa."

Thật ra, Tần Thành cảm thấy, đoạn đường đi tới gần vùng đất cấm kỵ cũng không nguy hiểm gì quá lớn. Chỉ có điều, lão nghĩ ra một lý do bỏ đi tiền đi đường, nhằm kéo gần quan hệ đôi bên.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 116: Tập kích

"Yên tâm, một khi có nguy hiểm tôi và đệ tử của mình đều sẽ ra tay giúp đỡ." Lý Thúc Đồng cam kết với Tần Thành.

Tần Đồng nghe được những lời này, chỉ yên lặng đánh giá Khánh Trần. Cậu bé này cao cao gầy gầy, mặc dù ánh mắt kiên nghị nhưng làn da rất trắng, không hề giống với một tên đã từng giết người.

Loại thiếu niên này, trông giống mấy sinh viên đại học tại thành phố số 18 hơn.

Còn Khánh Trần lại ngạc nhiên về câu trả lời của Lý Thúc Đồng. Hắn còn tưởng sư phụ của mình sẽ không dính đến những chuyện đâu đâu chứ.

Lý Thúc Đồng nhìn vẻ mặt nghi ngờ của hắn, bèn nhỏ giọng nói: "Trước đó ta còn chưa ra tay, bởi vì sợ làm bọn họ sợ. Còn hiện tại, bọn chúng có biết ta là ai đâu, ra tay chút cũng chẳng có việc gì. Dù sao người ra tay là Mộc tiên sinh, liên quan gì đến Lý Thúc Đồng cơ chứ?"

Giờ phút này, Khánh Trần đã dần hiểu tính cách của sư phụ mình là như thế nào.

Đồng thời cũng hiểu, tại sao Lâm Tiểu Tiếu từng nói, mọi người dường như đã quên ông chủ là người tuỳ hứng thế nào.

Lúc này, Tần Thành vô cùng vui vẻ, quan hệ đôi bên đã được kéo lại khá gần. Nếu như trong đội ngũ đi săn có thêm một cao thủ cấp C đi cùng, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Khánh Trần qua một bên hỗ trợ dựng lều. Tần Dĩ Dĩ nhìn hắn nói: "Anh

không cần phải qua đây làm gì, con trai tại hoang dã chỉ việc đi săn và giết người, không phải làm việc nhà."

Khánh Trần dựa lưng vào thân cây, bình tĩnh nói: "Lần này các người định bắt một con chim cắt Thanh Sơn sao?"

"Loại vật kia sao mà nhà em bắt được." Tần Dĩ Dĩ nói: "Nhà em chỉ muốn bắt loại diều hâu thôi, nhỏ hơn chim cắt Thanh Sơn rất nhiều. Những năm gần đây, còn chưa xuất hiện thợ săn dám bắt chim cắt Thanh Sơn đâu. Loài đó chỉ có thể ở 'nơi đó', bên ngoài không nhìn thấy được."

Tần Dĩ Dĩ nhìn Khánh Trần rồi nói: "Chút nữa em sẽ giúp anh bôi thuốc. Anh yên tâm đi, em làm việc này rồi. Trước kia, khi cha em bị thương, đều do em và mẹ giúp bôi thuốc. Cha còn nói em cẩn thận, mắt cũng tốt hơn mẹ, xử lý vết thương rất sạch sẽ."

"Không cần." Khánh Trần lắc đầu.

Lúc này, Tần Dĩ Dĩ đã dựng xong lều vải, chuẩn bị quay về chỗ đống lửa. Trước khi đi, cô bé lại gần thì thầm với Khánh Trần: "Em thấy anh toàn ngủ ở bên ngoài. Một hai ngày còn chịu đựng được, một tuần thì không chịu nổi đâu, mặt đất ở đây quá lạnh. Sau này anh cứ dùng lều của em đi, em sẽ qua ngủ với chị, hai chị em gái chật chút cũng không sao."

"À, cái này cũng không cần. Tôi ngủ bên ngoài không việc gì." Khánh Trần vội vàng từ chối.

"Tuỳ anh thôi. Anh không ngủ, bên trong lều cũng chẳng có ai." Tần Dĩ Dĩ nói xong bèn quay đi.

Cô gái hoang dã vốn thẳng thắn là vậy. Giống như việc cô cho Khánh Trần quả táo, cũng là trực tiếp nhét vào tay, không có cậu bé một cơ hội từ chối.

Sinh hoạt trên vùng đất này, trong tư tưởng mỗi người, việc mình muốn làm hãy làm hôm nay, không biết trước ngày mai thế nào. Không cần phải do dự, một khi do dự, sau một lần thì săn trở về có khi không còn được gặp

mặt nhau nữa.

Chị Tần Dĩ Dĩ cũng là vậy, trước kia khi chị ấy thích một người con trai, là con trưởng trong một đội thợ săn. Chỉ là, sau một lần đi săn trở về, không còn được nhìn thấy người này nữa.

Nghe người ta nói, anh ta lạc trong vùng đất cấm kỵ, không bao giờ ra nữa.

Khánh Trần còn định nói điều gì đó, bỗng nhiên nhìn thấy một tia sáng phát ra tại khoảng trống trong rừng, loé một cái rồi biến mất.

Thiếu niên không làm ra hành động nào, thậm chí còn chẳng thèm quay đầu xem lại.

Ban đêm, Tần Dĩ Dĩ đã nhanh chóng vào trong lều vải của chị, bên trong còn có tiếng cười đùa vui vẻ, cũng chẳng biết hai chị em bàn tán điều gì.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần không có ý định vào lều của Tần Dĩ Dĩ nghỉ ngơi, bèn hỏi: "Sao vậy? Có chỗ ngủ tốt vậy sao còn không vào?"

Khánh Trần lắc đầu: "Không muốn mắc nợ người khác."

"Ngu dốt." Lý Thúc Đồng lắc đầu nói: "Con đừng để thầy đánh ngất rồi mang vào đấy. Ra bên ngoài đừng có suy nghĩ nhiều như vậy, vào đi."

Khánh Trần há hốc mồm nhìn vị sư phụ trước mặt, cả nửa ngày cũng không nói nổi lời nào.

Hắn không hề nghi ngờ lời nói đánh ngất rồi vác vào của sư phụ.

"Sư phụ, vừa rồi tại khu vực lều trại, con vô tình nhìn thấy ánh sáng trong rừng, con nghi ngờ có người dùng ống nhòm quan sát chúng ta." Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Con cảm giác có điều quái lạ."

Lý Thúc Đồng bình tĩnh nói: "Đi vào trong lều đợi đi. Hôm nay, sư phụ sẽ dạy con bài học đầu tiên trên hoang dã."

. . .

Khánh Trần vào trong lều vải của Tần Dĩ Dĩ, bỗng nhiên nhìn thấy hai thanh sô cô la trong này. Hắn biết đây là vật bổ sung năng lượng của thợ săn khi ra ngoài, không ngờ Tần Dĩ Dĩ trộm đưa cho mình.

Hắn nằm trên đệm không ngủ, chỉ cầm thanh sô cô la lên ăn. Sô cô la ở Thế Giới Bên Trong không khác gì tại Thế Giới Bên Ngoài.

Khánh Trần biết đêm nay sẽ có chuyện xảy ra, nhưng hắn không ngủ không phải vì sợ.

Có Lý Thúc Đồng bên cạnh, dù bản thân hắn hiện tại ở vùng đất cấm kỵ cũng không sợ.

Hắn chỉ muốn biết, đêm nay sẽ xảy ra chuyện thế nào?

Đếm ngược: 70: 00: 00

2 giờ sáng.

Trong rừng cây mờ tối, tiếng lá cây kêu xào xạc, hình như có thứ gì được gió tác động vào.

Trên bầu trời, vầng trăng lưỡi liềm nhạt màu, không khí trong suốt, giống như ánh mắt con người có thể nhìn đến tận cung trăng.

Ánh trăng chiếu xuống, xuyên qua những kẽ hở của những chiếc lá cây, đến tận mặt đất.

Tại một vị trí ánh sáng không chiếu tới, có một người nhẹ nhàng lên nòng súng.

Bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một đám mây đen, giống như một thành phố lững lờ trôi trên đấy.

Đống lửa bỗng nhiên bị một lực lượng nào đó ép xuống, toàn bộ khu vực cắm trại tối đi. Giống như bị người quên lãng, chìm sâu trong bóng tối.

"Đừng nhúc nhích, để anh đi xem." Tần Thành nói với vợ mình.

Trong mơ hồ, Tần Thành nghe được tiếng động gì đó. Lão cầm lấy súng ngắn dưới gối, nhẹ nhàng bước ra bên ngoài.

Nhưng đầu lão vừa mới ghé ra bên ngoài, đã có người dùng dao đặt ngang ở cổ.

Tần Thành quay lại, rõ ràng nhìn thấy Trương Đồng Đản cười tủm tỉm nhìn mình: "Xuyt, đừng nói chuyện. Bọn tôi chỉ có hứng thú với thông gia nhà các người, thử xem người thành phố có thứ gì đáng giá không? Trước đó đi vội quá, trên người lão ấy là máy móc hữu cơ sao? Hay hợp kim Nano?"

Tần Thành lắc đầu: "Tôi không biết. Trương Đồng Đản, chúng ta đã hợp tác lâu như vậy, ông đừng phá hư quy tắc. Nếu như ông làm sai, tôi sẽ báo cho ông chủ ông biết đấy."

"Đừng lấy ông chủ ra ép tôi, bây giờ ngài ấy cách rất xa chúng ta." Trương Đồng Đản cười cười, những nếp nhăn trên mặt gã thay đổi kỳ dị khi bị gió tạt vào: "Có thể dễ dàng tặng người khác Lôi Thần, máy móc thay thế trên người sẽ rất đáng tiền. Đừng nói chuyện, chúng ta giết hai người đó xong sẽ đi ngay. Cùng đừng tiếc nuối, cô bé thứ hai nhà chú mày xinh như thế, lo gì trên hoang dã không tìm được người yêu. Nếu thực sự không tìm được, gả cho ta làm thiếp cũng tốt."

Tần Thành tức giận đến nỗi trán đã xuất hiện gân xanh. Lão bỗng nhiên quay đầu lại, hét lớn: "Có địch tập kích."

Trương Đồng Đản nhìn thấy Tần Thành xoay người lại đã cảm giác có

điều không ổn. Cánh tay gã định dùng lực cắt yết hầu Tần Thành, nhưng sao mà gã biết được bên trong cổ có hai miếng hợp kim ghép lại, dao kiếm bình thường căn bản không cách nào xuyên qua.

"Nhanh chóng hành động, ưu tiên giết người trong thành phố trước." Trương Đồng Đản hô to.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 117: Gã muốn chạy cũng chạy không thoát

Lúc này, kế hoạch tập kích của đám người hoang dã bị đảo lộn.

Bọn chúng cũng không phải là chiến sĩ thiện chiến, chỉ là đám trộm cướp tập trung lại trên hoang dã mà thôi.

Bọn chúng định khống chế tất cả đám người gia đình Tần Thành, sau đó giết chết Lý Thúc Đồng và Khánh Trần.

Nhưng một việc bỗng nhiên phát sinh, phá vỡ kế hoạch ban đầu của Trương Đồng Đản.

Lão Tần đã sớm phát hiện bọn họ. Dưới khuôn mặt hiền lành ấy, không phải là người mặc người ta thích làm gì thì làm.

Trong rừng, tiếng súng bắt đầu vang lên, nhắm thẳng vào cái lều nơi Lý Thúc Đồng nghỉ ngơi. Chỉ vài giây sau chiếc lều đã thủng lỗ chỗ như cái sàng.

Trương Đồng Đản quay người quan sát, giống như con sói nhìn đồ ăn của mình thèm thuồng.

Trong rừng tối, gã gằn từng tiếng nói ra: "Lão Tần, mày và gia đình mày ngoan ngoãn ở trong lều cho tao, không đừng trách ông mày không nể tình. Mẹ nhà nó. . . chút nữa ông mày tính sổ với mày."

Gã nói xong bèn từ từ đến gần lều vải của Lý Thúc Đồng, ra hiệu thuộc hạ tiến vào lục xoát.

Nhưng khi thuộc hạ vén chiếc lều lên, bỗng nhiên phát hiện bên trong rỗng tuếch: "Không có người."

"Mẹ, bị lừa rồi." Trương Đồng Đản bỗng nhiên đứng phắt dậy, ánh mắt đảo quanh bốn phía, nhằm tìm kiếm bóng dáng ai đó: "Người đâu?"

Trong rừng cây, hơn 10 người hoang dã cũng bắt đầu vội vàng tìm kiếm, nhưng không sao tìm được.

"Đang tìm tôi sao?"

Giọng nói vang lên phía sau người hoang dã.

Trong khu cắm trại ánh lửa bỗng nhiên tràn ra, từng tia sáng chiếu vào rừng cây trong đêm, tạo thành một bức tranh vô cùng bắt mắt.

Người hoang dã quay đầu lại, nhìn thấy Lý Thúc Đồng đang chỉ tay vào ngực mình.

Hành động của người trung niên mặc bộ đồ jacket nhìn có vẻ rất chậm, nhưng sao gã chẳng có cảm giác mình có thể tránh né được.

Khi ngón tay tiếp xúc đến ngực của mình.

Trong im lặng, người hoang dã còn chưa kịp phản ứng lại, thân thể giống như bị đại bác bắn bay tới gốc cây phía sau.

Nhưng có một chuyện kỳ lạ, là thân thể bay đập vào cây cũng không phát ra tiếng động nào.

Thân thể người này từ từ trượt xuống mặt đất, điều này hoàn toàn khác xa kiến thức vật lý.

Đánh người như vẽ tranh, nhẹ nhàng im ắng.

Chỉ một cái điểm tay, dễ như bỡn. Quá trình chiến đấu cũng chỉ có tiếng lá

rụng, quá kỳ lạ.

Tất cả mọi người nghe được tiếng lá thi nhau rụng, vội vàng hướng ánh mắt qua vị trí đó. Nhưng nơi đó cũng chỉ còn những chiếc lá không ngừng rơi xuống, còn không biết Lý Thúc Đồng đã đi đâu.

Trong đêm tối, Trương Đồng Đản không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Chỉ có thể nhìn thấy thuộc hạ của mình từng người, từng người một trượt dài trên thân cây mà chết đi.

Mỗi một lần lão nghe thấy âm thanh lá rụng, quay đầu lại nhìn thuộc hạ của mình, chỉ kịp nhìn thấy thân thể thuộc hạ mình tác động lên thân cây khiến cho lá rụng.

Xung quanh khu vực cắm trại, giống như có cơn mưa to ập đến.

Tìm không thấy người, chẳng nghe được tiếng gì, chỉ có từng chiếc lá rơi xuống.

Còn có ánh lửa chập chờn.

Quỷ dị,

Thần bí.

Mạnh mẽ.

Trương Đồng Đản sợ hãi. Gã lợi dụng lúc người kia còn đối phó với thuộc hạ của mình, quay người chạy vào trong rừng cây.

Trong khu cắm trại, Tần Thành dẫn theo đám người Tần Đồng cầm theo vũ khí, nhao nhao đứng phía sau những chiếc xe bán tải, cẩn thận quan sát tình hình.

Thời điểm mọi người nghe thấy tiếng súng, đã cảm thấy sự việc chẳng lành.

Nhưng trong cuộc chiến bên đó, lại không có âm thanh va chạm, không có tiếng kêu la thảm thiết. Tần Thành đoán, Lý Thúc Đồng đã bị giết trong loạt đạn kia.

Người trung niên và cậu bé có lẽ đã mất mạng.

Hiện tại, bọn họ không còn suy nghĩ làm sao để cứu người, mà lo lắng khi sắp phải đối diện với Trương Đồng Đản vây giết.

Nhưng hiện thực lại khác xa tưởng tượng của họ. Mặc dù mọi người không nghe thấy âm thanh chiến đấu, nhưng tại sao đám người Trương Đồng Đản mang tới lại không công kích bọn họ.

Mà giống như bọn chúng đã biến mất.

"Cha, xảy ra việc gì vậy?" Tần Đồng nhỏ giọng hỏi.

Tần Thành nhỏ giọng trả lời: "Trương Đồng Đản tham tiền, phá hư quy tắc. Đã thu phí qua đường mà vẫn công kích chúng ta. Bọn chúng nhằm vào hai người kia, nhưng chắc chắn không để chúng ta sống mà rời đi. Nếu không, ông chủ của tên đó biết, hắn cũng phải chết."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tần Đồng hỏi.

"Con cùng mấy anh em bảo vệ hai chiếc xe này thật tốt, cha đi xem tình hình thế nào." Tần Thành nói xong, bèn thừa dịp đêm tối ẩn nấp, nhưng lúc này lão đột nhiên hỏi: "Em của con đâu? Dĩ Dĩ đâu rồi."

Tần Thành nhìn quanh bốn phía, đã thấy Tần Dĩ Dĩ đang bò trên mặt đất, miệng ngậm một khẩu súng ngắn, bò tới lều vải nơi Khánh Trần nghỉ ngơi.

"Ngu ngốc." Tần Thành đau đầu nhức óc.

Lão vừa nói xong bèn cảm giác có điều không đúng.

Vì trong rừng chỉ phát ra tiếng bước chân một người.

Lão căng mắt lên nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy Lý Thúc Đồng quần áo chỉnh tề đi từ trong rừng tối ra. Khu vực tối om ấy lại lần nữa được ánh lửa chiếu vào.

Lý Thúc Đồng cười nói: "Giải quyết xong rồi, người nhiều hơn so với dự đoán, nên thời gian hơi lâu chút."

Tần Thành và đám người Tần Đồng ngạc nhiên nhìn người trung niên trước mặt, ngơ ngác nhìn nhau.

Giải quyết?

Cái gì gọi là giải quyết?

Trước đó, bọn họ đã chính mắt nhìn thấy Lý Thúc Đồng né tránh đội săn thú. Nên dự đoán đối phương không có quan hệ nào với tập đoàn, chỉ là một người độc hành cấp C. Hiện tại, xem ra đối phương phải có thực lực ở cấp B.

Tần Thành thừa dịp ánh lửa còn đang chiếu tới bên ngoài khu vực cắm trại, vội vàng quan sát. Lão nhìn thấy từng thi thể một của đám người hoang dã dựa vào gốc cây.

Lão Tần liếc mắt ra hiệu cho Tần Đồng.

Sau đó, Tần Đồng tiến lại kiểm tra vết thương từng thi thể một.

"Kì quái." Tần Đồng phát hiện những thi thể này không hề có vết thương nào, giống như đang nằm ngủ, thất khiếu cũng không hề có máu chảy ra, chứng tỏ không dính phải nội thương, lục phủ ngũ tạng cũng vậy.

Thậm chí, Tần Đồng còn tưởng bọn họ đang ngủ mà chưa chết.

Thế nhưng khi anh ta đưa tay lên sờ động mạch cổ, muốn kiểm ra lại xem

người này đã chết thật hay chưa thì phát hiện ra một điều. Mình chỉ vừa mới đụng một cái, người này giống như bùn nhão lập tức ngã ra đất.

Tần Đồng kéo cánh tay đối phương lên thì phát hiện xương cốt của người này đã thành bột phấn.

Hắn giật mình quay lại nhìn Lý Thúc Đồng đang đứng cạnh đống lửa. Sao có thể làm vậy được?

Khi mọi người còn đang nói chuyện. Tần Dĩ Dĩ đã chạy tới trước lều vén chiếc rèm lên, cô bé phát hiện bên trong trống rỗng, chẳng biết cậu bé kia đã đi đâu?

"Tiểu Thổ đâu rồi?" Tần Dĩ Dĩ quay lại hỏi Lý Thúc Đồng.

"À, ta để cho đưa bé ấy luyện tập chút. Nói hắn ngăn trên đường đối phương chạy trốn." Lý Thúc Đồng bình tĩnh nói như không có việc gì, tỏ vẻ không hề lo lắng tới an nguy của Khánh Trần.

Bên ngoài bìa rừng, bỗng nhiên có tiếng súng từ xa vang lên. Sau đó vang lên âm thanh kéo, từ từ lại gần.

Giống như có người kéo theo một vật nặng, di chuyển trên mặt đất.

Tất cả mọi người nhìn lại, rõ ràng là Khánh Trần đang kéo cổ áo Trương Đồng Đản, kéo đối phương trở về.

Trên mặt cậu bé có vết máu, dưới ánh lửa làm lộ ra màu đỏ thắm, bên eo chiếc áo jacket có vết đạn. Nhưng viên đạn hình như chỉ sượt qua người, còn không trúng vào thân thể cậu bé.

Mà Trương Đồng Đản, đầu méo mó rũ xuống. Chỗ cổ, có máu không ngừng tuôn ra, xem ra tên này đã chết.

"Gã muốn chạy, cũng chạy không thoát." Khánh Trần lời ít ý nhiều.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 118: Mê tín

Đám người T`ần Thành đứng nhìn chết lặng tại chỗ. Người thiếu niên bây giờ, cùng với người bọn họ đã gặp trước đây sao giống như hai người.

Mới vừa gặp mặt, cậu ta bình tĩnh giống như một khối đá, bỗng chốc biến thành con dao.

Tại khu vực xung quanh, Trương Đ`ông Đản là người hoang dã rất có danh tiếng, không ít thương nhân và thợ săn phải đóng phí qua đường cho gã.

Nhưng vừa r`ồi lại chết trong tay một cậu bé chẳng có tiếng tăm gì.

"Những người này nào giống người trong thành phố, mà giống chúng ta, những kẻ trên hoang dã hơn." T`ần Dĩ Dĩ thuộc loại người sống lâu năm trong hoang dã, đã sớm có tư tưởng mình là người hoang dã, cũng thích cái tính cách nơi này tạo nên. Cô cười tủm tỉm phủi phủi bụi đất trên người mình, r`ồi nói lời hỏi thăm: "Anh bị thương sao?"

"Không có." Khánh Tr`ần lắc đ`ầu. Hắn lấy cây súng ngắn của Trương Đ`ông Đản, sau đó nhìn Lý Thúc Đ`ông nói: "Sư phụ, cái này con giữ."

"Ừ." Lý Thúc Đ`ông gật đ`ầu: "Sau này chắc sẽ c`ần, trên người tên đó còn có hộp đạn, đừng quên lấy."

Từ khi lão nghe Khánh Tr`ần nói g`ần cảm nhận được cánh cửa sinh tử. Một người làm sư phụ như lão, cũng không quá để ý việc Khánh Tr`ần sử dụng súng.

Dù sao Kỵ Sĩ là tổ chức thực dụng. Hằng Xã cũng thuộc loại thực dụng, chỉ c`ần bỏ ra cái giá thấp nhất để thu được lợi ích lớn nhất, đó là lựa chọn của

người thông minh.

Nếu miễn cưỡng Khánh Trần không được dùng súng, Lý Thúc Đồng cảm thấy làm vậy là đầu óc có vấn đề.

Tần Thành suy nghĩ rồi nói: "Lúc trước tôi đưa cho Trương Đồng Đản 4 chiếc rương, có lẽ đang được giấu gần đây. Tôi đi tìm một chút."

Lão nói xong bèn dẫn theo con cái tiến vào rừng cây.

Tần Đồng yên lặng dẫn theo cha mình đến một cỗ thi thể, ngồi xuống nói: "Cha, người xem cỗ thi thể này, vô cùng quỷ dị."

Tần Thành ngồi xuống, yên lặng kiểm tra: "Kỳ quái, rốt cuộc là dùng chiêu thức gì, mới biến thân thể con người đến tình trạng này? Với lại, ra tay mạnh mẽ như vậy, mà chúng ta vừa rồi không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào."

Lão đứng dậy, dùng cánh tay bằng máy móc thô ráp của mình vuốt ve thân cây: "Vỏ cây rắn chắc như vậy cũng bị vỡ nát."

Hiện tại, trong đầu hai người chỉ có một cậu hỏi: 'Tại sao lại làm được vậy?'

"Trước tiên đừng suy nghĩ nhiều." Tần Thành thở dài: "Cha cảm thấy chúng ta đã đánh giá thấp người này. Người trung niên kia tuyệt đối đạt được cấp B. Nửa năm trước, ta có nhìn thấy nhân vật cấp B ra tay. Dùng sức một người giết cả một đội thợ săn, cực kỳ đáng sợ."

"Cha." Ánh mắt Tần Đồng sáng lên: "Hiện tại con cảm thấy, cậu bé kia chắc chắn là đồ đệ của người trung niên. Mà Dĩ Dĩ lại thích cậu bé ấy, người trung niên kia có lẽ cũng thích Dĩ Dĩ. . ."

Trước đó, Lý Thúc Đồng và Khánh Trần đều thì thầm nói chuyện. Nên hai người chỉ mới xác định Khánh Trần không phải người hầu, còn chưa xác định được mối quan hệ cụ thể giữa hai người.

Ngay tại thời điểm Tần Đồng con đang mơ mộng.

Bộp một tiếng.

Cánh tay máy móc của Tần Thành đã đập một phát lên đầu Tần Đồng. Cái vung tay khiến Tần Đồng hoa mắt chóng mặt.

Lão nhỏ giọng cảnh cáo: "Lão Tần ta dựa vào trời để kiếm cơm. Tại sao chúng ta phải rời thành phố? Không phải vì khả năng có hạn sao? Dù cho Dĩ Dĩ cả đời không gả cho ai cũng có thể vui vẻ sống. Lão Tần ta còn chưa đến mức bán con gái cầu vinh hoa phú quý."

"Nhưng Dĩ Dĩ rất thích cậu bé kia." Tần Đồng oan ức nói: "Với lại thời điểm con cưới vợ, cũng không thấy cha nói như vậy. Người chỉ nói cưới được Văn Văn, cuộc sống trên hoang dã của chúng ta sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Văn Văn là cô con gái trưởng của một bộ lạc nào đó trên hoang dã. Sau khi Tần Đồng cưới được vợ, đúng thật việc làm ăn buôn bán cũng có sự thay đổi lớn.

Bình thường các đội săn bắt buôn bán phải mất tận 4 lọ thuốc kháng sinh cho phí qua đường. Gia đình Tần Đồng chỉ phải bỏ ra 1 bình.

Chỉ có điều, Văn Văn chưa có hộ khẩu tại thành phố. Nên thời điểm cả nhà vào thành, vợ Tần Đồng chỉ có thể ở bên ngoài hoang dã chờ đợi.

Tần Thành chờ Tần Đồng nói hết mới trả lời: "Con là con cả, con không hi sinh thì ai? Với lại Văn Văn có điểm nào không tốt? Năm ngoái, lúc con bị thương, con bé đã chăm sóc con trên xe ba tháng."

"Con không nói cô ấy không tốt. Tình cảm giữa con và Hoà Văn Văn rất tốt. Cha đừng có mà đốt nhà." Tần Đồng trợn mắt lên nói.

Lão Tần nhỏ giọng xuống nói: "Chuyện Dĩ Dĩ thích cậu bé kia, là chuyện

của con bé. Chúng ta không tham gia vào, hiểu không?"

"Con hiểu rồi." Tần Đông thở dài nói: "Con cũng chỉ nói vậy thôi mà."

"Được rồi, nhanh chóng lấy mấy thùng kia trở về."

. . .

Trong khu vực cắm trại.

Tần Dĩ Dĩ lấy khăn mặt của mình, rồi nhúng vào nước nóng để giúp Khánh Trần lau sạch vết máu trên quần áo.

Áo jacket được làm từ sợi tổng hợp chống thấm, nên chỉ cần khăn mặt thấm đẫm nước lau là sạch.

Khi Tần Dĩ Dĩ định đến giúp Khánh Trần lau mặt, Khánh Trần vội vàng nhận lấy khăn rồi nhanh chóng tránh né. . .

Lúc này, Lý Thúc Đông lấy từ trong ngực Trương Đông Đản ra một cái hộp màu đen.

Sau khi mở ra, có sáu cái Lôi Thần gọn gàng nằm trong đấy.

Từ khi mới bắt đầu, sư phụ đã biết, đối phương sẽ đem Lôi Thần trả về.

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đông hỏi: "Thầy cố tình đưa Lôi Thần cho bọn họ, để bọn họ nổi máu tham tiền sao?"

Lý Thúc Đông vui vẻ gật đầu, cố giấu vẻ mặt lạnh lùng: "Sư phụ muốn đồ đệ học tập, phải có tài liệu mới được. Hành trang chúng ta mang theo quá gọn gàng, tất nhiên không có tài liệu rồi. Chỉ có thể tạo điều kiện cho tài liệu tới cửa. Bài học đầu tiên muốn dạy con, lòng người khó đoán, tiền tài không nên lộ ra bên ngoài."

Vì để có được bài học này, lão đã dùng mười mấy mạng người làm tài liệu.

Nhưng vị thủ lĩnh của Kỵ Sĩ đương thời, cũng không thèm quan tâm đến điều này.

Giống như vị trí chủ Khánh thị, dù biết cuộc tranh đoạt cái bóng tàn khốc, lại chưa từng bị đứt đoạn qua mỗi đời.

Tất cả mọi người phải học được dùng sự hung ác khi đối mặt với thế giới này.

"Nếu như tên đó cầm Lôi Thần rời đi thì sao?" Khánh Trần hỏi.

"Rời khỏi thì thôi. Một hộp Lôi Thần thôi mà, ta còn chưa để trong lòng." Lý Thúc Đồng mỉm cười nói.

Câu nói này có thể dùng bốn từ để diễn đạt: 'có tiền, tuỳ hứng' .

"Nếu vậy kế hoạch của thầy chẳng phải thất bại sao?" Khánh Trần hỏi dò.

"À, bởi vì vậy nên không có nói cho con ngay từ đầu. Nếu thất bại, ta sẽ coi như mình chưa từng có kế hoạch này." Lý Thúc Đồng tràn đầy tự tin trả lời.

Lúc này, Tần Thành và Tần Đồng cộng thêm hai người nữa vác mấy cái thùng trở về khu cắm trại. Tiếp theo, mấy người họ Tần nhanh chóng chạy vào trong rừng cây, vơ vét hết mọi vật dụng có thể sử dụng được trên mấy thi thể.

Giày có size phù hợp, quần áo mặc vừa cho nam, súng ống đạn dược.

Còn một số đồ vật kỳ lạ trên hoang dã.

Cũng không phải đám người họ Tần thiếu tiền đến mức phải mặc lại quần áo người chết.

Mà để sau này có gặp những người trên hoang dã, dùng thứ này có thể đổi

được da lông hay dược liệu.

Cái gì gọi là dược liệu, ví dụn như nhân sâm, đông trùng hạ thảo, nhung hươu,. . . Dù cho khoa học tại Thế Giới Bên Trong hơn hẳn Thế Giới Bên Ngoài, nhưng con trai luôn có một loại mê tín với các vật phẩm tăng cường.

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói với Tần Thành: "Lần này hại các người trở mặt với đám người cùng hợp tác trên hoang dã. Sau này sự việc này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống các người. Như vậy đi, sau khi các người trở lại thành phố số mười 18, hãy đến đường Xuân Lôi, khu thứ 9, tìm một người tên là Tô Hành Chỉ. Người này sẽ giúp các người xử lý tốt mọi chuyện và trợ giúp các người tìm đối tượng giao dịch mới."

"Cảm ơn ngài." Tần Thành trịnh trọng cảm ơn.

Khánh Trần nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, thầy sao đối tốt với họ như vậy. Không phải là áy náy đấy chứ? Con có cảm giác, thầy hình như biết bọn họ."

Lý Thúc Đồng gật đầu: "Tần Thành có một người anh, là bạn cũ của ta. Người đó vì ta mà chết."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 119: Báo thù?

Đếm ngược 66: 00: 00.

Sáng sớm.

Mới sáng sớm, Lý Thúc Đồng lên tiếng chào hỏi Tần Thành. Sau đó dẫn theo Khánh Trần, lẻ loi trơ trọi bước đi trên đường núi.

Khánh Trần đeo ba lô leo núi, chuẩn bị cho một lần đi xa, dường như có liên quan tới cuộc sống sau này.

Bọn họ không phải muốn rời khỏi đội ngũ, muốn tách ra đi một mình. Mà là Lý Thúc Đồng muốn dạy Khánh Trần tiết học thứ hai.

Không phải, có lẽ đây là bài học thứ ba rồi.

Bài học thứ nhất, phải quý trọng tính mạng.

Bài học thứ hai, làm sao đối mặt với thế giới này.

Chỉ có điều, bài học thứ nhất Khánh Trần tự học thành tài trên núi Lão Quân. Việc này khiến Lý Thúc Đồng không có được cảm giác tham dự.

Nên vẫn tiếc nuối.

Hai người vượt qua một ngọn núi, đi thêm 10 dặm đường núi nữa, nhưng từ đầu đến cuối Lý Thúc Đồng không hề nói nơi lão muốn đến.

"Sư phụ, con luôn có cảm giác lần này người đang chạy đua với thời gian." Khánh Trần bước đi trên đường núi, bình tĩnh nói ra: "Từ lúc ngài phát

hiện con còn sống từ Thế Giới Bên Ngoài trở về, sau đó biết được con có khả năng mở ra gian ẩn, đã lập ra một kế hoạch nào đấy."

Kế hoạch lần này giống như bất chợt phát sinh, nhưng trong đó chắc chắn Lý Thúc Đồng có mục đích.

Lý Thúc Đồng giảm tốc độ nở nụ cười rồi nói: "Sư phụ cũng có chuyện cần làm. 8 năm trước, có cả anh trai Tần Thành, cùng rất nhiều người cùng ta chiến đấu. Nhưng khi đó, chúng ta thất bại, vì vậy mà ta bị giam trong nhà tù. Thật ra, ta có thể liều một phen, nhưng không ai đoán biết được hậu quả sẽ như thế nào?"

Khánh Trần không biết chuyện 8 năm trước ngài ấy nói là gì, hắn hỏi: "Vậy bây giờ thì sao? Thầy không còn lo lắng nữa sao?"

"Khi đó ta sợ, là sợ đến đời của mình Kỵ Sĩ sẽ chấm dứt." Lý Thúc Đồng nói: "Cho nên vẫn chờ đợi, cuối cùng con đã tới. Hiện tại, ta đã xác định chính xác, con chính là người ta luôn chờ. Bởi vậy có thể thả lỏng tâm trí mà đi đối mặt với thế giới kia. Không cần phải hỏi ta muốn làm gì, cuộc sống của con vừa mới khởi động, việc ta muốn làm hiện tại chỉ là đi cùng với con một đoạn đường."

"Sư phụ, cánh cửa sinh tử thực chất là gì?" Khánh Trần hỏi.

"Cánh cửa sinh tử nói ra có vẻ mông lung, nhưng thật sự vô cùng đơn giản." Lý Thúc Đồng đón ánh nắng bình mình chiếu lên người: "Đơn giản là một lần đánh cuộc. Lấy sinh mạng của mình cược cùng thế giới này. Trèo lên một ngọn núi, ngắm nhìn tuyết, tại một nơi gần bầu trời nhất, hét một tiếng thật lớn."

"Sư phụ." Khánh Trần vẫn bước đi trên con đường núi gập ghềnh: "Trước kia, tại sao người lại chọn con đường này."

Cuối cùng, hai người tới một vách núi cao mấy chục mét rồi dừng lại ở đó. Lý Thúc Đồng quay người lại nhìn Khánh Trần: "Bởi vì cuộc sống không thú vị? Hay là do yêu quý thế giới này? Trước kia suy nghĩ của ta

rất vững chắc, nhưng hiện tại đã nói không rõ ràng."

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng vù vù, Lý Thúc Đồng nhíu mày, nhặt lên một chiếc lá làm đạn, bắn tới ví trí máy bay không người lái -011 vừa mới xuất hiện ở phía bìa rừng.

Chiếc lá như tia chớp đâm xuyên qua máy bay không người lái.

Chiếc máy bay lập tức rơi xuống đất.

Khánh Trần nhìn chiếc máy bay không người lái dần biến mất, bỗng nhiên lo lắng: "Sư phụ, nơi này cách vị trí cắm trại của gia đình Tần Thành quá gần, đội săn thú sẽ nghi ngờ bọn họ phá hư máy bay của chúng không?"

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "Yên tâm, ta sẽ bảo vệ bọn họ an toàn."

Nhưng Khách Trần lắc đầu: "Sư phụ, thầy sẽ không bảo vệ được bọn họ cả đời. Thầy nhất định biết nơi đóng quân của đồng bọn Trương Đồng Đản ở đâu."

"Cách nơi này khoảng 30 cây số theo hướng bắc." Lý Thúc Đồng nói.

Khánh Trần suy nghĩ, rồi dùng dao khắc lên cây mấy dòng chữ nhỏ: "Tao ở phía Bắc chờ bọn mày, có gan tới mà ăn tao?"

Lý Thúc Đồng lặng người nhìn tên đồ đệ của mình: "Không ngờ Lý Thúc Đồng ta cũng có ngày thu tên đồ đệ âm hiểm như vậy?"

Khánh Trần đáp trả: "Sư phụ ngài cũng có kém đâu."

"Được rồi, sự việc của mấy tên con nhà giàu ăn chơi coi như xong." Lý Thúc Đồng nói với Khánh Trần: "Trí nhớ của con tốt, ta chỉ dạy một lần. Sau đó, tất cả núi sẽ do con tự trèo, những ngọn núi ấy sẽ cao hơn, nguy hiểm hơn những điều con từng đối mặt."

Lý Thúc Đồng nói xong bèn xoay người, bắt đầu trèo lên vách núi cheo leo

phía trước.

Giờ phút ấy, Khánh Trần có cảm giác, người thầy của mình trong ánh bình minh toả ra một thứ ánh sáng lan toả vạn trượng.

. . .

Khu vực cắm trại hồ Chi Tử.

Thợ lái chính đang ngồi ở ghế lái phụ bỗng nhiên cảm thấy đầu đau đớn, hét lên một tiếng. Gã cảm nhận được vật liên kết với thần thức của mình bị mất kết nối.

"Một chiếc máy bay không người lái bị phá huỷ." Gã nhẹ nhàng nói.

"Nhìn thấy hình dáng người đó không?" Một người trung nhiên đang ngồi xếp bằng trên nóc xe lên tiếng hỏi.

"Không thấy. Người này ra tay quá nhanh." Thợ lái chính giải thích: "Đối phương phát hiện ra máy bay không người lái, lập tức nổ súng, kỹ thuật bắn súng thượng thừa. Không cách nào nhận biết thân phận, nhưng có thể người này hướng về phía chúng ta."

"Được rồi, ta nói cho các vị tiểu thư, công tử tiến hành đi săn." Người trung niên đứng lên duỗi người rồi nhảy từ trên nóc xe xuống.

Thợ lái chính trẻ tuổi tỏ ra đắn đo: "Đối phương chắc chắn nhận ra máy bay không người lái -011. Đối phương có thể đoán ra đồ vật này của đội săn thú, cũng có thể bọn chúng không sợ 12 tập đoàn quân sự của Liên Bang. Nếu như vậy, bọn chúng đã có chuẩn bị."

"Không quan trọng." Người trung niên suy nghĩ rồi nói: "Lần này có Lý Y Nặc đi theo, sẽ không giống những lần trước đó."

. . .

Hơn 40 cây số về phía bắc, tại một khu vực cắm trại cực lớn, giống như một doanh trại, khói bếp không ngừng bốc lên.

Hơn 100 người tụ tập xung quanh 10 đống lửa, có người đang mài đầu đạn, có người dùng dao khắc lên hình thập tự lên đầu đạn, còn có cả người đang lau súng.

Một đám người yên lặng chờ đợi.

Mãi tới khoảng 7 giờ, mới có một đội xe việt dã từ từ tiến tới.

Từ trên xe bước xuống một người con trai, lớn tiếng nói: "Ông chủ, đám người Trương Đồng Đản không đúng hẹn về địa điểm tập kết. Đến giờ cũng không liên lạc được qua bộ đàm."

Giữa đám người, có một người đàn ông, vẻ mặt hầm hầm không nói chuyện. Mọi ánh mắt đều tập trung lên người gã.

Người đàn ông mặt đen suy nghĩ thật lâu, sau đó bỏ chiếc đùi dê trong tay ra nói: "Tìm ở hồ Chi Tử cũng không thấy sao?"

"Bên phía hồ Chi Tử có hơn 10 chiếc -011, tản ra bốn phía, nên tôi không dám lại gần. Ông chủ, tôi có nghe thấy tiếng súng bên đó, nhưng không cách nào xác định nổ ra chiến đấu hay không? ." Gã trai tráng nói: "Những tên điên của đội săn thú kia biết đâu uống nhiều quá bèn nổ súng chơi. Tôi không được chứng kiến tận mắt nên không thể nào trả lời chính xác được."

Gã đàn ông mặt đen ngồi cạnh đống lửa suy nghĩ: "Theo lý thuyết, Trương Đồng Đản thuộc loại bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, chắc chắn không dám trêu vào đội săn thú."

"Chuyện này không phải do lão già Tần Thành làm ra đấy chứ?" Một người đưa ra suy đoán.

"Không có khả năng." Gã đàn ông mặt đen lắc đầu: "Lão Tần từ trước tới nay là người ngay thẳng. Nhiều năm làm giao dịch như vậy đều vô cùng

bình yên. Còn Trương Đồng Đản thì có cái gì? Trên răng dưới. . . , làm gì mà khiến người ta tính toán."

"Nhưng Trương Đồng Đản được thành phố số 18 treo thưởng 1 vạn tiền." Có người lên tiếng.

"Một vạn tiền là quá xem trọng gã ta." Gã đàn ông mặt đen cười nhạt: "Một năm, lão Tần kiếm được không chỉ có vậy, lão ấy sẽ không làm việc ngu ngốc. Với lại, sức chiến đấu của gia đình lão Tần thuộc dạng bình thường, chỉ có mình lão Tần được sử dụng loại thuốc biến đổi gen cơ bản nhất, sẽ không có cách nào không một tiếng động giết được Trương Đồng Đản, tối thiểu phải có người trốn được về báo cáo."

"Cũng đúng, lão Tần tuy là thợ săn có kinh nghiệm, nhưng Trương Đồng Đản mang theo tận 18 người, không thể nào toàn quân bị diệt được." Người kia trả lời.

Tên trai tráng vừa mới trở về lên tiếng nói: "Chiều hôm qua, khi tôi còn quan sát hồ Chi Tử, Trương Đồng Đản đã đánh tiếng nói đã thu được đồ vật trao đổi da lông. Tôi nghĩ, giao dịch với lão Tần đã hoàn thành, cũng không đến mức phải ra tay giết người."

"Vậy sao tên đó còn chưa tập trung cùng với mày?" Gã đàn ông mặt đen hỏi.

"Tôi cũng không biết, nhưng sau đó truyền tin qua bộ đàm, cũng không thấy ai trả lời." Gã trai tráng trả lời.

Gã đàn ông mặt đen thở dài nói: "80% là bị đội săn thú bắt giữ. Tại khu vực này, lực lượng có thể bắt trọn bọn chúng chỉ có đội ngũ này."

"Ông chủ? Làm sao bây giờ? Chúng ta có nên báo thù cho Trương Đồng Đản không?"

"Báo thù? Các người có biết trong xe đội săn thú luôn có một cao thủ ẩn nấp? Mà trang bị của bọn chúng tốt hơn chúng ta rất nhiều." Gã mặt đen

đảo mắt nhìn bốn phía.

"Nhưng chúng ta có nhiều người, lại vô cùng quen thuộc địa hình. Bọn chúng đi hướng nam, chắc chắn đến Ách Tử Lĩnh, nơi đó không phải địa bàn của chúng ta sao?" Có người nói.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 120: Tự tin lên

Gã đàn ông mặt đen nhìn đám người hoang dã xung quanh đang vô cùng kích động, gã lắc đầu nói: "Chuẩn bị đến mùa đông, không thể biến sự việc nên phức tạp."

Nhưng vào lúc này, một người trẻ tuổi khoác trên vai bộ da sói nói: "Cha, người nên suy nghĩ kỹ lại chút. Một đội gồm 10 máy bay không người lái loại -011, hơn 30 chiếc xe động cơ diesel, những món đồ này còn không đáng để chúng ta ra tay sao? Bên trong đội xe săn thú chắc hẳn còn rất nhiều đồ tốt. Nếu như mang những đồ vật ấy trở về, nói không chừng trưởng lão sẽ cho chúng ta bái tế đồ đằng, lúc đó con đường Ly Hoả lại gần thêm chút nữa."

Người trẻ tuổi nói đến chuyện Hoả Đường và đồ đằng, khiến gã đàn ông mặt đen trở nên trầm tư, dường như đã có chút động lòng.

Người trẻ tuổi tiếp tục nói: "Cha, người cũng biết, đội săn thú kia toàn loại công tử bột, ăn chơi lêu lổng, làm gì có sức chiến đấu. Chỉ cần nhìn thấy nguy hiểm là chạy bạt mạng. Trước đó, lão Lưu đã đánh nhau với đám người này rồi, nếu chúng ta có được lợi thế địa hình, chắc hẳn có thể đánh một trận."

"Con nít biết gì." Gã đàn ông mặt đen nói: "Giết bọn họ, sẽ dẫn tới việc bị tập đoàn quân đội truy sát."

"Dù chúng ta không giết, quân đội cũng sẽ vây quét chúng ta." Người trẻ tuổi nói: "Hiện tại, chúng ta giết bọn chúng, sau đó di chuyển theo hướng tây, đội quân của ta biết cách di chuyển qua vùng đất cấm kỵ, còn bên phía quân đội chắc chắn bị ảnh hưởng. Rất nhanh sẽ có những trận tuyết lớn, chờ khi tuyết bịt kín vùng núi ai có thể tìm được chúng ta?"

Những năm trước đây, đội săn thú đều tiến vào vùng đất cấm kỵ săn dã thú.

Nhưng hiện giờ, như Lý Thúc Đồng đã nói, đám người này không dám bước chân vào vùng đất cấm kỵ, chỉ dám đi săn những người phạm tội tại vùng đất hoang dã.

Người hoang dã đều biết, cái đội săn thú này chỉ là hình thức, một đám thiếu gia ăn chơi bỏ tiền vào hoang dã săn người. Thật ra đám này chỉ dựa vào vật dụng khoa học tiên tiến, kèm theo đám người hoang dã sợ bị quân đội điên cuồng trả thù.

Cả trăm năm qua, săn thú vẫn duy trì hình thức này, nên đám thiếu gia càng buông lỏng cảnh giác, biến hoang dã thành vườn hoa sau nhà, cứ thế tiến hành dạo chơi.

Nhưng gã đàn ông mặt đen vẫn do dự. Lão biết con trai mình nói có phần hợp lý, có điều những năm nay lão vô cùng cẩn thận nên không muốn mạo hiểm.

Gã đàn ông mặt đen cười lạnh lùng nhìn con trai: "Bây giờ còn muốn thay ta làm chủ sao? Muốn tách ra có vẻ hơi sớm."

Người trong hoang dã chưa từng có khái niệm đoàn kết, cũng không phải ngẫu nhiên mà có loại tính cách này.

Trên vùng đất này luôn luôn phát sinh đấu tranh, tính ngỗ ngược đã được đẩy lên đỉnh điểm.

Thời điểm sư tử già đi, sẽ có con khác trẻ hơn, khoẻ hơn tiến lên thay thế.

Nếu như không phải còn có một Hoả Đường tại vùng núi tuyết kia sừng sững ở đó, chỉ sợ đấu tranh trên hoang dã ngày càng kịch liệt và máu me hơn rất nhiều.

Gã đàn ông mặt đen nói: "Chúng ta đi hồ Chi Tử kia xem tình hình thế nào, chưa hẳn việc kia do đội săn thú làm ra. Nhưng nếu thật sự là bọn họ, chúng ta sẽ không để cái chết của Trương Đồng Đản trở nên vô ích."

Đám người hoang dã trong doanh địa như bùng nổ. Bọn họ bắt đầu sắp xếp cho đám phụ nữ di chuyển vào khu vực núi lớn, dọc theo vùng đất cấm kỵ rồi đi thẳng hướng tây.

Một khi bọn họ hành động, đội quân sẽ nhanh chóng đến nơi đó tập hợp.

Thừa dịp cơn mưa tuyết ngập núi sắp tới mà lẩn trốn.

9 giờ sáng.

Gã đàn ông mặt đen dẫn đội quân hướng tới hồ Chi Tử. Tất cả mọi người cài thêm lá cây vào người, mang theo quần áo nguỵ trang, cẩn thận đi trên đường núi.

Còn chưa đợi đến lúc bọn họ tiếp cận hồ Chi Tử, đã có người phát hiện ra tiếng máy bay không người lái đang tiến lại gần.

"Tình hình thế nào? Không phải chưa tới phạm vị hoạt động của máy bay không người lái sao?" Gã đàn ông mặt đen hỏi một người bên cạnh: "Mày điều tra kiểu gì vậy?"

Người đàn ông báo tin buổi sáng cũng ngây người ra: "Nơi này cách hồ Chi Tử 10 cây số, thực sự chưa vào tầm hoạt động của máy bay không người lái. Loại máy này chỉ có tầm hoạt động 7 cây số, chắc chắn bọn chúng đang di chuyển."

Gã đàn ông mặt đen suy nghĩ rồi nói: "Hành động bất thường, có lẽ Trương Đồng Đản bứt dây động rừng. Nên bọn chúng tiến hành lục soát khu vực xung quanh."

Lúc này, bọn họ không còn nhiều thời gian để suy nghĩ. Gã ra lệnh nổ súng, bắt rụng máy bay không người lái kia.

Chỉ có điều, bọn họ còn chưa nổ súng, máy bay không người lái kia đã nhanh chóng đảo đi đảo lại, rồi bay trở về.

Trong đội săn thú, người trẻ tuổi đeo cặp mắt kính, cũng là thợ lái chính nói ra toàn bộ tin tức: "Đã tìm được, gần đây xác nhận có đám người hoang dã phục kích. Có thể máy bay lần trước do bọn họ phá hỏng. Có điều tôi không đề nghị tấn công, bởi vì đám người này khá đông, đông hơn chúng ta mấy lần, và chưa xác định được vũ khí đối phương sử dụng là gì. . ."

Lời thợ lái chính còn chưa nói hết, đã có người nhấn chân ga, hướng vị trí đám người hoang dã tiến tới.

Người trung niên ngồi cạnh thợ lái chính nhíu mày. Gã nhìn Lý Y Nặc nói: "Ngài nên cản cậu ta lại chứ?"

Lý Y Nặc ngồi yên vị trên xe, điềm nhiên như không có việc gì nói: "Buổi sáng, tôi nhìn thấy mấy tên kia chơi quá nhiều chip kích thích. Hiện tại là thời điểm chất kích thích phát tác, trời mới cản được bọn chúng. Không sao, chết một người cũng tốt, sẽ khiến bọn chúng tỉnh táo lại."

Người trung niên thở dài, sau đó chỉ đạo thợ lái chính: "Điều hết máy bay không người lái tới, toàn lực bảo vệ."

Lý Y Nặc có thể ngồi đó mặc kệ mọi chuyện, nhưng gã thì không thể làm vậy được.

Trên thế giới này, thân phận là thứ định vị quan trọng. Mình đi theo lần này với mục đích duy nhất là chùi đít. Còn đám công tử, tiểu thư sẽ không để ý đến nguy hiểm, càng không thèm quan tâm nguy hiểm là gì.

. . .

Thời điểm Khánh Trần và Lý Thúc Đồng đến nơi cắm trại, mọi người đã dọn dẹp tất cả đồ đạc chất lên xe.

Tần Dĩ Dĩ phát hiện, trên quần áo Khánh Trần toàn là bụi bẩn, giống như vừa lăn qua lăn lại trên mặt đất vậy.

Cô tò mò hỏi: "Các người vừa làm gì vậy?"

Lý Thúc Đồng cười cười: "Cháu cho ta hai quả táo, ta sẽ nói cho nghe."

Tần Dĩ Dĩ làm mặt xấu: "Lớn như vậy còn lừa trẻ con ăn táo, không biết xấu hổ."

Dù nói như vậy, nhưng cô bé vẫn lấy hai quả táo trong túi ra. Quả lớn cho Khánh Trần, quả còn lại cho người không biết xấu hổ là Lý Thúc Đồng.

"Đấy, giờ chú có thể trả lời được rồi." Tần Dĩ Dĩ nói.

Lý Thúc Đồng không hề tức giận. Lão tươi cười hớn hở trả lời: " Chú dạy thằng bé cách leo núi."

"Leo núi còn phải dạy sao?" Tần Dĩ Dĩ nghi ngờ.

Khánh Trần nói: "Cách leo núi thầy ấy nói khả năng không giống với em tưởng tượng."

Một vách núi dựng đứng 90 độ, tay không leo lên.

Đây là việc không phải ai cũng dám làm.

Trên vách đá, nơi để bám vào chỉ là một cái khe nhỏ, có khi nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được.

Mặc dù, Khánh Trần đã nhớ như in từng động tác Lý Thúc Đồng đã làm, nhưng nhớ là một chuyện, đến khi tự mình làm lại là chuyện khác.

Hiện tại, hắn còn chưa biết cánh cửa sinh tử là gì, chỉ biết mình phải leo được lên được một ngọn núi cao chót vót.

Sau này, còn phải ngắm nhìn trận tuyết rơi, cuối cùng đến một nơi gần bầu trời nhất thoải mái hò hét.

Khánh Trần nghĩ đến đây, cảm giác được cuộc sống tiếp theo của mình thật sự đáng mong chờ.

Mọi người còn đang nói chuyện, tại một chỗ xa xa trong núi, vang lên tiếng nổ lớn.

Âm thanh ấy quanh quẩn trong rừng núi, cộng hưởng, khiến từng đàn chim khiếp sợ bay loạn xạ cả lên.

Vị trị của bọn họ và Tần Dĩ Dĩ bị chắn bởi một ngọn núi, nên không nhìn thấy rõ chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy từ phía Tây, từng đàn chim bay lên kín cả bầu trời. Bọn chúng không ngừng bay về phía Đông.

Khánh Trần suy nghĩ, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, chuyện này có phải do chữ con khắc trên cây gây ra phải không?"

Lý Thúc Đồng nói: "Tự tin lên. Khẳng định chuyện này dính líu đến con."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 121: Đội xe gia tộc Thần Đại

"Dọn xong đồ đạc rồi, chúng ta xuất phát thôi. Chẳng biết tại sao, nơi này xuất hiện hai nhóm đánh nhau." Trần Thành lo lắng nói.

Lão nghe được từng âm thanh chiến đấu, trong lòng lo lắng không yên.

Lão biết, trên mảnh đất này, chỉ có hai nhóm người có thể làm ra trận chiến này: Là đội săn thú và ông chủ Trương Đông Đản.

Có điều lão suy nghĩ mãi cũng không ra, tại sao bọn họ lại đánh nhau?

Trần Thành nhìn Lý Thúc Đông và Khánh Trần, cuối cùng không thể nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Sáng sớm hai người đã lên núi, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không? Ví dụ. . ."

Lý Thúc Đông: "Không có."

Khánh Trần: "Không có."

Trần Thành khó chịu mà không biết làm sao, mình còn chưa nói rõ chuyện gì, hai thầy trò nhà này đã vội vàng phủi sạch quan hệ.

Nếu cuộc chiến bên kia núi không dính đến hai người này, lão sẽ đi đầu xuống đất.

Lúc này, Lý Thúc Đông nói với lão: "Lão Trần, anh giúp hai người bọn tôi tìm một bộ quần áo sạch sẽ chút. Theo tôi, quần áo Trần Đông có lẽ chúng tôi mặc vừa đấy."

"Vì sao muốn thay quần áo?" Tần Thành phân vân.

"Dù sao mặc trên người bộ jacket quá dễ nhận ra." Lý Thúc Đồng mỉm cười nói: "Với lại trông không giống người hoang dã."

Da đầu Tần Thành có chút tê tê, không phải vì hai người vừa gây ra chuyện bị người ta nhìn thấy, nên mới muốn nhanh nhanh thay quần áo để không bị phát hiện ra?

Lão nhanh chóng tìm được hai bộ quần áo, sau đó chỉ huy những người khác chuẩn bị xuất phát.

Một lát sau, Khánh Trần mặc bộ quần áo mới bước ra, vừa đi vừa hỏi: "Sư phụ, ngài lại có dự định mới sao?"

"Đúng, ta chuẩn bị dạy con tiết thứ 4." Lý Thúc Đồng cũng vừa thay quần áo xong bèn lên tiếng trả lời.

Đột nhiên Khánh Trần có cảm giác mình bị nhìn trộm, hắn vội quay đầu lại đã nhìn thấy Tần Dĩ Dĩ cuống quít chạy trốn.

Hắn cầm quần áo vừa mới thay ra hỏi: "Sư phụ, tiết thứ 4 này có nội dung là gì?"

"Dạy con làm cách nào trở thành một thợ săn?" Lý Thúc Đồng trả lời.

"Con mồi là gì?" Khánh Trần hỏi tiếp.

"Chẳng phải chút nữa con sẽ biết sao?"

Hai người chôn bộ quần áo jacket vào trong đất. Trừ bàn ghế, Lý Thúc Đồng vẫn yêu cầu mang theo, hai người chỉ giữ lại những vật phẩm cần thiết.

Chôn dưới đất còn có quyển sách dạy dưỡng sinh nặng trịch kia nữa.

. . .

Hai chiếc xe bán tải lại tiếp tục hành trình trên đường quốc lộ.

Rất nhanh hai ngày thời gian trôi qua.

Đếm ngược 16: 00: 00.

Mặc dù Thế Giới Bên Trong và Thế Giới Bên Ngoài, có các thành phố đối xứng với nhau. Nhưng diện tích Thế Giới Bên Trong lớn hơn Bên Ngoài rất nhiều.

Nếu tại Thế Giới Bên Ngoài, một chiếc xe hơi dọc theo quốc lộ đi tầm ba ngày, đã bước ra khỏi khu vực một tỉnh.

Mà theo Khánh Trần quan sát, hắn vẫn ngồi yên lặng trên chiếc xe bán tải đếm từ cột mốc '235 số 18' đến '644 số 18', chứng tỏ mọi người còn chưa ra khỏi khu vực thành phố số 18 quản lý.

Qua điều này, hắn hiểu ra rằng, bản đồ Thế Giới Bên Trong vô cùng lớn.

Lúc này, Lý Thúc Đồng, Tần Dĩ Dĩ, Tần Đồng đang ngồi trong thùng xe đánh bài Tú lơ khơ.

Bọn họ đã mời Khánh Trần, nhưng Lý Thúc Đồng không cho hắn chơi. Theo Lý Thúc Đồng giải thích, không muốn chơi cùng với người sử dụng hack.

Mọi người gọi trò chơi này là 'Chống Độc Quyền', quy tắc gần giống trò chơi Đấu Địa Chủ.

Lý Thúc Đồng dùng Lôi Thần làm thẻ cược, mỗi lần thua sẽ trả cho Tần Dĩ Dĩ một cây. Còn Tần Dĩ Dĩ dùng quả táo làm thẻ cược, thua một ván mất một quả.

Chỉ nửa giờ sau, Tần Dĩ Dĩ đã mất hơn 30 quả táo trong ba lô của mình.

Lý Thúc Đồng cũng không nể nang gì, thật sự có ý định ăn hết táo của cô bé, đã dám chơi thì dám chịu.

Khánh Trần không còn gì để nói, không ngờ sư phụ của mình chơi trò chơi mà máu ăn thua cũng nặng như vậy.

Cùng đồng hành với thầy của mình, hắn nhận ra sư phụ mình càng giống một thiếu niên tính cách thích làm gì thì làm.

Khánh Trần nhìn thấy cô bé thua đến mức sắp khóc, vội cầm lấy những lá bài trên tay cô, nhìn sư phụ nói: "Đánh, tiếp tục."

Vẻ mặt Lý Thúc Đồng đang vui vẻ bỗng trở nên nghiêm túc.

Chỉ 10 phút, Khánh Trần đã giúp cô bé lấy lại hết số táo đã t

Cô bé hoan hô, ôm đống táo vào trong ngực. Lý Thúc Đồng đau lòng nói: "Thằng nhóc nhà người? Sao giúp người ngoài đánh người nhà?"

Có điều, bề ngoài Lý Thúc Đồng tỏ ra đau lòng, nhưng bên trong lại thoải mái vô cùng.

Lão đã ở trong nhà tù kia chờ đợi 8 năm, chưa từng có ngày nào vui sướng như vậy.

Khánh Trần trả bài lại cho Tần Dĩ Dĩ, còn mình nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Lý Thúc Đồng nhìn đệ tử của mình, lão biết Khánh Trần không phải lười biếng nghỉ ngơi, mà hắn đang xem lại tất cả những bài học mà sáng sớm nay mình dạy hắn.

Thời gian không còn nhiều, rất nhanh hắn sẽ phải trèo lên đỉnh núi kia, nên không được thực hành nhiều.

Bởi vậy, Khánh Trần nhớ lại từng chi tiết, mình phải lựa chọn con đường nào? Sử dụng địa hình như thế nào? Tạo cho mình những điều kiện tốt nhất, cánh tay, chân, ngón tay cần sử dụng ra sao? Trong quá trình leo núi làm cách nào để giữ thể lực.

Đây là mọi thứ hắn phải học.

Vào lúc này, chiếc xe bán tải bỗng nhiên lắc lư.

Khánh Trần mở mắt ra nhìn, đã thấy con đường cái biến thành đường đất.

Tần Dĩ Dĩ giải thích cho hắn: "Chúng ta vừa đi hết địa phận thành phố số 18. Tiếp tục đi về hướng nam sẽ là Tam Giang, biên giới thành phố số 1. Hiện tại vị trí xe bán tải đang đi, thuộc vào khu vực chẳng thành phố nào nhận, nên không nơi nào chịu bỏ tiền ra sửa chữa. Cho nên xuất hiện tình trạng đường đật gập ghềnh như vậy."

Khánh Trần suy nghĩ, đây quả là điều hiếm thấy. Loại sự việc này tại Thế Giới Bên Ngoài sẽ không bao giờ gặp được.

Tần Dĩ Dĩ cười nói: "Nhưng vừa đến được con đường đất này, chúng ta sẽ biết khu vực cắm trại hôm nay gần đến rồi. Đây là chỗ nhà em phát hiện ra, nơi này có con suối có thể đi chân đất trên đó. Bởi vì nó quá cạn, khiến những con cá lớn ăn thịt không vào được. Khu vực đó còn có một vườn hồng rừng, mùa hè gia đình em toàn dùng nó ngâm nước, sau đó bỏ vào tủ lạnh uống dần. Quanh đó cũng không có dã thú, nhưng càng đi về phía nam dã thú càng nhiều."

Cô bé thuộc địa hình như lòng bàn tay, giống như chia sẻ niềm vui trong cuộc sống của mình.

Khánh Trần đã hiểu, đây là nơi gia đình họ Tần mỗi lần tới hoang dã đều đến, giống như thiên đường của gia đình nhỏ này.

Thế nhưng, khi bọn họ rẽ vào con đường núi nhỏ, bỗng phát hiện phía trước có một đội xe.

Khánh Trần nhìn những chiếc xe màu đen có biểu tượng núi Phú Sĩ, bèn quay qua nói với Lý Thúc Đồng: "Sư phụ, đội xe gia tộc Thần Đại."

Lý Thúc Đồng nở nụ cười, lão nhỏ giọng nói: "Con lo lắng cái gì? Sợ gặp người quen sao?"

"Con luôn có cảm giác, ngài đang chờ xem chuyện vui?" Khánh Trần tỏ vẻ nghi ngờ.

"Hai người nói chuyện gì đó? Sao lúc nào cũng thì thầm to nhỏ vậy?" Tần Dĩ Dĩ bực bội nói.

Lúc này, Lý Thúc Đồng dùng ngón tay xoa xoa chút bụi bẩn dưới đế giày, sau đó xoa đại lên mặt mình và Khánh Trần vài đường.

Giờ phút này, Tần Dĩ Dĩ đã hiểu được, suy đoán trước đó của mình không sai. Đối phương trốn ở sau cây không phải sợ lời nói của mình với mấy tên con cháu ăn chơi kia chẳng giúp ích gì. Mà hai người này sợ mình bị nhận ra, bởi vì mặt mũi hai người rất quen thuộc với đám người kia.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 122: Phiên dịch

Thời điểm hai chiếc xe bán tải nhà lão T`ần rẽ vào đường núi nhỏ, đã trông thấy đội xe gia tộc Th`ần Đại, muốn lui lại cũng không kịp nữa r`ồi.

Đêm nay là thời điểm trở v`ề, không ngờ còn phát sinh loại chuyện này.

Khánh Tr`ần không hiểu tại sao sư phụ lại phải vẽ lên mặt mình bụi bẩn.

Lúc này, hai đội xe gặp nhau, phía trước là gia tộc Th`ần Đại, dù cho sư phụ đã ẩn cư nhi`ều năm chưa chắc đã có người nhận ra. Nhưng Th`ần Đại Không Âm nhất định nhận ra mình.

Bôi lên chút vết bẩn cũng chẳng có tác dụng nào.

Lý Thúc Đ`ồng giường như đoán được suy nghĩ của hắn, lão nhỏ giọng nói: "Yên tâm đi, người nhận ra con đã v`ề phía bắc r`ồi."

Khánh Tr`ần nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tại Thế Giới Bên Ngoài, có 19 thành phố đối xứng với các thành phố Bên Trong. Nhưng trên thực tế, Liên Bang có tới 25 thành phố, trong đó có 6 thành phố bị Th`ần Đại và Lộc Đảo chia ra nắm giữ, đối xứng với 6 thành phố thuộc Hàn Quốc và Nhật Bản.

Bởi ví lý do vỏ trái đất chấn động khiến hai nhà kia nhập vào, cho nên Lý thị, Tr`ần thị, Khánh thị không chấp nhận bọn họ.

Bọn họ cứng rắn đến mức độ muốn phát động chiến tranh, giữ vững suy nghĩ muốn cưỡng ép hai nhà kia.

Mấy chục năm trôi qua, ý định phát động chiến tranh ngày càng mãnh liệt, nên mới xuất hiện việc gia tộc Thần Đại muốn kết thông gia.

Nhìn có vẻ là thông gia, nhưng bên trong là thái độ hạ thấp địa vị con gái nhà mình.

Lý Thúc Đồng nói với Khánh Trần: "Thời điểm trước đây, gia tộc Thần Đại thuộc hoàng thất trên hải đảo. Dù cho khi di chuyển tới đây đã loại bỏ chế độ phong kiến, nhưng vẫn có mấy dòng họ vẫn theo sát bọn chúng, đến bây giờ mấy gia tộc lớn đó vẫn còn, như Takahashi, Yamaguchi, Inoue. Mấy trăm năm nay, ba gia tộc đó vẫn trung thành với gia tộc Thần Đại."

Khánh Trần hỏi: "Gia tộc Thần Đại lớn thế nào?"

"Công việc làm ăn của họ trải đều các ngành nghề." Lý Thúc Đồng nói: "Có một điều rất kỳ lạ những năm gần đây, gia tộc Thần Đại trước kia lên tới vài nghìn người, hiện tại dân số ngày càng ít đi, chỉ còn lại vài trăm người."

Khi mọi người còn đang trò chuyện, Khánh Trần đã nhìn thấy phía trước những chiếc xe việt dã, đã có ảnh lửa bập bùng trước những lều vải lớn. Có vẻ như bọn họ đã chọn nơi đây làm khu vực cắm trại.

Có mười mấy người mặc vest đen đi tới đội xe gia đình họ Tần, trên tai bọn chúng còn có gắn thêm thiết bị liên lạc. Khi bọn họ bước tới, Khánh Trần còn nghe rõ tiếng quần áo ma sát với máy móc được thay thế.

Tần Thành nói vào trong bộ đàm: "Tất cả ngồi yên, không được nhúc nhích."

Đây là hành động của dân chúng thấp cổ bé họng gặp người tập đoàn, chỉ có thể làm chính là đừng nhúc nhích, cố gắng đừng chọc giận đối phương.

Hơn mười tên mặc vest đen vây quanh hai chiếc xe bán tải lại. Có một người nhìn thấy số thự tự thợ săn trên xe, bèn nói vào thiết bị liên lạc điều gì đó.

Rất nhanh, đã có người mang theo nụ cười vui vẻ tới hỏi: "Ai là đội trưởng nhóm thợ săn này?"

Tần Thành đưa tay lên: "Xin chào ngài, là tôi."

"Là như vậy, ông chủ của chúng tôi mời các vị xuống xe gặp mặt, có chuyện cần trao đổi." Người con trai mặc đồ đen tươi cười nói, giọng điệu hiền lành có phần khách sáo.

Lý Thúc Đồng xoay người bước xuống xe, vừa xuống vừa thì thầm lẩm bẩm: "Vẫn là dáng vẻ giả bộ khách sáo."

Khánh Trần yên lặng theo sát phía sau sư phụ mình. Cậu đột nhiên cảm giác được, gia tộc Thần Đại hình như đã làm mất lòng sư phụ của mình.

Khi tất cả mọi người đã xuống xe, hơn 10 tên mặc vest đen lập tức lại gần tiến hành kiểm tra hai chiếc bán tải. Thậm chí còn có người dùng dao rạch nát ghế mọi người vừa ngồi để xem bên trong có thứ gì nguy hiểm hay không.

Khi kiểm tra hoàn tất, bảo vệ của gia tộc Thần Đại dùng máy quét, quét qua bình xăng và lốp hai chiếc xe bán tải.

Tiếp theo, có người cầm máy quét cầm tay, kiểm tra tất cả mọi người.

Khi kiểm tra đến những cô gái như Tần Dĩ Dĩ, đối phương sẽ cử những bảo vệ nữ tiến hành kiểm tra.

Cho đến khi, đối phương xác định đã tịch thu tất cả vũ khí, mới tỏ ra hiền lành nói: "Thật xin lỗi, chúng tôi phải làm theo quy tắc, xin các vị đừng trách. Chúng tôi tạm thời giữ vũ khí của các người, sau này sẽ trả lại nguyên vẹn. Còn nữa, nếu đồ vật nào bị hư hại, chúng tôi sẽ bồi thương theo giá thị trường."

Thật ra, Khánh Trần cảm thấy công đoạn kiểm tra này có phần thừa thãi.

Dù sao đám bảo vệ này vô cùng mạnh mẽ. . .

Hiện tại, Khánh Trần đã hiểu lời Lý Thúc Đồng lẩm bẩm 'giả vờ' .

Lời nói đối phương tỏ ra khách sáo, nhưng lại tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt, thậm chí còn quét toàn bộ mọi người, phá hỏng ghế da.

Nói người không tôn trọng càng không phải, kiểm tra đàn bà con gái sẽ để con gái kiểm tra, cũng hứa sẽ đền bù những đồ vật bị phá hư.

Khánh Trần chưa từng giao tiếp với những người này. Hắn chỉ có cảm giác mình chẳng hiểu gì.

Hơn 10 người đi đến chỗ đống lửa, nơi này có một người trung niên mặc bộ Kimono ngồi trên một chiếc ghế dựa mềm mại, bên cạnh còn có một cô gái, đang nhìn đống lửa đến ngẩn người.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt.

Người trung niên nhìn đám người Tần Thành đi đến, lập tức đứng dậy nở nụ cười chào đón, còn thiếu nữ vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

Sắc mặt người trung niên tỏ ra nghiêm nghị, nói với cô gái: "いつまで泣くんだ. お客さんが来ているんだぞ. せめて陈氏のエリートと结婚して欲しかった, 神代空音の旦那は庆氏のゴミだ, こんな结果でも喜べ."

Lại là tiếng Nhật.

Đối phương không muốn đám người Tần Thành biết bọn họ đang nói những gì.

Có điều, thời điểm người trung niên này nói chuyện, Khánh Trần đã phát hiện ra sư phụ mình bỗng nhiên nhíu mày.

Hắn nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, ngài hiểu bọn họ nói gì sao?"

Lý Thúc Đồng liếc nhìn hắn, hờ hững trả lời: "Con đối với sự hiểu biết của ta chẳng biết quái gì."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Thế bọn họ vừa nói gì?"

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "Lão ta khuyên cô gái đừng khóc nữa. Lão nói cô gái được gả cho một người nổi bật trong thế hệ trẻ Trần thị. Còn Thần Đại Không Âm gả cho một tên phế vật, cho nên nói cô gái không việc gì phải khóc. Ít ra, cuộc sống sau này tốt hơn Thần Đại Không Âm rất nhiều."

Khánh Trần ngạc nhiên, thì ra cô gái khóc vì chuyện thông gia.

Chỉ thấy sắc mặt Lý Thúc Đồng không hề thay đổi nói: "Lão nói đệ tử của ta là phế vật, hay ta giết hết bọn chúng nhá?"

Khánh Trần chết lặng không trả lời được, hắn còn nghi ngờ không biết sư phụ nghe có hiểu thật hay không? Hay chỉ muốn kiếm cớ trả thù?

Nhưng Lý Thúc Đồng đã nói như vậy, Khánh Trần cảm giác sư phụ của mình không nói mò.

Lúc này, cô gái cũng lau nước mắt đứng dậy.

Người trung niên lên tiếng giới thiệu mình: "Chào buổi chiều, tôi gọi là Thần Đại Tĩnh Thừa, lần đầu gặp mặt mong quý vị giúp đỡ nhiều hơn."

Tần Thành chưa từng gặp phải loại tình huống này, nên vội vàng trả lời: "Ngài quá khách sáo rồi, chúng tôi chỉ vô tình đi ngang qua thôi."

Thần Đại Tĩnh Thừa nói: "Cho tôi hỏi chút, các ngài dự định đi đâu?"

Tần Thành khách sáo trả lời: "Chúng tôi nhận nhiệm vụ săn một loại diều hâu và khỉ lông vàng. Chúng tôi tìm tại phía bắc mãi không được, chỉ còn cách tiến về phía nam tìm kiếm may mắn."

Nhưng vào lúc này, có một thành viên Thần Đại mặc bộ vest màu đen đi tới, thông báo bọn bọ đã kiểm tra xong xe bán tải, phát hiện chỉ là thợ săn bình thường, không có thân phận đặc biệt nào, có thể giết.

Thần Đại Tĩnh Thừa suy nghĩ chút rồi nói: "Bởi vì chúng tôi bất chợt thay đổi lộ trình, vì thế không muốn người ngoài biết được lộ trình của chúng tôi, nên chỉ còn cách để các người vĩnh viễn ở lại nơi này."

Lý Thúc Đồng nói nhỏ với Khánh Trần: "Để ta phiên dịch lại cho con hiểu. Những lời này của gã ý nói là gã muốn chết chỗ này."

Khánh Trần kinh hãi: "Sư phụ, những lời nói tiếng Trung ấy con nghe hiểu được, không cần ngài phiên dịch lại.

Với lại người ta cũng đâu có ý này.

Hiện tại, Khánh Trần lại nghi ngờ câu phiên dịch trước đó có phải dùng để lừa hắn không?

Lý Thúc Đồng còn chưa nói gì, tại đường núi đã truyền tới tiếng động cơ âm ầm, còn kèm theo tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 123: Xã hội tuyên bố mày đã chết

Mọi việc đêm nay xảy ra quá đột ngột.

Chuyện này chưa qua chuyện kia đã tới.

Khánh Trần đoán được, gia tộc Thần Đại có chuyện bí mật cần làm, cho nên không muốn tin tức bọn họ bỗng nhiên thay đổi lộ trình truyền ra bên ngoài, đã lựa chọn giết người diệt khẩu.

Có điều, gia tộc Thần Đại còn chưa hành động đã có đội xe khác tiến tới.

Hắn cảm giác, câu chuyện đêm nay giống như một vở kịch, mà các nhân vật trong đó thống nhất với nhau tập trung lại một chỗ để diễn.

Đội xe vừa đến, bọn họ không hề có ý định tránh né gia tộc Thần Đại, hơn 10 chiếc máy bay không người lái -011 đã vây quanh khu vực cắm trại gia tộc Thần Đại, trực tiếp đưa mọi người vào tầm công kích.

Là đội săn thú.

Trên con đường núi rộng 8, 9 mét, đội xe việt dã của gia tộc Thần Đại đứng hai đầu chắn hết toàn bộ con đường.

Thật ra, bọn họ dùng cách này để phòng ngừa gia đình Tần Thành chạy trốn, mà bây giờ vô tình ngăn đường đi của đội săn thú.

Chiếc xe việt dẫn đầu đội săn thú, lớn hơn bất kỳ chiếc xe việt dã nào. Chiếc xe được bọc những miếng chắn chống va đập cứng rắn màu đen, tiếp tục tiến đến đẩy lui hết tất cả những chiếc việt dã đang chắn trên

đường.

Trên những chiếc xe của đội săn thú đều xuất hiện vết đạn, vết rách, không những thế còn ít hơn 3 chiếc so với ban đầu.

Một cô gái có thân hình vạm vỡ nhảy từ trên xe xuống, đó là cô gái tên Lý Y Nặc.

Cô nghênh ngang đi vào khu vực cắm trại của gia tộc Thần Đại, không coi Thần Đại Thừa Lĩnh ra gì: "Nếu theo kế hoạch, hiện tại các người phải trên đường đi tới thành phố số 7 chứ? Tại sao lại có mặt ở chỗ này?"

Khánh Trần đã hiểu, Lý Y Nặc đang nhắm vào gia tộc Thần Đại.

Trước đó sư phụ từng nói, Lý thị là tập đoàn mạnh mẽ thúc đẩy các tập đoàn còn lại gây chiến với Lộc Đảo và Thần Đại.

Thần Đại Tĩnh Thừa trông thấy Lý Y Nặc bèn đứng thẳng người lên, sau đó cúi đầu xuống chào: "Thì ra là tiểu thư Y Nặc, vừa mới chào nhau tại thành phố số 18 không ngờ đã có thể nhanh chóng gặp mặt như vậy."

Lý Y Nặc nhíu mày: "Ông lớn hơn tôi 20 tuổi, già như vậy rồi còn cúi đầu làm gì? Đến bao giờ gia tộc Thần Đại mới bỏ được cái chuyện phí sức này?"

Cô nói xong bèn bước lại gần đống lửa, nơi cô gái đang khóc thút thít kia: "Thật sự rất đẹp, đúng là béo thằng nhóc Trần Nhạc Du. Nếu như cô không thích Trần thị, có thể đến Lý thị của ta?"

Khánh Trần vô cùng bất ngờ, Lý Y Nặc so với tưởng tượng của hắn còn dự dội hơn nhiều.

Đám người trẻ tuổi trong đội săn thú cũng từ từ bước xuống. Tên trung niên ngay từ đầu đã lệnh gì đó cho thợ lái chính, sau đó luôn theo sát bên cạnh Lý Y Nặc, phòng ngừa trường hợp gia tộc Thần Đại gây tổn thương cho cô.

Lúc này, Khánh Trần nhìn lại sư phụ của mình. Chỉ thấy ngài ấy đang khoanh tay, thích thú xem vở kịch trước mặt.

"Sư phụ? Hiện tại chúng ta làm gì bây giờ?" Khánh Trần hỏi.

"Vội cái gì." Lý Thúc Đồng mỉm cười: "Có người đến phá đám là chuyện tốt biết bao. Cô bé Lý Y Nặc kia dù nhìn có phần vạm vỡ, nhưng làm công việc diễn xuất lại vô cùng hấp dẫn."

Lúc này, Lý Y Nặc đã ngồi lên chiếc ghế vốn dĩ thuộc về Thần Đại Tĩnh Thừa, cô ngẩng đầu lên cười hỏi: "Ông dự định đi về phía nam, tìm con trai cả phòng 4 Khánh thị, Khánh Hoài phải không? Tôi nghe nói nhà các người muốn thay đổi hôn ước với Khánh thị, không muốn Thần Đại Không Âm kết hôn với một tên không quyền không thế, lại không có chỗ dựa kia. . . Thật sự, tôi cũng chưa biết hình dáng của cái tên được tuyển chọn kia thế nào."

Thần Đại Tĩnh Thừa trả lời: "Chúng tôi chỉ vô tình đi ngang qua nơi này, phát hiện ra cảnh mùa thu nơi đây đẹp hơn rất nhiều so với phía Bắc, cho nên nán lại thưởng thức cảnh đẹp."

Thần Đại Tĩnh Thừa đã gần 50 tuổi, đứng cạnh Lý Y Nặc, trông giống như một thuộc hạ khiêm tốn đứng cạnh chủ nhân.

Chỉ có một số ít người mới biết được, phong cách giao tiếp của Thần Đại là vậy, chỉ khi chiến đấu mới để lộ ra sức mạnh thật của mình.

Lý Y Nặc dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân vào nhau: "Tôi nghe nói bản thân Khánh Hoài không đồng ý kết thông gia với nhà các người, đến cả Thần Đại Không Âm cũng không đồng ý. Nhưng các người không thèm quan tâm suy nghĩ của Thần Đại Không Âm, nên quyết định đến tận Khánh thị thuyết phục Khánh Hoài? Tôi đoán đúng chứ?"

Giờ phút này, Khánh Trần nghe được một số từ quan trọng, như Phòng 4 Khánh thị, nên đã kết nối được rất nhiều dữ liệu.

Đám tử sĩ bên trong nhà tù số 18 muốn giết hắn cũng đến từ phòng 4.

Mà lần này Lý Thúc Đồng dẫn mình ra ngoài cũng có liên hệ với con trưởng phòng 4 kia. Chuyện này có lẽ nằm trong kế hoạch của sư phụ.

Khánh Trần yên lặng nhìn sư phụ của mình.

Lúc này, Lý Thúc Đồng quay qua nhìn hắn, nhưng không hề nói chuyện.

Lý Y Nặc cười nhạt, nhìn một lượt đám người Thần Đại nói: "Đừng giở trò vặt này trước mặt tôi. Tôi vẫn phải khuyến các vị nên ngoan ngoãn quay trở về phương bắc đi thôi."

Cơ thể Thần Đại Tĩnh Thừa run run, nhưng lời nói ra khỏi miệng không hề có một chút nhún nhường: "Hiện tại ngài nói những lời này đại biểu Lý thị sao? Chỉ sợ rằng dù là gia chủ của Lý thị cũng không có quyền ra lệnh cho gia tộc Thần Đại."

Bầu không khí trong khu vực cắm trại bỗng chốc cực kỳ căng thẳng.

Đội hình gia tộc Thần Đại đã bắt đầu xếp thành đội hình chiến đấu. Sắc mặt người trung niên phía sau Lý Y Nặc không hề thay đổi, vẫn yên lặng quan sát tất cả mọi việc.

Lý Thúc Đồng nói nhỏ vào tai Khánh Trần: "Để sư phụ phiên dịch cho còn lời nói của Thần Đại Tĩnh Thừa, có ý là. . ."

"Sư phụ." Khánh Trần chân thành nói: "Thầy đừng sỉ nhục trí thông minh của con."

"Được rồi." Lý Thúc Đồng cảm thấy luyến tiếc nói.

Lý Y Nặc mỉm cười đứng dậy, lớn tiếng chỉ đạo đội ngũ săn thú đứng phía xa kia: "Đêm nay cắm trại tại đây, tiếp theo gia tộc Thần Đại đi đâu chúng ta theo đó. Dù sao, khách từ xa tới, chúng ta làm chủ cũng nên tiếp đãi thật

tốt."

Cô nói xong bèn nghênh ngang đi đến một khu đất trống.

Thời điểm Lý Y Nặc đi ngang qua đám người Tần Thành, bèn ngạc nhiên hỏi: "Các người là ai."

Tần Thành vội vàng trả lời: "Chúng tôi là đội thợ săn đi ngang qua, trước đó đã bị ngài phá huỷ mấy cái flycam, sau đó ngài con bồi thường tiền cho chúng tôi. Chúng tôi vô tình đi ngang qua thây, không ngờ gia tộc Thần Đại muốn giết người diệt khẩu."

Lúc này, lựa chọn đúng đắn nhất chính là tìm cho mình một bên đứng thành hàng.

Lý Y Nặc nhìn quanh một vòng, sau đó nở nụ cười: "Tôi nhớ ra các người rồi, không cần lo lắng đám người gia tộc Thần Đại. Các người cứ cắm trại gần chúng tôi, sau đó theo chúng tôi đi là được."

Tần Thành vội vàng đồng ý: "Vâng, cám ơn ngài."

Tần Dĩ Dĩ đứng sau đám người thở dài: "Nguy hiểm thật. May mà có đội săn thú đi tới."

Khánh Trần nhìn qua sư phụ của mình. Hắn tự nhủ với bản thân, quá nguy hiểm, suýt chút nữa đám gia tộc Thần Đại đều chết tại đây.

Lý Y Nặc ngồi vào chiếc xe của mình, từ ghế lái phụ đi vào khu vực đội săn thú.

Thời điểm chiếc xe lướt qua đám người Khánh Trần. Người bên trong bị dẫn theo kia, vẫn là bộ mặt chán nản nhìn Khánh Trần. . .

Trong vẻ chán nản ấy, còn có cả chút xấu hổ.

Rất rõ ràng, thằng nhóc kia đã nhận ra Khánh Trần.

Mấy vết bẩn trên mặt Khánh Trần chỉ để che mắt người khác, nhưng không bao giờ lừa được Nam Canh Thần.

Từ giây phút ấy, Nam Canh Thân được xã hội tuyên bố đã chết.

Mọi người thường nói, một người có ba lần phải chết, lần đầu tiên là chết do sinh lý, tim ngừng đập.

Lần thứ hai là xã hội tuyên bố đã chết.

Lần thứ ba là người cuối cùng nhớ đến mình cũng quên đi.

Nhưng có một số ít người đặc biệt, chẳng cần trải qua cái chết lần thứ nhất, đã bị xã hội tuyên bố đã chết.

Đếm ngược sắp hết, chuẩn bị trở về.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 124: Tìm nơi nương tựa

Đếm ngược 168: 00: 00.

Trong một nhà dân tại núi Lão Quân, Khánh Trần mở to đôi mắt.

Trong 7 ngày tại Thế Giới Bên Trong hắn đã trải qua quá nhiều việc, quen biết thêm rất nhiều người. Khiến cho lần trở về này, hắn có cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mơ thật dài.

Đột nhiên, hắn bị kéo ra khỏi thế giới kỳ lạ kia.

Có điều, không đợi hắn suy tư quá nhiều. Tiếng tin nhắn tại Wechat điên cuồng được gửi tới.

Khánh Trần mở điện thoại ra xem, tất cả tin nhắn đều do Nam Canh Thần gửi tới.

"Anh Trần, anh đang ở đâu? Có ở đây không, có ở đây không?"

"Anh Trần, anh hãy nghe em giải thích."

"Anh Trần, nếu em nói mình có một đứa em sinh đôi ở bên kia anh có tin không? Người anh thấy là cậu ta, không phải em?"

Khánh Trần thở dài, Nam Canh Thần có một sở trường, đó là dùng một thứ lý thuyết hão huyền nào đó để nói láo, tự lừa dối chính bản thân mình.

Nhưng nói ra, làm gì lừa được ai.

Chỉ có điều Khánh Trần nào để ý đến thằng bạn của mình. Hắn ra khỏi phòng, tìm chủ gia đình cho mượn phòng để nhờ điện thoại. Hắn cần phải gọi điện cho Nam Canh Thần.

Nhưng hắn đi được nửa đường, bỗng nhiên quay ngoắt về lại phòng.

Khánh Trần nhắn tin qua Wechat: "Vất vả rồi."

Nam Canh Thần ở bên kia đầu dây lo lắng, sắc mặt tái nhợt: "Vất vả cái gì? Anh Trần, anh nói gì em nghe không hiểu?"

Khánh Trần hỏi: "Thì ra lúc trước, mày nói có một tên cô hồn các đảng giới thiệu cho người bao nuôi là thật, không ngờ người đó lại giới thiệu mày cho Lý Y Nặc."

"Không phải anh Trần, em và Lý Y Nặc chỉ là bạn bình thường." Nam Canh Thần ở bên kia suýt nữa thì khóc thành tiếng.

Nhưng Khánh Trần đâu thèm quan tâm, hắn thay đổi chủ đề: "Được trở về bảy ngày, cố gắng mà bồi bổ nhiều vào."

Hiện giờ, Nam Canh Thần biết, mọi lời giải thích của mình đều thành công cốc.

Khánh Trần đã nhìn thấy Lý Y Nặc kéo mình vào trong lều vải, còn nhìn thấy. . .

Nam Canh Thần ỉu xìu nói: "Anh Trần, sao anh lại xuất hiện ở chỗ đó?"

Lần trở về trước, hai người đều trải qua sự kiện trên núi Lão Quân.

Khánh Trần còn cứu được cậu ta.

Từ thời điểm đó trở đi, Nam Canh Thần luôn có cảm giác mình bị xã hội tuyên bố đã chết. Dù sao, mình luôn khẳng định không phải là lữ khách thời gian, sau đó luôn luôn tâng bốc, chỉ có những 'thiên tài thật sự' mới có

thể thành lữ khách thời gian/

Nên khi trở về Lạc Thành, cậu ta chưa từng nhắn một tin nào cho Khánh Trần.

Trong suy nghĩ của tên này, chỉ cần mình im lặng, chuyện đó sẽ rơi vào quên lãng.

Nhưng cậu ta nào biết được, thời điểm mình đang 'hấp hối' lại gặp được Khánh Trần nơi hoang dã.

Khiến cậu ta thật sự chết đi.

Còn may, chỉ có mỗi Khánh Trần biết.

Lúc này, Khánh Trần nhắn tin lại: "Tao là thợ săn ở vùng hoang dã, xuất hiện chỗ đó có gì mà bất ngờ. Đội thợ săn của bọn tao có nhiệm vụ săn diều hâu và khỉ lông vàng, tìm mãi ở phía bắc chẳng được, nên đi đến phía nam tìm may mắn."

Nam Canh Thần nào biết người đứng cạnh hắn là Lý Thúc Đồng, cũng không biết hắn vừa mới nhập bọn với đội thợ săn.

Cho nên, Khánh Trần nói ra những lời này, sao mà thằng nhóc kia biết được đúng hay sai để còn nghi ngờ.

Nhưng lời giải thích này không phải dành cho Nam Canh Thần. Mà dùng để phòng ngừa có người theo dõi Wechat của hắn hoặc Nam Canh Thần.

Như vậy, từ nội dung của các đoạn tin nhắn, đối phương sẽ phát hiện Khánh Trần không xuất hiện ở thành phố số 18, đương nhiên cũng không phải tại nhà tù số 18, mà chỉ là một thợ săn ở vùng hoang dã, không có điểm nào đặc biệt.

Lý do này đủ rồi.

Ngày càng có nhiều lữ khách thời gian, số lần đi lại giữa hai thế giới ngày càng nhiều, dẫn đến ngày có càng nhiều tổ chức, sở hữu rất nhiều công cụ điều tra và theo dõi.

Thời điểm nhạy cảm thế này, Khánh Trần muốn yên lặng trở thành người bình thường là khó vô cùng.

Cố gắng che dấu mọi thứ sẽ khiến người ta càng nghi ngờ.

Nhưng có một ngày thân phận lữ khách thời gian của mình bị lộ, mình sẽ sử dụng thân phận thợ săn, cũng chính là bức tường thứ hai che dấu thân phận thực của mình.

Ít ra, cái thân phận thợ săn này sẽ không dẫn đến người ta chú ý.

Nam Canh Thần nhắn tin lại: "Anh Trần, em nhìn anh lúc đó thật sự vất vả, mặt mũi bẩn thỉu, quần áo còn có chỗ bị vá. Em nghe người ta nói, cuộc sống trên hoang dã vô cùng vất vả, mà hướng nam còn vô cùng nguy hiểm. Nếu được, anh cùng em vềthành phố số 18, em có cơm ăn sẽ không để anh chết đói đâu."

Khánh Trần trả lời: "Không cần, tao thích ăn đồăn do chính tay mình kiếm được, những đồăn ấy ăn vào mới có cảm giác ngon. . ."

"Anh Trần, nhát dao này đâm hơi sâu." Nam Canh Thần miệng đắng chát, trả lời: "Có điều, lần này trên hoang dã sẽ vô cùng nguy hiểm. Đội thợ săn của anh vô cùng nhỏ, nên càng phải cẩn thận hơn, đừng để chuyện dính đến mình."

Nam Canh Thần nhắc nhở. Thần Đại và Lý thị, một đội thợ săn tính là gì? Cố gắng đừng làm thiêu thân.

Thực tế, cách ăn mặc của Tần Thành, Tần Đông, Khánh Trần thể hiện ra một bộ phận dân chúng thấp kém, trông giống dân chạy nạn hơn.

Nên suy nghĩ của Nam Canh Thần như vậy quá bình thường.

Khánh Trần hỏi: "À mà, mày tiếp xúc nhiều với đám nhân vật lớn. Nên tao hỏi chút, gia tộc Thần Đại với đội săn thú định làm gì vậy? Lý Y Nặc nói cho mày sao?"

Thực trạng hiện tại xem ra Lý Y Nặc là người dẫn đầu đội săn thú, mà Nam Canh Thần là người đầu ấp tay gối bên cạnh cô ta, chắc hẳn phải biết không ít chuyện. . .

Nam Canh Thần trả lời: "Vốn dĩ ban đầu Lý Y Nặc không muốn tham gia đội săn thú. Theo lời cô ấy giải thích, với địa vị của bản thân mình trong gia tộc, không cần thiết phải tham gia với đám chơi bời lêu lổng kia."

"Vậy tại sao còn tham gia?" Khánh Trần tò mò.

"Hình như vô tình nhận được tin tức liên quan đến gia tộc Thần Đại. Cô ấy muốn phá vỡ ý đồ thông gia của Thần Đại, thậm chí muốn liên kết cùng với Khánh Hoài phòng bốn, giết hết đám người Thần Đại trên vùng hoang dã. Lần này, Thần Đại có kế hoạch thông gia với Khánh thị, Trần thị mà gạt Lý thị qua một bên. Nên Lý Y Nặc muốn kéo đám người trẻ có suy nghĩ ủng hộ chiến tranh về phía mình." Nam Canh Thần nói.

Khánh Trần thở dài, thằng chó này công nhận biết rõ ràng chuyện này.

Nếu không phải người cùng giường sao mà biết chính xác đến từng chi tiết như vậy.

Nam Canh Thần tiếp tục nói: "Có điều, tên thủ lĩnh phòng 4 của Khánh thị không đồng ý kết hợp với cô ấy. Người ta đang bận tranh đoạt vị trí cái bóng, nên muốn vào vùng đất cấm ky 002 để hoàn thành nhiệm vụ. Lý Y Nặc nói, loại người như Khánh Hoài, mục tiêu quan trọng nhất hiện tại chỉ có vị trí cái bóng, cho nên không muốn dính đến quá nhiều chuyện. Nhưng Lý Y Nặc dự định giúp Khánh Hoài đoạt được vị trí cái bóng, dùng điều này để thương lượng với Khánh Hoài thêm lần nữa."

Khánh Trần suy nghĩ: "Chuyện này Lý thị biết không?"

"Chắc là không biết, cô ấy vụng trộm đi làm, tiền trảm hậu tấu." Nam Canh Thần trả lời.

Hắn cảm thấy, Lý Y Nặc làm việc vội vàng, không hề giống với người được Lý thị bày mưu.

Một gia tộc đứng trên đỉnh cao của thế giới sẽ không làm việc đơn giản như vậy.

Nam Canh Thần khuyên bảo thêm lần nữa: "Anh Trần, anh không có ý định về thành phố số 18 cùng em sao? Chắc chắn tốt hơn rất nhiều so với việc ở lại hoang dã."

Khánh Trần trả lời: "Nếu một ngày nào đó, tao cảm thấy không sống nổi ở hoang dã, sẽ đến ăn nhờ ở đậu chỗ mày. Tao biết mày còn nhiều nghi ngờ, nhưng lúc nào gặp mặt anh em mình nói sau."

Nam Canh Thần trả lời: "Được."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 125: Thời đại của cơ hội

Khánh Trần biết Nam Canh Thần còn một vài chuyện cần hỏi, ví dụ như việc tại sao hắn có mặt ở núi Lão Quân? Vì sao học được cách giết người? Tại sao được gọi là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ?

Nhưng những câu hỏi đó không nên nói trong Wechat, cho nên khi Khánh Trần hoàn thành công việc nguỵ trang ở nơi này bèn chấm dứt câu chuyện.

Dù sao, chuyện này để người ngoài biết được sẽ rất phiền phức.

Tại sao hắn xuất hiện ở núi Lão Quân có thể nói được. Tại sao hắn học được kỹ năng giết người cũng có thể nói được.

Nhưng quan hệ thế nào với Lưu Đức Trụ, thì không thể cho ai biết được.

Tìm một lý do nào đó lừa dối Nam Canh Thần thì dễ, nhưng với những người thông minh ngoài kia lại không dễ như vậy.

Nhưng Khánh Trần đã chuẩn bị cho mình một con đường lui. Nếu một ngày nào đó, mọi manh mối đều nhắm vào mình, hắn sẽ khiến con rối Lưu Đức Trụ này biến mất, và tạo một vở kịch khác cho mọi người cùng thưởng thức.

Khi Khánh Trần nói chuyện với Nam Canh Thần xong, trong lòng bèn dâng lên cảm giác xúc động.

Thằng nhóc kia kiếm được cơm ăn, điều đầu tiên là muốn giúp mình, đây là tình cảm như thế nào?

Dù là ai cũng phải cảm động.

Khánh Trần lên mạng kiểm tra tin tức, nhưng bây giờ là thời điểm vừa mới trở về, dù cho một số người công bố vài tin tức tại Thế Giới Bên Trong, cũng chưa thể nhảy lên khu vực tìm kiếm hot được.

Theo lẽ thường, những tin tức ấy tầm khoảng 7 giờ sáng mới có người phát hiện, và nhanh chóng nhảy lên khu vực tìm kiếm.

Trừ khi, những tin tức do các 'danh nhân' Hà Tiểu Tiểu hay Sấm Vương đưa lên.

Chỉ có điều, hai người nổi tiếng này vẫn ở trạng thái offline.

Khánh Trần từ từ thiếp đi. Ở trên vùng hoang dã, đã mấy ngày hắn ăn không ngon ngủ không yên rồi, có thể quay về Thế Giới Bên Ngoài nghỉ ngơi, coi như là một dịp vô cùng hiếm hoi.

Nhưng lần trở về này hắn cũng không dám buông lỏng quá nhiều, bởi vì quá nhiều chuyện nguy hiểm đang chờ hắn tại Thế Giới Bên Trong.

. . .

Bệnh viện nhân dân số 3 Lạc Thành.

12 giờ 01 giây, Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân đang nằm trên giường bỗng mở mắt ra.

Giờ phút này, toàn bộ khu vực khoa ngoại, ánh sáng đèn sáng trưng, một vài bác sĩ và chuyên gia đang trực ở ngoài phòng bệnh. Bọn họ túc trực bên ngoài để sẵn sàng tiến hành chữa trị cho Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân.

Bên trong phòng bệnh đã được đặt sẵn rất nhiều thiết bị cấp cứu, nào máy hô hấp, điện tâm đồ,. . .

Phòng bên cạnh, cũng đã có rất nhiều bác sĩ phẫu thuật, họ đã hoàn thành khử khuẩn, luôn trong tư thế sẵn sàng phẫu thuật.

Mọi sự chuẩn bị hoàn tất.

Những chuẩn bị này, để phòng ngừa Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân gặp phải chuyện không may tại Thế Giới Bên Trong, khi về lập tức sẽ được đưa đi cấp cứu.

Dù sao, không một ai có thể biết trước tại Thế Giới Bên Trong gặp phải chuyện gì.

Mà hai người Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân còn có vết thương ở bụng, còn có khả năng chết ở bên kia.

Gia đình Hồ Tiểu Ngưu cực kỳ giàu có, một cái đồng hồ mấy trăm nghìn tệ cũng có thể mua dễ dàng. Giàu có đến mức độ, đưa bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất ở Hải Thành đến Lạc Thành, túc trực 24 trên 24 chờ lệnh.

So với một lữ khách thời gian như Khánh Trần, phải tự chịu đựng vết thương của mình, thì Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân ở một cấp độ khác hẳn.

Nhưng thế giới bao giờ cũng công bằng, hai người kia tại Thế Giới Bên Trong cũng không đạt được tiền tài hay quyền lực bằng hắn được.

"Nhịp tim bình thường."

"Huyết áp bình thường."

"Vết thương dưới bụng đã khép lại, tình huống rất tốt. . ."

Các bác sĩ nhanh chóng báo cáo tình hình. Đến lúc này, đám bác sĩ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tính mạng hai bạn học này không có gì nguy hiểm, hơn nữa vết thương còn hồi phục tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người.

Thực tế, sau khi sự kiện Vương Vân kết thúc. Đám lữ khách thời gian mà gia đình họ thuê đã kiếm tiền đưa bọn họ vào bệnh viện tư nhân của Khánh thị nằm ở số 7, khu ba dưỡng thương. Dù sao công nghệ chữa bệnh ở Thế Giới Bên Trong tốt hơn rất nhiều.

Đồng thời tiến hành nhắm thẳng vào tế bào máu, sử dụng các loại thuốc chứa nhiều protein, nên vết thương nhanh chóng liền lại.

Bởi vậy vết thương của họ sao mà tăng được, chỉ cần vài ngày nữa có thể xuất viện.

Đương nhiên, thời gian vài ngày chỉ là vết thương không cần chăm sóc cẩn thận, nhưng phải hạn chế trong vòng một tháng không được phép hoạt động mạnh.

Có bác sĩ còn muốn nhờ Hồ Tiểu Ngưu giúp mình tìm hiểu phương pháp chữa bệnh tại Thế Giới Bên Trong. Nhưng nghĩ lại biết gia đình bọn họ sao đồng ý được, nên không nói ra ý định này.

Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân nhanh chóng tỉnh táo lại. Cha Hồ Tiểu Ngưu là Hồ Đại Thành lên tiếng hỏi thăm: "Cảm giác thế nào? Tại Thế Giới Bên Trong không bị thêm vết thương nào chứ?"

"Không có, cảm ơn chú Hồ." Trương Thiên Chân nói.

Hồ Tiểu Ngưu nói: "Lần này việc bọn con dự định thuận lợi hơn dự định rất nhiều. Không những không bị thương còn nhận được sự trợ giúp."

"Vương Vân chết rồi sao?" Hồ Đại Thành hỏi.

"Chết rồi." Hồ Tiểu Ngưu gật đầu: "Nhưng không phải bọn con giết."

"Ồ." Hồ Đại Thành cảm thấy ngoài ý muốn.

Hồ Tiểu Ngưu kể rõ ràng mọi chuyện: "Cha, người giúp bọn con mua

chuộc tên lữ khách thời gian kia, người đó đã dẫn bọn con đi gặp Vương Vân. Nhưng cô ta đã chuẩn bị tốt hơn, dẫn nhiều lữ khách thời gian hơn chúng ta rất nhiều."

"Ừ, không nên coi thường khả năng nhà họ Vương." Hồ Đại Thành nói: "Gia đình họ Vương đó đến Hoa Nam, Hoa Trung từ rất lâu. Với lợi thế của gia đình mình, kiếm về một vài lữ khách thời gian cũng không khó. Vậy sao con còn nói việc thuận lợi?"

Hồ Tiểu Ngưu giải thích: "Lý Thúc Đồng ra tay. Lão ta trực tiếp phái người đến giết Vương Vân."

Cậu ta không nói ra cái tên Lý Đông Trạch, Hằng Xã, bởi vì Hồ Đại Thành không phải lữ khách thời gian. Cậu ta cũng không có cách nào giải thích tỉ mỉ cho cha mình nghe được.

Nhưng Hồ Tiểu Ngưu nhắc đến cái tên Lý Thúc Đồng, chỉ cần vậy thôi, Hồ Đại Thành đã hiểu phần nào.

Hồ Tiểu Ngưu đưa ra suy đoán: "Còn nghĩ, chắc là Lưu Đức Trụ vừa trở về Thế Giới Bên Trong, đã xin Lý Thúc Đồng khử Vương Vân. Qua chuyện này có thể đoán được, địa vị Lưu Đức Trụ trong lòng Lý Thúc Đồng rất cao. Không phải một người thân thiết không cách nào nhờ giết người được, mà có nhờ người ấy cũng không làm."

"Ừ." Hồ Đại Thành gật đầu.

Nhưng Hồ Tiểu Ngưu đưa ra suy đoán xoay 180 độ: "Nhưng Lưu Đức Trụ lộ ra năng lực càng lớn, con càng cảm thấy phía sau cậu ta có một lữ khách thời gian khác. Một người thiên tài đích thực, được Lý Thúc Đồng tuyển chọn."

Loại suy đoán này gần giống với suy đoán của Trịnh Viễn Đông: Một người hèn nhát, trí thông minh bình thường, sao có thể lọt vào mắt một người dẫm chân một cái có thể rung chuyển mặt đất tại Thế Giới Bên Trong đây?

Lý Thúc Đồng vì 'Lưu Đức Trụ' làm càng nhiều việc, Hồ Tiểu Ngưu càng cảm nhận được Lưu Đức Trụ không xứng đáng.

Hồ Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Cha, con tin vào phán đoán của mình. Người ở một thời đại hoà bình không cách nào tưởng được được. Những người đặt ra quy tắc tại Thế Giới Bên Trong khủng khiếp đến nhường nào đâu. Loại người này, sẽ không bao giờ vì một tên như Lưu Đức Trụ làm ra chấn động như vậy. Qua những ngày vừa rồi, con đã hiểu thêm về cách thăng tiến sức mạnh. Lần trở về trước đó, Lưu Đức Trụ đã kêu rên 5 tiếng đồng hồ, điều này chứng tỏ cậu ta đã sử dụng thuốc biến đổi gien. Mà với một người nhận được truyền thừa của Lý Thúc Đồng sẽ khinh thường dùng cách này."

Hồ Đại Thành tươi cười: "Con có suy nghĩ của riêng mình là điều vô cùng đáng quý. Mặc kệ suy đoán của con thế nào, con còn trẻ còn rất nhiều cơ hội để sửa sai."

"Cha, người ủng hộ con tiếp tục ở lại Lạc Thành sao? Con luôn có cảm giác, người phía sau Lưu Đức Trụ nhất định cũng ở Lạc Thành." Hồ Tiểu Ngưu hỏi.

Hồ Đại Thành bỗng nhiên thay đổi chủ đề: "Con trai? Con biết tại sao cha có được thành công như ngày hôm nay sao?"

"Bởi vì trí tuệ?" Hồ Tiểu Ngưu trả lời có vẻ do dự.

"Không phải." Hồ Đại Thành cười cười: "Bởi vì cha sinh ra vào thời kỳ đất nước mở ra cải cách. Cha hơn người ta chỉ một điểm, là nắm bắt được cơ hội kia."

Hồ Tiểu Ngưu vẫn chưa hiểu: "Cha, sao người lại nói đến chuyện này."

"Hiện tại, cơ hội của các con đã tới rồi." Hồ Đại Thành nói: "Một sự thay đổi phi thường gần ngay trước mắt, sự thay đổi kỳ diệu này chưa từng có từ trước tới nay. Con hãy ở lại Lạc Thành, cơ hội của con ở đây. Con

không cần tìm cách hay suy nghĩ tìm kiếm người phía sau kia làm gì. Hãy chứng tỏ giá trị của bản thân mình, hắn sẽ tới tìm con."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 126: Gấp đôi thời gian

"Ông chủ, ông chủ, alo ông chủ."

Hơn nửa đêm, Khánh Trần bị tiếng rung của thiết bị truyền tin đánh thức.

Hắn lấy máy từ dưới gối ra xem, có tin nhắn từ Lưu Đức Trụ truyền tới.

Khánh Trần bực bội, không biết chuyện gì mà nửa đêm rồi mà thằng kia còn phá đám mình?

Hắn trả lời: "Có chuyện gì."

Lưu Đức Trụ gửi tới một tin nhắn: "Tôi đã làm theo sự sai bảo của ngài. Sắp xếp lại đám lữ khách thời gian tại nhà tù số 18. Hơn nữa, người bạn lớp bên của tôi là Ngưu Tuấn Dật, đã hoàn toàn tin tưởng địa vị của tôi trong tù."

Khánh Trần trả lời lại: "Ừ."

Lưu Đức Trụ tiếp tục nhắn lại: "Hồ Tiểu Ngưu vừa mới liên hệ với tôi, nói rằng để tỏ lòng biết ơn ngài ra tay tiêu diệt nội gián, đồng ý thanh toán cho ngài hai cây vàng, còn hứa sẽ không bao giờ tiết lộ nội dung giao dịch cho người khác biết. Ông chủ, tôi thề lần này không dám tham ô một chút nào. Ông chủ cần phải tin tưởng sự trung thành của tôi, tôi tuyệt đối không dám nói láo."

Khánh Trần suy nghĩ, không ngờ Hồ Tiểu Ngưu coi Lý Đông Trạch ra tay là một lần giao dịch.

Thật sự kỳ lạ, người này giống như muốn đưa tiền cho mình, không đưa cũng có sao đâu.

Còn một câu đối phương nói 'tuyệt đối không nói nội dung giao dịch cho người khác' thật sự có một ý nghĩa khác. Kiểu như: Ngài cứ yên tâm cùng tôi giao dịch.

Khánh Trần suy nghĩ, Hồ Tiểu Ngưu đáng tin hơn Lưu Đức Trụ rất nhiều. Chờ cậu ta đến thành phố số 18, tìm cơ hội tiếp xúc thử xem sao.

Nếu xác định cậu ta không vấn đề gì, có thể mình sẽ dùng cậu ta thay cho Lưu Đức Trụ, kiếm về một người đại diện tốt hơn.

Không giống loại người như Lưu Đức Trụ, đứng ở giữa ăn chặn tiền.

Lúc này, Lưu Đức Trụ lại nhắn tới một tin: "Ông chủ, xin lỗi ngài vì nửa đêm rồi còn gửi tin. Nhưng ở chỗ tôi xảy ra chút chuyện nhỏ. . ."

"Chuyện gì?"

"Nửa đêm tôi dậy đi vệ sinh, phát hiện cạnh gối có một phong thư. . . Ông chủ, trên phong thư ấy còn có một con tem hình ác ma, tôi nhìn thôi đã thấy sợ rồi."

Khánh Trần đã hiểu, chuyện này giải thích tại sao tên này nửa đêm còn dám quấy rầy mình, thì ra là bị tem ác quỷ doạ.

Vật cấm kỵ ACE-017, tem ác quỷ.

Vật này từng xuất hiện tại chỗ Vương Vân. Khánh Trần nghi ngờ, người gửi thư chính là người từng gọi điện thoại cho tên thủ lĩnh nhóm bắt cóc.

Xâu chuỗi các sự việc lại với nhau, người này kết nối Vương Vân và đám bắt cóc lại, lập kế hoạch trên núi Lão Quân.

Chính là người chủ mưu đứng sau màn.

Một người không thèm coi pháp luật và tính mạng con người ra gì.

Khánh Trần hỏi: "Nội dung bức thứ là gì?"

Lưu Đức Trụ trả lời: "Chỉ có một câu: Chúng ta chơi một trò chơi, ai tìm được đối phương trước, thì người thua trở thành nô lệ, hì hì."

Khánh Trần nhíu mày, nội dung bức thư chẳng có gì. Nhưng hai từ 'hì hì' khiến lông tơ hắn dựng đứng cả lên.

Người bình thường chẳng bao giờ dùng loại từ ngữ này. Tên này thật sự giống một người không bình thường.

Cảm giác này. . . thật sự giống một người dùng móng tay cào nát bảng đen.

Bức thư này không phải viết cho Lưu Đức Trụ. Bởi vì muốn sử dụng tem ác quỷ, điều kiện cần là phải biết địa điểm gửi thư. Mà bức thư đã đến tay Lưu Đức Trụ, vậy rõ ràng người đó đã biết chỗ ở của cậu ta.

Bị loại người này tìm kiếm, thật sự quá nguy hiểm.

Giờ phút này, Khánh Trần cảm nhận được sự cẩn thận của mình không hề quá đáng. Sự ẩn nấp của hắn tại Thế Giới Bên Trong hay che giấu thân phận tại Thế Giới Bên ngoài đều đáng giá.

Lưu Đức Trụ hỏi: "Ông chủ, hiện tại phải làm sao?"

Khánh Trần trả lời: "Chờ tên đó tìm tới cửa rồi giết chết."

. . .

"Cởi giày ra."

Sáng sớm, bên trong căn phòng của một nhà dân, Giang Tuyết ngồi chiếc ghế trúc đối diện Khánh Trần, nhẹ nhàng nói.

Cô đang búi lại mái tóc, trên tay còn cầm theo một lọ thuốc bôi.

"Cô Giang Tuyết, chân cháu đã gần khỏi rồi." Khánh Trần cười nói: "Vết thương đã gần khỏi."

"Không được, cô phải tự mình kiểm tra lại." Giang Tuyết lộ vẻ nghiêm túc: "Thằng nhóc này, cháu đối xử với bản thân mình quá ác độc, cô không kiểm tra lại không yên tâm. Nghe cô nói, cởi giày ra nào, cô mang từ Thế Giới Bên Trong về loại thuốc bôi rất tốt."

Sau khi xảy ra chuyện trên núi Lão Quân, Giang Tuyết nhanh chóng thuê lại toàn bộ căn nhà này. Ông chủ và bà chủ đến nhà bà con ở tạm, bởi vậy cả căn nhà này chỉ có mình bọn họ.

Lúc này, Lý Đồng Vân đã buộc xong mái tóc đuôi ngựa, đang ngồi xổm trên đất nói: "Anh Khánh Trần, anh nghe lời mẹ của em đi. Mẹ em cố tình mang thuốc từ Thế Giới Bên Trong về đây, mẹ em nói thuốc này vô cùng quý giá."

Khánh Trần không còn cách nào bèn cởi giày và tất của mình ra.

Giang Tuyết ngạc nhiên: "Thật sự tốt hơn rất nhiều, tại Thế Giới Bên Trong cháu cũng bôi thuốc sao?"

"Vâng." Khánh Trần trả lời.

Thời điểm hắn và Lý Thúc Đồng đi trên đường núi, vết thương bị rách khá nhiều.

Nhưng sau đó mọi người ngồi trên xe bán tải, vết thương dần dần bình phục, đến giờ đã gần khỏi hẳn.

Giang Tuyết cảm giác có chút nuối tiếc: "Chẳng lẽ thuốc mới mua lại để không?"

"Không hề lãng phí." Khánh Trần cười nói: "Chẳng may tại Thế Giới Bên Ngoài chúng ta lại bị thương thì có thể sử dụng luôn. Dù sao, tình hình hiện tại ngày càng nguy hiểm, chuẩn bị thuốc ở Thế Giới Bên Ngoài là việc nên làm."

"Nếu vết thương của cháu đã ổn, vậy chiều nay chúng ta trở lại thành phố chứ?" Giang Tuyết nhìn Khánh Trần: "Để cô gọi một chiếc taxi, đi như vậy không cần phải đứng chờ xe bus."

"Không được rồi." Khánh Trần lắc đầu: "Cô Giang Tuyết có thể chờ thêm ở đây mấy ngày được không? Hay cô dẫn Tiểu Vân về trước. Cháu còn một vài chuyện cần xử lý ở đây, nên phải ở lại thêm mấy ngày nữa."

Với một lữ khách thời gian, khái niệm thời gian có vẻ loạn xì ngầu hết cả lên.

Rõ ràng mọi người tiến vào Thế Giới Bên Trong được 7 ngày, vậy mà Thế Giới Bên Ngoài vẫn chỉ là ngày 3 tháng10.

Vài ngày nữa mới phải đến trường.

Giang Tuyết nghi ngờ: "Cháu còn có việc tại núi Lão Quân? Vậy cô và Tiểu Vân sẽ ở lại. Mọi người đã tới cùng nhau vậy phải cùng nhau ra về. Cô không thể để cháu ở lại một mình được."

Lý Đồng Vân đứng cạnh vui vẻ ra mặt. Buổi sáng, mẹ còn nói, hôm nay trở về sẽ dẫn cô bé đến trung tâm luyện thi, tranh thủ mấy ngày nghỉ tập trung cho việc học.

Hiện tại, cô bé không cần phải đến nơi đó nữa rồi.

Cô bé nhìn Khánh Trần, tỏ ra vô cùng sùng bái hắn.

Khánh Trần nhìn Giang Tuyết suy nghĩ chút rồi nói: "Thế thì may quá, có một vài việc cần nhờ cô giúp cháu một chút."

Hắn đi đến một cửa hàng bán đồ dùng cắm trại mua mấy cuộn dây thừng. Sau đó, dùng 2 tiếng đồng hồ tìm kiếm một ngọn núi thẳng đứng cao hơn 10 mét.

Giang Tuyết vẫn chưa hiểu gì, hỏi: "Tiểu Trần, cháu định làm gì vậy?"

"Cháu trèo lên trên." Khánh Trần ngẩng đầu quan sát vách núi. Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, tại Thế Giới Bên Trong mình không còn thời gian để tiến hành luyện tập nữa rồi.

Lý Thúc Đồng, sư phụ của hắn chưa hề lo lắng chút nào. Lão luôn có cảm giác, nếu đưa cậu học trò của mình tới lằn ranh giữa sự sống và cái chết, lúc đó kỳ tích sẽ xuất hiện.

Sư phụ của mình có vẻ như suy nghĩ hơi xa.

Nhưng Khánh Trần không muốn ngài ấy thất vọng. Dù cho hắn sở hữu khả năng về ký ức, có thể không ngừng phân tích, ghi nhớ hoàn toàn động tác Lý Thúc Đồng đã dạy cho hắn. Nhưng nếu không cho hắn luyện tập, hắn nhất định không làm được.

Tuy nhiên may mắn là, hắn có gấp đôi thời gian so với người bình thường.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 127: Sống nương tựa vào nhau

Ngọn núi thẳng đứng hơn 10 mét.

Khánh Trần đưa cho Giang Tuyết một đầu dây thừng, để cô đi đường vòng lên đỉnh núi.

Hắn buộc đầu dây kia vào ngang hông mình, phòng trường hợp chẳng may trong quá trình leo núi.

Độ cao này tương đương với một toà nhà sáu bảy tầng, chẳng may ngã xuống không chết cũng tàn phế.

Trên đỉnh núi không có một cái cây nào. Giang Tuyết chỉ còn cách buộc đầu dây ngang hông mình, sau đó đào một cái hố để giữ cho mình không bị kéo xuống. Dùng cách này mới đủ sức giữ cho Khánh Trần nếu chẳng may trượt tay không bị ngã xuống.

Khánh Trần còn chưa leo lên. Cô đã cầm thật chặt đầu kia đoạn dây thừng, chỉ cần có chuyện không may cô sẽ giữ thật chặt, làm vậy sẽ khiến Khánh Trần không bị chấn thương.

Với lại, cô làm như vậy sẽ tránh trường hợp khi Khánh Trần hạ xuống, cô bị kéo theo.

Khánh Trần đứng yên lặng nhìn vách núi trước mặt, bình tĩnh nhìn lên.

Hắn từ từ nhớ lại từng hành động, từng lời nói của sư phụ.

"Từ phía xa nhìn vào vách núi sẽ cảm nhận nó là một khối hoàn chỉnh,

không có gì bấu víu. Nhưng thời điểm con đến gần nó, sẽ thấy những đường vân chằng chịt trên đó."

"Giờ phút ấy, con sẽ cảm nhận được nó giống như những đường vân trong lòng bàn tay của một người đá khổng lồ."

"Đó là con đường tắt để con tiến gần đến bầu trời."

"Đó là con đường thế giới tạo cho con đi, dù chưa từng có người nào đi qua."

Vách đá trước mặt Khánh Trần bỗng nhiên biến thành các khối hình học. Hắn thấy được nơi có hòn đá nhô ra, còn có những khe hở do tự nhiên tạo thành.

"Lúc ấy, con chỉ cần biến bàn tay, cánh tay, bàn chân, đôi chân thành những thứ máy móc mạnh mẽ nhất. Con hiểu rõ chúng, điều khiển được chúng theo ý của mình."

"Lúc này, đường lên trời sẽ thuộc về con."

Khánh Trần hít một hơi thật sâu, dùng ngón tay của mình nắm lấy tất cả những chỗ mình có thể bám vào, từ từ leo lên đỉnh núi.

Hắn đặt những lời dạy bảo của sư phụ thành kiến thức và kinh nghiệm của mình.

Ký ức, tài năng, sức mạnh là những thứ Khánh Trần có.

Nhưng bỗng nhiên hắn nhận ra, muốn tới nơi gần với bầu trời nhất, còn cần thêm một chút may mắn nữa.

Thời điểm Khánh Trần leo đến nơi cách mặt đất 10 mét. Một viên đá trên vách núi bỗng nhiên không còn chắc chắn, cậu bé nhíu mày lại, tư thế vốn dĩ tạo hình tam giác của cậu đang ổn định lại bị phá vỡ.

Hắn có thể cảm nhận được, rất nhanh mình sẽ rơi từ trên vách đá xuống.

Cảm giác mất đi trọng lượng ấy, khiến Khánh Trần cảm nhận được cái chết ngay trước mặt.

Giờ phút ấy, đoạn dây thừng buộc ngang hông đã phát huy tác dụng của nó, giữ Khánh Trần lơ lừng trên không.

Giang Tuyết đứng tại đỉnh núi, cắn răng dùng sức kéo dây thừng, từng chút từng chút một thả Khánh Trần xuống dưới đất.

Đoạn dây thừng bên hông, đoạn dây trong lòng bàn tay được giữ vô cùng chắc chắn.

Lúc này, Khánh Trần nhớ lại từng cảm giác vừa mới xảy ra, hắn nhận được một kinh nghiệm mới: Có đôi khi thế giới này sẽ lừa dối bạn, nhìn qua sẽ thấy viên đá vô cùng chắc chắn nhưng bỗng nhiên lại biến thành lỏng lẻo.

Những chuyện này thế giới sẽ chẳng quan tâm, nên điều mình có thể làm ngoài cẩn thận ra vẫn là cẩn thận.

Khánh Trần nhìn lòng bàn tay của mình, ngón tay đã bị cứa đứt, máu đã bắt đầu chảy ra, chỉ cần chạm vào sẽ thấy đau nhức vô cùng.

Giang Tuyết đứng trên đỉnh núi hô to: "Tiểu Trần, không sao chứ?"

Khánh Trần cười cười: "Cám ơn cô Giang Tuyết. Cháu không sao, chúng ta tiếp tục."

Thời gian chỉ còn mấy ngày. Trong những ngày ấy, Khánh Trần thử một lần, thất bại một lần. Sau đó đứng dưới, nhớ lại những lần thất bại đó, rồi tiếp tục leo lên đỉnh núi dựng thẳng đứng kia.

Đôi bàn tay của hắn bị rách đến không thể nào rách hơn nữa rồi, nhưng Khánh Trần không quan tâm, tiếp tục miệt mài huấn luyện.

Từ phía xa nhìn lại, vách núi vốn dĩ màu trắng, qua mấy ngày luyện tập đã xuất hiện vệt đỏ mờ mờ, đó là do máu trên tay của cậu bé chảy ra.

Nếu không có loại thuốc đặc biệt mà Giang Tuyết mang về, có lẽ Khánh Trần đã không thể nào chịu nổi cường độ luyện tập như vậy.

Thời gian 5 ngày, mỗi ngày Khánh Trần đều luyện tập leo vách núi. Nếu cơ thể quá mệt mỏi thì lại nằm dưới chân núi nghỉ ngơi. Hắn chờ Lý Đồng Vân hay Giang Tuyết mua đồ ăn cho, ăn no lại tiếp tục luyện tập.

Ngày mai, mùng 8 tháng 10, chuẩn bị đến ngày khai giảng, nhưng Khánh Trần cảm thấy mình vẫn chưa luyện tập đủ.

Nếu như không phải hắn lo lắng xin nghỉ sẽ bị người ta để ý. Có lẽ, hắn sẽ tiếp tục ở lại luyện tập trên núi Lão Quân hai ngày nữa, cho đến khi đếm ngược về không.

Giang Tuyết hỏi Khánh Trần: "Tại sao cháu phải luyện tập leo núi bằng tay không?"

Khánh Trần trả lời: "Bởi vì một khi leo lên đỉnh núi, sẽ mở ra một cuộc sống mới khác biệt hoàn toàn."

Trèo qua đỉnh núi cao, chính là cánh cửa sinh tử đầu tiên Khánh Trần phải đối mặt.

Giang Tuyết không hỏi thêm nữa.

Với cô, chỉ cần việc Khánh Trần làm, cô sẽ dùng hết sức của mình giúp đỡ.

Mỗi một ngày huấn luyện, cô đều dùng băng gạc và cồn, rửa vết thương trên tay Khánh Trần, cẩn thận từng li từng tí, lấy hết những bụi bẩn bên trong vết thương ra.

Sau đó dùng thuốc thoa lên vết thương.

Thuốc có tác dụng trong vòng 6 giờ, đúng 12 giờ đêm cô sẽ giúp hắn thoa lên một lần nữa.

Đêm ngày thứ năm, Lý Đồng Vân thấy mẹ mình còn chưa ngủ, vẫn nằm trằn trọc trên giường giống như đau thương chuyện gì đó.

Cô kéo áo Giang Tuyết lên, bỗng nhiên nhìn thấy phía lưng mẹ mình, nơi dây thừng buộc vào, đã xuất hiện một vòng đỏ. Nhiều chỗ phồng rộp có cả bóng nước, có vài chỗ còn rướm cả máu.

Mỗi lần Khánh Trần ngã xuống, là phần eo của cô cũng bị thương.

Lý Đồng Vân đau lòng hỏi: "Mẹ, mẹ có đau lắm không? Mấy ngay nay sao người không nói với con."

Giang Tuyết cười cười: "Không sao đâu Tiểu Vân."

"Người mang thuốc từ Thế Giới Bên Trong vẫn còn chút, con đến chỗ anh Khánh Trần lấy thoa cho người." Lý Đồng Vân định đi lấy thuốc về.

Giang Tuyết ngăn cô bé lại: "Không được, hôm nay nay anh con chảy rất nhiều máu, trên thân thể cũng bị trầy da. Đêm mẹ còn phải thoa cho anh ấy thêm lần nữa. Thuốc mẹ mang về còn thừa không nhiều, chỉ đủ dùng cho một người, chúng ta không nên kéo chậm tiến độ của anh ấy, con biết không?"

Mắt Lý Đồng Vân đã đỏ lên: "Nhưng mẹ cũng bị thương mà, nhìn qua đã thấy rất đau rồi."

"Mẹ biết mình thế nào mà." Giang Tuyết cười: "Chút bị đau này đáng là gì, với lại chỗ mẹ xuyên qua cũng không có nguy hiểm gì. Anh Khánh Trần của con hiện tại quá khó khăn, anh ấy bị thương nhiều chỗ như vậy, mà hiện giờ chỉ có mẹ và con mới giúp được đứa bé ấy."

Lý Đồng Vân không đồng ý cách nói này: "Con cũng thương anh Khánh Trần, nhưng nếu anh ấy biết việc này nhất định sẽ không đồng ý."

Cô bé nói xong chuẩn bị bước xuống giường nói cho Khánh Trần nghe chuyện này. Giang Tuyết vội vàng nắm chặt tay cô bé lại.

Giang Tuyết nghiêm túc nói: "Con không được nói chuyện mẹ bị thương cho anh Khánh Trần nghe biết không? Nếu đứa bé ấy biết mẹ cũng bị thương, nhất định sẽ không đồng ý thoa thuốc."

Giang Tuyết nhẹ giọng khuyên bảo: "Chúng ta có thể giúp anh Khánh Trần của con làm việc đã rất vui vẻ rồi. Chúng ta không thể để mọi việc cho mình anh con gánh vác được, có đúng hay không?"

"Vâng." Cuối cùng Lý Đồng Vân cũng bỏ đi ý định của mình.

Hai người không biết rằng, Khánh Trần đã đứng lặng từ lâu bên ngoài cửa. Hắn dự định đến bàn về việc đi lại sáng ngày mai, thế mà lại nghe được đoạn nói chuyện này.

Cánh cửa gỗ nho nhỏ trong nhà dân cũng không có tác dụng cách âm.

Khánh Trần ngây người ra tại chỗ. Hắn bỗng nhiên cảm giác được, trong thế giới rộng lớn mênh mông này có người cho hắn nương tựa vào.

Hắn cảm nhận được thứ tình cảm ấm áp mà đã lâu hắn chưa có được.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 128: Sóng yên biển lặng

Đếm ngược 41: 20: 00.

Sáng sớm, Khánh Trần, Giang Tuyết và Lý Đồng Vân cùng nhau bắt chuyến xe bus đầu tiên về thành phố.

Hiện tại, Giang Tuyết đã bị sa thải khỏi vị trí giáo viên mỹ thuật, nhưng Khánh Trần và Lý Đồng Vân vẫn phải tiếp tục đi học.

Thật ra, Giang Tuyết rất thích công việc của mình, nhưng thân phận lữ khách thời gian của cô gây ra quá nhiều sự chú ý. Bởi vì hai cánh tay lúc nào cũng đeo bao tay dễ khiến người ta xì xào bàn tán.

Loại cảm giác ấy vô cùng khó chịu.

Tại Thế Giới Bên Trong, phòng khám của cô còn chưa mở cửa kinh doanh, nhưng do tập đoàn Lý thị nhập cổ phần nên cô vẫn có dư giả tiền sinh hoạt, không những thế còn tích cóp đổi qua vàng mang về Thế giới bên ngoài nữa.

Tới bây giờ, Giang Tuyết vẫn chưa đủ khả năng tự mình mở cửa phòng khám. Thiết bị thay đổi, với lại cái nghề sửa chửa, thay thế máy móc này không phải dễ dàng học được. Muốn trong thời gian ngắn học nghề này là không thể.

Cũng may, Lý thị gửi đến một nữ giáo viên thật sự xuất sắc. Không chỉ dạy cô kiến thức thực hành, mà có những thời điểm khách hàng nằng nặc đòi vào khám cũng giúp cô kiểm tra, cũng như giúp cô thay thế máy móc.

Tiền lương giáo viên là do Lý thị trả. Hiện tại dù cho Giang Tuyết mặc kệ thì phòng khám cũng có thể tự kinh doanh tốt. . .

Nhưng Giang Tuyết là người ham học hỏi, tại Thế Giới Bên Trong cô chưa từng lười biếng.

Cô cũng muốn mình nhanh chóng học được nghềnghiệp này, như vậy mình mới có thể trở thành một người có ích.

Trên chuyến xe bus hiện giờ chỉ có ba người Giang Tuyết. Bởi vì vụ án bắt cóc, nên núi Lão Quân chẳng còn một du khách nào, mà chuyến xe bus đầu tiên bao giờ cũng ít người.

Khánh Trần nhớ tới một việc. . . Hắn còn một vài câu tiếng Nhật chưa dịch ra.

Hắn mở phần mềm dịch thuật. Đầu tiên nhớ lại lời của Thần Đại Không Âm nói với hắn, rồi nói lại từng câu từng chữ.

Kết quả từ phần mềm dịch gửi tới, là lời từ biệt của Thần Đại Không Âm với hắn, cũng mong hai người có thể gặp lại nhau lần nữa.

Khánh Trần tiếp tục nhớ lại lời nói của Thần Đại Tĩnh Thừa: いつまで泣くんだ. お客さんが来ているんだぞ. せめて陈氏のエリートと结婚して欲しかった, 神代空音の旦那は庆氏のゴミだ, こんな结果でも喜べ.

Phần mềm dịch thuật hiện ra: Hiện tại chú cần cháu đứng dậy tiếp khách. Ít ra cháu còn được gả cho một người nổi bật trong thế hệ trẻ Trần thị, còn hơn Thần Đại Không Âm bị gả cho một tên phế vật, với cháu mà nói đã là kết quả rất tốt rồi.

Khánh Trần bó tay, không ngờ vị sư phụ của mình có thể nghe hiểu Tiếng Nhật. Thầy ấy cũng không hềlừa dối mình.

Nghĩ lại cũng đúng, Thần Đại Tĩnh Thừa nói 'Tôi muốn diệt khẩu', Lý Thúc

Đồng dịch ra là 'tên đó muốn chết ở đây', ý nghĩa hình như chẳng khác nhau gì. . .

Sư phụ phiên dịch, vẫn tính là thật thà.

Lý Đồng Vân ngồi ở hàng ghế sau, nhẹ nhàng nhổm lên nói vào tai Khánh Trần: "Anh Khánh Trần, anh lẩm bẩm cái gì thế?"

"Không có gì." Khánh Trần trả lời.

Khi xe bus tiến vào nội thành Lạc Thành, Khánh Trần không về nhà mà đến thẳng trường. Thời điểm hắn bước vào lớp học, đã nhìn thấy Nam Canh Thần.

Nam Canh Thần cũng nhìn thấy Khánh Trần. Nhưng phản ứng đầu tiên của cậu ta không phải chào hỏi, mà là dùng hai tay che lấy mặt. . .

"Được rồi, được rồi." Khánh Trần tức giận nói: "Có chút chuyện cũng không lớn lắm, mà chỉ có mình tao biết còn ai biết nữa đâu. Hai ta cũng đâu xa lạ gì, yên tâm đi, tao không nói chuyện này cho người khác biết đâu."

Nam Canh Thần xấu hổ, bỏ đôi bàn tay ra khỏi mặt, nói một cách giả dối: "Tao có chuyện gì? Anh Trần, anh nói gì em không hiểu?"

Khánh Trần thở dài: "Tao biết mày xấu hổ, nhưng không cần nhạy cảm đến vậy chứ?"

"A. . ?" Nam Canh Thần nhíu mày: "Vịt là gì? Tao không phải là vịt?"

Khánh Trần: ". . ."

Hắn chẳng thèm quan tâm thằng này nữa, mà mở điện thoại ra bấm vào khu vực tìm kiếm.

Có một tin tức khá thú vị: Lần nghỉ quốc khánh này có một điều khác biệt,

những nơi mà mọi người chọn đến chính là 19 thành phố xác nhận có xuất hiện lữ khách thời gian 'được tham gia Open Beta' . Số lượng khách cực kỳ lớn.

Còn có một tin tức nữa. Có một người con trai sau khi xảy ra sự kiện xuyên việt, cuối tuần nào anh ta cũng đến thành phố có xuất hiện 'lữ khách thời gian' . Anh ta cũng không có tiền, chỉ có thể ngủ tại quán nét. Anh ta cứ chờ đến lúc chuẩn bị phải làm việc mới bắt xe trở về nơi làm việc của mình.

Đương nhiên, trừ những người không có tiền phải làm cách đó ra, có rất nhiều đến định cư ở 19 thành phố được xác định.

Khánh Trần mở group chat của nhóm bạn học cấp 2 ra xem. Trường học của đám bạn ấy hầu hết đều có học sinh chuyển trường.

Thế giới này diễn biến theo đúng dự đoán của Khánh Trần. 19 thành phố 'có thể tham gia Open Beta', sẽ ngày càng tấp nập.

Hắn mở ra một tin tức khác.

Lần trở về này, hiếm thấy là Hà Tiểu Tiểu không đăng lên bài giới thiệu nào. Anh ta chỉ đăng lên một tin tức ngắn, thông báo gần hoàn thành các căn cứ điểm, rất nhanh lữ khách thời gian có thể tiến vào giao lưu tin tức.

Đến lúc đó, ai muốn vào trong nhóm, nhất định phải được kiểm tra. Chỉ khi bọn họ xác định được thân phận lữ khách thời gian mới có tư cách vào trong nhóm.

Lúc này, Khánh Trần lộ vẻ ngạc nhiên: "Ồ, Vương Vân và Bạch Uyển Nhi đâu?"

Nam Canh Thần nhỏ giọng nói: "Anh Trần, anh không nghe gì sao? Hình như Vương Vân chết rồi, còn Bạch Uyển Nhi cũng đã chuyển trường."

Khánh Trần ra vẻ giật mình: "Chết rồi?"

"Ừ, Vương Thiên Chân lớp bên có nói, Vương Vân chết trong tay nhân vật lớn tại Thế Giới Bên Trong." Nam Canh Thần trả lời: "Còn có người nói, gia đình họ Vương sẽ trả thù. Anh Trần yên tâm, tao tuyệt đối không nói tin tức mày bắn gãy hai chân cô ta đâu. Bí mật này dù tao vào trong mộ cũng không cho người khác biết, nó còn quan trọng hơn cả bí mật của tao."

"Vậy sao Bạch Uyển Nhi phải chuyển trường?" Khánh Trần hỏi.

"Anh Trần, chắc anh không đọc tin nhắn bên trong nhóm phải không? Cô ta chào tạm biệt mọi người." Nam Canh Thần nói thêm: "Có lẽ do bạn thân đã chết, tác động tâm lý của cô ta quá mạnh. Sau đó, cô ấy thoát ra khỏi nhóm, kèm theo huỷ hết kết bạn với tất cả bạn học."

Khánh Trần suy nghĩ, một học sinh cấp ba bình thường, gặp phải chuyện lớn như vậy, thật sự không cách nào điều chỉnh tâm lý như không có việc gì được.

Mấy ngày nay, hắn chăm chỉ luyện tập, nên chẳng biết trong lớp xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều, hắn không ngờ tin tức Lý Thúc Đồng mất tích tại nhà tù số 18 đến bây giờ vẫn chưa bị người ta truyền ra?

Chẳng lẽ vẫn chưa có người biết Lý Thúc Đồng đã biết mất sao? Hay là có người biết, nhưng để tránh việc lộ thân phận bản thân nên vẫn dấu không nói?

Lần này trở về, không có người nào để lộ chút tin tức nào. Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân còn trong bệnh viện, Bạch Uyển Nhi đã chuyển trường, cho nên bầu không khí có phần ngột ngạt.

Thời điểm tiết thứ nhất còn đang diễn ra, Giang Tuyết nhắn cho Khánh Trần một tin qua Wechat: "Tiểu Trần, cháu mau trở về xem. Có môi giới dẫn người đến xem nhà của cháu. Mà người ta còn có chìa khoá phòng nữa. Cô hỏi bọn họ xem chuyện gì vậy? Bọn họ trả lời chủ phòng muốn

bán căn phòng ấy. Hình như cha cháu tối qua có về nhà, hiện tại đã đi rồi."

Khánh Trần ngạc nhiên. Hắn tính toán thời gian, có lẽ cha hắn Khánh Quốc Trung đã được thả ra rồi.

Hắn không thèm để ý tiết học còn đang diễn ra, vội vàng đứng dậy trở về nhà.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 129: Chấm dứt

Khánh Trần chạy nhanh trên đường. Thời điểm hắn leo tường ra ngoài, vết thương trên tay vẫn còn chưa khỏi hẳn, không ngờ lại bị hàng rào sắt rạch cho một đường nữa.

Sắc mặt cậu bé lạnh lùng vô cùng, hắn không ngờ được, người cha của mình sau khi được thả ra, việc đầu tiên là bán nhà.

Khi hắn về tới nhà, đã nghe tiếng môi giới vọng ra: "Các vị đừng thấy căn phòng này nhỏ, nhưng nó thuộc loại trung cư điển hình. Chỉ cần có hộ khẩu, con cái ngay lập tức được học ở trường quốc tế Lạc Thành. Còn nữa, nơi này cách trường học không xa, mấy đứa nhỏ chỉ cần 5 phút đồng hồ là có thể tới trường."

"Nếu xa quá, các vị đưa đón cũng khó khăn, đi xe đạp lại không an toàn. Với lại, mỗi ngày con cái mình được ngủ thêm 40 phút, điều này rất tốt trong thời gian phát triển."

Trong phòng, có 6 người đang quan sát phòng. Hình như là ba đôi vợ chồng, đang đi lại khắp nơi trong phòng.

Vào lúc này, người môi giới tiếp tục nói: "Chủ thuê nhà cũng đã nói, con của anh ấy là thủ khoa tại Lạc Thành, xem như đây là nơi ở cũ của thủ khoa."

Khánh Trần: "..."

Thật sự, hắn không ngờ cái danh hiệu thủ khoa của mình lại có giá trị trong việc mua bán nhà ở?

Khánh Trần nói bằng giọng điệu lạnh nhạt: "Ai bảo các người đến xem phòng? Phòng này không phải để bán."

Âm thanh vừa phát ra, đám người đều quay lại nhìn Khánh Trần.

Người môi giới do dự chút rồi hỏi: "Cậu là?"

Khánh Trần trả lời: "Thủ khoa."

Môi giới: ". . ."

Mấy cặp vợ chồng đang xem nhà, theo bản năng nhìn lên tấm hình treo trên tường. Bức hình là ảnh lưu niệm lúc Khánh Trần nhận thưởng.

Lúc ấy, thành phố Lạc Thành thưởng cho hắn 5000 tệ. Đương nhiên, tiền này đã bị Khánh Quốc Trung thua bài hết.

Người môi giới do dự: "Phòng này đã được ông Khánh Quốc Trung nhờ chúng tôi bán hộ. Tôi cũng đã nhìn qua giấy tờ đất, trên đó ghi tên ông ấy, chuyện này không sai được. Với lại, chìa khoá là do ông ấy đưa cho chúng tôi, vừa nãy ông ấy còn ở đây mà. Như vậy đi, tôi sẽ gọi điện lại lần nữa xác nhận với ông Khánh Quốc Trung."

Gã này nói xong bèn lấy điện thoại ra gọi điện cho Khánh Quốc Trung, hơn nữa còn để loa ngoài.

Đầu dây bên kia lại vang lên tiếng đánh mạt chược, Khánh Quốc Trung tỏ ra mất kiên nhẫn: "Chuyện gì?"

"Xin chào ông Khánh Quốc Trung." Môi giới nói: "Là thế này, tôi có dẫn mấy gia đình tới nhà ông xem. . . Mà gặp được con trai của ông, cậu ấy nói không muốn bán."

Khánh Quốc Trung tỏ vẻ nghi ngờ: "Không phải thằng nhóc kia còn đang học à? Làm sao lại về nhà giờ này? Mà không sao, các người không cần để ý đến nó, phòng này đứng tên tôi, tôi nói bán là bán, sổ đỏ tôi đang cầm."

Người môi giới nói: "À, điều này không được đâu ông Khánh, chuyện này cần ngài về giải quyết ổn thoả. Nếu không sẽ xảy ra vấn đề khi bàn giao nhà."

"Vậy được rồi, chiều mai tôi sẽ qua đó. Hiện tại còn đang bận." Khánh Quốc Trung nói.

Gã nói xong lập tức cúp điện thoại.

Tên môi giới yên lặng cầm điện thoại suy nghĩ, rồi quay qua nói với Khánh Trần: "Haizz, vậy chúng tôi đợi đến chiều mai sẽ quay lại."

Có một nghi vấn quanh quẩn trong đầu Khánh Trần, là tại sao Khánh Quốc Trung vừa mới ra tù đã được đánh bài.

Hắn chờ tất cả mọi người đã ra khỏi cửa, lập tức đi đến cuối giường, bỗng phát hiện số tiền mấy nghìn tệ mình bán vàng lần trước đã bị Khánh Quốc Trung lấy mất.

Khánh Trần là một học sinh, lại được xã hội biết tới là học sinh nghèo học giỏi. Nếu trong ví hắn có mấy nghìn tệ sẽ rất dễ bị người ta nghi ngờ.

Hắn cảm thấy mình khá may mắn khi đã đem số vàng đạt được ở núi Lão Quân và trước đó cất trong ba lô, nếu không thật sự mất thêm 4 cây vàng nữa.

Lúc này, Giang Tuyết đi đến, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Trần, không sao chứ?"

Khánh Trần im lặng lắc đầu.

Giang Tuyết nói tiếp: "Cô đã nói chuyện với người môi giới. Cha cháu muốn bán căn phòng này, cháu muốn ngăn cản cũng không được. Trên giấy tờ, căn phòng này là của ông ấy."

Bên ngoài còn có tiếng nói chuyện ồn ào, đây là người môi giới đang giải

thích với khách hàng. Dù sao, người ta đã sắp xếp thời gian đến xem phòng mà ra về tay không, tất nhiên có khó chịu trong lòng.

"Vâng." Khánh Trần nhỏ giọng trả lời.

"Cháu cũng đừng đau lòng, Tiểu Trần, người cha như vậy cũng không xứng đáng. Về sau cháu ở nhà cô cũng được. Tiểu Vân ngủ với cô, cô giúp cháu dọn dẹp phòng tiểu Vân gọn gàng lại chút là có thể ở." Giang Tuyết an ủi: "Từ nay về sau, cháu chính là người nhà của chúng ta, cứ an tâm học hành, sau đó tiền đại học cô sẽ chu cấp."

Khánh Trần cười cười: "Không sao đâu cô Giang Tuyết. Tiểu Vân đã lớn, sao có thể ở chung phòng với cô được."

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa truyền tới. Khánh Trần nhìn ra, phát hiện người gõ cửa là Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân đang ngồi xe lăn ở bên ngoài.

Phía sau hai người, còn có người phục vụ chỉ để đẩy xe lăn.

Hồ Tiểu Ngưu do dự một chút rồi nói: "Bạn học Khánh Trần, bọn mình ở bên ngoài đã nghe thấy môi giới nói chuyện với khách hàng. Ý mình là thế này, mấy bạn phòng bên cạnh chuyển đi rồi, phòng thì bọn mình đã mua, nếu cậu không chê có thể qua bên đó ở."

Thật sự, cuộc sống Hồ Tiểu Ngưu từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc qua chuyện này. Cậu ta nghĩ mãi cũng không ra, tại sao có người cha bán cả phòng ở khiến con mình bơ vơ.

Cậu ta không thể nào hiểu được.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Thật sự cảm ơn ý tốt của cậu, cậu đưa ra sự giúp đỡ đúng lúc mình cần nhất, nhưng mình không thể ở không được. Mình biết cậu không thiếu tiền, nhưng xin hãy nhận tiền thuê. Với lại, mình sẽ nhớ kỹ nhân tình này."

Hồ Tiểu Ngưu cười: "Được rồi, không thành vấn đề."

Trong suy nghĩ Khánh Trần, cậu ta tuy thừa phòng ở, nhưng không nhất định phải cho mình thuê. Hắn nhớ kỹ chuyện này.

Nếu tương lai cậu ta gặp nguy hiểm, hắn nhất định sẽ ra tay cứu đối phương một lần.

Hồ Tiểu Ngưu sai người mang chìa khoá tới đưa cho Khánh Trần: "Tiền thuê nhà bình thường vào khoảng 1200, nhưng phòng này bọn mình đã sửa lại cẩn thận. Ví dụ như điều hoà, vật dụng trang trí hay nhà vệ sinh, ti vi, cho nên giá tiền thuê phải cao hơn một chút, 1400 nhá? Cậu cảm thấy sao?"

"Vô cùng hợp lý." Khánh Trần quay qua nói với Giang Tuyết: "Cô Giang Tuyết trả giúp cháu khoản này nhé, sau cháu kiếm được tiền sẽ trả lại cho cô."

"Ừ." Giang Tuyết gật đầu.

Hồ Tiểu Ngưu chân thành nói với Giang Tuyết: "Trước đây có một vài nguyên nhân mà bọn cháu đã có chỗ không phải với cô. Mong cô tha lỗi, hi vọng việc đó không để lại ấn tượng xấu, mong rằng sau này chúng ta có thể là bạn bè."

Giang Tuyết mỉm cười: "Không sao đâu cậu bé, đừng để trong lòng."

"Vâng." Hồ Tiểu Ngưu gật đầu.

Cậu ta nói xong bèn từ từ đứng dậy, vịn cầu thang đi từng bước một lên tầng. Người giúp việc phía sau giúp cậu ấy vác xe lăn lên trước.

Giang Tuyết nhìn Khánh Trần: "Tiếp theo cháu định làm gì?"

Khánh Trần nhìn lại căn nhà quen thuộc của mình, trong căn phòng mờ tối, rèm cửa, ghế sô pha đã cũ. Hắn vẫn luôn có cảm giác mình sẽ phải rời khỏi

nơi này, nhưng không ngờ ngày ấy đến quá nhanh, nhanh đến mức hắn vẫn còn lưu luyến.

Hắn vẫn còn nhớ, những năm trước, cha còn mua gạo và thức ăn về nhà. Hai người ngồi trên ghế salon trước cái bàn cùng ăn.

Hắn nhớ rất kỹ khi ấy có cả đàn kiến tới kiếm ăn. Mẹ hắn là Trương Uyển Phương lúc đó sẽ phàn nàn côn trùng quá nhiều, căn phòng đã xuống cấp trầm trọng.

Hắn cũng nhớ nhìn từ chiếc bàn học của mình ra ngoài, có thể nhìn thấy cây sung trước cửa nhà.

Tiếp đến, mẹ rời đi.

Tiếp theo, cha không trở về nữa.

Có lẽ đó là những ký ức tốt đẹp còn sót lại.

Nhưng chuyện đã tới nước này.

"Có lẽ đã đến thời điểm chấm dứt." Khánh Trần đứng trong căn phòng nhỏ thân quen lẩm bẩm: "Ngày mai, nên là ngày buông bỏ quá khứ về cuộc sống cũ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 130: Bán nhà

Ban đêm, đường Bắc Đại thành phố Lạc Thành là một trong số những con đường nhộn nhịp nhất.

Hai bên đường vẫn giữ được phong cách kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc, trên con đường đá xanh còn đó dãy đèn lồng mang hơi hướng lễ hội.

Trên con đường dài khoảng chừng một cây số, có bán chân gà nướng, bánh bột mì. Những món ăn này được bán trên chiếc xe nhỏ có cùng phong cách, được nối tiếp nhau san sát dọc theo hướng nam.

Trời vừa tối, đèn lồng đã được bật. Trên phố đi bộ mọi người chen chúc nhau, vô cùng nhộn nhịp.

Trong một ngõ nhỏ, phía nam đường Bắc Đại, có một cửa hàng nhỏ nhỏ, phía trên có treo biển: Thu mua giá cao Mao Đài, Đông trùng hạ thảo, nhân sâm, vàng bạc. . .

Trong cửa hàng, có một ông lão đang đứng trên một chiếc ghế dài trước cửa. Lão dùng khăn lau, nhẹ nhàng lau đi bụi bẩn trên chiếc đèn lồng trước cửa.

"Hôm nay giá vàng thế nào?"

Một giọng nói khàn khàn phía sau ông lão vang lên. Lão nhìn lại, tỏ vẻ vui mừng: "Thằng nhóc, lại là cậu à?"

Đó là Khánh Trần, hai tay đút vào túi áo hoodie, đầu đội mũ trùm. Nếu như không nhìn kỹ sẽ rất khó nhìn ra dáng vẻ của hắn.

Có điều, Khánh Trần trong ký ức ông ta còn mới mẻ, với lại lần trước còn kiếm lời lớn, cho nên liếc nhìn đã có thể nhận ra.

Khánh Trần bình tĩnh nói: "Tôi đã hỏi qua các cửa hàng khác. Dù không có hoá đơn cũng sẽ thu vào theo giá cả bình thường. Các hiệu cầm đồ khác đều như vậy."

Ông lão không hề tỏ ra xấu hổ, lão cười mỉm: "Ai bảo cậu không muốn để lộ thân phận. Hiệu cầm đồ khác đều có camera giám sát, không những thế các cửa hàng đó còn bắt lưu lại thông tin, rất dễ điều tra lai lịch. Nếu muốn phi tang vật phẩm, phải có người dám làm, tôi cũng chịu rất nhiều rủi ro đúng không?"

"400 tệ." Khánh Trần nói ra con số: "Tôi khuyên ông nên cho tôi một con số chấp nhận được, thấp quá tôi sẽ lập tức rời đi."

Ông lão tươi cười hớn hở: "Đừng nóng vội, hôm nay giá vàng 390, tôi trả cậu 300? Thế nào?"

Khánh Trần quay người rời đi. Lão già thấy vậy vội vàng nhảy xuống ghế, giữ hắn lại: "Người trẻ tuổi sao thiếu kiên nhẫn vậy? 320? Không thể nhiều hơn."

"Được." Khánh Trần nhanh chóng bước vào bên trong cửa hàng: "Tôi muốn tiền mặt."

Lão ta đứng phía sau Khánh Trần nói: "Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, nếu như cậu nhất định phải lấy tiền mặt, tôi chỉ có 100 nghìn."

Khánh Trần cười lạnh: "Một người chuyên thu mua đồ ăn trộm mà chỉ có 100 nghìn tiền mặt? Tôi không tin, ông già, nếu như ông còn giở trò nhằm ép giá, cuộc mua bán của chúng ta nên dừng lại đây thôi."

"Được rồi." Ông lão nhủ thầm, thằng nhóc này khó lừa thật: "Trước tiên phải kiểm tra hàng cái đã."

Khánh Trần lấy thỏi vàng ra. Ông lão dùng phương pháp đo mật độ vàng trong nước, cuối cùng xác định vàng thật, sau đó đi vào nhà lấy ra 128000 tiền mặt, bỏ vào trong túi nhựa màu đen.

"Cậu sẽ lại tiếp tục kiểm tra tiền nữa đấy chứ?" Ông lão nghi ngờ hỏi.

Sau đó lão trơ mắt nhìn Khánh Trần kiểm tra từng đồng tiền một, sau đó cậu bé rút ra 5 tờ tiền trả lại: "Làm ơn, đổi hộ tôi năm tờ này."

"Moá." Lão vừa nói người trẻ tuổi trước mắt thiếu kiên nhẫn, nhưng hành động của cậu ta lại khiến lão kinh ngạc.

Khi lão đưa lại 5 tờ tiền đổi, vẻ mặt có chút không cam lòng. Lão đập vào tay Khánh Trần: "Thật sự bội phục cậu. Cẩn thận như cậu, đúng thật lần đầu tôi gặp được."

Sắc mặt Khánh Trần không hềthay đổi trả lời: "Một lão già lươn lẹo như ông, tôi cũng mới gặp lần đầu."

Hắn nói xong, không chút do dự bước ra khỏi cửa hàng.

Lần này, hắn đưa hết tiền cho Giang Tuyết. Một phần, hắn chuyển vào tài khoản Wechat, dùng để trả phí di động.

Nếu có người hỏi, Giang Tuyết sẽ trả lời, tiền trả công cho Khánh Trần giảng bài cho Lý Đồng Vân.

Phần còn lại, hắn gửi vào trong tài khoản ngân hàng mà Giang Tuyết vừa mới lập. Khánh Trần mang theo bên người một ít phòng khi cần sử dụng.

Giang Tuyết có thân phận là lữ khách thời gian, nên không cần lo lắng có người nghi ngờ. Mà hắn lại khác, đột nhiên tài khoản cộng vào một số tiền lớn không rõ nguồn gốc, sẽ khiến người đang chú ý cẩn thận điều tra.

Chủ nhân tem ác quỷ đã có ý khiêu chiến, hắn cần phải cẩn thận.

Lúc hắn về nhà, đã thấy Lý Đồng Vân đang xem tivi bên trong căn phòng hắn vừa thuê, cô bé tươi cười hớn hở nói: "Anh Khánh Trần, trong căn phòng này tất cả rèm cửa đều chạy bằng điện. Mà tuyệt vời hơn là bóng đèn trong phòng có thể điều khiện bằng điện thoại di động. Bồn cầu cũng chạy bằng điện, truyền hình trên ti vi được đăng ký hội viên vip thời hạn 1 năm, có rất nhiều phim hoạt hình mới."

Khánh Trần dở khóc dở cười, cô bé dù trưởng thành sớm vẫn là đứa nhỏ. Cho nên thứ hấp dẫn cô bé là tài khoản vip đã đăng ký 1 năm kia. . .

Lúc này, Giang Tuyết đã sắp xếp lại phòng, cô mang tất cả chăn ga gối đệm đổi mới hoàn toàn.

Lý Đồng Vân nhảy từ salon xuống, ra vẻ tội nghiệp ôm lấy eo mẹ mình: "Mẹ, chúng ta tối nay ở đây đi, cùng anh Khánh Trần ở cùng một chỗ."

Giang Tuyết tức giận nói: "Đây là nhà anh Khánh Trần vừa thuê, con nói ở là ở sao?"

"Mẹ." Lý Đồng Vân bỗng nhiên nói: "Người cũng đã trải chăn đệm ở cả hai phòng ngủ rồi mà."

"A." Mặt Giang Tuyết bỗng chốc đỏ lên, giống như bị người nói trúng tim đen.

Thật ra, bọn họ không hề có quan hệ máu mủ ruột thịt. Nhưng bây giờ đã giống người thân, cảm giác mỗi người không cách nào tả được, thứ tình cảm thuần khiết, không trộn lẫn tiền tài, danh lợi, dục vọng.

Ba người, Khánh Trần, Giang Tuyết hay cả Lý Đồng Vân đều là những người đáng thương tại Thế Giới này.

Bởi vì có sự kiện xuyên việt, khiến cuộc sống bọn họ gắn liền một mối.

Giang Tuyết từng trải qua nguy hiểm, song nói gì thì nói cô vẫn là cô gái chân yếu tay mềm, sẽ có sợ hãi và cảm giác không an toàn.

Thời điểm cô dọn phòng, không biết lúc đó suy nghĩ thế nào đã dọn dẹp cả hai phòng. Nhưng sau đó cô đã hiểu, trong đầu mình vẫn có suy nghĩ, nếu chẳng may gặp chuyện gì có thể dẫn tiểu Vân qua đây ở.

Có điều, chuyện này bị Lý Đồng Vân nói ra quá sớm.

Khánh Trần vội vàng nói: "Cô Giang Tuyết, căn phòng này lớn hơn căn phòng của hai nhà chúng ta khá nhiều. Gồm có hai phòng ngủ, một phòng khách. Mà cháu không dùng đến cũng lãng phí, nên căn phòng ngủ ấy cứ để cho cô, cô muốn đến lúc nào cũng được."

Lý Đồng Vân nhìn Giang Tuyết nói: "Đấy, mẹ thấy không? Anh Khánh Trần cũng đã nói như vậy rồi."

"Thôi được rồi. Nhưng ở tạm đêm nay thôi, ngày mai không được làm phiền anh con nữa." Giang Tuyết đồng ý.

. . .

Trưa hôm sau, Khánh Trần vừa tan học lập tức về nhà. Hắn chờ môi giới và Khánh Quốc Trung tới.

Đếm ngược 8:00: 00.

Buổi chiều, tiếng chuông đồng hồ vừa điểm 4 giờ, bên ngoài phòng đã vang lên tiếng ồn ào.

Hắn nghe được tiếng Khánh Quốc Trung tỏ ra thiếu kiên nhẫn: "Không phải tôi đã nói với các người rồi sao? Căn phòng này là của tôi, tôi thích bán thì bán. Chỉ cần anh hẹn khách tới xem, đưa một cái giá phù hợp tôi sẽ lập tức sang tên đổi chủ."

Người môi giới phàn nàn: "Điều quan trọng là con ông không đồng ý chuyện này. Sau này, đến thời điểm sang tên sẽ gặp vài vấn đề. Khi đó, người mua sẽ nói công ty môi giới của chúng tôi không đáng tin cậy."

"Cậu yên tâm trăm phần trăm đi. Tôi hôm nay về sẽ giải quyết mọi chuyện." Khánh Quốc Trung nói lời khẳng định. Trong trí nhớ của lão, đứa con của mình thuộc loại hiền lành dễ bảo, chẳng có lý nào chống đối mình cả.

Khánh Trần yên lặng lắng nghe, mãi đến khi mọi người vào trong nhà. Hắn mới mở cửa bước ra.

Hắn muốn hôm nay sẽ kết thúc mọi chuyện. Hắn không muốn Khánh Quốc Trung biết sau này mình sẽ ở đâu.

Nếu không ông ấy thiếu tiền đánh bạc sẽ lại tới tìm hắn.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 131: Dùng pháo bắn muỗi

Khánh Trần đứng bên ngoài hành lang.

Hắn không nói lời nào, chỉ yên lặng đứng đấy.

Hắn nhìn cửa căn phòng quen thuộc trước mặt, đột nhiên cảm giác có chút xa lạ.

Do toà nhà đã có phần cũ kỹ, nên công tắc điện tại hành lang đã bị mất cái nắp đậy.

Trước kia, trong nhà thường xuyên mất điện, cho nên luôn phải thủ sẵn nến trong phòng. Lúc ấy, cha sẽ giơ cao cây nến đi ra bên ngoài hành lang kiểm tra, cầu dao lại được đẩy lên, nhà lại có điện.

Nhưng từ nay về sau sẽ không còn những hình ảnh ấy nữa.

Khánh Trần đứng đó, nhanh chóng nhớ lại tất cả hình ảnh hắn đã cố tình quên đi.

Lúc này, hắn đưa tay gõ gõ cánh cửa từng là nhà của mình 'cốc cốc cốc' .

Cánh cửa được mở ra, mặt mũi Khánh Quốc Trung hầm hầm đứng trước cửa: "Giờ này mày không ở trên lớp đến đây làm gì?"

Khánh Trần bình tĩnh hỏi: "Con muốn hỏi? Tại sao cha bán đi căn phòng này? Người có từng nghĩ, một khi bán nó đi con sẽ ở đâu không?"

Khánh Quốc Trung chưa từng thấy vẻ mặt doạ người của con trai mình bao

giờ, nên tính tính có vẻ dịu lại đôi chút.

Nhưng rất nhanh, lông mày lão nhíu lại: "Đây là phòng của tao, tao thích thì bán. Phòng này bán đi, mày có thể đến chỗ mẹ mày mà ở. Cũng không biết đứa khốn nạn nào báo cảnh sát, khiến ông mày bị nhốt trong đó lâu như vậy. Tao nói mày nghe, hiện tại đừng đến tìm tao khiến tao đen đủi thêm nữa."

"Toà án phán quyết con cho người nuôi." Khánh Trần nói.

"Mẹ mày hiện tại là người có tiền." Khánh Quốc Trung kéo cổ áo nói: "Nhà cô ta rộng thênh thang, mày có thể đến đó mà ở."

"Vậy tiền hôm qua con để dưới đuôi giường đâu?" Khánh Trần hỏi.

"Không biết." Khánh Quốc Trung nói: "Tiền đó mẹ mày cho mày à? Hiện tại cô ta không thiếu mấy nghìn tiền lẻ ấy đâu. Mày cứ tìm cô ta, sau này đừng tìm tao nữa. Tao cũng không hiểu nổi? Thời điểm tao và mẹ mày ly hôn sao mày nhất định muốn theo tao?"

Khánh Trần nhìn lão nói: "Tối thiểu, mỗi tháng mẹ còn gửi tiền sinh hoạt. Vậy người cho con được thứ gì đây?"

Khánh Quốc Trung nghe được những lời này, có cảm giác không vui: "Mày thật sự nghĩ mẹ mày gửi tiền sinh hoạt là vì mày sao? Là vì cô ta thôi."

Khánh Trần ngạc nhiên.

Khánh Quốc Trung hùng hổ: "Mày biết tại sao tiền sinh hoạt cô ta không chuyển cho mày không? Bởi vì bọn tao đã có ước định với nhau, nếu mỗi tháng cô ta chuyển tiền sinh hoạt gửi cho tao, tao mới đồng ý ly hôn. Nếu không tao sẽ làm loạn lên, xem cô ta làm sao cưới được đây?"

"Thì ra là thế." Khánh Trần thở dài.

Khánh Quốc Trung tiếp tục nói: "Hiện tại cô ta có được cuộc sống sung túc rồi, cho mày mấy nghìn mày đã thấy cô ta tốt hơn tao? Cô ta cũng không tốt lành gì đâu? Sau khi tao bán được căn phòng này, sẽ để lại cho mày ít tiền học đại học."

Chỉ có điều Khánh Trần biết, tiền ấy là mình dùng cả mạng sống để đổi lấy, không phải mẹ hắn Trương Uyển Phương cho.

Bởi vậy, theo ước định của hai người trước khi ly hôn, Trương Uyển Phương chưa từng cho hắn thêm một đồng nào ngoài định mức.

Khánh Quốc Trung nói cho hắn tiền học đại học cũng chỉ là nói cho vui miệng mà thôi.

Trong thế gian này, ai có thể tin được dân cờ bạc.

Giờ phút ấy, cuộc sống hiện tại của Khánh Trần lộ ra một mặt dữ tợn nhất.

Một mặt đẫm máu, xấu xí.

Dưới vực sâu như có vô số đôi tay đen tối dồn dập kéo hắn xuống, không ngừng không nghỉ.

Khánh Trần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Khánh Quốc Trung. Trong đáy lòng không ngừng giằng xé ấy bỗng nhiên yên tĩnh lại.

"Người bán căn phòng này đi, sau này chúng ta sẽ không còn là cha con nữa." Khánh Trần nói xong bèn quay người bước ra hành lang.

Giang Tuyết đang ở căn phòng bên cạnh. Mấy lần cô định lao ra mắng vào mặt Khánh Quốc Trung, cô muốn kéo Khánh Trần lại an ủi. Nhưng cô vẫn còn nhớ như in lời Khánh Trần nói: 'Tuyệt đối không để Khánh Quốc Trung nhìn ra điều gì, sau khi căn phòng được bán, ông ấy sẽ không tới đây nữa. Nhưng nếu ông ấy biết cô Giang Tuyết và cháu có mối quan hệ tốt, sau này sẽ tìm cô vay tiền.'

Cho nên, Khánh Trần muốn cắt đứt hẳn mối quan hệ này, chứ không phải dây dưa không rõ.

Khánh Quốc Trung phía sau không hề có ý giữ Khánh Trần lại. Ông ta quay qua nói với môi giới: "Thấy không, mọi chuyện đã được giải quyết. Cậu tranh thủ kiếm người mua nhà, chúng ta cùng nhau đến cục quản lý nhà đất. Hôm nay, dứt điểm làm xong thủ tục, để bọn họ giao tiền đặt cọc."

Khánh Trần bước xuống con đường Hành Thự, hắn nhìn từng chiếc xe đi tới đi lui.

Ông chú bán khoai nước ven đường đã bắt đầu nổi lò, đồng thời bắt đầu kiểm tra từng củ khoai lang xem đã chuẩn bị ổn thoả chưa.

Một người trung niên đang gọi điện thoại đi qua hắn, người này đang gọi điện về nhà báo mình phải tăng ca, không thể về nhà ăn cơm được.

Chiếc xe bus số 4 từ từ dừng lại tại điểm dừng đỗ. Lái xe bực bội, chán nản chờ đoàn khách xuống xe lên xe. Còn những người ngồi lại tiếp tục hành trình, chẳng có việc gì làm thì ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa kính.

Nhưng những chuyện này chẳng liên quan gì đến Khánh Trần.

Hắn có cảm giác thế giới này mọi thứ đều trở nên xa lạ.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên, hắn lấy ra nhìn thì thấy Trương Uyển Phương gọi đến.

Khánh Trần bấm nút call: "Aloo?"

Trương Uyển Phương nói: "Tiểu Trần, cuối tuần này mẹ phải đi công tác, không thể tới thăm con được. . ."

Khánh Trần cúp điện thoại. Sau đó chặn số Trương Uyển Phương và Khánh Quốc Trung. Đồng thời xoá kết bạn và chặn tất cả trên Wechat.

Chẳng bao lâu, Giang Tuyết đã đuổi tới. Cô nắm thật chặt tay Khánh Trần hỏi thăm: "Tiểu Trần. . . Cháu không sao chứ?"

Khánh Trần nở nụ cười: "Chuyện vứt bỏ quá khứ thật sự không khó như trong tưởng tượng. Có điều cháu còn muốn làm một chuyện."

. . .

Gần nửa đêm.

Khánh Quốc Trung vừa đi vừa hát dưới ánh đèn vàng mờ ảo. Ông ấy vừa mới uống rượu, tâm trạng khá vui vẻ.

Ông ấy cầm theo một cái túi ni lông màu đen, bên trong là mấy chục nghìn tệ. Tay kia ông ấy đang cầm điện thoại nói chuyện: "Aloo, lão Trương, ông đánh bài ở đâu vậy? Có thiếu người không? . . . Ông nói cái quái gì vậy? Tôi hôm nay có tiền, tiền tôi mới bán căn phòng chuẩn bị đến chiến với mọi người. Hôm nay phải khiến mọi người đến cái quần cộc cũng không còn."

"Được được được, tôi đang ở gần đó đây, ông chờ chút tôi tới liền. . ."

Lúc này, lão bỗng nhiên có cảm giác xảy ra chuyện, sau đó quay ngoắt đầu nhìn lại.

Có điều, phía sau lưng mình chẳng có gì. Trong đêm tối, ven đường chỉ còn lại mấy con mèo hoang lượn lờ quanh hàng cây xanh.

Khánh Quốc Trung cười cười, sao mình có thể sợ vớ sợ vẩn được nhỉ!

"Có thể di chứng do bị nhốt quá lâu ở sở cảnh sát đây mà. Mịa nó, nếu ông mày biết ai báo cảnh, nhất định sẽ đánh gãy chân nó." Khánh Quốc Trung nhủ thầm.

Ông ta nói xong thì tiếp tục đi, qua hai ngã rẽ lão vội vàng bước vào một chung cư.

Chờ ông ấy bước vào, Khánh Trần từ một chỗ trong bóng tối của toà nhà bước ra.

"Aloo, sở cảnh sát phải không? Tôi muốn báo cáo, có đánh bạc số tiền rất lớn ở phòng 301 cổng số 3 toà nhà 7 Lạc Ấn." Khánh Trần cầm điện thoại tiếp tục nói: "Vâng đúng rồi, chắc chắn bọn họ có từ 3 người trở lên. Tiền hơn 50 nghìn trở lên, đã đủ để truy tố. Các người nhanh đến, yên tâm đi bọn họ không chạy được đâu."

Khánh Trần nói xong bèn cúp điện thoại, sau đó cũng đi vào trong hành lang.

Thật sự, khi học tập kỹ năng chiến đấu, Khánh Trần không bao giờ nghĩ tới sẽ vận dụng nó vào trong trường hợp này.

Không biết khi Diệp Vãn biết được sẽ có thái độ như thế nào?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 132: Săn Khánh Hoài

Phòng 301, cổng số 3, toà nhà 7 Lạc Ấn, có 4 tên đàn ông đang ngồi đánh bài. Bên cửa sổ còn có một người phụ nữ bế một đứa bé khoảng chừng 1 tuổi đứng đó.

Đây là một tụ điểm đánh bài gồm 5 người. Có một đôi vợ chồng kinh doanh việc này, bọn chúng không những tham gia đánh bạc còn bắt con bạc trả tiền cắt phế.

Thời điểm đánh bài, người chồng sẽ tham gia cuộc chơi, còn vợ đứng ở cửa sổ canh gác.

Trong phòng vô cùng sôi nổi, tiếng chà mạt chược không ngừng vang lên.

Nhưng vào lúc này, người phụ nữ bỗng nhiên tỏ ra lo lắng: "Đừng xoa đừng xoa, tôi nhìn thấy hai xe cảnh sát vừa vào sân, chạy mau."

Cô ta nói xong bèn ôm đứa con của mình đến khu vực cầu dao tổng, ngay lập tức tắt hết tất cả công tắc.

Thời gian đã gần nửa đêm, trong phòng bóng đèn đã được tắt hết, cho nên ánh đèn điện thoại vô cùng chói mắt.

Trên bàn đánh bài, 4 người đàn ông sờ soạng đứng dậy. Khánh Quốc Trung còn lẩm bẩm, thật sự đen đủi, vừa nói vừa chạy ra ngoài hành lang.

Có điều, bên trong hành lang trước đó còn sáng trưng mà nay đã tối mò mò.

Toà nhà này cũng đã cũ kỹ, trên hành lang không có lấy một cái cửa sổ.

Trên hành lang tối đến mức độ, đám người Khánh Quốc Trung vừa mới từ trong nhà sáng trưng bước ra trong nhất thời không sao nhìn thấy trong hành lang có gì.

Trong 4 người có một người nói ra: "Xuống dưới chúng ta chia ra mà chạy, toà nhà này có 4 cửa. Bọn chúng muốn bắt tất cả chúng ta là điều không thể, ai không may thì ráng mà chịu."

Lão ta vừa dứt lời bỗng nhiên cảm giác trong hành lang tối tăm có tiếng gió đánh tới.

Một lát sau, người này cảm thấy vị trí dạ dày mình có người đấm vào. Thân thể lão đang đứng trên cầu thang bỗng nhiên gập lại như con tôm.

Nhưng không phải chỉ đánh mình gã, thừa dịp bóng tối người này tiếp tục đánh ba người bạn đánh bạc của gã.

Chỉ 10 giây ngắn ngủi, người này đã liên tiếp đánh gục từng người một.

Đám con bạc còn chưa nhìn thấy điều gì, bọn họ chỉ cảm nhận được người này đã sớm tính toán kỹ mọi việc, bao gồm cả phản ứng của mọi người.

Giống như khi vở diễn vừa mới bắt đầu, từng giây từng phút bọn họ đều diễn theo kịch bản đối phương soạn sẵn.

Bọn họ có khi còn không được tính là diễn viên, chỉ được coi là 4 đạo cụ.

"Mẹ nó, oẹ." Một tên đánh bạc bị đánh cho nôn oẹ: "Ai vậy? Ai?"

Chỉ có điều đối phương không nói gì. Người này nhìn thấy cảnh sát gần tới bèn nhanh chóng chạy ra ngoài.

Rất nhanh, Khánh Trần đã tới hàng cây xanh của khu nhà, yên lặng nhìn cảnh sát dẫn 4 người lần lượt lên xe.

Điều này đúng với lời hứa hắn đã nói với người trực ban, đám cờ bạc kia

sẽ không thể nào thoát được.

Như vậy bọn họ chắc chắn không thể chạy được.

Khánh Trần là người uy tín. Giống như thời điểm trên núi Lão Quân, hắn đồng ý Hồ Tiểu Ngưu sẽ giết tên thủ lĩnh, thì tên thủ lĩnh nhất định phải chết.

Đếm ngược 00: 00: 00.

Xuyên qua.

. . .

Khi thế giới hắc ám biến mất, Khánh Trần đã ngồi trước đống lửa, người bên cạnh là Lý Thúc Đồng.

Vị sư phụ ấy nhìn qua Khánh Trần: "Trở về rồi sao? Mở hai lòng bàn tay cho ta xem?"

Khánh Trần nghe lời mở hai bàn tay ra.

Lý Thúc Đồng gật đầu: "Vết thương còn rất mới, xem ra tại Thế Giới Bên Ngoài đã luyện tập rất nhiều. Kết quả thế nào?"

"Có thể tự mình leo lên 20 mét vách núi dựng đứng." Khánh Trần thành thật trả lời: "Nhưng chỉ được 3 lần thành công."

Lý Thúc Đồng xúc động, người học sinh này thật sự khiến mình không phải lo lắng nhiều.

Không cần mình phải đôn đốc, không cần mình trách mắng, cậu bé sẽ dùng một cách khắc khổ nhất ước định cho bản thân.

Nếu so sánh việc này với thời điểm lão và sư huynh của mình là Trần Gia Chương, tuổi nhỏ ham chơi lười biếng. Người đệ tử này của mình quá mức

siêng năng.

Nếu khi ấy, mình và sư huynh cũng chăm chỉ như vậy, sư phụ chắc chắn không phải tức giận, mà sẽ là vui vẻ.

Chỉ có người thực sự trải qua bài huấn luyện đó mới có thể hiểu. Trên người chồng chất vết thương vẫn phải miệt mài leo lên, dồn hết thể trọng cơ thể vào những đầu ngón tay để đi tìm cảm giác.

Đau nhức toàn thân, vẫn phải duy trì sự tỉnh táo. Có đôi khi người ấy hối hận tại sao mình có thể lựa chọn con đường khó khăn thế này?

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần hỏi: "Ta cảm thấy con cũng chẳng vui vẻ gì? Vì sao không vui vẻ? Khi còn trẻ đừng quá nặng nề, hãy vui vẻ vì thành quả huấn luyện của mình."

Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Sư phụ, con đã cắt đứt quan hệ với bố mẹ, cắt đứt hoàn toàn ký ức ấy."

Lý Thúc Đồng ngơ ngác: "Trước đó, nhìn thấy cuộc sống của con khổ cực như vậy? Còn cả cái tính nhẫn nại, ép bản thân sống theo khuôn khổ. Ta còn tưởng rằng con không còn cha mẹ chứ?

Khánh Trần: "..."

"Đùa chút thôi mà." Lý Thúc Đồng nhỏ giọng hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Mới đầu có cảm giác mất mát, đau khổ." Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Nhưng sau khi báo cảnh sát bắt cha, tâm lý con trở nên thoải mái. Mà bây giờ, khi trở lại Thế Giới Bên Trong lại cảm giác mờ mịt, cảm thấy không còn chân thực."

Thời điểm khi còn bé, mỗi lần vào mùa đông, khi cha mẹ về nhà thường mua khoai lang nóng cho hắn ăn, đó là món đồ ăn vặt mà hai người bọn họ thích ăn nhất.

Mẹ sẽ nhắc hắn mặc quần áo ấm vào, còn hâm nóng lại sữa cho hắn, để hắn có thể mang tới trường học.

Mùa hè, cả nhà ba người sẽ lên núi nghỉ mát. Cha dùng đôi bàn tay to lớn vốc nước từ dưới suối lên, sau đó khoe với con trai bắt được rất nhiều nòng nọc.

Những ký ức tốt đẹp ấy, hiện ra rõ mồn một trước mắt Khánh Trần.

Cũng không hiểu tại sao, cuộc sống lại biến đổi thành như bây giờ?

Nhưng thời điểm hắn quyết định cắt đứt, quá khứ đã thành mây khói, nó chỉ còn tồn tại trong ký ức Khánh Trần, còn có cả trong những tấm ảnh cũ.

Cho nên dần biến thành không chân thực.

Ai cũng không thể trở về.

Không còn phải chờ đợi bất kỳ ai.

Lý Thúc Đồng yên lặng giây lát, sau đó vỗ vỗ vào vai của hắn: "Đứa bé ngốc, chẳng phải con còn sư phụ sao?"

"Vâng." Khánh Trần nhẹ nhàng trả lời.

Lý Thúc Đồng nhìn lên bầu trời nói: "Có đôi khi ta có cảm giác, con là con của ta. Thời điểm nhìn thấy con khắc khổ luyện tập, ta luôn dằn lòng phải nhẫn tâm nhưng không dám nhìn, sợ rằng mình sẽ đau lòng. Thời điểm con trở về lần trước, vết thương trên cơ thể chằng chịt, bàn chân toàn máu là máu, ta đã tưởng tượng con gặp phải chuyện gì? Con phải hiểu, sư phụ không phải người nhẫn tâm như vậy, chỉ là sư phụ biết con đường này phải tự mình con bước, đó mới là cuộc sống của con."

Đột nhiên Khánh Trần hỏi: "Sư phụ, lần này ngài dẫn con ra ngoài, có phải vì Khánh Hoài phòng bốn Khánh thị không?"

`

"Ư." Lý Thúc Đồng cười cười: "Đúng, chính là vì tên đó. Ta biết nhiệm vụ của thằng đó là vào vùng đất cấm ky 002 lấy một vật. Giống như nhiệm vụ của con là vào nhà tù số 18 lấy vật cấm ky ACE-005 vậy."

"Thầy tìm thằng đó làm gì?" Khánh Trần hỏi.

"Tất nhiên là để chế tạo một cơ hội cho con giết nó rồi." Sắc mặt Lý Thúc Đồng dần trở nên lạnh lùng: "Phòng 4 vi phạm quy tắc tranh đoạt cái bóng. Người lớn trong nhà vụng trộm sai tử sĩ đến ám sát con, ta là sư phụ sao có thể nhịn chuyện này được? Dựa vào cái gì thời điểm tranh đoạt cái bóng bọn chúng đều có người giúp, mà con chỉ được một tên bảo kê ở viện dưỡng lão? Khánh Hoài không chết, làm một sư phụ như ta thật sự không xứng."

"Cám ơn sư phụ." Khánh Trần nhìn lên bầu trời nói.

Mấy ngày trước, thời điểm Lý Thúc Đồng dạy hắn tiết học thứ 4, dạy hắn cách trở thành thợ săn. Khánh Trần đã loáng thoáng hiểu ra.

Lý Thúc Đồng dẫn hắn đi săn, không phải săn dã thú mà là Khánh Hoài.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 133: Lữ khách thời gian trong đội săn thú

"Tranh đoạt vị trí cái bóng là 9 người xuất phát cùng một vị trí, chế độ công bằng." Lý Thúc Đồng bên cạnh đống lửa mỉm cười: "Nhưng thế gian này chẳng có gì tuyệt đối công bằng. Một một thí sinh tranh đoạt cái bóng, phía sau đều có các phe phái trong gia tộc che chở. Trong cuộc chiến này, bọn chúng sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn của mình giúp đỡ thí sinh đó."

"Ủng hộ Khánh Hoài là phòng 4, vậy những thí sinh khác thì sao? Ai đang ủng hộ bọn họ?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Ủng hộ Khánh Hoài không chỉ mình phòng 4, mà còn cả phòng 3 do bị con chiếm mất vị trí. Thậm chí có cả chi thứ Lý thị cũng đang ủng hộ. Có thể nói tên đó được người ta kỳ vọng rất nhiều." Lý Thúc Đồng cười: "Chờ đến khi sư phụ giúp con giết chết Khánh Hoài, khiến những người này muốn khóc cũng khóc không được."

Khánh Trần vẫn chưa hiểu: "Phòng 3 ủng hộ thì con hiểu được, nếu tương lai Khánh Hoạt đoạt được vị trí cái bóng tất nhiên sẽ có nhiều ưu đãi cho phòng 3, nhưng chuyện này liên quan gì tới Lý thị?"

"Bởi vì bà nội Khánh Hoài là người Lý thị." Lý Thúc Đồng cười: "Hiện tại những tập đoàn này đã có mối quan hệ phức tạp. Cũng giống như gia tộc Thần Đại muốn thúc đẩy việc thông gia, nhằm tạo ra tình trạng như vậy. Giống như Thần Đại Không Âm gả cho con, con trở thành cái bóng. Có lẽ đời thứ nhất con còn khống chế không cho Thần Đại ảnh hưởng đến Khánh thị. Nhưng đời con cháu thì sao? Con cái đều do Thần Đại Không Âm dạy bảo, hơi tốt với gia tộc Thần Đại một chút có là gì? Loại ảnh hưởng này về lâu về dài dần biến đổi một cách tự nhiên."

"Thầy đừng có dùng con và Thần Đại Không Âm làm ví dụ có được không?" Khánh Trần cảm thấy kỳ lạ. . .

Lý Thúc Đồng cười nói: "Thẹn thùng cái gì? Con phải thích cô ấy, trước khi sư phụ bắt tay vào làm việc chính, con phải hoàn thành việc này. Không cần phải chờ cái gì mà 3 năm ước hẹn."

"Thầy dừng lại, đừng nói nữa." Khánh Trần vội vàng chuyển đề tài: "Cho nên, chủ nhân Khánh thị mới bố trí một tên ở tít ngoài rìa tránh cho hậu quả sau khi kết hôn? Để Khánh thị không ảnh hưởng gì?"

"Cái này ta không biết." Lý Thúc Đồng thích thú nói: "Khánh Tầm, chủ nhân Khánh thị là người cực kỳ thần bí, rất ít xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, rất ít đưa ra quyết định trực tiếp, cũng có rất ít người đoán được suy nghĩ của ông ta."

Khánh Trần thì thầm: "Khánh thị hết đời này qua đời khác đều có tiết mục đấu đá, khiến người với người giết hại lẫn nhau, chẳng phải chết đi rất nhiều nhân tài sao?"

"Cũng không phải." Lý Thúc Đồng nói: "Tranh đoạt cái bóng ở giai đoạn giữa, có một vài người biết mình không thể tranh đoạt được, sẽ lựa chọn rút lui. Giống như Khánh Hoài, có rất nhiều người cảm thấy mình không thể đấu lại, nếu còn tiếp tục tranh thì sẽ chết. Những người này sẽ bỏ qua cơ hội đó, bắt đầu quay qua ủng hộ Khánh Hoài."

Giống như việc đoạt đế, con đường đến đỉnh cao của Ung Chính, có cả Thái tử đảng, phe phái Bát gia, Thập tứ gia. . .

Nhưng chuyện này đối với một vài kẻ yếu, chọn con đường đi đúng đắn mới là phương án tối ưu nhất.

Khánh Trần hỏi: "Vậy hiện tại Khánh Hoài là thí sinh nổi bật nhất sao?"

"Bây giờ còn chưa nhìn ra được, loại chuyện này ở thời điểm ban đầu rất khó để biết được." Lý Thúc Đồng giải thích: "Có điều, Khánh Hoài sau khi

tốt nghiệp trường quân đội Hoả Chủng, đã trực tiệp nhận quân hàm trung uý. Hiện tại ở trong 12 tập đoàn quân đội Liên Bang dù sao cũng là chức vụ thực, nên so với đám thí sinh khác thật sự có ưu thế hơn."

"Hiện tại thực lực của anh ta thế nào?" Khánh Trần hỏi.

"Hiện tại đừng quan tâm đến chuyện này." Lý Thúc Đồng nói: "Không cần phải tốn sức với một người đã chết."

Khánh Trần: ". . ."

Nhưng vào lúc này, khu vực cắm trại của đội săn thú cách đó không xa, có hai người bước ra khỏi lều vải.

Hai người này vừa đi vừa vung tay múa chân, còn có tiếng cười ngây ngô. Lý Thúc Đồng thở dài: "Hai thằng nhóc nghiện chip. Những năm gần đây, tập đoàn xuất đám không ra gì ngày càng nhiều."

Hai người kia từ từ lại gần đống lửa, có một người trong đó nhìn chằm chằm Lý Thúc Đồng và Khánh Trần, cười ngây ngô nói: "Hai người hầu bọn mày nhanh thêm củi vào trong đống lửa đi, cả ngày chỉ biết ăn với nằm. Không thấy đống lửa bên kia của bọn tao đã gần bị tắt rồi à?"

Lồng ngực Khánh Trần co lại, hắn nhìn thấy lông mày Lý Thúc Đồng nhíu lại, chuẩn bị đứng lên.

Hắn nhanh chóng đè tay sư phụ xuống nói: "Để con thêm củi."

Khánh Trần nói xong bèn chạy đến chỗ đống lửa đội săn thú, cho củi vào. Đống lửa lại lần nữa bùng cháy lên.

Hai tên thiếu gia ăn chơi lêu lổng lúc này mới cười khúc khích, bước vào trong lều vải của mình.

Khánh Trần nhìn về phía Lý Thúc Đồng nói: "Thầy đang định ra tay sao? Thật sự không cần phải vậy, loại chuyện nhỏ này con làm được mà. Ngài

tuyệt đối phải giữ bình tĩnh, con chỉ sợ ngài giết cả đội săn thú."

Lý Thúc Đồng thở dài: "Tiểu Trần à, sư phụ vì để bọn chúng sống, áp lực thật sự rất lớn."

Khánh Trần: ". . ."

Được được được, ngài thật sự mạnh nhất, ngài nói gì cũng đúng.

Hắn cúi xuống nhìn đếm ngược trên cánh tay.

Trở về đếm ngược: 165: 45: 21.

Lại là bảy ngày.

"Ta đi ngủ." Lý Thúc Đồng nói: "Con còn chưa ngủ sao? Dĩ Dĩ đã chuẩn bị lều vải cho con rồi đấy."

"Sư phụ, ngài đừng nói linh tinh có được hay không?" Khánh Trần dở khóc dở cười: "Thầy ngủ trước đi, con muốn ở lại đây quan sát thêm chút nữa."

Khánh Trần không nói hắn muốn quan sát điều gì.

. . .

Sáng sớm hôm sau, gia tộc Thần Đại dẫn đầu thu dọn lều trại chuẩn bị xuất phát.

Lý Y Nặc gọi tất cả đám thiếu gia còn đang say giấc trong lều vải, ném từng người một vào trong xe.

Những người này có người say rượu còn chưa tỉnh, có người là do chơi chip.

Toàn bộ đội săn thú có hơn 100 người, trong đó hơn một nửa giống như bùn nhão, không thể nào tưởng tượng nổi.

Khánh Trần nói nhỏ với Lý Thúc Đồng: "Chẳng trách tập đoàn không cho bọn chúng nắm giữ quyền lực. Nếu không một toà nhà cao tầng rất nhanh sẽ bị sụp đổ."

Lý Thúc Đồng gật đầu: "Mỗi thời đại của tập đoàn đều chia làm hai loại người, một loại thông minh, cực kỳ thông minh. Còn một loại ngu ngốc, lại cực kỳ ngu ngốc."

Hiện tại, chỉ còn mình Nam Canh Thần ngồi yên lặng ôm đầu cạnh đống lửa, nhìn từng người một bị Lý Y Nặc ném lên xe.

Khánh Trần có thể thấy, cậu ta mỗi lần không nhịn được bèn liếc nhìn về phía mình, sau đó tiếp tục nhẫn nhịn. . .

"Tiến bộ khá lớn." Khánh Trần lẩm bẩm. Nếu vào trước kia, chắc chắn thằng chó đó không thể nhìn được như vậy.

Có điều, đột nhiên cảm giác được có điều không đúng.

Hắn kiểm tra lại ký ức một lần, bỗng nhiên phát hiện, tên thiếu gia ăn chơi hôm qua nay đã thay đổi hoàn toàn.

Hôm nay, người này không chỉ tỉnh rượu, mà đã không còn chơi đùa với bạn của mình nữa. Tên này không ngừng quan sát xung quanh, vô cùng cẩn thận.

Người này xa cách đám bạn, không phải vì không thích sống chung, mà là hoàn cảnh đột nhiên có sự thay đổi, mới mẻ mà xa lạ.

Khánh Trần nhìn Lý Y Nặc, cô gái cơ bắp vẫn ra vẻ hờ hững. Nhưng thực chất cô đã liếc nhìn tên thiếu gia có vẻ lạ kia ba lần.

Cô gái này cũng đã phát hiện ra đây là lữ khách thời gian.

Có một điều mà cô gái này không biết. Lần xuyên qua này, bên trong đội

ngũ cắm trại của họ không chỉ có một lữ khách thời gian.

Còn một người nữa, người trẻ tuổi này đang chơi đùa cùng đám thiếu gia khác.

Kỹ năng diễn xuất của người này khá chất lượng.

Khánh Trần cảm thấy thú vị.

Lần này có thêm hai người chơi cao cấp.

Nhưng dù đối phương diễn thế nào cũng không lừa gạt được Khánh Trần, không phải chỉ mình cử chỉ thói quen không giống, còn có. . .

Mỗi người khi trở thành lữ khách thời gian, sau khi xuyên đến Thế Giới Bên Trong, nhận ra mình ở trong lều vải, điều đầu tiên người ấy nhịn không được chính là tâm lý muốn nhìn xem thế giới này thế nào.

Đây là những điều hắn nói lại cho Lý Thúc Đồng sau khi quan sát được.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 134: Trai bao

Sau khi Khánh Trần hoàn toàn xác nhận thân phận lữ khách thời gian. Hắn nhỏ giọng nói với Lý Thúc Đồng: "Sư phụ, lần xuyên việt này xuất hiện hai lữ khách thời gian. Một người thay thế thiếu gia Lý thị, một người thay thế một người hầu."

"Ồ?" Lý Thúc Đồng nghi ngờ, vì ngay cả lão cũng chỉ nhận ra được một người. Không ngờ Khánh Trần nói đến hai người.

Điều này không phải do năng lực quan sát của Lý Thúc Đồng không tốt, mà vấn đề này Khánh Trần chiếm ưu thế tuyệt đối.

Thêm vào đó, Khánh Trần đã nghiên cứu rất kỹ tâm lý nhóm lữ khách thời gian, nếu không như vậy cũng không cần nửa đêm nửa hôm lén lút xem ai ra khỏi lều.

Lý Thúc Đồng nhỏ giọng nói: "Một người khác là ai, để ta nhìn xem một chút."

Khánh Trần nhìn tên con trai đang giả làm người hầu kia, sau đó nói với Lý Thúc Đồng: "Người này diễn xuất cực kỳ tốt, đóng giả vô cùng đạt, tiến vào trạng thái hoà nhập cũng nhanh. Nhưng sư phụ, ngài nhìn kỹ xem tên này vừa làm việc vừa quan sát người khác, để tên này có thể bắt trước làm theo."

"Ừ." Lý Thúc Đồng nhìn lại, sau đó nhỏ giọng phê bình: "Tên này học thì nhanh đấy, nhưng cho người ta cảm giác là người chưa từng làm qua việc này. Nhìn qua rồi thực hành, không phải dễ như vậy, nhìn làm việc chẳng đâu vào đâu. ."

"Vâng." Khánh Trần bình luận thêm: "Sư phụ ngài nhìn xem, những người hầu khác nói chuyện với cậu ta, cậu ta trả lời vô cùng ngắn gọn, cũng khá thông minh. . ."

Hai vị lữ khách thời gian mới còn đang khổ sở suy nghĩ, làm cách nào để tồn tại được đây. Còn bên này hai thầy trò giống như xem kịch.

Quan trọng là, hai người mới này nào biết có người đang xem mình biểu diễn.

Nếu hai người này biết được, mỗi hành động của mình đang được người khác bình luận, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Lúc này, Lý Y Nặc nói mọi người lên xe, sau đó nói điều gì với người trung niên, giống như giao nhiệm vụ.

Chỉ thấy, người trung niên kia tiến lại vị lữ khách thời gian bị lộ kéo lên xe Lý Y Nặc.

Lý Y Nặc có vẻ không muốn trực tiếp vạch trần thân phận người này. Mà muốn đơn độc thẩm vấn.

Thợ lái chính đeo cặp kính kỳ lạ kia tiến lại gần chỗ Tần Thành nói chuyện: "Tôi tự giới thiệu một chút. Tôi là Tiêu Công, thợ lái chính của đội săn thú lần này. Từ giờ trở đi, chúng tôi trưng dụng hai chiếc xe của các người, bởi vì bọn tôi mới thiệt hại 4 chiếc. Cho nên muốn đám người hầu ngồi ở phía thùng xe của các người."

Thợ lái chính tên là Tiêu Công nhìn qua rất trẻ, khoảng chừng 20 tuổi, nhưng cách nói chuyện vô cùng trôi chảy.

Tần Thành nói ra khó khăn của mình: "Xin chào ngài, là như vậy, chúng tôi còn có nhiệm vụ đi săn. . ."

Tiêu Công lắc đầu, cắt lời lão: "Lý thị sẽ đền bù xứng đáng cho ông. Với lại, tôi biết các người muốn bắt diều hâu nên mới phải xuôi nam. Nếu như

vậy chúng ta cùng đi cũng được, mọi người đều có mục tiêu là vùng đất cấm ky 002."

Anh ta vừa nói xong, bèn vẫy tay bảo đám người hầu ngồi phía sau thùng xe, không cho Tần Thành cơ hội từ chối.

Tập đoàn trưng dụng xe của ai, cần gì phải thương lượng.

Nếu không phải gặp được Lý Y Nặc, phân biệt rõ phải trái, làm việc thẳng thắn mà gặp phải một người khác đến, có khi còn không nhận được tiền đền bù.

Khánh Trần thở dài. Nếu đám kia biết được, bên trong đội thợ săn kia có ai, chắc hẳn muốn tránh càng xa càng tốt.

Lần này mọi người bị ép đi cùng nhau, sư phụ đành phải chịu đựng vất vả rồi.

Có một chuyện thú vị, đó là vị người hầu vừa mới xuyên qua kia, ở cùng một thùng xe với bọn họ.

. . . .

Đội săn thú bắt đầu lên đường, chiếc xe chắn ngang đường nhỏ cuối cùng cũng tránh ra. Đội xe gia tộc Thần Đại từ từ theo sau, không hề có ý định vượt qua.

Hiện tại, trên thùng xe có 8 người ngồi, bao gồm Tần Dĩ Dĩ, Khánh Trần, Lý Thúc Đồng và 5 người hầu.

Tần Đồng đã ngồi lại trong xe, tạo cho em gái mình không gian thoải mái. . .

Chiếc xe không ngừng xóc nảy, Khánh Trần thờ ơ hỏi đám người hầu: "Lúc trước chúng ta đã gặp nhau, khi ấy đội xe không hề có vết cắt cũng như hư hại. Với cả làm sao thiếu mất 4 xe rồi?"

Một người hầu trung tuổi bình tĩnh trả lời: "Chuyện này cũng chẳng phải là bí mật gì. Hình như trên hoang dã có một đội ngũ vô cùng huênh hoang. Khi đó chúng tôi còn chưa hiểu gì, hai bên đã lao vào nhau chiến đấu."

"Đám người hoang dã huênh hoang?" Tần Dĩ Dĩ cảm thấy kỳ lạ: "Có ý gì đây?"

Tần Dĩ Dĩ rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, thân hình cân xứng, đôi chân thon dài thẳng tắp. Trừ việc cô ở bên ngoài trời nhiều nên làn da có phần hơi đen, còn lại không có khuyết điểm nào.

Ai cũng thích được nói chuyện nhiều với cô gái như vậy.

Có một người hầu nữa lên tiếng giải thích: "Không biết đội ngũ kia nghĩ gì, hay họ bị điên rồi. Bọn chúng không chỉ phá huỷ một máy bay không người lái của Tiêu Công, mà còn khắc dòng chữ khiêu khích lên thân cây nữa chứ."

Tần Dĩ Dĩ tò mò: "Khắc dòng chữ gì?"

"Có gan đến phía bắc bắt bọn tao đi?" Người hầu kia tươi cười hớn hở: "Người bình thường thấy đội săn thú đều vắt chân lên cổ mà chạy, ai ngờ lại có đội ngũ trong hoang dã mạnh mẽ như vậy?"

Trong chớp mắt ấy, Khánh Trần và Lý Thúc Đồng cúi đầu xuống nhìn sàn của thùng xe.

Một người hầu khác nói thêm: "Ngay từ đầu mọi người đã biết đám người hoang dã kia đã mai phục, có chuẩn bị kỹ lưỡng để tấn công. Lúc ấy, Tiêu Công cũng tỏ ra lo lắng. Kết quả chúng tôi đánh cho bọn họ tè cả ra quần. Nếu như không phải có mấy người trong nhóm làm việc hấp tấp, có lẽ chúng tôi đã giành thắng lợi hoàn toàn."

Khánh Trần và Lý Thúc Đồng có thể tưởng tượng được hoàn cảnh khi đó: Đám người hoang dã không ngờ gặp phải chiến đấu, mà phía đối diện là

đội săn thú đang vô cùng tức giận. . .

Có khả năng, đám người hoang dã kia vẫn chưa nghĩ được, mình đã làm gì khiến đám con cháu tập đoàn kia giận dữ đến vậy. . .

"Sau đó thì sao?" T`ần Dĩ Dĩ tiếp tục hỏi.

"À, bọn tôi đánh cho chúng chạy toán loạn. Sau đó tiểu thư Y Nặc không cho đuổi theo, cô nói có chuyện quan trọng hơn c`ần làm, không rảnh chơi đùa cùng đám người hoang dã."

Lúc này Khánh Tr`ần nói: "Không biết mọi người xưng hô thế nào? Tôi giới thiệu một chút, tôi là Quảng Tiểu Thổ."

Lý Thúc Đ`ồng nói: "Tôi là Mộc Hựu Đ`ồng."

Hai th`ầy trò nhà này bắt đ`ầu chơi trò chơi chém gió.

Địa vị người h`ầu trong tập đoàn vô cùng thấp, nhưng trong mắt người bình thường lại cực kỳ cao.

Giống như việc đánh chó phải ngó mặt chủ, đám người h`ầu trước mặt người thường hay ra vẻ tự cao tự đại.

Bởi vậy, họ rất tình nguyện trò chuyện với những cô gái xinh đẹp như T`ần Dĩ Dĩ. Nhưng nếu người hỏi là Khánh Tr`ần, bọn họ lại tỏ ra hững hờ.

Người h`ầu phía đối diện giới thiệu: "Cao Thuận."

"Tống T`êLương."

"Hoàng Thượng."

"Lữ Phát."

"Chu Huyên."

Khánh Trần và Lý Thúc Đồng nhớ kỹ cái tên cuối cùng, Chu Huyên.

Đây chính là một lữ khách thời gian mới tới.

Tần Dĩ Dĩ tò mò: "Trong đội săn thú của các người. Người quyết định là tiểu thư Y Nặc phải không?"

"Đương nhiên rồi, cô ấy chính là con gái đầu đời thứ 3 Lý thị, tất nhiên phải do cô ấy quyết định." Một người hầu giải thích.

"Ồ, tôi nhìn thấy mội người con trai gầy gò hay đi cùng ngài ấy, người đó là ai vậy?" Tần Dĩ Dĩ hỏi.

"Chuyện này. . ." Hoàng Thượng có vẻ do dự chút: "Thật ra đấy là trai bao của tiểu thư Y Nặc, là một người đang được tiểu thư Y Nặc rất thích."

Một người hầu tên Cao Thuận trừng mắt nhìn tên kia: "Biết cái gì nên nói cái gì không nên nói không? Nếu không khi trở vềsẽ bị vả miệng đấy?"

Khánh Trần không nói gì. Có điều hắn phát hiện ra, khi đám người hầu nói ra địa vị của Lý Y Nặc, và nói cô ta thích bao nuôi con trai.

Người lữ khách thời gian tên Chu Huyên kia, trong nháy mắt bỗng lộ ra một tia vui vẻ kỳ lạ.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 135: Cách mở đầu kỳ lạ

Đi qua đoạn đường ở giữa thành phố số 18 và thành phố số 1 không được người sửa chữa, đoàn xe lại lần nữa tăng nhanh tốc độ.

Vào giữa trưa, đội săn thú dừng xe lại ven đường, cấp tốc tiến hành chỉnh đốn.

Khánh Trần thấy đám người hầu lấy ra bình đựng cơm giữ nhiệt mà hắn từng thấy, còn dùng loại lò vi sóng để nấu cơm xào rau, mà không cần phải nhóm lửa.

Có thể nói, đội săn thú mang theo máy phát điện tiên tiến hơn đám người trong hoang dã rất nhiều, có thể lưu trữ rất nhiều nguồn điện.

Nghĩ lại cũng đúng, gia đình Tần Thành sử dụng máy bổ sung năng lượng điện có tên là 'Sơn Thức' từng là vật dụng trên xe tăng chiến đấu. Tất nhiên đám con cháu tập đoàn sử dụng vật dụng sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lúc này, cuộc sống của những người trong tập đoàn và đám người hoang dã có sự chênh lệch rõ ràng.

Gia đình Tần Thành chỉ có thể ăn lương khô và bánh protein, mà đội săn thú thì đang tiến hành nấu cơm.

Vào lúc này, đội xe gia tộc Thần Đại vốn dĩ từ từ theo ở phía sau đội săn thú bỗng thừa dịp bọn họ còn đang nấu cơm, lập tức tăng tốc. Nhân cơ hội này bọn họ muốn thoát khỏi Lý Y Nặc.

Lý Y Nặc hờ hững nhìn đoàn xe đối phương, cô không hề có ý định để

đoàn xe đuổi theo: "Cho bọn họ chút thời gian, xem họ có thể chạy được bao xa?"

Khánh Trần và Lý Thúc Đồng giống như đang xem kịch, bởi vì mục tiêu của hai người không phải gia tộc Thần Đại. Cho nên bọn họ không cần quan tâm gia tộc Thần Đại có chạy được hay không.

Nhưng có một chuyện khiến hai người cảm thấy ngạc nhiên. Đó là vị lữ khách thời gian được Lý Y Nặc gọi vào tên là 'Lý Thừa Hi', không ngờ giờ này vô cùng ngoan ngoãn đứng phía sau Nam Canh Thần.

Nam Canh Thần đi đâu, cậu ta theo đó.

Nam Canh Thần ngồi xuống, tên này giúp cậu ta đặt xuống một cái đệm để ngồi.

"Sao chuyện này ta chẳng hiểu chút gì vậy?" Lý Thúc Đồng than thở.

"À." Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Sư phụ, con cũng không hiểu. . ."

Lý Y Nặc không quan tâm đến thân phận lữ khách thời gian còn chưa tính, nhưng không ngờ cô gái này biến Lý Thừa Hi thành thuộc hạ của Nam Canh Thần?

Trước đó, Khánh Trần từng hỏi Nam Canh Thần: Lý Y Nặc có biết thân phận lữ khách thời gian của mày hay không?

Nam Canh Thần trả lời: Không biết.

Lúc ấy Khánh Trần chẳng thèm nghĩ nhiều, nghe vậy tin vậy.

Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, kết hợp với cách nói của Nam Canh Thần, Khánh Trần nghi ngờ Lý Y Nặc biết bí mật của Nam Canh Thần. . .

Với lại, Nam Canh Thần thực sự đáng tin hơn những người khác, thằng nhóc này là người coi trọng tình cảm.

Nhưng để tên nhóc này che giấu hành vi đúng thật chọc mù mắt người tiếp xúc qua.

Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Sư phụ, còn nghi ngờ Lý Y Nặc biết thân phận lữ khách thời gian của Nam Canh Thần. Cho nên, cô ta muốn nhận vào những lữ khách thời gian mới, dự định tạo thế lực tại Thế Giới Bên Ngoài cho Nam Canh Thần. Cô ta phát hiện ra lữ khách thời gian nào sẽ khống chế vào trong tay, sau đó để những người kia phục vụ Nam Canh Thần tại Thế Giới Bên Ngoài."

Đây là suy đoán hợp lý nhất, nếu không chẳng có cách nào giải thích hành động của Lý Y Nặc.

"Có vẻ đúng." Lý Thúc Đồng dở khóc dở cười: "Con bé này đối xử với người bạn học của con đúng thật là chân ái. . ."

Ngay từ đầu, thời điểm hai thầy trò bị bắt phải theo đội săn thú, đã cảm giác con đường hoang dã này sẽ buồn tẻ lắm đây.

Thế mà từ khi xuất hiện thêm hai vị lữ khách thời gian, hai người bỗng chốc biến thành một khán giả, vừa xem phim vừa thì thầm bàn tán.

Cuộc sống bỗng chốc trở nên sáng sủa.

Hai người chuyển ánh mắt về phía Chu Huyên. Thời điểm đám người hầu tất bật nấu cơm, thằng nhóc này cũng bên cạnh chịu khó chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn như cắt thịt nhặt rau.

Cậu ta không hề có ý sử dụng những đồ vật công nghệ cao, để tránh việc bị phát hiện.

"Sư phụ, ngài xin xem. Những người khác không hề phát hiện ra nguyên nhân tại sao cậu ta không dùng đồ điện tử." Khánh Trần cười đùa nói: "Mọi người còn cảm thấy tên này đặc biệt siêng năng."

`

"Ư, thằng nhóc này ánh mắt rất tốt. Vừa cắt thịt vừa quan sát người ta sử dụng đồ điện tử." Lý Thúc Đồng ngày càng cảm thấy thú vị.

Tần Dĩ Dĩ cách đó không xa cảm thấy tò mò. Từ buổi sáng đã thấy hai thầy cho nhà này bắt đầu trở nên kỳ lạ, cứ ghé sát đầu thì thầm to nhỏ. Mỗi lần mình lại gần xíu xiu là đối phương ngậm miệng không nói gì nữa.

Bực mình.

"À, sư phụ." Khánh Trần vừa nhai bánh protein vừa nói: "Thầy nhìn xem, Chu Huyên không ngừng để ý Nam Canh Thần và Lý Y Nặc, tên này quan sát vô cùng kỹ lưỡng."

"Cậu ta biết Nam Canh Thần?" Lý Thúc Đồng nói ra suy nghĩ: "Hay là cậu ta phát hiện ra thân phận lữ khách thời gian của Nam Canh Thần?"

"Chắc không phải." Khánh Trần lắc đầu: "Thầy nghĩ xem, nơi này cách thành phố số 18 rất xa, nếu dùng cách đối xứng giữa hai thế giới, cậu ta chắc hẳn ở thành phố nào đó phía nam. Chu Huyên chắc chắn không thể biết Nam Canh Thần."

Chiều hôm ấy, vị lữ khách thời gian này vẫn ngồi trên thùng xe cùng với bọn họ. Tên này nhiều lần cố ý hướng câu chuyện liên quan đến Lý Y Nặc, nhưng vì không muốn lộ thân phận và ý đồ của mình, cho nên nhiều lần thất bại.

Khánh Trần nín cười, hắn vẫn chưa hiểu ý đồ đối phương là gì.

Cuối cùng, Lý Thúc Đồng đưa ra lựa chọn tốt nhất cho cả hai. Lão ấy bàn với Tần Thành, chuyển tên người hầu tương đối cẩn thận trung thành lên xe ngồi, đưa anh trai Tần Dĩ Dĩ quay trở lại thùng xe phía sau.

Ngồi trên xe tất nhiên dễ chịu hơn phía sau thùng xe nhiều, nên lão người hầu kia lập tức đồng ý.

Ngay sau đó, Lý Thúc Đồng nhân dịp này hỏi tên người hầu lắm chuyện

kia: "Nói cho chúng tôi nghe chút chuyện tên trai bao của tiểu thư Lý Y Nặc kia được không?"

Vị người hầu lắm mồm kia nhìn quanh thùng xe, phát hiện lão người hầu kia đã không còn trên thùng xe, lập tức nói liến thoắng: "Các người biết không? Gia tộc đã sắp xếp cho tiểu thư Lý Y Nặc mấy mối rồi mà cô ấy không chịu. Trước kia, ai cũng nghĩ cô ấy thích con gái, không ngờ một ngày cô ấy dẫn về một tên mặt trắng ấy. . ."

Cả một buổi chiều, mọi người đều tập trung nghe tên người hầu kia kể chuyện: Ở nhà, có một vị tiểu thư tên là Lý Đồng Vân cũng thuộc dòng chính, quan hệ rất tốt với tiểu thư Y Nặc. Tiểu thư Y Nặc thích tên mặt trắng, nhưng từ lúc Nam Canh Thần xuất hiện mọi người mới biết điều này, còn trước đó không ai biết sở thích cô ấy là như vậy. Chủ Lý thị rất thích tiểu thư Y Nặc và tiểu thư Đồng Vân. . .

Chu Huyên nghe được những lời này, đúng kiểu buồn ngủ gặp chiếu manh. Thậm chí tên này còn mấy lần liếc nhìn Lý Thúc Đồng ra vẻ cảm ơn.

Đương nhiên, tên này tự tin hành động của mình không bị Lý Thúc Đồng phát hiện.

Chu Huyên biểu hiện hết sức tự nhiên, ban đêm cũng không làm ra hành động nào khác lạ. Điều này khiến Lý Thúc Đồng và Khánh Trần thất vọng.

Giữa trưa ngày hôm sau, Chu Huyên bưng đồ ăn vừa mới nấu xong đi về phía Lý Y Nặc.

Thời điểm tên này đi đến trước mặt cô gái cường tráng kia, lúc đặt đĩa cơm xuống vừa nháy mắt vừa vén mái tóc có vẻ hơi dài của mình, để lộ ra khuôn mặt đẹp trai.

Lúc ấy, Khánh Trần và Lý Thúc Đồng còn đang ăn. Hai người không nhìn được vội phun thức ăn ra ngoài 'phụt' .

Sau đó, hai người giả bộ tự nhiên như không có việc gì.

Người ngoài có thể không biết đang xảy ra chuyện gì. Nhưng hai thầy trò đã quan sát Chu Huyên từ lâu, nên biết rất rõ Chu Huyên muốn làm gì.

Hai thầy trò nghĩ hết mọi khả năng nhưng không sao nghĩ được. Từ sau khi Chu Huyên biết Lý Y Nặc thích mặt trắng, đã có suy nghĩ dùng sắc để tiến hành kế hoạch.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 136: Đội hóng hớt

Hình thức này giống như thời điểm Lưu Đức Trụ lần đầu xuyên qua, trực tiếp lựa chọn tiếp cận Lý Thúc Đồng.

Hiện tại, đám lữ khách thời gian tại Thế Giới Bên Ngoài rất rõ ràng, không có khả năng xuyên qua nhập vào nhân vật cao cấp, vậy nên muốn sinh tồn tại thế giới này bước đầu tiên là kiếm một người có quyền thế bám vào.

Người bám vào địa vị càng cao càng tốt, như vậy có thể dễ dàng kiếm được thuốc biến đổi gien, truyền thừa đường tắt, tài lực kinh tế, địa vị xã hội.

Nếu đạt được điều ấy, có thể dẫn đầu trong nhóm lữ khách thời gian.

Giống như tình trạng Lưu Đức Trụ hiện tại, được đa phần lữ khách thời gian hâm mộ. Cậu ta sau khi tiếp xúc được với Lý Thúc Đồng, lập tức địa vị tại Thế Giới Bên Ngoài có sự biến đổi.

Mà Lý Y Nặc là sự lựa chọn tốt nhất của Chu Huyên vào lúc này. Đây chính là con gái trưởng đời thứ ba của tập đoàn. Chỉ cần nhìn vị trí của cô ta trong đội săn thú đã không hề tầm thường rồi.

Mặc dù cô gái có thân hình cao to vạm vỡ, nhưng chỉ nhìn khuôn mặt thì có thể chấp nhận được, trên mức trung bình.

Cho nên, anh ta nhận định mình có khuôn mặt đẹp trai, diễn xuất giỏi. Điều này khiến Chu Huyên quyết định mục tiêu là Lý Y Nặc.

Không thể phủ nhận, Chu Huyên là một trong những lữ khách thời gian đẹp trai nhất, nhìn giống hết nam chính trong các bộ ngôn tình.

Dù sao đẹp trai là một điểm vô cùng hấp dẫn phái nữ.

Trong trường đại học, Chu Huyên một lúc quen bốn cô gái, có thể đánh giá anh ta là một cao thủ tình trường.

Có điều, Chu Huyên là người thông minh, tính nhẫn nhịn vô cùng cao, nên anh ta cũng không cố tình làm nhiều động tác nhỏ.

Anh ta biết rõ, bây giờ mới chỉ bắt đầu, chỉ cần tạo ấn tượng tốt cho đối phương là được rồi.

Lý Thúc đồng nhìn Khánh Trần xúc động nói: "Đám người ở Thế Giới Bên Ngoài đều không biết xấu hổ là gì như vậy sao?"

Khánh Trần ngứa ngáy: "Đó là trường hợp đặc biệt."

"Có điều người bạn học của con gặp phải tình địch." Lý Thúc Đồng cười nói: "Ta đã nhìn rõ, người bạn học này của con có vẻ ngây thơ, có phần hơi ngốc. Nếu đưa hai người lên mặt cân, người bạn học của con đúng thật không đáng xách dép cho tên kia."

Khánh Trần thở dài: "Con lo lắng thay cho cậu ấy. . ."

Lý Thúc Đồng hỏi: "Vậy chúng ta còn tiếp tục tạo cơ hội cho Chu Huyên không? Rồi tiếp tục xem kịch? Nếu làm như vậy sẽ hỏng chuyện tốt của bạn học con thì sao?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Vẫn nên xem kịch thôi, dù sao cũng vui hơn."

Hai khán giả nhiệt tình, vừa nói vừa nhìn nhau cười. . .

Hắc hắc hắc.

. . .

Đếm ngược 126: 00: 00.

Đêm ngày thứ hai xuyên qua, Lý Thúc Đồng nói cho Khánh Trần biết, hai người đã rời nhà tù số 18 được 7 ngày, hiện tại họ đã đến rất gần vùng đất cấm ky 002 rồi.

Có lẽ ngày mai họ sẽ nhìn thấy chỗ kia như thế nào.

Lý Thúc Đồng dặn dò: "Sau khi đi vào, nhất định phải theo sát ta. Những chuyện khác thì sao cũng được, nhưng điểm này nhất định phải nhớ kỹ trong đầu."

"Vâng." Khánh Trần nghiêm túc gật đầu.

Nhưng vào lúc này, đội nhiên Tần Dĩ Dĩ đến ngồi cạnh hai người, cũng không nói chuyện, chỉ ngồi đó nhìn chằm chằm vào đống lửa.

Lý Thúc Đồng ngạc nhiên: "Cô bé, có chuyện gì vậy?"

Tần Dĩ Dĩ liếc mắt nhìn lão nói: "Hai người mấy ngày nay toàn làm ra vẻ thần bí, không nói chuyện với người ta, cũng không đánh bài, có phải ăn chán táo của người ta rồi nên chán ghét người ta phải không?"

Những cô gái trên hoang dã nói chuyện quá thẳng thắn. Cô cảm thấy có điều không hợp lý nhất định phải qua hỏi thẳng, tuyệt đối không chạy ra một chỗ nào đó khóc lóc ỉ ôi.

Khánh Trần dở khóc dở cười: "Không phải như em nghĩ đâu."

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần. Hai người muốn làm một khán giả vô hình, có lẽ tránh được ánh mắt người khác. Nhưng cô bé trước mặt này lúc nào cũng nhìn chằm chằm Khánh Trần, nên sao mà thoát được.

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "Vì quan hệ chúng ta rất tốt, cho nên mới nói bí mật này cho cháu biết. Nhưng cháu không được nói cho ai đâu đấy."

"Mau mau, nói cho cháu biết sao mọi người phải theo dõi anh ta." Đôi mắt Tần Dĩ Dĩ bỗng nhiên sáng lên, được ánh lửa chiếu vào như pha lê trong suốt.

Hôm nay cô bé thắt một bím tóc thật dài, nhìn cả người thon gọn, lại toát ra vẻ xinh đẹp hấp dẫn của con gái sắp trưởng thành.

"Để tiểu Thổ nói cho cháu nghe." Lý Thúc Đồng nói.

Lý Thúc Đồng vừa nói xong, cô bé lập tức quay qua Khánh Trần, cách khuôn mặt Khánh Trần chỉ khoảng 10 centimet: "Anh đừng nghĩ gạt được em. Em cũng rất thông minh đấy."

Ánh lửa phập phùng, thậm chí Khánh Trần có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ trên mặt đối phương.

Hắn cảm thấy mất tự nhiên nên xích qua bên một chút: "Là thế này, hôm qua không phải chúng ta chỉ nói chuyện liên quan đến Lý Y Nặc đó sao? Sau đó, anh và sư phụ phát hiện ra, tên người hầu này có tình cảm đặc biệt với Lý Y Nặc, nên dự định dùng mỹ nam kế. Hình như có ý định dựa vào thân phận của Lý Y Nặc, thay đổi địa vị xã hội của mình."

"Oa." Tần Dĩ Dĩ mở to đôi mắt: "Các người trong thành phố đều như vậy sao? Con trai có suy nghĩ bán mình cầu vinh? Chúng ta ở trên hoang dã không như vậy, chỉ có chồng chết, cô gái mới muốn tìm một người con trai dựa vào. Bởi vì cô gái ấy sau khi sinh con không còn thể lực, nên không thể đi săn được, nhưng cô ấy không muốn con cái mình phải chết đói."

Tuy Tần Dĩ Dĩ sinh ra trong thành phố, 12 hai năm trải qua sinh hoạt trong thành phố, nhưng sau đó bắt đầu theo cha mẹ dong duổi ngược xuôi khắp các vùng hoang dã.

Với lại, cô ấy thích hoang dã hơn thành phố, cho nên luôn nhận mình là người hoang dã.

Tại Thế Giới Bên Trong, giáo dục bắt buộc chỉ có 6 năm, còn cấp 2 cấp 3,

đại học thì theo suy nghĩ từng người và học phí vô cùng đắt đỏ.

Phần lớn gia đình rất khó chu cấp cho con cái học xong đại học. Bởi vậy trình độ cơ sở dân cư ở đây rất thấp.

Nhưng vì nguyên nhân ấy, Liên Bang lại dễ dàng khống chế dân chúng hơn.

"Tha cho hai người lần này, vì đã chia sẻ bí mật bản thân. Vậy chúng ta xem như hoà nhé?" Tần Dĩ Dĩ cười tủm tỉm, sau đó lấy từ ba lô ra hai quả táo lần lượt đưa cho Khánh Trần và Lý Thúc Đồng.

Cô cũng lấy một quả để ăn.

Lúc này, Tần Dĩ Dĩ nhìn về phía Chu Huyên. Cô phát hiện tên này giả bộ như không có chuyện gì, vẫn dáng vẻ chăm chỉ cẩn thận bỏ củi vào đống lửa của Lý Y Nặc.

Lý Y Nặc đang trò chuyện với Nam Canh Thần. Hai người ngồi cạnh đống lửa mà cử chỉ vô cùng thân mật, chỉ có điều vẻ mặt Nam Canh Thần không được vui, cứ xì xì chẳng thèm nói chuyện.

Trên đống lửa có một nồi sắt nhỏ, bên trong đang hầm canh cá.

Thực tế, đội săn thú không cần nhóm lửa để nấu cơm. Bọn họ nhóm lửa đơn giản là bởi cần sưởi ấm.

Thời gian dần trôi qua, bên trong nồi sắt đã có tiếng nước sôi sùng sục. Tên người hầu tên là Chu Huyên đưa tay định cầm lấy nồi sắt, chuẩn bị lấy một bát cho Lý Y Nặc uống.

Có điều, anh ta đã quên rằng hiện tại nồi sắt rất nóng. Ngay thời điểm, anh ta đụng tay vào, bàn tay vội kéo về giống như điện giật, không những thế còn phát ra tiếng hô thẹn thùng: "Ái ui."

"Phụt."

Tần Dĩ Dĩ, Khánh Trần, Lý Thúc Đồng. Ba người đồng thời phun táo đang nhai trong miệng ra.

Thằng này chắc có suy nghĩ, một cô gái vạm vỡ như Lý Y Nặc khả năng để ý đến vẻ yếu đuối của Nam Canh Thần, cho nên muốn tỏ ra mình cũng yếu đuối một cách tự nhiên nhất. Anh ta muốn kích thích suy nghĩ bảo hộ của đối phương.

Có điều Lý Y Nặc trừng mắt nhìn anh ta nói: "Biến qua chỗ khác mà ái ui."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 137: Đội Hóng Hớt 3 Người

Không ngờ trình độ suy nghĩ của Chu Huyên lại bá đạo như vậy.

Lý Thúc Đồng và Khánh Trần rất phục thằng này.

Một thân một mình xuyên qua thế giới xa lạ, với lại vô cùng đen đủi là đóng vai một nhân vật người hầu.

Thế mà trong thời gian ngắn ngủi, đối phương quyết định dùng mỹ nam kế với kiểu con gái như Lý Y Nặc, thật sự là người vô cùng quyết đoán.

Với lại, người này sẵn sàng bỏ qua thể diện.

Bây giờ, Tần Dĩ Dĩ mới phát hiện ra, ngồi xem kịch thú vị nhường nào.

Lý Thúc Đồng đề xuất: "Hay chúng ta đánh cược đi. Cược tên này có thể tán đổ Lý Y Nặc hay không?"

Khánh Trần ngạc nhiên, hắn nghĩ sở thích đánh cược của Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu không phải nhận được truyền thừa từ sư phụ đấy chứ?

Tần Dĩ Dĩ tranh nói trước: "Cháu cược cậu ta không tán được, tiền đánh cược là một quả táo."

"Vậy anh không cược nữa, hai người cứ chơi với nhau đi." Khánh Trần suy nghĩ: "Bởi vì trên người anh cũng chẳng có gì để cược."

"Anh suy nghĩ nhiều làm gì." Tần Dĩ Dĩ kéo kéo cánh tay của hắn nói: "Em với anh cùng một bên bắt anh ta không làm được, tiền cược của anh em

chịu."

Lý Thúc Đồng cười tủm tỉm: "Vậy ta chỉ còn cách chọn cậu ta có thể làm được."

Thật ra, Lý Thúc Đồng nghiêng về cửa cậu ta không làm được. Nhưng Tần Dĩ Dĩ đã cướp mất cửa đó rồi, lão chỉ có thể bắt cửa còn lại. Lớn thế này rồi con tranh với một cô bé làm gì. . .

Chuyện này với lão chỉ giống như trò chơi, vui là được, thắng thua quan trọng gì.

"Mọi người nghĩ xem, Chu Huyên đang suy nghĩ cái gì?" Khánh Trần đưa ra dự đoán: "Có lẽ tên này đang tổng kết lại hành động vì sao mình thất bại, sau đó vạch cho mình một kế hoạch khác."

Mọi người còn đang nói chuyện, Chu Huyên bỗng nhiên nghi ngờ liếc nhìn qua bên này, mà chỉ thấy ba người đang cúi đầu xuống ăn táo, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Anh ta luôn có cảm giác mình bị nhìn lén, nhưng hình như mình đang lo lắng quá thì phải?

Chu Huyên bình tĩnh coi như không có điều gì, một lát sau lại bất chợt quay đầu nhìn ba người. Đối phương vẫn ngồi đó ăn táo, vừa ăn vừa nói chuyện, cũng không có điều gì bất thường.

Cuối cùng vị lữ khách thời gian này cũng ép mình bỏ qua sự nghi ngờ ấy, thầm nghĩ có lẽ mình đang quá lo lắng rồi.

. . .

Chu Huyên yên lặng quan sát Lý Y Nặc và Nam Canh Thần.

Nhưng anh ta không biết hai người đó đang nói chuyện gì, mà bỗng nhiên vẻ mặt Nam Canh Thần xìu xuống, một mình bước vào trong lầu, để Lý Y

Nặc ngồi trước đống lửa một mình.

Lý Y Nặc dường như có vẻ không vui. Cô nhìn quanh bốn phía bỗng nhiên nhìn thấy Chu Huyên: "Cậu, lại đây."

Tổ ba người hóng hớt vô cùng ngạc nhiên: "Lý Y Nặc sao lại gọi thằng đó lại vậy? Chắc là Nam Canh Thần chọc cô ấy tức giận phải không? Nên có ý định dùng mới thay cũ?"

Khánh Trần nhỏ giọng thì thầm: "Khả năng này cũng có thể."

"Đừng nói trước, bọn họ đang muốn nói chuyện, tập trung vào mà nghe." Lý Thúc Đồng nhắc nhở.

Chu Huyên tới ngồi cạnh Lý Y Nặc. Cô để cậu ta ngồi vững vàng rồi hỏi: "Cậu đến nhà họ Lý cũng được 5 năm rồi nhỉ?"

Chu Huyên nói: "Tiểu thư Y Nặc, tôi đến được 6 năm lẻ 3 tháng."

Tổ hóng hớt bàn tán: "Tên nhóc này cẩn thận thật, không để lọt lời nào."

"Thật ra, buổi chiều tên này đã moi được tin tức ấy rồi."

"Ngưỡng mộ người chơi cao cấp."

Lúc này, Lý Y Nặc trực tiếp hỏi: "Vậy sao hai ngày này muốn tiếp cận tôi."

Suýt chút nữa tim Chu Huyên ngừng đập, có điều ngoài mặt không hề lộ ra điều gì. Anh ta cẩn thận từng li từng tí trả lời: "Tôi nhìn thấy vị tiên sinh kia làm ngài không vui, muốn điều hoà lại không khí. Tiểu thư Y Nặc, ngài đối xử với người ta tốt như vậy, mà vị tiên sinh ấy lại khiến ngài không vui."

Cách đó không xa, Lý Thúc Đồng tấm tắc khen ngợi: "Những lời nói rất

thâm nho."

"Một hương vị trà xanh đậm đặc." Khánh Trần đưa ra lời bình: "Cũng không biết Lý Y Nặc đối phó được không?"

Tần Dĩ Dĩ suy nghĩ: "Chắc là có thể, ít ra bản thân em nghĩ cô ấy làm được."

Lúc này, Chu Huyên lại có ý định nhìn xem tổ hóng hớt kia. Anh ta luôn có cảm giác ba người này ngồi quây quần bên đống lửa bàn tán về mình, nhưng không cách nào đạt được chứng cứ.

Anh ta liếc mắt qua, nhưng vẫn chỉ thấy ba người tự nhiên như không ngồi ăn táo.

Lúc này, Lý Y Nặc suy nghĩ rồi quay đầu lại hỏi vị trung niên vẫn đứng tại phía sau: "Vương Bính Tuất, ông thấy thằng nhóc này thế nào?"

"Rất tốt." Vương Bính Tuất trả lời ngắn gọn.

Chu Huyên biết người tên Vương Bính Tuất kia là thân tín của Lý Y Nặc. Đối phương công nhận mình, có nghĩa kế hoạch của mình đã đạt được một nửa.

Lý Thúc Đồng nghi ngờ: "Con bé ấy không phải thật sự coi trọng thằng nhóc mặt trắng kia đấy chứ?"

"Có khả năng, nếu không phải vậy sao đột nhiên lại hỏi Vương Bính Tuất làm gì?"

"Haizz." Tần Dĩ Dĩ thở dài: "Nam Canh Thần thật đáng thương."

Tần Dĩ Dĩ tỏ ra đau lòng, hai quả táo của mình chắc sắp bị mất rồi.

Chỉ một giây sau, Lý Y Nặc nói với Vương Bính Tuất: "Được là tốt rồi, Vương Bính Tuất thích là được. Tôi biết ông thích loại loại người nhỏ nhắn thịt tươi ngon thế này, thưởng cho ông."

"Phụt." Tổ hóng hớt ba người bỗng nhiên phút hết táo trong mồm ra, kịch bản này khác xa so với dự đoán của mỗi người.

Chu Huyên: "? ? ?"

Ánh mắt của anh ta vẫn nhìn vị trí của ba người này, nghi ngờ của mình đã đúng.

Thật sự, ba người kia đang lén theo dõi mình, bàn luận về mình.

Lần này các người lộ rồi nhé.

Nhưng con mẹ nó thưởng mình cho gã trung niên kia là sao? Tình huống quái gì vậy?

Lý Y Nặc cũng nhìn về phía ba người Lý Thúc Đồng, sau đó nhìn Chu Huyên lạnh lùng nói: "Thật sự mày cho rằng tao và tiểu Nam cãi nhau sao? Loại người như mày có thể thay thế cậu ta? Vương Bính Tuất, vui vẻ dạy tên này một vài thứ, để tên này nhớ thật lâu."

Chu Huyên nhìn Vương Bính Tuất, ánh mắt lão này đảo khắp người mình. Khiến cậu ta bắt đầu run rẩy.

Anh ta không ngờ mình vừa tiến vào Thế Giới Bên Trong đã gặp phải chuyện này.

Cả đời bắt nhạn, không ngờ bị nhạn mổ mắt.

Vương Bính Tuất kéo Chu Huyên đang không ngừng chống cự tiến vào trong lều vải.

Bỗng nhiên vào lúc này, thợ lái chính Tiêu Công có đôi kính hiển thị lên:

"Máy bay không người lái số 9 phát hiện có điều kỳ lạ. . . Máy bay số 11 phát hiện có điều bất thường. Chú Vương, tiểu thư Y Nặc, có người đang bao vây nơi này, chúng ta nên rút khỏi đây không?"

Lông mày Lý Y Nặc nhíu lại: "Tên nào ăn gan hùm tim gấu vậy? Bọn họ là ai?"

"Có lẽ là đội quân hoang dã bị chúng ta đánh kia." Tiêu Công bình tĩnh trả lời: "Đối phương tới báo thù, có điều số người tăng gấp hai lần số lần trước. Có khoảng 300 người, hình như tập hợp thêm mấy bộ lạc khác trên hoang dã."

"Cách chúng ta bao xa?"

"Cách 7 cây số, nhưng rất nhanh bọn họ sẽ tới."

Lý Y Nặc không phải người ngốc, chỉ biết khoe khoang. Lần này thật sự nguy hiểm, cô ấy biết rõ đội săn thú thực lực thế nào, nên lần này còn không nắm chắc được phần thắng.

Cô vừa chạy đến chỗ lều vải của Nam Canh Thần, vừa nói với Vương Bính Tuất: "Nói tất cả mọi người lên xe, đuổi theo đội xe gia tộc Thần Đại. Kéo bọn họ với chúng ta vào một mối chống lại đám người hoang dã này. Ông lái xe của tôi, tôi đến chỗ khác ngồi."

Cô ta từ trong lều vải bước ra, còn kéo theo cả Nam Canh Thần: "Có chuyện gì cãi nhau, sau này nói. Hiện tại đừng hăng máu cãi nhau với tôi, làm việc chính cái đã."

Lý Y Nặc nói xong bèn kéo Nam Canh Thần nhảy vào thùng xe bán tải.

Khánh Trần ngạc nhiên nhìn hành động cô ấy, không hiểu sao cô tai lại ngồi vào thùng xe của bọn họ? Chẳng lẽ phát hiện ra điều gì đó không đúng sao?

Thật sự kỳ lạ. Cô ta dứt khoát nhảy vào thùng xe này, dường như biết chỉ cần ngồi vị trí đó, mọi nguy hiểm gì cũng không ảnh hưởng đến mình.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 138: Khu Vực An Toàn

Từ khi có lệnh thu dọn đồ đạc di chuyển, cũng chỉ mới trôi qua một phút.

Khánh Trần và Tần Dĩ Dĩ còn đang giúp Tần Thành thu dọn đồ đạc mà Lý Y Nặc đã kéo Nam Canh Thần ngồi vào thùng xe chiếc bán tải rồi.

Cô gái lực lưỡng nhìn Tần Thành đang thu dọn đồ vật, bèn lên tiếng thúc dục: "Đừng thu dọn nữa, đồ vật quan trọng hay tính mạng quan trọng? Nhanh chóng lên xe đi thôi."

Điều này giống như xe bán tải là của cô ta vậy.

Có điều Lý Y Nặc nói cũng có lý, tiếng súng vang lên ngày càng gần, có lẽ đám người hoang dã đang nhằm vào những máy bay không người lái.

Tần Thành rống to: "Đừng dọn nữa, nhanh chóng lên xe, giữ mạng mới là quan trọng."

Giờ phút này, trong đám người ai cũng tỏ ra lo lắng, chỉ có mình vẫn bình tĩnh như chẳng có việc gì.

Mấy người nhảy lên thùng xe.

Mấy tên người hầu vốn dĩ đã ngồi ở đây cũng đang chạy lại.

Nhưng Lý Y Nặc lớn tiếng quát: "Đi ra chỗ khác, tìm xe chủ nhân mà ngồi."

Tần Dĩ Dĩ nhanh chóng vỗ vỗ kính xe: "Anh, nhanh nhanh xuất phát thôi."

Tại rừng cây phía bắc đã nhìn thấy ánh lửa bắt đầu cháy.

Thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng súng, báo hiệu với mọi người nguy hiểm ngày càng gần.

Trong thùng xe, có tiếng người nói vào trong bộ đàm: "Tiểu thư Y Nặc, đám người hoang dã có chuẩn bị DroneGun nhằm đối phó máy bay không người lái -011."

Dronegun bắn vào không trung gây nhiễu sóng, làm cho người điều khiển máy bay không người lái và máy bay mất đi sự liên hệ.

Vật dụng này và súng ngắm thuộc vào hàng quốc cấm bên trong Liên Bang, không biết đám người hoang dã kia lấy từ đâu.

Dronegun là hàng cấm, bởi vì bên trong quân đội liên bang sử dụng rất nhiều máy bay không người lái, bọn họ không muốn dân chúng có thể đấu lại lực lượng quân đội.

Súng ngắm là hàng cấm, bởi vì trước đó mấy năm đã có người kết hợp nó với trí tuệ nhân tạo AI, nhằm tính toán quỹ đạo. Hai loại này kết hợp với nhau tạo ra một loại vũ khí quá mạnh, mạnh đến mức khi nó vừa mới ra đời đã có rất nhiều vụ ám sát nhằm vào các nhân vật lớn.

Lý Y Nặc nói vào trong bộ đàm: "Tiêu Công, dùng hình thức tự huỷ của những chiếc máy bay không người lái đó. Với lại, đội xe gia tộc Thần Đại ở đâu?"

Tiếng nói tiếp tục vang lên trong bộ đàm, là giọng thợ lái chính Tiêu Công: "Đã phát hiện được, đội xe gia tộc Thần Đại đang đi về phía nam, cách chúng ta 60 cây số, hình như đang cắm trại ở đó."

Không một ai ngờ tới là Lý Y Nặc vẫn luôn theo dõi đội xe gia tộc Thần Đại. Cho nên thời điểm đội xe này muốn vượt lên trước, cô ấy cũng tỏ ra không hề quan tâm.

"Đi đến chỗ gia tộc Thần Đại. Dù sao cũng là người trong Liên Bang, cùng nhau đối phó với đám hoang dã cũng là việc nên làm."

Mọi người nhìn thấy, có 4 máy bay không người lái vẫn còn ở chỗ cắm trại bổ sung năng lượng, bỗng nhiên bay vút lên trời, bay thẳng đến phía bắc khu rừng.

Chẳng bao lâu sau, khi mọi người còn đang ngồi trong đoàn xe di chuyển, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng nổ, tiếp theo là trên bầu trời đêm xuất hiện rất nhiều ánh lửa.

Đây là quá trình tự huỷ của máy bay không người lái: Chịu tổn thất một máy bay không người lái, tạo thành tổn thương to lớn cho kẻ địch.

Có điều, Lý Y Nặc biết, lần này đám người hoang dã đến quá đông, vài chiếc máy bay không người lái tự huỷ cũng chỉ có thể làm chậm bước chân bọn chúng, giảm tốc độ áp sát, chứ không cách nào gây ra tổn thương nghiêm trọng được.

Một màn máy bay không người lái tự huỷ này, giống như đang đốt tiền. Nhưng Lý Y Nặc không quan tâm.

. . .

Sau khi Lý Y Nặc xác định quá trình tự huỷ máy bay không người lái thành công, mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Lúc ấy, năm người Tần Dĩ Dĩ, Lý Y Nặc, Nam Canh Thần, Lý Thúc Đồng cùng Khánh Trần đều ngồi trong thùng xe trừng mắt nhìn nhau.

Cô gái vạm vỡ nhìn Khánh Trần hỏi: "Ồ, tôi nhìn cậu cũng khá bình thường, tay chân yếu ớt. Nhìn dáng người còn chấp nhận được, nhưng chắc hẳn chưa từng trải qua chiến đấu."

Bầu không khí trên thùng xe trở nên nặng nề, không một ai biết tại sao Lý Y Nặc lại nhằm vào Khánh Trần.

Không biết lý do là gì.

Tần Dĩ Dĩ tò mò quan sát cô gái này, suy nghĩ không biết xưng hô làm sao: "Vị này. . . tráng sĩ."

Lý Y Nặc nhíu mày.

Nhanh như vậy, đã muốn ra mặt thay cho thiếu niên này rồi sao?

Tần Dĩ Dĩ nhìn mắt Lý Y Nặc đang trợn lên, vội vàng thay đổi nhẹ nhàng hơn: "Vị tráng sĩ xinh đẹp này, vì sao ngài đến ngồi chỗ chúng tôi?"

Lý Y Nặc bình tĩnh trả lời: "Vì an toàn."

"An toàn?"

Điều này khiến Tần Dĩ Dĩ và Nam Canh Thần ngạc nhiên, ánh mắt hai người nhìn chằm chằm vào cô. Trong đây ai cũng biết đây là chị cả đời thứ ba Lý thị, toàn bộ đội săn thú đều do cô chỉ huy.

Tổ máy bay không người lái thuộc đội săn thú, không chỉ có mấy chiếc máy bay không người lái vừa mới huỷ kia. Nam Canh Thần còn biết phía sau cốp xe việt dã còn mang theo một đội máy bay không người lái loại chiến đấu -012 nữa.

Nhưng thời khắc nguy hiểm thế này, đối phương lại nói bên trong chiếc thùng của chiếc xe bán tải cũ nát an toàn.

Phải biết rằng, Lý Y Nặc trong thế hệ trẻ cũng được coi là cao thủ. Hơn nữa, cô ấy là loại người không sợ trời không sợ đất, tại sao hiện giờ muốn ngồi trong thùng chiếc xe bán tải tìm sự che chở?

Xe bán tải đi trên đường đất, điên cuồng lắc lư.

Tất cả mọi người đều im lặng, không biết có phải mọi người còn đang suy nghĩ lời Lý Y Nặc vừa nói hay không.

Đột nhiên, Lý Y Nặc quay qua nói với Lý Thúc Đồng: "Mẹ con nói, lúc con còn nhỏ, ngài đã từng ôm con. Ngài sẽ không phải thấy con gặp nguy hiểm mà không cứu đấy chứ?"

Lý Thúc Đồng cười nói với Lý Y Nặc: "Thời điểm ta ôm cháu, cháu còn chẳng biết điều gì. Không phải lấy chuyện này ra để nói chuyện đấy chứ?"

Thì ra, Lý Y Nặc ngồi lên thùng xe bán tải vào thời điểm nguy hiểm, là bởi vì có Lý Thúc Đồng ở đây.

Tần Dĩ Dĩ và Nam Canh Thần bỗng nhiên quay đầu nhìn lại vị trung niên này. Chỉ có Khánh Trần thở dài, quả nhiên bị nhận ra.

Có điều Khánh Trần luôn có một loại cảm giác, Lý Thúc Đồng cũng không muốn che dấu điều này, chỉ đơn giản dùng một ít bụi đất xoa lên mặt. Cách làm này chỉ có thể gạt người xa lạ, còn những người biết rõ khuôn mặt sao có thể lừa được đây.

Đã từng là người quen, nhất định có thể nhận ra.

Với lại, nghe giọng điệu Lý Y Nặc, còn rất quen thuộc với Lý Thúc Đồng.

Cô gái vạm vỡ vừa mới mở miệng chê bai Khánh Trần, chắc chắn có liên quan đến Lý Thúc Đồng.

Bây giờ nghĩ lại, giọng nói của đối phương với Khánh Trần vừa có sự hâm mộ, còn kèm theo sự ghen ghét. . .

Khi mọi người còn đang nói chuyện, đã thấy trên bầu trời đen kịt xuất hiện

âm thanh vù vù. Đây là tiếng máy bay không người lái bay đến.

Thế nhưng, máy bay của bọn họ ngay cả đèn tín hiệu cũng không sáng, trong bóng đêm người bình thường không cách nào nhìn thấy nó đang ở đâu.

Không cần bọn chúng đến mai phục, mà bọn họ đã tự rơi vào mai phục rồi.

Lý Y Nặc cau mày: "Chắc chắn người kia của Hoả Đường đang ở gần đây, được đám người hoang dã kia gọi tới. Không phải bọn họ thì sẽ không có nhiều máy bay không người lái như vậy, cũng không biết bọn họ đáng tính toán điều gì?"

Lần này, bọn họ không có máy bay không người lái, còn kẻ địch lại có.

Bên trong bộ đàm lại vang lên tiếng Tiêu Công: "Tiểu thư Y Nặc, có phải có đám người máy phục kích quanh đây không? Đội xe chúng ta còn một đội máy bay không người lái, có cần tôi tiến hành khống chế không?"

Lý Y Nặc trả lời: "Không cần."

Cô ta nói xong, bèn nhìn về phía Lý Thúc Đồng: "Ngài ra tay đi, để chúng ta đỡ lãng phí thời gian."

Lý Thúc Đồng không trả lời, chỉ cười cười.

Có điều, một trưởng nữ đời thứ ba Lý thị, ngày thường ngang ngược, nay bỗng nhiên làm nũng: "Không phải người thấy con xảy ra chuyện mà không giúp đấy chứ? Khi còn bé ngài rất thương con mà."

Cô nói xong bèn lấy từ trong người ra bộ bài tú lơ khơ đưa cho Lý Thúc Đồng. Khánh Trần nhìn thấy sư phụ mình mỉm cười, mở cỗ bài ra cầm từng cây một phi lên trời.

Từng lá bài tú lơ khơ như lưỡi dao xoáy lên bầu trời, cắt nát từng cái máy bay trên bầu trời màu đen.

Trên bầu trời vốn dĩ toàn màu đen, thì nay mấy chục đám lửa bốc cháy thắp sáng cả bầu trời.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 139: Sư Phụ Bận Rộn Nhiều Việc

Nam Canh Thần sợ hãi nhìn Lý Thúc Đồng, sau đó tiếp tục nhìn lại đám lửa đang bốc cháy trên không trung.

Đây là đòn sát thủ người hoang dã chuẩn bị, lại bị đối phương dùng những lá bài tú lơ khơ phá huỷ.

Mặc dù thời gian Nam Canh Thần tiến vào Thế Giới Bên Trong không phải ngắn, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cao thủ cấp bậc này ra tay.

Thật sự, kiến thức của cậu khá hạn hẹp, nên không rõ người này cấp bậc là gì.

Nói chung là rất cao.

Cậu ta nghĩ tới điều này bèn nhìn về phía Khánh Trần.

Trước đây mấy ngày, cậu ta vẫn coi Khánh Trần là một thợ săn trong vùng hoang dã, khổ cực sinh tồn. Mình còn mở lời nói đối phương đến nương tựa mình.

Kết quả, tình hình xoay chuyển quá đột ngột.

Lý Y Nặc nhìn những chiếc máy bay nổ tung trên không, vội cầm bộ đàm nói: "Đã giải quyết, tiếp tục đến vị trí gia tộc Thần Đại. Đám người hoang dã phía sau sẽ không bỏ qua đâu, còn nữa, cẩn thận phía trước có mai phục."

Trong bộ đàm vang lên tiếng Tiêu Công còn đang ngơ ngác: "Chuyện này. . . xảy ra chuyện gì vậy?"

Chẳng ai ngờ được, nguy hiểm mà mọi người còn đang lo lắng, bỗng chốc được giải quyết.

Lý Y Nặc trả lời: "Chuyện không nên hỏi đừng hỏi."

Cô nói xong, bèn quay qua nhìn Lý Thúc Đồng chân thành nói: "Cảm ơn ngài."

. . .

Nam Canh Thần đã đi theo cô gái xinh đẹp to lớn này một thời gian. Ngay cả cách xưng hô của cô với mấy người lớn trong nhà cũng chỉ là 'ông, bà' .

Rõ ràng không có người nào khiến cô tôn trọng đến mức độ xưng là 'ngài' .

Nam Canh Thần nghĩ thầm, mình còn bảo anh Trần nếu khó khăn quá, có thể đến tìm mình. . .

Không ngờ rằng người ta có chỗ dựa còn tốt hơn mình nhiều.

Chắc chắn không phải lo việc thiếu cơm ăn áo mặc.

Có điều, Nam Canh Thần rất nhanh chấp nhận kết quả này. Dù sao cậu ta đã từng chứng kiến người bạn của mình từng bước đánh bại đám học bá bên ngoài trường học, để những người kia tâm phục khẩu phục, thậm chí đến cả thầy cô giáo cũng tạo cho hắn đặc quyền.

Người như vậy tiến vào Thế Giới Bên Trong tốt hơn mình là điều bình thường.

Nam Canh Thần ghen ghét hâm mộ Lưu Đức Trụ, bởi vì một người như thế cũng bái được một sư phụ có địa vị cực cao, thì thế giới này quá là thối nát.

Nhưng cậu ta không cách nào ghen ghét Khánh Trần nổi, chỉ có tâm phục khẩu phục.

Có điều, giờ này Lý Y Nặc cũng không có ý để lộ thân phận Lý Thúc Đồng.

Cho nên, Nam Canh Thần và Tần Dĩ Dĩ chỉ biết, không thể coi thường Lý Thúc Đồng. Thực lực người này cực cao, mà không sao đoán được cụ thể đối phương là ai?

Lúc này, Tần Dĩ Dĩ nhờ lại một chuyện.

Có lần cô từng hỏi Lý Thúc Đồng: Chú là cấp bậc gì.

Ngài ấy trả lời sao nhỉ?

Cấp S! ! !

Lúc trước Tần Dĩ Dĩ phụng phịu bảo ngài ấy chỉ trả lời cho có.

Nhưng giờ cô nhớ lại, có lẽ đối phương đang nói thật với mình.

Thế giới này có mấy người cấp S? Chỉ có thể đếm được trong lòng bàn tay.

Ánh mắt Tần Dĩ Dĩ nhìn Lý Thúc Đồng đã có sự thay đổi, nhưng không phải cô đang vui vẻ. Bởi vì cô biết khoảng cách giữa mình là Khánh Trần ngày càng xa.

Người ta đã không phải là một người hầu khổ sở, mà là truyền nhân của một nhân vật lớn nào đó.

Mà mình vẫn chỉ là cô bé khổ sở sống trong vùng hoang dã.

Lý Thúc Đồng cười cười nhìn cô, hình như đoán được tâm tư cô bé: "Nhớ kỹ người ta dặn đến gặp ở thành phố số 18."

Tần Dĩ Dĩ ngạc nhiên, ông ấy hình như đã bố trí cho mình một điều gì đó.

Lúc này, Lý Y Nặc nhìn chằm chằm Khánh Trần. Cả hai người đang đánh giá lẫn nhau.

Thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp, nhưng người đẹp cô gặp qua rất nhiều, chẳng phải điều gì hiếm lạ.

Lý Y Nặc đổi lại cách xưng hô tuỳ ý với mọi người, bình tĩnh nhìn Khánh Trần hỏi: "Đây là đệ tử của ngài phải không? Trước đó ngài không đồng ý nhận con là đệ tử? Tên này có gì hơn con sao?"

Câu nói này vừa nói ra. Nam Canh Thần và Tần Dĩ Dĩ đã hiểu, tại sao cô ta mới lên xe đã mỉa mai Khánh Trần.

Bởi vì cô ấy không thể trở thành đệ tử của người trung niên kia được. Mà tên nhóc này bỗng nhiên xuất hiện một cách đột ngột, trở thành đệ tử của ngài ấy.

Cô có vẻ không phục.

Thật ra, ngay từ lần đầu tiên cô nhìn Lý Thúc Đồng, đã nhận ra ngay người này.

Cho dù đối phương cố tình kéo cao chiếc áo jacket lên.

Cho dù đối phương cố tình bôi lên mặt một vài vết bẩn.

Nhưng ông ấy là trưởng bối vô cùng thân quen, sao cô có thể không nhận ra được?

Ngay sau đó, cô phát hiện ra mục tiêu của Lý Thúc Đồng là vùng cấm địa

002. Thế là cô đã hiểu, người thiếu niên bên cạnh Lý Thúc Đồng, sợ rằng sẽ là lãnh tụ của Kỵ Sĩ đời này.

Bởi vì Lý Y Nặc rất rõ ý nghĩa của vùng đất cấm kỵ 002 là gì. . .

Vách núi Thạch Sơn.

Mặc dù cô không biết tám cánh cửa sinh tử của Kỵ Sĩ là gì. Nhưng cô biết.

Nơi đó.

Là địa phương Kỵ Sĩ mở ra truyền thừa các thời đại.

Cô càng nghĩ càng tỏ ra không phục: "Con không phục hắn."

Lý Thúc Đồng suy nghĩ: "Có sao nói vậy, tính cách của hắn mạnh hơn con rất nhiều, thích hợp với con đường của ta. Con đừng bướng bỉnh nữa, con cũng đã có con đường của chính mình."

Những người khác rất ít khen đệ tử trước mặt, nhưng Lý Thúc Đồng từ xưa đến nay nào có kiêng kỵ điều gì.

Lý Y Nặc nhìn chằm chằm Khánh Trần, vẫn tỏ ra không chấp nhận được: "Tính cách con sao không bằng hắn. Lúc trước con khóc lóc cầu xin ngài nhận con là đệ tử, ngài đều từ chối. Hắn có lai lịch thế nào?"

"Bây giờ còn chưa nói được." Lý Thúc Đồng mỉm cười. Lão biết, mọi người ngồi trong thùng xe này sẽ không bán đứng Khánh Trần, nhưng lão không thể nói: "Chuyện tính cách của hắn mạnh hơn con thế nào, sau này con sẽ rõ."

Lúc này, Khánh Trần nhíu mày tự hỏi.

Hắn đã từng nhìn qua gia phổ của Lý thị. Một phần hắn muốn biết Lý

Đồng Vân có tên trong đó hay không. Một phần hắn đoán Lý Thúc Đồng là người Lý thị.

Nhưng sau khi nhìn qua hắn không thấy tên Lý Thúc Đồng.

Đương nhiên, gia phổ là của sư phụ cho mình, ngài ấy muốn xoá đi thật sự quá dễ dàng. . .

Thời điểm mọi người trò chuyện, Lý Thúc Đồng không hề có ý dấu diếm Lý Y Nặc quá nhiều. Ví dụ như việc Khánh Trần là đệ tử của mình.

Trong này, Tần Dĩ Dĩ là con cái đời sau bạn của mình, tính cách không cần phải nói nhiều. Lão còn muốn giúp đỡ cô bé một tương lai sáng sủa hơn.

Nam Canh Thần lại là bạn thân thiết của Khánh Trần. Lúc trước, Khánh Trần luyện tập để về núi Lão Quân cứu cậu ta.

Người ở đây ai cũng có thể tin tưởng được.

Thật ra, Lý Thúc Đồng muốn ám chỉ cho Khánh Trần biết, Lý Y Nặc cũng thế.

Giờ phút này, nguyên nhân Lý Thúc Đồng dẫn hắn ra ngoài, tất cả manh mối đã được xâu chuỗi lại.

Lần ra ngoài này, ngài ấy tính toán rất nhiều điều, muốn làm một lần cho xong mọi chuyện.

Chuyện thứ nhất, xử lý xong chuyện đám con cháu họ Tần.

Chuyện thứ hai, giúp Khánh Trần giết Khánh Hoài, vừa hả giận, vừa báo thù. Còn diệt giúp hắn một đối thủ tranh đoạt cái bóng.

Chuyện thứ ba, giới thiệu Lý Y Nặc cho Khánh Trần.

Hắn nghĩ tới chuyện này, kết hợp với việc Lý Y Nặc bỗng nhiên tham gia

vào đội săn thú. Khánh Trần có thể đoán được, cô ấy có lẽ nhận được ám chỉ của Lý Thúc Đồng mới đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Muốn phá đám gia tộc Thần Đại chỉ là lý do che mắt người ngoài. Đương nhiên, nếu phá được thì càng tốt.

Như vậy, điều thứ 4 chính là: Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần tới Thánh Sơn, muốn tận mắt nhìn hắn mở ra cánh cửa đầu tiên, cùng tìm hiểu gien ẩn.

Khánh Trần xúc động. Sư phụ nhìn có vẻ nhàn nhã, những thật ra bận rộn rất nhiều chuyện.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 140: Bảo Bối

Đường đất khó đi, đoàn xe đều rơi vào tình trạng xóc nảy kịch liệt.

Thật ra, nơi đây đã nằm trong địa bàn thành phố số 1 quản lý, nhưng vùng đất cấm ky 002 nằm tại vùng núi xa xôi. Nên chẳng có ai rỗi hơi đi sửa một con đường xa xôi tới một nơi nguy hiểm cả.

Đoàn xe tiếp tục chạy theo hướng nam, trên đường đi không gặp phải đám người hoang dã phục kích.

Có lẽ đối phương cảm thấy, máy bay không người lái tập trung lại cũng không thể ngăn cản đội săn thú, cho nên bỏ đi những chuẩn bị trước đó.

Cũng có thể nhìn thấy cách Lý Thúc Đồng ra tay, dẫn đến bọn chúng sợ hãi, bèn từ bỏ kế hoạch ban đầu.

Hành động phá hỏng mấy chục máy bay không người lái một lúc quá kinh khủng.

Khánh Trần còn chưa rõ ràng phân biệt đẳng cấp người siêu phàm. Nhưng đám người Tiêu Công lại biết rõ điều này, hành động này tối thiểu phải là cao thủ cấp A mới có thể làm được.

Trong đội săn thú, Tiêu Công đã hoàn thành kết nối thần kinh với nhóm máy bay không người lái thứ hai.

Chốc lát, một nửa số máy bay không người lái bay lập lờ trên đầu đoàn xe, còn một nửa tản ra bay thật xa các vị trí xung quanh.

Rất nhanh, bên trong bộ đàm đã vang lên tiếng Tiêu Công báo cáo: "Tiểu

thư Y Nặc, tình hình hai bên không phát hiện kẻ địch phục kích. Nhưng phía sau, cách 6 cây số, vẫn là đám người hoang dã ấy đang tập trung lại, bọn chúng không hề từ bỏ ý định giết chúng ta."

Lý Y Nặc nhíu mày, đối phương biết có cao thủ cấp A tại đây mà vẫn còn truy đuổi. Chẳng lẽ, có một vị trưởng lão Hỏa Đường nào đó ở gần đây?

Cô hỏi lại: "Khu cắm trại gia tộc Thần Đại còn cách bao xa?"

"Tại phía trước, cách chúng ta 27 cây số." Tiêu Công trả lời.

"Nói Vương Bính Tuất, tất cả đội xe duy trì tốc độ tiến về phía trước. Thời điểm chúng ta đi qua khu vực gia tộc Thần Đại lập tức giảm tốc độ." Lý Y Nặc cười lạnh.

Cô ra chỉ thị xong bèn quay qua nói với Nam Canh Thần: "Bảo bối, vừa rồi làm cậu sợ sao?"

Nam Canh Thần không nói chuyện.

Lý Y Nặc hỏi tiếp: "Haizz, có phải cậu còn giận tội hay không? Chỉ là tình huống vừa rồi quá nguy hiểm, tôi không phải cố ý muốn quát đâu."

Nam Canh Thần nhịn xuống, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, ấp a ấp úng không nói được lời nào.

Nhưng không phải cậu ta tức giận Lý Y Nặc. Thật sự vào thời khắc nguy hiểm, người đầu tiên cô ấy nhớ đến là mình, dẫn mình đi tránh nạn, làm sao mình giận được.

Chỉ có điều, Ly Y Nặc ngay trước mặt Khánh Trần, gọi mình là. . .

Chẳng khác nào công khai tử hình mình.

Lúc này, những người ngồi này chỉ có Lý Thúc Đồng biết Khánh Trần và Nam Canh Thần quen biết nhau. Lý Y Nặc và Tần Dĩ Dĩ không biết.

Lý Y Nặc thấy mặt Nam Canh Thần đỏ lên, vội vàng vén áo cậu ta lên, còn nói lời quan tâm: "Sắc mặt cậu kém vậy? Không phải vừa rồi gặp phải vết thương nào đấy chứ?"

Thời điểm bị kiểm tra, Nam Canh Thần muốn ngăn Lý Y Nặc lại, nhưng cuối cùng bị Lý Y Nặc đè xuống thùng xe, kiểm tra thật cẩn thận. Đúng thật, cậu ta không có chút năng lực phản kháng nào.

Lý Thúc Đồng do dự chút rồi hỏi: "Nhóc con, ta nghe có người nói gần đây con đam mê nam sắc. . ."

Lý Y Nặc ngồi thẳng người lên nói: "Ngài đừng nghe bọn họ nói mò, con biết người ta nói con bao trai, nhưng toàn đồn vớ vẩn. Con và tiểu Nam thực lòng yêu nhau, con chỉ thích duy nhất cậu ta."

"À." Lý Thúc Đồng gật đầu.

Còn Khánh Trần nhịn không được đã cười thành tiếng.

Nam Canh Thần nhìn vẻ mặt thằng bạn mình mà trong lòng coi như đã chết.

Những người khác có ba lần chết, nào là chết do sinh lý, hay chết do bị người ta lãng quên, vớ vẩn.

Riêng Nam Canh Thần khác hoàn toàn, chỉ mình xã hội đã tuyên bố cậu ta chết những 3 lần rồi. . .

. . .

Phía xa xa, mọi người có thể nhìn thấy đống lửa đang bốc cháy.

Người có thị lực tốt còn có thể nhìn thấy, xung quanh đống lửa có Thần

Đại Tĩnh Thừa và con gái gã ta đang ng`ồi đó, không biết họ đang nói chuyện gì với nhau.

Đội săn thú đi đến, lập tức đám người gia tộc Th`ần Đại toàn bộ đi ra, thậm chí có người mang theo cả vũ khí, và c`ầm sẵn trên tay Dronegun để đối phó máy bay không người lái.

Có đi`ều, Tiêu Công đã liên hệ với hệ thống gia tộc Th`ần Đại thông báo: "Bọn tôi là đội săn thú, các người không c`ần phải lo lắng, chúng tôi chỉ vô tình đi qua."

Thời điểm đi qua khu vực cắm trại, Lý Y Nặc ngó đ`ầu ra bên ngoài thùng xe, mỉm cười nói với Th`ần Đại Tĩnh Thừa: "Chào buổi tối, chúc ngủ ngon."

Cô vừa nói xong đã lướt qua, chỉ để lại một đường bụi mù phía sau.

Cơn lốc đoàn xe gây nên làm mấy l`ều vài trong khu vực này nghiêng qua một bên. Ngay cả đống lửa cũng đã tối đi ph`ần nào.

Th`ần Đại Tĩnh Thừa mặc một bộ Kimono, vạt áo lúc này đã bị tốc lên, để lộ ra đôi chân đ`ầy lông. . .

"Ngu ngốc." Th`ần Đại Tĩnh Thừa thấy đội săn thú đã đi qua nên chửi `ầm cả lên.

Câu này Khánh Tr`ần nghe hiểu.

Có đi`ều, Th`ần Đại Tĩnh Thừa nghĩ mãi không ra, tại sao đội săn thú lại lựa chọn xuất phát lúc nửa đêm.

Một tên bảo vệ mặc bộ vest đen nói ra suy nghĩ: "Có phải bọn chúng gặp phải nguy hiểm?"

Thần Đại Tĩnh Thừa nhớ lại: "Xe bọn chúng không hề có hư hỏng mới, chắc không phải do gặp nguy hiểm."

"Vậy bọn chúng dự định gặp Khánh Hoài trước chúng ta?" Cô gái Thần Đại Chức lên tiếng.

Thần Đại Tĩnh Thừa lắc đầu: "Theo tin tức cha vừa mới nhận được, Khánh Hoài vừa mới ra khỏi khu vực đóng quân của quân đội. Theo tốc độ bình thường tính toán, sáng mai chúng ta có thể đến vùng đất cấm ky 002, mà Khánh Hoài phải buổi chiều mới tới được. Cho nên, mặc kệ Lý Y Nặc, chúng ta không nhất thiết phải tranh việc này."

Thần Đại Chức bỗng nhiên nắm tay Thần Đại Tĩnh Thừa cầu xin: "Cha, con nghe nói Trần Nhạc Dụ không giống như lời đồn, hơn nữa còn có tâm lý biến thái của đám con cháu tập đoàn. Chờ khi ngài thuyết phục được Khánh Hoài, có thể để con đổi với Thần Đại Không Âm có được không? Để cô ấy gả cho Trần Nhạc Dụ, còn con gả cho Khánh Hoài?"

Thần Đại Tĩnh Thừa suy nghĩ: "Cũng không phải không được. Khánh Hoài đúng thật ưu tú hơn đám bạn cùng lứa. Nhưng điều kiện duy nhất là tên phế vật trong nhà tù số 18 kia phải chết mới được, như thế mới chính thức thay đổi hôn ước được."

Thần Đại Tĩnh Thừa nói đến đây bỗng nhớ ra điều gì: "Không đúng, không đúng. Chỗ chúng ta hiện tại không phải là đường đội săn thú tiến vào vùng đất cấm địa 002 phải đi qua, bọn chúng sao biết chúng ta ở đây? Không lẽ là trùng hợp?"

Phải biết rằng, Thần Đại Tĩnh Thừa không muốn bị người ta khinh bỉ, nên đã thay đổi lộ trình một vài chi tiết nhỏ.

Một phút sau, đã thấy từ phía bắc ánh đèn xe chiếu tới.

Đèn Led được trang bị trên những chiếc việt dã kia vô cùng chói mắt. Phía trước mui xe, còn gắn thêm đèn chiếu dò đường cỡ lớn khiến người ta muốn mù con mắt, để cho đối phương không biết được người đến là ai.

Có một tên bảo vệ vội vàng chạy đến một chỗ mà đèn chiếu không tới. Bên cạnh động cơ xe của đối phương có cắm một lá cờ.

Trên lá cờ có in hình một viên đá, bên trong là Hỏa Đường. Ngọn lửa của Hỏa Đường theo đoàn xe lắc lư mà giống hệt ánh lửa thật chập chờn.

Tên bảo vệ hét ầm lên: "Người hoang dã, là đội quân Hỏa Đường, mau lên xe."

Thần Đại Tĩnh Thừa giây phút ấy thật sự muốn giết người.

Giờ lão mới đột nhiên nhớ lại lời chào hỏi và nụ cười của Lý Y Nặc, kết hợp việc con mẹ đó dẫn Hỏa Đường tới chỗ của mình.

Nếu lần này chạy chậm, nói không chừng đoàn xe gia tộc Thần Đại có khi bỏ mạng lại trên hoang dã.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 141: Quy Tắc Vùng Đất Cấm Kỵ

"Đội xe gia tộc Thần Đại đã gặp người hoang dã."

"Gia tộc Thần Đại cũng lựa chọn cách thoát giống chúng ta, bọn họ thả máy bay không người lái ra đặt chế độ tự huỷ, nhưng đám người hoang dã đã sớm đề phòng, mở Drone súng ra khoá chặt máy bay không người lái."

"Xác thực đội xe thuộc Hoả Đường, dường như có trưởng lão cấp A trong đó, khả năng thuộc hệ tinh thần loại khống chế."

Nơi đây có Hoả Đường xuất hiện đã không bình thường, đã thế còn có trưởng lão cấp A.

"Đội xe Thần Đại đã bị bao vây, các thành viên khác đã có dấu hiệu cảm tử bảo vệ chủ nhân, chiếc xe chở Thần Đại Tĩnh Thừa đã thoát khỏi vòng vây, chạy ra khỏi nơi đó."

Lúc này, Tiêu Công khống chế máy bay không người lái thoát khỏi khu vực chiến đấu, bay trở về khu vực gần đoàn xe.

Nếu không trở về rất có thể bị đám người hoang dã phá huỷ.

Trước đó, anh ta thông báo tình hình chiến sự thông qua bộ đàm. Cũng chẳng phải tình hình chiến đấu quan trọng thế nào, mà là trong đội săn thú có đám con cháu thích nghe loại chuyện này.

Bây giờ, đám con cháu ăn chơi lêu lổng không thoả mãn với thể loại giải trí bình thường, mà có chút người thích quay lại sự tàn nhẫn trong cuộc sống, thêm chút nữa lại thích xem người với người chém giết nhau, còn một số

lại thích loại hình đấu chó đấu mèo.

Bọn chúng bỏ rất nhiều tiền thuê thợ săn kiếm về từ vùng hoang dã, mua về những giống chó biến chủng to lớn. Sau đó, đưa tới các lồng giam xem hai con cắn nhau. Điều này kích thích tâm lý bọn chúng, cùng tìm kiếm sự hưng phấn hiếm thấy trong thành phố.

Săn thú, cũng là một loại giải phóng sự kích thích đã kiềm chế thật lâu trong cơ thể.

Còn có gì sướng hơn tự bản thân trải qua chiến đấu đây?

Có điều, đám nhà giàu này làm gì có gan làm vậy, chỉ đành ngồi nghe bình luận trực tiếp mà thôi, nhất là đám người bị đánh lại là gia tộc Thần Đại.

Bên trong tập đoàn, cũng có phái chủ chiến, có phái chủ hoa với gia tộc Thần Đại. Nhưng mọi người đều biết rằng, nếu đơn lẻ khiêu chiến với một tập đoàn, cái được không bù mất. Thậm chí thời điểm chiến đấu, còn bị tập đoàn khác tranh thủ cướp mất địa bàn.

Nếu có một viên thiên thạch phá huỷ toàn bộ Thần Đại và Lộc Đảo mới khiến người ta vui vẻ nhất.

Lý Y Nặc nói vào trong bộ đàm: "Tiêu Công, cậu bình luận cần phải đặc sắc hơn chút nữa."

Tiêu Công bình tĩnh trả lời: "Đã hiểu tiểu thư, về sau tôi sẽ diễn tả sinh động hơn."

Nhưng vào lúc này, trong bộ đàm vang lên âm thanh xa lạ: "Lần sau? Là thời điểm tao giết bọn mày sao? Lần này hoàn thành xong nhiệm vụ trở về Hoả Đường, tao sẽ được tổ tiên khen ngợi, điều này sẽ khiến tao ngày càng mạnh mẽ hơn."

Giọng nói khàn khàn, nghe qua có vẻ là một người đàn ông khoảng chừng 40 tuổi.

Lý Y Nặc bỗng nhiên quay đầu về phía sau. Tần số bộ đàm của bọn họ đã bị đối phương dò được.

Lý Y Nặc nhìn qua Lý Thúc Đồng, nhưng không lên tiếng xin giúp đỡ.

Cô rất rõ, nếu nhờ bậc cha chú trợ giúp kiểu này, nhờ một lần tình cảm sẽ giảm xuống một lần.

Đương nhiên, Lý Thúc Đồng sẽ không để con cháu chết trong tay đám người hoang dã. Nhưng mọi hành động trước đó phải do chính mình giúp mình.

"Tiêu Công, Vương Bính Tuất." Lý Y Nặc thay đổi một tần số khác: "Trực tiếp tiến vào vùng đất cấm ky 002, đến nơi đó chúng ta chơi với đám hoang dã một trận."

Bọn họ cách vùng đất cấm địa 002 đã rất gần.

Đếm ngược 115: 00: 00

5 giờ sáng.

Trên trời cao, bỗng nhiên có một vệt sáng bắn ra từ phía đông.

Trong đội săn thú tất cả mọi người đều nhìn thấy, tại một chỗ phía xa xa dần xuất hiện một khu rừng rậm rạp.

Mật độ rậm rạp của khu rừng đạt tới trình độ con người khó mà tưởng tượng ra được. Nhìn từ phía xa, giống như một tấm thảm màu xanh lục bao trùm mặt đất, rất khó nhìn thấy khe hở nào.

Nhưng có một điều khiến người lần đầu nhìn thấy nó sợ hãi, đó là tại chính giữa tấm thảm ấy có một cây cổ thụ cao chọc trời xuất hiện, cao đến

mức chọc thủng bầu trời.

Khánh Trần có thể thề, mình chưa bao giờ nhìn thấy cây cối khổng lồ như vậy. Giống như việc hắn từng nghe kể, dưới biển có con cá voi dài mấy cây số.

Đây giống như những động vật thực vật chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết.

Giống như một tờ Sơn Hải Kinh nào đó được đặt ở nơi này.

Cây đại thụ chọc trời kia còn cao hơn cả núi, đỉnh của nó bị mây mù bao quanh giống như đang chống cả bầu trời.

Kia là cuộc sống vượt qua người bình thường đáng mong chờ.

"Sư phụ?" Khánh Trần nhỏ giọng hỏi: "Sẽ có một ngày vùng đất cấm kỵ bao trùm toàn bộ thế giới, khi đó cảnh vật thời thượng cổ trong thần thoại sẽ thành hiện thực. Những thần thú mà người xưa ghi lại sẽ xuất hiện trong thế giới này? Chu Tước, Huyền Vũ, . . ."

Hình ảnh này quá mức chấn động, nó tác động mạnh đến mức lời nói của Khánh Trần có vẻ lộn xộn.

Lý Thúc Đồng mỉm cười, nhìn đệ tử của mình: "Lời con nói có lẽ một ngày nào đó sẽ xuất hiện. Con người không còn là chúa tể mặt đất này, thế giới lại lần nữa thay đổi. Nhưng hiện giờ nhìn ngắm cũng được, mơ ước ra sao cũng được. Song phải nhớ thật kỹ, nơi đó rất nguy hiểm."

Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Sư phụ, tại Thế Giới Bên Ngoài có thần thoại nói rằng. Thời đại Bàn Cổ khai thiên, mắt trái biến thành mặt trời, mắt phải biến thành mặt trăng, hàm răng biến thành kim loại và đá, xương cốt biến thành cây cối sông núi, máu biến thành biển cả. . . Thầy nói xem, đây có phải giống sự hình thành của vùng đất cấm kỵ hay không?"

.

Lý Thúc Đồng suy nghĩ: "Vậy Bàn Cổ. . . có phải một mắt lớn một mắt nhỏ hay không?"

Khánh Trần: "? ? ?"

Mình đang nói chuyện nghiêm túc, ngài ấy nói liên thiên cái gì vậy?

Lý Thúc Đồng mỉm cười: "Có điều, đoạn thần thoại ấy có vẻ giống với sự hình thành vùng đất cấm kỵ."

"Người siêu phàm kia đến trình độ nào, mới có thể nuôi được một cây to lớn như vậy?" Khánh Trần hỏi.

"À, cái cây đó không cần ai phải nuôi dưỡng, bản thân nó đã là một sinh vật siêu phàm rồi." Lý Thúc Đồng giải thích: "Trước khi nơi này biến thành vùng đất cấm kỵ, nó đã ở chỗ này. À, cũng không đúng, nghe nói trước kia vị trí trước đây của nó, ở trước kỷ nguyên này từng bị một quả bom hạt nhân ném vào. Đầu đạn hạt nhân đó đã phá huỷ một thành phố, có thể bức xạ hạt nhân hay là thứ đồ vật gì đó vẫn còn tồn tại trong thành phố, tưới nhuần cả vùng thổ nhưỡng tạo ra sự kỳ lạ."

Khánh Trần tò mò: "Tất cả mọi người nhận định vùng đất cấm kỵ là nguy hiểm, bởi vì những sinh vật bên trong đó tiến hoá trở nên nguy hiểm sao? Bọn chúng sẽ chủ động công kích con người?"

"À." Lý Thúc Đồng nói: "Nói vậy cũng không đúng lắm. Thật ra bên trong là một hệ sinh thái hoàn chỉnh. Sau khi con tiến vào một là thành thợ săn, hai là biến thành con mồi. Nhưng không phải vì con là con người mà bị các loài khác vây công, con chỉ là một bộ phận bên trong một thân thể."

"Vùng đất cấm kỵ cũng giống như vật cấm kỵ, bản thân nó tự có quy tắc riêng. Nếu như con muốn phá huỷ quy tắc của nó, nó lập tức biến thành một sát thủ hoàn chỉnh giết chết con. Khi đó, một đoá hoa cũng có thể giết người."

"Giống như vật cấm kỵ ACE-089, nó giết bất kỳ một người nào hát trước mặt nó. Không thể phá huỷ, rất khó ngăn cản, dù cho ngăn cản được nhất thời, khi nó đạt được tự do sẽ tìm mục tiêu trước đây giết chết. Đây là một vật thù rất dai. . . Bây giờ, có lẽ nằm trong sự quản chế của Sở Tài Phán Cấm kỵ, nằm trong một chiếc rương cách âm bằng kim loại, không nhúc nhích được."

"Ồ, sao ngài biết vật cấm kỵ này?" Khánh Trần tò mò.

"À." Lý Thúc Đồng giải thích: "Trước đó, có một người siêu phàm cấp B, tuổi tác đã lớn. Sở Tài Phán Cấm Kỵ sợ rằng sau khi người này chết sẽ sinh ra vùng đất cấm kỵ mới, nên muốn quản lý người này. Có điều, thời điểm muốn bắt đối phương, người này đã trốn mất. Sở Tài Phán Cấm Kỵ đã cho ACE-089 nghe một đoạn đối phương từng hát, thế là ACE-089 lập tức tìm người siêu phàm đó giết chết. Trời mới biết tại sao Sở Tài Phán Cấm Kỵ lại có đoạn ghi âm kia? Thời điểm đó chuyện này được coi là một tin tức hiếm lạ."

"Đây là quy tắc của vật cấm kỵ, vậy quy tắc vủa vùng đất cấm kỵ là gì?" Khánh Trần hỏi.

"Vô cùng kỳ quặc." Lý Thúc Đồng cười nói: "Điều này không phải ta tâng bốc lên, mà là thật sự kỳ quái. Nhưng có một quy tắc thông thường nhất: Không được ở trong vùng đất cấm kỵ nói ra quy tắc của vùng đất ấy."

Nó không muốn cho người ta thảo luận về nó.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 142: Quy Tắc Lạ Đời

"Quy tắc mỗi vùng đất đều có sự khác biệt, mà số lượng quy tắc cũng khác nhau. Nhưng có một quy tắc mọi người đều biết: Không được ở trong đó thảo luận về nó.

Nếu không chắc chắn sẽ chết.

Loại tuyên án tử hình này không phải bước ra khỏi không vào nữa là có thể thoát, mà toàn bộ vùng đất cấm kỵ sẽ là kẻ thù của người đó.

Đương nhiên, nếu anh không xúc phạm đến quy tắc của nó, vậy nó chỉ coi anh như một vị khách bình thường. Anh có thể săn bắn thoải mái. Nghe nói ở vùng đất cấm kỵ nào đó còn có những loài như tê tê đáng yêu, khỉ lông vàng 6 tay mà các đại gia tại thành phố đều rất thích. Có thể bắt từ vùng đất cấm kỵ về làm vật nuôi.

Đồng thời, bước vào đó sẽ bị những động vật kỳ lạ mạnh mẽ săn đuổi.

Khánh Trần hỏi: "Có quy tắc nào quái dị không?"

Lý Thúc Đồng suy nghĩ: "Có một vùng đất cấm kỵ, mà con người vào đây ban đêm phải hiến tế một người đi cùng, mới có thể bình yên săn bắn."

"Vậy nếu một người đi vào, không có bạn bè nào khác thì sao?"

"Vậy lấy bản thân mình làm vật hiến tế."

"Còn cái nào kỳ lạ hơn nữa không?"

"Còn có một vùng đất, mỗi khi tiến vào một cây số phải hiến tế cho nó 1 lít

máu tươi, máu ai cũng được, cũng không c`ần phải của con người."

Khánh Tr`ần nhíu mày, thật sự những quy tắc của vùng đất cấm kỵ quá mức kỳ lạ, mà thường liên quan đến máu.

Qua lời nói của Lý Thúc Đ`ồng, Khánh Tr`ần biết mỗi loại vùng đất đ`ều có chỗ giống nhau, đó là có đi`ều kiện trao đổi.

Chỉ c`ần anh hoàn thành đi`ều kiện, mọi người có thể sống chung hoà bình.

Hắn vẫn còn nghi ngờ: "Vùng đất cấm kỵ đ`ều có quy tắc máu me vậy sao?"

"Đương nhiên, với lại có một số vùng đất quy tắc kỳ lạ không ngờ được." Lý Thúc Đ`ồng nói: "Ví dụ như một vùng đất chỉ có một quy tắc duy nhất, cấm người họ Vương đi vào. Con dù cố tình thay đổi tên họ thế nào, cũng sẽ bị phát hiện. Không hiểu sao vùng đất ấy tài vậy, luôn biết ai là người họ Vương."

"A." Khánh Tr`ần mở to mắt nhìn: "Những quy tắc kỳ lạ như vậy? Sao th`ầy biết được?"

"Đây là quy tắc vùng đất cấm kỵ 082, rất nhi`ều người biết. Bởi vì Tr`ần thị từng đi`ều động tập đoàn quân số 1 của Liên Bang tiến hành thăm dò. Kết quả vừa mới đi vào, tất cả người họ Vương trong đội quân này bị tất cả sinh vật truy sát." Lý Thúc Đ`ồng cười nói.

Khánh Tr`ần không còn gì để nói.

Hắn không biết họ Vương này trêu vào ai.

"Với lại, đừng suy nghĩ vấn đ`ề này phức tạp lên. Nếu như phạm quy tắc mà không vào vùng trung tâm cũng không phải nguy hiểm lắm." Lý Thúc Đ`ồng nói: "L`ần này, ta sẽ không dẫn con vào khu vực trung tâm 002, chỉ đi

lại phía bên ngoài."

Khánh Trần tiếp tục hỏi: "Còn có loại quy tắc nào đặc biệt kỳ lạ nữa không?"

"Có." Lý Thúc Đồng mỉm cười: "Có một vùng đất cấm kỵ, không được để máu chạm vào đất."

Lúc này, Lý Y Nặc bỗng nhiên chen vào: "Ngài đang nói đến vùng đất số mấy vậy?"

Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn cô: "Con muốn biết thì tự mình đi mà tìm hiểu, đừng hỏi ta."

Khánh Trần bỗng nhiên nhận ra một điều. Một người là con gái trưởng tập đoàn, vẫn cảm thấy thích thú với vùng đất cấm kỵ, bởi vì khu vực trung tâm của nó có đồ vật đáng chờ mong sao?

Có điều, cô gái này cũng không phải hiểu rõ vùng đất cấm kỵ cho lắm.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Người nào dám xúc phạm đến quy tắc của vùng đất cấm kỵ, 99% là biến thành người chết. Trước đây, khi thực lực của ta tăng lên, mới liều chết tìm hiểu một số quy tắc những nơi này. Nhưng tìm hiểu cũng chỉ được một phần rất ít quy tắc mà thôi."

Khánh Trần hít một hơi. Ý Lý Thúc Đồng là sau khi trở thành Bán Thần, mới có thể sống sót ra khỏi vùng đất cấm kỵ?

Bởi vậy, thông tin liên quan đến quy tắc vùng đất cấm kỵ là cực kỳ quý giá.

Tại chợ đen, thông tin ấy có thể bán với giá trên trời.

Hắn hỏi tiếp: "Tình huống bình thường, ngoài quy tắc không được thảo luận về nó ra, sẽ có mấy quy tắc nữa?"

"Cái này nhìn số lượng người quyết định." Lý Thúc Đồng kiên nhẫn giải thích: "Ý ta là số người siêu phàm chết ở vùng đất cấm kỵ ấy, quyết định số quy tắc tại vùng đất đó."

"Ồ." Khánh Trần nghi ngờ.

"Con xem vùng đất cấm kỵ cấm họ Vương đi vào, khả năng người siêu phàm ấy trước khi chết cực kỳ ghét họ Vương." Lý Thúc Đồng nói đến đây thì vô cùng thích thú: "Những vùng đất cấm kỵ ấy, có bao nhiêu người siêu phàm chết đi sẽ có bấy nhiêu quy tắc. Tương ứng với sở thích yêu ghét của bọn họ trước khi chết."

"Có điều, phần lớn vùng đất cấm kỵ chỉ có một quy tắc." Lý Y Nặc bổ sung: "Dù sao rất ít người siêu phàm chết cùng một chỗ, trừ khi trong chiến đấu dẫn đến hai bên đều chết."

"Vùng đất cấm kỵ nào có nhiều quy tắc nhất?"

"Vùng đất cấm kỵ 001, 002. 009, được người ta công nhận là nhiều nhất." Lý Thúc Đồng nói: "Trước tiên, con đừng nghĩ đến vùng đất cấm kỵ 001, bởi vì nó nằm ở phía cực Tây, với lại diện tích nó quá lớn nên có rất ít người để ý."

Mà vùng đất 002, chính là nơi mọi người chuẩn bị vào.

Có điều, Lý Thúc Đồng đã nói qua, lần này bọn họ chỉ ở đi lại phía bên ngoài, không đi vào vùng trung tâm. Nên cũng không có điều gì quá mức nguy hiểm.

Lý Y Nặc nhìn Lý Thúc Đồng hỏi: "Ngài chắc chắn là người biết rõ vùng đất 002 này nhất. Nơi khác ngài có thể giữ bí mật, nhưng nơi này có nên lộ cho con chút tin tức không?"

"Không được." Lý Thúc Đồng nói: "Nơi này là khu vực quan trọng đối với

ta, không thể nói. Con đã biết được hai nguyên tắc, đã đủ bảo vệ mạng sống rồi."

Hiện tại, đội xe gia tộc Thần Đại chỉ còn lại một chiếc xe vừa chạy thoát khỏi vòng vây đám người Hoả Đường. Mà đội xe của Hoả Đường vẫn còn bám theo phía sau, tiếp tục truy đuổi.

Có điều, Lý Y Nặc cũng không quá lo lắng.

Mọi người đã nhìn thấy cây đại thụ chống trời kia rồi, vùng đất cấm kỵ không còn xa nữa.

Hoả Đường nằm ở vùng núi tuyết phía tây nam, cô chắc chắn đám người này cũng không hiểu biết rõ ràng quy tắc của vùng đất cấm kỵ 002.

Lý Y Nặc ra lệnh vào trong bộ đàm: "Dùng hết tốc lực tiến về phía trước. Đến bên ngoài vùng đất cấm kỵ 002 dừng lại chỉnh đốn."

Vương Bính Tuất và Tiêu Công đã bình tĩnh lại trả lời: "Tuân lệnh."

Lúc này, Tần Dĩ Dĩ có vẻ tò mò vị Bảo Bảo kia, bèn hỏi: "Vừa rồi, ngài với người con trai này cãi nhau chuyện gì vậy. Tôi thấy hai người cãi nhau khiến đôi bên đều vô cùng khó chịu."

Lý Y Nặc nghĩ chút rồi trả lời: "Bảo Bảo thật ra quá lương thiện. Cậu ấy muốn tôi thả các người rời đi, không muốn mọi người cuốn vào chuyện này. Có điều, tôi biết . . . 'vị tiên sinh' đây trong đội ngũ các người, nên bắt buộc phải giữ mọi người ở lại. Ít ra vào thời điểm nguy hiểm, có thể bảo vệ được tính mạng. Haizz, Bảo Bảo là người lương thiện vậy đó, không giống những người khác."

Tần Dĩ Dĩ rùng mình, cô cũng chưa quen cách xưng hô này. . .

Mặt Nam Canh Thần bỗng đỏ bừng. Lý Y Nặc xúc động: "Cô nhìn xem, vừa khen có vài câu đã thẹn thùng."

Chuyện này, Khánh Trần hiểu được. Nam Canh Thần cãi nhau với Lý Y Nặc đúng thật là muốn bọn hắn rời đi, nguyên nhân thì bởi trong nhóm này có đứa bạn thân thiết của cậu ấy.

Có thể nói, Khánh Trần cảm thấy tình bạn hai người ngày càng sâu sắc. Ban đầu chỉ do hoàn cảnh hai đứa giống nhau, vì cả hai có một người cha làm khổ con cái.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 143: Nhất Định Phải Tuân Thủ

Giờ phút này, Khánh Trần có thể khẳng định, Lý Y Nặc thật lòng yêu quý Nam Canh Thần.

Có điều, cô gái này có cách yêu khác người bình thường. Lý Y Nặc trên phương diện tình cảm. . . thực tế là yêu thương và cưng chiều.

Lý Thúc Đồng hỏi: "Trước đó, ta thấy con bắt một đứa con trai lên xe. Sau đó tên này bỗng nhiên biến thành người hầu của anh bạn trẻ Nam Canh Thần này, tại sao. . ."

Lời này xuất phát từ Lý Thúc Đồng nhưng là nói thay Khánh Trần. Làm một vị sư phụ đương nhiên biết đệ tử mình muốn cái gì.

Lý Y Nặc bình tĩnh giải thích: "Chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu cả. Con phát hiện ra tên đó là một lữ khách thời gian. Cậu ta là một sinh viên đại học tại Thế Giới Bên Ngoài, hình như cũng giống đại học ở đây."

Nam Canh Thần giải thích: "Chúng tôi là sinh viên, không đáng tiền như mấy người nơi này. . ."

Khánh Trần nhủ thầm, quả nhiên Lý Y Nặc biết Nam Canh Thần là lữ khách thời gian.

Nhưng, cô ta còn chưa biết mình và Nam Canh Thần quen nhau. Có một điều Khánh Trần bội phục, mặc dù bí mật của cậu ta, cậu ta chẳng bao giờ che dấu được. Nhưng bí mật của bạn bè, lại vô cùng cẩn thận.

Nó giống như 2 tính cách trong cùng một cơ thể.

Lý Y Nặc nói tiếp: "Tôi đồng ý cho tên kia chút thù lao. Để hắn tại Thế Giới Bên Ngoài phục vụ Bảo Bảo, tạo nên một lớp bảo vệ. Với lại, tôi lo lắng bên ngoài đầy rẫy hồ ly tinh tán tỉnh Bảo Bảo của tôi, nên tìm một người trông chừng cậu ấy."

Nam Canh Thần: "? ? ?"

Khánh Trần: "? ? ?"

Thật sự, bọn họ không thể nghĩ Lý Y Nặc có loại suy nghĩ này.

Bảo Bảo nhà cô tại Thế Giới Bên Ngoài không phải dạng quý hiếm gì đâu cô ạ!

Một câu Bảo Bảo, hai câu Bảo Bảo. Nam Canh Thần bắt đầu có suy nghĩ tự sát.

Bên trong bộ đàm vang lên giọng nói của Tiêu Công kịp thời cứu được cậu bé này: "Tiểu thư Y Nặc, chúng ta đã đến bên ngoài vùng đất cấm ky 002, nhưng phía trước đã có đội xe đỗ ở đấy, hình như trên xe không có ai."

Lý Y Nặc nhíu mày: "Đội xe nhà nào?"

"Máy bay không người lái đang tiếp cận." Tiêu Công trả lời: "Đã thấy rõ, là đoàn xe của quân đội. Tiểu thư Y nặc, trên xe không có ai, có lẽ Khánh Hoài đã sớm tiến vào vùng đất cấm ky 002 rồi. Tình báo trước đó của chúng ta nhận được tin tức giả."

Vương Bính Tuất nói thêm: "Nhìn số lượng xe, lượng người tới có lẽ là một tiểu đội quân dã chiến, mang theo trang bị đầy đủ, đến cả máy móc và chó đều dẫn theo."

Lý Thúc Đồng liếc nhìn Khánh Trần. Lão nhỏ giọng nói: "Con nhìn xem đối thủ cạnh tranh với mình, có được sự hỗ trợ mạnh đến thế nào? Con có cái gì? Sư phụ thật sự lo lắng cho con đấy."

Sắc mặt Khánh Trần không hề thay đổi, bình tĩnh trả lời: "Không phải con còn có sư phụ đấy sao?"

"Nói cũng đúng." Lý Thúc Đồng gật đầu.

Khánh Hoài đến vùng đất cấm kỵ 002 để hoàn thành nhiệm vụ tranh đoạt cái bóng.

Thế nào gọi là cái bóng? Là không cho người khác tìm thấy mình, đó mới là ý nghĩa thực sự.

Khánh Hoài là người được phòng 4 đưa lên làm ứng cử viên, đương nhiên phải giúp đỡ cậu ta hoàn thành nhiệm vụ, không những thế còn phải quấy phá những ứng cử viên khác nữa.

Cho nên từ khi cuộc tranh đoạt bắt đầu, mọi người đều phải cẩn thận.

Rất nhiều người nghĩ rằng, ngày mai anh ta mới đến vùng đất cấm kỵ 002, nhưng hôm nay đã tiến vào từ lâu rồi.

Đội săn thú đỗ xe ngay bên cạnh đoàn xe quân đội. Lý Y Nặc có nói, đoàn xe của quân đội đều có khoá quét võng mạc, rất khó để người bình thường có thể ăn trộm.

Mọi người sau khi dừng xe bên cạnh đội xe quân dụng bèn bước xuống thảo luận.

Vương Bính Tuất dẫn theo tên lữ khách thời gian là Chu Huyên đến gần Lý Y Nặc hỏi: "Người này giờ xử lý thế nào?"

"Tiêu Công, đám người hoang dã phía sau đến đâu rồi." Lý Y Nặc hỏi.

"Cách chúng ta tầm 2 cây số. Bọn chúng đang tăng tốc độ, chắc muốn ngăn

chúng ta vào vùng đất cấm kỵ." Tiêu Công trả lời.

"Triệu hồi số máy bay không người lái về, tiến vào vùng đất cấm kỵ thôi." Lý Y Nặc nói.

Cô vừa nói xong định quay qua nói chuyện với Lý Thúc Đồng.

Không ngờ, cô nhìn lại thấy phía sau mình vốn dĩ Lý Thúc Đồng và Khánh Trần đang đứng đó, nay không còn ai.

Lý Y Nặc quay qua đám người Tần Thành hỏi: "Hai vị kia đâu rồi?"

"Không biết." Tần Thành mê mang nói: "Mọi người vừa rồi đều nhìn về đoàn xe quân đội Liên Bang, chẳng ai chú ý hành động của hai người ấy cả."

Lý Y Nặc đảo mắt qua nhìn những người khác, nhưng ai nấy đều tỏ ra ngơ ngác.

Không một ai biết, hai người kia biến mất lúc nào. Người ta cũng không có ý định chào hỏi mọi người.

Giống như đối phương chưa từng xuất hiện vị trí đó vậy.

Lý Y Nặc nhíu mày, hiện tại bọn họ chỉ có thể dựa vào bản thân.

Phía Bắc đã có tiếng máy bay không người lái vang lên, người hoang dã đã tới.

Những chiếc máy bay không người lái đang điên cuồng đuổi theo chiếc xe việt dã, đây chính là chiếc còn sót lại của gia tộc Thần Đại.

Lý Y Nặc suy nghĩ chút rồi nói với Vương Bính Tuất: "Vào trước trốn cái đã. Tôi xem tình hình thế nào rồi mới quyết định có nên đi tìm quân đội hay không. Đúng rồi, sử dụng tín hiệu cầu viện, để quân đội Liên Bang biết mà đến đây hỗ trợ."

Rừng cây bên trong vùng đất cấm kỵ còn rậm rạp hơn so với tưởng tượng của mọi người.

Từng tán lá cây giống như một mái nhà rắn chắc, ngăn cách toàn bộ anh sáng mặt trời chiếu vào.

Bên trong rừng cây u ám khác biệt hoàn toàn thế giới bên ngoài tràn ngập ánh mặt trời, giống như hai thế giới khác biệt tồn tại ở một chỗ.

Giống như chỉ cần bước chân vào bên trong, đã bị ràng buộc theo quy tắc của một thế giới mới.

Vô cùng thần bí, không cách nào đoán biết trước được.

Sắc mặt Lý Y Nặc không biến đổi, nhưng trong lòng lại tỏ ra do dự.

Nhưng vào lúc này, chiếc xe việt dã của gia tộc Thần Đại không hề dừng lại, mà đâm thẳng vào bên trong rừng cây.

Mãi đến khi, chiếc xe đâm vào một gốc cây mới phải dừng lại.

Bên trong xe túi khí toàn bộ bung ra, Thần Đại Tĩnh Thừa và Thần Đại Chức từ từ bước xuống xe, cũng không thèm quay đầu lại lối vào khu rừng.

"Tất cả đi vào." Lý Y Nặc nói: "Trước tránh đám người hoang dã chờ cứu viện. Những người hoang dã kia chưa chắc dám vào vùng đất cấm kỵ, nên chỉ có thể ở phía bên ngoài quanh quẩn."

Bởi vì, một khi bước vào, thợ săn và con mồi đã có sự thay đổi. Khi đó, tất cả mọi người trong khu vực cấm kỵ 002 này, cũng chỉ là con mồi mà thôi.

Một đám người chạy thật nhanh bước vào, khi tất cả mọi người vừa đặt

chân vào vùng đất cấm kỵ.

Thân thể mỗi người bị một nặng lực nào đó khiến tim đập nhanh hơn, giống như bị một tồn tại vô cùng mạnh mẽ nhìn chằm chằm.

Lông tơ mọi người đồng thời dựng đứng cả lên.

Mà dấu hiệu lông tơ dựng lên, nhằm báo hiệu mọi người đã bước vào quy tắc của vùng đất cấm kỵ. Trong lòng mỗi người tự hiểu, mình phải tỏ ra tôn trọng khu vực này.

Lý Y Nặc không thèm để ý những điều này. Vì đây không phải lần đầu tiên tiến vào vùng đất cấm kỵ, cho nên biết rất rõ quy tắc này.

Mấy phút sau, cô quay đầu nhìn lại.

Thần Đại Tĩnh Thừa và Thần Đại chức đã dần dần hoà vào bên trong đội săn thú.

Một tin tức tốt đó là người hoang dã đã dừng lại ở phía ngoài, tạm thời ngừng truy đuổi.

"Dừng lại." Lý Y Nặc giơ tay lên, bảo đám con cháu gia tộc đang thở hồng học kia không được tiến về phía trước nữa.

Nhưng vào lúc ấy, tại gốc cây phía sau bỗng vang lên tiếng kêu rên. Mọi người nhìn thấy một tên thiếu gia ăn chơi tập đoàn Trần thị, đang bóp cổ mình. Khuôn mặt đỏ bừng, từ từ bước ra. Hai mắt tên này mở to rồi ngã bịch xuống đất.

Giống như bản thân người này tự bóp cổ mình đến chết vậy.

Quy tắc.

Giờ này, tất cả mọi người đều nhớ tới một câu: Tiến vào vùng đất cấm kỵ điều duy nhất cần tuân thủ chính là quy tắc.

Quy tắc nhắm vào tất cả khách tiến vào.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 144: Làm Việc Ngu Ngốc Sẽ Chết

Đột nhiên có người chết, khiến mọi người ở đây vô cùng sợ hãi.

Kể cả Thần Đại Tĩnh Thừa và Thần Đại Chức, ở đây có gần 100 người đều đứng ngây người ra, nhìn đối phương từ từ ngã xuống.

Không một ái dám tiến lên đỡ người này.

Bởi vì cái chết vô cùng kỳ lạ.

Trong rừng cây mờ tối. Đây rõ ràng là sáng sớm, mà có rất ít ánh nắng có thể tiến vào đây.

Lá cây xào xạc, giống như bất kỳ thứ gì cũng có thể là hung thủ, bao gồm từng lá cây ngọn cỏ.

"Tiểu thư Y Nặc, là một người chi thứ Trần thị." Vương Bính Tuất đi đến ngồi xổm bên cạnh xác chết, lão yên lặng quan sát: "Không có vết thương bên ngoài, chỉ có chỗ cổ do bị hai tay bóp tạo thành vết thương, nhưng còn chưa xác định được có phải do bản thân cậu ta bóp dẫn đến cái chết hay không."

Tất cả mọi người đều biết, người Trần thị này chết do xúc phạm quy tắc, nhưng không ai biết quy tắc đó là gì.

Nhưng vào lúc này, có một cô gái không nhịn được mà nói: "Tôi biết, vùng đất cấm kỵ này khả năng không cho phép. . ."

Cô vừa nói đến đây, Lý Y Nặc muốn đưa tay ngăn không cho cô nói tiếp.

Nhưng mọi người lại phát hiện cô gái này giống người Trần thị kia. Khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng, cô muốn nói ra điều gì đó, hay cầu cứu, đều không thể nói nên lời.

Cô gái đưa tay lên bóp cổ của mình. Giống như cô muốn lấy vật gì từ trong đó ra, nhưng chỉ có thể giãy dụa trong vô vọng.

Lý Y Nặc buông cánh tay vừa mới nâng lên một nửa xuống: "Không cứu nổi. Không cần để ý đến cô ta nữa, ngu thì phải chết."

Cẩn thận giữ bí mật. Dù anh có phát hiện ra điều gì, nhưng tuyệt đối không được nói cho người khác biết quy tắc đó bên trong vùng đất cấm kỵ này.

Nó sẽ giết chết người tiết lộ bí mật.

Quy tắc tại các vùng đất cấm địa, giống như bên trong những vùng đất ấy đều có thần linh an nghỉ. Bọn họ đã bàn với nhau giữ lại bí mật của mình, những người trong này tiết lộ bí mật đều phải chết.

Lý Y Nặc nhìn một lượt đám người: "Tôi biết mọi người có thể nhận thức mình đang đứng ở đâu. Nếu như lời nói định nói ra còn chưa nghĩ kỹ thì câm miệng vào."

Có đôi khi là như vậy, rõ ràng mình biết những lời ấy không nên nói ra, nhưng miệng lại nhanh hơn não.

Cô gái kia chắc chắn biết được quy tắc bên trong vùng đất cấm kỵ, nhưng bất chợt không hãm được mà nói ra.

Thật ra, tất cả mọi người ở đây đều không biết vì sao tên con cháu Trần thị kia lại chết. Nhưng mọi người đã mường tượng ra được người đó xúc phạm một quy tắc nào đó của vùng đất cấm kỵ 002.

Lý Y Nặc không muốn nói thêm điều gì nữa, chỉ yên lặng suy nghĩ tên kia đã xúc phạm đến quy tắc nào dẫn đến bị chết.

Nam Canh Thần vẫn ở bên cạnh cô ấy, không hề lên tiếng. Cậu ta biết hiện giờ bản thân mình không thể giúp được gì, cũng đừng làm ra điều gì đó gây trở ngại cho đối phương.

Lúc này, một tên thiếu gia nhà giàu đang cởi thắt lưng, cậu ta muốn đi tiểu. Thật sự cậu ta không thể nhịn được nữa rồi, nhưng không dám rời xa mọi người.

Cô gái to lớn nhìn vào lưng tên thiếu gia này, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó. Cô lớn tiếng ra lệnh cho tên thiếu gia kia: "Dừng lại. Đình chỉ hành động cho tôi."

Trong chốc lát, tên thiếu gia bị tiếng hét làm giật mình bèn dừng lại.

Lý Y Nặc nhìn đám người. Hiện tại có rất nhiều người rơi vào tình trạng nhịn tiểu. Hai chân uốn éo khó chịu, có vẻ đã đến tính trạng không sao nhịn nổi.

Đám người ngơ ngác nhìn cô. Nhưng Lý Y Nặc do dự mấy lần, cũng không hề mở miệng giải thích điều gì.

Cô biết quy tắc là gì.

Lý Y Nặc dẫn Vương Bính Tuất đến gốc cây, mà người đầu tiên trước khi chết đã ở đó.

Vương BÍnh Tuất nhìn dưới rễ cây có vết nước, đây chính là nước tiểu.

Lão ngạc nhiên nhìn lại: "Tiểu thư Y Nặc. . ."

"Ngậm miệng." Lý Y Nặc gằn từng chữ: "Đừng thành kẻ thứ hai chết vì ngu ngốc."

Giờ đây, cô đã biết nguyên nhân người đầu tiên vì sao mà chết rồi.

Ai có thể ngờ được, vùng đất cấm kỵ 002 lại có một quy tắc, không được tuỳ tiện đi vệ sinh ở đây?

Người siêu phàm để lại quy tắc này, không biết khi còn sống sạch sẽ thế nào?

Nếu chết vì đi vệ sinh bên trong vùng đất cấm kỵ thì quả thật là oan uổng?

Cô dẫn theo Vương Bính Tuất mạo hiểm quay lại. Hai người đến chỗ chiếc xe của gia tộc Thần Đại vừa đâm vào gốc cây. Hai người lấy được hai thùng đổ đầy dầu diesel.

May mắn đám người hoang dã vẫn chưa tiến vào. Bọn họ vẫn ở ngoài quan sát tình huống.

Lý Y Nặc đổ hết dầu diesel xuống đất, sau đó mang theo hai chiếc thùng không trở về "Con gái ưu tiên sử dụng trước. Nhớ kỹ, đi cho thật gọn gàng đồng thời trước khi ra bên ngoài không ai được uống một giọt nước nào."

Cô thậm chí còn không dám nói 'đừng để nước tiểu vương trên đất', vì sợ ảnh hưởng đến quy tắc.

Nhưng cho đến bây giờ, bọn họ cũng chưa thể xác định rõ ràng nguyên nhân cái chết của người thứ nhất. Bởi vì người vi phạm quy tắc sẽ chỉ bị thực vật và động vật cùng nhau truy sát người ấy mà không phải giết một cách trực tiếp như vậy.

Lý Y Nặc đảo mặt nhìn đám người. Mấy tên ăn chơi trác táng lần lượt xếp hàng đi tiểu vào trong bình dầu, ai cũng chỉ còn cách nhịn xuống, không nhịn được cũng phải nhịn.

Tiếp theo, cô bỗng nhiên phát hiện ra không nhìn thấy đám người Tần

Thành, Tần Dĩ Dĩ.

Mấy người hoang dã ấy, cũng không biết tách đội từ lúc nào.

. . .

Phía dưới những tán lá cây dày đặc của vùng đất cấm kỵ 002, Tần Thành đang nắm cổ tay Tần Dĩ Dĩ, cùng dẫn theo cả nhà chạy về hướng đông.

Dù mọi người đang rất mệt mỏi, nhưng Tần Thành cũng không dám dừng lại chút nào.

Bởi vì nơi này quá nguy hiểm, vùng đất cấm địa 002 được mệnh danh là vùng đất có nhiều quy tắc nhất. Điều này có nghĩa, nếu ở lại nơi này thêm một phút, bỗng nhiên làm ra việc thừa thãi nào đấy, rất có thể xúc phạm đến quy tắc kỳ lạ nơi này.

Cho nên, nếu rơi vào tình huống bị bắt buộc tiến vào bên trong vùng đất cấm kỵ, lựa chọn tốt nhất chính là dùng mọi khả năng để ra khỏi nơi này.

Mà bọn họ lựa chọn con đường này, bởi vì trước khi Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần rời đi, đã nói cho Tần Dĩ Dĩ nghe: Đi về hướng đông, đến một dòng suối nhỏ, cứ đi theo dòng suối ấy sẽ tìm được đường ra. Con đường này chỉ có 3 cây số, rời đi nơi này mới có thể sống sót.

Lúc ấy, Tần Dĩ Dĩ còn chưa đoán được, Lý Thúc Đồng và Khánh Trần sẽ tách ra khỏi đội ngũ mà đi.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy bọn họ nữa, cô mới có cảm giác hụt hẫng và thất vọng.

Cô bé đi theo cha mình trên con đường tối tăm trong rừng cây, mãi đến khi bọn họ nghe được tiếng nước suối chảy, mới tiếp tục theo dòng suối.

Tần Thành cúi người chống tay lên đầu gối. Tuổi đã già, chạy nhanh con đường dài vậy dẫn đến thở không nổi.

Lão nhìn đứa con gái của mình còn đang ngây người ra, chỉ còn cách thở dài.

Anh cô đứng cạnh bỗng nhiên lên tiếng: "Em còn nhớ, người trung niên kia nói chúng ta đến thành phố 18 tìm một người tên là Tô Hành Chỉ không?"

Đây là Tần Đồng ám chỉ, có thể tìm được thuộc hạ đối phương, rất nhanh đôi bên sẽ còn gặp nhau nữa.

Chỉ có điều Tần Dĩ Dĩ bướng bỉnh lắc đầu: "Cha mẹ, anh, con không muốn vềthành phố số 18. Con muốn đi tìm Hoả Đường. Con biết nơi đó có thể cho con thực lực."

Tần Thành nghi ngờ: "Chúng ta đến tìm người tên là Tô Hành Chỉ, biết đâu người ấy sẽ cho con thuốc biến đổi gien. Cha nhìn người trung niên ấy vô cùng quý con."

Tần Dĩ Dĩ vẫn lắc đầu nói: "Không, con muốn đến Hoả Đường."

Cô bé giấu suy nghĩ thật sự của mình ở trong lòng. Cô không muốn nói cho một ai biết cả.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 145: Mộ Kỵ Sĩ

"Sư phụ, tại sao người không giúp Lý Y Nặc?" Khánh Trần tò mò.

Không phải hắn cảm thấy sư phụ mình vô tình. Bởi vì đám người cùng hắn cũng chẳng quen biết gì.

Chỉ là hắn không hiểu, quan hệ giữa Lý Thúc Đồng và Lý Y Nặc vô cùng gần gũi. Gần đến mức độ cô ấy suýt nữa trở thành người kế thừa Kỵ Sĩ.

"Đứa nhỏ Lý Y Nặc từ nhỏ đã cẩn thận. Những người khác có thể chết, nhưng con bé ấy không thể chết được." Lý Thúc Đồng bình tĩnh trả lời: "Cho nên không cần phải giúp."

"Chẳng may thì sao." Khánh Trần hỏi.

Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần men theo phía bên ngoài rừng cây. Lão mỉm cười nói: "Sau này con sẽ biết, với người ngoài vùng đất cấm kỵ 002 là một nơi đáng sợ. Nhưng với mỗi Kỵ Sĩ đây là nơi linh thiêng."

"Linh thiêng?" Khánh Trần không hiểu.

"Trước đó đã nói cho con nghe, vùng đất cấm kỵ 061 không cho phép người họ Vương đặt chân vào. Con biết tại sao không?" Lý Thúc Đồng hỏi.

"Tại sao?" Khánh Trần hỏi lại.

"Vô tình ta biết người chết ở vùng đất cấm kỵ 061 là ai, cho nên biết được kẻ thù lớn nhất của người đó mang họ Vương." Lý Thúc Đồng cười càng tươi: "Vợ của vị siêu phàm ấy, từng bị người hàng xóm họ Vương làm

nhục."

"Cho nên, quy tắc của mỗi vùng đất cấm kỵ, thật ra có liên quan chặt chẽ đến người siêu phàm chết ở nơi đó. Khi còn sống bọn họ kiên trì điều gì, điều ấy sẽ biến thành quy tắc." Khánh Trần đưa ra dự đoán của mình.

"Đúng vậy." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Còn một số quy tắc kỳ lạ như vùng đất cấm kỵ 071, nơi này phạm vi không lớn, nhưng chỉ cho phép người độc thân tiến vào. Có bạn trai, bạn gái, có vợ, có chồng bước vào nhất định bị công kích."

"Con đoán." Khánh Trần suy nghĩ: "Vị siêu phàm này trước khi chết còn độc thân?"

"Ha ha ha, cái này ta cũng không biết, vùng đất cấm kỵ ấy đã tồn tại rất là lâu. Lâu đến mức ít ai biết người chết ở đó là ai, cũng không cách nào nghiên cứu ra nguyên nhân tại sao?" Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Còn có vùng đất cấm kỵ 093 cũng vô cùng kỳ lạ. Nơi này dành cho những cặp đôi yêu nhau thật lòng, ai muốn thử nghiệm tình yêu đôi bên có thể đến nơi này kiểm tra. Hai người có thể còn sống đi ra chứng tỏ họ yêu nhau thật lòng."

"Thần kỳ vậy sao?"

"Dĩ nhiên là không phải rồi." Lý Thúc Đồng nhớ lại một câu chuyện cười cũ: "Sau này con sẽ biết, quy tắc vùng đất cấm kỵ 093 này do một tên cặn bã nam nói phét để lừa con gái vào đây. Quy tắc nơi đó hiện tại còn chưa có người nào hiểu được."

"Những tên cặn bã đều là một loại động vật thần kỳ." Khánh Trần thở dài, ngay cả quy tắc vùng đất cấm kỵ cũng có thể dùng để lừa con gái được.

Không thể không thừa nhận, quy tắc của những vùng cấm kỵ này giống như pháp tắc của thế giới. Không cần biết người vào là ai cũng vẫn là như vậy, điều này rất tốt để chứng minh cái gì.

Giỏi, tên cặn bã ấy vô cùng giỏi.

"Sư phụ, hình như chúng ta đang lạc đề." Khánh Trần nói: "Chúng ta không phải đang nói đến vấn đề tại sao vùng đất cấm kỵ 002 lại là nơi linh thiêng dành cho Kỵ Sĩ sao?"

"Trước đó đã nói với con, vùng đất cấm kỵ hình thành do máu và xương cốt người siêu phàm tưới nhuần mà ra. Giống như dùng năng lực siêu phàm của mình tạo ra một khu vực, vậy còn đoán xem người siêu phàm nào có thể tạo ra một khu vực như 002? Nếu như một quy tắc tương đương với một người siêu phàm chết đi, vậy tại sao trong này có nhiều quy tắc như vậy?" Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần hỏi.

Khánh Trần không trả lời được.

"Bởi vì nơi này là nơi chôn cất phần lớn Kỵ Sĩ." Lý Thúc Đồng vỗ vai Khánh Trần nói: "Lần đầu tiên nó xuất hiện bởi vì an táng một vị Kỵ Sĩ nơi này."

Cho nên mới nói, vùng đất cấm kỵ 002 là nơi mở ra giấc mộng cho Kỹ Sĩ, cũng là nơi Kỵ Sĩ kết thúc cuộc sống của mình.

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Ông bà tổ tiên trước khi chết nhớ lại cuộc sống của mình. Họ muốn chết ở một nơi quan trọng nhất đời mình, một nơi mang ý nghĩa trọng đại nhất. Mọi người đã suy nghĩ rất nhiều cuối cùng chỉ có nơi đây. Sau này, vùng đất cấm kỵ 002 hình thành, càng có nhiều Kỵ Sĩ cảm thấy được chôn ở đây rất tốt, ít ra sẽ không bị đám trộm mộ phá huỷ. Nếu chúng có gan đến sẽ cho bọn chúng không thể trở về."

Khánh Trần ngây người ra. Hắn từng có suy đoán nguyên nhân tạo nên vùng đất cấm kỵ 002 chắc chắn liên quan tới Kỵ Sĩ, nhưng không ngờ vùng đất này lại là nơi mai táng nhiều đời Kỵ Sĩ.

Bởi vậy, diện tích nó mới lớn như vậy, quy tắc mới nhiều như vậy.

Với người khác, đây là một trong những nơi nguy hiểm nhất. Nhưng với một Kỵ Sĩ lại là mồ chôn cha ông của mình.

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Tiểu Trần, sư phụ của ta cũng được chôn tại đây. Cho nên con không được phép nói cho người ngoài biết quy tắc nơi này. Bởi vì ngài ấy không thích bị ai quấy rầy. Có một ngày ta cũng sẽ về nơi đây, khi đó hi vọng con cũng làm như vậy."

Bỗng nhiên Khánh Trần cảm thấy buồn. Nhưng Lý Thúc Đồng lại cười đùa vui vẻ: "Yên tâm, trước mắt sư phụ không thể chết được. Bên trong các trang tiểu thuyết, khi sư phụ giao phó lại cho đệ tử sẽ chết đi. Nhưng thầy không giống vậy, kẻ muốn giết ta rất nhiều, nhưng có thể giết được ta lại rất ít."

Bỗng nhiên, Lý Thúc Đồng ngồi xổm xuống.

Khánh Trần nhìn thấy sư phụ đưa tay đụng vào một cây xấu hổ. Khi ngón tay ngài ấy chạm vào cây xấu hổ, trong nháy mắt từng chiếc lá của cây cuộn vào.

Hắn nghi ngờ: "Sư phụ làm gì vậy?"

Khánh Trần biết sư phụ của mình không phải người rỗi việc, tự nhiên ngồi xổm xuống trêu đùa cây xấu hổ, như kiểu không có việc gì làm.

Lý Thúc Đồng đứng dậy nói: "Con đến sờ vào nó xem."

Mặc dù Khánh Trần còn chưa hiểu gì, nhưng vẫn nghe lời ngồi xổm xuống. Chỉ có điều, hắn còn chưa đưa tay sờ vào cây xấu hổ ấy, thì cái cây đang cuộn lại bỗng nhiên xoè ra, những tán lá như những lưỡi dao sắc bén.

Lý Thúc Đồng lấy một sợi tóc của Khánh Trần, nhẹ nhàng thả vào cây xấu hổ. Bỗng nhiên sợi tóc gọn gàng bị chẻ thành đôi.

"Sư phụ, sao người không lấy tóc của mình?" Khánh Trần mở to mắt ra hỏi.

"Sư phụ già rồi, thêm một sợi tóc không phải dễ dàng gì." Lý Thúc Đồng ra vẻ bất đắc dĩ trả lời.

"Tại sao thầy sờ vào nó không việc gì, còn con thì không được." Khánh Trần vẫn chưa hiểu.

"Không chỉ riêng việc chạm vào nó." Lý Thúc Đồng trả lời: "Mà bất kỳ một bộ phận nào trên cơ thể tới gần đều bị vậy. Bởi vậy, sự nguy hiểm của vùng đất cấm kỵ không phải chỉ mình quy tắc. Mà vô số động thực vật trong đó đã tiến hoá đến mức độ không ai biết được."

Lý Thúc Đồng tiếp tục nói: "Lần này dẫn con đi vùng đất cấm kỵ là muốn dạy con nhiều thứ. Bên trong vùng đất cấm kỵ có rất nhiều quy tắc, nếu như con muốn xác định lại, có phải mình đã biết tất cả quy tắc nơi này rồi hay không? Hãy tìm một cây xấu hổ."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Vậy nên, nếu ai biết tất cả quy tắc nó sẽ cuộn lại. Còn nếu chưa biết được tất cả, nó sẽ biến thành những lưỡi dao?"

"Đúng vậy." Lý Thúc Đồng gật đầu.

Điều này giải thích, Lý Thúc Đồng biết tất cả quy tắc của vùng đất cấm kỵ 002 này.

Khánh Trần nhớ lại: "Cây xấu hổ là một cây thuốc họ đậu, có thể cao tới 1 mét, nhưng phần lớn sinh trưởng tại vùng cận nhiệt đới phía nam. Nếu vùng đất cấm kỵ nằm ở phía bắc sao có thể nhìn thấy cây xấu hổ được?"

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Sẽ không như vậy. Hiện tại bên ngoài tất cả vùng đất cấm kỵ đều có thể tìm được cây xấu hổ. Ít nhất là một cây, còn nhiều có khi cả một mảnh."

Loại cây này giống như một đoạn dây thừng buộc chặt mạng sống của

mình. Vừa rồi, Lý Thúc Đồng dẫn hắn đi tìm cây xấu hổ, để kiểm tra xem, 8 năm vừa rồi có xuất hiện thêm quy tắc nào nữa hay không?

Lý Thúc Đồng nghiêm túc nói với Khánh Trần: "Sự việc cây xấu hổ, cực kỳ, cực kỳ ít người biết được."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 146: Quy Tắc Vùng Đất Cấm Kỵ 002

"Con luôn có cảm giác thầy đến vùng đất cấm kỵ 002, giống như về nhà." Khánh Trần hỏi: "Có điều, khi ngài đến nơi đây cũng cần phải tìm cây xấu hổ kiểm tra xem có tăng thêm quy tắc nào hay không?"

Lý Thúc Đồng giải thích: "Không phải người siêu phàm nào khi chết đi cũng sinh ra vùng đất cấm kỵ. Mấy chục năm trước có một vị tiền bối Kỵ Sĩ được chôn cất ở đây, nhưng quy tắc của riêng của ngài ấy đến giờ còn chưa xuất hiện."

Lý Thúc Đồng suy nghĩ: "Quy tắc của người ấy rất có thể là Lý Thúc Đồng, Trần Gia Chương không thể đi vào. . ."

Khánh Trần: "? ? ?"

"Vị sư thúc ấy khi còn sống, đã không ít lần bị ta quấy rối." Lý Thúc Đồng biểu hiện đang nhớ lại: "Lúc còn trẻ, ngài ấy chính là người phía sau gánh vác mọi lỗi lầm của ta và sư huynh. Lúc ấy sư huynh còn rất bướng bỉnh, khiến ngài ấy vô cùng đau đầu."

"Như vậy cũng không đến mức không cho ngài và sư bá đi vào chứ." Khánh Trần thở dài: "Thầy có thể trả lời nghiêm túc được không?"

"Loại quy tắc này rất khó đoán được." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Có lẽ chỉ có bản thân ngài ấy mới biết được, mình ghét điều gì nhất. Nói thật, sau khi vùng đất cấm kỵ 002 này hình thành, rất nhiều quy tắc mà đám con cháu là chúng ta nghe được cũng phải dở khóc dở cười. So với những vùng đất cấm kỵ khác, đây là căn cứ của chúng ta."

"Vậy nên, sư phụ, quy tắc vùng đất cấm kỵ 002 là gì. . . À mà không đúng, ngài không thể đem quy tắc của nó nói ra." Khánh Trần hỏi.

Lý Thúc Đồng nghiêm túc nhìn Khánh Trần: "Ta cần con thề, không được nói quy tắc vùng đất cấm kỵ 002 cho bất kỳ ai, con phải giữ gìn bí mật."

Khánh Trần ngạc nhiên, bởi vì hắn chưa từng thấy sư phụ nghiêm túc như vậy bao giờ.

Chưa từng thấy.

"Sư phụ, con thề sẽ không tiết lộ quy tắc nơi này cho bất kỳ một cại, tuân thủ nghiêm ngặt bí mật." Khánh Trần cũng nghiêm túc nói: "Nhưng mà sư phụ, thầy ở trong vùng đất cấm kỵ tiết lộ bí mật của nó, sẽ không bị sao chứ?"

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Không sao."

"Vì cái gì?" Khánh Trần vô cùng ngạc nhiên.

"Chuyện này liên quan đến một quy tắc thông dụng khác, nhưng rất nhiều người không biết." Lý Thúc Đồng cười bí hiểm: "Không cần phải tò mò, sau vài ngày con sẽ biết thôi. Đầu tiên nên nói về những quy tắc tại vùng cấm địa 002 trước đã."

"Đầu tiên, không thể tuỳ tiện đi vệ sinh trong này."

Khánh Trần: ". . ."

"Thứ hai, không được nói lời tục tĩu."

Khánh Trần: ". . ."

"Thứ ba, không được phép nôn, khạc nhổ đờm."

Khánh Trần lấy tay vỗ vỗ vào trán rồi nói: "Sư phụ, ngài đợi chút, có thể

để con từ từ tiêu hoá được không?"

Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn đồ đệ của mình, giống như đã đoán được cậu bé sẽ có phản ứng như vậy.

Thiếu niên nhìn về phía sư phụ của mình tỏ ra nghi ngờ: "Đây là ba điều quan trọng nhất của vùng đất cấm kỵ 002 sao?"

Khánh Trần thậm chí có cảm giác mình đang nghe 'giảng về văn minh' tại Thế Giới Bên Ngoài cơ chứ. Tuân thủ kỷ luật trở thành một người văn minh.

"Nói quy tắc của vùng đất cấm kỵ 002 này rất chính trực, chẳng bằng khen những tiền bối đời trước của Kỵ Sĩ ngay thẳng chính trực." Lý Thúc Đồng tươi cười hớn hở nói.

"Bệnh thích sạch sẽ còn có thể hiểu được." Khánh Trần bó tay thở dài.

"Điều thứ 4, hoa bên trong vùng đất cấm kỵ không được phép hái xuống."

"Điều thứ 5, không được phép sử dụng máy bay không người lái trong này."

"Điều thứ 6, không được phép sử dụng súng ống."

"Điều thứ 7, không thể giết người."

Khánh Trần giơ tay lên: "Ủa. Nếu không được giết người, thầy dẫn con tới đây làm gì?"

Lý Thúc Đồng nhìn hắn trả lời: "Không thể trực tiếp giết người."

Điều này có nghĩa chỉ có thể lợi dụng quy tắc.

"Điều thứ 8, không được nhảy dây."

"Thầy chờ một chút." Khánh Trần cản sư phụ mình lại lần nữa: "Điều thứ 8 thầy đọc có đúng không vậy? Không thể nhảy dây là cái quái gì? Vì sao còn không cho phép người ta nhảy dây?"

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Điều thứ 9, không được nói thịt bò không thể ăn."

"Điều thứ 10, khi người khác hát, không được hát theo."

Khánh Trần nghi ngờ: "Tiền bối ấy là người đam mê ca hát?"

"Không phải." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Bản thân ngài ấy là một người hướng nội, nhưng mỗi lần lấy hết dũng cảm để hát, mặc kệ ngài ấy hát bài nào, các vị sư huynh đều sẽ hát theo, không những thế còn lẽo đẽo theo sau để hát. Ngài ấy thấy vô cùng khó chịu."

"Điều thứ 11, oẳn tù tì không được t"

"Điều thứ 12, phải đúng giờ."

"Điều thứ 13, không được trộm trứng chim."

"Điều thứ 14. . ."

Lúc này Khánh Trần tỏ ra hoang mang. Thật sự vùng đất cấm kỵ 002 này rất nhiều quy tắc. Mà phần lớn số quy tắc ấy nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Cấm kỵ của người ta, nào là bước vào phải hiến tế 1 lít máu, hay qua một đêm phải hiến tế một người bạn đồng hành.

Thế mà nơi được coi là nhà của Kỵ Sĩ, lại trở nên. . . thoát ly hoàn toàn.

Nhưng Lý Thúc Đồng bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Khánh Trần, mỉm cười nói: "Con cảm thấy những quy tắc này giống như một trò đùa phải

không? Nhưng thật ra những quy tắc ấy giết người nhiều nhất. Vùng đất cấm kỵ 002, cũng là nơi được công nhận giết nhiều người nhất."

Khánh Trần lặng im suy nghĩ.

Đúng là vậy, con người không cách nào thoát khỏi lẽ thường là ăn uống ngủ nghỉ. Dựa theo quy tắc mà vùng đất này đặt ra, không thể để lọt một giọt nước tiểu nào xuống đất, nếu không sẽ bị truy sát.

Mà vùng đất cấm kỵ muốn giết người, thật sự có rất nhiều cách.

Không chỉ có ăn uống ngủ nghỉ, mà cả vấn đềkhông được nói tục. Người bình thường rơi vào tình thế nguy hiểm, vô tình nói ra 'con mẹ nó' là điều bình thường. Nhưng trong này sẽ chết.

Không thể sử dụng súng, có nghĩa con người không được sử dụng vũ khí này để chiến đấu với dã thú.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Nếu như con đã biết quy tắc của một vùng cấm địa, thì việc giết người vô cùng dễ dàng."

"Giết người thế nào?"

"Còn không cần phải nôn nóng. Trước tiên nên dẫn con tìm hiểu cảnh vật nơi này hai ngày. Đến lúc con nhớ kỹ từng điểm nhỏ nhất của nơi này, sư phụ sẽ làm mẫu cho con xem." Lý Thúc Đồng nói.

Khánh Trần bỗng nhiên nói: "Sư phụ, hai ngày sau để tự con ra tay thử xem thế nào."

"Hả?" Lý Thúc Đồng nhíu mày: "Chuyện này sư phụ đã đồng ý giúp con rồi, không cần ngại ngùng gì đâu."

"Cũng không phải giữ kẽ với sư phụ, mà con bỗng nhiên suy nghĩ tới một

điều." Khánh Trần nói ra suy nghĩ của mình: "Những việc gì chính con không giải quyết được, mới nên nhờ sư phụ."

Hắn nói xong, bèn dẫn đầu bước về phía trước. Lúc này, Lý Thúc Đồng nói với rừng cây: "Bỗng nhiên cảm giác làm sư phụ như mình cũng không ý nghĩa mấy. Có điều, các người đừng nói gì cả, con thích hắn bởi vì tính cách không chịu khuất phục kia."

Hai người còn đang bước đi, Khánh Trần bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Sư phụ, người thích ca sĩ nào nhất tại Thế Giới Bên Trong?"

Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "À nói đến chuyện này ta còn chưa tính sổ với con đâu. Ta đã xem qua mấy khuông nhạc con đưa, mấy cái đầu thì chuẩn rồi, nhưng về sau dám lấy nhạc thiếu nhi để lừa gạt ta."

Khánh Trần giật mình: "Sao sư phụ biết đó là những bản nhạc thiếu nhi. . ."

Lý Thúc Đồng bình tĩnh trả lời: "Bởi vì những bản nhạc thiếu nhi ấy, tại Thế Giới Bên Trong cũng có. Giống như bài Tống Biệt, từ trước đây rất lâu đã có rồi."

"Ha ha ha, thật sự xấu hổ."

. . .

Đếm ngược: 66: 00: 00.

Vào một buổi sáng hai ngày sau.

Tại một chỗ phía sâu trong vùng đất cấm kỵ, nơi giao nhau giữa bên ngoài và trung tâm.

Có một đội ngũ đã được huấn luyện bài bản. Hơn 100 người, bước đi trên những chiếc lá mềm đã mục nát, mà chỉ gây ra tiếng động rất nhỏ.

Đội quân đã tắt đi tất cả vật dụng liên lạc. Bởi vì một khi tiến vào vùng đất

cấm kỵ nên duy trì thông tin trong yên lặng.

Để tránh việc nói nhầm.

Đội quân mặc quần áo tác chiến màu đen, dưới chân đi một đôi giày nhìn qua đã thấy chắc chắn. Trên bờ vai có gắn biểu tượng Đầu Hổ, là một trong số 12 tập đoàn quân thuộc Liên Bang. Ai nấy đều nhìn vô cùng dũng mãnh.

Đi phía trước đội ngũ là 4 đầu chó săn bằng máy móc. Phía sau có người cầm một chiếc màn hình, nhận hình ảnh từ đám chó robot gửi về.

Trong rừng cây, đội quân dã chiến có người đột nhiên dừng lại.

Trong chớp mắt, tất cả đội ngũ đã tạo thế sẵn sàng chiến đấu.

Không khí bỗng nhiên trở nên khẩn trương.

Lúc này, có một sĩ quan khoảng chừng 30 tuổi đứng ở phía trước, nhìn thật kỹ vào con đường phía trước. Anh ta hiểu được, hiện tại không nên bước vào bên trong, bởi vì nơi đó chính là khu vực trung tâm vùng đất cấm kỵ.

Anh ta nói với đám binh sĩ phía sau: "Mời đội trưởng Khánh Hoài lên đây một chút."

"Bên ngoài' và 'trung tâm', giữa hai vị trí này rất khó phân biệt.

Nhưng tiến vào vùng đất cấm kỵ, điểm giao nhau giữa hai khu vực này vô cùng rõ ràng.

Bởi vì chỉ cần nhìn về phía trước có thể nhận ra những sinh vật chưa từng nhìn thấy, giống như tiến vào một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, từ phía sau có một người trẻ tuổi, khuôn mặt lạnh lùng bước về phía trước.

Người thanh niên ấy đội trên đầu một chiếc mũ nồi màu đen, khuôn mặt

thon gầy, đường nét rõ ràng. Khuôn mặt hoàn hảo ấy như được thợ điêu khắc tài ba tạo ra.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 147: Lợi dụng quy tắc

Anh ta dừng lại ở một vị trí cách khu vực trung tâm vài mét, chỉ vào bãi nấm kỳ lạ hỏi sĩ quan hơn 30 tuổi kia: "Anh Tào Nguy, đó là thứ gì vậy?"

Nơi đó là một thi thể động vật còn chưa biết tên. Trên thi thể ấy mọc ra những cây nấm xinh đẹp.

Tào Nguy trả lời cậu thanh niên kia: "Đội trưởng Khánh Hoài, đó là thi thể của một con linh trưởng, nấm mọc trên thân thể nó gọi là nấm Lôi Khuẩn. Thời điểm cây nấm ấy trưởng thành sẽ phát nổ, những bào tử bị nổ sẽ ăn sâu vào trong da động vật, hút chất dinh dưỡng của con vật ấy, sau đó trưởng thành gọi là nấm Lôi Khuẩn."

Bởi vì sức mạnh của cú nổ ấy cũng không lớn, nên những động vật bị ký sinh sẽ không chết ngay lúc đó.

Cho đến khi bọn chúng mang theo các tế bào kia tiếp tục sống và bị các tế bào ấy hút kiệt chất dinh dưỡng mới chết đi.

Mà bên trong khu vực trung tâm không chỉ có loại nấm Lôi Khuẩn và các tế bào của chúng.

Tào Nguy nói: "Đội trưởng Khánh Hoài, bắt đầu thôi."

Ngay lập tức Khánh Hoài vẫy tay ra hiệu cho đám binh lính phía sau.

Mấy tên lính sắc mặt nghiêm túc áp giải đến mấy người hoang dã, quần áo tả tơi, người già có trung niên có, còn có một bé gái.

Khánh Hoài rút từ bên hông ra một con dao, đặt vào chô gân chân một cô bé, sau đó nói với đám người hoang dã: "Bắt đầu thôi, cứ làm theo giao ước trước đó của chúng ta, cẩn thận vào."

Cô bé luôn miệng khóc, kêu gào nói bố mẹ ông bà đừng nghe lời tên ác ma này.

Nhưng mấy người hoang dã giống như không nghe thấy gì, vẫn đứng đó mặt hầm hầm nhìn vào khu vực trung tâm.

Ông nội cô gái bước vào khu vực trung tâm, ông ta kéo khoá quần xuống, đi tiểu ngay tại đó.

Sau một tích tắc, người lão trở nên run rẩy, đột nhiên có đàn kiến leo lên người ông ta, không biết số lượng bao nhiêu. Đàn kiến này từ từ ăn sống ông ta.

Khánh Hoài nhìn về phía bà già và người trung niên, ra lệnh đến phiên bọn họ.

Người trung niên nhỏ giọng nói: "Mẹ, làm thôi. Vì Niếp Niếp."

Tiếp theo, bà lão run rẩy cầm theo khẩu súng bước vào khu vực trung tâm bắn một viên xuống đất.

Bỗng nhiên, đàn kiến còn đang ăn ông nội cô bé đồng thời quay đầu lại di chuyển đến vị trí bà lão.

Người trung niên nắm chặt tay vợ mình sợ hãi đi tới. Sau đó, hai người nhìn nhau rồi ôm chầm lấy nhau.

Cô gái chửi bới tục tĩu một câu, dẫn đến đàn kiến tiến đến.

Người con trai đau khổ nhìn vợ mình đang kêu gào trước khi chết. Người này nhổ xuống đất một bãi nước bọt.

Lần này ngay cả bản thân anh ta cũng bị đàn kiến vây lại.

Chỉ mấy phút trôi qua, cả nhà mấy người chỉ còn lại mỗi xương trắng.

Khánh Hoài tủm tỉm cười nhìn cô bé: "Tao đã đồng ý với người nhà mày, nếu bọn chúng làm việc cho tao, tao sẽ thả mày ra. Được rồi, giờ mày có thể đi rồi."

Anh ta nói xong lập tức thả tay ra.

Cô bé gào khóc, chứ không hề chạy trốn. Cô bé chạy đến gần những bộ xương trắng kia, gọi lên tên từng người một.

Những con kiến vừa mới rời đi kia, lập tức cảm nhận được con mồi của mình, lại lần nữa bò lên thân thể cô bé.

Đám binh lính đằng kia đều hững hờ nhìn hết mọi việc, không ai chớp mắt lấy một lần.

Khánh Hoài nói với Tào Nguy: "Anh Tào Nguy, chúng ta đạt được những quy tắc kia đều là thật."

Không được sử dụng súng, không được nói tục, không được nhổ nước bọt, không được đi vệ sinh.

Đám binh lính này, bắt một nhà người hoang dã tới, chỉ vì muốn kiểm chứng xem những quy tắc kia có phải là thật hay không.

Tào Nguy lại nhìn vào chỗ phía xa kia: "Đội trưởng Khánh Hoài, nếu như phải tiếp tục bước vào, chúng ta cần chỉnh đốn lại một chút."

Khánh Hoài từ từ gật đầu: "Chỉnh đốn tại chỗ."

Anh ta dừng lại một nhịp, rồi nói thêm một câu: "Anh Tào Nguy, vất vả rồi."

"Đội trưởng khách sáo rồi, đây là việc tôi phải làm." Tào Nguy nói xong bèn đi lại đội ngũ phía sau.

Tào Nguy bên trong quân đội Liên Bang, cũng được xem là một nhân vật có tiếng, tuổi còn trẻ mà đã đạt được cấp C.

Thi đấu võ trong quân, Tào Nguy hai lần giành được vị trí đầu. Trong chiến đấu thực tiễn, anh ta cũng là người đứng đầu.

Vây quét hoang dã 17 lần, đạt được vô số huân huy chương, mà các binh sĩ khác cả đời cũng không đạt được.

Quân hàm tăng một mạch lên đến thiếu tá, một bước lên mây.

Nhưng vào hai năm trước, trước diễn luyện Tào Nguy bỗng nhiên say rượu gây sự. Nên bị xử lý theo quân lệnh, phái xuống một đại đội, làm một tên cấp phó.

Lúc ấy mọi người ai cũng tỏ ra nghi ngờ, một Tào Nguy vô cùng ưu tú, sao tự dưng lại phạm sai lầm dẫn đến tương lai bị huỷ hoại như vậy?

Với lại, Tào Nguy vốn xuất thân từ phòng 4 Khánh thị. Bên trong quân đội, Khánh thị luôn là phe phái chiếm quyền hành lớn nhất, vì sao không một ai đứng ra bảo vệ anh ta?

Nhưng vào hai tuần sau, Khánh Hoài vừa mới tốt nghiệp trường quân đội Hoả Chủng, đã tiến vào đại đội nơi Tào Nguy làm việc, giữ chức đội trưởng.

Giờ phút ấy mọi người mới hiểu được. Tất cả việc này đều là mở đường cho Khánh Hoài.

Tất cả những binh sĩ của đội dã chiến này, đều liên quan đến dòng chính Khánh thị, được Khánh thị dùng mọi thủ đoạn điều về đây.

Tào Nguy và các binh sĩ khác đều không một câu oán hận. Bọn họ biết rất

rõ: Hiện tại, phòng 4 là phe phái mạnh nhất, có lực ảnh hưởng nhất bên trong Khánh thị. Mà Khánh Hoài là người có tiềm năng nhất của phòng 4.

Mặc dù, mọi người hiện tại khá vất vả, nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Chỉ cần còn sống trong đợt tranh đoạt vị trí cái bóng này. Tương lai, bọn họ sẽ lên như diều gặp gió.

Nếu một ngày, Khánh Hoài bước lên vị trí gia chủ Khánh thị, vậy những khó khăn gặp phải này có tính là gì.

Với lại, Khánh Hoài ít ra vẫn còn gọi mình là anh Tào Nguy.

Những con cháu được lựa chọn của tập đoàn, cũng không khó sống chung như trong tưởng tượng.

Hơn 100 binh lính đứng yên tại chỗ. Sau khi nhận được mệnh lệnh từ Tào Nguy, tất cả mọi người lấy ra một cái túi đã chuẩn bị từ trong ba lô, để giải quyết vấn đề sinh lý.

Ai nấy sắc mặt đều nghiêm túc, hành động cẩn thận. Hai bàn tay nắm chặt để không cho nước tiểu văng tung toé ra bên ngoài.

Mấy phút sau, tất cả mọi người cẩn thận buộc lại đầu túi, sau đấy có người đến cầm lấy vùi vào một chỗ trong rừng cây.

Trong tất cả quá trình, không có ai nói chuyện, cũng không dám trò chuyện.

Trước đó Tào Nguy đã đưa ra mệnh lệnh rất rõ ràng, trước khi nói bọn họ vào học cách suy nghĩ, rồi mới mở miệng.

Trước khi nói phải suy nghĩ, xem trong lời nói đó có điều gì đã được dặn phải nhớ kỹ rồi hay không.

Những người này không mang theo súng ống, nhưng đã chuẩn bị sẵn túi nhựa.

Điều này chứng tỏ, trước khi bọn họ vào vùng cấm kỵ đã được nói rõ quy tắc.

Nhưng thời điểm bọn họ vừa chôn xong đống túi, bên trong khu vực trung tâm bỗng nhiên truyền đến âm thanh xào xạc rõ ràng, giống như có kẻ săn mồi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tất cả mọi người nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhưng không cách nào nhìn ra được điều gì.

"Chuẩn bị chiến đấu." Tào Nguy gằn từng chữ một.

Nhưng anh ta vừa dứt lời đã thấy khuôn mặt một binh lính trở nên tím tái. Bọn họ không ngừng giãy dụa và hét lên: "Cứu tôi."

Những bính lính khác nhìn lại, nhưng chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tên binh lính kia từ từ ngã xuống đất, con mắt đỏ như có ai đó vừa dùng máu tưới vào.

Không một ai dám lại gần, chỉ có Tào Nguy từ từ đi lại gần thi thể. Anh ta dùng một con dạo cẩn thận cạy miệng thi thể ra, bên trong miệng toàn bộ lưỡi đã bị cắn nát.

Anh ta tiếp tục cắt ống quần người này.

Thì phát hiện chân đã biến thành màu đen, vết thương đã mưng mủ kết hợp với máu thành một loại nước đặc sệt, giống như bị axit ăn mòn.

Tào Nguy tập trung quan sát: "Đây là. . ."

Anh ta còn chưa kịp nói hết câu, đã có một tên binh lính xác xuất hiện tình huống như vậy ngã xuống. Liên tiếp, trong thời gian mấy giây ngắn ngủi đã có hơn 10 binh lính rơi vào tình huống đó.

Đồng đội muốn cứu bọn họ nhưng những người này ngã xuống quá nhanh, muốn cứu cũng cứu không kịp.

Có người nhìn vào màn hình trong tay, bên trên có hình ảnh thân nhiệt do chó robot đo được. Nhưng kỳ lạ là hình ảnh đo được không phát hiện điều gì bất thường.

Lúc này.

Nhịp điệu chết chóc đã dừng lại.

"Kiểm tra nhân số?" Tào Nguy nén giận hỏi.

"Báo cáo trưởng quan, 24 người đã chết. . . Trưởng quan, toàn bộ 6 hàng đã hi sinh."

Một tổ gồm 24 người được chia thành 6 hàng.

"Không đúng." Tào Nguy bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Khánh Hoài.

Khánh Hoài lạnh lùng nói: "Có người lợi dụng quy tắc ám sát chúng ta. Bên trong vùng đất cấm ky 002 có nhóm người khác xuất hiện."

Khánh Hoài vừa nói xong, bèn chạy nhanh quay lại hướng bọn họ vừa đi đến, tốc độ vô cùng nhanh.

Tào Nguy khẽ cắn môi sau đó ra lệnh cho số binh lính còn sống: "Giữ nguyên đội hình chiến đấu đuổi theo, chuẩn bị chiến đấu."

Bọn họ đã kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Bởi vì, nếu là đám quái vật trong này áp sát, binh lính sẽ không chết một cách gọn gàng như vậy.

Nhưng đối phương lợi dụng quy tắc nào để đối phó bọn họ?

Đội quân dã chiến dùng tốc độ hành quân nhanh nhất đuổi theo Khánh Hoài trở về đường cũ.

Trên đường đi, liên tục có binh lính chết đi, giống như có một thế lực nào đó đang phủ xuống mà bọn họ không thể chống cự được, hệt như thần chết xuất hiện.

Sau khi bọn họ chạy được mấy cây số, Khánh Hoài bỗng nhiên dừng lại. Anh ta nhìn những cái hố đã được đào lên mà không biết làm sao, chỉ có thể yên lặng đứng nhìn.

Những cái hố kia được người ta đào lên, rạch thủng số túi đi tiểu mà họ vừa chôn xuống.

Có người thay bọn họ xúc phạm quy tắc 'không được đi vệ sinh tuỳ ý' !

Bọn họ không một ai có thể ngờ được, người này xảo trá đến như vậy.

Không một ai nghĩ đến, có người cố tình đào những túi nước tiểu bọn họ chôn xuống, rạch cho nước tiểu chảy xuống đất, khiến chủ nhân gói nước tiểu chết bất đắc kỳ tử.

Đối phương không chỉ nắm rõ quy tắc này, mà chắc chắn hiểu về quy tắc ở đây hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng cách làm này thật sự thất đức.

"Đối phương chưa đi xa được, chắc thấy chúng ta tới mới rời đi." Khánh Hoài bình tĩnh phân tích, bởi vì số hố bọn họ chôn xuống mới đào được một nửa.

Lúc này.

"Ai?" Tào Nguy bỗng nhiên nhìn về phía xa rừng cây.

Nơi phía xa ấy, có một người đang đứng, lặng im nhìn bọn họ. Sau đó người này dùng tay làm ra động tác cắt cổ.

Rồi biến mất vào trong bóng tối.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 148: Chạy đua với thời gian

"Kỳ lạ, sao con lại có hành động khiêu khích như vậy? Không hề giống với tính cách cẩn thận của con gì cả. Có mục đích gì sao?"

Trong rừng cây, Khánh Trần và Lý Thúc Đồng đang ngồi một chỗ, nên lão bèn nói ra suy nghĩ của mình.

Khánh Trần giải thích: "Con sợ bọn chúng chạy mất. Bởi vì lo lắng bọn chúng còn chưa đủ tức giận, nên đình chỉ truy đuổi, vậy kế hoạch con vạch ra không dùng được nữa rồi."

"À." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Lý do này dùng được."

Thời điểm hai thầy trò nhà này cùng nhau bước đi, không khí xung quanh họ thoải mái hơn rất nhiều. Giống như nơi này không phải là vùng đất cấm kỵ mà nó chỉ là một khu rừng bình thường.

"À sư phụ." Khánh Trần hỏi: "Đám người hoang dã kia có vào không?"

"Chỉ có người Hoả Đường bước vào. Theo dự đoán của ta dựa vào lộ trình bọn họ, có lẽ đến thẳng khu vực trung tâm. Với lại, ta luôn có cảm giác nghi ngờ bọn chúng đột nhiên xuất hiện ở vùng gần thành phố, rất có thể mục đích cũng nhằm vào Khánh Hoài." Lý Thúc Đồng nói.

"Nhằm vào Khánh Hoài mà tới?" Khánh Trần nghi ngờ.

"Đương nhiên, trong cuộc chiến tranh đoạt cái bóng, rất nhiều người muốn giết cậu ta." Lý Thúc Đồng giải thích: "Có lẽ, bên trong Khánh thị có người nào đó làm giao dịch với Hoả Đường, để bọn họ tới hỗ trợ giết

Khánh Hoài. Chuyện này cũng bình thường thôi mà, chỉ có con và Khánh Hoài đánh qua đánh lại thì gọi gì là tranh đoạt cái bóng nữa."

"Liên Bang cùng với người hoang dã cũng liên hệ với nhau sao?" Khánh Trần vẫn chưa hiểu.

"Đương nhiên có thể rồi. Chỉ cần đặt lợi ích ra trước mặt, chuyện kỳ lạ hơn còn có thể xảy ra nữa là." Lý Thúc Đồng giải thích.

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng hỏi thêm: "Trước đó, con nghe tên trưởng lão Hoả Đường nói là làm xong nhiệm vụ được tổ tiên ban thưởng là cái gì? Con nghe giọng điệu người này, đây là chuyện vô cùng tốt? Những người này sao có thể đạt được tổ tiên ban thưởng?"

Lý Thúc Đồng dừng lại chút rồi nói: "Tổ tiên bọn chúng tại sao có thể ban thưởng, là chuyện trước kia của tổ tiên bọn chúng. Việc con cần làm chính là, sau này có người muốn giết con để đổi phần thưởng, con cứ tiễn người ta đi gặp tổ tiên của họ là được."

Khánh Trần: ". . ."

Lý Thúc Đồng nói thêm: "Có điều này, Tiểu Trần, con phải nhớ kỹ. Ngay tại Liên Bang, người tốt người xấu trộn lẫn vào nhau. Cũng có thể nói, hoang dã và Liên Bang đã kết thù với nhau từ rất lâu rồi, hiện tại chẳng ai phân biệt được bên nào mới là đúng. Giống như săn thú là săn người hoang dã, nên những người hoang dã coi đám con cháu tập đoàn là ác ma, chuyện này cũng có thể hiểu được."

Khánh Trần dường như nhận thức thêm điều gì.

Lúc này, Lý Thúc Đồng lấy ra một cái túi zippo: "Cầm lấy tự giải quyết đi. Có điều con phải nhớ, con có thể rạch túi của người ta được, thì người ta cũng có thể làm vậy với con."

"Vâng." Khánh Trần qua một bên giải quyết sinh lý cá nhân.

Thời điểm hắn mang theo cái túi trở về, dự định kiếm một chỗ nào đó chôn xuống.

Bỗng nhiên ánh mắt nhìn về phía sư phụ của mình.

Lý Thúc Đồng có chút buồn nôn: "Cút xa ta ra, ta không giúp con bảo vệ cái này."

Khánh Trần nghiêm túc nói: "Dù cho cái túi này chôn ở đâu cũng không thể an toàn bằng đặt nó trên người sư phụ. Một ngày làm thầy cả đời làm cha, trong lòng con người chính là cha của con. Ngài cũng phải đối xử với con như bậc con cái chứ, trên đời này làm gì có người cha nào ghét bỏ con cái chứ?"

"Con nói rất hay, rất có lý." Lý Thúc Đồng trừng mắt lên nói: "Hiện tại, ta có thể thu hồi lời nói, cứ coi ta là cha có được hay không?"

"E rằng không kịp nữa rồi." Khánh Trần nói.

Lý Thúc Đồng thở dài, lão chỉ lên một tán cây đại thụ nói: "Ném lên đó."

Khánh Trần vẫn còn chưa hiểu nhưng vẫn nghe theo ném lên đó.

Túi zippo bay lên không trung, bỗng nhiên từ những tán lá cây rậm rạp có một cái tay lông xù xì và bộ vuốt sắc nhọn, cầm lấy cái túi.

Tiếp theo, trong tán cây ấy vang lên tiếng lá xào xạc, chắc là loài động vật nhỏ bé có bộ lông xù kia chọn làm nơi ẩn nấp. Sau đó, chú ta lao thẳng vào khu vực trung tâm như một cơn gió, vô tình Khánh Trần còn được nhìn thấy cái đuôi trắng như tuyết cực lớn.

Khánh Trần tò mò: "Sư phụ, đây là loài động vật gì vậy?"

"Sau này con sẽ biết." Lý Thúc Đồng nói.

Thiếu niên càng tò mò nhìn sư phụ mình. Hắn phát hiện, sư phụ của mình

tại tại vùng đất cấm kỵ này không chỉ được miễn mọi quy tắc, còn có rất nhiều loài động vật là bạn bè.

Đây là nhà của Kỵ Sĩ sao?

"Đúng rồi." Lý Thúc Đồng nói: "Con cần phải cẩn thận với người tên là Tào Nguy kia, chính là thuộc hạ của Khánh Hoài."

"Ồ?" Khánh Trần nghi ngờ.

Sư phụ đã điều tra tất cả mọi điều dù là nhỏ nhất trước khi giết người. Ngay cả Tào Nguy cũng đã hiểu rất rõ.

"Ta đã xem qua tư liệu về Tào Nguy, người này khó đối phó hơn rất nhiều so với Khánh Hoài, là một chiến binh thực sự." Lý Thúc Đồng giải thích: "Ta cảm giác được tên đó đang ẩn giấu, chờ con phạm sai lầm."

"Vâng, con cảm ơn thầy." Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng rồi nói: "Vậy chúng ta tiếp tục đi gây sự thôi."

"Đi thôi đi thôi." Lý Thúc Đồng vẫy vẫy tay.

Lão nhìn theo Khánh Trần, chợt nhớ đến một câu nói: Cha mẹ là gì? Cha mẹ chính là đời này kiếp này luôn dõi theo con cái, nhìn con cái từng giây từng phút lớn lên.

Mình chắc là một sư phụ tạm chấp nhận được?

Đây là lần đầu tiên Lý Thúc Đồng ở trên cương vị sư phụ. Cho nên, lão vẫn lo lắng mình không làm tốt nhiệm vụ này.

Lão vẫn tỏ ra do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng nói ra: "Hay là sư phụ giúp con giết quách bọn chúng cho rồi. Xem như ta tặng con một việc?"

Nhưng lúc này, Khánh Trần bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Lý Thúc Đồng: "Sư phụ."

"Ừ." Lý Thúc Đồng ngạc nhiên.

"Lần này con nói muốn thử xem thế nào, không phải vì con bướng bỉnh." Khánh Trần bình tĩnh nói: "Mà vì đứa trẻ đi đường vịn vào người lớn, sẽ đi chậm hơn các bạn cùng trang lứa. Con biết một thời gian ngắn nữa thầy sẽ đi làm việc nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm. Cho nên mới giới thiệu con với Lý Y Nặc, để sau này con gặp khó khăn biết phải tìm ai. Ngài lại giúp con giết Khánh Hoài, giúp con giết đi một vật cản trong cuộc đua tranh đoạt cái bóng. Cuối cùng, thầy dùng mọi cách giúp con che dấu thân phận, sợ nguy hiểm sẽ lan sang con."

"Con suy nghĩ thật kỹ. Nếu trong thời gian ngài chuẩn bị để làm việc nguy hiểm kia. Con lớn nhanh hơn một chút, có lẽ thời điểm ngài làm con có thể giúp được một tay."

"Trong suy nghĩ của thầy, có lẽ mối quan hệ thầy trò này có sự trói buộc, nhưng con chưa bao giờ nghĩ như vậy." Khánh Trần nói.

Thiếu niên đứng trong rừng cây âm u nói ra tất cả. Mặc dù hắn quen biết Lý Thúc Đồng thời gian không dài, hai người không hề có quan hệ máu mủ, nhưng hắn biết ai thật lòng với mình.

Lý Thúc Đồng đứng ngây người ra tại chỗ, trong đầu lão vẫn còn quanh quẩn câu nói: 'Nếu như con trưởng thành nhanh hơn, biết đâu sẽ có thể giúp được thầy.'

Chẳng trách đứa bé này dù cho thời gian ở Thế Giới Bên Ngoài vẫn không ngừng luyện tập, thì ra muốn chạy đua với thời gian.

Lý Thúc Đồng cười vẫy vẫy tay: "Nói linh tinh cái gì đấy, đi nhanh lên."

"Vâng." Khánh Trần tiếp tục đi trong rừng cây.

. . .

Trong rừng cây, Tào Nguy đang tự mình dùng dao cắt quần áo một binh lính đã chết, không chừa một người nào.

Thời điểm anh ta cắt áo một người ra, bỗng nhiên có một con bọ cánh cộc* kỳ lạ bay từ trong vạt áo ra.

*một loại côn trùng thuộc họ cánh cứng. Giống con kiến lang.

Tào Nguy phản ứng cực nhanh, phi con dao ra khỏi tay.

Bụp một tiếng, con bọ dài cỡ ngón trỏ bị ghim vào mặt đất.

Những con bọ cánh cộc bình thường không tấn công sinh vật cỡ lớn. Trong thân thể bọn chúng có chứa nọc độc dùng cho việc săn bắn những côn trùng khác.

Chỉ có người xúc phạm quy tắc nơi này mới bị loại này tấn công.

Tào Nguy rút con dao dưới đất lên, ra lệnh cho mọi người: "Đừng có thì thầm to nhỏ cái gì liên quan đến thần tiên ma quái. Giết bọn họ chẳng có thần tiên nào cả mà là bọ cách cộc."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 149: Cây xấu hổ

Khánh Hoài phân tích: "Người đầu tiên của chúng ta chết vào khoảng 19 phút trước. Trong khi đó, đối phương còn chưa đào xong cái hố thứ 3. Điều này chứng minh thực lực người này không mạnh lắm."

"Có thể ý nghĩ này chỉ mới nảy ra trong đầu đối phương. Nếu không, người này nên đào tất cả các hố lên rồi mới từ từ rạch từng túi nước tiểu một. Đến lúc đó, trong tình huống chúng ta còn chưa biết gì đã chết hết cả đội quân rồi."

"Cũng có thể đối phương không biết cách làm này có hiệu quả hay không, chỉ muốn thử xem thế nào." Khánh Hoài đưa ra suy nghĩ của mình.

Tào Nguy nhìn tên con cháu ưu tú của tập đoàn, suy nghĩ rồi nói: "Đội trưởng phân tích rất có lý."

"Hiện tại không nên làm chậm thời gian, có phân tích gì chút nữa hãy nói." Khánh Hoài nói: "Anh Tào Nguy, anh dẫn theo ba tổ tác chiến quay trở lại nơi vừa rồi chúng ta chôn túi nước tiểu. Anh chỉ đạo lấy lại tất cả những túi ấy sau đó chúng ta tìm một nơi bố trí bãi mìn."

Rất nhanh, Tào Nguy đã trở về tập hợp với mọi người. Gã ta vỗ vỗ vào ba lô của mình nói: "Đội trưởng Khánh Hoài, tôi đã lấy hết túi nước tiểu bỏ vào trong ba lô, tự mình bảo quản."

Nhưng Khánh Hoài lắc đầu, anh ta lấy ra những chiếc túi zippo kia: "Anh Tào Nguy, sao em có thể để anh giữ túi nước tiểu này được. Em coi anh là anh của em, những việc này cứ để em làm."

Anh ta nói xong bèn bỏ hết những chiếc túi nước tiểu này vào trong ba lô

của mình.

Ngoài mặt Tào Nguy lộ ra vẻ cảm động: "Đội trưởng, ngài khách khí quá rồi."

Khánh Hoài nói tiếp: "Anh Tào Nguy, anh cảm thấy đối phương thế nào?"

"Người này khả năng cấp bậc không cao, nhưng chắc chắn quen thuộc quy tắc ở đây hơn chúng ta." Tào nguy suy nghĩ rồi trả lời: "Nếu hiểu rõ nơi này có thể là người Kỵ Sĩ hay không? Cũng không đúng, nếu là Kỵ Sĩ, tôi là cấp C, ngài cấp D, người ấy có khi chẳng cần dựa vào quy tắc đã có thể giết chúng ta rồi."

"Khó mà nói chính xác được." Khánh Hoài suy nghĩ: "Ít ra bây giờ chưa thể loại bỏ suy đoán này. Theo những gì em biết. . . Kỵ Sĩ không muốn trực tiếp ra tay cũng có thể."

Khánh Hoài muốn nói tại vùng đất cấm kỵ này không được phép giết người, nhưng vẫn nhịn lại được.

Tào Nguy nhìn Khánh Hoài rồi nói: "Người này có phải là người cạnh tranh trực tiếp với ngài tại Khánh thị, vì vậy mới đến phá đám nhiệm vụ của ngài? Ngài cảm thấy ai có thể mời tới được loại người này?"

"Mỗi một người được chọn đều có suy nghĩ giết chết em." Khánh Hoài nói: "Nếu có thể loại được người nào, cũng chỉ có tên phế vật đang bị giam ở nhà tù số 18 thôi. Anh Tào Nguy, tranh đoạt cái bóng là vậy, vô cùng khốc liệt."

Lúc mới đến đây, đội quân dã chiến có 152 binh lính tinh nhuệ, mà hiện tại chỉ còn có 104 người.

48 binh sĩ đã chết kia, ngay cả cơ hội chống trả cũng không có.

Đây là điều đáng sợ của quy tắc tại vùng đất cấm kỵ, con kiến cũng có thể giết con voi.

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa, binh sĩ đang dùng chó robot quan sát bỗng lên tiếng: "Đội trưởng, phía 3 giờ phát hiện nguồn nhiệt khả nghi, người này đang dần áp sát."

Khánh Hoài bĩnh tình hỏi: "Có còn nguồn nhiệt nào khả nghi nữa không?"

"Báo cáo đội trưởng, không có." Binh sĩ trả lời.

Khánh Hoài nhìn Tào Nguy nói: "Giết hắn, chúng ta còn có nhiệm vụ phải làm."

Tào Nguy nói: "Xin ngài cẩn thận, thật ra bây giờ chúng ta rời đi cũng được rồi."

Khánh Hoài lắc đầu: "Em vừa nhận được tin tức, những phòng khác đã lên đường bố trí quấy phá rồi. Nếu như lúc này chúng ta ra ngoài, em chỉ sợ trong vòng 3 tháng khó mà hoàn thành nhiệm vụ lần này."

Khánh Hoài dự đoán không hề sai. Người Hoả Đường muốn giết anh ta đã tiến vào vùng đất cấm kỵ rồi.

Thực tế, mọi người đã dự đoán chắc chắn có người đến phá. Dù sao, đây là chuyện bình thường trong mỗi lần tranh đoạt cái bóng, nhưng đám người kia đến nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Cuộc tranh đoạt cái bóng không có đường quay về, một khi bước lên con đường ấy phải dùng mạng để đặt cược, nên mục đích của mọi người vị trí cái bóng mới là quan trọng nhất.

Tất cả đội quân dã chiến lao lên bao vây. 4 con chó robot giống như vừa được tháo xích, lao nhanh về phía vị trí thân nhiệt vừa phát hiện ra, khoá chặt mục tiêu ấy.

Có điều, bọn họ vừa mới xuất phát, nguồn nhiệt kia giống như đã biết được, nên vội vàng bỏ trốn.

Không những thế tốc độ còn rất nhanh.

. . .

Khánh Trần nhẹ nhàng lướt đi trong rừng cây. Nhưng những bước chân của hắn không phải bình thường, mà có mục đích rõ ràng.

Con đường này giống như hắn đã đi qua vô số lần.

Người bình thường đi lại trong rừng núi, đều rất cẩn thận. Vì họ sợ bước vào cành cây sẽ trượt chân, hay không may bước vào viên đá lớn được lá cây che lấp, cẩn thận vùng bùn lầy.

Bởi vậy, thời điểm họ đi lại trong rừng đều không dám dùng hết sức để chạy.

Nhưng Khánh Trần lại khác, con đường hắn đã đi qua một lần đã hiện rõ trong đầu của hắn.

Mỗi viên đá, mỗi nhành cây, hắn đều có thể xác định vị trí rõ ràng, giống như đồ vật trong nhà của mình.

Có lẽ, hắn nhắm mắt lại cũng có thể đi đường.

Như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Không biết vì lý do gì, Khánh Trần đặc biệt thích nơi này. Mặc dù trong rừng cây mờ mờ ảo ảo, nhưng hắn luôn có một cảm giác, có một ánh mắt trìu mến đang chăm chú nhìn mình.

Không có ý thù địch, chỉ lặng yên quan sát, thậm chí còn nở nụ cười.

Nhìn hắn lợi dụng quy tắc, nhìn hắn tiêu diệt kẻ thù.

Việc này giống như vị sư phụ của mình là Lý Thúc Đồng. Ngài ấy dẫn hắn

tới không chỉ vì muốn giết Khánh Hoài, mở ra gian ẩn, còn muốn cho cha ông đời trước của Kỵ Sĩ nhìn ngắm kẻ kế thừa tiếp theo.

Xem đứa bé này quyết liệt và thông minh thế nào.

Không một ai biết rằng, trên khu vực được lựa chọn là chiến trường này, đám sâu bọ dã thú đã âm thầm rời đi, để lại sân khấu cho mình thiếu niên biểu diễn.

Giống như có một đạo diễn đã ra tay sắp xếp một phim trường.

Phía sau, kẻ địch ngày càng đến gần, bốn con chó robot có khả năng theo dõi quá cao. Đám binh lính đội quân dã chiến có lực bộc phát hai chân vừa nhanh vừa mạnh. Dù cho Khánh Trần chạy như chạy trên mặt đất bằng phẳng, cũng không cách nào xoá đi chênh lệch về thực lực.

Hắn còn chưa chính thức trở thành Kỵ Sĩ.

Thời gian dần trôi, Khánh Trần dường như đã nghe được tiếng thở của đám binh sĩ phía sau cách mình mấy chục mét.

Nhưng hắn không hề quay đầu lại, bởi vì hắn có kế hoạch của riêng mình.

Mọi thứ vẫn còn nằm trong sự kiểm soát của mình.

Thời điểm đám binh sĩ muốn tiếp cận Khánh Trần, bỗng nhiên thiếu niên gia tăng tốc độ.

200 mét.

100 mét.

50 mét.

10 mét.

Khánh Trần đi qua một lùm cây.

Một giây sau.

Tào Nguy và Khánh Hoài dự cảm có điều bất thường. Thiếu niên kia tại sao phải dụ mọi người đến đây làm gì?

"Dừng lại. . ." Tào Nguy còn chưa nói hết câu.

Mười mấy binh lính đã chui vào trong bụi cây.

Bỗng nhiên, bọn họ cảm giác được thân thể mình bỗng nhiên bay vọt lên.

Trong thoáng chốc bay trên không trung, nửa thân trên của đám binh lính có thể nhìn thấy nửa thân dưới của mình còn ở trên mặt đất, mà trong từng chiếc lá của bụi cây ấy dính đầy máu là máu.

Chỉ một cái chớp mắt, bốn con chó robot, kéo theo 8 tên binh lính, đi vào trong bụi cây. . .

Đã bị cắt thành từng mảnh.

Mà đám người phía sau không hãm được thân thể, một người đụng một người ngã cũng dẫn đến kết quả như vậy.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 150: Bãi mìn kỳ lạ

Thiếu niên đứng bên này lùm cây.

Đám binh lính dã chiến của quân đội đứng phía bên kia lùm cây.

Hai bên quan sát lẫn nhau.

Không một ai biết được, tại sao đối phương có thể dễ dàng đi xuyên qua bụi cây, mà đám binh lính bước vào lại bị cắt ra thành từng mảnh.

Không phải ai cũng may mắn có được một vị sư phụ như Lý Thúc Đồng. Cũng không phải ai cũng có thực lực như Lý Thúc Đồng, có thể thoải mái điều tra vùng đất cấm kỵ.

Thiếu niên từ từ bước về phía sau, lui vào trong bóng tối.

Giây phút ấy, Khánh Hoài có cảm giác đối phương trông rất quen, nhưng anh ta không sao nhớ nổi mình đã gặp người này ở nơi nào.

Thoáng qua cuộc đời mình, đã bỏ sót một chi tiết quan trọng.

Tào Nguy phán đoán: "Đội trưởng, đối phương chính xác biết được rất nhiều quy tắc."

Khánh Hoài suy nghĩ rồi trả lời: "Lúc trước em còn chưa rõ tại sao phòng lớn luôn thúc đẩy việc em phải vào vùng đất cấm kỵ 002 làm nhiệm vụ. Thì ra nơi này có một người biết rõ quy tắc chờ mình."

Tào Nguy có điểm nghi ngờ: "Vừa rồi tôi đã ở rất gần đối phương. Người này không giống với người siêu phàm. Thời điểm rất gần người này, tôi

nhận ra từ việc dùng lực chân, cho đến việc tim phổi gánh chịu, suy ra việc này không thể giả được."

Điểm này, Tào Nguy phán đoán hoàn toàn chính xác.

Nhưng với phán đoán này của mình, càng khiến anh ta trở nên lo lắng: Một tên thiếu niên còn chưa phải người siêu phàm, đã có thể lợi dụng quy tắc l`ần lượt giết hơn 70 người bên mình. Loại cảm giác này khiến người ta thấy sai sai, khó có thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, trong lòng mọi người đặt ra một câu hỏi: Vì sao có thể làm vậy được?

Khánh Hoài bình tĩnh hỏi: "Tào Nguy, vừa r`ồi để anh bố trí bãi mìn thế nào r`ồi?"

Theo cách xưng hô của Khánh Hoài, có thể biết trong lòng anh ta đã có sự thay đổi dựa theo sự mất bình tĩnh của mình.

Tào Nguy ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời: "Đã bố trí xong r`ồi đội trưởng."

Khánh Hoài gật đ`ầu: "Tất cả mọi người mở lại bộ đàm, kết nối thông tin. Tào Nguy tới chỉ huy, dụ hắn vào bãi mìn cho tôi. Tôi đã cảm nhận được quy tắc của vùng đất cấm kỵ này r`ồi, cũng phải để cho tên đó nếm thử chút quy tắc của quân đội Liên Bang chứ."

"Vâng." Tào Nguy như con báo săn dẫn người bước qua lùm cây.

Bên trong bộ đàm vang lên tiếng Tào Nguy: "Đội số 1 đi theo hướng 2 giờ. Đội số 2, cho các người 20 phút đến khu vực A21 theo hướng 4 giờ. Đội số 7,. . ."

Trước khi đến đây, bọn họ đã quy định sẵn những điểm trên bản đ`ồ, lấy số thứ tự từ A1-50 đến B1-50 để chia cắt bản đ`ồra làm 2 ph`ần, cho dễ chỉ huy.

Chuẩn bị này, bọn Tào Nguy phòng trường hợp bên trong khu vực cấm kỵ có người triển khai truy đuổi quy mô lớn nên mới phải dánh dấu.

Anh ta làm theo thói quen của một người đã từng chỉ huy nhiều trận đánh, nhưng không ngờ phải dùng đến thật.

Toàn bộ đội quân dã chiến dưới sự chỉ huy tạo ra một tấm lưới tản ra xung quanh.

Như đàn sói săn nai vào mùa đông.

Đàn sói tạo thành một tấm lưới lớn, dẫn dắt con nai về phía đã được định sẵn.

Bọn chúng sẽ không vội vàng tấn công con mồi, bởi vì dùng sức con mồi sẽ bị thương.

Vào thời điểm thế này, người thợ săn cứ kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi con nai rơi vào miếng băng mỏng trong hồ, chết cóng chết chìm.

Năm sau, khi mùa xuân đến, đàn sói mới đến thưởng thức bữa tiệc mà chúng đã chuẩn bị từ trước.

"Tổ 7, di chuyển tới khu vực A37, không nên va chạm với mục tiêu."

"Tổ 2, di chuyển tới khu vực A35, không được va chạm với mục tiêu."

Bên trong bộ đàm, giọng nói Tào Nguy vang lên, truyền theo từng bước sóng.

Anh ta đưa tới rất nhiều mệnh lệnh nhưng vẫn bình tĩnh không thu lưới.

Anh ta biết đối phương biết rất nhiều quy tắc, vậy mình cứ ngồi chờ đối phương vận dụng quy tắc ấy thôi.

Không cần phải vội vàng, Tào Nguy biết, chỉ cần con mồi bước vào bãi

mìn mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Sau đó vài phút, có binh sĩ bỗng nhiên nói: "Mục tiêu đã vào bãi mìn."

Tào Nguy nhẹ nhàng thở ra một hơi. Khánh Hoài cười nói vào trong bộ đàm: "Anh Tào Nguy, chẳng trách trước kia anh một bước lên trời. Nghệ thuật chỉ huy của anh khiến kẻ khác không hâm mộ không được."

Có điều, một giây sau bọn họ cảm thấy có điều gì không đúng.

Bởi vì không có tiếng nổ nào vang lên.

Tào Nguy lạnh lùng nói vào trong bộ đàm, dò hỏi: "Mục tiêu hiện tại ở vị trí nào?"

"Mục tiêu rất nhanh đã đi qua bãi mìn.

Người này không chạm đến một quả mìn nào chúng ta đã bố trí."

"Mục tiêu không giảm tốc độ. Đội trưởng, tổ hai đã bị bãi mìn ngăn cản, có nên đi đường vòng?"

Giờ phút ấy, Tào Nguy và Khánh Hoài ngơ ngác nhìn nhau. Còn Khánh Trần ở trong bãi mìn chẳng thèm lo lắng gì.

Nơi này hắn đã từng tới.

Lý Thúc Đồng dùng hai ngày dẫn hắn làm quen tất cả hoàn cảnh địa hình ở vùng ngoài khu vực cấm kỵ.

Mãi hai ngày sau, khi đám người Khánh Hoài tiến vào khu vực mà hắn cảm thấy thích hợp nhất. Lúc ấy Khánh Hoài mới bắt đầu ra tay giết người.

Nếu như bọn họ bày ra một bãi mìn, tạo ra một sân chơi riêng của bọn họ.

Thì họ đã tính sai rồi.

Với một người khác, hoàn cảnh địa lý quen thuộc chỉ là biết nơi nào có núi, nơi nào có sông, nơi nào đường gập gềnh khó đi, nơi nào có mọc loại thực vật ấy.

Nhưng Khánh Trần, một khi quen thuộc hoàn cảnh địa lý nơi nào, thì nơi đó. . .

Mỗi một gốc cây ngọn cỏ.

Mỗi một viên đá.

Đất đá, lá cây trên mặt đất giống như hoa văn trên da con người. Cây cối mọc ở đây giống như lông tóc. Những viên đá lớn như nốt ruồi.

Giây phút ấy, Khánh Trần có cảm giác như có người khổng lồ thân thiết đang vui vẻ nhìn mình.

Và mỗi chi tiết nhỏ nơi đây đều in sâu trong đầu Khánh Trần.

Nếu như có khu vực nào đó không giống trong trí nhớ, điều đó chứng tỏ có người tác động vào.

Muốn chôn mìn xuống nhất định phải thay đổi hoàn cảnh, dù một quả mìn chỉ lớn bằng bàn tay xoè ra. Dù con người có cố tình ngụy trang, muốn biến mặt đất trông tự nhiên nhất, nhưng khác ở trong đầu Khánh Trần là có sự thay đổi rồi.

Hắn nhẹ nhàng bước qua chỗ mìn được chôn, trong ánh mắt ngạc nhiên của tổ đội tác chiến. Giống như người này mở ra con mắt của Thượng Đế, nhanh chóng bước qua bãi mìn.

Khánh Hoài hỏi Tào Nguy: "Anh chôn bao nhiêu quả mìn ở khu vực đó?"

"41 quả. Đội trưởng, chúng ta mang theo tổng cộng 50 quả." Tào Nguy giải thích.

Khánh Hoài nhíu mày, thiếu niên kia không h`ecó máy móc thay thế, vì sao có thể tránh thoát khỏi khu vực bãi mìn.

"Tiếp tục đuổi theo sao?"

Khánh Hoài nhìn anh ta: "Tào Nguy, thật ra anh vẫn chưa dùng hết sức phải không?"

Lúc này, vị con cháu ưu tú của tập đoàn đã bỏ đi lớp nguỵ trang, không còn xưng hô một cách thân thiết nữa.

Tào Nguy là cao thủ cấp C. Đứng đ`âu cả cuộc thi võ và chỉ huy, sao đuổi theo một người có thể khó khăn đến vậy?

Khánh Hoài tiếp tục nói ra: "Tôi biết anh có đi`âu lo lắng, sợ đối phương biết được nhi`âu quy tắc. Nhưng anh phải hiểu cho tôi, người này còn sống chúng ta không thể tiến vào khu vực trung tâm được. Nếu l`ân này tôi bỏ qua cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, phòng lớn sẽ không cho tôi cơ hội. Nếu như tôi bị loại khỏi cuộc tranh đoạt cái bóng, anh cũng đừng nghĩ đến quân hàm đang gắn trên vai nữa, khi đó sẽ không còn gì để đeo đâu."

Tào Nguy hít vào một hơi thật sâu, ra lệnh vào trong bộ đàm: "Tổ 1, tổ 2, tiến hành cấp tốc truy đuổi. Rất nhanh tôi sẽ đến đó, trước khi trời tối c`ân phải giết được người này. Tổ 7, các người dùng tốc độ nhanh nhất tới vị trí A48, bao vây nơi đó lại. Rất nhanh tôi sẽ đuổi mục tiêu đến vị trí đó."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 151: Quy tắc lại xuất hiện

Đếm ngược 62: 00: 00

Đội dã chiến số 1 và 2 vẫn đang đuổi theo phía sau Khánh Trần. Bọn họ đi vòng qua khu vực bãi mìn, dựa vào máy móc thay thế rất nhanh đuổi kịp thiếu niên.

Các binh sĩ biết, đội phó Tào Nguy phán đoán không sai, người thiếu niên này không phải người siêu phàm.

Bọn họ đã trải qua huấn luyện vô cùng khắc nghiệt, cho nên dựa vào tình trạng cơ thể đưa ra phỏng đoán cấp bậc rất chuẩn xác.

Thiếu niên trong quá trình chạy bộ đã xuất hiện dấu hiệu thở dốc, bước chân không còn chuẩn xác nữa. Thân thể di chuyển bắt đầu xiêu vẹo.

Nhưng bọn họ dù đối mặt với một người bình thường vẫn tỏ ra khá lo lắng.

Bởi vì người này nắm rõ rất nhiều quy tắc, giống như vùng đất cấm kỵ đang giúp đối phương chiến đấu vậy.

Nếu như chính diện chiến đấu, mỗi binh lính trong đội quân này có thể tự tin giết chết thiếu niên đang kiệt sức phía trước kia.

Song bọn họ không cách nào chiến thắng quy tắc trong vùng đất cấm kỵ này được.

Mọi người thống nhất suy nghĩ, trước tiên phải thật cẩn thận theo dõi hành động của đối phương. Đối phương làm hành động nào, mình làm theo hành

động đó, không thể để xuất hiện sai lầm.

Nếu không sự việc cây xấu hổ trước đó sẽ tái hiện lần nữa.

Ngay khi lòng người còn đang sợ hãi quy tắc. Người thiếu niên phía trước bỗng nhiên đi xuyên qua một khu vực nào đó, vừa đi qua vừa hát: "Phía dưới gầm cầu, bơi qua một đàn vịt. . ."

Tổ 1, tổ 2 phía sau đang đuổi theo ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ tỏ ra do dự: "Phía dưới gầm cầu, bơi qua một đám vịt, mau tới đếm, mau tới đếm, 2, 4, 6, 7, 8. . ."

Cuộc truy sát đang vô cùng khẩn trương, bỗng nhiên biến thành kỳ lạ.

Nhưng nơi này chính là điểm giao nhau giữa 'bên ngoài' và 'trung tâm' của vùng đất cấm kỵ.

Trong chốc lát, tại khu vực trung tâm có một cây liễu to lớn, duỗi những nhánh cây cứng cỏi ra, quấn hết tất cả binh lính hai tổ 1 và 2 còn đang hát vào bên trong khu vực trung tâm.

Từng cành liễu màu đỏ tươi quấn một vòng lại một vòng quanh các binh lính, rất nhanh siết chặt lại.

Làn da từng binh lính bị siết cho rớm máu, sau đó bắt đầu xuất hiện vết rách, cho đến khi cành liệu cắt ngang bụng mỗi người. Mặc cho máu cùng nội tạng tưới vào thân cây, làm mát vùng đất xung quanh khu vực này.

Trong lòng đất có vô số kiến đỏ chui ra.

Đây là món quà Khánh Trần đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ, một món quà dùng quy tắc để tặng.

"Người khác đang hát, không được hát theo."

Đầu tiên, Khánh Trần dùng quy tắc kỳ lạ 'không được tuỳ ý đi vệ sinh' để

giết người.

Sau đó lợi dụng cây xấu hổ tiếp tục thu hoạch sinh mạng.

Cách làm của hắn giống như khả năng tiên tri của Thượng Đế, chi phối tất cả mọi người rơi vào tiết tấu của chính mình.

Dù sức mạnh của hắn còn nhỏ yếu, nhưng đã vận dụng quy tắc đến cực hạn.

Sư phụ từng hỏi, tại sao mình làm ra hành động cắt cỗ?

Khánh Trần trả lời: Vì sợ bọn họ chạy mất.

Nhưng hắn làm ra hành động đó còn một nguyên nhân khác: Tạo một hình tượng tự tin trong đầu đám binh lính.

Hắn muốn đối phương cảm nhận được, hắn biết được rất nhiều quy tắc trong này.

Khi mà suy nghĩ ấy ăn sâu vào trong tâm trí đối phương. Hắn khiến mọi người để ý tất cả hành động của mình và tiến hành bắt chước.

Từng bước tạo cho mọi người bắt chước mình theo bản năng.

Kết quả hiện ra trước mắt.

Tào Nguy chỉ có thể điều khiển đội quân như đàn chó săn.

Khánh Trần cũng có thể thiết kế tầng tầng lớp lớp cạm bẫy.

Thợ săn và con mồi không ngừng hoán đổi vị trí cho nhau. Giống như một trò chơi, người nào thua phải chết.

Lúc này, chỉ có hai tên binh sĩ may mắn thoát chết. Bọn họ bị việc này doạ cho sợ hãi, quay người chạy thẳng một mạch ra khỏi vùng đất cấm ky.

.

Tào Nguy còn chưa có hành động gì, bên trong bộ đàm đã vang lên tiếng kêu rên, tiếng gào khóc thảm thiết của binh sĩ.

Anh ta ngạc nhiên đứng lặng tại chỗ. Bởi vì nơi đó cách nơi này khá xa, nên Tào Nguy và Khánh Hoài còn chưa biết đối phương dùng quy tắc nào để giết chết đám binh sĩ của mình.

Quỷ dị.

Sợ hãi.

Khánh Hoài cảm giác được, loại suy nghĩ này dần dần lan ra trong đầu anh ta.

Rõ ràng, đối phương chỉ là một người bình thường, sao giống như một con quái vật đã sinh trưởng từ lâu trong vùng đất này rồi.

Tào Nguy vẫn duy trì được sự tỉnh táo. Anh ta hỏi vào bên trong bộ đàm: "Còn có người sống không ? Báo cáo chuyện gì xảy ra?"

Một tên binh sĩ sợ hãi nói: "Đội phó, tôi là Trương Tĩnh. Chúng tôi không biết xảy ra chuyện gì. Thiếu niên kia bỗng nhiên lại hát, chúng tôi phỏng đoán hắn định dùng quy tắc giết người nên hát theo. Không ngờ mọi người chết hết, trừ tôi và Lưu Thuận ra, tất cả mọi người chết cả rồi."

"Thay đổi tần số dự bị, tập trung đến vị trí A39. Dám tự ý chạy trốn, đợi triệu tập của toà án quân sự đi." Tào Nguy nói, anh ta muốn hiểu rõ chuyện gì vừa mới xảy ra.

Rất nhanh, hai tên binh sĩ còn chưa tỉnh hồn đã đến trước mặt đội trưởng.

Khánh Hoài lạnh lùng nói: "Hắn hát bài hát gì? Các người hát cho ta nghe lại một lần."

Binh lính bỗng nhiên khóc thét lên: "Đội trường, tôi không dám hát đâu, tất

cả người hát theo đã chết rồi."

"Hai người chẳng phải hát theo tên nhóc đó mà không bị sao đấy thôi?" Khánh Hoài rút một con dao kề vào cổ tên binh lính này: "Hát cho tao, hát chết tao cho gia đình bọn mày phí an táng."

Binh sĩ vừa khóc vừa hát: "Dưới gầm cầu, có một đàn vịt bơi qua. . ."

Tào Nguy: ". . ."

Khánh Hoài: ". . ."

Hai tên binh lính này hát chẳng ra hát, không một câu một chữ nào đúng tông, một chút cũng không có.

Tào Nguy bỗng nhiên hiểu ra, kết hợp với hai binh sĩ vừa hát. Bởi vì hai người này hát lệch nhịp mới có thể may mắn thoát chết.

Khánh Hoài cũng nghĩ đến nguyên nhân này. Hai người vội nhìn nhau, chết lặng không nói được câu nào.

Ai có thể ngờ được, đến một ngày bởi vì hát lệch nhịp có thể cứu mạng người.

Lúc này, Tào Nguy lấy ba lô của mình ra, vứt hết tất cả vật dụng không cần thiết xuống đất, sau đó ra lệnh vào trong bộ đàm: "Tổ 7, trở về khu vực A39 tập trung với đội trưởng Khánh Hoài, bảo vệ cậu ấy thật tốt."

Anh ta nói xong, bèn quay qua nói với Khánh Hoài: "Đội trưởng, hiện tại tranh đoạt cái bóng mới là quan trọng nhất, nếu lần này chúng ta tay không ra về, sau này bản thân tôi cũng không còn cơ hội tiến lên nữa. Với lại, bình thường ngài đối xử với tôi rất tốt, lần này tôi sẽ thay ngài đi giết tên kia, hi vọng những gì ngài hứa với tôi là thật lòng."

Khánh Hoài thân thiết nắm chặt đôi tay Tào Nguy nói: "Anh Tào Nguy, xin nhờ cả vào anh. Lời hứa của tôi chắc như đinh đóng cột."

"Được." Tào Nguy quay người nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt Khánh Hoài dần thay đổi, anh ta biết tại sao đến giờ phút này Tào Nguy mới bằng lòng ra tay.

Từ trước tới giờ, người chỉ huy này vẫn theo phía sau đội ngũ. Dù là việc bố trí Khánh Trần tiến vào bãi mìn, anh ta vẫn ở phía sau chỉ huy toàn bộ.

Nguyên nhân bởi vì Tào Nguy biết đối phương nắm giữ rất nhiều quy tắc, cho nên dùng đám binh sĩ kiểm tra từng quy tắc một, cuối cùng mới lựa chọn ra tay.

Như vậy mới là an toàn nhất.

Không phải tự nhiên mà Tào Nguy có thể sống sót sau 17 chiến dịch vây quét hoang dã.

Đây là một người thông minh, có điều người này quá thông minh.

. . .

Giờ phút này, Khánh Trần thở hổn hển bước về phía cây liễu cực lớn kia.

Máu tanh, tàn nhẫn, mạnh mẽ.

Đây là những từ Khánh Trần dùng để miêu tả cây liễu này.

Nhưng không rõ tại sao, khi hắn nhìn thấy sự việc máu me tàn nhẫn ấy. Hắn không hề có chút sợ hãi nào.

Với lại, hắn cũng không hề sợ hãi cây liễu lớn kia, mà tiếp tục lại gần nó. Ở một vị trí cách đó không xa, hắn nhặt lên một chiếc bộ đàm, bên trong không hề xuất hiện một âm thanh nào.

Có lẽ, đối phương đã cẩn thận thay đổi tần số của nó rồi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 152: Cháu hư tại ông bà

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía cây liễu lớn trước mặt. Hắn thấy một cành liễu không biết từ chỗ nào trong tán lá lấy một quả màu sữa đưa tới trước mặt hắn.

Khánh Trần im lặng nhìn, cây liễu to khủng khiếp ấy còn đung đưa lá chỉ chỉ vào miệng hắn. Giống như nó đang dùng tay làm động tác 'mời ăn' .

Thật sự Khánh Trần cảm thấy nghi ngờ. Hắn đi tới cạnh cây liễu bởi vì bản năng mách bảo hắn nó sẽ không gây tổn thương cho mình. Nhưng hành động mời ăn, lại khiến hắn cảm giác. . . được quan tâm đâm ra sợ hãi.

Trong mắt người đời, một tồn tại khinh khủng vô cùng lại mời hắn ăn!

Khánh Trần suy nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nếu nó muốn giết mình cũng không cần phải tốn sức như vậy phải không?"

Hắn vừa nói xong bèn cầm lấy quả ấy, gặm một mạch hai ba miếng đã hết sạch.

Mùi vị quả kia không khác nhiều so với quả táo, nhưng mới đầu ăn lại thấy mùi vị trứng gà thơm thơm.

Nó cũng không có công dụng thần kỳ như trong tưởng tượng, cũng không hề có mùi vị đặc biệt nào.

Khánh Trần nghi ngờ nhìn lại cây liễu, nó cũng không hề làm ra thêm hành động nào.

"Cám ơn." Thiếu niên nói xong chuẩn bị quay người rời đi.

Nhưng thời điểm hắn vừa quay lại, có một ngọn gió lớn từ bên trong khu vực trung tâm cuốn tới. Trong gió vang lên âm thanh người nói nhỏ, giống như nói chuyện, lại có phần giống đang hát, nghe chẳng rõ có ý nghĩa gì, nhưng Khánh Trần lại hiểu rõ ý nghĩa của hành động ấy.

Loại cảm giác này kỳ lạ vô cùng, giống như có người truyền thẳng ý nghĩ vào trong đầu của hắn.

Giọng nói ấy thân thiết mà ấp áp lạ kỳ.

Khánh Trần lại quay đầu nhìn về phía khu vực trung tâm, suy nghĩ chút rồi nói: "Ngài nói là, có người đuổi tới muốn giết con, mà con đánh không lại sao?"

Lại một cơn gió mát bay tới quanh người hắn.

Khánh Trần nghi ngờ nói: "Con còn trẻ, đánh không lại người đó là bình thường. . ."

Sao tự nhiên lại chuyển qua an ủi mình rồi.

Hắn suy nghĩ chút, rồi chân thành nói: "Vậy ngài cảm thấy con nên làm gì?"

Tiếp theo, hắn nhìn thấy cành liễu nâng lên, giống như bàn tay chỉ về phía tây.

"Ngài chỉ con đi trèo ngọn núi kia?" Khánh Trần cuối cùng đã hiểu, giọng nói nói chuyện cùng hắn nãy giờ có thể là ý chí một vị tiền bối nào đó. Ngài ấy an nghỉ chỗ này, giống như người lớn trong nhà che chở con cháu.

Thiếu niên nhìn về phía trung tâm vái một vái thật sâu: "Cám ơn ngài."

Hắn nói xong bèn chạy như điên về phía tây.

Khánh Trần từng hỏi Lý Thúc Đồng, khi nào mình có thể trèo ngọn núi kia? Dù sao mục đích chính của bọn họ vẫn ở ngọn núi ấy.

Thời điểm Lý Thúc Đồng dẫn hắn làm quen địa hình nơi này có nói thời cơ chưa tới.

Khánh Trần hỏi thêm vậy khi nào thời cơ mới tới.

Lý Thúc Đồng trả lời: "Mặc dù con đã biết được cách trèo, nhưng vẫn còn thiếu một chút. Muốn trèo lên ngọn núi kia không phải chỉ biết cách là được, mà còn có sự can đảm bước tiếp không hối hận.

Lúc ấy Khánh Trần đã hỏi lại: "Sư phụ, thầy làm phiên dịch cho con, thế nào gọi là bước tiếp không hối hận."

Lý Thúc Đồng mỉm cười không nói.

Hiện tại Khánh Trần đã hiểu, thì ra khoảng cách ấy là thiếu một người truy sát bản thân mình. . .

. . .

Ngay khi Khánh Trần rời khỏi cây liễu chưa lâu.

Lý Thúc Đồng chắp tay phía sau, thong dong đi lại gần cây liễu.

Những thi thể vừa rồi đã bị đám kiến ăn chỉ sót lại bộ xương trắng, máu trên đất bị cỏ dại và rễ cấy hấp thụ sạch sẽ.

"Các ngài cho hắn đồ ăn, lại còn chỉ rõ thời cơ và đường đi, việc này hình như gọi là gian lận." Lý Thúc Đồng xúc động nói: "Cũng may trên đời này chưa từng có đồ vật tẩy kinh phạt tuỷ, nếu không các ngài cũng sẽ kiếm bằng được đưa cho hắn?"

Trong rừng cây không một ai trả lời Lý Thúc Đồng, giống như nãy giờ lão

trò chuyện với không khí vậy.

Chỉ có những nhành cây của cây liễu lớn lúc ẩn lúc hiện, nhìn có vẻ vô cùng hả hê.

Lý Thúc Đồng thở dài: "Năm đó con cũng không được đối đãi như vậy. Chính từ miệng các ngài luôn nói công bằng công chính, sao hành động có sự phân biệt đối xử như vậy, giúp hắn gian lận?"

"Có điều. . . bên trong nhà của mình, làm việc tệ chút nữa cũng không có gì! "

"Thật sự, con cũng không ngờ có người sử dụng quy tắc mà sư phụ từng rất ghét Mạch sư bá để giết người, thật sự ngoài ý muốn. . ."

"Các người có thể đánh giá đây là do trí tuệ của hắn. . . Các người nhìn xem, một người bình thường sử dụng quy tắc giết nhiều người như vậy. . .

Đây đúng là lần đầu tiên xuất hiện tại vùng đất cấm kỵ 002 phải không?"

Lý Thúc Đồng nói đến đây bèn nhìn về phía xa xa, nét mặt không giấu nổi vẻ kiêu ngạo: "Các ngài thấy không, đệ tử của con thật sự có tài, có phải mạnh hơn đệ tử của các ngài không?"

"Có cái gì đó sai sai." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Nói như vậy chẳng phải lấy đá đập chân sao, chẳng phải nói mình không bằng thằng nhóc kia. . ."

"Thôi được rồi, con không chém gió cùng các ngài nữa. Con đã mang truyền nhân tới, có lẽ các ngài cũng không thể đoán trước đứa bé này sẽ mang đến sự thay đổi thế nào cho Kỵ Sĩ, tóm lại tốt hơn là được rồi."

"Tiếp theo sẽ là chuyện của chính con."

Không một ai trả lời Lý Thúc Đồng.

Vùng đất cấm kỵ 002 này là mộ Kỵ Sĩ. Lão giống như con cháu đứng

trước bia mộ tổ tiên, nói vài lời nói nhảm, liên thiên một vài câu chuyện không đâu.

Không cần biết người đã khuất có nghe được hay không, chỉ cần giải toả áp lực bản thân là được rồi.

Một giây sau, có tiếng gió rít từ khu vực trung tâm truyền tới. Lý Thúc Đồng lắng nghe từng cơn gió, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi: "Cái gì mà bảo con không giúp nó? Tại nó bảo không cần đấy chứ."

Lại một trận gió nữa lùa đến, Lý Thúc Đồng nghe xong tức giận nói: "Cái gì mà trên người không có lấy một vật cấm kỵ? Lúc nào mà vật cấm kỵ trở thành tiêu chuẩn đánh giá Kỵ Sĩ vậy? Sao con chưa từng nghe nói vậy, cả sư phụ cũng chưa bao giờ nói con nghe chuyện này? Thôi các ngài đừng ồn ảo nữa, đừng nuông chiều quá làm hư đứa nhỏ! "

. . .

Đếm ngược 52: 00: 00.

Khánh Trần dựa vào gốc cây thở hổn hển. Hắn chạy từ lúc xế chiều đến hiện tại mà vẫn chưa thấy hình dáng vách núi đâu.

Bụng réo báo hiệu hắn đã rất đói rồi, trong túi chỉ còn lại một miếng sô cô la Tần Dĩ Dĩ lén đưa cho hắn lúc chia tay.

Hắn còn chưa kịp ắn đã vội vàng đứng dậy, tiếp tục chạy về hướng tây.

Chạy thêm mấy cây số nữa mới ngồi xuống lần nữa.

Hắn quá đói, thân thể quá mệt. Mệt đến tình trạng cơ thể dần xuất hiện dấu hiệu lả đi.

Thế những mỗi lần muốn dừng lại ăn chút gì đó, luôn có cảm giác nguy hiểm đang tới rất gần, nguy hiểm khắp mọi nơi.

Lúc này, thiếu niên xé lớp giấy bạc bọc sô cô la ra, thanh sô cô la phía trong đã mềm nhũn ra rồi.

Hắn cô gắng nhai nuốt, thậm chí liếm cả lớp sô cô la đã chảy dính trên lớp giấy bạc.

Mãi đến khi hắn ăn xong miếng sô cô la, mới lấy lại được chút bình tĩnh.

Nhưng món ăn này còn chưa đủ.

Rõ ràng trước đó mình được cây liễu lớn tặng cho một loại quả, mà sao giống như chẳng có tác dụng nào.

Khánh Trần rút con dao ra, trực tiếp cạo một lớp vỏ cây nhét vào trong miệng, cô gắng nhai nuốt xuống.

Vỏ cây rất khó ăn, có chỗ rất mềm, nhưng đa phần là cứng không sao nuốt được, nên vội vàng nhổ ra.

Bỗng nhiên, Khánh Trần lại cảm giác được điều gì, mắng thầm một tiếng rồi nhanh chóng đứng dậy tiếp tục chạy trốn.

Cũng không lâu lắm, Tào Nguy đang đeo một ba lô lặng yên không một tiếng động xuất hiện. Gã nhìn miếng giấy bạc dưới đất, rồi nhìn lớp vỏ cây đã bị cắt ra.

Khoé môi Tào Nguy khẽ nhếch lên: 'Đã tìm được mày.'

Trong đêm tối, mắt Tào Nguy hữu thần một cách kỳ lạ. Đây là công dụng của thuốc biến đổi gien, tăng cường năng lực giác quan.

Thuốc biến đổi gien có rất nhiều loại, mỗi loại đều có tác dụng tăng cường cơ thể, nhưng đây chỉ là loại cơ bản. Giống như Lưu Đức Trụ tiêm vào loại thuốc biến đổi gien FDE, có tác dụng tăng cường hai chân, mà Tào Nguy lại tăng cường giác quan.

Thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác đều tốt hơn.

Cho nên gã ta mới luôn tìm được Khánh Trần dù ở trong vùng đất cấm kỵ mênh mông này.

Thời điểm gã định tiếp tục đuổi theo Khánh Trần, Tào Nguy bỗng nhiên phát hiện chỗ cây vừa bị cắt đi một lớp vỏ, có người khắc một chữ cực nhỏ ở đấy.

"Nắm?"

Tào Nguy ngẩng đầu nhìn bốn phía, rất nhanh tìm được một thân cây khác cũng bị người ta cắt mất một lớp vỏ. Ở vị trí ấy cũng khắc một chữ rất nhỏ: Tào.

Gã nghĩ ngờ: "Tào nắm?"

Không đúng.

Thời điểm gã định đọc ngược hai chữ lại, bỗng nhiên mím chặt môi lại.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 153: Đi Săn!

Tào Nguy đuổi theo Khánh Trần 8 giờ đồng hồ.

Đuổi theo từ giữa trưa tới tận đêm tối, mãi tới tận chiều anh ta mới tìm được tung tích đối phương. Nhưng cứ mỗi lần đuổi gần kịp là đối phương lại dựa vào địa hình mà xoá bỏ hết mọi manh mối.

Bụi cây xấu hổ rậm rạp, dòng suối trong vắt, thực vật nguy hiểm.

Giống như thằng nhóc ấy có khả năng tìm đến tất cả những thứ kỳ quái tại vùng đất cấm kỵ này. Mà mọi thứ này đều đứng về phía đối phương.

Có điều, thằng nhóc này không thể chạy thoát được nữa rồi.

Tào Nguy nhặt lên số vỏ cây tên kia nhổ ra, và cả tấm giấy bạc đã bị liếm, ghé sát mũi ngửi cẩn thận.

Anh ta không cảm thấy có gì phải buồn nôn cả. Một người tham gia quân đội hơn mười năm, chuyện buồn nôn hơn gấp nhiều lần anh ta cũng đã làm qua: Ăn côn trùng, uống nước tiểu, trốn trong ao phân.

Những năm gần đây, Liên Bang chưa gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, nhưng chưa từng buông lỏng công việc huấn luyện.

Chỉ vì nội chiến chưa biết khi nào bộc phát.

Tào Nguy lần theo dấu vết mùi vị, việc này đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Anh ta đã được tiêm vào 4 liều thuốc biến đổi gien, hiện tại đã dừng ở cấp

C nhiều năm.

Tốc độ và lực bộc phát của anh ta, thiếu niên kia khó có thể sánh bằng.

Mà tên thiếu niên kia cũng chẳng còn nhiều quy tắc để mà sử dụng. Mà muốn lợi dụng quy tắc phải đặt vào trường hợp vô cùng khắc nghiệt. Còn giống như mấy chữ khắc vừa rồi định lừa mình là không có cửa.

Thiếu niên kia chắc hẳn cũng nghĩ được vậy, nên không hi vọng quá nhiều.

Trong đêm tối, Tào Nguy tiếp tục dựa vào mùi lần theo kẻ địch.

Đặc biệt mùi vị người này giống như một làn khói trong không khí, kéo anh ta đi đến vị trí đối phương.

Tào Nguy cảm nhận được khoảng cách giữa mình và cậu nhóc kia ngày càng gần. Thậm chí lợi dụng thính giác của mình nghe được tiếng chạy bộ cùng tiếng thở dốc của cậu ta.

Còn mồi đã thở dốc, quá mệt mỏi.

Đây là âm thanh đàn sói thích nghe nhất.

Khoảng cách đôi bên ngày càng gần, Tào Nguy không thể cho đối phương thiết kế cạm bẫy nhằm đối phó mình nữa.

Gã đã nhìn thấy bóng dáng thiếu niên.

200 mét.

100 mét.

50 mét.

Nhưng vào lúc này, dưới chân Tào Nguy vang lên tiếng cụp.

Thân hình anh ta bỗng nhiên dừng lại.

Đây là mìn của bộ binh.

Tào Nguy làm lính hơn 10 năm, âm thanh bung chốt chân thực vô cùng quen thuộc.

Thậm chí anh ta không cần cúi đầu vẫn có thể biết hình dáng quả mìn kia như thế nào.

Đây chính là mìn bọn họ mang đến.

Vì muốn giết người này, bọn họ đã bố trí bãi mìn gồm 41 quả, còn thừa 9 quả do đội một bảo quản. Không ngờ số mìn này rời vào tay người trẻ tuổi kia.

Tào Nguy đã từng đến một chỗ gần cây liễu kia để quan sát. Anh ta phát hiện ra quần áo binh lính rơi đầy xuống đất, thi thể đã bị đàn kiến ăn sạch sẽ.

Anh ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, những trang bị kia rơi rất gần cây liễu, sao thiếu niên này có thể lấy được.

Với lại, anh ta cũng không biết thiếu niên kia chôn quả mìn này lúc nào.

Mọi manh mối xâu chuỗi lại, Tào Nguy đã hiểu. Đối phương cố ý nhổ ra vỏ cây, liếm giấy bạc, là vì phát hiện khứu giác của mình rất nhạy. Vì muốn để cho mình dựa vào con đường 'mùi' kia giẫm vào quả mìn đã được chôn sẵn này.

Làm sao đối phương phát hiện khứu giác của mình nhạy bén?

Có người đang giúp tên này sao?

Những địa phương cậu ta đi qua, chưa từng thấy một dã thú nào, trong dòng suối cũng không thấy cá, cây liễu không công kích cậu ta. Bây giờ

đối phương biết rõ năng lực của mình.

Giống như cả vùng đất cấm kỵ này đang giúp hắn ta vậy.

Chẳng lẽ người này sinh sống tại vùng đất cấm kỵ?

Tào Nguy không suy nghĩ nhiều nữa. Gã đã giẫm lên mìn, không thể di chuyển được nữa. Nhưng gã nhanh chóng lấy từ ba lô ra một cái nỏ xinh đẹp.

Vút một tiếng.

Mũi tên dài như sải tay bay nhanh trong không trung. Người thanh niên phía trước muốn tránh né nhưng đã không kịp nữa rồi.

Trong tầm mắt Tào Nguy, mũi tên kia cứa vào đùi đối phương, trực tiếp tạo ra một rãnh máu trên đó.

Tên nhóc kia lăn lộn mấy vòng về phía trước, nhưng rất nhanh đã đứng dậy tiếp tục chạy trốn.

Tào Nguy có thể ngửi thấy mùi vị máu tươi tràn ra ngoài không khí. Như thế này đối phương sao có thể thoát khỏi truy sát của minh.

Hắn không muốn giết Khánh Trần, bởi vì trong vùng đất cấm kỵ này không được giết người.

Trước đó Khánh Hoài từng muốn nói cho anh ta biết quy tắc này nhưng lại thôi. Cậu ta vẫn quyết định giữ lại điều này, bởi vì lo lắng thời điểm quan trọng mình không làm ra hành động đánh đổi mạng sống.

Nhưng thật ra Tào Nguy đã biết được điều này từ sớm.

Anh ta không nhìn theo đối phương nữa.

"Aloo, Tào Nguy gọi đội trưởng." Tào Nguy dùng bộ đàm gọi trợ giúp.

Mặc dù tổ 7 cách anh ta khoảng chừng 20 cây số, đến giúp đỡ sẽ tốn rất nhiều thời gian, dẫn đến thời gian truy sát bị dừng lại.

Nhưng anh ta đã khiến đối phương chảy rất nhiều máu. Số lượng máu lớn như vậy đảm bảo đối phương không thể nào chạy thoát được.

Dù cho Tào Nguy là cao thủ cấp C, nhưng rơi vào tình huống này cũng không dám mạnh mẽ dùng thân thể đối phó với mìn. Nếu phát nổ mình không chết cùng tàn phế.

Bên trong bộ đàm vang lên tiếng Khánh Hoài: "Anh Tào Nguy, bắt được tên kia rồi sao?"

Tào Nguy suy nghĩ chút rồi giải thích: "Đội trưởng, còn chưa bắt được. . ."

Một giây sau, tần số bên trong bộ đàm bị ngắt kết nối chẳng còn lại âm thanh nào. Khánh Hoài đã ngắt kết nối.

"Mẹ mày. . . thân thể khoẻ mạnh." May mắn Tào Nguy đã dừng lại không chửi tục.

Bên trong vùng đất cấm kỵ 002, không được phép chửi tục.

Tào Nguy cúi xuống nhìn dưới chân mình, không nhịn được thở dài.

Anh ta chỉ có thể tự cứu bản thân.

Tào Nguy lấy ra con dao, cẩn thận cắt giày của mình, sau khi cắt ngang chiếc giày lập tức dùng tay đè xuống.

Trong phim ảnh, rất nhiều lính đặc công lựa chọn dùng tảng đá đè lên mìn. Làm xong việc này, người dẫm vào mìn có thể thoải mái rời đi.

Nhưng trên thực tế, lực đẩy của bộ phận bên trong quả mình rất lớn, nếu như trọng lượng đè lên không đủ 80kg lập tức sẽ phát nổ.

Tại vùng dã ngoại, muốn kiếm viên đá nặng 80 kg ở g`ần khu vực mìn là đi`ều không thể.

Mà khu vực thiếu niên kia chọn làm nơi chôn mìn, một hòn đá cũng không có.

Tào Nguy cởi ra một đôi giày khác đôi đang nằm chắn trên mình. Anh ta định lợi dụng độ cứng của giày ngăn cản bi thép bên trong mìn bắn vào thân thể của mình.

Anh ta cởi ba lô của mình ra, từ từ đặt xuống.

Giờ phút này, Tào Nguy mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Anh ta biết rất rõ, thân thể mình phải chống lại vụ nổ này. Mặc dù áp lực của mìn không cao, nếu có thể ngăn cản đám bi thép bay ra, một cao thủ cấp C không thể chết được.

Nếu như trước đây anh ta rơi vào hoàn cảnh này, sẽ có biện pháp chống lại mìn hiệu quả hơn. Quân đội đã sớm sản xuất ra một loại keo cường lực PVR.

Binh lính sau khi dẫm vào mìn, có thể dùng loại keo này nhỏ lên các khe hở của quả mìn. Chờ 20 phút, keo sẽ dính chắc toàn bộ kíp nổ.

Lúc này quả mìn trở thành vô dụng.

Tào Nguy hít một hơi thật sâu. Anh ta nằm rạp trên mặt đất, dùng khuỷu tay tỳ lên quả mìn, còn hai tay ôm lấy ngực.

Một giây sau, anh ta từ từ nâng thân thể lên. Ầm một tiếng, cả người Tào Nguy bị bắn bay lên, nhưng số bi thép bên trong quả mìn không cách nào phá vỡ sắp xếp của anh ta.

"Khụ khụ." Tào Nguy cảm giác trong miệng ngai ngái, thì ra chấn động đã

ảnh hưởng tới lục phủ ngũ tạng, khiến máu chảy ra.

Nhưng máu vẫn còn trong khoang miệng anh ta đã nuốt trở vào. Một quân nhân nổi tiếng trong quân đội đã lựa chọn nuốt hết máu vào bụng.

Anh ta bò dậy, c`ầm chiếc nỏ lên. Tiếp tục l`ần theo mùi máu trong không khí truy sát kẻ địch.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 154: Trèo lên đỉnh núi

Đếm ngược 48: 00: 00.

Khánh Trần ngước lên nhìn vách núi dựng đứng cao hơn 600 mét.

Sư phụ từng nói: "600 là con số rất nhỏ, nếu như nói đến tiền chỉ cần tiêu vèo một cái là hết. Nhưng một khi bản thân đứng trước vách núi thẳng đứng Thanh Sơn, mới có thể hiểu được một ngọn núi cao hơn 600 là khái niệm gì."

Giống như nhà cao tầng cao 222 tầng.

Sears Tower.

Tháp truyền hình KVLY.

Toà nhà trung tâm Hải Thành.

Hắn lặng người nhìn lên.

Ở chỗ này, trí nhớ của hắn không phát huy tác dụng được nhiều.

Bởi vì hắn chưa từng nhìn thấy vách núi này bao giờ, cho nên không cách nào sử dụng siêu trí nhớ để phân tích địa hình được.

Chẳng trách sư phụ từng nói, muốn leo lên ngọn núi này, phải có sự dũng cảm tiến lên.

Đây là con đường tắt xa nhất trong tất cả con đường tắt, con đường lên trời xa nhất. Chỉ cần nhìn qua đã thấy nó khí phách vô cùng.

Nhưng có sự nguy hiểm song hành.

Hiện tại, Khánh Trần không có dây thừng bảo vệ, bước qua cánh của sinh tử của Kỵ Sĩ không được phép dùng dây thừng. Cho nên trong quá trình leo lên, nếu chẳng may rơi xuống sẽ chết.

Lúc này, Khánh Trần thở dài nhìn vết thương dưới đùi của mình. Nơi đó đã được hắn dùng dây bịt lại nhưng máu vẫn không ngừng thấm ra bên ngoài.

Trong bụng cảm giác đói gào thét, giống như có ngọn lửa đang cháy ở bên trong.

Cậu bé nghĩ thầm, chẳng lẽ sư phụ đùa mình sao. Với tình trạng hiện tại của mình chỉ sợ không leo nổi 20 mét, sao có thể leo lên 600 mét đây?

Đương nhiên, Khánh Trần sẽ không bỏ cuộc.

Thời điểm Khánh Trần luyện tập trong nhà tù số 18, mệt đến mức nghĩ rằng bản thân không thể luyện được nữa. Diệp Vãn có nói với hắn: "Hãy tưởng tượng chú mày đang gánh cả trái đất."

Có lúc, Khánh Trần từng hỏi Lý Thúc Đồng, cánh cửa sinh tử này gọi là gì? Lý Thúc Đồng khi ấy trả lời: Lực vạn vật hấp dẫn.

Bởi vì hắn chỉ là một nhân loại nhỏ bé, cố gắng thoát khỏi lực hút của trái đất thời điểm leo lên.

Leo lên thôi, không còn đường lùi nữa rồi.

Khánh Trần tập tễnh bước đến gần vách núi. Nhưng vào lúc này, hắn phát hiện phía chân núi, có người khắc vào đấy dòng chữ khá nhỏ: Chỉ có niềm tin, mặt trời và mặt trăng mới tồn tại vĩnh cửu.

Khánh Trần đột nhiên ngẩng đầu lên, hắn đã thấy từng đường vân trong lòng bàn tay 'người khổng lồ, từng đường vân màu trắng in vào trong vách núi.

Trên vách núi hiện ra những dấu vết, mà các tiền bối Kỵ Sĩ dùng bột Magiê lưu lại trên đó, giống như một cái cầu thang nối thẳng lên trời.

Hắn không cần dùng trí nhớ của mình làm gì, chỉ cần theo 'dấu chân' cha ông đi trước là được.

Giờ phút này, hắn nghĩ tới cây liễu lớn, nhớ giọng nói thân thiết trong gió, sau đó nhìn lại từng dấu vết màu trắng. Giống như những cha ông từng đứng trên vinh quang chói lọi, cười to nói với hắn rằng:

"Trèo lên phía trên đi, trèo lên một ngọn núi, ngắm nhìn một trận tuyết, theo đuổi một giấc mộng.

Đi con đường chúng ta từng đi, trở thành Kỵ Sĩ."

Sống mũi Khánh Trần cay cay.

Không biết từ bao giờ, Khánh Trần đã phải sống cảnh dựa vào chính mình.

Không có tiền ăn tiền học, chỉ có thể chịu đói chịu khát.

Không có tiền đóng học phí, phải tự mình bươn trải.

Cả lớp họp phụ huynh, chỉ có một mình hắn ngồi lẻ loi cô đơn.

Có một lần, hắn thực sự không thể đóng nổi tiền học phí, chỉ còn cách đến nhà bà ngoại, xin tiền của bà.

Kết quả, bà ngoài hững hờ hỏi hắn: "Sao không đi tìm cha của mày?"

Sau này, Khánh Trần cảm thấy việc này chẳng là cái gì, vì ngoài kia biết

bao người khổ hơn hắn vẫn sống được thì sao?

Thế là hắn học cách kiên cường.

Nhưng thời điểm hắn xuyên qua Thế Giới Bên Trong, sau đó được Lý Thúc Đồng nhận làm đệ tử, rồi dẫn hắn đến vùng đất cấm kỵ. Tại nơi này, hắn giống như được cả thế giới giúp đỡ.

Loại cảm giác tuyệt vời này, hoàn hảo đến mức độ không chân thực.

Thì ra trong cuộc sống của mình, đôi khi chẳng cần phải kiên cường.

Chẳng trách Lý Thúc Đồng từng nói, muốn lần đầu mở ra gien ẩn, nhất định phải tới nơi này.

Không phải là có một vách núi hiểm trở bậc nhất, mà nơi này có con đường Kỵ Sĩ đã đi qua.

Khánh Trần nở nụ cười.

"Hô hấp."

Từng đường vân lửa bắt đầu bắt đầu hiện lên trên mặt cậu bé. Nó giống như hình ảnh mặt trời mọc đâm rách từng đám mây.

Thiếu niên lấy từ trong ba lô ra một cái túi đựng Magiê mà Lý Thúc Đồng đã đưa trước đó, buộc vào bên hông.

Hắn đưa tay ra túm chặt vách đá, theo lòng bàn tay 'người khổng lồ mà leo lên.

Nhưng có điều hắn cảm giác có gì đó không đúng.

Khi hắn vừa mở ra thuật hô hấp, phía dưới bụng đột nhiên có một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân.

Nó giống như một dòng sông ấm áp, chạy nhanh tới từng mạch máu, thấm vào cơ vào xương.

Thế mà vết thương ở đùi đã không còn đau đớn, máu cũng đã ngừng chảy.

Cảm giác đói bụng biến mất, tinh thần bỗng vô cùng dồi dào.

Khánh Trần bừng tỉnh, thì ra đây chính là tác dụng của quả giống như trứng gà kia. Quả đó phải phối hợp với thuật hô hấp mới có hiệu quả.

Những vị tiền bối kia, thật sự đang giúp đỡ mình.

"Cám ơn." Khánh Trần bắt đầu leo lên vách núi.

10 mét.

20 mét.

40 mét.

Khánh Trần thấy có người khắc một hàng chữ nhỏ trên vách đá: Quách Khải ghi lại.

Nơi này giống như một điểm dừng. Một vị tiền bối tên là Quách Khải vừa nghỉ ngơi vừa dùng con dao khắc xuống tên mình.

Hắn hiểu ra bèn nở nụ cười, giống như chào tạm biệt, sau đó tiếp tục leo lên.

62 mét, Chu Bằng ghi lại.

83 mét, Triệu Vĩnh Nhất ghi lại.

Khánh Trần chưa từng leo qua vách đá thẳng đứng nào cao như vậy, nhưng hắn không hề có cảm giác cô đơn.

Thiếu niên nhìn thấy chữ viết của một vị tiền bối nào, lại chào tạm biệt vị tiền bối ấy, giống như xoá tan vẻ mệt mỏi.

Nhưng vào lúc này, Tào Nguy lần theo mùi vị của máu đã tới được vách đá. Anh ta ngước lên nhìn vách đá thẳng đứng mà ngây người ra, bởi vì giờ này anh ta đã hiểu tại sao người thiếu niên chạy trốn dọc theo hướng tây.

Thì ra điểm cuối cùng chính là nơi này.

Vách núi thẳng đứng Thanh Sơn.

Những người biết sự tích về vách núi cheo leo Thanh Sơn không nhiều. Nhưng trong đó có Tào Nguy, người đã bỏ rất nhiều công sức ra để tìm hiểu.

Anh ta biết đây là nơi mở ra giấc mộng trở thành Kỵ Sĩ.

Nhưng anh ta không bao giờ ngờ được, mình tận mắt chứng kiến sự việc này,

Trong lòng Tào Nguy dâng lên cảm xúc vô cùng phức tạp, đã có lúc bản thân anh ta rất muốn trở thành Kỵ Sĩ.

Thế Giới Bên Ngoài ai cũng biết Lý Thúc Đồng nhận được truyền thừa tốt nhất trên đời. Sao những người vốn dĩ sinh sống tại Thế Giới Bên Trong lại không biết?

Với những người Tại Thế Giới Bên Trong, đó không chỉ là truyền thừa, mà giống như một ước mơ và mục tiêu hướng tới.

Tào Nguy suy nghĩ một lúc thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn đưa nỏ lên hướng vào một vị trí trên vách đá bóp cò.

Anh ta là người đã trưởng thành, không thể tiếp tục ở trong giấc mơ nữa.

Vụt một tiếng, mũi tên lao tới từ khoảng cách 100 mét bắn vào tay trái Khánh Trần.

Khánh Trần giật mình, hắn không ngờ tầm bắn của nỏ lại xa như vậy.

Tào Nguy từ từ lấy ra một mũi tên nữa gắn vào nỏ. Bây giờ là thời đại con người rất ít dùng nỏ. Mọi người không coi đây là một vũ khí, mà xem nó giống như hàng mỹ nghệ.

Anh ta đã phải bỏ ra một cái giá rất lớn mới có được món đồ này. Bởi vì bên trong vùng cấm kỵ 002 có quy tắc không được dùng súng, mà phải có thuốc nổ mới mang ý nghĩa sử dụng súng.

Phát thứ hai bắn vào dưới chân Khánh Trần, không trúng đích.

Mũi tên thứ ba bắn vào sát cánh tay trái Khánh Trần, không trúng đích.

Nỏ có khuyết điểm ở chỗ này, với một cái nỏ bình thường tầm sát thương chỉ khoảng 60 mét. Khoảng cách vượt qua 60 mét, có bắn trúng hay không tất cả đều do số trời.

Tốc độ gió, lực bắn, có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến nỏ.

100 mét có thể sử dụng nỏ bắn trúng mục tiêu, được xưng tụng là thần.

Mà mục tiêu hiện tại đang ở trên cao, lực sát thương giảm, dù cho mũi tên bắn trúng được nhưng ảnh hưởng không lớn.

Nhưng Tào Nguy không thèm để ý chuyện này,

Anh ta biết leo lên vách núi kia nguy hiểm cỡ nào, chỉ cần mình làm đối phương phân tâm, vậy là đủ rồi.

Một khi thằng nhóc đó mất đi sự tập trung, rất dễ bị rơi xuống vách đá dựng đứng kia.

Sự thật chứng minh điều đó, thiếu niên đã dừng việc leo tiếp trên vách đá. Tào Nguy có thể cảm nhận được trong lòng đối phương đang hoảng sợ.

Thân thể đang ở trên vách đá, nếu không cẩn thận sẽ chết. Thời điểm này, còn có người dùng nỏ nhắm vào mình, ai khi đối mặt với việc này cũng không thể bình tĩnh nổi.

Thế nhưng, khi Tào Nguy bắn ra mũi tên thứ 5. Anh ta nhìn thấy thân hình cậu bé kia đã ổn định lại.

Một giây sau, đối phương dùng phương pháp định vị 3 điểm đứng yên trên vách đá dựng đứng. Sau đó lấy con dao trong người ra, tại vách núi dựng đứng cheo leo ấy khắc xuống dòng chữ.

Khánh Trần ghi lại.

Đến khi cậu bé ấy khắc xong, lại lần nữa bắt đầu cuộc hành trình leo lên vách đá dựng đứng.

Cũng không thèm quay đầu lại nhìn Tào Nguy lần nào.

Tào Nguy ngạc nhiên với hành động này. Anh ta cảm nhận được đối phương yên lặng giống như từ trên cao nhìn xuống giễu cợt mình.

Đây chính là người Kỵ Sĩ chọn trúng sao?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 156: Mãi mãi tuổi thanh xuân

Phía dưới vách núi.

Tào Nguy nhìn thiếu niên vượt qua vách núi biến mất không còn thấy gì nữa.

Thật ra, anh ta chẳng có chút nào hận Khánh Trần. Cho dù, thằng nhóc này chôn xuống quả mìn khiến mình dính trọng thương.

Nhưng hai bên vốn là kẻ địch của nhau, dù dùng bất kỳ phương pháp nào cũng là điều bình thường.

Mà hiện tại, Tào Nguy ngày càng hận Khánh Hoài hơn, bởi vì cậu ta có thể giúp được mình, nhưng lại lựa chọn cắt đứt liên lạc.

Loại người vứt bỏ chiến hữu, thuộc hạ mới thật sự đáng hận.

Với lại, Tào Nguy cảm thấy chỉ cần có người nhìn thấy quá trình leo núi của thiếu niên kia, trong lòng nhất định xuất hiện cảm giác nể phục.

Ngay cả mình có quan hệ kẻ địch, cũng chỉ có thể bái phục.

Anh ta thấy thời gian của mình không còn nhiều. Tào Nguy quay người chạy ra khỏi rừng cây, anh ta không có ý định quay trở lại tập hợp với Khánh Hoài, mà muốn dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi vùng đất cấm ky 002 này.

Chạy trốn chậm, chỉ sợ phải bỏ mình ở đây.

Tào Nguy biết, mình không thể trở về Liên Bang được nữa, mặc kệ Khánh Hoài chết hay là không. Mình đều không thể trở về.

Dù cho ở trên hoang dã làm một người hoang dã còn tốt hơn là chết.

Có điều. . . Khi anh ta vừa chạy trốn được một đoạn bỗng nhiên nhớ lại chuyện gì đó.

Anh ta nhìn thiếu niên kia trèo từ trong đêm tối, leo lên tận trời.

Có điều, anh ta đã dùng thuốc biến đổi gien, thị lực tăng lên rất nhiều, vậy mà không nhìn rõ.

Khi ấy, Tào Nguy vẫn trông chờ đối phương rơi xuống. Bỗng vào thời điểm ánh bình minh ló rạng, anh ta không còn nhìn thấy cậu ta trèo lên đỉnh bằng cách nào.

Cũng vào giây phút ấy, Tào Nguy biết rõ cậu thiếu niên ấy đã làm được, dù biết làm được cũng không hẳn là đối thủ của mình. Nhưng anh ta đã mất đi can đảm giết cậu thiếu niên ấy.

Thứ từng tồn tại trong giấc mơ của mình, nay có người trước mắt mình hoàn thành.

Trên đỉnh vách núi cheo leo Thanh Sơn, Khánh Trần lặng yên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn từng tưởng tượng ra phong cảnh trên núi đẹp đến nhường nào. Nhưng hắn không thể nghĩ được, thứ làm lòng người xao động nhất chính là những dòng chữ được người ta khắc xuống.

Mỗi một câu đều giống 'Chỉ có niềm tin, mặt trăng, mặt trời mới trường tồn mãi mãi' .

Mà mỗi câu tiếp theo đều ghi tên mỗi người.

Trương Thanh Khê, Lý Ứng Doãn, Nhậm Tiểu Túc, Dương Tiểu Cận, Triệu Vĩnh Nhất, Lý Thúc Đồng, Trần Gia Chương, Vương Tiểu Cửu. . .

Khánh Trần đếm trên đỉnh vách núi này có khắc tên 81 người, đều là những người đi trước mình.

Nhưng, quá trình leo lên vách đã, hắn từng thấy 123 cái tên.

Điều này có nghĩa, từng có 42 người không vượt qua được vách đá này dẫn đến cái chết, hoặc có thể những vị ấy chưa kịp ghi lại tên của mình, đã chết ở các cánh cửa sinh tử phía sau.

Khánh Trần suy nghĩ.

Hơn trăm người, trải qua hơn nghìn năm, tre già măng mọc, chỉ vì theo đuổi một giấc mộng mà có thể đánh đổi mạng sống mình.

Dù cho người sáng tạo ra thuật hô hấp Tẩn Sanh, hay những vị tiền bối khác để lại 'dấu chân' bằng magiê trên vách đá. Các đời tre gia măng mọc, con cháu phía sau đều vì mở ra con đường lên trời.

Khánh Trần tiếp tục nhìn vềnhững câu tiếp theo. Trong tất cả những lời nhắn nhủ trên đỉnh núi, có người khắc bốn chữ nhưng không ký tên.

"Mãi mãi thanh xuân."

Chỉ có bốn chữ này nhưng khác biệt hoàn toàn những dòng chữ còn lại, nhìn qua chẳng có gì đặc biệt nhưng có một sức hút kỳ lạ.

Mãi mãi thanh xuân.

Luôn chân thành.

Thanh xuân, luôn có khát vọng bước vào cuộc hành trình mới.

Bốn chữ này thể hiện sự mong đợi, người này mong mỗi đời kế tục trẻ của Kỵ Sĩ, đều vĩnh viễn duy trì được sự nhiệt huyết, không bao giờ quay đầu lại.

Cuộc sống tuổi trẻ không cần quay đầu lại, chỉ cần can đảm bước tiếp.

Khánh Trần hít sâu một hơi, sau đó lấy con dao từ bên hông xuống, tại đỉnh núi khắc lên dòng chữ của riêng mình: "Chỉ có niềm tin, mặt trăng, mặt trời là tồn tại trường tồn. . . Khánh Trần."

Khả năng, chỉ đến giờ phút này hắn mới thực sự trở thành một Kỵ Sĩ chân chính.

Trở thành Kỵ Sĩ không phải chỉ dựa vào sức mạnh, mà hắn nhất định phải bước chân lên con đường đó, tìm những bạn đồng hành có cùng chí hướng, cùng với một niềm tin bất diệt, mới có thể gọi là Kỵ Sĩ.

Khánh Thần cảm nhận được trong cơ thể mình có một nguồn sức mạnh mới. Tiếp theo, thân thể, xương cốt, máu, cơ đều có sự thay đổi.

Có điều.

Hắn phát hiện ra, từ sau khi mở ra gien ẩn, dòng khí trong cơ thể mình bỗng nhiên tăng lên gấp đôi.

Trước đó dòng khí ấy di chuyển quá nhanh nên còn chưa thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng hiện tại khi lực lượng dâng trào bắt đầu tích tụ lại, dòng khí ấy dừng lại tập trung tại hai tay trong cơ thể.

Gió núi nổi lên, từ trong rừng cây phía xa xa có lá rụng bay tới đỉnh núi này. Mấy chục chiếc lá lướt qua người Khánh Trần dưới ánh nắng mặt trời.

Thiếu niên đưa tay vào không trung cầm lấy một chiếc lá. Hắn hành động theo bản năng rót dòng khí vào bên trong chiếc lá.

Dòng khí chạy dọc theo cánh tay, truyền vào trong chiếc lá, đổ đầy mọi ngóc ngách.

Một sự việc bất ngờ xảy ra, vốn dĩ chiếc lá rụng quăn queo, mà bỗng nhiên thẳng lại sắc nhọn như dao.

Khánh Trần yên lặng nhìn chiếc lá rụng trong tay, đây chính là siêu phàm thoát tục trong cuộc sống sao?

Cuối cùng mình đã đạt được.

Hiện tại mình nên làm gì đây? Khánh Trần suy nghĩ.

Đúng rồi, mình nên đi giết người.

Nếu không giết, kẻ thù rất nhanh sẽ chạy mất.

Thiếu niên nghĩ tới đây, bèn xoay người đi dọc theo sườn núi tiến vào rừng cây.

. . .

Đếm ngược: 36: 00: 00.

Trong vùng đất cấm kỵ, Tào Nguy cắm đầu cắm cổ chạy dọc theo phía bắc rừng cây.

Anh ta tuân thủ nghiêm ngặt con đường đã được vạch ra. Cứ cách 10 phút thì dừng lại kiểm tra lần nữa vị trí của mình.

Theo kế hoạch Tào Nguy vạch ra, anh ta muốn ra khỏi khu vực cấm địa, tiến vào vùng hoang dã phải mất tầm 5 tiếng đồng hồ.

Hiện tại đã đi được hơn 6 tiếng đồng hồ mà vẫn không thể nào nhìn thấy phía bên ngoài khu vực cấm kỵ.

.

Anh ta bị kẹt ở chỗ này.

Anh ta bị vùng đất cấm kỵ nhốt ở đây.

Tào Nguy có thể chắc chắn con đường mình vạch ra tuyệt đối không sai. Như vậy sai lầm ở đâu? Nhất định liên quan đến vùng đất cấm kỵ này.

Nói một cách chính xác hơn, không phải sai lầm đến từ vùng đất cấm kỵ. Mà giống như vùng đất cấm kỵ còn sống này không muốn để anh ta chạy ra ngoài.

Một tồn tại kinh khủng, muốn giữ mình lại cho tên thiếu niên kia.

Giờ phút này, Tào Nguy thậm chí dâng lên nghi ngờ, người thiếu niên ấy đang từ từ đuổi theo phía sau mình. Nhưng anh ta quay đầu kiểm tra, lắng nghe, ngửi mùi vẫn không cách nào tìm thấy vị trí đối phương.

Cũng có thể do anh ta đang chạy về phía trước nên rất khó ngửi được mùi phía sau lưng.

Tào Nguy bỗng nhiên dừng lại. Vẻ mặt anh ta trở nên nghiêm túc, cẩn thận quay người lại quan sát phía sau.

Không có tiếng bước chân, cũng không hề nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên kia.

Nhưng anh ta rõ ràng cảm nhận được có người theo sau mình, chẳng lẽ có quỷ sao?

Lúc này, mùi máu quen thuộc được một trận gió thổi tới. Tào Nguy giật thót mình. Thiếu niên kia chính xác đã đuổi tới.

Đối phương đang ở một nơi nào đó đầu ngọn gió ẩn núp, trốn ở một khu vực nào đó trong bóng tối.

Con mồi và thợ săn đã có sự hoán đổi.

Tào Nguy quay người lại tiếp tục chạy như điên. Nhưng không sao dứt bỏ được cảm giác có người truy đuổi phía sau.

Anh ta dừng lại lần nữa.

"Mày không phải tới giết tao sao?" Tào Nguy thở hổn hển: "Nếu đã thành Kỵ Sĩ, có sức mạnh rồi, sao còn sợ đầu sợ đuôi nữa vậy? Đây là phong cách của Kỵ Sĩ à?"

Anh ta muốn chiến một trận.

Trước đó, Tào Nguy đã bị thương do quả mìn Khánh Trần chôn xuống. Nếu như có thời gian cho anh ta dưỡng thương, với thân thể của một cao thủ cấp C chắc chắn không có việc gì.

Nhưng bây giờ thân thể anh ta rất mệt mỏi, vết thương không hề tốt lên chút nào, mà có dấu hiệu càng bị nặng hơn. Có lẽ đây là kết quả thiếu niên đã tính trước.

Có điều con người không nghĩ đến là.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 157: Thu Diệp Đao

"Mình bây giờ biến thành con nai bị săn sao?" Tào Nguy gượng cười.

Có điều làm anh ta sợ hãi chính là, dựa vào thính lực vượt xa người thường của mình, cũng không cách nào nghe được tiếng bước chân của đối phương.

Điều này dẫn đến anh ta không phán đoán được vị trí kẻ địch ở đâu. Muốn liều chết một lần cũng không biết tìm nơi nào.

Tào Nguy đứng đó thở dốc, anh ta không muốn chạy nữa.

Anh ta lớn tiếng hét lên: "Nếu mày đã không dám ra, tao cũng không chạy nữa. Hai ta ở chỗ này xem ai chịu đựng giỏi hơn."

Anh ta nói xong, giống hết kẻ bất cần đời ngồi xuống. Ở ngay vị trí đó, điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Tào Nguy đánh cược, đối phương sẽ không để một cao thủ cấp C bình yên hồi phục thể lực, chữa trị vết thương.

Anh ta hành động không phát ra tiếng, nhẹ nhàng đặt hai tay xuống, từ từ nắm chặt đất phía dưới. Nếu lúc này, tên nhóc kia muốn ra giết mình, anh ta sẽ dốc hết sức phản kích lại.

Nhưng Tào Nguy vừa mới ngồi xuống, trong rừng cây bỗng nhiên có vật sắc bén nhanh chóng lao tới.

Anh ta đột nhiên ngửa mặt ngả người về phía sau. Vật sắc nhọn kia xoay tròn trên không trung. Vút. . . nó vừa bay qua chóp mũi anh ta, găm vào mặt

đất ở phía sau.

Anh ta giật mình, là Thu Diệp Đao!

Năng lực biến lá thành dao này khá lạ với Khánh Trần. Nhưng ở Thế Giới Bên trong có ai không biết.

Nhưng có một vấn đề, chỉ có những Kỵ Sĩ đạt cấp B mới có thể sử dụng chiên thức Thu Diệp Đao này chứ nhỉ? Tại tao một cậu nhóc mới trở thành Kỵ Sĩ đã sử dụng được rồi?

Chẳng lẽ, người truy sát mình là một Kỵ Sĩ khác, không phải thiếu niên vừa rồi. Đây là một Kỵ Sĩ nổi tiếng từ lâu.

Trần Gia Chương, Vương Tiểu Cửu, Lý Thúc Đồng?

Không thể nào, nếu là ba người này, người ta đâu cần lãng phí thời gian vào mình như thế.

Tào Nguy giật mình, đây là một con quái vật, vừa mới bước chân vào Kỵ Sĩ có thể sử dụng được Thu Diệp Đao?

Không cho anh ta thời gian suy nghĩ có nhiều, một chiếc lá mùa thu tiếp tục lao tới. Anh ta vội vàng lăn mấy vòng tránh né.

Nếu anh ta không phản ứng kịp, giờ này chiếc lá đá xuyên qua bụng của mình.

Tào Nguy căn răng đứng dậy, tiếp tục chạy trốn trong rừng cây. Đối phương không cách nào giết mình được trong khu vực này, còn mình không có thời gian nghỉ dưỡng thương.

Đối phương còn khó đối phó hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

Đếm ngược 33: 00: 00.

Trong rừng cây, có một cuộc đi săn vẫn lặng lẽ diễn ra. Nhưng những diễn biến nơi này, chẳng có một ai quan tâm.

Trong im lặng, cảm giác khẩn trương ngày càng dâng lên. Nguy hiểm từ phía sau Tào Nguy vẫn hiện rõ mồn một.

Người thợ săn này, kiên nhẫn hơn rất nhiều so với dự đoán của Tào Nguy.

Dù cho anh ta nôn ra máu, hay bất kỳ hành động tỏ ra sức cùng lực kiệt, đối phương cũng không muốn đi ra cùng mình quyết đấu.

Đếm ngược 30: 00: 00.

Tào Nguy chạy từ sáng tới đêm.

Nhưng có chạy thế nào anh ta cũng không ra khỏi được vùng đất cấm kỵ.

Vết thương bên trong lục phủ ngũ tạng dần chuyển biến xấu. Dù là cao thủ cấp C hiện tại cũng không chống lại nổi.

Thời gian dài, tim phổi gánh chịu quá nhiều, tần suất lưu chuyển của máu bắt đầu giảm xuống. Khả năng suy nghĩ của não bộ cũng dần yếu đi, tay chân xuất hiện mồ hôi hột, khả năng phán đoán đã không còn duy trì được nữa.

Tình hình dần trở nên nguy cấp, không cách nào kiên nhẫn được nữa rồi.

Nhưng anh ta không biết tại sao, áp lực từ phía sau ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Tào Nguy cảm giác được, đối phương truy đuổi mình gần 10 giờ đồng hồ, bước chân chưa từng có dấu hiệu rối loạn, không hề để mình nhận biết bất kỳ điều gì.

Đối phương giống như một con robot mạnh mẽ, lạnh lùng, không có cảm xúc. Thân thể chỉ là một loại công cụ để đối phương bộc lộ ra ý chí của

mình.

Trong đầu Tào Nguy không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi. Đây mới chính là người có tư cách trở thành Kỵ Sĩ sao?

Dựa theo phán đoán, đối phương không phải đối thủ của mình. Nhưng đời này, Tào Nguy chưa từng gặp phải kẻ địch như vậy, nhất là kẻ thù kiên nhẫn đến đáng sợ thế này.

Không biết kẻ địch ở nơi nào, trốn hết đường không thoát được, khiến con người ta cảm giác tuyệt vọng, ngột ngạt vô cùng.

Mỗi khi Tào Nguy muốn dừng lại nghỉ ngơi, thì những chiếc lá Diệp Thu Đao sắc lẹm vút tới, thúc giục anh ta nhanh mà chạy trốn đi.

Đếm ngược 25: 00: 00

Tào Nguy bỗng nhiên giẫm phải cành cây, ngã nhoài ra đất.

Nhưng lần này anh ta không muốn đứng dậy nữa, chỉ nằm đó thở hổn hển, sau đó hét lớn vào những chỗ tối tăm trong rừng cây: "Mày không thấy mệt sao? Tao biết mục tiêu của mày là Khánh Hoài, vậy sao mày không tới tìm tên đó trước đi? Tìm tao làm gì?"

Không ai trả lời.

Nhưng Tào Nguy không thèm để ý, anh ta tiếp tục nói: "Từ khi còn rất bé tao đã mơ ước trở thành Kỵ Sĩ, nhưng số mệnh của tao không tốt như vậy. Sau này, tao gia nhập quân đội, dùng công trạng đổi thuốc biến đổi gien, bởi vì con đường trở thành Kỵ Sĩ của mình đã không còn, chỉ còn cách này trở thành người siêu phàm. Nhưng hôm nay, tao mới hiểu rằng bản thân mình kém quá xa."

Khi anh ta còn đang nói chuyện, Diệp Thu Đao lần nữa từ trong rừng bắn ra.

"Tìm được mày r`ồi." Tào Nguy bỗng nhiên bật dậy khỏi mặt đất.

Ra tay nhanh như chớp, anh ta vận dụng hết tất cả khả năng còn sót lại của mình.

Như một con mãnh hổ sắp chết, phóng tới một nơi tối tăm nào đó trong rừng cây.

Vừa r`ồi, Tào Nguy nằm dài ra đất không phải nhận thua, mà để cho tai mình áp sát vào đất, như vậy mới có thể phán đoán được vị trí của Khánh Tr`ần.

Anh ta biết, đối phương chắc chắn sẽ sử dụng Diệp Thu Đao, sau đó sẽ thay đổi một vị trí khác, để tránh việc mình dựa vào Diệp Thu Đao phát hiện ra vị trí cậu ta.

Vì vậy, khi đó sẽ có tiếng bước chân.

Tào Nguy tham gia quân đội hơn 10 năm. Con đường làm binh sĩ thẳng tắp một bước lên mây. Con đường này, anh ta dựa vào không phải chỉ sự may mắn và sức mạnh, mà còn có sự dũng cảm và quyết tâm.

Trong quân đội Liên Bang, anh ta l`ần mò bước từng bước một, bị người ta ép xuống làm chó cho đám con cháu tập đoàn, anh ta vẫn tiếp tục bước tiếp. Loại người này, nhất định không bao giờ chịu ng`ồi chờ chết.

Trong tích tắc, Tào Nguy đã lao đến khu vực bóng tối trong rừng cây. Cuối cùng, sau hơn 10 giờ chạy trốn, anh ta lại được nhìn thấy thiếu niên kia. Trên gương mặt cậu bé ấy l`ần này có thêm những đường vân lửa.

Hai người cách nhau g`ần trong gang tấc, nhưng sắc mặt thiếu niên chẳng có sự thay đổi nào.

Giống như mình không phải là người nhìn thấy đối phương. Mà đối phương đang đứng đó đợi mình.

Tào Nguy cảm thấy kỳ lạ. Ánh mắt thiếu niên nhìn mình giống như đồ tể nhìn chằm chằm con lợn đực trước mặt.

Trong bóng tối, một quân nhân Liên Bang tức giận, đâm con dao trong tay về phía đối thủ. Cánh tay và con dao mạnh mẽ đâm xuyên qua tán lá cây chọc thẳng vào ngực Khánh Trần.

Thế nhưng, Tào Nguy phát hiện, cơ thể mình vừa mới dồn sức, đối phương đã biết trước mục tiêu của mình nhằm vào vị trí nào.

Tào Nguy bị truy đuổi hơn 10 giờ đồng hồ, vết thương đã chuyển biến đến tình trạng xấu nhất. Anh ta cảm giác được, một chiêu dùng hết khả năng còn lại của mình đã thất bại.

Thiếu niên cũng phản kích lại, con dao trong tay đối phương lướt qua con dao của mình, để lại một vết thương thật sâu trên tay anh ta.

Hai chân Tào Nguy giống như dây cung được thả ra, lại lần nữa dùng hết lực lao vào đối phương. Cánh tay điều chỉnh lại, nhưng con dao không cách nào đụng vào thân thể cậu ta được.

Người này luôn luôn phán đoán được vị trí anh ta muốn nhắm vào, đưa ra dự đoán chính xác hành động tiếp theo.

Sau đó phản kích lại.

Chỉ trong 10 giây ngắn ngủi, trên người Tào Nguy đã xuất hiện hơn 10 vết thương. Mà anh ta thậm chí còn chưa chạm được vào một góc áo Khánh Trần.

Tào Nguy biết, thân thể mình trở nên chậm chạp, cũng yếu đi rất nhiều. Nhưng đây không phải nguyên nhân mình bị đối phương áp chế.

Mình bị nghiền ép bởi năng lực suy đoán thần kỳ của đối phương.

Tào Nguy nhìn ra được phản ứng và hành động của người này chậm hơn

tốc độ của mình. Chỉ có điều, đối phương dựa vào biến đổi quần áo, khe hở trên bộ phận thân thể, ánh mắt, lực eo chân, lập tức phán đoán động tác tiếp theo của mình là gì.

Anh ta không biết tại sao tên này có thể làm được. Anh ta chỉ biết cái chết đã đến rất gần mình.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 158: Điều Khiển Rối

Một giây sau, Tào Nguy suy nghĩ theo quán tính, thiếu niên sẽ tiếp tục tránh né đường dao của mình vung ra sau đó phản kích lại.

Nhưng đối phương đã thay đổi hành động, không lùi mà tiến.

Đêm tối bên trong khu vực cấm kỵ, chỉ có rất ít ánh trăng có thể len lỏi vào được.

Tào Nguy nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt hờ hững của thiếu niên ngày càng gần mình. Anh ta đã vạch ra kế hoạch, tay trái phía trên, tay phải phía dưới, theo bản năng muốn dùng con dao cắt đứt cổ Khánh Trần.

Nhưng Khánh Trần đột nhiên tăng tốc tới gần, đổi con dao qua tay trái. Tay phải cầm lấy cổ tay cầm dao của Tào Nguy đang muốn cắt cổ mình.

Cùng lúc đó, cánh tay trái cầm dao của thiếu niên đâm thẳng vào lá lách kẻ địch.

Tào Nguy sợ hãi. Anh ta biết vị trí kia là chỗ nào, cũng biết mình chắn chắn phải chết, nhưng không muốn chỉ mình mình phải chết.

Bỗng nhiên, Tào Nguy dùng hết sức tàn của mình muốn giải thoát cánh tay phải đang bị nắm lại.

Nhưng cánh tay phải còn chưa thoát khỏi, tên thiếu niên nhanh chóng há miệng cắn vào cổ tay anh ta, lần nữa kiềm chế lại.

Khánh Trần đẩy kẻ thù về phía sau, biểu cảm cắn cổ tay kẻ địch của hắn nhìn vô cùng dữ tợn.

Ầm một tiếng, cả người Tào Nguy bị đâm vào phía sau cây đại thụ.

Vị quân nhân Liên Bang này bất lực nhìn người đang đứng trước mặt. Đôi mắt như dã thú nhìn chằm chằm vào mình, g`ần, rất g`ần.

Sau đó, ánh mắt ấy d`ần bình tĩnh lại.

Vết thương trên cánh tay Tào Nguy đ`ầy máu, bắn cả lên mặt đối phương.

Mười mấy giây sau, Khánh Tr`ần từ từ buông Tào Nguy ra, mặc kệ anh ta ng`ồi xuống đất.

Tào Nguy chật vật ngẩng đ`ầu nhìn hắn, lại nhìn vào chỗ sâu nhất trong khu vực cấm kỵ.

Lúc này, Khánh Tr`ần mới bắt đ`ầu giải thích: "Tại sao tôi phải tới giết anh trước. Bởi vì trước khi có được khả năng trợ giúp sư phụ, thân phận Kỵ Sĩ của tôi không thể công khai."

Tào Nguy vất vả gật đ`ầu, ý nói mình đã biết. Anh ta dùng chút hơi tàn hỏi: "Cảnh vật trên vách núi dựng đứng Thanh Sơn có đẹp không?"

Khánh Tr`ần suy nghĩ r`ồi trả lời: "Rất đẹp."

"Cảm ơn." Tào Nguy từ từ nhắm mắt lại.

Giờ phút này, Khánh Tr`ần mới dám thả lòng người, sau hơn 10 tiếng tập trung cao độ.

Đ`ầu tiên, đối phương ăn trọn quả mìn được mình chôn xuống, sau đó chứng kiến quá trình trở thành Kỵ Sĩ khiến mất đi chiến ý. Cuối cùng Khánh Tr`ần dùng hơn 10 tiếng khiến đối phương mệt mỏi, tiêu hao cực điểm.

Trong tất cả quá trình này, điểm quan trọng nhất vẫn là quả mìn kia. Nếu

không có món đồ vật này khiến Tào Nguy bị thương, Khánh Trần muốn dùng hết sức cũng không làm gì được đối phương.

Chỉ là Khánh Trần vẫn có một nghi ngờ, tại sao Tào Nguy lại lựa chọn dùng thân thể chống lại quả mìn kia?

Trong tính toán của hắn, muốn dùng việc này để đối phương xin trợ giúp nhằm kéo dài thời gian truy sát của gã này mà thôi.

Lúc này, Khánh Trần giết người, nhưng không kích hoạt quy tắc của vùng đất cấm kỵ.

Thật ra, thời điểm hắn leo lên đỉnh vách đá đã biết. Nơi này là nhà của Kỵ Sĩ, Kỵ sĩ muốn làm gì cũng được.

Cho nên, sư phụ chẳng kiêng dè gì, nói cho hắn tất cả quy tắc ở nơi đây. Bởi vì thầy ấy là Kỵ Sĩ.

Lý Thúc Đồng từng nói, tất cả các vùng đất cấm kỵ đều có một vé thông hành khác.

Lúc ấy thầy cũng chưa nói rõ cái vé thông hành ấy là gì.

Nhưng hiện tại, Khánh Trần đã đoán được. Đó chính là bản thân người đấy thoả mãn điều kiện thu nhận của vùng đất cấm kỵ, khi đó vùng đất cấm kỵ sẽ biến thành nhà của mình.

Dù cho bản thân người ấy chỉ là một vị khách.

Có điều, muốn làm được điều này quá khó khăn. Khó khăn đến mức không một ai dám thử để cho vùng đất cấm kỵ 'thừa nhận' mình.

Khánh Trần từ từ ngồi xuống bên cạnh thi thể Tào Nguy. Cuộc rượt đuổi hơn 10 tiếng đồng hồ cũng khiến hắn vô cùng khó chịu.

. . .

Đếm ngược 24: 00: 00.

"Sư phụ, ngài ở gần đây phải không? Khánh Trần mệt mỏi nhìn quanh bốn phía: "Con còn có vài vấn đề cần hỏi."

"Khụ khụ, ta ở đây." Lý Thúc Đồng đi ra từ vách núi phía tây, lúc bước ra trên mặt còn tỏ vẻ xấu hổ.

Trước đó, lão từng nói chỉ có thể đi cùng nửa quãng đường. Nhưng vừa nói xong đã lén đi theo Khánh Trần trong cả đoạn thời gian này, lặng lẽ nhìn đệ tử mình.

Rõ ràng, lão cũng không bình tĩnh như lời nói được.

Việc này nếu như để chim cắt Thanh Sơn biết được, con chim đó nhất định sẽ chế nhạo mình.

Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Con muốn hỏi điều gì?"

"Con muốn hỏi, sau khi mở được gien ẩn, DNA của con còn giống như trước kia không?" Khánh Trần tò mò.

"Đương nhiên khác nhau rồi." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Mỗi một Ky Sĩ, thời điểm lần thứ nhất mở ra gien ẩn, DNA sẽ có thay đổi vô cùng lớn."

"Còn thuộc về phạm trù con người không?" Khánh Trần suy nghĩ.

"Tất nhiên rồi. Hiện tại, gien của con sẽ không ngừng thay đổi, cải tạo ngày càng hoàn hảo hơn, nhưng vẫn là con người." Lý Thúc Đồng giải thích: "Sau khi còn mở gien ẩn ra lần đầu tiên, sẽ nhận được chỗ tốt là tuổi thọ, cùng chữa trị bệnh bẩm sinh. Ví dụ như gia đình con có bệnh hói đầu, vậy sau khi con mở ra gen ẩn lần đầu tiên chuyện này sẽ không xảy ra với con nữa. Kiểu bệnh bẩm sinh này thật ra có rất nhiều."

"Nghe rất dễ hiểu, rất thực dụng." Khánh Trần xúc động, tối thiểu mình

cũng không cần lo lắng bị hói đầu.

Lý Thúc Đồng nói tiếp: "Bây giờ con mở được phần đầu tiên của gen ẩn, dẫn đến cơ bắp được tăng cường. Chờ sau khi con mở thêm sẽ lần lượt là xương cốt, da, nội tạng, cho đến lần thứ 5 mở gen ẩn sẽ xuất hiện khí. . ."

Lúc này, lão cảm thấy có gì đó không bình thường, bởi vì Khánh Trần còn chưa mở ra gen ẩn đã xuất hiện khí. Mình còn nói theo trình tự để nhắc nhở cho nó sao?

Khánh Trần nhìn vẻ mặt của sư phụ đã đoán được: "Sư phụ, con có thể cảm nhận được rõ ràng, xương cốt, da, nội tạng đã có sự thay đổi. Mà khí của con phát triển cũng rất mạnh. . . Ngài cũng thấy rồi đó, con có thể biến lá thành dao, chỉ có điều lần sử dụng cũng không nhiều và lực cũng không mạnh mẽ như của thầy."

Lý Thúc Đồng nhìn chằm chằm Khánh Trần. Sau đó lão đưa tay nắm cổ tay của hắn, cảm nhận sư thay đổi: "Kỳ quặc, vì sao con lại quái dị thế nhỉ?"

Trong giọng nói của sư phụ, có một chút ngạc nhiên, lại tỏ ra không phục. . .

Thật ra, Lý Thúc Đồng trong Kỵ Sĩ được đánh giá là có tư chất cực cao. Dù sao một lần mở được gen ẩn, thực lực của lão có sự thay đổi lớn. Lão vẫn luôn nằm trong số những người mạnh nhất.

Nhưng hiện tại, Khánh Trần lộ ra khả năng phát triển, lớn hơn lão rất nhiều lần.

Trước đó, lão chưa từng nghe ai kể lại, vị tiền bối nào lần đầu mở ra gen ẩn có thể sử dụng Thu Diệp Đao.

Âm thanh như trống bắt đầu vang lên, ngày càng đến gần.

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng. Hắn phát hiện sư phụ mình tỏ ra ngạc

nhiên, nhưng không tỏ ra khó chịu chút nào.

Âm thanh ấy truyền ra từ khu vực trung tâm vùng đất cấm kỵ, chẳng lẽ có thú lớn nào xông ra?

Trong nháy mắt, một người đàn ông cao 4 mét, thân thể cường tráng rẽ tán lá cây đến trước mặt hai người. Người này tóc tai bù xù, nhưng gương mặt hiền lành chẳng hợp với hình dáng chút nào.

Có điều, Khánh Trần quan sát thấy, trong hai mắt của người khổng lồ chất phác này có hai con ngươi.

Hai đồng tử!

Sau đó, Lý Thúc Đồng tò mò nói với người khổng lồ kia: "Đinh Đông? Sao mày chạy tới đây?"

Khánh Trần ngạc nhiên. Hắn không ngờ, người khổng lồ nhìn có vẻ thô kệch lại sở hữu một cái tên nho nhã đáng yêu như vậy.

Có điều, Đinh Đông thật thà không nói chuyện. Người này đi đến trước mặt Khánh Trần, rồi ngồi xổm xuống duỗi bàn tay to bằng cái ghế ra trước mặt cậu bé.

Trong lòng bàn tay cũng không có gì.

Khánh Trần tò mò hỏi: "Sư phụ, phải làm sao đây?"

Nhưng Lý Thúc Đồng không trả lời hắn. Khuôn mặt lão thay đổi, nhìn vào chỗ trung tâm vùng đất cấm kỵ hỏi: "Các ngài có ý gì vậy? Con chưa đưa cho hắn vật cấm kỵ bởi vì thời cơ chưa đến. Các ngài vội vã đưa cái gì chứ? Các ngài khoe khoang cái gì? Chẳng phải có vài vật cấm kỵ không bình thường thôi sao? Con cũng có. Con đã nói rồi chiều chuộng bọn nhỏ chỉ làm hư nó, các ngài nghe không hiểu đúng không?"

Khánh Trần trợn mắt nhìn sư phụ của mình. Chẳng biết tại sao một người

bình thường điềm đạm dễ gần bỗng nhiên tính tình thay đổi lớn như vậy.

Mà người khổng lồ đưa bàn tay qua không hề nói gì.

Chỉ thấy người khổng lồ mỉm cười với Khánh Trần, ý bảo hắn cũng có thể đưa bàn tay ra.

Sau đó, người khổng lồ cẩn thận, đưa một cuộn tơ trong suốt từ lòng bàn tay mình qua bàn tay Khánh Trần.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 159: B`âu trời làm chăn

Vật cấm kỵ ACE-019, đi`âu khiển rối.

Khánh Tr`ân ngạc nhiên nhìn vào lòng bàn tay của mình. Một cuộn tơ trong suốt, trong tay nhẹ như không có vật gì.

Nhưng có một lớp mây mù, lượn lờ trong lòng bàn tay Khánh Tr`ân.

Đây không phải là so sánh, hắn thật sự không cảm giác được trọng lượng vật trong lòng bàn tay mình.

Khánh Tr`ân ngẩng đ`âu lên nhìn người khổng l`ôtrước mặt: "Cái này cho tôi sao?"

Người khổng l`ôĐinh Đông hi`ên lành nở nụ cười gật đ`âu, sau đó chỉ chỉ vào chỗ sâu trong vùng đất cấm kỵ, giống như đang nói: 'Những lão già trong đó tặng cho cậu, nhanh nhanh cất đi.'

Vẻ mặt thân thiết hiếm có xuất hiện trên khuôn mặt người không l`ô. Nhưng gã cũng biết hình dáng của mình khiến nhi`âu người sợ hãi, nên đưa vật cấm kỵ cho Khánh Tr`ân xong, gã cẩn thận lui lại phía sau.

Gã sợ mình doạ cậu bé trước mặt.

Bởi vì chi`âu cao vượt trội của mình, nên lúc lùi lại sau gáy còn chạm phải cành cây, tạo ra dáng vẻ lúng túng đáng yêu cực kỳ.

Người khổng l`ôđứng tại vùng ngoài khu vực cấm kỵ chỉ có thể chú ý khom người xuống.

Khánh Trần nhìn sư phụ của mình hỏi: "Sư phụ, con có thể nhận không?"

"Đương nhiên là có thể rồi." Lý Thúc Đồng nhíu mày: "Cho tại sao không nhận? Đám lão già khoe khoang. Nếu con không nhận là không nể mặt những lão ấy rồi."

Lão nói xong bèn thay đổi thái độ.

Vừa rồi, Lý Thúc Đồng còn phùng mang trợn mắt, hiện tại đã thay đổi cách nói chuyện, nhìn vào chỗ sâu bên trong vùng đất cấm kỵ nói: "Đây coi là quà gặp mặt cũng được. Nhưng các ngài có nhiều người như vậy, sao lại đưa có một món quà? Trông khó coi chết đi được? Con biết, trong đó còn có vật cấm kỵ ACE-003 nữa cơ mà?"

Khánh Trần ngẩn người ra nhìn Lý Thúc Đồng, vừa rồi chẳng phải còn rất tức giận sao? Thế mà bây giờ đột nhiên chỉ định món quà muốn nhận rồi?

Chỉ là, tại khu vực sâu trong vùng đất cấm kỵ chẳng tỏ thái độ gì, giống như khinh thường những lời kích bác của Lý Thúc Đồng.

Người khổng lồ nhìn Lý Thúc Đồng mỉm cười, tựa như lời chào. Sau đó gã quay người trở về chỗ sâu trong vùng đất cấm kỵ.

Khánh Trần nhìn theo bóng dáng ấy đột nhiên nói: "Cám ơn, tôi là Khánh Trần. Rất vui được biết cậu."

Người khổng lồ Đinh Đông tỏ ra bất ngờ. Gã quay đầu lại vui vẻ vẫy vẫy tay với Khánh Trần, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Từ đầu chỉ là từ từ đi.

Sau đó, người khổng lồ bắt đầu chạy.

Bịch Bịch Bịch. Từng tiếng bước chân vang lên, nặng nề và mạnh mẽ.

Đôi chân như lốp xe ô tô, to lớn khoẻ khoắn.

"Sư phụ, Đinh Đông này là. . ." Khánh Trần tò mò hỏi.

Từ trước tới giờ, hắn chưa từng nhìn thấy có người khổng lồ như vậy. Hoặc có thể nói, từ lúc hai người trốn khỏi nhà tù.

Lý Thúc Đồng giải thích: " Mẹ của nó là một người hoang dã. Bà ấy nghi ngờ Liên Bang tiến hành vây bắt mình, nên vô tình vào trong khu vực trung tâm vùng đất cấm kỵ, còn vô tình ăn được vài thứ trong đó. Sau khi sinh nó ra, giống như tất cả những sinh vật 'sinh sống' trong đây, nó thay đổi một cách kỳ lạ."

Khánh Trần nhìn theo Đinh Đông. Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Nếu con người không phải người siêu phàm, xương cốt khó mà chịu được sự thay đổi này."

Mà Đinh Đông chẳng có vấn đề gì, nó chạy như bay, điều này khiến hắn nghĩ tới một thành ngữ: Khoa Phụ đuổi mặt trời.

Khánh Trần cảm giác được, một khi những vùng đất cấm kỵ phát triển, sẽ mở ra một thời kỳ mới. Thời kỳ thế giới thần thoại.

Có lẽ một người nào đó sẽ biến thành một nhân vật thần thoại chỉ xuất hiện trong tưởng tượng của con người.

"Sư phụ, Đinh Đông là người sống trong vùng đất cấm kỵ, có phải cũng không nhận sự trói buộc của quy tắc?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Không chỉ riêng quy tắc ở vùng đất cấm kỵ 002." Lý Thúc Đồng trả lời: "Mà nó đi đến bất kỳ vùng đất cấm kỵ nào cũng không bị quy tắc trói buộc. Có điều, Đinh Đông đã quen sống trong vùng đất cấm kỵ này, nên rất ít giao lưu cùng con người. Cho nên tính cách có phần hướng nội, nên cũng không muốn đi ra thế giới bên ngoài vùng đất cấm kỵ."

"Con nhìn thấy trong mắt cậu ta có hai con ngươi. Đây là tồn tại trong thần

thoại ở Thế Giới Bên Ngoài." Khánh Trần nói: "Song đồng tử có chỗ lợi nào không?"

Tương truyền, ở Thế Giới Bên Ngoài có hai người nổi tiếng sở hữu song đồng tử là Thuấn và Hạng Vũ.

Lý Thúc Đồng giải thích: "Đinh Đông có thể nhìn thấu lòng người. Có lẽ vì lý do này, nó mới không chịu ra khỏi vùng đất cấm kỵ, gặp gỡ những người khác. Mà nó thích sống cùng động vật hơn. Những lão già kia, muốn nó đưa vật cấm kỵ cho con, sợ rằng muốn dựa vào song đồng tử quan sát con. Khi bọn họ phát hiện Đing Đông thích con, mới yên tâm đưa vật cấm kỵ."

"Thì ra là vậy." Khánh Trần nhớ tới người khổng lồ thật thà kia, lại nhìn vào vật cấm kỵ trong tay mình: "Sư phụ, ACE-019 này điều kiện nhận chủ là gì?"

Lý Thúc Đồng không nói gì. Lão nhặt lấy một chiếc lá, cứa một vết nhỏ trên cổ tay Khánh Trần.

Máu từ vết đứt chảy ra.

Khánh Trần yên lặng nhìn, bỗng nhiên phát hiện cuộn tơ trong suốt kia có một đầu di chuyển lên, giống hệt như một con rắn nhỏ.

Một giây sau, đầu vật cấm kỵ ACE-019 chui vào miệng vết cắt. Vốn dĩ cuộn tơ trong suốt bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, dần chuyển sang màu đỏ của máu.

Khi toàn bộ cuộn tơ biến thành màu đỏ, ACE-019 thoả mãn di chuyển khỏi vết cắt, nhẹ nhàng cuốn ở cổ tay Khánh Trần, giống hệt một vòng tay bảo vệ.

Có điều, Khánh Trần nhìn vết cắt trên cổ tay thần kỳ khép lại.

Lý Thúc Đồng cẩn thận dặn dò Khánh Trần: "Từ hôm nay trở đi, giữa thời

điểm trăng lưỡi liềm xuất hiện trong tháng, con nhất định phải giết năm người, hiến tế hồn những người này cho nó. Nếu như tháng nào con không làm được, cũng đừng mơ sử dụng nó. Còn nếu muốn sử dụng lại, trong khoảng giữa hai lần trăng lưỡi liềm phải giết chết 10 người.

Trăng lưỡi liềm bình thường xuất hiện vào khoảng mùng 3 đến mùng 7, và ngày 22 đến 25. Nên giữa hai thời điểm đó rơi vào ngày 7 đến ngày 22. Điều này có nghĩa, Khánh Trần muốn sử dụng vật cấm kỵ điều khiển rối này, trong một tháng phải giết đủ 5 người.

Khánh Trần ngây người ra: "Sư phụ, tại sao điều kiện của những vật cấm kỵ lại hung ác như vậy?"

Lý Thúc Đồng thở dài: "Người siêu phàm chết biến thành vật cấm kỵ ACE-019, từng là người khiến người ta chán ghét. Sau này, có người đạt được vật cấm kỵ Điều Khiển Rối này lại tiếp tục làm toàn điều ác. Cuối cùng, một tiền bối Kỵ Sĩ đạt được, đưa vào trong vùng đất cấm kỵ 002."

"Sao vị tiền bối kia lại đưa cho con?" Khánh Trần khó hiểu: "Mặc dù con rất muốn sở hữu một vật cấm kỵ, nhưng các ngài ấy không sợ con đánh mất chính mình sao?"

Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Khả năng bọn họ để Đinh Đông tới là thử con. Nhưng một khi họ đã trao cho con ACE-019 có nghĩa tuyệt đối tin tưởng con. Quy tắc của vật cấm kỵ thế nào, dùng ra sao phải do con quyết định."

Khánh Trần có chuyện chưa hiểu: "Vậy ACE-109 Điều khiển rối này sử dụng thế nào."

"Khi con hoàn thành điều kiện lần thứ nhất, có thể đem sợi tơ trong suốt ACE-019 quấn ở cổ tay mình, còn một đoạn khác quấn ở cổ tay người khác. Chỉ cần người đó cấp bậc không cao hơn con, sẽ tiếp nhận theo khuôn khổ, người đó biến thành con rối cho con điều khiển. Mặc dù con không cách nào khống chế suy nghĩ đối phương, nhưng trên phương diện thân thể nhất định phải làm việc theo ý của con, muốn người đó làm gì cũng được." Lý Thúc Đồng nói.

Lý Thúc Đống nói tiếp: "Đương nhiên, còn một điều kiện nữa chính là con phải biết tên người mà con định khống chế."

Khánh Trần gật đầu: "Con biết rồi."

Lúc này, Lý Thúc Đồng xúc động nói: "Lần này quá trình bước qua cánh cửa sinh tử của con, ta vô cùng hài lòng. Nhưng ta chỉ có thể dẫn con đi đến đây, quãng đường phía trước phải do chính mình bước tiếp."

Khánh Trần hỏi: "Người khắc lên bốn chữ 'mãi mãi thanh xuân' là ai?"

"Là người sáng lập ra Kỵ Sĩ, tên là Nhậm Hoà." Lý Thúc Đồng giải thích: "Con có lẽ cũng nhìn thấy cái tên được khắc lên ở vị trí cao nhất, Nhậm Tiểu Túc, cũng chính là con của ngài ấy."

Khánh Trần gật đầu. Trên cả vách núi dựng đứng, chỉ có một mình vị trí khắc tên Nhậm Tiểu Túc có một dòng chữ khác 'Cuộc sống như ngọn nến, từ khi bắt đầu thắp lên cho đến khi kết thúc luôn toả sáng' . Cũng chính là câu nói ảnh hưởng đến mình nhiều nhất.

Có lẽ không nhìn thấy dòng chữ ấy, mình không dám nhảy lên.

Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn Khánh Trần: "Con tính toán gì tiếp theo? Giết Khánh Hoài?"

"Vâng, con muốn thoả mãn điều kiện thứ nhất của Điều Khiển Rối. Nhất định phải hoàn thành trước khi trở về. Nếu không khi trở về Thế Giới Bên Ngoài, chưa có người nào mà con muốn giết cả." Khánh Trần nói.

Lý Thúc Đồng nhìn đệ tử của mình, tò mò hỏi: "Có nắm chắc không? Bây giờ bọn chúng sẽ không để con lợi dụng quy tắc, con cũng không còn mìn để mà lợi dụng nữa rồi."

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Con cho rằng ngược lại, bước tiếp theo khả năng đơn giản hơn giết Tào Nguy rất nhiều."

"Ồ?" Lý Thúc Đồng thích thú nhìn tên đệ tử mình: "Vì sao?"

Khánh Trần giải thích: "Lúc con bắt đầu truy sát Tào Nguy, dù cho anh ta bị trọng thương, hay lúc cuối cùng khi sắp kiệt sức, nhưng thời điểm con và anh ta bắt đầu chiến đấu, anh ta vẫn vô cùng dũng mãnh. Còn những người còn lại, chỉ là những con sói bị con doạ cho sợ mất mật mà thôi."

Khánh Trần nói xong, bèn nằm ngửa trên mặt đất. Đã rất lâu hắn chưa được ngủ rồi.

Trước đó là Tào Nguy truy sát hắn. Sau đó hắn truy sát Tào Nguy, vì muốn anh ta không có thời gian nghỉ ngơi, bản thân mình cũng không được nghỉ ngơi.

Hiện tại, người khó nhất đã giải quyết xong. Với lại, sư phụ đang ở bên cạnh, đương nhiên Khánh Trần phải bổ sung năng lượng tinh thần.

Lý Thúc Đồng hỏi: "Con dự định ngủ một giấc dài sao? Không sợ điều kiện của Điều Khiển Rối chưa hoàn thành kịp sao?"

Khánh Trần suy nghĩ: "Thầy từng dạy con, đi săn phải có lòng kiên nhẫn. Dù tinh thần con đầy đủ nhất, nhưng chẳng mấy chốc nữa trời đã sáng. Ban ngày không dễ dàng săn một đám người như vậy, chẳng thà nghỉ ngơi chờ đợi đêm tối."

Lý Thúc Đồng hỏi tiếp: "Thế con không sợ Khánh Hoài trong khoảng thời gian này chạy ra ngoài vùng đất cấm kỵ sao?"

"Chắc chắn là không." Khánh Trần lắc đầu: "Bởi vị các vị tiền bối biết con muốn giết tên đó, nhất định không để anh ta đi."

Lý Thúc Đồng bất đắc dĩ nói: "Ta nói cấm có sai, ông bà chiều con cháu sinh hư."

Khánh Trần cười cười nhắm mắt lại, bầu trời làm chăn, ngủ trên mặt đất.

Lý Thúc Đồng ngồi xếp bằng bên cạnh hắn. Vẻ mặt lão trở nên hiền hoà. Lão nhìn đứa đệ tử đang ngủ say kia, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 160: Điểm đáng ngờ

6 giờ tối, ngày trở về đếm ngược.

Trong rừng cây tối tăm, hai mươi lăm người lặng lẽ hành quân không một tiếng động về phía bắc.

Khánh Hoài đi giữa đội hình, vẻ mặt nghiêm túc, vừa đi vừa quát sát bốn phía.

Ngày đầu tiên vào đây, một đội quân dã chiến hơn 100 người, bây giờ chỉ còn lại tổ 7, thêm cả Khánh Hoài vào nữa mới đủ 25 người.

Tào Nguy đã biến mất hơn 20 tiếng đồng hồ. Khánh Hoài biết, người này còn chưa trở về tập trung, khả năng gặp phải điều chẳng lành.

Trong đội ngũ, có duy nhất một cao thủ cấp C và đã chết. Dù cho Tào Nguy có giết được thiếu niên kia hay không, bọn họ cũng không thể ở lại.

Còn chuyện nhiệm vụ. . . khi ra ngoài, gặp phòng lớn, phòng 2 đưa thêm lợi ích rồi tiếp tục tính sau.

Nhưng giờ phút này, Khánh Hoài luôn có cảm giác phía sau đội ngũ, có mùi vị của sự nguy hiểm.

Loại cảm giác này không cách nào giải thích được.

Phía trong rừng cây không phát hiện ra một âm thanh khác lạ nào, nhưng anh ta luôn cảm thấy có một đôi mắt ác quỷ nào đó đang nhìn mình chằm chằm.

Khánh Hoài đưa mắt ra hiệu cho tổ trưởng tổ 7. Người này lập tức hiểu được. Gã đi điều hai người, thừa dịp đoàn người đi qua bụi cây, dừng lại nấp ở đó.

Hai tên binh sĩ, một tay cầm lựu đạn cảm ứng, một tay cầm dao, lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Sức mạnh lựu đạn rất lớn, có thể giết người, cũng có thể phá hoại quy tắc.

Có điều, Khánh Hoài chưa từng nói qua với đám binh sĩ điều này, chính là muốn bọn họ không cần sợ hãi, dùng hết sức giết kẻ địch.

Binh sĩ có phạm vào quy tắc hay không, không quan trọng. Chỉ cần anh ta không phạm phải quy tắc là được.

Những người còn lại, tiếp tục cẩn thận hành quân tiến về phía trước.

Khánh Hoài và tổ trưởng tổ 7 lùi lại phía sau đội hình, để dễ dàng theo dõi động tĩnh phía sau.

Thế nhưng bọn họ chờ đợi 10 phút, cũng không nghe thấy hai binh sĩ còn đang mai phục truyền lại lời cảnh báo nào.

"Gọi bọn họ trở về." Khánh Hoài nhíu mày nói: "Có lẽ do tôi quá lo lắng."

Một lúc sau, có người trở lại báo cáo: "Đội trưởng, hai người kia đã biến mất."

"Biến mất?" Khánh Hoài ngẩn người ra: "Dấu vết tại hiện trường?"

"Không có vết máu,

Không có dấu hiệu chiến đấu." Binh sĩ trả lời.

Tổ trưởng tổ 7 nhỏ giọng nói: "Đội trưởng, tôi nghi ngờ bọn chúng đào ngũ."

Đào ngũ?

Khánh Hoài lạnh lùng nhìn đám người một lượt. Tất cả mọi người khi bị ánh mắt ấy nhìn tới, đều sợ hãi cúi đầu xuống.

Tất cả mọi người đều biết, mục tiêu của kẻ giết người là Khánh Hoài. Hiện tại, ngay cả Tào Nguy cũng chết, mọi người không muốn thành kẻ chôn cùng.

Có lẽ trong lòng đám binh lính này cũng có suy nghĩ ấy. Nhưng không phải ai cũng dám nói, dám làm.

Chỉ có điều, Khánh Hoài còn chưa xác định được, hai người kia đào ngũ, hãy là bị người nào đó làm cho biến mất?

Nếu như làm biến mất, ai có thể không một tiếng động giết người, hơn nữa không hề có dấu vết chiến đấu?

"Tiếp tục đi." Khánh Hoài bình tĩnh nói: "Các người đều có vợ con, cha mẹ ở nhà, muốn làm việc gì cũng nên nghĩ cho kỹ. Nếu tôi chết ở đây, các người trở về Liên Bang, Khánh thị sẽ làm gì với các người? Tốt nhất, ngoan ngoãn mà đi tiếp."

Bọn họ tiếp tục hành quân về phía bắc. Binh sĩ đi đầu bỗng nhiên ngồi xuống, giơ tay phải lên, ra hiệu người phía sau dừng lại.

Trong nháy mắt, các binh sĩ khác đã nấp sau một cái cây chuẩn bị chiến đấu.

Rất nhanh, có tiếng người truyền tới: "Có phải chúng ta đi lạc rồi hay không? Làm sao con đường này giống hệt còn đường hôm qua chúng ta vừa đi. Vương Bính Tuất, có phải ông dẫn chúng ta đi lạc rồi hay không?"

Giọng một bé gái không kiên nhẫn được nữa nói: "Nếu cậu biết đường ra hãy đến dẫn đường, còn không đừng nói lung tung. Nếu chẳng may phạm

phải quy tắc, chết cũng không biết chết như thế nào đâu. Còn nữa, sau này nói chuyện với Vương Bính Tuất, phải lễ phép. Hiểu không?"

Khánh Hoài đang nấp trong rừng cây bèn nhíu mày, chuyện gì xảy ra vậy?

Anh ta còn tưởng rằng là người phòng lớn, phòng 2 sai người tới giết mình, xem ra không phải.

Với lại, cái tên Vương Bính Tuất này sao quen thế nhỉ?

Đây không phải là cao thủ cấp B bảo vệ đội săn thú đó sao?

Hai năm trước, Vương Bính Tuất là quân nhân Liên Bang. Sau này bị thương ở đùi phải ra khỏi quân đội và được Lý thị mời tới.

"Là đội săn thú." Khánh Hoài nói: "Cất dao đi, tiến lên giống bình thường. Tất cả mọi người không được phép tiết lộ quá trình làm nhiệm vụ lần này."

Khánh Hoài nói xong lập tức dẫn đầu đội quân.

Khi hai bên gặp nhau, anh ta nhìn thấy Lý Y Nặc đang dẫn đầu đội săn thú.

Lúc này đội săn thú, ai nấy đều dính đầy bùn đất.

Khánh Hoài trong đám con cháu tập đoàn rất nổi tiếng. Có rất nhiều con cháu tập đoàn đã nhận ra anh ta: "Là Khánh Hoài, chúng ta gặp được Khánh Hoài. Được cứu rồi."

Khánh Hoài dừng lại hai giây rồi hỏi: "Các người sao lại ở đây?"

Một người mồm mép lanh lợi nói: "Bọn tôi bị đám người hoang dã truy sát. Thật vất vả mới trốn vào trong này được, gặp được các người thật sự tốt biết bao. Chúng ta được cứu rồi."

Còn có đám con cháu Khánh thị đi tới: "Anh Khánh Hoài, cứu bọn em."

Trong suy nghĩ của mọi người, Khánh Hoài là một trẻ tuổi trong đám thành viên dòng chính có năng lực cực mạnh. Nếu so sánh cùng với đám con cháu ăn chơi trước mắt có thể nói là một trời một vực.

Ít ra, đội quân đi cùng Khánh Hoài không hề có một vết thương nào, quần áo chỉnh tề.

Mà nhìn sang đội săn thú có sự khác biết rất lớn, quần áo rách nát, mặt cũng bị thương. Còn có người mặt mày nhăn nhó đứng ngồi không yên, có lẽ đã nhịn tiểu khá lâu rồi.

Trong vùng đất cấm kỵ, một đám con cháu ăn chơi nhìn thấy quân đội chính quy, điều đầu tiên nghĩ đến là mình được cứu rồi.

Nhưng bọn họ sao biết được, đội quân chính quy trước mặt này thật ra gặp phải tình cảnh nguy hiểm hơn rất nhiều.

Giờ này, Khánh Hoài bỗng nhiên nghĩ ra một kế hoạch: Anh ta muốn đi cùng đám người này để thoát ra khỏi vùng đất cấm kỵ.

Nhiều người đồng hành cùng nhau sẽ càng an toàn hơn. Nếu thật sự có người truy sát, trong đội săn thú còn có một cao thủ cấp B là Vương Bính Tuất, và có thêm một đám con cháu ăn chơi cản lại.

Như vậy, tỉ lệ sống của anh ta sẽ cao hơn.

Khánh Hoài suy nghĩ, rồi ra lệnh cho tổ trưởng tổ 7: "Lấy hết túi zippo là phát cho mọi người. Anh chỉ huy bọn họ hai người dùng chung một cái, sau đó đào 7 cái hố chia ra chôn xuống."

"Rõ." Tổ trưởng tổ 7 dẫn người đi phát túi zippo cho mọi người. Món đồ này bọn họ còn thừa rất nhiều.

Dù sao, kế hoạch bọn họ là phải ở lại tầm 15 ngày, nhưng không ngờ mới ở được 3 ngày đã bị ép cho phải đi ra.

Một đám con cháu ăn chơi nhìn thấy túi zippo, ai đấy đều vui mừng hớn hở: "Anh Khánh Hoài, chỉ có anh chuẩn bị đầy đủ."

Hiện tại, mọi người đã biết được Khánh Hoài nắm giữ rất nhiều quy tắc ở vùng đất cấm kỵ 002 này, nên có phần yên tâm hơn.

Mà khi đôi bên mới vừa gặp nhau, đối phương lập tức lấy ra đồ vật quan trọng như vậy, chứng tỏ có thể tin cậy được người này.

Chỉ có tổ trưởng tổ 7 biết được: Đội trưởng Khánh Hoài muốn lấy tín nhiệm là thật, nhưng kiểu đào hố chôn thế này cũng không phải đơn giản như vậy.

Trước đó, túi bọn họ chôn đã bị người ta đào lên, Khánh Hoài thừa biết món đồ vật ấy chôn xuống ở đây rất có thể là mạng người.

Cho nên, Khánh Hoài muốn làm vậy. Nếu chẳng may có người truy sát, phát hiện có hố chôn ở đây, sẽ tưởng rằng đây là của đội quân dã chiến. Sau đó mất thời gian đào lên, khi đó mình thoải mái chạy trốn.

Tổ trưởng tổ 7 vô cùng xúc động, thì ra đám con cháu ưu tú của tập đoàn, suy nghĩ thật sự ác độc.

Đám binh lính tổ 7 lấp xong hố, bèn nhìn nhau thở dài.

Những người này không nói thẳng chuyện này ra.

Bởi vì có người hỗ trợ cản lại phía sau, tốt hơn là chết. Bọn chúng và Khánh Hoài đang ngồi trên một con thuyền, tất nhiên phải giúp cấp trên của mình giữ bí mật.

Lúc nay, Khánh Hoài nhìn Lý Y Nặc nói: "Lần này cô là người dẫn đầu đội săn thú sao?"

"Ừ." Lý Y Nặc gật đầu.

"Tôi thấy bọn cô cũng không có chuẩn bị gì, làm sao cả đám lao vào vùng đất cấm kỵ vậy?" Khánh Hoài không hiểu hỏi.

"Bọn tôi bị ép phải đi vào. Ngay từ đầu không dự định vào đây, nếu không nhất định sẽ xin hồ sơ tuyệt mật liên quan đến vùng đất cấm kỵ. Hoả Đường bỗng nhiên xuất hiện tại vùng hoang dã, bọn chúng đuổi bọn tôi vào trong vùng đất cấm kỵ. Haizz, gia tộc Thần Đại còn bị bọn chúng đánh tan nát một đội xe." Lý Y Nặc giải thích.

Lông mày Khánh Hoài nhíu lại. Tình báo phòng 4 có điều tra được, phòng lớn từng qua lại với Hoả Đường. Có lẽ nhóm này đi ra có ý định giết mình.

Anh ta do dự chút rồi hỏi: "Hiện tại đám người Hoả Đường ở đâu?"

Có thể tiêu diệt đột xe gia tộc Thần Đại, còn ép cao thủ cấp B là Vương Bính Tuất phải trốn vào trong vùng đất cấm kỵ. Điều này chứng minh trong đội quân Hoả Đường phải có cao thủ cấp A.

Nếu hiện tại, mình đi dọc theo hướng bắc, chẳng khác nào chui đầu vào lưới. Thà chiến đấu với một thiếu niên bình thường còn hơn gặp phải cao thủ cấp A.

Khánh Hoài mắng thầm trong lòng, anh ta không ngờ được vì muốn giết mình, phòng lớn lại bỏ ra số vốn lớn như vậy.

Muốn một trưởng lão Hoả Đường bước ra khỏi khu vực núi tuyết, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Lý Y Nặc nói tiếp: "Từ đầu, Hoả Đường vốn dĩ đuổi theo bọn tôi. Nhưng về sau không biết biến mất ở nơi nào."

"Không phải do các người trốn thoát khỏi truy đuổi sao?" Khánh Hoài nghi ngờ.

"Ừ." Lý Y Nặc nhìn anh ta trả lời: "Bọn chúng có cao thủ cấp A ở đấy, sao mà trốn dễ như vậy được."

Khánh Hoài thở dài. Anh ta biết Hoả Đường đi đâu, đối phương chắc chắn biết mục tiêu nhiệm vụ của mình là gì, cho nên đi thẳng vào vùng trung tâm vùng đất cấm kỵ. Ý đồ đứng đấy ôm cây đợi thỏ.

Nhưng bọn họ sao tính được mình đã phải rút lui.

Có điều, Khánh Hoài không nói ra điều này, mà nói với Lý Y Nặc: "Không sao rồi, nếu các người đã gặp được tôi. Tôi nhất định dẫn các người an toàn rời khỏi. Thế này đi, cô chuyển quyền chỉ huy đội săn thú cho tôi."

Cuối cùng, Khánh Hoài cũng lộ ra ý đồ của mình.

Có quyền chỉ huy đội săn thú, Khánh Hoài lập tức sai bảo được Vương Bính Tuất.

Nhưng hiện tại, trong lòng Lý Y Nặc cũng này sinh sự nghi ngờ: "Nghe nói, anh tới đây để làm nhiệm vụ tranh đoạt cái bóng? Sao nhanh như vậy đã hoàn thành xong rồi?"

Khánh Hoài bình tĩnh trả lời: "Với thực lực của tôi, muốn hoàn thành nhiệm vụ này quá đơn giản."

"Tôi nghe nói, ông dẫn theo cả một đại đội tới đây cơ mà? Vì sao chỉ còn chừng ấy người?" Lý Y Nặc hỏi tiếp.

Khánh Hoài trả lời: "Tiến vào vùng trung tâm khu vực cấm địa, có thương vong không phải là điều bình thường sao?"

Có thương vong tất nhiên là bình thường.

Nhưng Lý Y Nặc vẫn có cảm giác không đúng.

Một đại đội quân dã chiến tiến vào, ngay cả vị cấp phó nổi tiếng như Tào Nguy cũng không thấy. Mà đội quân còn lại bao gồm cả Khánh Hoài, quần áo vô cùng chỉnh tề.

Đây chính là điểm đáng nghi nhất.

Nhưng Lý Y Nặc nghĩ mãi không ra chuyện gì, có lẽ khả năng tưởng tượng của mình còn chưa đủ.

Cô suy nghĩ rồi nói: "Đội săn thú là tập hợp một đám con cháu ăn chơi, cậu muốn chỉ huy bọn chúng làm gì? Mà cậu đã hoàn thành nhiệm vụ, trong quá trình chắc chắn vô cùng mệt mỏi, nên tôi vẫn giữ quyền chỉ huy đội săn thú là tốt nhất. Tôi sẽ dùng hết sức phối hợp với cậu. Trước đó tôi đã bắn tín hiệu cầu cứu quân đội Liên Bang ở gần đây rồi, rất nhanh họ sẽ đuổi tới đây."

Khánh Hoài nhìn chằm chằm Lý Y Nặc. Anh ta không cách nào xác định đối phương đã nhận ra điều gì.

Có điều cô ta mang đến một tin tức vô cùng vùng tốt, viện quân sắp tới.

Ngay từ đầu, anh ta đã có ước định với quân đội Liên Bang là 15 ngày sau mời họ tới hỗ trợ. Nhưng hiện tại, quân đội sẽ đến sớm hơn dự kiến.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 161: Binh lính mất tích

Ngay từ đầu, Lý Y Nặc dự định bàn bạc với Khánh Hoài, làm sao giết chết đám người gia tộc Thần Đại.

Nhưng đột nhiên cô phát hiện ra điểm đáng ngờ, khiến cô phải suy nghĩ lại.

Với lại, từ khi cô gặp được Lý Thúc Đồng trên vùng hoang dã, việc phá hư chuyện thông gia của gia tộc Thần Đại đã không còn quan trọng nữa rồi.

Hiện tại, suy nghĩ của Lý Y Nặc chỉ xoay quanh hai người Lý Thúc Đồng và Khánh Trần.

Khánh Trần từng dự đoán, Lý Y Nặc nhận được ám chỉ nào đó của Lý Thúc Đồng mới tới vùng hoang dã. Nhưng sự thật không phải như vậy.

Hiện tại, Lý Y Nặc vẫn có cảm giác được yêu quá hoá sợ. Cô biết chú Bảy kia của mình là người tỉ mỉ. Ngài ấy dẫn thiếu niên kia gặp mình, thật ra để hai người biết mặt nhau và sau này thiếu niên có việc gì nhờ có thể đến tìm mình.

Với Lý Y Nặc mà nói, ở tầm cao của Lý Thúc Đồng mà vẫn tín nhiệm mình, đó là chuyện vinh dự đến nhường nào.

Cô đoán rằng, hiện tại thiếu niên ấy phải chăng đã vượt qua cánh cửa sinh tử thứ nhất. Cô tưởng tượng, nếu mình và thiếu niên kia thân thiết hơn chút nữa, rồi cậu ta giúp mình hỏi Lý Thúc Đồng, có thể để cô ấy thử một lần bước lên con đường Kỵ Sĩ kia. . .

Như vậy cùng không bằng Lý Thúc Đồng thay mặt sư phụ nhận Vương

Tiểu Cửu làm đồ đệ. Phải chăng Khánh Trần có thể thay mặt sư phụ. . .

Đối với Lý Y Nặc, so sánh với chuyện này, việc gia tộc Thần Đại tính là cái gì?

Lúc này, gia tộc Thần Đại còn hai người trong đội săn thú. Sau khi hai người giải quyết xong vấn đề sinh lý, hai mắt Thần Đại Chức sáng lên nhìn Khánh Hoài.

"Cha, đây là Khánh Hoài mà người nói sao?" Thần Đại Chức nhìn khuôn mặt đẹp như tạc của Khánh Hoài, lại nhìn thấy phong độ của anh ta lúc này.

Đám thiếu gia ăn chơi phải nhịn tiểu cẩn thận từng chút một trong này. Người đó tại vùng đất cấm kỵ như đi chơi, xung quanh người còn có hơn 20 thuộc hạ theo cùng. . .

Có thể nói, Khánh Hoài đưa túi zippo vô cùng kịp thời.

Hai ngày trước, đội săn thú phải giải quyết vào trong thùng dầu. Nhưng do quá nhiều người sử dụng, nên ngày hôm qua đã đầy nước tiểu.

Sau đó, Lý Y Nặc ra lệnh, mọi người không được uống nước. Khiến đoàn người ai cũng mệt mỏi.

Giờ phút này, đương nhiên Thần Đại Chức cảm thấy Khánh Hoài là người tốt nhất.

Trong rừng cây đã có tiếng hò hét. Bởi vì mọi người được ở cùng chỗ với Khánh Hoài, nên đám con cháu tập đoàn giải toả được tâm lý căng cứng mấy ngày nay.

Mọi người chia sẻ niềm vui sống sót sau tai nạn.

Giống như được sống lại lần nữa.

Nhưng vào lúc này, cao thủ mạnh nhất trong đám người là Vương Bính

Tuất ngạc nhiên nói: "A, tại sao những binh lính đang đào hố lại không phát ra âm thanh nào nữa vậy? Ai trong đó trả lời xem nào."

Thế nhưng, những binh lính được cử đi chôn túi, không một ai trả lời.

Đám người bỗng chốc nâng cao đề phòng.

Lý Y Nặc nhẹ nhàng bước vào bên trong, Vương Bính Tuất theo sát phía sau cô.

Hai người tới miệng hố bỗng ngẩn người ra. Hố đã đào xong, còn người không thấy đâu.

"Tiểu thư Y Nặc, có mùi máu." Vương Bính Tuất tỉnh táo nói.

Lý Ý Nặc gật đầu: "Chỉ sợ họ đã chết."

Âm thanh nói chuyện của hai người truyền đến,

Đội săn thú nghe được lập tức trở nên sợ hãi. Bọn họ khẩn trương trốn ở cùng một chỗ, đám người tạo thành một vòng tròn, cẩn thận quan sát xung quanh vùng đất cấm kỵ đang dần tối đi.

Trong rừng cây, Lý Y Nặc không tỏ ra sợ hãi chút nào. Cô quan sát từng chỗ một dưới đất, bỗng nhiên phát hiện một vết máu kỳ lạ.

Vết máu kia kéo dài đến tận khu vực tối tăm trong rừng cây.

Lý Y Nặc nhìn một cái hố vừa mới đào lên trước mắt mình: "Kỳ lạ, hai người bị giết cùng lúc. Chúng ta ở cách đó vài chục mét mà không biết được điều gì. Có phải hai người này đã phạm phải một quy tắc nào đó của vùng đất cấm kỵ không?"

Khánh Hoài cũng đi tới, anh ta nói với Vương Bính Tuất: "Vùng đất cấm kỵ thật sự nguy hiểm. Dã thú mạnh mẽ và thực vật ở khắp mọi nơi. Có thể mời Vương tiên sinh ra tay, lần theo vết máu vừa rồi xem hai binh lính kia

thế nào rồi không?"

Vương Bính Tuất suy nghĩ chút rồi nói: "Có thể, có thể. Chỉ là. . ."

Lão còn chưa nói xong, Lý Y Nặc ngồi trước cái hố bỗng nhiên bóp nát một chiếc lá.

Cô vỗ vỗ tay đứng dậy, cầm lấy cổ tay vị cao thủ cấp B bên cạnh, sau đó cô nói với Khánh Hoài: "Bên trong khu vực cấm kỵ quá nguy hiểm. Hai tên binh lính mà thôi, không cần nhắc đến. Vương Bính Tuất vẫn nên ở cùng với mọi người, vì ở đây có nhiều người cần ông ấy bảo vệ hơn."

Lý Y Nặc nói xong bèn quay lại nói với Nam Canh Thần trong đám người: "Bảo bối, từ phút này trở đi cậu ở sát bên cạnh Vương Bính Tuất. Ông ấy sẽ bảo vệ cậu."

Nam Canh Thần thở dài, những vẫn trả lời: "Ừ, được rồi."

Vương Bính Tuất nghe hiểu lời nói của Lý Y Nặc. Ông ta lén nhìn Khánh Hoài, lão biết tiểu thư nhà mình đã không còn tin tưởng người tên là Khánh Hoài này nữa rồi.

Cuối cùng, vị trung niên này không tiến vào trong khu vực kia để điều tra nữa, mà ở lại bảo vệ bốn người.

Bao gồm Lý Y Nặc, Nam Canh Thần, Tiêu Công, còn có một người định dùng mỹ nam kế, là lữ khách thời gian có tên Chu Huyên.

Khánh Hoài nhìn thấy việc này, lông mày bỗng nhiên nhíu lại. Anh ta quát lớn: "Tổ trưởng tổ 7, tập hợp mọi người, kiểm tra nhân số."

Thế nhưng khi mọi người tập hợp lại, vốn dĩ có 22 người, nay chỉ còn 18 người.

Tất cả mọi người lo lắng trong lòng. Thì ra không phải mất tích 2 người, mà tận 4 người.

Lý Y Nặc, Khánh Hoài, Vương Bính Tuất lại đi kiểm tra một chỗ đào hố chôn khác. Cũng phát hiện ra giống trường hợp vừa rồi.

Miệng hố có xuất hiện vết máu, còn người đào hố không thấy đâu nữa.

Trong lòng Khánh Hoài xuất hiện một luồng khí lạnh. Trước đó, hai người dự đoán là đào ngũ, xem ra không phải như vậy. . .

Tên thiếu niên muốn giết mình đã đuổi tới.

Đối phương giết hơn 100 cấp dưới của mình, giết Tào Nguy. Hiện tại, hắn vẫn tiếp tục truy sát mình.

Thời điểm vừa rồi, thừa dịp đám con cháu ăn chơi hò hét vui vẻ, không một tiếng động giết 4 người ngay sát bọn họ.

Điều này nằm trong sự tính toán của đối phương. Hiệu suất thành công cao đến đáng sợ.

Vùng đất cấm kỵ này chẳng phải có quy tắc không được giết người sao?

Hay những binh lính kia còn chưa chết?

Có điều, đối phương chỉ là một người bình thường, tại sao có thể giết được bính lính của quân đội Liên Bang?

Các loại manh mối, khiến Khánh Hoài nghĩ tới một điều. Trong vùng đất cấm kỵ 002 này, thật sự có một nơi tăng lên thực lực.

Trong giây lát, mọi người không một ai dám nói chuyện.

Lý Y Nặc bình tĩnh liếc nhìn đám người. Hiện tại chắc chỉ mình cô biết chuyện gì đang diễn ra.

Cô vừa mới bóp nát chiếc lá rụng ở gần miệng hố kia, chính là Thu Diệp

Đao găm trên mặt đất.

Thiếu niên kia cố ý để mình nhìn thấy Thu Diệp Đao. Điều này chứng minh, hắn trực tiếp thừa nhận thân phận, ám chỉ nhờ mình phối hợp, nội ứng ngoại hợp, giết chết Khánh Hoài.

Hiện tại, cô cũng hiểu tại sao quân đội đi cùng Khánh Hoài lại giảm quân số nhiều như vậy.

Người này căn bản chưa hề hoàn thành nhiệm vụ, mà bị người ta ép từ bỏ nhiệm vụ.

Lý Y Nặc xúc động trong lòng: 'Trước đó còn nghĩ, dáng vẻ tên này thong dong nhàn nhã, không phải trải qua đánh giết. Thì ra đám thuộc hạ của Khánh Hoài bị thiếu niên kia giết gần hết.'

Có điều, cô vẫn chưa hiểu được. Hiện tại, thiếu niên kia muốn làm cái gì?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 162: Phối hợp

Lý Y Nặc đánh mắt ra hiệu cho Vương Bính Tuất, sau đó 4 người cùng nhau trở lại trong đám người.

Nếu xét về khoảng cách mối quan hệ, tất nhiên Lý Y Nặc sẽ chọn đứng cạnh Lý Thúc Đồng và Khánh Trần rồi.

Dù cho mình không đạt được truyền thừa Kỵ Sĩ, Lý Thúc Đồng cũng là chú Bảy có quan hệ máu mủ với cô.

Thậm chí đa số người không biết được, chủ Lý thị thích Lý Y Nặc, một phần là do khi còn bé Lý Thúc Đồng rất thích tính cách Lý Y Nặc.

Cho nên dù vô tình hay cố ý, cô cũng lựa chọn đứng gần tổ đội binh sĩ dã chiến. Làm nội ứng phải có trách nhiệm của một nội ứng, nếu như thiếu niên kia cần, ngay lập tức cô sẽ ra tay diệt trừ đám binh lính kia.

Đây là tính chuyên nghiệp của người làm nội gián, sớm chiếm được vị trí tốt nhất.

Có điều, sau khi 4 tên lính kia biến mất, bên trong rừng cây không có thêm động tĩnh gì. Không có người đứng trong đó nhìm trộm, cũng không một ai áp sát, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Khánh Hoài lo lắng, anh ta nhìn Lý Y Nặc: "Vùng đất cấm kỵ quá nguy hiểm, mọi người cùng nhau đi về hướng bắc thôi. Bọn tôi đã đánh dấu ký hiệu ở trên bản đồ, tiếp tục đi về phía bắc 5 giờ đồng hồ nữa, là có thể ra khỏi vùng cấm kỵ này."

Mọi người nghe xong lập tức chọn tin tưởng anh ta. Ai nghe thấy chỉ còn 5

giờ nữa có thể thoải khỏi nguy hiểm, đều tỏ ra vui mừng hớn hở: "Vậy nhanh lên đường thôi, còn chờ gì nữa?"

Nhưng lúc này Lý Y Nặc lên tiếng phản đối: "Tôi không đồng ý."

Khánh Hoài nhíu mày nhìn cô: "Vì sao?"

Lý Y Nặc nhìn một lượt đám con ông cháu cha: "Các người tưởng rằng vùng đất cấm kỵ đi dễ vậy sao? Mọi người quên rồi sao? Hôm qua rõ ràng chúng ta đi về hướng đông, mà buổi tối lại thành đi hướng tây."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bởi vì cô ấy nói đúng sự thật.

Lý Y Nặc tiếp tục nói: "Vùng đất cấm kỵ này có điểm kỳ lạ, đi trong đêm rất dễ lạc đường. Hiện tại trời đã rối, nhất định không được tuỳ ý đi lại."

Khánh Hoài lạnh lùng nói: "Chúng ta chỉ cách cửa ra phía bắc 5 giờ hành trình."

Lý Y Nặc phản đối: "Càng như vậy chúng ta càng phải cẩn thận. Màn xiếc đi trên dây nguy hiểm nhất là ba bước cuối cùng. Bây giờ xung quanh chúng ta có nguy hiểm luôn rình rập. Mọi người ở tại nơi này đốt đống lửa nghỉ ngơi lấy sức, chứ không phải lên đường suốt đêm."

"Với lại." Mặt Lý Y Nặc lạnh tanh nói: "Tôi cũng không tin tưởng cậu."

"Không tin tôi?" Khánh Hoài ngạc nhiên: "Tại sao không tin tôi?"

"Chính cậu là người rõ ràng nhất."

Lý Y Nặc lạnh lùng nói: "Tôi đoán chắc cậu chưa hoàn thành nhiệm vụ, mà gặp phải tình huống nguy hiểm, bị ép phải rời khỏi đây. Tôi biết cậu đến vùng đất cấm kỵ này để tìm kiếm vật cấm kỵ ACE-003 'Con Rắn Lừa Đảo'. Nếu như cậu muốn chứng minh, hãy lấy vật cấm kỵ ấy ra đây."

Lần này, Khánh Hoài không lên tiếng.

Bởi vì Lý Y Nặc đã đoán đúng sự thật.

Trong cuộc tranh đoạt cái bóng này, tất cả người tham gia nhận nhiệm vụ thứ nhất là tìm về vật cấm kỵ đặc biệt.

Thời gian diễn ra nhiệm vụ thứ nhất, không một người tham gia nào được phép mang theo vật cấm kỵ để giúp đỡ. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, bọn họ được quyền giữ lại vật cấm kỵ đã đạt được, mà không cần phải giao lên.

Khánh Hoài hít một hơi thật sâu. Nếu anh ta đi, nhất định trong đám con ông cháu cha kia sẽ có người đi theo, nhưng Vương Bính Tuất sẽ không đi cùng mình.

Anh ta cần cao thủ cấp B này ở bên cạnh mình.

Có điều, Khánh Hoài sao mà biết được, Lý Y Nặc đã thành nội ứng.

Việc Lý Y Nặc phản đối, cũng chỉ vì phối hợp với kế hoạch của Khánh Trần. Cô muốn nói rằng mình sẽ giúp đỡ Khánh Trần.

Đây chính là tính chuyên nghiệp của kẻ làm nội ứng.

Mà đoàn người bắt đầu phân ra làm hai luồng ý kiến. Có người quan sát suy nghĩ lời Lý Y Nặc. Có người nhìn phản ứng của Khánh Hoài.

Dần dần, mọi người đã phát hiện ra. Khánh Hoài thực sự chưa lấy được vật cấm kỵ ACE-003 'Con Rắn Lừa Đảo', cho nên những lời trước đó của người này toàn là lời nói dối.

Khánh Hoài cười nhạt nói: "Trước kia nghe nói con gái đầu đời thứ ba nhà Lý thị. Trưởng công chúa can đảm cẩn thận. Nay mới có cơ hội nhìn thấy."

"Không cần nói ra những lời vớ vẩn này." Lý Y Nặc bình tĩnh nói: "Giờ tôi còn nghi ngờ, chính cậu đã dẫn mối nguy hiểm kia lại gần chúng tôi. Các người bắt buộc phải từ bỏ nhiệm vụ cũng vì mối nguy hiểm đó. Mời cậu

rời khỏi đội săn thú, giữa chúng ta nhất định phải tạo ra một khoảng cách."

Nhưng vào lúc này, có một bóng người liêu xiêu từ trong rừng cây bước ra. Gã ta vừa đi vừa lớn tiếng kêu cứu: "Cứu mạng. Mau cứu chúng tôi."

Âm thanh c`ầu cứu này vô tình phá vỡ không khí giằng co của đôi bên. Tất cả ánh mắt mọi người đ`ều đổ d`ồn lên gã đang đi tới. Bỗng nhiên bọn họ nhận ra, đây chính là quân sĩ đội dã chiến vừa mới mất tích.

Trên người anh ta toàn là máu, trên đùi trên tay, chỗ nào cũng có vết dao. Vốn dĩ qu`ần áo trước đó còn chỉnh t`ề, hiện giờ xuất hiện chi chít lỗ thủng.

Đội trưởng tổ bảy vội vàng lao tới: "Vương Cường, xảy ra chuyện gì vậy? Những người khác đâu."

Thế nhưng, tổ trưởng tổ 7 còn chưa đi tới, đã bị Khánh Hoài đưa tay phải lên chặn trước mặt.

Khánh Hoài bình tĩnh nói: "Đứng tại chỗ, ngẩng mặt lên."

Vương Cường dừng lại, c`ầu xin: "Đội trưởng, cứu tôi."

Khánh Hoài nói với những người khác: "Vùng đất cấm kỵ này kỳ lạ vô cùng. Cậu đi kiểm tra xem, người này có thật sự còn sống hay không?"

Một người ngày thường quan hệ rất tốt với Vương Cường lập tức chạy tới. Anh ta xác nhận mạch đối phương vẫn còn đập, con ngươi, nhịp tim vẫn ổn: "Báo cáo đội trưởng, anh ta còn sống, nhanh đến cứu chữa."

"Ừ." Khánh Hoài hững hờ gật đ`ầu: "Trước tiên cứu chữa, kiểm tra xem vết thương của anh ta thế nào."

Có người lấy hộp thuốc đi tới. Tổ trưởng tổ 7 hỏi: "Vương Cường, có chuyện gì xảy ra vậy? Những người khác đâu?"

Vương Cường đã rất yếu, giọng nói rất nhỏ: "Bọn tôi đang đào hố, bỗng

nhiên có người từ trong bóng tối lao ra, sau đó kéo chúng tôi vào bên trong rừng cây. . ."

Tình trạng sức khoẻ của anh ta ngày càng yếu, giọng nói ngày càng nhỏ, đến mức độ phải ghé sát vào mới có thể nghe được.

Khánh Hoài vô tình đi về phía trước hai bước.

Nhưng đột nhiên, đã có chuyện xảy ra.

Vốn dĩ Vương Cường đang trong tình trạng yếu ớt, bỗng nhiên bộc phát lao tới. Anh ta đẩy đám binh sĩ ra, rút một con dao được gắn ở dưới đôi giày.

Sau đó đâm về phía Khánh Hoài.

Khánh Hoài cười nhạt, bởi vì anh ta đã sớm đề phòng tình huống này.

Không đợi con dao của Vương Cương đâm về phía mình, anh ta đã lập tức rút con dao găm, đâm về phía bụng Vương Cường.

Khánh Hoài dự định ép cho Vương Cường lùi lại. Sau đó để tổ trưởng tổ 7 khống chế để điều tra.

Nhưng có việc xảy ra ngoài ý muốn của mọi người. Vương Cường thấy con dao lao tới mình mà không hề tránh né, mà ngược lại còn lao nhanh hơn. Giống như dùng hết sức lực còn lại để con dao của Khánh Hoài đâm vào mình.

Trong giây lát, Khánh Hoài đã hiểu ra, lập tức hãm lại lực đâm tới. Nhưng con dao của anh ta vẫn đâm vào bụng của Vương Cường.

Trên cơ thể Vương Cường vốn dĩ đã chồng chất vết thương, lại thêm một phát này nữa nên không thể nào chịu được, lập tức ngã ra đất.

Mọi người nhìn thấy tình hình biến đổi liên tục, còn chưa hiểu chuyện gì

đang xảy ra.

Khánh Hoài không chờ mọi người kịp hiểu, đã quay người chạy thật nhanh về phía bắc.

Trên đường đi, bắt đầu xuất hiện những cây dây leo, trồi lên khỏi đám lá mục, ý định cuốn chặt Khánh Hoài.

Nhưng Khánh Hoài bộc phát sức mạnh đá đứt hết những cây dây leo này.

Trải qua mấy lần xuất chiêu, Khánh Hoài lộ ra sức mạnh và tốc độ vô cùng kinh khủng.

Vương Bính Tuất nhỏ giọng nói: "Tiểu thư Y Nặc, Khánh Hoài che dấu thực lực cấp C. Hơn nữa tên này đã bước chân lên đỉnh của cấp C rồi."

Lý Y Nặc gật đầu. Cô cũng nhìn ra được điều này: "Cậu ta biết mình đã phạm phải quy tắc. Nên ý định dùng cứng đối cứng, nhanh chóng thoát khỏi vùng đất cấm kỵ này."

"Không thể nào." Vương Bính Tuất lắc đầu: "Dù cho đây chỉ là vùng ngoài của khu vực cấm kỵ, nếu thực lực chưa đạt cấp B nhất định không cách nào chống nổi quy tắc."

Nhưng Khánh Hoài không còn cách nào khác. Bởi vì anh ta biết, mình chậm giây nào nguy hiểm sẽ tăng thêm gấp mấy lần.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 163: Mày không bằng Tào Nguy

Khởi động quy tắc vùng đất cấm kỵ, không có nghĩa là ngay lập tức phải chết.

Theo lý thuyết, tất cả mọi người nếu phạm phải quy tắc nào đó, cũng có thể ra khỏi vùng đất cấm kỵ, nhưng điều này quyết định bởi thực lực của người đó.

Tại Thế Giới Bên Trong có truyền nhau câu nói: 'Nếu như anh phạm phải một quy tắc nào đó trong vùng đất cấm kỵ, hãy chọn cho mình một nơi hợp phong thuỷ mà an nghỉ.

Nhưng bản thân đạt được thực lực cấp B, hãy thử xem khả năng của mình có thoát khỏi khu vực bên ngoài của vùng đất cấm kỵ hay không?

Nếu như anh đạt được thực lực cấp A, có thể thử thoát khỏi vùng trung tâm.

Còn nếu đạt được thực lực cấp S, hãy làm những gì mình thích là được rồi.'

Cho nên, Vương Bính Tuất mới nói, dù cho Khánh Hoài đạt được thực lực đỉnh cấp C, cũng không có khả năng chạy thoát.

Đột nhiên, Lý Y Nặc đưa ra giả thiết: "Nếu đúng như cậu ta có nói. Chỗ này cách bên ngoài chỉ 5 giờ đi đường, thì có lẽ đáng để cậu ta thử một lần."

Nhưng Lý Y Nặc còn một chuyện chưa nói. Cô biết người thiếu niên tên

Khánh Trần kia, nhất định sẽ không để cậu ta rời khỏi.

...

Thời gian đã gần tới nửa đêm.

Cánh tay trái của Khánh Hoài đã mất đi khống chế, buông thõng xuống dưới. Lúc chạy trốn, cánh tay giống như một cái túi rách vung qua vung lại.

Vừa rồi, lúc anh ta kéo đứt cây dây leo, chỉ hơi sơ xuất một chút đã bị con ong vò vẽ trong vùng đất cấm kỵ đốt phải. Dẫn đến hiện tại, cánh tay trái đau nhức khó chịu, bàn tay sưng như một chiếc bánh bao.

Nếu không phải thân thể của anh ta đã đạt cấp C, chỉ sợ cái đốt kia sẽ dẫn đến tê liệt toàn thân.

Khánh Hoài lộ ra bên ngoài chỉ có thực lực cấp D. Anh ta che dấu thực lực bản thân mình, để tạo bất ngờ cho những kẻ mang ý định ám sát mình.

Kết quả không ai ngờ được, đối thủ đầu tiên trong cuộc tranh đoạt cái bóng lại mạnh mẽ đến vậy.

Anh ta nhìn rất rõ, trước khi Vương Cường chết, còn nở một nụ cười.

Mỗi lần Khánh Hoài nhớ tới nụ cười ấy, thân thể bỗng nhiên run rẩy. Những tử sĩ trước khi chết tâm lý sẽ có sự thay đổi, có kẻ hối hận, có kẻ sợ hãi, nhưng không người nào giống Vương Cường.

Người này chỉ nở nụ cười.

Nụ cười quỷ dị ấy như muốn nói với mình: 'Che dấu thực lực cũng vứt đi.

Mày nhất định phải chết.'

Trong tâm trí Khánh Hoài vẫn tồn tại cảm giác: Nguy hiểm kia vẫn luôn

bên cạnh mình, lúc nào cũng có thể ập tới. Người khống chế Vương Cường vẫn còn ở quanh đây, nấp trong chỗ tối nào đó.

Hiện tại, đuổi theo phía sau Khánh Hoài giống như một đám mây đen. Đám mây đen ấy được tạo nên bởi vô số con côn trùng có độc, vang lên tiếng ong ong rợn người.

Trong chốc lát, phía trước Khánh Hoài đã xuất hiện cây dây leo, giống như bọn chúng kết hợp thành một tấm lưới, chỉ chờ anh tao lao vào.

Khánh Hoài cắn răng tung người nhảy lên. Thân thể anh ta đột nhiên bay lên, rất khó khăn mới thoát khỏi tấm lưới trước mặt.

Chỉ cần anh ta nhảy không đủ cao, nhất định sẽ bị những sợi dây thực vật kia túm lại.

Nhưng anh ta còn chưa kịp thở dốc, đã phát hiện từ trong rừng cây có vật lao vút ra. Đó là hai cái lá cây ngô đồng, bay xuyên qua rất nhiều khe hở, từ bóng tối bất ngờ lao đến.

"Thu Diệp Đao?" Khánh Hoài sợ hãi.

Góc độ và thời điểm bay của hai cái Thu Diệp Đao này vô cùng chuẩn chỉ.

Người thiếu niên ở trong bóng tối vẫn liên tục đi theo. Mặc dù Khánh Hoài đã mất đi một tay, hắn vẫn lựa chọn bình tĩnh chờ cơ hội tốt nhất.

Thời điểm Khánh Hoài nhảy lên, trên không trung không cách nào thay đổi động tác.

Nếu Tào Nguy đã chết nhìn thấy hành động này, nhất định đánh giá thiếu niên kia là một thợ săn tốt nhất. Chuyện này không liên quan gì đến kỹ năng, chẳng phải là thực lực, anh ta đánh giá dựa vào sự kiên nhẫn và cách sử dụng cái đầu.

Khánh Hoài đã không thể nào tránh né được, chỉ còn cách vặn eo, để lưng

của mình hứng chịu hai chiếc Thu Diệp Đao kia.

Thời điểm Thu Diệp Đao đâm vào lưng cậu ta. Một người con ưu tú của Khánh thị đột nhiên gồng cơ bắp lên, hơi ngửa về phía sau kẹp hai chiếc lá lại, không cho chúng đâm sâu vào cơ thể.

Khánh Hoài cảm thấy may mắn vì mình không gặp phải đám Kỵ Sĩ đã nổi tiếng từ lâu, nếu không hai cái Thu Diệp Đao này đã lấy gọn tính mạng của mình.

Có điều, sự xuất hiện của Thu Diệp Đao làm mất đi cân bằng cơ thể của anh ta.

Cao thủ cấp C vì muốn sống đã bộc phát ra lực lượng chưa từng có. Người nổi bật trong đám người tuổi trẻ của Khánh thị, cơ bắp bỗng nhiên nổi lên.

Thời điểm chân Khánh Hoài vừa mới tiếp xúc với đám lá mục dưới đất, bàn chân lập tức dùng lực đạp vào mặt đất, khiến thân thể giống như đạn pháo lao nhanh về phía trước.

Trên không trung, anh ta cố gắng cân bằng lại cơ thể của mình, để sau khi tiếp xúc với đất lần nữa lấy lại cân bằng.

Đây là cao thủ cấp C, xương cốt, cơ bắp đều đã thoát khỏi phạm trù con người. Mỗi bước nhảy giống như những phi hành gia nhảy trên mặt trăng, có thể vượt qua không gian.

Trước đó, Khánh Trần đã đuổi theo Tào Nguy tận 12 giờ đồng hồ. Không thể trách hắn quá cẩn thận, đến mức ép con mồi trọng thương còn phải trốn chạy đến không còn sức.

Người siêu phàm ở Thế Giới Bên Trong quá mạnh mẽ. Hiện tại, Khánh Trần còn chưa thể chiến đấu một cách xanh chín với bọn họ được.

Bên trong vùng đất cấm kỵ tối tăm, Khánh Hoài vừa chạy vừa tránh né những chướng ngại vật đang lao vào truy sát mình, đồng thời phải quan sát

bốn phía xung quanh.

Một giây sau, anh ta phát hiện thiếu niên bám theo sau kia chỉ còn cách mình hơn 10 mét.

Khánh Hoài mím môi nhìn lại, trong tầm mắt giữa hai người những cây cối nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng con đường phía trước dường như vô cùng vô tận.

Anh ta cần phải đối mặt với rất nhiều chướng ngại vật, Khánh Trần thì không, dẫn đến khoảng cách hai bên không hề bị kéo giãn ra.

Lúc này, thiếu niên hé miệng, Khánh Hoài tập trung tinh thần.

Sau đó anh ta nhìn thấy đối phương hồn nhiên nói với mình: "Con mày sinh ra không có lỗ đít."

Khánh Hoài bỗng nhiên có cảm thấy có vật gì nghẹn trước ngực mình, giống như vật ấy phá vỡ hoàn toàn tiết tấu, từ hô hấp, cơ bắp, tim phổi, xương cốt mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Nhưng không đợi anh ta hồi phục lại, Khánh Trần thêm một lần nữa bình tĩnh nói: "Vợ mày ngoại tình."

"Mày không phải con đẻ của cha mày."

"Cha của cha gọi là ông nội."

"Tao là cha mày đây."

Khánh Hoài: "???"

Khánh Hoài cảm giác mình sắp phát điên rồi, đã đuổi theo mình rồi còn chửi mình?

Nhưng có một việc quan trọng, là anh ta không có cách nào cãi lại.

Khởi động một quy tắc chỉ là sinh vật thực vật ở vùng ngoài khu vực cấm kỵ truy sát. Nhưng nếu tiếp tục khởi động thêm một quy tắc nữa, sinh vật tại vùng trung tâm sẽ chạy đến đuổi giết người đó, khi đó mới thật sự là chết không có chỗ chôn.

Khánh Hoài đang chạy phía bên này, bỗng nhiên chuyển hướng chạy cùng con đường với Khánh Trần. Giống như hai con tàu đang chạy song song bỗng nhiên đổi thành chạy cùng một đường ray.

Nhưng anh ta vừa mới thay đổi tuyến đường, thân thể Khánh Trần lại lần nữa hoà vào bóng tối, không cho anh ta một cơ hội đồng quy vu tận nào.

Thời điểm thân thể Khánh Trần còn chưa hoà vào bóng tối, hắn nói với Khánh Hoài một câu: "Mày không bằng Tào Nguy."

Khánh Hoài ngạc nhiên, nhưng không tài nào hiểu được câu nói của đối phương là gì.

Nhưng trong chớp mắt này, anh ta cảm giác được phía đùi mình truyền đến một cơn đau. Giống như có người dùng một con dao thái thịt mạnh mẽ chặt vào xương của mình.

Khánh Hoài biết được có việc chẳng lành, lập tức dùng dao chém xuống, khoét một miếng thịt trên đùi mình, kèm theo con kiến ba khoang vừa đốt trên đó.

Dù cho anh ta có làm vậy nhưng chất độc vẫn còn chưa hết.

Khánh Hoài tức giận trong lòng, nếu như mình có thể đạt tới cấp B, cường hoá làn da thì con kiến ba khoang vừa rồi chắc chắn không thể gây tổn thương đến mình được. Nhưng rất tiếc anh ta không phải cấp B.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 164: Khánh Hoài chết

10 giờ tối, đếm ngược 2: 00: 00.

Màn đêm phủ xuống vùng đất cấm kỵ, khiến nơi này ngày càng tối tăm. Vốn dĩ khu vực này đã âm u, thì lúc này càng đáng sợ và quỷ dị hơn.

Khánh Hoài khập khiễng chạy. Cánh tay đã không còn dùng được, chân cũng sắp hỏng một cái.

Vết thương trên đùi bị khoét ra, máu cháy không ngừng. Cũng may, cao thủ cấp C đã có được tốc độ hồi phục rất mạnh, nên miễn cưỡng có thể chịu đựng được đến bây giờ.

Khánh Hoài có cảm giác khả năng sống sót của mình không còn nhiều.

Lúc trước, anh ta thật sự lừa đội săn thú. Nhưng có một điều là thật: Nếu dựa theo bản đồ bọn chúng đã vạch ra, chỉ cần đi thêm 5 tiếng đồng hồ nữa là có thể ra khỏi vùng cấm kỵ.

Mà tính toán này dựa theo tốc độ đi bộ.

Theo lý thuyết, anh ta dùng tốc độ cao di chuyển như vậy, đáng lẽ giờ này phải ra khỏi vùng đất cấm kỵ rồi chứ?

Theo Khánh Hoài tính toán. Bây giờ, quân đội chi viện của Liên Bang có lẽ đã tới phía bên ngoài khu vực cấm địa rồi.

Đội quân dã chiến kia do cậu ruột của mình dẫn đầu, nhất định sẽ không gây hại cho mình.

Nhưng chính bản thân mình lại gây hại cho mình.

Khánh Hoài không ngừng tránh né những dây leo kỳ quái trong vùng đất cấm kỵ. Nhưng có chuyện khiến anh ta khó chịu, đó là thỉnh thoảng có vài con khỉ đứng trên cây ném quả vào người mình.

Những con vật nhỏ ấy sức lực khá lớn, chỉ cần không cẩn thận bị quả cây ném trúng, sẽ khiến mình mất cân bằng.

Khánh Hoài suy nghĩ cùng mắng chửi tên thiếu niên có thể sử dụng Thu Diệp Đao kia ở trong lòng. Tên đó còn có thể biết được nhiều quy tắc ở vùng đất cấm kỵ 002, nhất định là một Kỵ Sĩ.

Truyền thuyết đồn rằng, vùng đất cấm kỵ 002 là nhà của Kỵ Sĩ. Mà mình dùng tốc độ nhanh nhất cũng không ra được bên ngoài, có phải đang có một thế lực kinh khủng nào đó, không muốn anh ta ra ngoài có phải không?

Thời điểm anh ta còn đang tính toán. Thiếu niên kia lại xuất hiện, vẫn chạy song song với mình: "Mày không phải do mẹ mày đẻ ra."

"Vợ mày cặp bồ với người con trai khác... và người đó là ông nội của mày."

Khánh Hoài: "???"

Thiếu chút nữa, anh ta phun ra một ngụm máu. Con mẹ mày mắng người không biết mệt à?

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến anh ta sợ hãi, tại sao người vừa mới tiến cấp trở thành Kỵ Sĩ có thể sử dụng Thu Diệp Đao... Đã vậy còn lấy từ trong túi ra một xấp lá.

Có lẽ thời điểm biến mất vừa rồi, tên này đi nhặt lá cây?

Nhưng... không nhất thiết phải nhặt nhiều như vậy chứ?

Dù cho thực lực đối phương thấp, sát thương Thu Diệp Đao tạo ra không lớn, không tạo thành vết thương trí mạng. Có điều, nhiều như vậy lại là chuyện khác.

Nhìn xấp lá cây dày thế kia, ít ra cũng phải 100 chiếc.

Bỗng nhiên, Khánh Trần tăng tốc về phía trước, sau đó rút một chiếc lá ra, nhẹ nhàng vung cổ tay ném nó ra ngoài.

Khánh Hoài trốn tránh theo bản năng, nhưng rất nhanh đã phát hiện, chiếc lá đối phương ném ra không hoá thành đao. Mà nó bồng bềnh rơi xuống đất, giống như tên đó đang vung tiền về phía mình.

Mặt Khánh Hoài xám xịt, ném Thu Diệp Đao thì ném mẹ đi, còn doạ người ta làm gì?

Thực tế, Khánh Trần mới vừa tấn cấp Kỵ Sĩ, trong vòng một giờ đồng hồ chỉ có thể ném được 4, 5 lần Thu Diệp Đao. Mà thực lực của hắn và Khánh Hoài có sự chênh lệch rất lớn, dù cho ném trúng tất cả 5 chiếc lá ấy cũng không cách nào giết chết đối phương được.

Huống hồ, muốn trúng cả năm chiếc vô cùng khó khăn.

Đối phương đã dính rất nhiều vết thương trên người, nhưng dù sao vẫn là cao thủ cấp C.

Cho nên lựa chọn tốt nhất, chính là thật thật giả giả, tạo ra ảnh hưởng lớn nhất.

Thỉnh thoảng, Khánh Trần lại ném ra một chiếc lá cây, giây đầu tiên còn bay thẳng, những giây tiếp theo bỗng nhiên dừng lại xoay vòng vòng trên không trung.

Mà Khánh Hoài không thể không tránh.

Cứ mỗi lần như vậy tốc độ anh ta lại giảm xuống.

Giờ phút này, một người con ưu tú của Khánh thị, đầu mắt đều đau nhức. Bản thân anh ta không chỉ phải chống chọi lại với sự truy sát của quy tắc. Mà luôn có một người đồng hành liên tục 'vung tiền'.

Đã thế, sau hai mươi lần ném lá ra, chưa một lần sử dụng Thu Diệp Đao. Tốc độ của anh ta bởi vì né tránh Thu Diệp Đao đã ngày càng chậm. Phía sau, đám mây đen được tạo bởi đám côn trùng ngày càng tiến gần.

Thật sự khi dễ người quá đáng.

Khánh Hoài lại nhìn thấy cổ tay thiếu niên kia vung lên lần nữa. Nhưng lần này anh ta lựa chọn không né tránh, bởi vì phía sau đám côn trung đã áp sát quá gần rồi. Nếu né nữa sẽ bị bắt kịp.

Vút một tiếng.

Lá cây đâm thẳng vào vị trí thận của anh ta.

Lần này là Thu Diệp Đao thật.

"Mẹ nó." Khánh Hoài hít vào một hơi thật sâu, cả người giống như cứng lại.

Quá đau!

Phần eo rất khó để tăng cường cơ bắp, nhất là vị trí gần với lưng. Anh ta muốn dùng cơ bắp để kẹp chặt Thu Diệp Đao là điều không thể.

Cũng may, cơ thể anh ta đã đạt đến cấp C, cho nên Thu Diệp Đao chỉ cắm vào không đến 1 centimet.

Nhưng Khánh Hoài hiểu được, thiếu niên kia không phải muốn giết mình bằng Thu Diệp Đao, mà chỉ muốn làm chậm tốc độ của mình.

Lực ý chí của anh ta cũng không mạnh mẽ đến mức ăn trọn một chiếc Thu Diệp Đao mà vẫn bình thản. Ngay thời điểm anh ta khựng lại trong nháy mắt, đám mây đen từ trên đỉnh đầu đã lao xuống.

Theo thời gian tăng lên, đám côn trùng đuổi theo Khánh Hoài ngày càng nhiều. Lúc ban đầu đám mây đen chỉ có một khoảng nhỏ, còn hiện tại đã thành một đám mây cực lớn, vô cùng khủng khiếp.

Khánh Hoài đã nghe rõ mồn một tiếng ông ông tới rất gần, da đầu run lên. Anh ta có cảm giác mình kéo tới tất cả đám côn trùng ở trong vùng đất cấm kỵ này.

Anh ta bỗng nhiên xoay người lại, đùi, bắp chân, bàn chân giống như máy móc bốc cháy, phả ra tiếng đùng đoàng.

Đây là cao thủ cấp C sử dụng một chiêu cuối cùng, bộc phát hết khả năng bản thân.

Anh ta có thể cảm nhận được, dù trên người mình cũng không có nhiều mỡ, nhưng bọn chúng đang dần chuyển hoá thành nhiên liệu bộc phát của thân thể.

Nhảy thật cao về phía trước.

Khánh Hoài giống như mũi tên vừa rời khỏi cung, trong chớp mắt tránh khỏi sự tấn công của đám côn trùng.

Nhưng mà, Khánh Trần đang chờ giây phút ấy.

Trong rừng cây, Khánh Trần vẫn bình tĩnh đứng ở vị trí song song, giống như mặt hồ phẳng lặng, nước hồ trong vắt có thể nhìn thấy đáy.

Thời điểm Khánh Hoài nhảy lên, sực lực đã rơi vào tình trạng kiệt quệ.

Khánh Trần tung nắm lá trên tay trái của mình lên. Những chiếc lá ấy giống như đang tiễn đưa Khánh Hoài, mà cũng giống như che tầm mắt

Khánh Hoài.

Trong nháy mắt, tay phải của hắn bộc phát ra sức mạnh, ném liên tiếp 3 chiếc Thu Diệp Đao ra bên ngoài.

Giống như sét đánh.

Trong tầm mắt Khánh Hoài, đã thấy từ trong những khe hở của nắm lá được tung lên trời, xuất hiện ba chiếc Thu Diệp Đao, nhằm thẳng vào ba vị trí yếu nhất trên cơ thể mình.

Trái tim, lá lạch, ngực.

Trên không trung, Khánh Hoài cố gắng vặn eo, quay lưng về phía Khánh Trần. Anh ta dự định tiếp tục dùng phần lưng đón lấy 3 chiếc Thu Diệp Đao kia.

Nhưng thời điểm anh ta quay lưng về phía Khánh Trần. Hắn lại lần nữa lấy một chiếc lá đang ở trên mái tóc hơi dài của mình, phi thẳng vào động mạch nơi cổ Khánh Hoài.

Mục tiêu của Khánh Trần chính là vị trí này.

Diệp Vãn từng nói: Nếu như không có được sự bảo vệ từ yếu tố bên ngoài, động mạch ở cổ chính là điểm yếu nhất của con người. Nó lộ ra bên ngoài, hơn nữa chỉ có một lớp da mỏng để bảo vệ.

Một khi bị đâm xuyên qua, vài giây sau não bộ sẽ mất đi oxi mà chết.

Con người ai cũng có ý thức bảo vệ nó. Nhưng nếu một ngày bản thân mình mạnh lên, có rất nhiều cách khiến đối phương đưa điểm yếu này ra trước mặt mình.

Thời gian giống như chậm lại.

Không, thời gian không thể chậm lại.

Thời điểm Khánh Trần ném chiếc Thu Diệp Đao cuối cùng kia, đám mây đen vốn dĩ đuổi theo Khánh Hoài đã dần dần biến mất.

Giống như bọn chúng không cần nhìn xem Thu Diệp Đao có trúng đích hay không. Một tồn tại kinh khủng to lớn ở vùng đất cấm kỵ này, đã biết được kết quả.

Người xúc phạm quy tắc đã chết, không cần đuổi theo nữa.

Con mắt Khánh Trần giống như mắt dã thú, đồng tử nhỏ lại biến thành một đường thẳng.

Trong mắt hắn chỉ có quỹ đạo của Thu Diệp Đao. Chiếc lá khi bay vào không khí, giống như tạo thành một quỹ đạo vô cùng rõ ràng.

Chiếc lá ấy găm vào cổ Khánh Hoài, làm trên đó xuất hiện một đường máu mỏng.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 165: Kết thúc mọi việc

Khánh Hoài nằm im trên mắt đất, ngửa mặt lên nhìn bầu trời.

Anh ta dùng tay che lấy cổ của mình, để tránh tình tráng máu tuôn ra quá nhanh.

Dùng cách này anh ta có thể trì hoãn thời gian tử vong của mình, lại lần nữa đặt tính mạng vào trong tay của mình.

Mây đen rời đi, thực vật chẳng thèm để ý đến anh ta nữa.

Thời gian chạy trốn đến mấy tiếng đồng hồ, giờ phút này Khánh Hoài đột nhiên có cảm giác bình yên.

Thật sự quá mệt mỏi rồi.

Từ nơi xa có tiếng bước chân truyền tới, âm thanh bàn chân dẫm lên lá mục nhẹ nhàng vang lên, giống như tiếng hát ru con. Khánh Hoài có cảm giác buồn ngủ.

Khánh Hoài quay qua muốn nhìn rõ thiếu niên kia.

Nhưng cậu ta không tới gần mình, mà ở một chỗ khá xa ngồi xuống, yên lặng chờ mình thật sự chết đi.

"Đến bây giờ vẫn còn cẩn thận như vậy sao?" Khánh Hoài nghĩ thầm trong lòng.

Đôi mắt anh ta bởi vì sưng huyết đã chuyển sang màu đỏ. Cuối cùng anh ta

cũng nhìn rõ dáng vẻ người thiếu niên kia.

Trước khi chết, Khánh Hoài nhớ tới rất nhiều chuyện.

Cũng hiểu rõ rất nhiều chuyện. . .

Người thiếu niên kia vừa bước vào Kỵ Sĩ.

Chẳng phải có lời đồn, truyền thừa Kỹ Sĩ rất nhanh sẽ bị cắt đứt đó sao? Sẽ chẳng có người nào có thể bước qua cánh cửa ấy nữa.

Nghe nói, Lý Đông Trạch Hằng Xã suýt chút nữa trở thành người thừa kế Kỵ Sĩ. Nhưng cuối cùng ông ta vẫn không làm được, có lẽ đây là việc mà đời này Lý Đông Trạch tiếc nuối nhất.

Nếu vậy, người thiếu niên này là đồ đệ của ai? Trần Gia Chương? Vương Tiểu Cửu? Lý Thúc Đồng?

Không đúng, Khánh Hoài nhớ lại từ lần đầu tiên gặp người thiếu niên này đến bây giờ. Anh ta nhớ ra một vấn đề: 'Trước đó vài ngày, tên này chỉ là người bình thường, mà hôm nay dùng tốc độ ánh sáng đứng song song với mình.'

Cứ coi như mình bị thương, lại bị vùng đất cấm kỵ truy đuổi, nhưng đối phương chắc chắn đã thoát ra khỏi phạm vi người thường.

"Thiếu niên này dùng thời gian một ngày, tạo ra bước đột phá, tấn cấp trở thành Kỵ Sĩ." Tâm trạng lúc này của Khánh Hoài đã xuất hiện một con sóng lớn.

Rất nhiều người không biết được tin tức Lý Thúc Đồng đã rời khỏi nhà tù số 18.

Bởi vì, tập đoàn còn chưa điều tra được Lý Thúc Đồng đang ở đâu, nên ép chuyện này xuống.

Dù sao, tập đoàn yêu cầu Lý Thúc Đồng phải ở trong tù. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Lý Thúc Đồng đã hai lần ra khỏi tù, loại chuyện này rất ảnh hưởng đến uy tín tập đoàn.

Nhưng chuyện này, Khánh Hoài biết được.

Trước đó, mọi người còn đoán xem Lý Thúc Đồng đang ở đâu? Giờ đây Khánh Hoài đã có câu trả lời, người này khả năng đang ở trong vùng đất cấm kỵ 002 này.

Mà Khánh Hoài còn đoán được ông ta tới đây làm gì: Đó là dẫn người thừa kế leo lên vách núi Thanh Sơn.

"Lý Thúc Đồng nhận đệ tử từ bao giờ? Sao mặt thiếu niên kia nhìn quen thế nhỉ? Vì sao đối phương vừa tấn cấp lên Kỵ Sĩ có thể sử dụng Thu Diệp Đao?"

Những vấn đề này không ngừng quẩn quanh trong đầu của anh ta, giống như muốn xoắn não mình thành bột nhão.

Nhưng có một điều khiến anh ta được an ủi: 'Lý Thúc Đồng chắc hẳn ở quanh đây. Nếu thiếu niên này giết không được mình, Lý Thúc Đồng cũng sẽ giết mình.'

Khánh Hoài vừa nghĩ đến điều này, bỗng chốc tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Chờ đã!

Khánh Hoài dường như nhớ ra đã gặp đối phương ở đâu rồi. Một năm trước, trong một bữa tiệc sinh nhật con cháu dòng chính Khánh thị là Khánh Tích, người này đứng ở một góc khác.

Khánh Tích từng nói chuyện với thiếu niên này mấy câu, nhưng cậu ta có vẻ rụt rè.

Lúc ấy, mình có hỏi một lượt mọi người. Cậu ta là ai mà quen được Khánh Tích, cuối cùng chẳng một ai nhận ra, cũng không biết cậu ta thuộc chi nhánh nào.

Mãi cho đến thời gian gần đây, anh ta mới biết được người thiếu niên ấy tên là Khánh Trần, một người tham dự cuộc tranh đoạt cái bóng lần này.

Khi Khánh Hoài biết được điều này, trong đầu đã dần quên khuôn mặt người thiếu niên ấy, cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Bây giờ, Khánh Trần đáng lẽ phải ở nhà tù số 18, lại xuất hiện ở đây. Kết hợp với sự kiện Lý Thúc Đồng mất tích.

Đầu óc Khánh Hoài có là heo cũng hiểu rõ mọi chuyện là thế nào: 'Người này từ khi vào nhà tù số 18 không hề gây sự với Lý Thúc Đồng, mà trở thành đệ tử của Lý Thúc Đồng.'

Còn lời đồn về việc cậu ta bị Lý Thúc Đồng cấm, nhốt ở trong phòng giam, chỉ sợ là làm cho người ngoài nhìn thấy mà thôi.

Trong ánh mắt Khánh Hoài xuất hiện vẻ mờ mịt. Ngay từ đầu chính mình tự bỏ qua câu trả lời chính xác nhất.

Một người tầm thường nhất, một tên phế vật, một đứa ngoài rìa. Tên đó ẩn núp trong bóng tối che dấu sự khủng bố của mình, trở thành người có khả năng nhất trong cuộc chiến tranh đoạt cái bóng lần này.

Kỵ Sĩ, Hằng Xã đều nổi tiếng trong việc bao che khuyết điểm. Thành viên nhà mình tham gia cuộc chiến tranh đoạt cái bóng, dù khó khăn thế nào bọn họ cũng giúp đỡ.

Bỗng nhiên, Khánh Hoài mở to hai mắt. Chẳng phải mình cũng nằm trong kế hoạch của đối phương sao? Lý Thúc Đồng dẫn Khánh Trần tới đây cũng vì muốn giết mình đó thôi.

Cứ như vậy, trong cuộc chiến tranh đoạt cái bóng, phòng bốn đã trực tiếp

bị loại.

Khánh Hoài dùng chút sức lực còn lại nở nụ cười. Anh ta rất muốn biết, những người còn lại biết được chuyện này sẽ thế nào?

Không chỉ có mình bị lừa thôi nhỉ?

Máu chảy xuống bên cạnh anh ta tạo thành vũng. Thời điểm hấp hối cuối cùng, thiếu niên ngồi ở phía xa kia bỗng nhiên lên tiếng: "Trước khi chết, Tào Nguy vẫn dũng mãnh vô cùng. Còn mày, suy nghĩ liều chết một lần, đánh cược sẽ kéo được tao chết cùng cũng không có. Vì vậy, tao nói mày không bằng anh ta."

Thiếu niên kia vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, giọng điệu hững hờ, giống như đang bình luận một vấn đề.

Nụ cười đang nở trên môi Khánh Hoà bỗng biến mất, sau đó chết đi.

Giết người, diệt tâm.

Nhưng Khánh Trần nói không hề sai. Từ đầu hắn cho rằng giết Khánh Hoài mới là khó nhất. Thực tế khi hắn giết Tào Nguy mới hiểu được, con người bước giữa sự sống và cái chết, những kẻ đi từ tầng dưới chót lên mới là những người đáng sợ nhất.

Bởi vì những người đó không có đường lui.

Cũng chưa bao giờ lùi bước.

Thời điểm trở về sắp đến.

Khánh Trần cúi đầu xuống nhìn vật cấm kỵ trên cổ tay, ACE-019 'Điều Khiển Rối' .

Lần truy sát Khánh Hoài này, Điều Khiển Rối có công lớn nhất. Cho nên bây giờ, Khánh Trần đã hiểu vật cấm kỵ mạnh mẽ như thế nào.

.

Đầu tiên, hắn giết chết 5 tên binh lính Liên Bang, hiến tế linh hồn cho nó.

Chính mắt Khánh Trần nhìn thấy, năm thi thể người dần chuyển sang màu xám, biến thành bụi phấn và bị gió thổi bay đi.

Loại hiến tế này quá đáng sợ, vượt qua tưởng tượng của hắn: Một người từ lúc sống đến khi chết, máu thịt vẫn còn tươi nguyên, chỉ trong vòng 5 phút đã biến thành bụi phấn.

Chẳng trách sư phụ từng nói qua, Điều Khiển Rối trong mắt người thường là một vật cấm kỵ vô cùng tà ác.

Sau khi hiến tế, Điều Khiển Rối từ màu đỏ trở lại màu trong suốt. Bây giờ quấn trên cổ tay Khánh Trần, nếu không dùng cảm giác có nhìn kỹ cũng khó mà phát hiện được.

Sau khi giết những binh lính kia, Khánh Trần dùng 30 phút để điều tra tên của Vương Cường.

Sau đó hắn được chứng kiến chỗ đáng sợ của Điều Khiển Rối.

Thời điểm sợi tơ kia quấn vào cổ tay Vương Cường, một người còn sống sờ sờ trước mặt bỗng chốc biến thành ngón tay, cánh tay của hắn. Não bộ không cần cố gắng chỉ huy, 'con rối' sẽ tuân thủ nghiêm ngặt ý của người điều khiển, chấp hành mọi chỉ thị của người đó.

Không một chút phản kháng hay sai lầm, cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Cuộc chiến này cuối cùng cũng kết thúc. Khánh Trần lớn tiếng gọi: "Sư phụ, ngài có ở gần đây không?"

"Khụ khụ, ở đây ở đây." Lý Thúc Đồng đi ra: "Có gì muốn hỏi sao?"

"Hiện tại con ở cấp bậc gì?" Khánh Trần tò mò.

"Cấp E." Lý Thúc Đồng nói.

"Chẳng phải ngài có nói, lần đầu tiên bước qua cánh cửa sinh tử, sẽ ở cấp F sao?" Khánh Trần vẫn chưa hiểu gì.

"Ta cũng không biết chuyện gì. Chỉ biết cơ thể con đạt đến cấp E, vậy thì cấp độ của con ở cấp E." Lý Thúc Đồng thở dài: "Rất nhiều điều bình thường của Kỵ Sĩ, đã bị con phá vỡ."

Khánh Trần nhủ thầm trong lòng, thì ra là thế.

Lý Thúc Đồng cười hỏi: "Ta thấy con giết Tào Nguy sau đó giết Khánh Hoài, đã trở nên thành thạo hơn rất nhiều. Một người cấp E giết hai người cấp C, cảm giác thế nào?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Rất nhẹ nhàng, dễ hơn so với tưởng tượng của con. Đúng như thầy đã nói, Tào Nguy mới là đầu mãnh hổ. Còn Khánh Hoài chỉ là một con sói khoác lên mình lớp da xinh đẹp mà thôi."

"Nhưng con nhất định phải nhớ kỹ." Lý Thúc Đồng nghiêm túc nói với đệ tử của mình: "Lần này là do con chiếm được thiên thời địa lợi nhân hoà, ưu thế vùng đất cấm kỵ 002 là nhà của mình mới có thể lợi dụng đạt được kết quả, không những thế còn được một đám lão già giúp đỡ. Sau khi ra ngoài, gặp được cao thủ cấp C phải cực kỳ cẩn thận. Tuy rằng con đã đủ cẩn thận, từ đầu tới cuối không cho bọn chúng bất kỳ cơ hội nào để phản kích. Nhưng ta vẫn phải nhắc con điều này."

Khánh Trần ngoan ngoãn gật đầu, không hề có vẻ tự cao tự đại: "Con nhớ kỹ rồi, sư phụ."

Lý Thúc Đồng nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Được rồi. Đám lão già kia thấy con vượt cấp giết người hẳn là đang rất vui vẻ. Nhớ đấy, lần sau có vào hoang dã, rảnh rỗi thì vào vùng cấm kỵ 002 này dạo chơi một vòng, lừa hết bảo bối trong tay đám lão già kia cho ta. . ."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 166: Trở về

"Bảo Bảo, có phải cậu sắp trở về rồi hay không?" Lý Y Nặc nhìn Nam Canh Thần, nhỏ giọng hỏi.

Nam Canh Thần thấy không ai để ý, lén nhìn xuống cánh tay của mình, còn nửa giờ nữa: "Ừ, sắp rồi."

"Trở vềphải nhớ nghỉ ngơi cho tốt. Mấy ngày vừa rồi, cậu cũng ngủ không được ngon. Trở vềThế Giới Bên Ngoài sẽ thoải mái hơn rất nhiều." Lý Y Nặc cẩn thận nhắc nhở: "Chúng ta không biết còn phải ở lại đây bao lâu. Sau khi trở lại đây, nhớ kỹ để nước tiểu sạch sẽ chút, chúng ta không có túi zippo để sử dụng. . ."

Nam Canh Thần bó tay, việc nhỏ như vậy cũng phải nhắc nhở, cũng may không có ai nghe thấy.

Từ lúc Khánh Hoài khởi động quy tắc, đội săn thú, hai người gia tộc Thần Đại, đám binh sĩ còn lại của tổ 7, mọi người đều tập trung ở tại chỗ không dám di chuyển.

Bọn họ nhóm một đống lửa, tất cả quây quần xung quanh đống lửa. Ai cũng không dám tự mình đi lại trong đêm tối, bởi vì sợ màn đêm trong vùng đất cấm kỵ nuốt chửng.

Hiện tại, mọi người vẫn còn sợ hãi vì những chuyện kỳ quái kia xảy ra, khiến ai nấy đều im lặng không nói gì.

Nhưng vào lúc này, từ phía bắc truyền tới tiếng bước chân dày đặc, hỗn loạn và mạnh mẽ.

Đám người ngơ ngác nhìn nhau. Bỗng nhiên có ánh đèn pin chiếu tới.

Ánh sáng đèn pin quá mạnh, đến mức mọi người tự nhiên đưa tay lên che mắt của mình.

Trong thời gian ở trong vùng đất cấm kỵ này, thần kinh đội săn thú luôn ở trạng thái căng thẳng. Cho nên, khi bọn họ gặp phải sự việc gì bất thường, có mấy người theo bản năng lùi lại phía sau.

Chỉ trong chớp mắt, đám binh lính lặng yên không tiếng động đã chắn phía sau bọn họ, mặt người nào cũng lạnh lùng bao vây lại toàn bộ khu vực.

Mấy chục con chó robot lao tới.

Đám người vây quanh đống lửa nhao nhao đứng lên. Từng người từng người một không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mấy trăm binh lính Liên Bang vây quanh đoàn người. Trong đó có một người trung niên từ từ tới gần.

Người này thậm chí còn không nhìn Lý Y Nặc, Thần Đại Tĩnh Thừa, mà quay qua hỏi đám binh lính tổ 7: "Sao các người lại ở đây? Khánh Hoài đâu?"

Đội quân Liên Bang này vốn dĩ đóng quân ở vùng gần đây, tới dã ngoại tiến hành huấn luyện, chuẩn bị chờ đến ngày hỗ trợ Khánh Hoài.

Sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu của Lý Y Nặc, bọn họ ngay lập tức tới đây.

Dù sao đội săn thú toàn là con cháu các tập đoàn.

Nếu đoàn người này bị tiêu diệt trên hoang dã. Không biết những truyền thông Liên Bang xuất hiện bao nhiêu nhà báo tập trung công kích chuyện này.

Nhưng lão ta không nghĩ tới, vốn dĩ đại đội dã chiến giờ này đang phải ở trong khu vực trung tâm, lại xuất hiện ở vùng bên ngoài.

Điều này chứng tỏ Khánh Hoài đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vương Bính Tuất đi lên trước đội hình. Lão muốn xin đội quân Liêng Bang này dẫn Lý Y Nặc ra bên ngoài trước, không muốn tình hình trở nên phức tạp hơn.

Nhưng Lý Y Nặc ngăn lão ta lại, bởi vì cô cũng muốn biết đám người Khánh Hoài đã trải qua những chuyện gì trong vùng đất cấm kỵ này.

Hoặc là nói: 'Khánh Trần dùng những phương pháp nào một mình giết cả đại đội dã chiến?'

"Khánh Hoài đâu?" Người trung niên tiếp tục hỏi đám binh lính tổ 7.

"Mấy tiếng trước, đội trưởng Khánh Hoài đã khởi động một quy tắc tại vùng đất cấm kỵ. Ngài ấy không nói thêm điều gì, đã chạy thẳng về phía bắc. Ngài ấy dự định chạy ra khỏi nơi này trước khi tất cả mọi thứ áp sát tới." Trường Ninh Thuận tổ viên tổ 7 trả lời.

Người trung niên không nói thêm điều gì thừa thãi nữa. Lão quay qua ra lệnh cho cấp phó của mình: "Tiến về phía bắc tìm kiếm, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Lúc này, người trung niên cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Lão không biết khi mình trở về Liên Bang phải trả lời mẹ Khánh Hoài thế nào đây!

Đây chính là người có hi vọng nhất của phòng 4 Khánh thị.

Lão nhìn tổ 7, chuyện này nhất định phải có đáp án.

"Cậu mới vừa nói Khánh Hoài khởi động quy tắc?" Người trung niên cảm thấy nghi ngờ, rõ ràng Khánh Hoài biết nhiều quy tắc hơn đám binh lính. Mà binh lính không có việc gì, Khánh Hoài lại xảy ra chuyện?

Ninh Thuận giải thích: "Có một binh sĩ giống như có ma nhập vào, đột nhiên muốn giết đội trưởng Khánh Hoài. Đội trưởng Khánh Hoài dùng dao ép người đó lùi lại, nhưng người này nhất định phải lao vào con dao, dẫn đến đội trưởng khởi động quy tắc."

Anh ta nói đến đoạn này, tất cả người ở đây nhớ lại vẫn còn rùng mình.

Bọn họ không biết tác dụng của vật cấm kỵ ACE-019, mà chỉ nhìn thấy hành động kỳ lạ của Vương Cường, hơn nữa trước khi chết người này còn nở nụ cười đáng sợ kia nữa, dùng từ 'ma nhập' quá chuẩn xác.

Trung niên quan sát vẻ mặt của đám người xung quanh, lạnh nhạt nói: "Cái gì mà ma nhập, rõ ràng có người biết quy tắc, khống chế hoặc làm giao dịch gì với tên binh sĩ ấy rồi."

"Vì sao các người sớm như vậy đã trên đường trở ra? Báo lại mọi việc cho tôi nghe." Người trung niên ra lệnh.

Ninh Thuận sợ hãi nói: "Lãnh đạo, nếu nói ở chỗ này, chẳng may khởi động quy tắc nào đó. . ."

Người trung niên cười nhạt nói: "Không nói, cậu sẽ chết ngay bây giờ."

Ninh Thuận trả lời: "Bởi vì không tìm thấy người hoang dã, cho nên đội trưởng Khánh Hoài sai bọn tôi bắt một nhà nông dân ở cơ sở sản xuất 981, dẫn bọn họ tới đây thí nghiệm quy tắc. Ngay sau đó, một thiếu niên xuất hiện, người này lợi dụng quy tắc, trong giây lát đã giết chết hai tổ đội của chúng tôi. Tiếp đó, đội trưởng Khánh Hoài quyết định trước tiên phải giết được người này. Nhưng ngay sau đó, một đại đội hầu như bị giết toàn bộ, chỉ có thể bỏ nhiệm vụ này chạy trốn ra ngoài."

Ninh Thuận sợ khởi động quy tắc nên không dám kể quá tỉ mỉ.

Lúc này, bên cạnh người trung niên, có một sĩ quan cấp đội trưởng nhíu mày lại mắng: "Con mẹ nó, thả rắm cái gì vậy? Một người có thể giết hơn

100 người đội quân dã chiến?"

Đội trưởng người làm tốt lắm.

Quy tắc: Không được nói tục.

Mọi người nhìn thấy mặt tên đội trưởng kia dần chuyển sang màu đen, chắc chắn bị một con côn trùng nào đó cắn chết.

Người trung niên nhìn thi thể nói: "Đã nói từ trước rồi. . . kéo tên phế vật này ra ngoài cho tôi."

Tổ viên tổ 7 Ninh Thuận lên tiếng cầu xin: "Lãnh đạo, chiến hữu của chúng tôi cũng bị quy tắc giết chết. Thiếu niên kia có thể ép mọi người phát động quy tắc."

"Tào Nguy đâu?" Người trung niên bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, lên tiếng gọi người: "Vì sao không thấy Tào Nguy?"

Ninh Thuận nói: "Sau khi đội trưởng Tào Nguy đuổi theo người thanh niên kia thì không có trở về nữa. Đội trưởng Khánh Hoài nói. . . ngài ấy chắc chắn đã chết rồi."

Người trung niên dừng lại vài giây rồi nói: "Cậu đang nói linh tinh cái gì đấy? Tào Nguy là cao thủ cấp C, đã thế lại dùng thuốc biến đổi gien cường hoá các giác quan. Cậu nói anh ta đuổi giết một người bình thường mà có thể chết sao?"

Người trung niên quá rõ Tào Nguy là loại người gì. Bởi vì vị trí tiểu đoàn trưởng này của lão vốn của Tào Nguy.

Là một người tài hiếm có trong quân đội.

Lão định hỏi xem Tào Nguy thế nào? Mà nhận được tin đối phương đã chết rồi?

Ninh Thuận nói: "Tiểu đoàn trưởng, ngài có thể sử dụng phương pháp cách ly từng người bọn tôi để thẩm vấn. Những lời tôi nói với ngài hoàn toàn là sự thật, nếu có nửa lời sai, ngài có thể đưa chúng tôi ra toà án quân sự."

Thật ra, trong đám người ở nơi này, Lý Y Nặc đã biết người thiếu niên kia chắc chắn là Khánh Trần.

Nam Canh Thần ở bên cạnh cô cũng không lộ điều gì, chỉ thấy cậu ta ngẩn người ra. Trong lòng thằng nhóc này đang trào phúng: 'Với trí thông minh của anh Trần, đùa chết bọn mày cũng có gì mà lạ.'

Trong đội ngũ săn thú vẫn chưa có ai biết xảy ra chuyện gì. Thì gia tộc Thần Đại, lại hiểu được chuyện diễn ra như thế nào.

Trước đó, Khánh Hoài có nói: 'Bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ từ sớm nên muốn trở về.'

Mọi người vẫn còn nghi ngờ. Không ai có thể ngờ được, một thiếu niên truy sát cả một đội quân, khiến đội quân phải trốn trở về.

Nếu so sánh về số lượng, đó là điều không tưởng. Một bên là đội quân dã chiến, bên còn lại chỉ có một mình thiếu niên.

Loại sự thật này quá mức hoang đường.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng chưa từng nghe thấy có một người như vậy.

Lông mày trung niên nhíu lại, tiếp tục hỏi: "Nói cụ thể quá trình."

"Người này dẫn chúng ta đến một lùm cây quỷ dị. Người đó có thể đi qua, chúng tôi đi qua bị cắt thành từng mảnh. . ."

"Chúng tôi vây lại, ép người này phải vào bãi mìn đã được bố trí sẵn. Nhưng người này giống như có máy dò mìn, né tránh chính xác toàn bộ mìn chôn ở đó. . ."

"Thiếu niên đó hát một bài hát, giết đại đội chúng tôi chỉ còn một tổ duy nhất. . ." Ninh Thuận kể lại.

"Hát một bài hát? Giết mấy chục người các cậu?" Người trung niên ngây người ra.

"Vâng." Ninh Thuật gật đầu. Cậu ta rất sợ quy tắc, nên vô cùng kiệm lời, sợ chẳng may khởi động quy tắc.

Người trung niên nhíu mày, lão cũng chưa từng nghe nói hát một bài có thể khởi động quy tắc giết người: "Hát bài gì? Chuyện này có thể sao?"

Ninh Thuận vội vàng trả lời: "Báo cáo tiểu đoàn trưởng, chuyện này giải thích thế này, không phải bài hát có thể giết người, mà là. . ."

"Vậy cậu hát cho tôi xem nào?" Người trung niên nói.

Ninh Thuận hát: "Dưới gầm cầu, có một đàn vịt bơi qua. . ."

Có một tên con cháu tập đoàn bị những lời này chọc cười: "Bài hát này tôi cũng biết, mau tới mau tới đếm nào, bai bốn sáu bảy tám. . ."

Con cháu tập đoàn, giỏi.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn. Hầu như tất cả mọi người đã hiểu được quy tắc này là gì. Bọn chúng muốn nói, nhưng không ai dám nói.

Lý Y Nặc có vẻ tức giận, kiểu thẩm vấn này thực sự tốn người.

Cô nói với người trung niên: "Để mọi người ra chỗ khác đi, mấy người chúng ta ở lại là được rồi."

Người trung niên gật đầu: "Tiểu thư Y Nặc, Thần Đại Tĩnh Thừa tiên sinh ở lại. Những người còn lại đi ra chỗ khác. Tiểu đoàn phó Vương, cậu cũng ở lại. Ninh Thuận, nói tiếp đi."

Nam Canh Th`ân định rời đi, thì bị Lý Y Nặc kéo lại. Cô nói với người trung niên: "Đây là người của tôi, không c`ân phải đi."

Người trung niên do dự chút sau đó nói: "Được."

Ninh Thuận nói tiếp: "Tiểu đoàn trưởng, thiếu niên này kỳ lạ vô cùng. Người này dường như biết tất cả quy tắc tại vùng đất cấm kỵ 002 này. Mà địa hình cũng rất quen thuộc, giống như nhà mình vậy. Bọn tôi thử săn bắt người này, nhưng hắn luôn tìm được chỗ thoát. Đối phương chạy ở trong này như chạy trên đất bằng. . ."

"Người hoang dã?" Người trung niên hỏi.

Chỉ có người hoang dã mới có thể chạy trên đường đ`ôi núi như chạy trên đất bằng, bởi vì ngay từ bé bọn họ đã sống trong môi trường như vậy.

Ninh Thuận suy nghĩ r`ôi thành thật trả lời: "Tiểu đoàn trưởng, chúng tôi không có cách nào xác nhận được người đó có phải người hoang dã hay không, nhưng qu`ân áo. . . không giống như người Liên Bang."

Lúc đó, Khánh Tr`ân mặc trên người bộ qu`ân áo đã đổi từ T`ân Đ`ông, nên có vẻ không giống người Liên Bang.

"Chở đã, trên người này có máy móc thay thế không?" Người trung niên hỏi.

"Không có." Ninh Thuận trả lời: "Tổ 7 chưa từng đối mặt trực tiếp với người này. Nhưng những tổ khác nếu nhìn thấy trên người hắn có máy móc thay thế, nhất định sẽ báo cáo ngay. Bởi vì đây là tin tức tình báo quan trong."

Hiện tại, người trung niên nghiêng v`êsuy đoán đây là người hoang dã hơn.

Nhưng vào lúc này, Lý Y Nặc giống như vô tình nói: "Nói tới người hoang dã, tôi bỗng nhiên nhớ đến một việc. Trước khi chúng tôi tiến vào vùng đất

cấm kỵ, đã bị người hoang dã gắt gao truy đuổi. Đám người hoang dã này không phải bình thường, mà có cả người Hoả Đường trong đó."

"Hoả Đường." Người trung niên ngây người ra. Quân đội Liên Bang cũng không sợ Hoả Đường. Mà đám người này gặp quân đội chính quy toàn tìm cách chạy trốn.

Nhưng có điều tại sao bọn họ xuất hiện ở đây?

Người này nhìn Thần Đại Chức và Thần Đại Tĩnh Thừa. Hai người đó lần lượt gật đầu xác nhận.

Lý Y Nặc nói tiếp: "Hoả Đường tiêu diệt toàn bộ đội xe gia tộc Thần Đại, ép bọn tôi phải vào vùng đất cấm kỵ. Tôi nghi ngờ, trong đội quân đó có trưởng lão dẫn đầu. Vì vậy mới có thể tiêu diệt đội xe gia tộc Thần Đại một cách dễ dàng như vậy.

Sắc mặt Thần Đại Tĩnh Thừa bỗng nhiên đen thui.

Lý Y Nặc đâu thèm để ý: "Các người có lẽ nhận được tín hiệu cầu cứu của tôi nên mới tới. Lúc đó, tôi đã giải thích, vì bị người hoang dã đuổi theo. Nhưng có một việc kỳ lạ, đám người Hoả Đường đuổi theo chúng tôi tới đây, sau đó không đuổi theo nữa, mà biến mất ngay sau đó. Tôi nghi ngờ bọn chúng đã tiến vào trung tâm vùng đất cấm kỵ."

Người trung niên ngẩn người ra. Lão ta biết phòng lớn Khánh thị có qua lại với Hoả Đường. . .

Có một số việc không nghĩ đến thì thôi, một khi đã nghĩ tới phát sinh ra càng nhiều chuyện.

Cuộc tranh đoạt cái bóng, phòng lớn, Hoả Đường, người thiếu niên giống dân hoang dã.

Người trung niên có cảm giác mình đã rất gần với sự thật.

Giờ phút này, Lý Y Nặc lại không nói thêm bất kỳ điều gì nữa.

Bởi vì, mình đang làm vai trò nội ứng, chắc cũng ổn rồi chứ nhỉ. . .

Lúc này, người trung niên nghi ngờ hỏi: "Tôi nhớ các người đưa tin cầu cứu, bảo có nhiều người Hoả Đường tới lắm mà? Sao có một mình thiếu niên kia ra tay?"

Lúc này, Thần Đại Tĩnh Thừa đột nhiên chen vào: "Ngài không biết nghi thức lễ cắt sừng của Hoả Đường sao?"

Trong lòng Lý Y Nặc không khỏi giật mình. Giây phút ấy, cô có cảm giác như Thần Đại Tĩnh Thừa là nội ứng giống mình, bởi vì nhát chém ấy quá đúng lúc.

Cái gì gọi là lễ cắt sừng của Hoả Đường. Đó chính là người trẻ tuổi ưu tú nhất của vùng núi tuyết ấy trưởng thành. Nhất định người đó phải tự mình săn giết loài bò Tây Tạng hung dữ.

Sau khi giết chết bò Tây Tạng, rồi cắt cái đầu của nó cõng vềHoả Đường. Sừng bò to lớn treo ở trong nhà của mình, biểu trưng cho sự dũng cảm.

Có điều, đây là tập quán vào những năm trước kỷ nguyên mới. Vềsau, bắt đầu xuất hiện vùng đất cấm kỵ, hoang dã và Liên Bang đối đầu nhau, lễ cắt sừng có thể giết mãnh thú, cũng có thể giết cao thủ Liên Bang để hoàn thành nhiệm vụ.

Người nào hoàn thành lễ cắt sừng, mới có tư cách trở thành một dũng sĩ của Hoà Đường. Tự mình dẫn đầu đội ngũ đi săn.

Còn những người không cách nào hoàn thành lễ cắt sừng, chỉ có thể cam chịu trở thành thuộc hạ của người hoàn thành.

Cho nên, việc giết Khánh Hoài, có phải do con cái một vị trưởng lão nào đó, muốn hoàn thành lễ cắt sừng hay không?

Giờ phút này, mọi đầu mối đều nhằm vào Hoả Đường cùng nội bộ Khánh thị tham gia cuộc tranh đoạt cái bóng.

Việc này có lẽ dẫn đến cuộc chiến giữa phòng lớn và phòng 4. . .

Người trung niên yên lặng suy nghĩ thật lâu. Người này nghi ngờ nhìn lại Lý Y Nặc và Thần Đại Tĩnh Thừa.

Toàn bộ đám người tập đoàn đều biết, Lý Y Nặc thuộc phái chủ chiến, nên không thể nào thân thiết với gia tộc Thần Đại được.

Cho nên, suy đoán của mình hiện tại có vẻ như là sự thật.

Lúc này, tai nghe vang lên giọng nói: "Tiểu đội trưởng, đã tìm thấy thi thể Khánh Hoài."

Vẻ mặt người trung niên cứng đờ, hi vọng cuối cùng đã tan thành mây khói.

Anh ta ra lệnh cho người điều khiển cho robot: "Tản chó ra xung quanh, lần theo mùi, cần phải tìm được hung thủ."

. . .

Hiện tại, người có nhiều cảm xúc nhất có lẽ là Lý Y Nặc.

Trong tất cả mọi người ở nơi này, cô nắm rõ thực lực của Khánh Hoài nhất.

Bởi vì khi còn nhỏ cô đã sống cùng chú Bảy của mình là Lý Thúc Đồng. Cô từng quyết tâm muốn trở thành một Kỵ Sĩ, cho nên một vài quy tắc cơ bản của Kỵ Sĩ cô cũng biết.

Trước khi trở thành một Kỵ Sĩ, Khánh Trần chỉ có thể là người bình thường.

Sau lần đầu tiên bước qua cánh cửa sinh tử, Kỵ Sĩ sẽ đạt được cấp độ tiêu chuẩn là cấp F.

Con đường phát triển của một Kỵ Sĩ khác biệt hoàn toàn những truyền thừa khác.

Đa phần truyền thừa thăng cấp bình thường và ổn định. Nhưng mỗi một Kỵ Sĩ bước qua cánh cửa sinh tử, thực lực có sự tăng trưởng vượt trội.

Thời điểm chưa xuất hiện kỷ nguyên mới, Kỵ Sĩ còn chưa sáng tạo là thuật hô hấp. Một Kỵ Sĩ dù bước qua hết tám cánh cửa sinh tử, cũng chỉ có thể đạt được thực lực chuẩn cấp A.

Khi đó, Kỵ Sĩ mạnh bởi vì có nhiều người, truyền thừa lại ổn định. Chỉ cần người hoàn thành 8 cánh cửa sinh tử, lập tức bước vào cấp A. Thời điểm đánh nhau, có khi mười mấy người cấp A đánh một người.

Chỉ cần có người hô hào, cả đám xông lên đánh.

Nhưng sau khi vùng biển trở thành vùng biển cấm kỵ. Tần Sanh sáng tạo ra thuật hô hấp, thực lực Kỵ Sĩ tiến thêm một bước nhảy vọt, một bước lên trời. Lý Thúc Đồng còn chưa bước qua cánh cửa sinh tử thứ tám, đã có thực lực Bán Thần.

Cũng không biết nếu ngài ấy bước qua cánh cửa sinh tử thứ tám, sẽ đạt được cảnh giới gì?

Đáng tiếc, vùng biển đã trở thành nơi con người không ai dám đi vào. Điều này đồng nghĩa với đời này Lý Thúc Đồng không có biện pháp đi qua cánh cửa cuối cùng kia.

Hiện tại, một người vừa mới bước vào Kỵ Sĩ, thực lực vừa đến cấp F đã tiêu diệt gần như toàn bộ một đại đội. Cuối cùng, còn ép Khánh Hoài khởi động quy tắc, chạy bán sống bán chết.

Điều này không phải dựa vào sức mạnh, mà hoàn toàn dựa vào trí thông

minh.

Bây giờ có lẽ Khánh Hoài đã chết rồi.

Thật sự, Lý Y Nặc có chút khâm phục Khánh Trần. Việc người này làm được, mình chắc chắn không làm được.

Cô còn đang suy nghĩ, chú Bảy đã ám chỉ hai người có thể tin tưởng lẫn nhau. Tương lai, mình có nên hợp tác với tên Kỵ Sĩ mới kia hay không?

Chuyện cô muốn làm có rất nhiều.

Bây giờ, Lý Y Nặc bỗng nhiên có cảm giác tất cả mọi người đều say chỉ có mình ta tỉnh. Cảm giác ấy vô cùng kích thích, nhưng cô vẫn phải giả bộ mình chẳng biết điều gì.

Cho nên, vẻ mặt hình như hơi là lạ.

Có điều, Lý Y Nặc còn chưa phát hiện ra, vẻ mặt Bảo Bảo của mình còn kỳ lạ hơn. . .

. . .

Giờ này, tại khu vực trung tâm vùng đất cấm kỵ 002.

Mười mấy người hoang dã đang ngồi tập chung quanh đống lửa. Có một vị trung niên tết tóc đuôi sam đang ngồi nhắm mắt suy nghĩ. Đuôi tóc của người này có đính mã não và ngọc lục bảo. Trên cổ có đeo một sợi dây chuyền được làm từ xương ngón tay.

Sợi dây chuyền ấy được kết từ những ngón út của con người. Trên đó có bao nhiêu ngón chứng tỏ số người Liên Bang đã chết trong tay lão.

Những người hoang dã này, vẻ mặt ai nấy đều trắng bệch, cả người cũng trắng bệch,

Đây không phải do họ bị bệnh, mà trên người có bôi một loại phấn kỳ lạ.

Bỗng nhiên có người lấy ra một cái túi làm bằng da dê, đưa đến trước mặt vị trung niên: "Trưởng lão, nên bổ sung phấn."

"Ừ." Trưởng lão đứng dậy, chiếc dây chuyền trên cổ lão ta đung đưa, phát ra âm thanh cộc cộc.

Lão ta lấy một nắm từ túi da dê ra, bôi lên mặt rồi bôi lên thân thể của mình.

Người giúp việc kia tiếp tục nói: "Trưởng lão, đại trưởng lão cho phấn Phong Tuyển Hoa Hoa còn lại không nhiều. Thời gian chúng ta ở trong này càng lâu sẽ càng nguy hiểm, mà con mồi mãi chưa thấy xuất hiện. . . Hay là chúng ta đợi thêm một ngày nữa, rồi xuất phát trở về núi tuyết. Không có phấn Phong Tuyển Hoa Hoa, chúng ta sẽ không thể chống lại dã thú và thực vật ở vùng trung tâm này được."

Sau khi vị trưởng lão này bổ sung xong phấn lên người mình bèn nói: "Phấn Phong Tuyển Hoa Hoa này kiếm không dễ dàng gì. Nếu chúng ta không công mà lùi sẽ báo cáo với tổ tiên thế nào đây?"

"Nhưng chúng ta cũng không thể đánh cược với mạng sống của mình được." Tên giúp việc nhỏ giọng nói: "Thuộc hạ nghe đại trưởng lão nói, vùng đất cấm kỵ 002 này quỷ dị vô cùng."

Trưởng lão lần nữa ngồi xuống. Gã thở dài, sau đó đưa tay lên nhìn thời gian, nhiệt độ trên đồng hồ điện tử. Vẻ mắt lão thay đổi liên tục.

Nếu Khánh Trần nhìn được hình ảnh: Trên vị trưởng lão này toả ra hơi thở của vùng hoang dã của từng ngón tay trên dây chuyền, nhưng trên tay lại đeo một chiếc đồng hồ điện tử, sẽ có cảm giác không tương đồng. . .

Nhưng với những người Hoả Đường, chuyện này bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Những ngón tay ấy thể hiện ra thực lực cùng với sự tôn kính tổ tiên. Kèm với đó là địa vị trong gia tộc.

Tại sao lại dùng đồng hồ điện tử, bởi vì công dụng của nó rất tốt.

Ít ra nó dễ sử dụng hơn việc nhìn bóng của mặt trời. . .

Có một vài người Hoả Đường may mắn nhận được lực lượng từ 'tổ tiên', khiến bọn họ sùng bái đồ đằng như phụng thờ thần linh.

Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc bọn họ bài xích những vật dụng khoa học kỹ thuật. . . Dù sao tổ tiên cũng đâu ghét bỏ vật dụng khoa học kỹ thuật.

Lái xe đi săn tất nhiên hiệu quả cao hơn đi bộ rồi.

Trên thế giới này mọi chủ nghĩa đều sẽ biến thành chủ nghĩa thực dụng.

Đây là thời đại huyền huyễn và khoa học kỹ thuật hoà quện vào nhau. Nhưng vô tình dung hợp vào khiến không ai hiểu được.

Lúc này, trưởng lão nhìn về một phía nào đó xúc động nói: "Đợi thêm hai ngày nữa. Nếu như còn mồi vẫn chưa xuất hiện. Chúng ta sẽ rời khỏi đây khi mà phấn Phong Tuyển Hoa Hoa vừa sử dụng hết. . ."

. . .

Tại một nơi xa, Khánh Trần và Lý Thúc Đồng dễ dàng rời khỏi vùng đất cấm kỵ.

Hắn quay đầu lại lưu luyến nhìn rừng cây tối tăm phía sau, có cảm giác thân thiết vô cùng.

Thiếu niên nhỏ giọng nói: "Mình sẽ còn trở lại."

Chuyến hành trình này, hắn gặp được quá nhiều kỳ quan, trải qua vô số

chuyện.

Nó giống như những nốt nhạc bên trong bài hát hay, xen lẫn vào trong cuộc sống của hắn, vang lên.

Cũng thay đổi số mệnh của hắn.

Thời gian này, Khánh Trần cảm giác được, từ khi hắn xuyên qua đến giờ, những chuyện vừa rồi mới là cuộc sống của hắn, cuộc sống ấy vừa mới bắt đầu.

Đếm ngược về0.

Trở về

Ác Mộng Của Đêm - Chương 167: Kế hoạch loại bỏ

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 167: Kế hoạch loại bỏ

Sau khi tấm màn đen đếm ngược kết thúc, Khánh Trần vẫn còn đứng tại dãy cây xanh ven đường.

7 ngày trước, hắn đã báo cảnh sát Khánh Quốc Trung đánh bài ở đây, sau đó đứng đấy tận mắt nhìn cha mình bị cảnh sát giải đi.

Quy luật xuyên qua khiến người ta có cảm giác kỳ diệu vô cùng.

Giờ này, cảnh sát trên xe còn chưa lái đi.

Trong bóng đêm, Khánh Trần nhìn cảnh sát từ từ khởi động xe, sau đó dần đi xa. Hắn thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng Khánh Quốc Trung đang ngồi trên xe, đầu cúi thấp xuống, vô cùng uể oải.

Quá kỳ diệu, cùng một sự kiện, thời gian đã đi qua vài ngày vẫn khiến con người ta có cảm giác thoải mái...

Có điều, sau lần báo án này, Khánh Trần sợ rằng lần báo án tiếp theo sẽ khá khó khăn.

Bởi vì Khánh Quốc Trung sẽ không còn dễ dàng bị tạm giam nữa, mà chuyển qua truy tố hình sự.

Lần báo án này thật ra là một việc vô cùng quan trọng: 'Khánh Trần đã đồng ý với cha là bán nhà không chút do dự, cho nên Khánh Quốc Trung thuận lợi sang tên đổi chủ trong vòng một ngày, rồi lấy về mấy trăm nghìn từ người mua.'

Điều này có nghĩa, Khánh Quốc Trung có đầy đủ tiền trong người, để cấu thành điều luật 303, tổ chức đánh bạc. Theo luật lệ này tiền phạt lên tới hơn 50 nghìn tệ, chuyển từ tạm giam sang quản chế tại chỗ lên tới ba năm,...

Cho nên, trong đêm sau khi đánh cho đám người kia một trận cũng không có ý định lấy hết tiền của bọn họ. Hơn nữa, thời điểm hắn báo án có nhắn mạnh vấn đề này cho cảnh sát trực ban nghe.

Hiện tại, Khánh Trần là một lữ khách thời gian, truyền thừa tổ chức Kỵ Sĩ, sẽ không để mắt đến số tiền mấy chục vạn ấy.

Số tiền ấy để trên người Khánh Quốc Trung có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Có điều, khi xe cảnh sát đã khuất tầm nhìn, Khánh Trần có cảm giác mình không thoái mái giống như trong tưởng tượng cho lắm.

Không phải hắn hối hận việc cảnh sát đưa Khánh Quốc Trung đi. Mà đột nhiên, Khánh Trần có cảm giác, cuộc sống của mình không cần phải quan tâm đến loại chuyện này.

Khánh Trần đã có cuộc sống mới.

Lúc này, máy truyền tin từ trong túi hắn liên tục rung lên. Lưu Đức Trụ liên tục nhắn tin tới: "Ông chủ, lúc nào ngài trở về?"

"Ông chủ, ngài nhanh trở về đi, về trông coi cái tên Lâm Tiểu Tiếu kia đi. Nếu không, tôi sẽ phải chết."

Khánh Trần nghi ngờ: "Sao Lâm Tiểu Tiếu muốn giết cậu? Lý do gì dẫn

đến anh ấy muốn giết cậu?"

Lưu Đức Trụ lo lắng nhắn lại: "Mọi người đã nói phối hợp cùng với nhau diễn kịch.

Mà đêm nào anh ta cũng cho tôi vào ác mộng, nhằm báo thù riêng."

Khánh Trần từng trải qua ác mộng, hắn biết Lưu Đức Trụ phải trải qua những gì.

Nhưng hắn không thèm để ý, mà hỏi qua chuyện khác: "Trong nhà tù có chuyện gì đặc biệt hay không? Có lữ khách thời gian mới nào không?"

Lưu Đức Trụ thành thật trả lời: "Có, mà chuyện không lớn lắm. Sau khi ngài rời khỏi nhà tù số 18. Trong vòng 7 ngày, có khoảng hơn 300 người từ các nhà tù khác lần lượt chuyển đến, người nào người nấy nhìn qua vô cùng hung ác."

Khánh Trần nhíu mày: "Lâm Tiểu Tiếu có nói bọn chúng tới làm gì không?"

Lưu Đức Trụ nói: "Có nói, Lâm Tiểu Tiểu bảo, bọn chúng tới tìm cái chết."

Khánh Trần: "..."

Có điều, Lâm Tiểu Tiếu nói như vậy, Khánh Trần đã hiểu ra một chút.

Nhất định, có nhiều thế lực nhận được tình báo Lý Thúc Đồng đã rời khỏi nhà tù 18. Nên quyết định đưa người của mình vào đây dự định gây sự.

Mà khả năng nhằm vào vật cấm kỵ ACE-005 lên tới 90%.

"Tôi biết rồi." Khánh Trần nói xong bèn cất máy truyền tin vào trong túi.

Hắn đã bước lên con đường của một Kỵ Sĩ, bước tiếp theo là cùng Lý Thúc Đồng trở về nhà tù số 18.

Xem ra, lần xuyên qua tiếp theo lại có chuyện lớn xảy ra.

Khánh Trần nghĩ đến hắn còn có chuyện cần làm, nên kéo mũ phía sau áo lên, sau đó lao vào trong bóng tối.

...

Trường học quốc tế Lạc Thành.

Nửa đêm, trong sân trường vô cùng yên tĩnh, không có xe nhỏ bán hàng rong, không có học sinh rộn ràng đi lại.

Bảo vệ là lão Tần ngồi trong phòng canh gác gật gà gật gù.

Một bóng đen nhẹ nhàng nhảy qua tường, tay chân nhanh nhạy giống như loài mèo.

Khánh Trần đi qua con đường nhỏ quen thuộc, sau đó trèo lên tầng ba khu nhà dạy học. Thật sự, hắn dùng cả tay và chân leo từ tầng dưới cùng lên tầng cao nhất.

Tường khu nhà dạy học leo dễ hơn vách núi Thanh Sơn rất nhiều.

Hắn ngồi ở mép trên sân thượng. Rất nhanh, cánh cửa sắt trên sân thượng vang lên tiếng kẽo kẹt, là bị người ta đẩy ra.

Nam Canh Thần gầy gò nhỏ bé đi tới.

Cánh cửa kia vốn dĩ bị khoá lại, ngăn đám yêu nhau trong trường lên đây hẹn hò. Nhưng có người lén phá hư khoá nơi này, có điều rất ít người biết khoá nơi đây đã hư rồi.

Thật ra, hai đứa con trai còn chưa biết yêu là gì cũng lần đầu tiên bước lên nơi này...

Nam Canh Thần đi đến, vẻ mặt hơi nhăn nhó.

Khánh Trần nói: "Tắt điện thoại di động đi."

"Hả..." Nam Canh Thần vẫn làm theo.

Khánh Trần nói tiếp: "Sau này, chuyện tại Thế Giới Bên Trong, chúng ta sẽ tìm một chỗ giống thế này, không có ai bên cạnh để trao đổi. Cho đến khi tao có cách lấy được số liệu cứ điểm an toàn thì thôi."

Nam Canh Thần nhìn thấy Khánh Trần ngồi ở kia cũng muốn leo lên ngồi. Nhưng sau khi cậu ta nhìn thấy độ cao thì lập tức bỏ đi ý định này.

"Khụ khụ, anh Trần." Nam Canh Thân do dự một lúc mới nói: "Trước tiên, tao nói về sự việc của tao đi. Đầu tiên, Lý Y Nặc đã biết thân phận lữ khách thời gian của tao..."

Khánh Trần hững hờ nói: "Trước đó mày nói cô ta không biết mà?"

Nam Canh Thần nhớ lại, trước đó Lý Y Nặc đã hỏi mình có phải là lữ khách thời gian hay không, mình toàn trả lời là không phải.

Sau đó, cô ta toàn dùng ánh mắt cưng chiều, nhìn mình như tên thiểu năng nói: "Ư, tốt, cậu không phải."

Lúc đó mình còn chưa nghĩ tới, bây giờ nhớ lại có chút xấu hổ...

Khánh Trần suy nghĩ rồi hỏi: "Cô ta có bảo mày hỏi tao điều gì hay không? Hoặc là có hỏi mày tên tao là gì không?"

"Không có." Nam Canh Thần ngạc nhiên trả lời.

"Xem ra, cô ấy còn chưa biết mối quan hệ của chúng ta, cũng chưa biết tao là lữ khách thời gian." Khánh Trần suy đoán.

Hắn vừa hỏi câu này, là lo lắng Nam Canh Thần vô tình tiết lộ cho đối

phương, chẳng may lộ ra tin tức gì.

Nếu như Lý Y Nặc đoán được mối quan hệ của hắn với Nam Canh Thần, mà hắn lại là đệ tử của Lý Thúc Đồng, người kế thừa Kỵ Sĩ sau này. Nhất định, cô ta sẽ hỏi dò Nam Canh Thần, dựa vào cậu ta biết được chút manh mối nào đó. Ít ra cũng phải thử hỏi Nam Canh Thần.

Hiện tại, có hỏi Nam Canh Thần điều gì cũng không nên hỏi quá rõ ràng. Mình sao mà biết được thằng nhóc này trong cơn mê sảng nào đó sẽ khai báo cho người ta điều gì.

Khánh Trần quyết định hỏi Nam Canh Thần một vài điều, sau đó tự mình suy đoán.

Khánh Trần hỏi: "Sau khi cô ta biết mày là lữ khách thời gian có phản ứng gì không?"

Nam Canh Thần nói: "Cô ấy nói tao tuyệt đối phải giữ bí mật này, không được phép để lộ ra. Bởi vì tập đoàn đang có kế hoạch loại bỏ những kẻ ngoại lai này."

"Kế hoạch loại bỏ?" Khánh Trần ngơ ngác nói: "Họ muốn làm gì?"

"Bởi vì lữ khách thời gian phá hư kế hoạch của những người tại Thế Giới Bên Trong." Nam Canh Thần giải thích: "Nhất là những người đứng đầu tại Thế Giới Bên Trong. Bọn họ đã xác định một điều, những người bị lữ khách thời gian thay thế là mối nguy hiểm của nhân loại. Điều này chứng tỏ là lữ khách thời gian đồng nghĩa với cái chết. Bỗng nhiên ý thức biến mất ở một nơi nào đó, nghĩ đến loại chuyện này ai cũng sợ hãi. Anh Trần, tao có thể hiểu được bọn họ, nếu như chúng ta đặt vị trí của mình vào những người ở Thế Giới Bên Trong, đột nhiên bị người khác thay thế, nghĩ thôi... đã cảm thấy nó chẳng tốt đẹp gì?"

Khánh Trần: "..."

"Nếu dựa theo ví dụ này." Nam Canh Thần suy nghĩ chút rồi nói: "Tao

cũng chỉ có mày là bạn duy nhất, nếu có một ngày mày đột nhiên bị người khác thay thế. Khi đó mày sẽ không biết tao, sẽ không còn coi tao là bạn nữa, chẳng phải đáng sợ lắm sao? Tại Thế Giới Bên Trong, rất nhiều người gặp phải tình huống này. Bạn bè hoá xa lạ, con cái bỗng nhiên biến mất, bố mẹ biến thành người khác. Đây là sự việc chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng, người ngoài hành tinh khống chế cơ thể con người. Tình huống của chúng ta cũng chẳng khác biệt là mấy."

Cho nên, lữ khách thời gian và con người tại Thế Giới Bên Trong, thật ra đã trở thành kẻ địch của nhau.

Không ai đồng ý để người khác khống chế thân thể mình.

Điều này dẫn đến 'kế hoạch loại bỏ'.

"Tao nghe Lý Y Nặc nói, hiện tại các thế lực ở Thế Giới Bên Trong đã khống chế không ít lữ khách thời gian." Nam Canh Thần tiếp tục nói: "Cô ấy bảo, chỉ mình Lý thị đã khống chế được hơn 300 lữ khách thời gian, mà những người này chính là điểm quan trọng để kế hoạch loại bỏ ra đời."

"Bọn chúng khống chế những lữ khách thời gian này làm gì?" Khánh Trần nhíu mày.

"Bọn chúng muốn khống chế những lữ khách thời gian này. Sau khi bọn chúng trở về sẽ giúp họ giết tất cả những người trùng tên trùng họ với mình tại Thế Giới Bên Ngoài." Nam Canh Thần nói.

"Đây chính là kế hoạch loại bỏ?"

Một cơn gió thổi đến, Khánh Trần có cảm giác gió cuối thu vào ban đêm khá lạnh.

Quy tắc xuyên qua của lữ khách thời gian: Trùng tên, trùng họ, dáng người khuôn mặt giống nhau, xuyên qua ở vị trí đối xứng, lúc này sẽ đạt được tư cách tham gia 'Open Beta'.

Quy tắc này thật ra cũng không phức tạp, cho nên người tại Thế Giới Bên Trong rất dễ đoán được.

Những nhân vật lớn kia, bọn họ đã khổ sở phấn đấu cả đời người, sao có thể để một người khác hưởng thụ thành quả của mình, để người đó thay thế được?

Vì vậy, bọn họ quyết định tạo ra kế hoạch loại bỏ. Diệt trừ tất cả những người có khả năng thay thế mình: Giết những người trùng tên, trùng họ.

Đây là phương án đơn giản nhất, hiệu quả nhất.

Chỉ cần không còn người nào tại Thế Giới Bên Ngoài có khả năng thay thế mình. Thì người đó có thể kê cao gối để ngủ rồi.

Xuyên qua chỉ có một chiều. Người tại Thế Giới Bên Trong rơi vào trạng thái bị động, nhưng chuyện bọn họ muốn làm, đâu nhất định phải chính bản thân làm mới được.

Những nhân vật lớn kia sau khi phát hiện ra sự việc lữ khách thời gian, đã không lựa chọn giết những người này, bởi vì họ e ngại, người thân người ấy báo thù. Mà bọn họ lựa chọn lợi dụng việc này.

Khánh Trần hỏi: "Bọn họ dự định khi nào bắt đầu kế hoạch loại bỏ này?"

"Bọn họ chưa vội thực hiện." Nam Canh Thần bảo: "Lý Y Nặc nói, Lý thị tính toán làm lớn. Thậm chí bọn họ coi lữ khách thời gian là công cụ quý giá để sử dụng. Bọn họ không chỉ lập ra kế hoạch loại bỏ, mà còn dự định dùng những công cụ này để xuyên qua."

"Bọn họ tính gì thế này?" Khánh Trần vẫn chưa hiểu gì: "Bọn họ muốn bản thân xuyên qua?"

"Ừ." Nam Canh Thần gật đầu: "Đây mới chỉ là suy nghĩ. Tao nói ví dụ cho để giải thích nhá: Giống như người đứng đầu Lộc Đảo tên là Lý Bỉnh Triết. Người này đã ở lại rất lâu bên trong một thành phố thuộc quản lý của gia

tộc Lộc Đảo, thành phố đối ứng là Seoul. Lúc này, tại Thế Giới Bên Ngoài có một người trùng tên trùng họ với lão, mặt mũi cũng giống hệt nhau. Nhưng người này không có tại Seoul, cho nên hai người này chưa kích hoạt quy tắc xuyên qua. Nếu như Lý thị tìm được tên Lý Bỉnh Triết còn đang ở nông thôn kia, sau đó đưa người này đến Seoul tại Thế Giới Bên Ngoài, sẽ tương ứng với Lý Bỉnh Triết tại Thế Giới Bên Trong. Như vậy, chủ Lộc Đảo có khả năng biến thành một lữ khách thời gian."

Khánh Trần giật mình: "Bọn chúng định làm cái gì vậy?"

"À, Lý thị, Lộc Đảo, Thần Đại có mối quan hệ không được tốt cho lắm. Đơn giản là chán ghét lẫn nhau. Nếu muốn ám sát Lý Bỉnh Triết tại Thế Giới Bên Trong sẽ cực kỳ khó khăn, mà rất dễ xuất hiện loại chuyện không kiểm soát được. Nhưng nếu như Lý Bỉnh Triết bị thay thế, vậy chẳng liên quan gì đến họ cả. Một kế hoạch thiên tài. Lúc Lý Y Nặc kể đến chỗ này, vô cùng kích động." Nam Canh Thần nói.

Nếu như kế hoạch loại bỏ thì Khánh Trần có thể hình dung được. Nhưng kế hoạch chủ động xuyên qua kia, hắn chưa từng nghĩ tới.

Lòng người vô cùng khó đoán.

Bỏ ra một cái giá thấp nhất, loại bỏ một người mạnh mẽ mà mình vô cùng chán ghét?

Khánh Trần ngẩn người ra. Hắn nhớ lại mấy cuộc chiến mình vừa trải qua, biểu hiện cực tốt cả về tính toán lẫn trí thông minh. Nhưng nếu so sánh với những người cả đời đấu đá lẫn nhau, thì không thể bẩn thỉu như họ được.

Hắn cảm thấy mình quá may mắn bởi vì xuyên qua đến nhà tù, còn gặp được Lý Thúc Đồng.

Nếu mình xuyên qua vào thẳng nội bộ Khánh thị, có lẽ giờ này mình cũng bị khống chế rồi.

Nam Canh Thần nói thêm: "Đây chỉ là ví dụ thôi. Chứ còn Lý Bỉnh Triết đã

hơn 100 tuổi, kiếm đâu ra người như thế tại Thế Giới Bên Ngoài? Nhưng phương pháp này có thể dùng cho người khác."

Với lại, Khánh Trần bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, Lý Thúc Đồng và đám người Lâm Tiểu Tiếu có khả năng bị xuyên qua sao?

Đây là chuyện quan trọng?

Nếu ở bên ngoài, có một người là Lý Thúc Đồng. Mà các thế lực tại Thế Giới Bên Trong tìm được, rồi đưa tới Lạc Thành. Như vậy Lý Thúc Đồng có phải gặp nguy hiểm rồi hay không?

Giây phút ấy, Khánh Trần dường như muốn ngay lập tức sử dụng kế hoạch loại bỏ. Mình thật vất vả mới kiếm được một sư phụ tốt như vậy, mà chẳng may ngài ấy bị người xuyên qua. Hắn không muốn chuyện này xảy ra.

Nhưng có một vấn đề, nếu tại Thế Giới Bên Ngoài, có một người tên là Lý Thúc Đồng như vậy? Người này có lỗi gì đâu? Chỉ vì trùng tên trùng họ mà bị giết sao?

Hắn bỗng nhiên hỏi Nam Canh Thần: "Những lữ khách thời gian bị Lý thị khống chế, có người nào trước đây là người siêu phàm không? Người siêu phàm có thể bị thay thế không?"

"Thật ra có một người siêu phàm." Nam Canh Thần nói: "Lý Y Nặc có phàn nàn, người siêu phàm kia có thực lực không ăn thua cho lắm..."

Khánh Trần nghe được người siêu phàm cũng bị thay thế, hàng lông mày bỗng nhiêu nhíu lại.

Điều này chứng minh, Lý Thúc Đồng cũng có khả năng bị thay thế?

Hay những bạn bè mình quen biết tại Thế Giới Bên Trong cũng có thể bị thay thế?

Hắn hỏi tiếp: "Vậy những người đó có người nào xuyên qua người tiêm

thuốc biến đổi gien không?"

"Không có một người nào." Nam Canh Thần nói: "Lý Y Nặc phàn nàn, tại sao những lữ khách thời gian này không có một người nào thay thế người đã từng tiêm thuốc biến đổi gien vậy? Cô ấy nghi ngờ, thuốc biến đổi gien tiêm vào người sẽ thay đổi kết cấu gen, cho nên đối phương không kích hoạt được quy tắc xuyên qua."

Khánh Trần thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay lập tức hắn lại nghĩ tới chuyện khác: "Chờ đã, vậy đám người Lý thị chỉ cần tiêm vào thuốc biến đổi gien không phải là xong sao? Còn cần gì kế hoạch loại bỏ nữa?"

Nam Canh Thần nhìn Khánh Trần: "Anh Trần không biết sao? Thuốc biến đổi gien có di chứng về sau..."

"Di chứng?" Khánh Trần ngạc nhiên: "Có di chứng gì?"

"Cũng là trở thành người siêu phàm, nhưng tiêm thuốc biến đổi gien lại không giống, bởi vì một khi tiêm vào rất khó có con." Nam Canh Thần nói: "Trong quá trình sinh dục, phôi thai rất khó thành hình. Cho nên, tập đoàn luôn muốn tìm kiếm truyền thừa, nghĩ biện pháp cho đám con cháu trở thành người siêu phàm, mà không phải thông qua thuốc biến đổi gien để trở thành. Giống như Lý Y Nặc sẽ có một sư phụ có nhiệm vụ dạy cô ấy tu luyện."

Nam Canh Thần nói tiếp: "Lý Y Nặc bảo, hiện tại chỉ có thuốc biến đổi gien của Sở Tài Phán Cấm Kỵ là không bị ảnh hưởng đến đường sinh dục, nhưng thực lực tăng trưởng không ăn thua, mà trên thị trường cực kỳ khó tìm. Với lại, trong tập đoàn vẫn lo lắng, nếu chẳng may có người bên ngoài tìm được loại thuốc biến đổi gien y hệt như vậy, cho người giống mình ở Thế Giới Bên Ngoài uống có phải vẫn kích hoạt được quy tắc xuyên qua hay không? Cho nên bọn họ quyết định dùng kế hoạch loại bỏ, vẫn có tính khả thi hơn."

Khánh Trần ngạc nhiên, bởi vì hắn cũng không biết thuốc biến đổi gien có cả di chứng này.

Con mẹ nó, gen của mình đã được cải tạo, có phải cũng không có cách nào sinh con không?

Không đúng, nếu chuyện quan trọng như vậy, Lý Thúc Đồng sẽ nói cho mình nghe. Ngài ấy không nói. Chứng tỏ nó không có ảnh hưởng gì quá nghiêm trọng.

Lần sau xuyên qua, mình nhất định sẽ hỏi sư phụ chuyện này...

Dù sao nó vô cùng quan trọng...

Đương nhiên, qua chuyện này hắn đạt được một tin tức tốt. Sư phụ sẽ không bị thay thế, bởi vì một khi tăng cấp thành một Kỵ Sĩ, gen sẽ có sự thay đổi.

Chỉ có điều, Diệp Vãn và Lâm Tiểu Tiếu vẫn rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Nam Canh Thần nói tiếp: "Anh Trần, mày có cách nào để ngăn cản chuyện bị thay thế này hay không? Lý Y Nặc đối xử với tao rất tốt, nếu chẳng may cô ấy bị thay thế, tao chẳng khác nào đi vào chỗ chết?"

Thật ra, không chỉ người ở Thế Giới Bên Trong mới sợ bị thay thế.

Ngay cả mình và Nam Canh Thần cũng sợ người tại Thế Giới Bên Ngoài chẳng may thay thế bạn bè tại Thế Giới Bên Trong.

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Thật ra tao đã nghĩ ra một cách, nhưng chờ tao kiểm chứng lại rồi nói cho mày biết sau."

Lúc này, hắn lại nghĩ đến một chuyện nữa.

Đám người tổ chức Côn Luân có thân thể vượt xa người thường, nhất định bọn họ đã dùng thuốc biến đổi gien. Chẳng lẽ bọn họ không sợ cái di chứng này sao?

Hoặc có thể nói, bọn họ biết sẽ có di chứng, nhưng vẫn quyết định lựa chọn.

"Lý thị dự định bao giờ tiến hành kế hoạch loại bỏ?" Khánh Trần hỏi.

Nam Canh Thần nói: "Tao cũng chỉ biết Lý thị chưa vội vàng tiến hành ngay. Bọn họ muốn chờ đám lữ khách thời gian kia mạnh thêm chút nữa, cho đến khi bọn chúng không dễ bị đánh bại mới đưa ra tính toán tiếp theo."

Bây giờ muốn tìm ra một lữ khách thời gian không phải việc dễ. Ai cũng học được cách ẩn giấu. Cho nên từ khi Lý thị vạch ra kế hoạch, đã xác định rõ ràng lữ khách thời gian là một tài nguyên chiến lược vô cùng quý giá.

Bên trong tập đoàn toàn là những người hiểu biết về lợi ích. Bọn họ biến những nhân tố bất lợi, thành những điều kiện có lợi nhất cho bản thân mình.

Nam Canh Thần nói: "Anh Trần, những gì tao biết đều nói cho mày rồi. Còn tao và Lý Y Nặc chỉ là... bạn bè, cho nên không cách nào biết nhiều hơn. Nếu muốn biết nhiều hơn thì chắc chắn phải vào vòng tròn trung tâm của Lý thị mới được. Chúng ta tại Thế Giới Bên Ngoài cũng không có loại người này."

Nam Canh Thần không biết, nhưng Khánh Trần lại biết một người dòng chính Lý thị.

Là Lý Đồng Vân.

Có lẽ, khi trở về phải tìm cách hỏi cô bé thêm chút nữa. Dù cho cô bé không biết cũng nên nhắc nhở cô nhớ để ý chuyện này xem sao.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là việc cô bé không được lộ thân phận lữ khách thời gian của mình.

Khánh Trần tạm thời đè những suy nghĩ này trong lòng mình xuống. Hắn

hỏi: "Mày tại vùng đất cấm kỵ sao rồi? An toàn chứ?"

Nam Canh Thần nhớ lại cảnh người chết trong quá trình thẩm vấn kia. Cậu ta trả lời: "Hiện tại, bọn tao biết được một vài quy tắc, không được đi vệ sinh lung tung, không thể hát cùng người khác, không giết người, không được nói tục... Anh Trần, mày nhất định biết nhiều quy tắc hơn đúng không? Có thể nói với tao được không?"

Khách Trần lắc đầu: "Không nói được, nếu đổi lại một vùng đất cấm kỵ khác tao sẽ nói cho mày biết. Nhưng những quy tắc tại vùng đất cấm kỵ 002, tao đã thề với sư phụ phải giữ bí mật. Có điều, sư phụ đã nói rồi, mày chỉ cần theo sát Lý Y Nặc sẽ không có chuyện gì."

Nam Canh Thần suy nghĩ: "Anh Trần, trong vùng đất cấm kỵ ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện. Bọn họ nói có một người thiếu niên, chỉ dựa vào sức một mình giết một đại đội quân dã chiến. Có điều tao cảm thấy chẳng đáng thương xót đám người ấy, bởi vì bọn họ dùng người sống để thí nghiệm quy tắc."

"Ừ." Khánh Trần bình tĩnh trả lời.

"Hơn nữa, bọn họ nói có một cao thủ đuổi theo thiếu niên, cũng bị giết không thể về được."

"Ừ."

"Còn có, thiếu niên kia ép cho Khánh Hoài phải chạy trốn. Lý Y Nặc cũng nói, Khánh Hoài là một trong những kẻ mạnh mẽ nhất trong cuộc chiến tranh đoạt cái bóng, được nhiều người kỳ vọng, tương lai rộng mở. Cuối cùng, lại bị thiếu niên kia chơi đùa."

Khánh Trần cười nói: "Rốt cuộc là mày muốn hỏi cái gì?"

"Anh Trần." Nam Canh Thần nhìn chằm chằm vào Khánh Trần hỏi: "Bọn họ nói người thiếu niên ấy là mày. Mày mới là đệ tử của Lý Thúc Đồng."

Khánh Trần cười cười: "Tại sao lại hỏi vậy?"

"Từ khi tao biết Lý Y Nặc, cô ấy luôn nói ước mơ của mình là trở thành một Kỵ Sĩ, người cô ấy kính nể nhất là Lý Thúc Đồng." Nam Canh Thần nói: "Rất ít người được cô ấy tôn kính như vậy, nhưng cô ấy lại xưng hô với sư phụ của mày là 'ngài'. Khi còn bé đã bế cô ấy, được cô ấy tôn trọng, thực lực cao nữa. Theo tao đoán, người ấy chỉ có thể là Lý Thúc Đồng."

"Điều này chắc chắn chưa đủ để mày suy đoán như vậy. Bởi vì Lý Y Nặc không chỉ tôn kính mình Lý Thúc Đồng." Khánh Trần hỏi.

Nam Canh Thần gãi đầu: "Chuyện núi Lão Quân đêm hôm trước ấy, Lưu Đức Trụ nói thuộc hạ của mình ở quanh đây. Và anh Trần, mày đã xuất hiện giết chết toàn bộ đám bắt cóc. Tao luôn có cảm giác, Lưu Đức Trụ là một người tham sống sợ chết, tại sao lại trở thành người bên cạnh Lý Thúc Đồng, đã thế còn có thể ra lệnh cho mày. Tao đã suy nghĩ rất nhiều, nếu như thân phận hai người trao đổi, sẽ ra một kết quả hợp lý hơn. Tao không có manh mối hay chứng cứ nào, dù sao đó chỉ là cảm nhận của tao."

Khánh Trần tỏ ra vui vẻ. Hắn còn tưởng đầu óc Nam Canh Thần sẽ không nhớ đến chuyện núi Lão Quân nữa, không ngờ tên này vẫn còn nhớ ở trong lòng.

"Tao đoán đúng không anh Trần? Sư phụ của mày là Lý Thúc Đồng?" Nam Canh Thần hỏi: "Mày yên tâm, lúc trước vì muốn cứu tao mà để lộ ra chút chuyện, dù Nam Canh Thần tao có mất mạng cũng không tiết lộ thân phận của mày ra ngoài đâu."

Trên sân thượng, vốn dĩ từng cơn từng cơn gió thổi đến không ngừng, nay bỗng nhiên dừng lại. Thế giới đột nhiên yên lặng, như muốn nghe một câu trả lời.

"Ừ. Sư phụ tao tên là Lý Thúc Đồng."

...

Ban đêm, trên sân thượng của trường học.

Một bí mật bỗng nhiên được hé lộ.

Nam Canh Thần đột nhiên sung sướng: "Tao nói rồi, Lưu Đức Trụ là cái thá gì mà có thể chỉ huy được mày. Mày thông minh như thế, sao có thể để loại người này chỉ huy? Với lại, người bản lĩnh như mày tại Thế Giới Bên Trong nhất định sẽ phát huy được, làm sao có thể chỉ là một người thợ săn nơi hoang dã bình thường."

Khánh Trần quay qua nhìn đứa bạn cùng bàn của mình, nhìn cậu ta đang không ngừng khoa tay múa chân.

Nam Canh Thần vui vẻ như vậy, cũng chỉ vì đứa bạn của mình, ở tại Thế Giới Bên Trong có được tương lai vô cùng rộng mở.

Thời còn học sinh, quan hệ giữa người và người đơn giản nhất, có rất nhiều người không hiểu được việc này. Mãi cho tới khi rời khỏi mái trường, bước chân vào xã hội bon chen mới hiểu được. Thì ra trong quá khứ, mình đã có được tình bạn như vậy, tình bạn ấy thật đáng quý biết bao.

Bạn bè sẽ vì mình mà vui sướng, vì mình làm hết mọi việc. Tại thời điểm ấy, cùng một chỗ nghịch ngợm, cùng một chỗ mơ ước.

Không có gì có thể tuyệt vời hơn.

"Anh Trần, mày đã trở thành Kỵ Sĩ phải không?"

"Ừ."

"Anh Trần, vậy mà mày có thể khống chế tên binh sĩ Vương Cường kia, ép Khánh Hoài khởi động quy tắc, quá kinh khủng. Mày làm cách nào khống chế được người ta vậy? Được rồi, được rồi không hỏi lá bài tẩy của mày, tao không hỏi, không hỏi."

"Ừ."

Khánh Trần ngồi ở mép sân thượng, hai tay chống về phía sau, quay lại nhìn đứa bạn cùng bàn của mình, cảm giác được gió mùa thu cũng không lạnh như vậy.

Lúc này, Nam Canh Thần hỏi: "Anh Trần, còn một việc nữa. Sau khi bọn tao gặp được quân đội cứu viện của Liên Bang. Thời điểm bọn họ thẩm vấn đám binh sĩ, hỏi tình hình Khánh Hoài, vào thời điểm quan trọng, Lý Y Nặc đã chuyển hướng câu chuyện qua Hỏa Đường. Hiện tại, tất cả mọi người còn tưởng rằng Hỏa Đường làm chuyện này, không quan hệ gì với mày cả."

Mắt Khánh Trần bỗng nhiên sáng lên. Lúc trước, hắn vẫn còn đang lo lắng chuyện này, không nghĩ tới Lý Y Nặc đã thay mình giải quyết nỗi lo này.

Lúc ấy, tại bên cạnh cái hố, hắn cố tình để lại một chiếc Thu Diệp Đao, là muốn cho Lý Y Nặc nhìn thấy.

Nhưng khi đó hắn chỉ muốn cô ấy giúp đừng để Vương Bính Tuất đuổi theo giết mình.

Không nghĩ tới, Lý Y Nặc còn cho mình một niềm vui bất ngờ. Người em dâu này cũng được phết.

"Này." Khánh Trần trả lại điện thoại cho Nam Canh Thần, và dặn dò: "Nhớ kỹ, trước khi tao lấy được tin tức về số liệu cứ điểm, tuyệt đối không được trò chuyện việc liên quan đến lữ khách thời gian qua Wechat."

Nam Canh Thần mở điện thoại ra, nhìn vào tin tức trong đó.

Dù mới trở về được mấy tiếng, song vẫn có người dùng tài khoản clone đăng tin liên quan tới Thế Giới Bên Trong.

Mình và Khánh Trần đều đang ở hoang dã, cũng nên tìm hiểu những chuyện gần đây vừa xảy ra trong Liên Bang.

Nhưng vào lúc này, Nam Canh Thần ngây người ra nói: "Anh Trần, mày nhìn xem. Sấm Vương vừa đăng lên Sina Weibo, chuyện liên quan đến bọn mình nữa này."

Khánh Trần nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy tiêu đề to tướng phía video Sina Weibo chính là 'Vùng đất cấm kỵ 002'.

"Sau khi thời gian xuyên qua lần trước kết thúc, bạn Hà Tiểu Tiểu có công bố tư liệu về cuộc chiến tranh đoạt cái bóng: Người đứng đầu khả năng có thể trở thành cái bóng là Khánh Hoài, đã bị giết ở vùng đất cấm kỵ 002. Sau khi nhiệm vụ thất bại, có ý định rời khỏi vùng đất cấm kỵ những không thể may mắn thoát chết."

"Hiện tại, quân đội Liên Bang đã tìm được thi thể Khánh Hoài, phát hiện động mạch chủ trên cổ đã bị cắt đứt, xác định người này đã chết. Cuộc chiến tranh đoạt cái bóng chỉ còn: 8/9 người."

"Người giết Khánh Hoài, được đoán rằng là người con nào đó của trưởng lão Hỏa Đường. Nên hung thủ mới có được vật cấm kỵ, thực lực mạnh mẽ, sở hữu trí thông minh hơn người. Đối phương một mình giết gần hết một đại đội của Khánh Hoài, đánh giá nguy hiểm cực cao."

Sấm Vương và Hà Tiểu Tiểu đã thật lâu chưa đăng một tin tức nào giật gân. Tất cả mọi người nghĩ rằng việc tranh đoạt cái bóng còn chưa có gì nổi bật, lại bất ngờ nhận được tin tức một người đã chết.

Chuyện này nhanh chóng leo lên top đầu khu vực tìm kiếm. Nhưng kết luận của Sấm Vương, là kết quả của việc Lý Y Nặc điều hướng câu chuyện tạo thành.

Lần này, Khánh Trần là người trải qua mọi việc, hay là nói hắn chính là nhân vật quan trọng nhất, mới biết được rõ ràng mọi chuyện.

Có điều, với Khánh Trần và Nam Canh Thần, bọn họ muốn biết rốt cuộc Sấm Vương này là ai?

Khánh Trần quay qua nhìn Nam Canh Thần: "Tao hỏi mày trả lời, tao cần phân tích xem người này là ai?"

"Ừ, mày hỏi đi." Nam Canh Thần nói.

"Chuyện của Hỏa Đường có những ai biết được?" Khánh Trần hỏi.

"Rất ít người biết chuyện này. Chỉ có tao, Lý Y Nặc, Thần Đại Tĩnh Thừa, Trương Dương cậu Khánh Hoài, một cấp phó họ Vương, đội trưởng tổ 7 Trương Ninh Thuận." Nam Canh Thần nói: "Những người khác đã được đưa qua chỗ khác."

"Khi kết quả thảo luận được đưa ra, có người đã đến thông báo cho những người khác?" Khánh Trần hỏi.

"Không có." Nam Canh Thần nói: "Trước khi trở về, Lý Y Nặc cố tình nói tao đi vệ sinh, để tránh việc xuyên qua có gì bất thường khiến người khác nghi ngờ. Nhưng tao có thể chắc chắn, khi mình cầm theo túi zippo, giả vờ đi vệ sinh, đám người đó không một ai rời khỏi."

Tốt, mục tiêu đã được xác định trong những người kia. Truyện Đoản Văn

Khánh Trần tiếp tục hỏi: "Binh lính quân đội liên bang có thông báo cho Lý Y Nặc biết nguyên nhân cái chết của Khánh Hoài không?"

"Không có." Nam Canh Thần lắc đầu: "Binh sĩ Liên Bang đều sử dụng tai nghe. Thời điểm nói chuyện bọn tao không nghe được gì."

"Người bị thẩm vấn là Ninh Thuận có mang theo tai nghe không?" Khánh Trần hỏi.

"Không có."

Khánh Trần bình tĩnh suy nghĩ: "Nguyên nhân cái chết Khánh Hoài là thật, bởi vì chính tay tao giết chết tên đó. Theo những manh mối vừa rồi có thể suy đoán, Sấm Vương là một trong hai người, Trương Dương và tên cấp

phó họ Vương kia."

Có điều khiến hắn không ngờ được, tên Sấm Vương này chỉ vì muốn lên top tìm kiếm, đã để lộ thân phận ra cho mình biết.

Khánh Trần vẫn có điều nghi ngờ, người này chẳng lẽ chắc chắn trong số những người có mặt ở đó, không một ai là lữ khách thời gian sao?

Chỉ vì muốn lộ sự việc liên quan đến cuộc chiến tranh đoạt cái bóng, chỉ có tác dụng với những người tham gia cuộc chiến ấy.

Hoặc đối phương có chuẩn bị gì đó sao?

Chỉ cần hai tin tức trên internet nói về việc liên quan đến lữ khách thời gian đã bại lộ thân phận của mình.

Còn kém Hà Tiểu Tiểu quá xa.

Có điều cũng kỳ lạ, trước đó khá lâu Hà Tiểu Tiểu nói tạo ra một group chat an toàn, tại sao lâu như vậy còn chưa có thông báo gì?

...

Khánh Trần về đến nhà, mở cửa rón rén vì sợ đánh thức Giang Tuyết và Lý Đồng Vân còn đang ngủ say trong phòng.

Nhưng không ngờ, hắn vừa mở cửa ra đã thấy đồ ăn đã được đặt sẵn ở trên bàn.

Có lẽ, Giang Tuyết sau khi trở về cũng không ngủ luôn, mà đoán Khánh Trần làm xong việc còn chưa ăn cơm, cho nên hâm lại đồ ăn rồi mới đi ngủ.

Khánh Trần ngồi trên bàn ăn nhìn những đĩa đồ ăn vẫn còn đang nóng.

Ngay khi hắn còn đang cảm thấy ấm áp, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra

một khe hở.

Lý Đồng Vân mặc một chiếc váy ngủ, tay vẫn còn ôm một con búp bê cao bằng nửa người, rón rén bước ra khỏi phòng.

Cô bé đi đến bên cạnh Khánh Trần, vẻ mặt rất tội nghiệp nói: "Anh Khánh Trần cứu em."

Khánh Trần không thèm nghĩ nhiều, lập tức từ chối: "Chưa làm xong bài tập đúng không? Cái này sao mà anh giúp được?"

"Không phải việc làm bài tập." Lý Đồng Vân nhỏ giọng nói: "Chuyện em là lữ khách thời gian, khả năng bị Lý thị phát hiện."

"Lý thị phát hiện chuyện em là lữ khách thời gian?" Khánh Trần bỗng trở nên nghiêm túc, bởi vì mức độ quan trọng của sự việc. Cô bé chắc không dám lấy chuyện này ra đùa: "Nói anh nghe xem, chuyện gì xảy ra?"

Lý Đồng Vân nhỏ giọng nói: "Lần này ở Thế Giới Bên Trong, em vô tình nghe người lớn trong nhà nói chuyện. Bọn họ đã khống chế được hơn 300 lữ khách thời gian, chuẩn bị kế hoạch loại bỏ."

Như vậy tin tức này giống với chuyện hắn nghe được từ Nam Canh Thần. Khánh Trần còn định nói chuyện này cho Lý Đồng Vân nghe, không ngờ cô bé đã đi trước một bước có được thông tin này.

"Chuyện kế hoạch loại bỏ, tại sao khiến thân phận em bị bại lộ?" Khánh Trần hỏi.

Lý Đồng Vân suy nghĩ rồi hỏi lại: "Anh Khánh Trần, anh không hỏi kế hoạch loại bỏ là gì? Điều này có nghĩa anh đã biết nội dung của kế hoạch này rồi đúng không?"

Khánh Trần dở khóc dở cười: "Đầu óc thông minh."

Cô bé này chỉ dựa vào việc mình trốn tránh và lén nhìn đám người Côn

Luân đã đoán được thân phận lữ khách thời gian của mình.

Hiện tại, chỉ một câu hỏi, đã suy đoán ra Khánh Trần biết được kế hoạch loại bỏ.

Khả năng suy luận logic, đoán ra từ những chi tiết nhỏ nhất, sợ rằng cả những người đang học cấp ba như Lưu Đức Trụ cũng không làm được.

Khánh Trần nói: "Anh biết kế hoạch loại bỏ, cũng biết tương đối nội dung trong đó. Em có thể nói tiếp."

"Vâng." Lý Đồng Vân ngoan ngoãn gật đầu: "Tạm thời Lý thị còn chưa định khởi động kế hoạch loại bỏ này. Bởi vì nhóm lữ khách thời gian kia còn quá yếu, phần lớn đều là người bình thường. Với lại, muốn tẩy não đám lữ khách thời gian ấy cần phải có thêm một chút thời gian nữa. Bọn họ muốn huấn luyện nhóm này thành một tiểu đội, ít nhất phải cần mấy tháng. Bọn họ có nói, không trải qua huấn luyện, những lữ khách thời gian ấy không đạt được sự tận tâm tận lực. Cố gắng cưỡng ép tăng cấp độ cũng vô cùng yếu đuối, chẳng làm được gì."

Khánh Trần gật đầu, như vậy phù hợp với chiến lược 'sử dụng tài nguyên'. Nếu như sử dụng đám người này một cách tuỳ tiện, hao tốn quá lớn. Một số người Lý thị tạo ra kế hoạch khiến người ta chán ghét sẽ không thể thành công được.

"Lý thị không có dự định dùng máy móc thay thế sao? Cách này dễ thăng tiến thực lực nhất." Khánh Trần nói.

"Không." Lý Đồng Vân lắc đầu: "Nếu sử dụng máy móc thay thế sẽ khiến người ta chú ý. Tại Thế Giới Bên Ngoài không cách nào thoát được sự kiểm tra, không những thế còn bị ép đăng ký thân phận, muốn đi đâu cũng bị giám sát. Điều này không hợp với mục đích Lý thị nhắm tới."

"Suy nghĩ vô cùng kín kẽ." Khánh Trần xúc động nói: "Cho nên bọn họ lựa chọn sử dụng thuốc biến đổi gien?"

"Hàng năm, số lượng thuốc biến đổi gien sản xuất ra có hạn, còn phải cung cấp cho bộ đội thuộc dòng chính, cho các thành viên quan trọng. Cho nên bọn họ dự định cho mấy chục người lữ khách thời gian tiêm vào. Song đã có phương án, trong vòng 3 tháng tiêm hết cho tất cả lữ khách thời gian đó." Lý Đồng Vân nói.

"Mũi tiêm đầu tiên là cấp độ F, bọn họ dự định tăng đám người kia lên cấp độ gì?" Khánh Trần hỏi.

"Tăng lên cấp D." Lý Đồng Vân nói: "Đây là cấp bậc lính đặc chủng bên trong quân đội tại Thế Giới Bên Trong."

"Chuyện này thật ra vẫn còn sớm." Khánh Trần nói: "Thuốc biến đổi gien mỗi tháng có thể tiêm một mũi. Muốn khởi động kế hoạch loại bỏ ít nhất phải ba tháng nữa."

"Nhưng trước khi kế hoạch loại bỏ được khởi động, bọn họ sẽ thực hiện một kế hoạch nhỏ khác." Lý Đồng Vân nói: "Lý thị phái ra một vài lữ khách thời gian, thu hoạch tất cả tài liệu hộ khẩu ở Thế Giới Bên Ngoài, dùng cái này để vạch ra kế hoạch, xác định mục tiêu cho kế hoạch loại bỏ."

Khánh Trần nhíu mày.

Đúng vậy, muốn khởi động kế hoạch loại bỏ, phải tìm được những người cùng tên cùng họ. Nên trước đó phải biết được có những ai cùng tên cùng họ và bọn họ đang ở đâu cái đã.

Những tin tức này, tất cả đều được lưu trữ trong kho hộ tịch.

Nếu có thể vào được kho hộ tịch ấy, kế hoạch loại bỏ sẽ có được mục tiêu vô cùng chính xác.

Mà trên đời này, người cùng họ cùng tên rất nhiều. Ví dụ Lý thị có người tên là Lý Tường, thì phải giết cả trăm cả nghìn người mới hoàn thành được nhiệm vụ.

Nhưng đạt được tin tức trong kho dữ liệu về hộ tịch, sẽ không phải mất công như vậy, chỉ cần lấy ảnh chụp ra so sánh là được.

Khánh Trần hiểu, với kỹ thuật ở Thế Giới Bên Trong. Những lữ khách thời gian kia, chỉ cần mang về một thiết bị nhỏ, có thể dễ dàng đột nhập vào kho dữ liệu của cảnh sát.

Không phải cấp bậc bảo mật của kho dữ liệu không cao, mà bọn họ có được trình độ khoa học vượt xa thời đại này.

"Chờ đã, đám lữ khách thời gian kia nghe lời dễ vậy sao?" Khánh Trần tò mò, nhưng rất nhanh đã tự mình trả lời được: "Haizz, chắc chắn sẽ có người chủ động phản bội, dùng cơ hội này để tăng cường sức mạnh bản thân. Đây cũng là một loại phương pháp dựa vào. Có điều loại phương pháp này phải đổi bằng tính mạng người vô tội."

Lý Đồng Vân nói: "Có điều, những lữ khách thời gian kia không hiểu về hacker, cũng không biết bảo mật của kho dữ liệu vận hành thế nào. Chỉ có cách cầm theo thiết bị của người Lý thị đưa cho, đến máy chủ của kho dữ liệu, đặt thiết bị có chứa trí tuệ thông minh để nó tự động copy."

Cô bé tiếp tục nói: "Nếu như Lý thị đạt được những dữ liệu ấy. Họ sẽ tiến hành kiểm tra toàn bộ người trong Lý thị, khi đó tên của em, tuổi tác, ảnh chụp tất cả đều có. Lúc đó thân phận của em sẽ bị lộ."

Khánh Trần thở dài. Hắn không nghĩ tới, mình vừa trở về đã gặp phải chuyện khó giải quyết như vậy: "Kế hoạch trộm dữ liệu hộ tịch này khi nào bắt đầu?"

"Có lẽ rất nhanh sẽ tiến hành, nhưng em không biết thời gian cụ thể. Có thể là lần này, cũng có thể là lần sau." Lý Đồng Vân giải thích: "Bởi vì tuổi của em quá nhỏ, thời điểm bọn họ nói chuyện sẽ không để ý sự có mặt của em. Nhưng bởi vì vậy em không cách nào chủ động hỏi được."

Hắn hỏi: "Hiện tại, vị trí của em tại Thế Giới Bên Trong đang ở chỗ nào?"

Lý Đồng Vân nói: "Trước khi trở về, em lấy cớ ra ngoài chơi, nên hiện tại còn đang đi dạo tại khu 1 thành phố số 18. Nơi đó có rất đông học sinh phản đối việc du hành. Em lúc nào cũng có thể trốn vào trong đám đông. Nhưng bên cạnh em có hai bảo vệ, em không chắc có thể thoát khỏi bọn họ."

Khánh Trần nhẹ nhàng thở ra: "Không ngờ em thông minh như vậy, vẫn biết tự cứu bản thân. Không sao, nếu bọn họ thành công, em chỉ cần thoát khỏi bảo vệ, sau đó anh sẽ tìm người tới bảo vệ em. Chí ít anh cũng không để em rơi vào tay đám người Lý thị."

Nhưng trước khi dữ liệu ở kho hộ tịch bị lấy đi, việc này liên quan đến toàn bộ lữ khách thời gian tại Thế Giới Bên Ngoài.

Nếu để cho Lý thị làm được điều này, bọn họ rất nhanh sẽ đối chiếu toàn bộ con người tại Thế Giới Bên Ngoài.

"Anh Khánh Trần, phải làm sao bây giờ?" Lý Đồng Vân nhỏ giọng hỏi,

Thế Giới Bên Trong đã bắt đầu kế hoạch xâm lấn Thế Giới Bên Ngoài. Qua sự kiện này, nơi đây chuẩn bị nghênh đón một bước chuyển hướng cực kỳ nguy hiểm.

Phản ứng của đám người tập đoàn quá nhanh. Bọn họ dùng hành động thực tế nói cho mọi người biết. Thế Giới Bên Trong cũng không phải mặc kệ người ta thích làm gì thì làm.

Đây mới thật sự là tập đoàn. Thời điểm bọn họ gặp nguy hiểm, sẽ mở to chiếc miệng lớn toàn máu là máu, để lộ răng nanh sắc nhọn của mình.

Khánh Trần nhìn Lý Đồng Vân nói: 'Chuyện này đã vượt quá tầm tay của cả anh lẫn em. Để anh nghĩ biện pháp báo tin cho tổ chức Côn Luân biết."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 168: Ương Ương

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 168: Ương Ương

Đêm khuya.

Khánh Trần trở lại phòng của mình, lấy ra máy truyền tin: "Có ở đó không?"

Lần này, dù đang là 3 giờ sáng, Lưu Đức Trụ cũng nhắn tin lại ngay lập tức: "Ông chủ, tôi có ở đây. Lúc ngủ, tôi cũng để máy truyền tin ở ngay cạnh gối, chỉ cần máy rung lên sẽ tỉnh ngay tức khắc, còn nghe ngài sai bảo. Ông chủ, ngài thấy tôi thế nào?"

Khánh Trần ngồi trên chiếc giường tại phòng ngủ, vẻ mặt cứng đờ. Tại sao tính tình Lưu Đức Trụ lại thay đổi nhanh đến vậy?

Đột nhiên trung thành, làm hắn chưa thích ứng kịp.

Chẳng lẽ những hình phạt kia, khiến Lưu Đức Trụ thay đổi, trở thành con người mới?

Khánh Trần gửi tới một tin: "Gọi điện thoại cho đám người Côn Luân. Có một chuyện vô cùng quan trọng, tôi cần cậu truyền đạt lại cho bọn họ."

Mấy phút sau, Lưu Đức Trụ nhắn tin lại cho Khánh Trần: "Ông chủ, điện thoại Lộ Viễn thuộc Côn Luân đã tắt..."

Khánh Trần bó tay, lần trước Giang Tuyết gọi cho Lộ Viễn, anh ta cũng tắt máy. Không ngờ lần này cũng gặp phải như vậy.

Lúc cần chẳng bao giờ gọi được cho anh ta, vậy anh ta cho số của mình làm gì, để lấy số điện thoại này ra cầu nguyện sao?

Lúc này, Lưu Đức Trụ nhắn tin lại: "Ông chủ, đây là thời điểm tôi biểu hiện cho ngài xem. Ngài tin tưởng tôi, nhất định có biện pháp liên lạc với người Côn Luân."

Hơn 10 phút sau.

Trong toà nhà Hưng Long, có hai thành viên Côn Luân đang ngồi ở một ngồi nhà đối diện nhà Lưu Đức Trụ. Tiểu Ưng đưa ống nhòm lên nhìn, vui vẻ quan sát bốn phía, còn Băng Đường đang cầm một cốc cà phê, vẻ mặt khó chịu.

Không hiểu sao, những thành viên tổ chức khác dùng biệt danh nghe rất sướng tai, ví dụ như Hắc Lang, Chu Tước, nghe thôi đã thấy khí thế.

Ai như Côn Luân, nào là Tiểu Ưng, Sơn Tra, Ban Thủ, Băng Đường, Hồ Lô, nghe chẳng ra làm cao cả.

Mà Tiểu Ưng vẫn luôn thể hiện dáng vẻ hừng hực khí thế, không biết mệt mỏi là gì, cũng không biết sợ là gi.

"Cậu nói xem, chúng ta bảo vệ tên đó làm gì?" Đường Băng thở dài nói: "Tao cảm thấy nó chẳng có tý giá trị nào khiến bọn mình phải bảo vệ cả."

Tiểu Ưng vừa quan sát bốn phía, vừa trả lời: "Cậu nói vậy là sai rồi, chúng ta không phải bảo vệ tên đó. Đội trưởng sai chúng ta ở đây, dùng tên đó làm con mồi câu những phần tử phạm tội. Giá trị con người Lưu Đức Trụ rất cao, có nhiều người để ý đến. Có quá nhiều lữ khách thời gian trong bóng tối, chúng ta không cách nào biết được. Lưu Đức Trụ xuất hiện, giống như đèn lồng treo cao, thiêu thân tự động lao vào."

"Nói vậy cũng đúng." Băng Đường nghĩ chút rồi trả lời.

Nhưng vào lúc này, Tiểu Ưng bỗng nhiên nói: "Ồ, Lưu Đức Trụ tự nhiên ra khỏi cửa... cậu ta định làm gì vậy?"

Băng Đường nhoài ra ngoài cửa sổ, nhìn xuống phía dưới. Lưu Đức Trụ đang đi lòng vòng bốn phía, vừa đi vừa vẫy tay, nhìn hệt như tên thiểu năng.

Điều này làm người ta nhớ lại câu chuyện Aba, Aba lần trước.

"Không phải cậu ta muốn bọn mình chú ý, để bọn mình xuống đó gặp đấy chứ?" Bưng Đường nói: "Nhưng cậu ta có số điện thoại của đội trưởng mà."

Tiểu Ưng thấy có lý, nhưng vẫn có cảm giác không đúng điều gì đó.

Mãi một lúc sau, Lưu Đức Trụ không thấy ai chủ động ra gặp mình, chỉ còn cách chạy ra phía bên ngoài.

Cậu ta đi ra cổng chung cư, nơi đang đỗ hai chiếc taxi.

Cậu ta suy nghĩ chút rồi ngồi vào một chiếc taxi có tài xế nhìn khá trẻ tuổi, phù hợp với phong cách Côn Luân hơn.

Sau khi Lưu Đức Trụ lên xe. Cậu ta nhìn chằm chằm lái xe.

Hơn nửa đêm rồi, lái xe thấy như vậy bỗng có cảm giác sợ sợ. Gã đang định hỏi Lưu Đức Trụ đi đâu thì Lưu Đức Trụ đã lên tiếng trước: "Tôi là Lưu Đức Trụ."

Lái xe: "... Hả."

Chớp mắt, lái xe cảm giác có gì đó sai sai. Hai người cứ ngồi vậy, nhìn chằm chằm vào nhau. Không khí dần trở nên căng thẳng...

Qua ống nhòm, Tiểu Ưng nhìn thấy Lưu Đức Trụ lên một chiếc xe taxi, nhưng mãi mà không thấy chiếc xe taxi khởi động...

Tiểu Ưng hít sâu một hơi, rồi quay người chạy xuống dưới tầng.

Băng Đường ngồi phía sau hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

Tiểu Ưng vội vàng nói: "Thằng này đang tìm chúng ta, nó tưởng rằng người lái xe là người của chúng ta. Nhưng xe taxi của tôi đã sửa xong đâu, người phía dưới đâu phải người của mình."

Lúc này, ở trong xe, Lưu Đức Trụ nhìn lái xe nói: "Quần áo trông rất chuyên nghiệp, còn tính cả tiền đi về hai chiều, nhưng các người vẫn còn sơ hở."

Tài xế vẫn chưa hiểu gì: "Sơ hở gì?"

"Nửa đêm, đa số tài xế đều bật Radio nghe đọc chuyện, nhưng anh lại không." Lưu Đức Trụ nói.

Lái xe như ở trong mơ: "Radio của tôi bị hỏng..."

Lưu Đức Trụ ghé sát lại, nhỏ giọng nói: "Không cần giải thích, tôi biết bí mật của các người."

Tài xế càng nghe càng chẳng hiểu gì, như người đi trên mây. Anh ta run rẩy hỏi: "Người anh em, cậu là bạn trai của tiểu Hoa sao? Sao cậu tìm được tôi vậy? Tôi với cô ấy chỉ là bạn bình thường thôi..."

Lưu Đức Trụ nói tiếp: "Đừng giả bộ, tôi biết anh muốn làm gì. Tôi có chuyện quan trọng, cần tìm ông chủ của các người gấp."

Lái xe taxi rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan: "Người anh em, đừng có làm vậy, tôi bắt đầu sợ rồi đấy."

Đột nhiên, cửa xe taxi có người mở ra.

Tiểu Ưng kéo Lưu Đức Trụ từ ghế lái phụ ra, sau đó còn giải thích với lái xe: "Thật xin lỗi, người bạn này của tôi, đầu óc có chút vấn đề."

Lưu Đức Trụ nhìn Tiểu Ưng hô lên: "Ồ. Anh là người đêm hôm đó lái xe trở tôi đến đường Hành Thự. Tôi biết anh."

Cậu ta cầm tay Tiểu Ưng nói: "Tôi muốn gặp ông chủ của các người, có chuyện cực kỳ quan trọng cần nói cho ngài ấy biết. Nhanh lên, chậm một phút cũng không được. Hiện tại, tôi muốn cùng gặp ngài ấy nói chuyện."

Tiểu Ưng ngạc nhiên: "Ông chủ của chúng tôi không có ở Lạc Thành. Cậu nói với chúng tôi cũng được."

....

Giờ phút ấy, một chiếc máy bay vừa hạ xuống sân bay Đại Hưng thuộc Kinh Thành.

Trong đêm tối, cả sân bay như được bao bọc bởi ánh đèn màu cam, nhìn qua đã thấy ấm áp.

Các hành khách lục tục đi chuẩn bị khi máy bay vừa hạ cánh. Tất cả mọi người đều chú ý đến chiếc việt dã màu đen, trang bị đầy đủ.

Bên cạnh chiếc xe ấy, còn có hai người mặc vest đen giống như bảo vệ chiếc xe.

Nhìn qua có cảm giác giống như tình huống của những nhân vật lớn trong phim, trang nghiêm, thần bí.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào chiếc xe việt dã. Ai cũng tò mò chờ xem chủ chiếc xe ấy là ai.

Nhưng, mãi cho tới khi xe bus đưa mọi người rời đi, cũng không ai biết

được chủ chiếc xe ấy là người nào.

Mấy phút sau, Trịnh Viễn Đông vẫn mặc bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn từ từ đi xuống máy bay.

Lão bình tĩnh nhìn vào chiếc xe việt dã màu đen. Lúc này, Hà Kim Thu bước xuống, tủm tỉm cười: "Đội trưởng, ngài đến đây sao vẫn còn ngồi máy bay dân dụng. Có điều khiến tôi ngạc nhiên khi sai người tìm hiểu, đội trưởng còn ngồi tại khoang phổ thông. Côn Luân đã rơi vào tình trạng khó khăn như vậy rồi sao?"

Trịnh Viễn Đông bình tĩnh nhìn Hà Kim Thu: "Thép tốt phải trở thành lưỡi dao. Côn Luân không có truyền thống phô trương, lãng phí. Có tiền thà mua một phần bảo hiểm doanh nghiệp cho các thành viên, để đời sau không phải lo lắng gì."

"Đội trưởng vẫn giống như trước, luôn quan tâm đến cấp dưới." Hà Kim Thu mặc bộ đồ tây xúc động nói: "Có điều tôi vẫn tò mò, có chuyện gì khiến ngài phải đến tận Kinh Thành vậy?"

"Có chuyện quan trọng." Trịnh Viễn Đông nói: "Người của chúng tôi phát hiện tập đoàn có hành động mới. Không ít lữ khách thời gian chúng tôi phát hiện trước có biểu hiện khác thường. Tại Thế Giới Bên Trong chúng tôi không tìm được bọn họ. Hiện tại, có thể đoán được những người này đã bị tập đoàn giam lại."

"Hai thành viên Cửu Châu cũng bị bại lộ. Nhưng không biết Khánh thị giam họ ở đâu." Sắc mặt Hà Kim Thu dần trở nên nghiêm túc, cẩn thận nói: "Đội trưởng lần này tới Kinh Thành, chắc là có tin tức quan trọng mà tôi không biết được đúng không?"

Trịnh Viễn Đông bình tĩnh nói: "Trước đó không lâu, người của tôi bị Lý thị bắt lại cách ly. Cậu ta đoán được bị nhốt ở đây có thể lên tới cả trăm người. Tôi nghi ngờ Lý thị chuẩn bị làm cái gì đó. Không những Lý thị, Khánh thị, Trần thị đã thống nhất một kế hoạch nào đó."

Có thể nói, kế hoạch của tập đoàn được bảo mật vô cùng tốt. Bọn họ không nhốt đám lữ khách thời gian vào cùng nhau, để phòng trường hợp sau khi trở về bày mưu nghĩ kế tại Thế Giới Bên Ngoài.

Sự thật chứng minh, tổ chức lớn có ưu điểm của tổ chức lớn, không phải loại độc hành như Khánh Trần có thể làm được.

Có điều, tập đoàn còn chưa công bố kế hoạch loại bỏ cho đám lữ khách thời gian bị giam giữ kia.

Chỉ có loại người tương đối đặc biệt như Lý Đồng Vân, Lý Y Nặc mới có thể biết được.

Cho nên, Trịnh Viễn Đông và Hà Kim Thu còn chưa biết tập đoàn định làm gì, chỉ có thể suy đoán.

Lúc này, Trịnh Viễn Đông bỗng nhiên nói: "Người của chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể lộ thân phận tổ chức tại Thế Giới Bên Ngoài. Cậu hẳn cũng biết, tập đoàn không muốn hành động của họ bị chúng ta biết, dẫn đến bị những tổ chức bên ngoài tiến hành phản kích. Cho nên, trước khi bọn họ khởi động kế hoạch, sẽ ra tay quét sạch đội ngũ này. Người của tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý để hi sinh rồi."

Hà Kim Thu suy nghĩ rồi nói: "Đội trưởng cũ, nếu ngài muốn tôi cùng đi cứu bọn họ, thì tôi xin được phép từ chối. Cái giá phải trả quá lớn, Côn Luân và Cửu Châu còn chưa có tư cách chống lại thế lực tại Thế Giới Bên Trong. Chúng ta nhất định phải ẩn nấp chờ phải triển, đợi thời cơ hợp lý."

"Tôi không có ý nghĩ cứu bọn họ." Trinh Viễn Đông nghiêm túc nói. Mặc dù ông ta đau lòng, cũng đoán được tương lai cấp dưới mình phải đối mặt với cái gì. Nhưng lão cũng không dám có hành động nào tại Thế Giới Bên Trong.

"Đội trưởng cũ muốn làm cái gì?" Hà Kim Thu bình tĩnh lấy từ trong ngực ra đồng tiền 'Tiền Vàng Chân Thực', vật cấm kỵ ACE-099.

Đồng tiền vàng này di chuyển qua các khe hở giữa các đốt ngón tay, làm cho Hà Kim Thu có loại phong độ đặc biệt.

Trịnh Viễn Đông nhìn đồng tiền vàng nói: "Kim Thu, cậu chưa bao giờ tin bất kỳ người nào. Cho nên mới phải dùng tiền vàng để phán đoán sự thật trong từng lời nói phải không?"

Hà Kim Thu cười cười: "Ông chủ Trịnh, thế giới này có người đáng tin tưởng sao?"

Trịnh Viễn Đông nói: "Không có sự tin tưởng lẫn nhau, giữa những chiến hữu, sao cả hai có thể đi xa được?"

Hà Kim Thu không muốn tranh cãi vấn đề này: "Đầu tiên, nên nói chuyện ông chủ Trịnh muốn làm đi, nhớ phải thật lòng đấy."

Trịnh Viễn Đông vẫn bình tĩnh nói: "Thời điểm Thế Giới Bên Trong muốn phản công, điều quan trọng nhất không phải là tính mạng của chúng ta, mà là tất cả tính mạng lữ khách thời gian. Tôi không có ý định cứu cấp dưới của mình, thậm chí cả bản thân tôi cũng đã chuẩn bị cho cái chết. Nhưng có một loại mà tuyệt đối không bao giờ để tập đoàn đoạt được, đó chính là thông tin hộ tịch. Đây là thứ đồ vật nguy hiểm nhất, mất cái này đi toàn bộ thân phận lữ khách thời gian sẽ lộ ra ngoài ánh sáng."

Có một điều quan trọng là, kho dữ liệu nằm ở tất cả mọi nơi trong cả nước. Chỉ cần đến một đơn vị công an nào đó, mở máy tính ra và có tài khoản nội bộ là có thể tra cứu kho dữ liệu này. Chuyện này rất dễ bị người ta lấy được.

Bọn họ cũng không có đủ người để giám sát hàng ngàn hàng vạn công an được.

Hà Kim Thu suy nghĩ rồi nói: "Nếu như ông muốn tôi phong bế toàn bộ tin tức kho dữ liệu, tiến hành cách lý vật lý, tôi làm không được. Ông chủ Trịnh, quyền hạn của hai ta không lớn như vậy, mà chuyện này liên quan quá nhiều, xin, báo cáo, đợi phê duyệt, không có thời gian mấy tháng, làm

không được."

Trịnh Viễn Đông nói: "Tôi biết cậu đã thành lập được 12 cứ điểm dữ liệu, mấy ngày nữa là có thể thông báo quyết định thành lập group. Gom tất cả lữ khách thời gian vào một mối, tiện cho việc quản lý. Nhưng tôi hi vọng cậu hoãn chuyện này lại một thời gian, trước tiên dùng cứ điểm dữ liệu bảo vệ dữ liệu kho hộ tịch. Đến lúc đó, tập đoàn muốn có được vật này phải mang theo loại thiết bị to hơn mới lấy được."

Hà Kim Thu nhíu mày: "Ông chủ Trịnh, tôi có kế hoạch của chính mình. Không phải ông muốn kéo dài kế hoạch của tôi, mới đi chuyến này đấy chứ?"

"Chuyện nào nặng, chuyện nào nhẹ, thật ra cậu vẫn hiểu được. Tôi hi vọng cậu dựa theo tình hình chung mà làm." Trịnh Viễn Đông nói xong bèn quay người lại bước vào sảnh chờ sân bay.

Lúc này, đồng tiền vàng trên mu bàn tay Hà Kim Thu dừng lại.

Gã nhỏ giọng hỏi: "Ông chủ Trịnh đang nói lời thật lòng đấy chứ?"

Đồng tiền vàng giống như dòng suối chảy xuôi dòng, một khi nó dừng lại, lộ ra một mặt có hình bông lúa.

Đó là đối phương nói lời thật lòng.

Anh ta lấy ra một thỏi vàng để đồng tiền vàng hoà tan, sau đó nhỏ giọng nói: "Hết nợ."

Hà Kim Thu cất Tiền Vàng Chân Thực vào, sau đó nhìn theo bóng dáng cô độc của Trịnh Viễn Đông.

Người đang dần khuất xa kia không có ai đồng hành, mà hình như chẳng cần có ai đồng hành, giống như trong lòng ông ấy luôn có một loại tín ngưỡng, chẳng quan tâm mình có cô độc hay không.

Anh ta lớn tiếng nói: "Tôi đồng ý với ông, trước tiên dùng cứ điểm dữ liệu để lưu trữ kho dữ liệu hộ tịch."

Trinh Viễn Đông vẫy vẫy tay, ý nói mình biết rồi.

Hà Kim Thu lớn tiếng nói tiếp: "Đội trưởng cũ, đừng đợi máy bay nữa. Máy bay tư nhân của Cửu Châu đang ở đây, tôi sai người đưa ngài trở về. Thời gian của ngài là tài nguyên quý giá nhất."

Lúc này, điện thoại Trịnh Viễn Đông bỗng nhiên vang lên.

Ông ta nhận điện thoại, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc giống như tin tức nhận được vô cùng quan trọng.

Sau khi cúp điện thoại, lão quay lại nói với Hà Kim Thu: "Có người nhận được tin tức rõ ràng hơn của chúng ta. Tập đoàn đã lập ra kế hoạch loại bỏ, muốn phản công với Thế Giới Bên Ngoài. Lần này để chống lại sự phản công của bọn họ, tôi và cậu cần phải liên thủ với nhau. Mỗi tập đoàn đều đang bắt giữ mấy trăm lữ khách thời gian, bọn họ dự định tăng thực lực đám lữ khách thời gian này lên một cấp độ nào đó, huấn luyện bọ họ trở nên chuyên nghiệp."

Hà Kim Thu ngạc nhiên, anh ta không ngờ có người nắm giữ tin tức, còn chi tiết hơn cả Côn Luân và Cửu Châu.

Anh ta hỏi dò: "Ông chủ Trịnh không sợ tôi lợi dụng chuyện này nhúng tay vào công việc trong nước sao?"

Trịnh Viễn Đông nhìn anh ta: "Lấy tình hình trước mặt làm trọng, đây là sứ mạng của tôi và cậu. Còn chuyện khác, tính sau cũng không muộn."

Hà Kim Thu mỉm cười đồng ý: "Được, tôi tưởng tượng ra cảnh cùng đội trưởng cũ kề vai sát cánh, nhưng không ngờ nó đến nhanh như vậy."

Cuối cùng Hà Kim Thu chỉ có một nghi ngờ: Người cung cấp tình báo kia là ai, mà có thể đưa tin tức tỉ mỉ như vậy. Ít ra người Cửu Châu và Côn

Luân không cách nào làm được.

Bọn họ chỉ có thể suy đoán, còn người kia giống như tham gia vào kế hoạch đó.

Hà Kim Thu biết, hiện tại có một lữ khách thời gian, đang ẩn nấp trong bóng tối. Trong trò chơi thi chạy này, đã chạy trước mọi người một bước.

Anh ta nhất định phải tìm được lữ khách thời gian này.

Hà Kim Thu như không có việc gì nhìn Trịnh Viễn Đông, có lẽ ông ấy cũng có suy nghĩ giống mình.

Mặc kệ tổ chức nào có được người siêu phàm này, sẽ chiếm được thời cơ.

Có điều, bọn họ cần khẩn trương đưa ra kế hoạch đối phó với 'kế hoạch loại bỏ kia'.

...

Đếm ngược, 7 giờ sáng.

Khánh Trần còn chưa ngủ được nhiều đã phải thức dậy đến trường. Hắn kiểm tra khu vực tìm kiếm, thấy tin tức mà Sấm Vương đưa lên, hiện giờ đã nhảy lên top 1.

Một phần ba số người bình luận đều liên quan đến việc tranh đoạt cái bóng. Tất cả mọi người bị hấp dẫn bởi 9 con rồng chạy đua này, chuyện này giống như đấu đá tại cung đình trên các bộ phim.

Còn có người tập hợp lại những phát ngôn của lữ khách thời gian trước đó, làm ra tư hiệu của người tham gia tranh đoạt.

Khánh Trần nhìn vào những tài liệu đó, vậy mà nhiều hơn sự hiểu biết của hắn...

Ví dụ thông tin về Khánh Hoài. Người này là con trai trưởng đời thứ ba của phòng 4, là người có khả năng trở thành cái bóng nhất trong lần này.

Khánh Văn thích xem đấu thú, ở sân đấu thú nổi tiếng nhất thành phố số 12. Phòng tốt nhất ở đây luôn để trống cho anh ta. Anh ta còn nuôi một con Hổ Trắng, được bắt ở trong vùng đất cấm kỵ về, hung mãnh vô cùng.

Khánh Thi là cô gái duy nhất trong cuộc tranh đoạt cái bóng lần này, rất ít xuất hiện.

Khánh Nhất là người tham gia nhỏ tuổi nhất, nghe nói còn đang học cấp 2.

Tất nhiên, đã phần là tin tức thông dụng, không quan trọng lắm.

Đây cũng chỉ là tin tức thật lâu trước đây. Một khi tham gia cuộc tranh đoạt cái bóng, ai cũng lo lắng cho tính mạng của mình, nên lựa chọn che dấu tin tức.

Có điều, khi mọi người tìm hiểu lại tài bộ tư liệu mới phát hiện được.

Mình chỉ tổng kết ra được 8 người tham gia tranh đoạt. Còn một người lẻ loi trong bảng thống kê không có bất kỳ tin tức nào. Mọi người hoàn toàn không biết một chút thông tin nào cả.

Bên trong bảng thống kê, ô bên cạnh tên là những tin tức liên quan.

Chỉ có vị trí thứ 9, tên còn chưa biết, nên hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Còn một phần ba số bình luận khác lại thảo luận về thân phận Sấm Vương. Mọi người tò mò gã này là ai, mà biết được nhiều chuyện như vậy?

Một phần ba số bình luận còn lại, có phải buổi biểu diễn của thầy Uông chuẩn bị diễn ra, nên Sấm Vương tặng cho thầy ấy một tin tức có độ nặng lớn như vậy...

Nhưng vào lúc này, máy truyền tin của hắn lại rung lên.

Khánh Trần cầm lấy kiểm tra, là tin tức Lưu Đức Trụ vừa mới gửi: "Ông chủ, tôi nhận được một bức thư kỳ lạ. Sáng sớm lúc tôi ngủ dậy, đã thấy nó ở bên cạnh gối. Ông chủ, tôi sợ lắm."

Chủ sở hữu tem ác quỷ bỗng nhiên xuất hiện.

"Không cần phải sợ, mục tiêu của người đó không phải là cậu." Khánh Trần trả lời: "Nội dung bức thư là gì?"

Lưu Đức Trụ nhấn lại y nguyên nội dung vào máy truyền tin: "Tin tức cậu nắm giữ còn nhiều hơn cả tôi, tôi ngày càng hứng thú với cậu hơn rồi đó, hì hì."

Khánh Trần nhìn tin tức này không khỏi nhíu mày. Tin tức mà đối phương nhắc tới, rõ ràng liên quan đến 'kế hoạch loại bỏ'.

Bởi vì tin tức gửi tới vô cùng 'kịp thời'.

Hôm qua, hắn vừa mới báo tin này lại cho Lưu Đức Trụ, nói cậu ta phải tuyệt đối giữ bí mật, không những thế tin tức kia còn phải trực tiếp nói với người đứng đầu Côn Luân kia.

Bởi vì không một ai biết, bên trong tổ chức Côn Luân và Cửu Châu còn có 'nội gián' của Thế Giới Bên Trong hay không? Lỡ may, thông tin Lưu Đức Trụ nhấn cho một người nào đó, lại chính là 'nội gián' thì sao? Lúc đó tình huống sẽ phức tạp hơn rất nhiều.

Giống như loại bỏ người để lộ tin tức ra Thế Giới Bên Ngoài.

Cũng có thể kế hoạch loại bỏ ngày càng tỉ mỉ và khó đối phó hơn.

Hiện tại, cuộc chiến giữa hai thế giới còn đang ngấm ngầm thực hiện, cuộc chiến giữa những 'gián điệp', người bên cạnh mỗi bên đều có thể là nội gián.

Người nào bị lộ trước, bên ấy sẽ t

Khánh Trần không cách nào xác nhận người nắm giữ tem ác quỷ kia là ai? Nhưng qua chuyện này để lộ ra một việc rất nguy hiểm.

Côn Luân hoặc Cửu Châu không làm tốt việc giữ bí mật.

Hoặc có thể, người này đang có một con bài tẩy kinh khủng hơn những gì mình tưởng tượng.

Nói chung, trường hợp nào cũng rất nguy hiểm.

Nhưng vào lúc này, Lưu Đức Trụ lại gửi tới một tin nhắn: "Ông chủ, lại có hai phong thư xuất hiện trên đầu giường của tôi. Một bức có nội dung: Không cần phải lo lắng bí mật bị tiết lộ. Côn Luân và Cửu Châu có biện pháp giữ bí mật vô cùng tốt. Nôi dung bức thư thứ hai là: Tập đoàn ở Thế Giới Bên Trong giam giữ lữ khách thời gian chẳng liên quan gì đến tôi, hay chúng ta tạo nên trò chơi, xem ai tìm được nhiều gián điệp hơn đi, hì hì."

Khánh Trần nhìn thấy hết tin này đến tin khác đều có từ hì hì, mà đau hết cả đầu.

Sau đó hắn nghĩ tới, có lẽ đối phương là một người đàn ông, mà suốt ngày hì hì đầu lại càng đau hơn.

Có điều, qua đây nhận được tin tức tốt: 'Đối phương sẽ không mật báo chuyện này với Thế Giới Bên Trong. Mà người tại Thế Giới Bên Ngoài cũng khó lòng mà biết được.'

Hiện tại, Khánh Trần không biết nên vui hay buồn.

Tại sao, đối phương phải gửi đến hai bức thư cùng lúc?

Có lẽ, do tem ác quỷ chỉ gửi được số lượng từ có hạn, nên đối phương không thể gửi một bức được.

Lúc này, Lưu Đức Trụ lại nhắn tin đến: "Ông chủ, lại một bức thư khác: Có thể bảo người hầu của cậu nhỏ một giọt máu lên tem thư, rồi tiêu huỷ nó đi. Tôi sẽ nghe được câu trả lời từ cậu."

Khánh Trần ngạc nhiên, Lâm Tiểu Tiếu chưa từng nói Tem Ác Quỷ ACE-017 còn có thể nhận lại câu trả lời.

Nghĩ lại cũng đúng thôi, vật cấm kỵ quá thần kỳ. Ngay cả chủ sở hữu của bọn chúng cũng chưa chắc nắm giữ hết mọi công dụng, những người khác sao mà biết được.

Khánh Cần suy nghĩ rồi trả lời lại: "Hỏi xem, muốn tìm tôi làm gì?"

Lưu Đức Trụ lấy con dao gọt trái cây, rạch một đường nhỏ trên ngón tay, sau đó nhỏ vào tem thư.

Khi giọt máu chạm vào tem thư, dòng máu đó từ từ di chuyển, tạo thành một quỹ tích hình tròn quỷ dị giống như dấu bưu điện. Bên trong dấu bưu điện hiện lên những ký tự khó hiểu.

Lưu Đức Trụ viết vào bức thứ: "Tìm tôi làm gì?"

Sau đó xuống bếp cầm vào một cái đĩa bằng inox, đặt bức thư ở trong đó đốt cháy.

Đối phương trả lời: "Đương nhiên tìm cậu, vì muốn cậu trở thành nô lệ cho tôi, hì hì."

Khánh Trần để Lưu Đức Trụ viết vào trong thứ: "Mày không sợ kết quả trở thành nô lệ của tao sao?"

Lưu Đức Trụ bất đắc dĩ nhỏ xuống một giọt máu nữa rồi làm theo.

Đối phương trả lời: "Kết quả như vậy cũng chấp nhận được, hì hì."

Khánh Trần ngây người ra, không hiểu người này thuộc loại người gì? Vậy

mà nói làm nô lệ cho mình cũng được?

Hắn bình tĩnh lại rồi nhắn tin: "Mỗi lần sử dụng Tem Ác Quỷ chỉ có thể viết một câu. Lần giao dịch tiếp theo với Hồ Tiểu Ngưu, cậu giữ lại một cây vàng mua chút thuốc bổ, đây là bồi thường cho cậu."

Sau khi Lưu Đức Trụ đọc hết tin nhắn của Khánh Trần, bỗng nhiên đưa ra một lời cầu xin: "Ông chủ, chúng ta không thể nói hết ý trong một câu được, nếu cuộc trò chuyện hơi dài một chút, có lẽ tôi chịu không nổi..."

Trên đời này, chẳng có ai phục vụ không công. Khánh Trần cũng không để Lưu Đức Trụ bỏ công sức ra mà chẳng nhận được gì.

Với lại, nếu như mình nói chuyện đền bù mà liên quan đến thuốc biến đổi gien. Chẳng may khiến cậu ta tuyệt hậu, lương tâm của mình sẽ bứt dứt khó chịu.

Nói gì thì nói, Lưu Đức Trụ chỉ là một học sinh cấp ba, sao để cậu ta vô sinh được...

Cũng không biết có cách nào giải quyết chuyện này hay không?

Có điều, Lưu Đức Trụ còn chưa biết tin tức này, chỉ biết mình sắp có vàng nên vui mừng hớn hở: "Cám ơn ông chủ, ông chủ đức độ, ông chủ phát tài. Vì sự nghiệp của ông chủ, Đức Trụ mất chút máu thì tính là gì?"

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Cậu hỏi người đó xem, chuyện ở núi Lão Quân có phải tên đó là chủ mưu hay không?"

Đối phương trả lời: Nếu như cậu nhất định phải tìm kẻ chủ mưu. Thì đó là tôi, hì hì."

Khánh Trần nghi ngờ, đây là câu trả lời gì vậy?

Dựa theo tính tình người này, cũng không sợ việc nhận mình đã làm chuyện xấu. Dù sao người này cũng không biết xấu hổ và tiêu chuẩn đạo

đức là gì.

Nhưng câu trả lời của người này, không phải trực tiếp chịu trách nhiệm chuyện này.

Khánh Trần nhắn lại một tin: "Cậu hỏi hắn, làm chuyện xấu như vậy không sợ mất ngủ, không sợ phải xuống địa ngục sao?"

Đối phương trả lời: "Chẳng phải chúng ta đang ở trong địa ngục sao?"

Khánh Trần còn chưa hỏi, đối phương đã gửi đến một phong thư: "Anh mày có việc cần làm, lần sau trò chuyện tiếp, hì hì."

Khánh Trần nhẹ nhõm thở dài, cuối cùng cũng kết thúc.

Cùng loại người này ở chung, ngay cả trò chuyện bình thường cũng khiến người ta mệt mỏi.

Tự nhiên xuất hiện một lữ khách thời gian thế này, hắn cảm thấy không còn an toàn. Đối phương giống như một ác quỷ nấp ở trong bóng tối nhìn mình chằm chằm. Con ác quỷ này chờ một thời cơ, hút hết máu tuỷ của mình.

Cướp đi linh hồn của hắn.

Có điều, mâu thuẫn giữa hai bên, Khánh Trần chiếm chút ưu thế: 'Ít ra mình không phải dùng máu để trả lời.'

Ở nhà Lưu Đức Trụ, cha mẹ cậu ta ngửi thấy mùi đốt giấy nên vội vàng đến xem.

Từ lúc Lưu Đức Trụ trở thành lữ khách thời gian. Cha mẹ cậu ấy cũng bắt đầu theo dõi tin tức và biết được con trai mình khá có tiếng trong nhóm lữ khách thời gian.

Mặc dù, hai người vẫn chẳng hiểu gì về Thế Giới Bên Trong, nhưng biết

con trai mình là một người tài giỏi, nên cũng thử tìm hiểu và quan tâm.

Bọn họ cũng bắt đầu trải nghiệm cuộc sống trong một cộng đồng mới.

Lúc này, cha Lưu Đức Trụ cẩn thận bước vào trong phòng. Ông ấy thấy khắp nơi đều là khói, còn nhìn thấy Lưu Đức Trụ dùng dao cắt ngón tay của mình, và một đống tro tàn bên trong đĩa inox.

Cha Lưu Đức Trụ nhịn mãi không được vẫn phải lên tiếng hỏi: "A... Con muốn làm phép phải không?"

Lưu Đức Trụ: "???"

Cha cậu ta vội vàng nói thêm: "Làm phép xong nhớ xuống ăn chút điểm tâm..."

...

Giang Tuyết đã làm xong bữa sáng, cô đeo một chiếc tạp dề màu nâu, ống tay áo được xắn lên gọn gàng.

Cô bưng mấy đĩa ăn lên bàn, vừa đi vừa lẩm bẩm hát một ca khúc.

Giang Tuyết đã từng trải qua quãng thời gian khổ cực, hiện tại áp lực đã không còn, không còn gì đè nén, nên tinh thần hoàn toàn thả lỏng.

Phong cách cả người đều có sự thay đổi, giống như một viên ngọc, đã được lau sáng loáng.

Giang Tuyết nhìn thấy Khánh Trần bước ra khỏi phòng ngủ bèn nói: "Tiểu Trần, lần này cháu ở Thế Giới Bên Trong có gặp phải nguy hiểm gì không?"

"Không có." Khánh Trần cười cười: "Cô Giang Tuyết, hôm nay nhìn thấy cô rất vui vẻ?"

`

"Ư." Giang Tuyết cười tủm tỉm nói: "Cô vừa mới mua được hai bình thuốc bôi, trị vết thương bên ngoài rất tốt. Sau này, nếu trong huấn luyện, cháu bị thương thì cầm lấy mà dùng. Mỗi lần xuyên qua Thế Giới Bên Trong trở về cô đều sẽ mang về cho cháu."

Cô bé Lý Đồng Vân đứng cạnh lên tiếng: "Tối hôm qua khi mẹ em trở về, hai má phình lên giống hệt như con Hamster."

Giang Tuyết cười cười vỗ đầu Lý Đồng Vân: "Đến ăn cơm của con đi."

Lúc này, Giang Tuyết tiếp tục nói chuyện với Khánh Trần: "Buổi sáng lúc cô đi chợ, hình như phòng đối diện đã có người chuyển đến. Phía trước chung cư có dựng một chiếc xe máy, chắc là của nhà này. Cô còn tưởng nhà này một khoảng thời gian nữa mới chuyển tới chứ? Ít ra phải sửa chữa lại cái đã."

Khánh Trần suy nghĩ: "Nếu như vội vã như vậy, không phải liên quan đến lữ khách thời gian đấy chứ? Cô Giang Tuyết, cô nhìn thấy mặt mũi chủ phòng chưa?"

Căn phòng hắn từng ở trước khi bán đã cũ nát đến không thể cũ hơn. Sơn tường tróc gần hết, đã thế còn mốc meo, đèn phòng chẳng còn cái nào lành lặn. Khánh Trần chán chẳng thèm sửa chữa.

Thế mà người này cũng không sửa lại gì, đã vào ở luôn.

Bọn họ cũng chả thấy bên đó phát ra âm thanh gì, chẳng lẽ tên đó ngủ luôn trên giường Khánh Trần sao?

Lúc ra khỏi cửa, Khánh Trần nhẹ nhàng đi đến chỗ đậu xe máy quan sát, nhưng cũng không thấy gì kỳ lạ.

Lúc hắn tới trường học, bỗng nhiên phát hiện trước cổng trường đậu rất nhiều xe hơi sang trọng, chiếc nào cũng có giá hơn 1 triệu, và còn đậu hết cả phần đậu xe của giáo viên.

Khánh Trần có chút khó chịu, bởi vì chẳng biết trong trường xảy ra chuyện gì.

Bên cạnh hắn đang có khá đông bạn học đứng đó chỉ trỏ: "Trường mình dạo này lắm học sinh chuyển trường thật đó. Chúng ta từng đoán chắc chắn sẽ có học sinh chuyển trường, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy."

"Tao cũng nghe nói, phòng Suite(Phòng cao cấp ở khách sạn 4 5 sao) của Yading Peninsula Hotel đều đã được thuê hết, không những thế còn thuê hẳn một năm."

"À mà đúng rồi, tao nghe chú nói là bọn họ đều chuyển đến lớp bên cạnh lớp 4 khối 11..."

Lạc Thành chỉ là một thành phố nhỏ loại ba. Công ty nhà nào có khối tài sản tầm 10 triệu tệ đã nằm trong top giàu nhất rồi.

Thời điểm con cái những nhà giàu này đi học nhìn không khác gì người bình thường, ngoài việc quần áo mặc sang trọng hơn chút, giày cao cấp hơn, thuốc hút xịn hơn, thì không có gì đặc biệt.

Làm gì có chuyện xe sang xếp thành dãy thế này bao giờ?

Có bạn học bực tức nói: "Vì sao những người chuyển đến trường mình đều loại giàu có, quá phô trương."

Khánh Trần cảm giác chuyện này cũng bình thường, chỉ có loại người chuyên môn đi nói xấu người khác mới không bình thường. Ví dụ như công ty của người ta chẳng có sai lầm gì, mình cũng muốn đánh giá họ sai lầm. Nhưng cuối cùng đánh giá ấy lại chẳng ai biết được, bởi vì những người ấy chết rồi.

Cho nên, bên dưới những bình luận của sản phẩm, chỉ có những lời khen ngợi.

Nếu dùng ví dụ này trong trường hợp hiện tại cũng như nhau.

Chỉ có người giàu có mới thoải mái chuyển trường. Những gia đình bình thường, dù con cháu có trở thành lữ khách thời gian, cũng không cách nào chuyển con cháu đến bên cạnh 'người nổi tiếng' được.

Cho nên mọi người chỉ có thể nhìn thấy 'người giàu có' chuyển trường.

Các học sinh lại tiếp tục cười nói rộn ràng, ầm ĩ bước vào trong trường học.

Trong đám người, giống như chỉ có mình Khánh Trần bình tĩnh bước đi. Tựa như, chuyện trước mắt chẳng liên quan gì đến hắn cả.

Thời điểm hắn bước qua hành lang chỗ cửa lớp 4, dù Khánh Trần là lữ khách thời gian trải qua rất nhiều chuyện lạ cũng phải ngây người ra.

Hắn thấy bên trong phòng, tụ tập rất nhiều học sinh, hỗn loạn vô cùng. Mà trong đám học sinh ấy, có người mặc những loại quần áo thời thượng trông có vẻ kỳ quái, còn có người làm tóc kiểu dreadlocks.

Quan trọng nhất là, một lớp học lên tới 100 học sinh.

Những học sinh chuyển trường đi theo từng nhóm một vây quanh lại Lưu Đức Trụ. Ai cũng tranh nhau nói ra nhu cầu của mình: "À... đại ca, tại Thế Giới Bên Trong tôi có hai kẻ thù, anh có thể nói Lý Đông Trạch giết dùm tôi có được hay không? Tôi cho anh địa chỉ."

"Đại ca, em muốn tìm hai lọ thuốc biến đổi gien, người kia có hàng không?"

"Đại ca, em có nhu cầu là..."

Từ trong đám người, tiếng Lưu Đức Trụ có vẻ bất lực: "Mọi người đừng có gấp, từng người một nói thôi. Với lại, tôi cũng không phải vạn năng như tưởng tượng của các người đâu..."

Khánh Trần suy nghĩ, không hiểu lớp này có còn duy trì nổi vẻ nghiêm túc trong học tập không?

Đây không phải là lớp 4 khối 11 sao? Rõ ràng đây là một giao dịch trợ đen trong truyền thuyết mà, mà Lưu Đức Trụ chính là NPC 'thương nhân chợ đen' rồi còn gì.

Có điều, khi hắn nghe được nhu cầu, có người muốn Lý Đông Trạch hỗ trợ giết người. Bỗng nhiên hắn hiểu ra, tại sao có nhiều bạn học muốn chuyển trường tới đây như vậy.

Bởi vì cái chết của Vương Vân.

Chuyện Lý Đông Trạch ra tay giết Vương Vân đã lộ ra bên ngoài. Trong con mắt người đời, điều này thể hiện ra khả năng và địa vị của Lưu Đức Trụ.

Một người con nhà giàu có cũng có thể chết tại Thế Giới Bên Trong một cách dễ dàng.

Những người bình thường nghe thôi đã sợ, nhưng những người trước mặt lại cảm thấy kích thích.

Câu chuyện ấy giống như chất kích thích adrenalin của thế giới này.

Lúc này, Khánh Trần nhìn thấy Nam Canh Thần.

Thằng nhóc này lại gần hắn, thì thầm nói bằng giọng hả hê: "Anh Trần, bọn chúng đều hướng về Lưu Đức Trụ. Nhưng sao bọn họ biết được người thật việc thật không phải lớp 4 mà đang ở lớp bên cạnh cơ chứ."

Nam Canh Thần tỏ ra hưng phấn, kiểu như toàn bộ đều là người say chỉ có mình mình tỉnh, cảm giác khó nói nên lời.

Khánh Trần nhìn cậu ta nói: "Đừng tỏ thái độ quá đáng như vậy, rất nguy hiểm đấy."

"Anh Trần yên tâm, tao sẽ không để lộ bí mật đâu." Nam Canh Thần nhìn vào phòng học lớp 4, trong đầu còn suy nghĩ mình mới chính là người có được chỗ dựa kia.

Khi hai người trở về lớp học của mình.

Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân đang ngồi ở đó nhìn Khánh Trần cười nói: "Chào bạn học, sau này chúng ta sẽ có nhiều thời gian tiếp xúc với nhau hơn."

Khánh Trần có cảm giác bất ngờ: "Hai người chẳng phải nên học ở lớp bên sao?"

Hồ Tiểu Ngưu cười cười: "Cậu cũng thấy lớp bên rơi vào tình trạng thế nào rồi đúng không? Hoàn cảnh đó quá mức nông nổi, cho nên đêm qua hai chúng tôi đã xin chuyển lớp. Cậu cũng đoán được chúng tôi là lữ khách thời gian, bởi vì Lưu Đức Trụ mà tới. Nhưng hiện tại, bên cạnh cậu ta có quá nhiều người, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng thà từ bỏ ý định dựa vào người khác, cố gắng tìm một lối thoát khác ở Thế Giới Bên Trong có vẻ chính xác hơn."

Hồ Tiểu Ngưu thản nhiên nói, vô cùng thẳng thắn.

Bọn họ đã quen với Lưu Đức Trụ, cũng thành lập mối quan hệ giao dịch. Cũng để lại ấn tượng cho người phía sau kia, điều này chứng tỏ họ có được lợi thế.

Lúc này, không phải thời điểm họ cần phải tiếp xúc với Lưu Đức Trụ nữa, mà phải tăng giá trị bản thân. Khi ấy bản thân mới có tư cách tiếp tục giao dịch.

Hồ Tiểu Ngưu phán đoán, ông chủ phía sau kia hành động có tính toán, cẩn thận vô cùng, vừa thông minh vừa máu lạnh.

Loại người này chắc chắn không thèm để ý đám con cháu ăn chơi.

Nếu mình cùng đám nhà giàu kia ở cũng một chỗ, chỉ sợ người phía sau kia không thèm để ý đến mình.

Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân sẵn sàng từ bỏ, tập bỏ thói quen xuất thân của mình. Cùng mọi người trở thành bạn bè, hoà mình với tập thể, nhưng vẫn giữ được chính mình.

Trương Thiên Chân bỗng nhiên bổ sung thêm: "Hiện tại, lớp bên cạnh cũng quá chật..."

Nam Canh Thần ngẩn người ra. Trong lòng cậu ta không ngừng khen hai người kia, thế mà tới gần người thật... Giỏi.

Hai người kia tiếp tục dọn dẹp bàn mình, chính là chỗ trống khi Vương Vân và Bạch Uyển Nhi rời đi, nên chẳng cần lấy thêm bàn ghế tới.

Hàng cuối cùng gồm có 4 bàn, theo thứ tự là Nam Canh Thần, Khánh Trần, Trương Thiên Chân, Hồ Tiểu Ngưu xếp thành một hàng.

Nam Canh Thần bỗng nhiên có cảm giác: Điều này chẳng phải, mình và Khánh Trần cố định một chỗ, còn các bạn học như nước chảy vây quanh sao?

Một phút sau, chủ nhiệm Điền Hải Long bước vào lớp, đi phía sau thầy ấy còn có một cô gái dáng người cao gầy. Hai tay cô ấy đút vào túi áo hoodie, sắc mặt bình tĩnh vô cùng.

Cô gái vẫn luôn đội chiếc mũ của áo. Sau khi cô ấy bước vào lớp mới cởi chiếc mũ ra, để lộ mái tóc dài ngang lưng.

Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, nhưng sâu bên trong chứa đựng lòng hăng hái bí ẩn.

Điền Hải Long đứng tên bục giảng nói: "Các bạn, đây là bạn học mới chuyển tới lớp chúng ta. Bạn học này..."

Trên bục giảng, thầy giáo bắt đầu giới thiệu, phía dưới lớp Khách Trần giữ nguyên vẻ mặt, không ngừng quan sát cô gái này. Hắn không để ý đến những lời thầy giáo nói, bởi vì hắn từng gặp qua cô gái này.

Đây là cô gái giải quyết tên bắt cóc ở trên núi Lão Quân kia.

Trong đầu Khánh Trần bỗng nhiên hiện về ký ức trên bãi đỗ xe, tất cả mọi việc giống như cuốn băng tua chậm.

Thậm chí, trong đầu của hắn hiện giờ xuất hiện hình ảnh cô gái ấy nâng bàn tay lên, tạo thành trọng lực ép tên bắt cóc quỳ xuống. Khi mũ đội đầu hạ xuống, vẫn vẻ mặt bình tĩnh như hiện giờ.

Nhưng mà, Khánh Trần nhìn cô gái, cô gái cũng nhìn Khánh Trần.

Ánh mắt cô gái lướt qua người Khánh Trần rồi nhìn Trương Thiên Chân. Sau đó rất nhanh, ánh mắt ấy lại trở về trên người Khánh Trần.

Ánh mắt của cô tỏ vẻ nghi ngờ.

Cô nàng chăm chú quan sát.

Không thể nói là quan sát được.

Mà phải nói trong lòng không yên, tỉ mỉ tìm kiếm.

Mãi đến khi Điển Hải Long trên bục giảng nói: "Mời bạn học tự giới thiệu về bản thân."

Cô bé kia vẫn nhìn Khánh Trần trả lời: "Mình tên là Ương Ương, cảm ơn."

Khánh Trần thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân, bèn quay qua hỏi: "Các người quen nhau sao?"

Trương Thiên Chân giải thích: "Gia đình chúng tôi quen biết từ lâu. Cô ấy

cũng là một nhân vật có tiếng tại Hải Thành. Các cậu có xem qua một video... về một cô bé ngoại quốc tầm 10 tuổi, bắn súng di động trong rừng cây không? Thao tác gọn gàng, chuẩn chỉ, đối súng, tháo lắp đạn, mỗi phát đều trúng hồng tâm... Thời điểm khi còn bé, chúng tôi theo cha mẹ đi săn, nhìn thấy cô ấy còn hơn hẳn cô bé trong video kia..."

Khánh Trần ngẩn người ra. Bởi vì hắn đã xem qua video kia, không ngờ tới trong nước cũng có cô gái mạnh mẽ như vậy.

Hồ Tiểu Ngưu bổ sung thêm: "Năm 16 tuổi, Ương Ương từng điều khiển du thuyền đi ngang qua Ấn Độ Dương. Trên biển còn gặp phải cướp biển là ngư dân các vùng biển nhỏ trộm cướp. Cha mình có nói, khi đó cô ấy dùng một khẩu súng bắn chết ba hải tặc ở cự ly hơn 100 mét, ép đám hải tặc phải chạy trốn."

Khánh Trần và Nam Canh Thần nhìn nhau. Với bọn họ, hai học sinh cấp ba ở thành phố nhỏ mà nói, câu chuyện trên giống như truyện huyền huyễn.

Lúc này, Ương Ương từ trên bục giảng bước xuống. Cô đứng trước bàn Trương Thiên Chân, im lặng nhìn cậu ta.

Một giây, hai giây, ba giây...

Trương Thiên Chân sợ hãi cầm theo sách vở đứng dậy. Nhường vị trí của mình cho cô.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 169: Người đứng phía sau

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 169: Người đứng phía sau.

Trong mắt bạn bè, Trương Thiên Chân và Hồ Tiểu Ngưu được xếp trong nhóm đầu những người giàu có.

Bởi vì mọi người đã nhìn thấy hai người này nằm trong bệnh viện.

Bên ngoài cửa phòng có bảo vệ chuyên nghiệp, hơn nữa còn có đoàn đội bác sĩ tài giỏi bậc nhất đến điều trị.

Những điều này không phải người giàu bình thường có thể đạt được.

Nhưng một người giàu có như vậy, bị Ương Ương nhìn ba giây, đã phải bất lực rời đi...

Trương Thiên Chân vừa dọn sách vở vừa lẩm bẩm: "Cứ thích bắt nạt người ta, sao không đi mà bắt nạt Tiểu Ngưu ấy, thấy người ta hiền lành thôi."

Ương Ương nhìn cậu ta nói: "Thèm ăn đánh đúng không?"

Lập tức, Trương Thiên Chân ngậm miệng lại, ngoan ngoãn đi tới một cái bàn khác.

Bọn họ từ nhỏ đã học chung một trường tư nhân. Con trai lúc ấy ai chả

nghịch ngợm: Có đứa dùng bút chì đâm phía sau lưng con gái, có đứa thích nắm đuôi tóc...

Con trai dùng cách này để có được sự chú ý của con gái, khiến đám con gái cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng những việc ấy không bao giờ xảy ra trên người Ương Ương. Bởi vì làm như vậy với cô gái này, sẽ bị đè xuống đất ăn đòn no.

Cô gái ngồi vào vị trí giữa Khánh Trần và Hồ Tiểu Ngưu. Hồ Tiểu Ngưu nhỏ giọng hỏi: "Ương Ương, cậu nghe chuyện Vương Vân chưa?"

"Ừ." Ương Ương gật đầu: "Nhóm các người làm lớn như vậy, không nghe cũng không được. Có điều, không thể trách các người được, ở cùng chỗ với người có vấn đề, xảy ra vấn đề cũng bình thường."

Chuông báo vào học vang lên, Hồ Tiểu Ngưu thở dài không nói thêm gì nữa.

Mà Khánh Trần và Nam Canh Thần hiểu được. Cô gái Ương Ương này chơi cùng nhóm với Hồ Tiểu Ngưu, không những thế địa vị cực cao.

Chỉ có điều, Khánh Trần nghĩ mãi không ra, tại sao cô ấy lại ngồi cạnh mình.

Chẳng lẽ, nhận ra mình rồi sao?

Lúc đầu, ánh mắt cô ấy rõ ràng không để ý đến mình, nhưng lướt qua rồi vậy mà quay lại.

Qua chuyện này, chứng tỏ đối phương chưa hẳn nhận ra mình, nhưng nhất định có sự nghi ngờ nào đó.

Tiết một là tiết anh ngữ. Cô gái Ương Ương này không ngẩng đầu lên dù chỉ một lần, vẫn cắm đầu tô tô vẽ vẽ gì đó, chẳng biết vẽ gì mà chăm chú thế.

Thời điểm tan học, cô gái này bỗng nhiên lén lút đưa cho Khánh Trần một tờ giấy.

Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân chăm chú nhìn đứa bạn của mình. Hai người nhìn thấy hành động ấy bỗng ngây người ra. Chuyện gì thế này? Ương Ương viết giấy cho một người con trai? Họ không nhìn nhầm đấy chứ?

Chuyện này phá vỡ ấn tượng của hai người với cô.

Bọn họ sẽ không ngạc nhiên nếu cô ấy đưa cho Khánh Trần cái khoá cổ hình thập tự.

Nhưng không bao giờ có tưởng tượng được hành động nhỏ như đưa giấy.

Việc này nếu như đăng trên group của bạn học của Hải Thành, nhất định không có người nào tin.

Trương Thiên Chân cũng đưa cho Hồ Tiểu Ngưu một mảnh giấy nhỏ: "Ương Ương không phải vì bạn học Khánh Trần mà tới đấy chứ?"

Hồ Tiểu Ngưu lắc đầu: "Tao quan sát từ đó đến giờ, cô ấy cũng không biết Khánh Trần, cũng không biết Khánh Trần học ở đây."

"Có phải nhìn Khách Trần cũng khá đẹp trai? Cho nên cô ấy mới đưa giấy qua."

"Nói đùa gì vậy, Ương Ương không phải cô gái như vậy. Chắc cô ấy có lý do của mình."

Thời điểm hai thiếu gia còn đang bàn bạc, Khánh Trần im lặng nhìn tờ giấy trước mặt: 'Tôi biết cậu nhận ra tôi.'

Hắn suy nghĩ chút rồi viết vào giấy: 'Bạn học, ý gì vậy?'

Cô gái bình tĩnh viết lại: 'Tôi cũng nhận ra cậu.'

Trong lòng hắn chợt căng thẳng.

Cô ấy thật sự nhận ra mình.

Cô gái quay qua, chăm chú nhìn biểu hiện trên mặt Khánh Trần, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Ánh mắt sắc bén, chờ bắt lấy dù là sự thay đổi nhỏ nhất trên mặt Khánh Trần. Ánh mắt này, thật sự khiến người bị nhìn áp lực rất lớn.

Khánh Trần trả lời lại: 'Bạn học, có phải cậu đang nhầm lẫn chuyện gì hay không?'

Hắn không tin đối phương khẳng định biết mình, khả năng cô nàng đang bắt bóng.

Ương Ương viết lại: 'Cậu chính là sát thủ trên núi Lão Quân đêm hôm đó. Dù có thay đổi kiểu tóc, nhưng con mắt không thể thay đổi, điều này không sai được.'

Khánh Trần trả lời: 'Bạn học, cậu nhận nhầm người rồi.'

Lúc này, Ương Ương không thèm viết những câu vô vị nữa.

Cô từ dưới vở của mình lấy ra một tờ giấy vẽ phác hoạ, đặt ở trên bàn Khánh Trần.

Khánh Trần nhìn xuống bức tranh, nét vẽ đơn giản rõ ràng, sáng tối chân thực. Thì ra cô cắm cúi vẽ suốt cả tiết học là đang vẽ hắn.

Bức tranh vẽ nửa trên khuôn mặt Khánh Trần, ánh mắt như có hồn.

Ương Ương viết: 'Đêm hôm đó là lần đầu tiên cậu giết người sao? Nếu đó là lần đầu cậu mạnh hơn tôi.'

Khánh Trần nhìn bức tranh trước mặt, phải công nhận rất chân thực, tóc rối bời, trên mặt dính đầy bụi đất.

Nhưng trong ánh măt, tỏ rõ sự kiên định và bướng bỉnh.

Vẻ mặt đầy sát khí.

Hắn cảm thấy, vào thời điểm này đêm hôm đó, nếu có một tấm gương. Hình ảnh trong gương cũng giống hệt như bức tranh trước mặt.

Cô gái này cũng có năng lực nhìn qua chuyện gì là không thể quên?

Không chỉ có Khánh Trần có cảm giác này, mà Nam Canh Thần ở bên nhìn thấy bức tranh này cũng có cảm giác như vậy, nó gợi nhớ lại mọi chuyện vào đêm hôm ấy.

Đám bắt cóc hung hăng, ánh lửa lập loè, tiếng hét của đám người.

Thời điểm nguy hiểm nhất, Khánh Trần ra tay cứu mình.

Thời gian qua đi vài ngày, Nam Canh Thần tưởng rằng mình đã quên những hình ảnh ấy.

Nhưng khi cậu nhìn vào bức tranh, những hình ảnh đêm đó lại ùa về.

Ương Ương nhìn thấy hắn không trả lời lại, bèn đưa qua một tờ giấy khác: 'Tôi vẽ tranh từ năm 12 tuổi, nên hiểu biết nhất chính là chi tiết khuôn mặt. Một trong những hoạ sĩ tôi thích nhất là Thomas Lawrence, bởi vì ông ấy có nét vẽ ánh mắt vô cùng đặc biệt. Vì vậy, khuôn mặt nào khiến tôi ấn tượng, chỉ cần nhìn qua một lần là không thể quên. Chuyện này tôi khá tự tin, cho nên cậu không cần phải chối.'

Khánh Trần biết Thomas Lawrence là ai. Ông ấy là hiệu trưởng học viện nghệ thuật hoàng gia Anh quốc, một hoạ sĩ vẽ tranh chân dung vô cùng nổi tiếng.

Hắn biết, cô gái này không có khả năng đặc biệt giống mình. Nhưng do luyện tập kỹ năng trong thời gian dài, khiến cô có khả năng quan sát khuôn mặt và nhớ rất rõ từng chi tiết.

Giống như một số hoạ sĩ vẻ tranh chân dung trên đường phố. Bọn họ có thể phác hoạ một cách nhanh nhất khuôn mặt của người đối diện.

Khánh Trần suy nghĩ chút rồi viết vào tờ giấy: 'Bạn học, cậu nhận nhầm người rồi.'

Ương Ương nhìn hắn, sau đó không nói thêm điều gì nữa.

Thực tế, Khánh Trần biết cô gái này đã khẳng định chắc chắn hắn là sát thủ hôm đó, nhưng hắn không thể thừa nhận.

Hắn kẹp bức tranh vào trong sách, sau đó cẩn thận xé những tờ giấy ấy thành từng miếng nhỏ, đảm bảo không ai có thể khôi phục lại trong đó viết những gì.

HồTiểu Ngưu đã nhìn thấy việc này. Anh ta không biết nội dung trên tờ ấy ấy là gì, nhưng bên trên đã viết chi chít chữ là chữ.

Giờ phút ấy, anh ta cũng có một nghi ngờ: 'Không phải Ương Ương tới đây vì bạn học Khánh Trần đấy chứ?'

Khánh Trần suy nghĩ, chắc che mặt không an toàn nữa rồi. Có lẽ, mình nên kiếm một cái mặt nạ.

Nếu không, lần sau mình gặp phải một người chuyên vẽ tranh chân dung, lại tiếp tục bị người ta phát hiện ra nữa sao?

Có điều, tại sao cô gái Ương Ương này lại chuyển đên trường quốc tế Lạc Thành?

Đầu tiên, cô gái này không cần thiết phải dựa giẫm vào người khác, nhất là

Lưu Đức Trụ.

Bởi vì cô ấy đã có con đường người siêu phàm của riêng mình.

Tiếp theo, cô ấy cũng không phải vì Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân. Ít ra, hai người kia không biết cô gái sẽ chuyển đến lớp này.

Cuối cùng, cô ấy cũng không phải vì mình mà tới. Bởi vì khi cô ấy tới đây mới phát hiện ra mình.

Xem ra, đối phương vào lớp này chỉ do trùng hợp.

Nhưng, Khánh Trần nghi ngờ, cô ấy đến trường quốc tế Lạc thành vì một mục đích khác, hay có một mục tiêu khác.

Lúc này, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Một giáo viên của phòng giáo vụ bước vào lớp thông báo: "Sau khi tan học, mọi người tập trung lại trên thao trường. Hiện nay, virus viêm gan B đang lây lan khá nhanh. Nên trường học tổ chức kiểm tra sức khoẻ. Chương trình học buổi sáng tạm dừng, mong các em phối hợp với nhà trường."

Nam Canh Thần ngây người ra. Cậu ta rất muốn nhìn Khánh Trần, nhưng vẫn nhịn xuống được.

Anh ta có cảm giác, đợt khám sức khoẻ này không đơn giản.

Viêm gan B là loại bệnh truyền nhiễm loại B trong các loại bệnh truyền nhiễm trong nước. Nó rất nguy hiểm khi lây lan.

Nhưng vấn đề là, chưa có người nào bị đã có đợt kiểm tra sức khoẻ, thậm chí còn không thông báo để mọi người nhịn ăn sáng.

Mọi thứ quá đột ngột.

Trong lớp bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, mọi người chẳng ai quan tâm tới

việc kiểm tra sức khoẻ hay việc gì khác, chỉ biết không cần phải học là vui vẻ rồi.

Nhân dịp này, Ương Ương nhìn Khánh Trần nhỏ giọng nói: "Chuyện này 80% là tìm cậu. Dựa vào sự kiện trên núi Lão Quân, cậu đã để lại vết máu. Đừng hi vọng vào may mắn, tôi đề nghị cậu kiếm cớ mà chuồn trước đi."

Ngoài Khánh Trần, đương nhiên cũng có máu của nhiều người khác.

Những loại máu của người khác, hoặc là chết hoặc là bị người Côn Luân bắt giữ.

Ý của Ương Ương, trong số máu thu được, tất cả mọi người đã nằm trong hồ sơ của Côn Luân. Giờ chỉ còn lại duy nhất máu của Khánh Trần.

Khánh Trần ngạc nhiên nhìn cô. Hắn không ngờ cô ấy khuyên mình tránh đi chuyện này.

Hắn suy nghĩ chút rồi trả lời: "Bạn học, cậu nhận lầm người thật."

Tiếng chuông báo tan học vang lên, Khánh Trần vỗ vỗ vào vai Nam Canh Thần, sau đó hai người cùng nhau đi đến thao trường.

Không hề có chút lo lắng cùng đắn đo nào.

Lần này đến lượt Ương Ương ngạc nhiên. Cô nhìn theo bóng dáng Khánh Trần, chẳng lẽ mình nhận nhầm người thật sao? Nếu không phải như vậy tại sao cậu ta không hề lo lắng việc lấy máu trong lần kiểm tra sức khoẻ này.

Hay là nói, cậu ta có cách nào để che giấu loại chuyện này sao?

...

Hồ Tiểu Ngưu nhìn theo Khánh Trần, sau đó quay qua hỏi Ương Ương: "Người này có vấn đề gì sao?"

Ương Ương nhìn lại cậu ta nói: "Chuyện này cậu không cần phải biết. Nhớ, đừng chọc người này là được."

Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân ngơ ngác nhìn nhau. Có phải bọn họ đã bỏ qua chuyện quan trọng nào rồi hay không?

Vì sao Ương Ương phải nhắc bọn họ không được chọc giận Khánh Trần, chẳng lẽ đối phương là yêu quái hay sao?

Bọn họ nhìn Ương Ương, nhưng cô ấy cũng không có ý giải thích cho hai người.

Sự thực vào đêm hôm ấy, từng gian nhà homestay bốc cháy, Ương Ương đã có mặt tại hiện trường.

Cô đang chờ đợi thời cơ tốt nhất để bắt đám tội phạm kia. Nhưng cô còn chưa kịp ra tay, người thiếu niên kia đã đuổi tới phía sau đám bắt cóc.

Ương Ương tận mắt chứng kiến, cậu ta từ phía sau đâm xuyên qua lá lách một tên bắt cóc như thế nào.

Còn có, khả năng sử dụng súng của tên đó vô cùng kỳ lạ. Rõ ràng tư thế cầm súng của hắn còn chưa chuẩn, phát súng đầu tiên bắn còn trật, nhưng phát súng thứ hai đã có thể tính chuẩn xác đường đạn.

Máu me, súng ống, thiếu niên.

Giống như một bức tranh đầy màu sắc.

Giây phút ấy, cô cảm nhận được người thiếu niên ấy không chút vội vàng cùng bối rối. Đối phương đặt mình tại tình thế hỗn loạn khi đó, vứt bỏ hết những suy nghĩ phức tạp, trở thành cỗ máy giết người lạnh lùng.

Sau đó, cô tiếp tục chứng kiến cỗ máy giết người ấy, bốc phát ra sự liều lĩnh và dũng cảm.

Cảm giác ấy vô cùng kỳ lạ, đến mức cô suýt nữa quên mất mình phải ra tay, bởi vì mải ngắm nhìn buổi biểu diễn, nghệ thuật giết người trong bóng tối.

Ương Ương nhớ lại chính mình. Thời điểm cô qua Ấn Độ Dương là tình thế ép buộc cô phải giết người, nếu cô không giết, người chết sẽ là mình.

Mà đối phương bắt được cô, nhất định lúc đó cô sống không bằng chết.

Từ đó về sau, cô chưa từng giết người qua. Trong bãi đỗ xe, cô chỉ làm vỡ hai đầu gối của đối phương mà thôi.

Nhưng Khánh Trần có sự khác biệt. Đêm hôm đó, Khánh Trần là thợ săn, liên tục tìm kiếm con mồi của mình.

Cô nhớ lại bàn chân đầy máu, nhớ lại cảnh thiếu niên bất chấp tất cả đuổi theo tên tội phạm trong đêm tối, lạnh lùng vô cùng.

Trong ấn tượng của Ương Ương: Thiếu niên đó rất nguy hiểm.

Khi hai người xuống dưới sân trường, Nam Canh Thần ghé đầu sát Khánh Trần thì thầm: "Anh Trần, tao nhìn thấy bức ảnh cô ấy vẽ mày rồi. Có phải cô ấy nhận ra mày rồi không? Lúc đó cô ấy cũng ở đấy, sao tao không nhìn thấy."

Khánh Trần liếc nhìn cậu ta: "Chuyện này nói sau."

"Ừ." Nam Canh Thần gật đầu: "Anh Trần, mày cho tao bức tranh ấy đi, tao về làm kỷ niệm. Phải công nhận cô ấy vẽ tốt thật. Nhìn bức phác hoạ ấy tao lập tức nhớ lại sự việc đêm hôm đó."

Khánh Trần bất đắc dĩ nói: "Có muốn cho tao thêm bát cơm với mấy thẻ hương nữa hay không?"

"Khụ khụ, ý tao không phải thế." Nam Canh Thần nói: "Mà này anh Trần,

tao thấy cô ấy đẹp thật, có phải cô ấy thích mày nên mới đến ngồi cạnh không? Hai người..."

Khánh Trần quay qua nhìn chằm chằm đứa bạn cùng bàn của mình: "Nói sau lưng con gái không phải là thói quen tốt đâu."

"Biết rồi biết rồi." Nam Canh Thần ngoan ngoãn nhận sai: "Có điều anh Trần, nếu mày bị lấy máu đem đi xét nghiệm có sao không? Xin lỗi vì tao mà ảnh hưởng đến mày."

"Chả có gì ảnh hưởng hay không ảnh hưởng ở đây cả." Khánh Trần nhớ lại chuyện đêm đó: "Mục đích ban đầu là vì cứu mày, nhưng về sau không chỉ có mình ý định đó nữa."

"Ý định gì nữa?"

"Bởi vì, có một số việc nhất định phải làm."

Trên thao trường, không biết từ lúc nào đã dựng lên hơn 10 lều vải màu trắng.

Phía dưới lều vải có đặt một chiếc bàn, ở đó còn có một bác sĩ và một y tá. Bọn họ đã chuẩn bị cồn, bông ngoáy tai, ống chứa máu xét nghiệm, kèm theo một vài dụng cụ chữa bệnh.

Khánh Trần nhìn qua một lượt, bỗng nhiên nhìn thấy lái xe Tiểu Ưng, người đã tạo ra vụ đâm nhau ở đường Hành Thự. Anh ta mặc một chiếc áo màu trắng kiểu phòng thí nghiệm và đeo một chiếc mặt nạ màu trắng...

Hắn không nhìn thấy Lộ Viễn, cũng không biết vị đội trưởng này đang bận bịu việc gì.

Trên thao trường, thu hút ánh mắt mọi người không phải những chiếc lều màu trắng này, mà là Lưu Đức Trụ.

Mọi người nhìn thấy, có hơn 30 tên thiếu gia lúc nào cũng vây quanh cậu

ta. Ai cũng cười đùa chỉ trỏ vào các bạn học trên thao trường, giống hệt dân quê mới vào thành phố.

Khánh Trần nhìn qua đã không chấm được ai. Hắn cảm giác, nơi đây chẳng có khách hàng nào đáng để giao dịch.

Bây giờ mình đã thăng lên làm Kỵ Sĩ, có một vị sư phụ máu mặt như Lý Thúc Đồng, cho nên có tư cách chọn lựa khách hàng...

Cách đó không xa, Ương Ương lẳng lặng nhìn mọi người xếp hàng kiểm tra sức khoẻ. Khánh Trần và Nam Canh Thần cũng có trong đội ngũ này, vẻ mặt ai nấy đều cực kỳ bình tĩnh.

Cô nhìn thấy.

Thời điểm đến lượt Khánh Trần lấy máu kiểm tra. Hắn không hề tỏ ra do dự chút nào, ngồi xuống duỗi tay ra, giống như chẳng có gì phải lo lắng cả.

"Chẳng lẽ tên này đã tiêm thuốc biến dỗi gien, nên DNA đã được thay đổi, nên chẳng lo lắng chút nào? Ương Ương nghĩ thầm: "Mình còn tưởng cậu ta là đệ tử Lý Thúc Đồng, xem ra mình đã đoán sai rồi."

Thực tế, Khánh Trần từng hỏi qua Lý Thúc Đồng chuyện này. Đây là một việc vô cùng bí mật của Kỵ Sĩ. Đa phần người bên ngoài chỉ biết về việc vách núi Thanh Sơn, bởi vì vách núi ấy ở đó muôn đời, không cách nào di chuyển được.

Nhưng mọi người sao mà biết cánh cửa sinh tử là gì?

Cũng không biết được, sau khi người ấy bước qua cánh cửa sinh tử, sẽ tiếp nhận hình thức mở ra gen ẩn nào? Và thăng cấp sẽ ra sao?

Toàn bộ Thế Giới Bên Trong, chỉ có duy nhất con đường của Kỵ Sĩ mới tiếp xúc được với gien ẩn.

Cho nên lúc này, Khánh Trần vô cùng tự tin vào bản thân mình. Hắn có thể

cho người ta thoải mái điều tra máu của mình.

Mặc kệ bọn họ xét nghiệm bao nhiêu lần, báo cáo xét nghiệm sẽ chẳng ra được điều gì, mà suy đoán ngày càng sai lầm.

Thời điểm hắn lấy máu xét nghiệm xong, đang đi trên đường trở về lớp học. Khi hắn đi ngang qua Ương Ương, cô gái bỗng nhiên nói: "Tôi không biết cậu làm cách nào, nhưng tôi sẽ thay đổi suy nghĩ của mình."

Khánh Trần mỉm cười, không trả lời câu nói này.

Không ai chú ý tới.

Khi Khánh Trần vừa được lấy máu xong, Tiểu Ưng mặc chiếc áo màu trắng bỗng nhiên bước vào trong lều.

Trước đó, cô y tá lấy máu cho Khánh Trần vẫn còn cầm theo ống nghiệm chứa máu, nhưng thời điểm hai người đi qua nhau, ống nghiệm ấy đã vào tay của Tiểu Ưng.

Anh ta bình tĩnh xem như không có việc gì xảy ra, sau đó yên lặng ngồi lên chiếc xe cứu thương số 120.

Anh ta bước lên xe, vội vàng cởi chiếc áo trắng ra, sau đó nói với Trịnh Viễn Đông đang ngồi bên cạnh: "Ông chủ, đã lấy được rồi."

Trịnh Viễn Đông gật đầu nói: "Mang đi giám định, chúng ta cần kết quả."

Tiểu ưng suy nghĩ rồi hỏi: "Ông chủ, chúng ta có cần cẩn thận như vậy không? Ngài bố trí quá trình lấy máu lớn như vậy tôi có thể hiểu được, bởi vì không muốn học sinh và cha mẹ bọn chúng lo lắng. Nhưng khi cầm được máu của người này cũng phải cẩn thận, giấu giấu diếm diếm vậy sao?"

Trịnh Viễn Đông nhìn Tiểu Ưng, bình tĩnh giải thích: "Người tìm kiếm cậu ta nhiều lắm. Chúng ta muốn xác nhận thân phận người này, nhưng cũng

muốn bảo đảm an toàn cho cậu ta."

"Còn có người tìm cậu ta? Người Cửu Châu sao?" Tiểu Ưng tò mò.

Trịnh Viễn Đông lắc đầu: "Không chỉ mình Cửu Châu, chỉ sợ hơn suy nghĩ của chúng ta rất nhiều."

...

5 giờ chiều.

Trong một phòng làm việc nào đó. Tiểu Ưng cầm theo bản báo cáo xét nghiệm đi đến trước mặt Trịnh Viễn Đông. Anh ta do dự chút rồi báo cáo: "Ông chủ, không phải người này."

Trịnh Viễn Đông ngây người ra. Lão ta cầm lấy bản báo cáo xét nghiệm, cuối cùng mới phát hiện cậu thiếu niên kia tên là Khánh Trần, DNA không khớp với mẫu máu bọn họ tìm thấy.

Lão xem rất kỹ manh mối mà bên mình tìm được.

Phòng làm việc bỗng nhiên yên tĩnh, Trịnh Viễn Đông nhắm mắt suy nghĩ.

Lão đang nhớ lại việc mình lần theo dấu chân kia, giống như bản thân mình gần phát hiện ra một sự thật.

Nhưng tất cả manh mối liên quan với nhau chặt chẽ như mạng nhện ấy, lại bị một tờ báo cáo xét nghiệm phá huỷ hoàn toàn.

Giống như có một người dùng hết sức chặt gãy vậy.

"Ông chủ?" Tiểu Ưng không nhịn được lên tiếng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Trịnh Viễn Đông đứng dậy: "Người phía sau có lẽ không phải cậu ta, nhưng sát thủ trên núi Lão Quân nhất định là thiếu niên ấy. Tôi tin tưởng vào phán đoán của mình."

Trịnh Viễn Đông vẫn còn suy nghĩ.

Tất cả manh mối toàn bộ chính xác, nhưng báo cáo xét nghiệm lại thông báo suy đoán của lão sai.

Như vậy còn một manh mối nữa lão không biết được, dẫn đến báo cáo xét nghiệm này làm lệch hướng suy đoán của mình.

"Cậu ta thay đổi DNA của mình?" Trịnh Viễn Đông nhìn Tiểu Ưng nói.

Thời điểm sự việc xảy ra trên núi Lão Quân, rồi bên phía mình thu được vết máu. Nếu tính cả thời gian tại Thế Giới Bên Trong đã trải qua hơn hai mươi ngày, có lẽ nào Khánh Trần đã thay đổi DNA?

Đây là giải thích hợp lý nhất.

Thiếu niên kia nhất định biết, máu của mình lưu lại trên núi Lão Quân là manh mối vô cùng quan trọng. Vì vậy, trong vòng hai mươi ngày đã chủ động thay đổi DNA của mình.

Dùng cách nào để thay đổi DNA đây? Chỉ có thể sử dụng thuốc biến đổi gien.

Nhưng lúc này vấn đề lại thay đổi: "Nếu như cậu ta là lữ khách thời gian đó ở nhà tù số 18, là đệ tử Lý Thúc Đồng, là người phía sau điều khiển Lưu Đức Trụ, vậy tại sao hắn lại lựa chọn sử dụng thuốc biến đổi gien?"

Những người thuộc Thế Giới Bên Trong đều biết rằng, nếu sử dụng thuốc biến đổi gien sẽ có di chứng về sau.

Kỷ nguyên văn minh mới mở ra, Sở Tài Phán Cấm Kỵ là nơi đầu tiên phát minh ra thuốc biến đổi gien.

Bọn họ thông qua một loại thuốc nào đó, mô phỏng gien của 'Thần', nhằm biến đổi gien của con người.

Thứ này vô cùng thần bí, dù Trịnh Viễn Đông có được, và đã nghiên cứu rất nhiều, nhưng không sao tìm được chút manh mối nào của loại này.

Về sau, khi thời thế dần thay đổi, những tập đoàn bắt đầu tìm ra một loại gien mới ở vùng đất cấm kỵ, sau đó họ lấy về tiến hành nghiên cứu.

Nhưng loại thuốc này cũng có di chứng về sau: Tiêm vào loại thuốc biến đổi gien này sẽ bị vô sinh.

Chuyện này thể hiện rõ nét cuộc sống này, thông thường đạt được thứ này, sẽ mất một thứ khác.

Mọi sự trên đời đều có hai về.

Vì vậy, Lý Thúc Đồng muốn che giấu thân phận của đệ tử mình mà đánh đổi sao? Tất nhiên là không rồi.

Con người dưới đáy xã hội vì cuộc sống, gia tộc lớn vì địa vị, bảo vệ người thân, kiếm ăn, nên mới thấy thuốc biến đổi gien vô cùng quan trọng.

Bởi vì mạng sống con người thời đại này như tờ giấy mỏng, bọn họ bắt buộc phải có ích, phải có giá trị, mới có thể sống sót.

Nhưng tầng lớp trên cùng, ai cũng coi thường thuốc biến đổi gien.

Trịnh Viễn Đông nghĩ tới đây bèn quay qua nhìn Tiểu Ưng: "Các cậu... sẽ trách tôi tiêm thuốc biến đổi gien lên cơ thể các cậu chứ?"

Tiểu Ưng gãi gãi đầu, cười nói: "Ông chủ, sao ngài lại nói những lời ấy. Tất cả đều là lựa chọn của mọi người, ai cũng biết có di chứng mà."

"Nhưng mọi người tuổi còn rất trẻ, không cách nào suy nghĩ được tầm ảnh hưởng của chuyện này về sau thế nào đâu?"

Tiểu Ưng cười cười: "Bu ồn cười, tôi còn chưa biết có bạn gái hay không

nữa đây."

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Trịnh Viễn Đông.

Tiểu Ưng vội vàng nói: "Ông chủ, tôi nói đùa thôi. Với lại... có một vài chuyện phải có người đến làm, đúng không? Ngài yên tâm đi, chúng tôi đã tuyên thệ trước đó rồi, nhất định không hối hận."

...

Trong văn phòng bỗng nhiên yên lặng, Trịnh Viễn Đông im lặng suy nghĩ.

Tiểu Ưng bèn nói qua chuyện khác: "Ông chủ, phía sau Khánh Trần còn có người khác hay không?"

Trịnh Viễn Đông trả lời: "Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện này, hình như cũng chỉ còn khả năng này. Người phía sau ấy thật sự quá cẩn thận, không có lý do nào từ phía sau màn lại nhảy lên sân khấu."

Giống như Hà Kim Thu, có rất ít người nhìn thấy cậu ta ra tay. Bởi vì người này muốn ở phía sau bày mưu nghĩ kế, khống chế tất cả mọi người.

Từ việc này có thể suy ra, Khánh Trần và Lưu Đức Trụ là những con cờ của người nào đó, được người ta đưa ra bàn cờ.

Sự việc trên núi Lão Quân, tên sát thủ ấy quá liều lĩnh, chuyện này không giống với tính cách của người phía sau màn nên làm.

"Tôi cần xác nhận lại mới được."

Lão vừa nói xong bèn rút điện thoại ra gọi: "Giúp tôi kiểm ra lại cuộc trò chuyện giữa Nam Canh Thần và Khánh Trần từ khi bắt đầu xuất hiện xuyên qua đến nay."

Cuộc điện thoại này không biết gọi cho ai. Nhưng rất nhanh, lịch sử trò chuyện giữa Nam Canh Thần và Khánh Trần đã có.

Chuyện này trái với pháp luật, nhưng lão nhất định phải hiểu rõ Khánh Trần hơn mới được.

Trịnh Viễn Đông đọc một cách tỉ mỉ, lại phát hiện một thời gian rất dài, Nam Canh Thần không nhận ra thân phận lữ khách thời gian của Khánh Trần.

Mãi lần trở về vừa rồi mới biết.

Lão nhìn thấy một đoạn trò chuyện được ghi lại:

"Anh Trần, mày có đấy không? Có đấy không, có đấy không?"

"Anh Trần, mày nghe tao giải thích."

"Không có anh Trần, tao và Lý Y Nặc chỉ là bạn bình thường."

Trịnh Viễn Đông cảm thấy kỳ lạ: "À, thì ra bọn họ gặp nhau tại Thế Giới Bên Trong. Không những thế còn xảy ra chuyện kỳ lạ, nên Nam Canh Thần mới gấp gáp giải thích. Lý Y Nặc, hình như mình đã nghe qua cái tên này rồi, đây không phải là con gái trưởng đời thứ ba của Lý thị sao? Thời gian trước, mình còn nghe được tin tức, cô ấy là người dẫn đầu đội săn thú đến hoang dã..."

Lý Y Nặc rất nổi tiếng, một người trẻ tuổi quan trọng trong đám con cháu tập đoàn. Nổi đến mức, Trịnh Viễn Đông nhìn thấy tên đã lập tức nhận ra.

Tình hình hiện tại là Nam Canh Thần đi cùng đội săn thú về phía nam, sau đó gặp được Khánh Trần.

Thế nhưng tại sao Nam Canh Thần phải giải thích mình và Lý Y Nặc chỉ là bạn bình thường. Còn Khánh Trần lại bảo Nam Canh Thần trở về cố gắng nghỉ ngơi, bồi bổ thân thể?

Tiểu Ưng lẩm bẩm: "Ông chủ, từ nội dung có thể suy ra. Nam Canh Thần

không phải được Lý Y Nặc bao nuôi đấy chứ?

Trịnh Viễn Đông ngạc nhiên. Thật sự giống như có ý này.

Lão tiếp tục nhìn những tin nhắn phía sau, Nam Canh Thần nói Khánh Trần có thể gặp mình xin trợ giúp. Khánh Trần nói mình thích tự làm tự ăn.

Ồ, trước sau ăn khớp...

Tiểu Ưng tỏ ra hâm mộ: "Nếu tôi có quý bà giàu có bao nuôi thì tốt biết bao. Tôi được sử dụng thuốc biến đổi gien, không chỉ đề cao thực lực, còn không phải...."

Trịnh Viễn Đông nhìn lại, cậu ta lập tức im ngay.

Trịnh Viễn Đông nói: "Khánh Trần là thợ săn trên hoang dã, mà Nam Canh Thần là người của Lý Y Nặc, nên tiết lộ cho Khánh Trần nhiều việc liên quan đến Lý thị."

Điều này có thể giải thích, Nam Canh Thần biết được tin tức từ Lý Y Nặc, đó là kế hoạch loại bỏ của Lý thị.

Sau đó nói cho Khánh Trần.

Tiểu Ưng nói: "Ông chủ, Nam Canh Thần có thể là người phía sau kia không? Ngài nhìn, tất cả mọi việc đều có liên quan đến người này."

Trịnh Viễn Đông từ từ nhìn cậu ta, như nhìn một tên ngốc...

Lần này, lão có chút tiếc nuối, Côn Luân làm ra chuyện lớn như tổ chức lấy máu, cuối cùng chỉ có thể biết được thân phận Khánh Trần là một thợ săn nơi hoang dã.

Căn cứ vào tất cả đầu mối, Khánh Trần và Lưu Đức Trụ đều đã tiêm vào thuốc biến đổi gien, cho nên bọn chúng không phải là nhân vật quan trọng kia.

Một điểm quan trọng nữa là, Khánh Trần không ở nhà tù số 18.

Thật ra Trịnh Viễn Đông và Tiểu Ưng sao mà biết được, cái gì gọi là thợ săn nơi hoang dã không phải quan trọng.

Mà Khánh Trần cố tình tạo ra đoạn nhắn tin này, chỉ vì hướng suy nghĩ của mọi người rằng hắn không ở trong nhà tù số 18.

Hắn không ở trong nhà tù số 18, vậy người bí ẩn ở trong đó tất nhiên không phải hắn rồi.

Chỉ như vậy, hắn mới có thể ẩn nấp bên trong thành phố.

Ai có thể ngờ được, thật ra hắn có thể thoải mái ra vào nhà tù từ lâu rồi?

Khánh Trần có thể để lộ ra thân phận lữ khách thời gian của mình, cũng có thể để cho mọi người biết mình là một con cờ của ai đó.

Đây chính là bức tường lửa thứ hai Khánh Trần tạo ra.

Thực tế, Khánh Trần đã sớm nhận thức, có rất nhiều sự kiện thi nhau ập đến, nếu để bản thân mình vô hình là điều không thể.

Cho nên hắn giảm yêu cầu của mình xuống một chút, chủ động tạo ra cho mình một thân phận không quan trọng lắm.

Có điều, Trịnh Viễn Đông luôn có cảm giác, dù Khánh Trần và Lưu Đức Trụ đều là con cờ, nhưng địa vị Khánh Trần tuyệt đối không thể là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ được.

Loại chuyện này không thể tin một phía từ Lưu Đức Trụ được. Thực tế, trong tình huống này, ai là người nấp sâu hơn, thì địa vị người đó cao hơn.

Dựa theo manh mối và tin tức Trịnh Viễn Đông đạt được.

Khánh Trần mạnh hơn Lưu Đức Trụ rất nhiều.

...

Tiểu Ưng nói: "Ông chủ, thật sự tôi không rõ, tại sao ngài lại chắc chắn Khánh Trần là tên sát thủ trên núi Lão Quân kia? Ngay cả việc lấy máu để xét nghiệm cũng nhằm vào cậu ta?"

Trịnh Viễn Đông nói: "Những manh mối này, xâu chuỗi từ rất nhiều chuyện mà ra."

"Lần đầu tiên xuyên qua, Lộ Viễn phát hiện một thiếu niên đứng ngoài khu trung cư của Hoàng Tuế Tiên, lén lút quan sát chúng ta. Hoàng Tế Tiên chính là tên bị điên, từng học ở trường quốc tế Lạc Thành."

"Lúc ấy, Lộ Viễn và HồLô cùng nhau theo dõi người thiếu niên ấy. Ngay từ đầu hai người đó đã xác nhận, sự có mặt của thiếu niên đó ở chung cư không phải là trùng hợp. Mãi cho đến khi, cậu ta thoát khỏi sự theo dõi của hai người, lúc ấy Lộ Viễn mới khẳng định cậu ta là lữ khách thời gian."

Một lữ khách thời gian có khả năng phản trinh sát.

Tiểu Ưng ngạc nhiên. Đây là lần đầu anh ta nghe được chuyện này. Phải biệt rằng đội trưởng là người tuỳ ý, nhưng cũng là một chiến sĩ trinh sát có kinh nghiệm.

Đội trưởng và HồLô cùng nhau theo dõi, mà để mất dấu một học sinh cấp ba?

Trịnh Viễn Đông nói tiếp: "Lộ Viễn vì xấu hổ nên không nói việc này cho mọi người biết. Nhưng sau đó, cậu ta lén lút kiểm tra lại camera giám sát, cuối cùng cũng tìm được hình dáng của đối phương. Tên thiếu niên ấy biến mất quanh khu vực trường quốc tế Lạc Thành và đường Hành Thự."

Đây là manh mối đầu tiên.

Trịnh Viễn Đông tiếp tục nói: "Sau này, một lữ khách thời gian tên là Giang Tuyết bị hai tên trộm đột nhập. Một tên bị cô ấy đánh ngã lăn xuống cầu thang, một tên khác chạy trốn được. Trong quá trình tên kia chạy trốn, bị người dùng vật dụng cùn đánh gãy một chân. Kỳ lạ hơn là tên đó không nhìn thấy, cũng không biết ai là người làm ra việc này."

Người này cực kỳ cẩn thận, một phát thành công lập tức rút lui, biến mất trong bóng tối. Nhanh đến mức, hàng xóm ngó ra nhìn chỉ thấy tên lưu manh kia bị gãy chân nằm ở đó.

Giống hệt như tên đó bị ngã dẫn đến gãy chân vậy.

Tiểu Ưng nói: "Tôi biết việc này."

Trịnh Viễn Đông nói tiếp: "Khánh Trần là hàng xóm của Giang Tuyết, nhà ngay phía dưới. Người hàng xóm này chơi khá thân với con gái của Giang Tuyết."

Đây là manh mối thứ hai.

Trịnh Viễn Đông nói: "Thời điểm Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân bị bắt cóc ở nhà Giang Tuyết, Lưu Đức Trụ đã dẫn bọn cậu đến đường Hành Thự. Nhưng tại sao Lưu Đức Trụ lại biết mà đến? Ai là người phát hiện ra chuyện này rồi báo ra bên ngoài?"

"Cũng vì việc này mà tôi sinh ra lòng nghi ngờ. Lúc ấy, tôi và Lộ Viễn mới hiểu, có một người trốn phía sau màn, cầm theo từng đầu dây thừng điều khiển tất cả chúng ta như con rối, diễn ra vở kịch tại đó."

Thật ra, vào giờ phút này, Trịnh Viễn Đông bắt đầu chú ý những manh mối. Nhưng manh mối ấy đều tập trung trên một người: Khánh Trần.

Tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ cái manh mối này mà ra, nhưng giống như mọi chuyện đều chẳng liên quan gì đến hắn.

Đây là manh mối thứ ba.

Trịnh Viễn Đông nói tiếp: "Sự kiện trên núi Lão Quân, một trận hoả hoạn thiêu rụi hơn 10 ngôi nhà, ngay cả số người đăng ký cũng bị đốt mất. Tại vì chúng ta không có quan hệ ở đây, nên không cách nào tìm được bản ghi chép."

Tiểu Ưng nói: "Đúng rồi, sau đó đội trưởng còn dẫn người đến từng chỗ bị đốt, nhưng không tìm được thứ gì."

Trịnh Viễn Đông nói ra: "Thật ra các người không để ý đến một việc. Hiện tại người ta đã sớm đặt nơi ở thông qua App. Sau đó, tôi tìm được đơn đặt hàng của Giang Tuyết."

"Giang Tuyết không có xe riêng, cho nên đã đi xe bus đến đó sớm hơn một ngày. Hiện tại, muốn lên xe bus cũng phải dùng thẻ căn cước để mua vé, cho nên tôi phát hiện ra. Khánh Trần cũng trên chiếc xe ấy."

Cho nên, Khánh Trần cũng ở trên núi Lão Quân.

Đây là manh mối thứ tư.

Sau này, Trịnh Viễn Đông còn điều tra ra, Khánh Trần và Nam Canh Thần là bạn bè tốt của nhau.

Điều này càng dễ giải thích cho sự việc, tại sao Khánh Trần giết người phía sau homestay, sau đó lên tầng hai cứu Nam Canh Thần.

Chuyện này cũng giải thích vì sao, Vương Vân nói tên sát thủ ấy còn rất trẻ, mà Nam Canh Thần lại khai, sát thủ ấy ngoài ba mươi tuổi.

Sau đó, Trịnh Viễn Đông điều tra ghi chép hành khách trên xe bus. Sau vụ án bắt cóc, buổi sáng ngày 8 tháng 10, Giang Tuyết, Lý Đồng Vân, Khánh Trần mới rời khỏi núi Lão Quân.

Trong thời gian ấy, Khánh Trần chắc chắn phải nghỉ ngơi dưỡng thương.

Rất nhanh, Trịnh Viễn Đông phát hiện ra, cha Khánh Trần hai lần bị người ta báo án, vào đúng thời điểm chuẩn bị xuyên qua.

Lão tiếp tục điều tra hồ sơ người khai báo, trong đó có viết: Người một lòng vì dân, Khánh tiên sinh.

Giờ phút ấy, Trịnh Viễn Đông có đánh giá mới về Khánh Trần: lòng dạ ác độc...

Đây là manh mối thứ năm.

Khi Trịnh Viễn Đông điều tra ra năm manh mối này, lão vô cùng kinh ngạc. Cũng đưa ra một suy đoán chính xác: Cậu học sinh cấp ba tên là Khánh Trần kia, vẫn luôn giấu kín thân phận. Trong mỗi sự kiện đều có tác dụng quan trọng.

Đối phương có lẽ không phải người phía sau màn, nhưng ít ra sát thủ trên núi Lão Quân là điều chắc chắn.

Trong văn phòng, Tiểu Ưng há hốc miệng ra nói: "Ông chủ, cậu ta chỉ là một học sinh cấp ba..."

Tiểu Ưng nghe hiểu, ông chủ đưa ra những manh mối ấy vô cùng thuyết phục, nhưng anh ta không thể tưởng tượng ra được học sinh cấp ba có thể làm ra chuyện này.

Trong sự kiện ấy, nếu là Tiểu Ưng đã bị đám bắt cóc giết chết rồi.

Với lại, đối phương không chỉ có khả năng phản trinh sát, thoát khỏi theo dõi của Lộ Viễn, lấy một địch nhiều, tỉnh táo giết người.

Quan trọng hơn chính là, vì pháp luật bỏ qua người thân, đưa cha ruột vào trong tù...

Con mẹ nó, khó tưởng tượng được có người tàn nhẫn như vậy.

"Ông chủ, ngài dự định làm gì với thiếu niên này bây giờ?" Tiểu Ưng suy nghĩ rồi nói: "Thật ra Côn Luân của chúng ta rất cần những người khó chơi như vậy."

"Ừ." Trịnh Viễn Đông suy nghĩ: "Mặc dù chúng ta không tìm ra người phía sau màn kia, nhưng có thể kiếm về Khánh Trần, thu hoạch lần này cũng khá được."

Tiểu Ưng tươi cười hớn hở: "Đúng, không bắt được không về."

Trịnh Viễn Đông: "..."

Tiểu Ưng tắt nụ cười: "Ông chủ, tôi biết sai rồi."

Trịnh Viễn Đông nghiêm túc nói: "Tiểu Ưng, qua mấy lần va chạm vừa rồi. Đầu óc cậu có vấn đề gì không? Tôi cho cậu hai ngày nghỉ phép, đến bệnh viện kiểm tra lại kỹ càng xem sao?"

"Không cần ông chủ, tôi không sao, chỉ là tôi thích nói đùa thôi mà." Tiểu Ưng ngoan ngoãn nói.

...

6 giờ tối.

Cổng khu vực khu vực xét nghiệm, một nhân viên pháp y bình tĩnh như không có việc gì bước đi ra.

Bảo vệ chào người này: "Chào trưởng khoa Tần, ngài tan tầm về nhà sao?"

Trưởng khoa Tần mỉm cười trả lời: "Ừ, mệt cả ngày rồi, nhanh về nghỉ ngơi thôi."

Trưởng khoa Tần nói xong bèn bước lên chiếc xe bus vừa đến.

Đầu tiên, lão đi chợ mua chút thức ăn, mua chút hành, một bó rau cần, hai

cân thịt trâu, sau đó đến cửa hàng tạp hoá mua một chai xì dầu.

Lão làm xong mọi việc mới trở về nhà.

Cuối thu, trời tối rất sớm.

Sau khi trưởng khoa Tần trở về, lão không mở đèn trong phòng mà mò mẫm đi đến bờ tương nơi đặt ti vi.

Từ phía sau ti vi, lão lấy ra một phong thư, dựa vào ánh sáng điện thoại viết dòng chữ vào trong thư: DNA không hợp.

Lão viết xong, bèn xuống phòng bếp lấy ra một con dao, nhẹ nhàng cứa một đường trên cánh tay của mình, sau đó kéo áo xuống là không có người phát hiện ra vết thương ở đó.

Lão nhỏ một giọt máu xuống phong thư, theo dòng máu chảy vào, dấu hiệu bưu phẩm dần dần xuất hiện.

Trưởng khoa Tần lấy ra một cái bật lửa đốt bức thư đi.

Ngọn lửa màu cam bùng cháy, từ nhỏ dần lớn, chiếu sáng cả phòng khách.

Bỗng nhiên, trưởng khoa Tần nhìn về phía đối diện, hét lên một tiếng.

Sợ hãi lùi về phía sau.

Cho đến khi, ánh lửa bùng sáng nhất, làm cả phòng khách tràn đầy ánh sáng, lão mới phát hiện người ngồi ở ghế salon chính là đồng nghiệp đã làm cùng mình từ lâu, Lộ Viễn.

Lộ Viễn không có ý định dập tắt lửa đang đốt cháy phong thư kia, mặc cho nó cháy gần hết trên tay trưởng khoa Tần.

Lộ Viễn thở dài nói: "Lão Tần, vì cái gì? Trước đó, thời điểm chúng ta làm việc cùng nhau tại phòng cảnh sát hình sự, ông cũng không phải loại người

này? Ông còn dạy ta nhất định phải làm người chính trực?"

Trưởng khoa t`ần dựa người vào Ti vi, giọng nói có vẻ run rẩy: "Tiểu Lộ, tôi bị ung thư. Đối phương có loại thuốc có thể cứu tôi, thứ mà bên ngoài không có được. Tôi cũng đi`ều tra trên mấy web đen của nước ngoài, với ti`ền lương ít ỏi của mình, là không thể mua được. Dù cho bán hết tài sản cũng chỉ mua đủ thuốc sống thêm một tháng."

Lộ Viễn ngạc nhiên. Anh ta không ngờ vì việc này mà lão T`ần phản bội.

Có đi`ều, anh ta nghĩ đến một việc, người giống như lão T`ần, trên đời này nhi`ều lắm.

Trước kia, căn bệnh ung thư có vẻ xa lạ, nhưng bây giờ, ai chẳng có người thân hay bạn bè dính phải.

Người nắm giữ Tem Ác Quỷ chỉ lợi dụng nhu c`ầu mỗi người, hoặc là trực tiếp tấn công dục vọng của họ, thúc đẩy bọn họ giao dịch với mình.

Đối phương không ép buộc bất kỳ ai.

Ma quỷ trong th`ần thoại cũng chưa từng ép buộc một ai, bọn chúng dùng dục vọng của con người để trao đổi linh h`ồn của họ.

Trưởng khoa T`ần run rẩy nói: "Tiểu Lộ, tha cho tôi một mạng, dù sao tôi cũng sống không được lâu nữa."

Lộ Viễn ng`ồi trên ghế sô pha, ánh mắt của anh ta cũng bị bóng đêm bao phủ, nên không rõ phản ứng thế nào.

Một lúc sau, Lộ Viễn thở dài nói: "Lão T`ần, xin lỗi."

Trưởng khoa T`ần nghe được lời này lập tức chạy ra bên ngoài. Nhưng Lộ Viễn nhanh hơn lão, đã tới bên cạnh đánh ngất xỉu.

Lộ Viễn yên lặng ng`ồi nhìn đ`ồng nghiệp già của mình. Thời gian g`ần đây,

anh ta đều truy lùng người trước đó để lộ bí mật.

Nhưng anh ta không thể ngờ được, kết quả lại như thế này.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 170: Họ Vương báo thù

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 170: Họ Vương báo thù.

Trong căn phòng khách tối đen, Lộ Viễn ngồi trên ghế salon chờ đồng đội tới giúp. Anh ta muốn mang lão Tần đi theo đúng trình tự.

Anh ta lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại, chẳng biết đã quay phim từ lúc nào.

Mấy chục phút sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Lộ Viễn đứng dậy nhìn, thì ra là Trịnh Viễn Đông tự mình đến: "Ông chủ, sao ngài lại tới đây."

Trịnh Viễn Đông nhìn người còn đang hôn mê ở dưới đất: "Bắt tại chỗ?"

"Vâng." Tinh thần Lộ Viễn có vẻ sa sút: "Ông chủ, thời điểm tôi vừa mới vào đội, có một lần phá án, hiện trường toàn là máu và máu. Lão Tần ở bên trong kiểm tra thi thể, còn tôi ra bên ngoài nôn thốc nôn tháo. Sau đó, lão rót cho tôi một chén nước nóng, có kể lão cũng vừa mới vào làm, thì ra cũng giống tôi."

Lộ Viễn nói tiếp: "Ông ấy nói, công việc của chúng ta khổ cực hơn nhiều việc, tiền lương cũng thấp, nhưng đã lựa chọn rồi cũng đừng nghĩ nhiều vậy làm gì."

Nói thật, bản thân anh ta điều tra lần này, chưa từng nghĩ đến phải điều tra lão Tần.

Trịnh Viễn Đông nhìn anh ta: "Lão Tần vi phạm pháp luận, sẽ có luật pháp trừng trị. Nhưng cậu và tôi có thể hiểu được, một người đối mặt với cái chết, sẽ sợ hãi. Tôi không trách ông ấy, cậu cũng đừng trách ông ta."

Lộ Viễn nói: "Con gái của lão ấy vẫn còn đi học, qua việc lần này chắc cũng chịu ảnh hưởng."

Trên đời này con người không thể giống máy móc được, ai cũng có máu có thịt trên người.

Ai cũng có chuyện trong nhà, cũng vui cười giận mắng.

Người mạnh như Trịnh Viễn Đông, lòng mang ý tưởng lớn. Cũng có lúc, ngồi ở một quán nước bên đường, vừa uống rượu vừa kể lại những chuyện năm xưa.

Loại liều mạng như Tiểu Ưng, có đôi khi mong ước được phụ nữ giàu có bao nuôi.

Mỗi người đều có cá tính riêng biệt, nhưng phía sau cá tính ấy bao giờ cũng chất chứa rất nhiều tình cảm.

Trịnh Viễn Đông nói: "Về nhà, cậu lập một cái bảng. Nếu trong nhà có người thân bị bệnh hiểm nghèo, bệnh di truyền. Nếu có thể, chúng ta sẽ tìm giúp mọi người tại Thế Giới Bên Trong."

Lộ Viễn ngạc nhiên: "Ông chủ, những loại thuốc chữa trị gien di truyền, giá tại Thế Giới Bên Trong không hề rẻ."

Trong phòng khách, Trịnh Viến Đông yên lặng nhìn lão Tần còn đang hôn mê, sau đó vỗ vỗ vai Lộ Viễn nói: "Không sao, tôi sẽ nghĩ cách lấy được."

"Đúng rồi ông chủ." Lộ Viễn nói: "Tôi dựa theo lời dặn của ngài, để lão

truyền tin ra bên ngoài, mà không ngăn lại."

"Ừ." Trịnh Viễn Đông gật đầu.

"Có điều, tôi nghĩ mãi không ra." Lộ Viễn tức giận nói: "Thật vất vả chúng ta mới có được tờ giấy xét nghiệm này, tại sao phải đưa cho người khác?"

"Bởi vì tôi không muốn người khác chú ý đến cậu bé học sinh cấp ba Khánh Trần này." Trịnh Viễn Đông trả lời.

Mặc dù lần này, Trịnh Viễn Đông không tìm được người phía sau, nhưng tìm được một người có tiềm năng như Khánh Trần, đưa cậu ta vào tổ chức cũng không phải ra về tay trắng.

Lão nói với Lộ Viễn: "Với lại, tổ tình báo, tổ điều tra hình sự, tổ chuyên gia phân tích, tổ giải mã, tất cả đều triệu hồi về. Bảo người phụ trách đặt cho họ vé máy bay sớm nhất bay về Lạc Thành. Tôi có cảm giác, chuyện lớn sắp xảy ra. Tổ đặc công của cậu cũng phải cảnh giác, bắt đầu điều người vây quanh Lạc Thành đi."

...

Thời điểm hết giờ tự học buổi tối, chủ nhiệm lớp 3 là Điền Hải Long đi dạo quanh lớp một vòng.

Lão vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Khánh Trần vẫn còn trong lớp, vẻ mặt không ngờ hiện rõ ra ngoài...

Điền Hải Long có cảm giác, khó mà gặp được Khánh Trần trong lớp tự học buổi tối, trong lòng bỗng nhiên vui vẻ.

Lúc tan học, Khánh Trần đi cùng Nam Canh Thần ra ngoài.

Ở lớp bên cạnh, đám con ông cháu cha vẫn bám theo Lưu Đức Trụ. Bọn họ muốn mời Lưu Đức Trụ đến rạp chiếu phiếu. Còn Lưu Đức Trụ liên tục từ chối, sau đó một mình đạp xe về nhà.

Điều này khiến đám nhà giàu mất hứng, đạp mạnh chân ga ngay cửa trường học.

Từng tiếng xe sang trọng vang lên, Khánh Trần có cảm giác như đang ở trong thế giới Cyber...

Có điều, Khánh Trần có cảm giác. Thằng nhóc Lưu Đức Trụ vội vã trở về, có phải có tin tức gì muốn nhắn cho mình không?

Có khả năng.

Khánh Trần nhìn Nam Canh Thần nói: "Tiếp theo mày định làm gì? Tao nhìn ra được Lý Y Nặc đối xử với mày rất tốt, sư phụ cũng nói cô ấy đối xử với mày thật lòng."

Nam Canh Thần lắc đầu: "Cô ấy đối xử với tao rất tốt. Nhưng tao ngày càng muốn trở thành hacker, sau đó còn giúp mày ở Thế Giới Bên Trong nữa chứ. Ông bà ta thường nói, học nữa học mãi, tao hi vọng có thể thành người có ích, không muốn kéo lại sự phát triển của mày... Tao cũng không thể mãi mãi dựa vào Lý Y Nặc được đúng không?"

Khánh Trần xúc động: "Thiên đường có lối mày không đi, học Hải Vô Nhai khổ cực làm thuyền để làm gì?"

Nam Canh Thần: "???"

Nhưng vào lúc này, Khánh Trần quay đầu lại vô tình phát hiện, cô gái tên Ương Ương kia đang ở phía sau bọn họ.

Hắn suy nghĩ rồi nói với Nam Canh Thần: "Tao về trước đây, mai gặp lại."

Khánh Trần nói xong bèn hoà mình vào trong đám người.

Hắn lặng lẽ đi vào đường Hành Thự, tiến vào toà nhà số 4.

Nhưng lúc này, tiếng bước chân vẫn theo ở phía sau mình.

Khánh Trần dừng lại đoạn rẽ phía trước. Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn cô gái phía sau nói: "Vì sao đi theo tôi?"

Ương Ương dừng lại một chút rồi hỏi: "Xin hỏi, toà nhà số 12 ở đâu..."

Khánh Trần nhíu mày. Toà nhà số 12, không phải là nơi mình đang ở sao?

Buổi sáng, Giang Tuyết có nói, căn phòng bên cạnh có gia đình mới chuyển đến, đừng nói là Ương Ương đấy nha?

Khánh Trần hỏi dò: "Chủ căn phòng 101?"

"Ừ." Ương Ương lấy ra chìa khoá: 'Đêm qua vừa mới vào, nhưng không nhớ đường về."

"Vậy cậu đi theo tôi." Khánh Trần nói xong bèn dẫn đường đi trước.

"Cậu cũng ở đây sao?" Ương Ương tò mò hỏi.

"Ừ." Khánh Trần nói: "Tôi ở đây nhiều năm rồi."

"Vậy được rồi, từ nay tôi theo cậu là được." Ương Ương nói.

Khánh Trần nghe được câu này, có cảm giác là lạ: 'Cái gì mà sau này theo mình là được?'

Chẳng lẽ cô ta không có nhà sao?

Ban ngày, đám HồTiểu Ngưu và Trương Thiên Chân còn khen cô gái Ương Ương này lên tận trời. Từ nhỏ đã biết dùng súng, một mình vượt Ấn Độ Dương, tại sao còn không biết nhà mình ở đâu?

Cái này không hợp lý chút nào.

Khánh Trần cảm thấy có gì đó sai sai, nên hỏi dò lần nữa: "Cô mù đường à?"

Ương Ương im lặng một lúc rồi trả lời: "Ừ."

Khánh Trần không khỏi bất ngờ, một cô gái thiên tài vậy mà mù đường?

Thế mà buổi sáng, hắn nghe Hồ Tiểu Ngưu nói, cô ta dùng du thuyền đi chơi, trong lúc hứng lên bèn vượt qua Ấn Độ Dương.

Cô ấy đánh lùi đám hải tặc, tiếp tục dong duổi trên biển. Cuối dùng trôi dạt đến Pakistan.

Lúc này, Khánh Trần dựa vào manh mối này đưa ra suy đoán. Cái gì mà bỗng dưng nổi hứng vượt qua Ấn Độ Dương...

Sợ rằng bị mù đường, lạc trên biển ấy chứ?

Sau đó chẳng hiểu tại sao viết nên một câu chuyện không tưởng?

Còn sau đó, vượt qua vùng biển âm u, an toàn dừng lại Pakistan, chắc cũng do lạc đường đây mà.

Khánh Trần cảm giác được, suy đoán của mình đáng tin hơn rất nhiều.

Tới cửa, Khánh Trần nhìn Ương Ương lấy chìa khoá mở cửa, sau đó chủ động cảm ơn.

Hắn yên lặng đứng đó, nhìn lại phòng của mình. Đồ dùng bên trong mặc dù đã được đổi mới, nhưng tường vẫn là bức tường đó, sơn tróc gần hết. Có lẽ, cô ấy cũng không có ý định sửa chữa.

Khánh Trần không nhịn được bèn lên tiếng hỏi: "Cậu vừa chuyển đến đây, không cần sửa chữa lại sao?"

Ương Ương lắc đầu: "Tôi không quan tâm chuyện này, có nơi ở là được."

"Với điều kiện nhà cậu, đến khách sạn ở không phải phù hợp với suy nghĩ hơn sao? Vì sao phải ở chỗ này?" Khánh Trần hỏi.

Ương Ương nhìn hắn trả lời: "Bởi vì khách sạn xa trường học."

Khánh Trần đã hiểu ý của cô, bởi vì khách sạn xa hơn dễ bị lạc đường hơn.

Mà ở đây, đi bộ đến trường chỉ mất năm phút, đi nhiều lần sẽ có khả năng nhớ được.

Trước đó, hắn còn tưởng rằng người mới chuyển đến đây nhằm vào mình. Xem ra mục đích cô ấy ở đây càng thêm đơn giản: Bởi vì gần trường học.

Đột nhiên, máy truyền tin của Khánh Trần rung lên. Hắn chào tạm biết Ương Ương rồi trở về phòng mình.

Trên bàn đã có đồ ăn được bày sẵn. Giang Tuyết để lại một tờ giấy nói, cô và Lý Đồng Vân phải về nhà ở. Hai ngày này, ông bà ngoại Đồng Vân từ Trịnh Thành đến chơi, cô cần phải dọn dẹp nhà cho sạch sẽ.

Khánh Trần ngồi vào bàn ăn, lấy máy truyền tin ra. Lưu Đức Trụ nhắn tin tới: "Ông chủ, có thư mới. Nội dung lá thư là: Hôm nay không thể tới tìm cậu, đừng thất vọng đấy nha, hì hì."

Hắn bỗng nhiên nhíu mày lại, chủ Tem Ác Quỷ này giống như âm hồn, mãi không tiêu tan. Nhanh như vậy đã biết kết quả xét nghiệm máu ngày hôm nay rồi?

Sao đối phương làm được điều này?

Trong đó cũng có một tin tức tốt, là bức tường mình vẽ ra có thể mê hoặc không ít người.

Khánh Trần thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn không ngại người khác coi hắn là quân cờ, càng đánh giá thấp hắn càng tốt.

Lúc này, Lưu Đức Trụ lại gửi một tin nhắn đến: "Ông chủ, bức thư này có người gửi từ lúc chạng vạng tối. Cha tôi đã thấy và đọc được... Có sao không?"

Khánh Trần giật mình, thì ra đây là nguyên nhân Lưu Đức Trụ từ chối đi chơi với đám con ông cháu cha, thì ra việc bất ngờ xảy ra.

Nhìn tình hình trước mắt, tên này bị gõ cho một lần, đã tỏ ra biết điều hơn rất nhiều.

Hắn nhắn lại một tin: "Không sao, trả lời cho người kia: Ông không tìm được tôi, nhưng rất nhanh tôi sẽ tìm được ông."

Lưu Đức Trụ nhìn tin nhắn mà ngây người ra: "Ông chủ quá giỏi. Tôi sẽ trả lời người đó ngay."

Trong lòng cậu ta suy nghĩ, ông chủ tìm được người này, chẳng phải mình không phải cắt tay nữa sao?

Nhưng Lưu Đức Trụ suy nghĩ tích cực quá rồi.

Thật ra, Khánh Trần chẳng có chút manh mối nào. Hắn nghĩ đơn giản là đối phương phá mình hơi nhiều, mình doạ chút cho sướng không được à? Chẳng lẽ cứ để đối phương doạ mình mãi.

Dù sao, mình cũng không biết đối phương là ai. Đối phương cũng không có cách nào xác định mình biết chút gì hay không?

Một câu có thể khiến đối phương lo lắng, phải vắt hết óc xem mình để lộ ra điều gì, tại sao không làm?

Lưu Đức Trụ nhắn tới tin tức: "Ông chủ, tên đó gửi tới phong thư: Ta cảm thấy tên Khánh Trần kia mạnh hơn Lưu Đức Trụ rất nhiều, không biết tên đó có đồng ý làm việc cho ta hay không? Hì hì."

Đối phương không phản bác lại câu nói 'tìm ra manh mối của mình' trong bức thư này, điều này chứng tỏ: Chủ của Tem Ác Quỷ không muốn tiếp tục trò chuyện thêm về vấn đề này, sợ nói nhiều sẽ dễ sai.

Có điều, đối phương nói chuyện với Khánh Trần, định cướp Khánh Trần từ Khánh Trần, thật sự là việc chấn động.

Đương nhiên, người ngạc nhiên nhất là Lưu Đức Trụ.

Loại gửi thư làm nhục mình thế này, thật sự lần đầu cậu ta gặp phải...

Chẳng lẽ đối phương quên rằng mình là người truyền tin sao? Sao có thể so sánh như vậy trước mặt mình được chứ?

Có điều, Lưu Đức Trụ nhớ nhất cái tên Khánh Trần, chẳng lẽ là một thuộc hạ khác của ông chủ.

Cái tên này nghe có chút quen.

Có phải là người cứu mình trên núi Lão Quân kia không? Nếu như vậy, cũng tính là người một nhà, có thể đi lại gần hơn chút nữa.

Lúc này, Khánh Trần nhắn lại một tin: "Trả lời người đó: Muốn cướp được Khánh Trần, không dễ như vậy đâu."

Nhưng mà Khánh Trần còn chưa ăn cơm, Lưu Đức Trụ đã nhắn tin tới: "Ông chủ, người này gửi thư tới: Đừng tự tin như vậy chứ, cậu hình như chưa biết tôi đã gửi thư cho Khánh Trần, thì ra thằng bé cũng không nghe lời cậu đến vậy, hì hì."

Khánh Trần ngạc nhiên, gửi tin cho mình? Sao mình không nhìn thấy?

Con mẹ nó.

Khánh Trần bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, Lâm Tiểu Tiếu có nói Tem Ác Quỷ cần có địa chỉ.

Cho nên, chủ của con tem này sau khi biết tới mình, dễ dàng tìm thấy địa chỉ của mình, và gửi tới một phong thư.

Nhưng, mình chuyển nhà rồi con đâu.

Địa chỉ mà đối phương tra ra, hiện tại không phải của hắn, mà là của Ương Ương.

Vì vậy, bức thư mà người đó gửi tới, giờ này có khi đang nằm ở cạnh gối của Ương Ương.

Thậm chí, Khánh Trần có thể tưởng tượng ra được, vẻ mặt nghi ngờ của cô ấy khi nhận được bức thư này.

Hắn suy nghĩ, mình lấy lá thư ấy về thế nào đây? Làm sao giải thích với Ương Ương đây?

Cành ô liu này gây ra chuyện cũng lớn đấy...

Nhưng thời điểm Khánh Trần đang xoắn hết cả lên, bỗng có người gõ cửa. Khánh Trần mở cửa ra nhìn, thì thấy Ương Ương đang đứng đó.

Cô gái đưa phong thư ở tay ra: "Chắc là gửi cho cậu."

Cô nói xong lập tức đưa thư cho Khánh Trần, rồi xoay người trở về nhà mình, không một câu hỏi, thậm chí chẳng có chút nghi ngờ nào. Điều này khiến Khánh Trần xấu hổ.

Đang lúc Ương Ương muốn đóng cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Khánh Trần: "À mà đúng rồi, cậu nhớ Vương Vân chứ?"

Khánh Trần ngạc nhiên: "Nhớ."

"Cô ấy chết trong tay Lý Đông Trạch Hằng Xã, mà cái chết vô cùng thảm thiết." Ương Ương nói: "Cô ấy còn có một người anh trai rất yêu thương

cô ấy, cha mẹ xem cô ấy như hòn ngọc quý, cho nên họ Vương sẽ không từ bỏ ý định đâu. Sau khi Bạch Uyển Nhi trở về Hải Thành, đổ hết tất cả mọi chuyện lên người Lưu Đức Trụ, Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân."

Khánh Trần hỏi: "Sao lại nói với mình chuyện này?"

"Họ Vương tại Thế Giới Bên Trong chả là cái gì, cho nên không cách nào tìm Lý Đông Trạch, Lý Thúc Đồng báo thù được. Còn Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân cũng chỉ có chút trách nhiệm, bọn họ sẽ không vì chuyện này mà động vào họ Hồ và họ Trương." Ương Ương giải thích: "Cho nên, hiện tại bọn họ chỉ có thể tìm Lưu Đức Trụ. Cậu đừng quên, Thế Giới Bên Ngoài là sân chơi của bọn họ, bọn họ nhất định sẽ tới báo thù."

Khánh Trần nhíu mày, hắn cũng đoán được họ Vương sẽ không dễ bỏ qua chuyện này, mà chắc chắn sẽ sử dụng bất cứ thủ đoạn nào để báo thù.

Nhưng, hắn chưa từng nghĩ tới họ Vương là thể loại sợ mạnh bắt nạt yếu.

Có điều, sao Ương Ương lại nói với mình chuyện này?

Khánh Trần hỏi: "Vương Vân không phải là bạn của cậu sao? Tại sao cậu không muốn giúp họ Vương?"

Cô gái bình tĩnh nói: "Trong nhóm bạn của tôi, không có người phản bội."

Lúc này, Khánh Trần hỏi: "Thật ra mình rất muốn biết, cậu vì sao tới Lạc Thành? Vì sao chọn lớp 3? Mục tiêu của cậu là gì?"

"Bởi vì cậu không thẳng thắn với tôi, nên tôi sẽ không trả lời vấn đề này." Ương Ương nói: "Đợi khi nào cậu có thể chân thành được, khi đó hãy hỏi lại."

Cô gái nói xong bèn đóng cửa lại.

Bây giờ, Khánh Trần mới có thời gian rảnh để đọc nội dung bức thư: Thứ cậu muốn, tôi đều có được, nhưng muốn đạt được thứ gì đó, phải chấp

nhận mất đi, hì hì."

Khánh Trần thở dài, quảng cáo mà chẳng có tý hấp dẫn nào, cũng chẳng nói xem ông có cái gì?

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, nước đi này trong cả ván cờ mình đang đánh với chủ nhân Tem Ác Quỷ, mình chiếm lợi thế.

Nước đi này, hắn thắng.

Phải nói rằng, bức tường lửa thứ hai Khánh Trần dựng lên rất kịp thời.

Rõ ràng, đối phương để ý đến thân phận 'Khánh Trần', nếu như mình không đưa rất nhiều tin tức làm đối phương u mê. Vậy chẳng mấy chốc, đối phương sẽ dùng tất cả mọi thứ nhằm vào mình.

Mà bây giờ, mình là một quân cờ, một nhân vật râu ria.

Điều này an toàn hơn rất nhiều.

Khánh Trần không có ý định dùng thân phận 'Khánh Trần' trả lời bất kỳ điều gì.

Dù sao muốn trả lời, phải dùng máu của mình.

Hiện tại, lấy máu từ Lưu Đức Trụ là hợp lý nhất.

Lúc này, đối phương lại gửi cho Lưu Đức Trụ một bức thư: "Tôi vô cùng tò mò, tại sao cậu lại trốn kỹ vậy được cơ chứ?"

Đây là nghi ngờ của chủ Tem Ác Quỷ. Trịnh Viễn Đông nắm giữ nhiều manh mối, lại làm ra hành động lớn như vậy, đến cả bản thân chủ nhân Tem Ác Quỷ cũng chú ý lâu như vậy.

Nhưng không một ai tìm được người 'phía sau màn', chỉ bắt được hai con rối nhảy nhót trên sân khấu.

Cảm giác này, thật sự khiến người chủ nhân kia không giữ nổi bình tĩnh.

Lưu Đức Trụ hỏi: "Ông chủ, phải trả lời thế nào đây."

Khánh Trần suy nghĩ chút rồi nhắn lại: "Hì hì."

Ở một căn phòng nào đó trong thành phố, một người cao gầy đang ngồi trước một cái cửa sổ, nhìn bức thư trong tay chỉ có hai chữ hì hì, bèn yên lặng...

Chủ nhân Tem Ác Quỷ nhận được hai chữ hì hì, khiến cảm xúc không được ăn khớp chút nào...

Khánh Trần không tiếp tục quan tâm đến chủ nhân Tem Ác Quỷ nữa, mà bắt đầu trở lại luyện tập, sau một thời gian chưa luyện.

Theo Lý Thúc Đồng giải thích, dù hắn đã mở ra được một phần gien ẩn, nhưng thân thể vẫn chưa tăng tới cực hạn. Nên hắn luyện tập vẫn có tác dụng rất lớn.

Mặc dù, đối với người siêu phàm, một chút thực lực tăng lên ấy chẳng đáng là gì. Nhưng Khánh Trần vẫn luôn thích hai từ 'cực hạn' ấy.

Mà thâm tâm của hắn luôn có niềm tin vững chắc.

Chỉ có đưa bản thân vào khuôn khổ mới là tự do lớn nhất của con người.

...

Đếm ngược: 137: 00: 00.

7 giờ sáng cuối tuần, không phải lên lớp.

Lưu Đức Trụ đã dậy từ sớm, đánh răng rửa mặt. Cha của cậu ta là Lưu Hữu Tài nhìn đứa con của mình, mà lòng tràn đầy hạnh phúc.

Nếu vào thời điểm trước khi xuyên qua, vào dịp cuối tuần, Lưu Đức Trụ thường chơi đến gần sáng, hoặc cả đêm xem phim, rồi hôm sau ngủ cả ngày, không có một chút nề nếp nào.

Nhưng bây giờ đã có sự thay đổi, tối qua Lưu Đức Trụ ngủ sớm, sáng nay dậy sớm.

Giờ phút này, Lưu Hữu Tài có cảm giác: Con mình đã trưởng thành.

Ban đầu, ông ấy nghĩ xuyên qua là chuyện xấu, dẫn đến con trai mình bị bắt cóc.

Còn bây giờ, chuyện xấu bỗng nhiên biến thành chuyện tốt. Không chỉ vì con trai nổi tiếng trong nhóm lữ khách thời gian, mà còn tập được một thói quen tốt...

Điều này khiến một người cha như Lưu Hữu Tài, muốn thúc đẩy bản thân cố gắng tìm hiểu 'may mắn' và 'sự nghiệp' của con trai hơn nữa.

Có điều, Lưu Hữu Tài nhìn thấy sắc mặt con trai mình có vẻ nhợt nhạt.

Trên cơ thể còn có mùi ngai ngái.

"Đức Trụ, con dậy sớm như vậy là muốn đi đâu? Cha làm cơm cho con ăn nhá? Ăn xong rồi đi." Lưu Hữu Tài vừa buộc tạp dề vừa nói.

"Con không ăn đâu." Lưu Đức Trụ nói: "Cha cứ làm đồ ăn đặt trên bàn cho con là được, chút về con ăn sau."

Lưu Đức Trụ nói xong, bèn quấn khăn quàng cổ, đội một chiếc mũ, thậm chí còn đeo cả kính râm. Chiếc kính này cậu ta mua để mình trông oách hơn.

Lưu Đức Tài nhìn đứa con của mình mà ngây người ra, toàn thân đều có phụ kiện đi kèm.

Nếu như lão gặp con mình như vậy ở bên ngoài, có lẽ không thể nào nhận ra được.

Lưu Hữu Tài do dự chút rồi hỏi: "Con làm..."

"Cha, người đừng hỏi, đây là bí mật." Lưu Đức Trụ trả lời xong lập tức ra khỏi nhà.

Lão chờ đứa con ra khỏi nhà, rồi vội vàng tìm vợ của mình là Vương Thục Phân thì thầm nói: "Vợ, em có cảm thấy đứa con của mình có chút kỳ lạ hay không?"

Giờ phút này, Lưu Đức Trụ ở một khu vực hiến máu công cộng nào đó, cẩn thận quan sát bốn phía.

Anh ta cảm thấy có gì đó kỳ lạ, mình luôn có cảm giác đôi yêu nhau mặc áo khoác màu đen kia đang lén lút nhìn mình.

Nhưng khi mình quay lại, bỗng thấy hai người đang cười nói trò chuyện với nhau.

Có lẽ do mình quá lo lắng.

Lưu Đức Trụ đứng quan sát một lúc, mới lặng lẽ đi tới chỗ lấy máu: "Xin chào, tôi có thể mua máu không?"

Cô y tá ngạc nhiên, đây là lần đầu cô nhìn thấy, người đến không phải để hiến máu mà để mua: "Đây là chỗ dùng cho việc hiến máu, không phải nơi bán."

Lưu Đức Trụ suy nghĩ: "Vậy túi dùng để lưu trữ máu ấy? Các người có thể bán cho tôi vài cái không?"

Cô gái bất đắc dĩ trả lời: "Cái này cũng không bán."

"Vậy tôi hiến máu." Lưu Đức Trụ nói.

Cô y tá ngạc nhiên, chuyện này thì không thể cản được rồi: "Trước tiên cậu phải cho tôi kiểm tra cái đã."

Cô nói xong, bèn kiểm tra nhóm máu, sắc tố của máu, kiểm tra viêm gan B, của Lưu Đức Trụ. Sau đó, cô còn lấy ra thiết bị đo nhịp tim, huyết áp...

Sau khi cô xác nhận không có vấn đề gì, mới tiến hành khử khuẩn trên tay Lưu Đức Trụ, sau đó đâm kim tiêm vào.

Lưu Đức Trụ nhìn máu của mình đang chảy vào trong túi, yên lặng chờ đợi.

Trong khoảng thời gian chờ đợi ấy, cặp đôi vừa rồi lén lút quan sát Lưu Đức Trụ liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ lặng lẽ tiếp cận tới khu vực hiến máu.

Bọn họ luồn tay phải vào dưới nách, phía trong áo khoác màu đen. Nơi đang có khẩu súng đã được trang bị cả ống giảm thanh.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần.

Ngay thời điểm cô y tá rút ống tiêm ra, đã có chuyện xảy ra.

Lưu Đức Trụ giật lấy túi máu chạy, nhoáng cái đã chạy đến một nơi khá xa.

Phía bên ngoài, cặp đôi kia ngơ ngác nhìn theo. Sự việc xảy ra quá đột ngột, làm rối loạn hết kế hoạch của bọn họ. Tiếp theo, bọn họ nhìn cô ý ta đuổi theo, nên vội vàng rút cánh tay đang cầm khẩu súng ra.

Cô y tá không cách nào đuổi kịp, chỉ đứng ngây người nhìn theo cậu bé vừa rồi. Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến, tại địa điểm hiến máu nhân đạo có người ăn trộm máu. Quan trọng là, người đó ăn trộm chính máu của mình?

Cái gì thế nhỉ?

Lúc này, cô y tá nhìn cặp đôi đang đứng gần khu vực hiến máu bèn hỏi: "Các người... là đến hiến máu sao?"

Cặp đôi đang yêu nhìn ánh mắt nghi ngờ của đối phương bèn nói: "Vâng, chúng tôi đến hiến máu."

"Nhanh, tranh thủ thời gian làm thôi." Cô y tá nói.

Cặp đôi liếc mắt nhìn về phía Lưu Đức Trụ vừa chạy đi...

Đã giết người không thành, còn phải mất máu...

Nhưng bọn họ sao biết được, Lưu Đức Trụ cũng có nỗi khổ riêng của mình. Hành động trộm máu của mình chỉ là bất đắc dĩ, bởi vì cậu ta không biết cách rút máu của mình."

Từ đêm hôm qua, anh ta bỗng phát hiện ra một vấn đề: Chủ Tem Ác Quỷ kia, và ông chủ có hiện tượng nghiện trò chuyện.

Mà hai người này nói chuyện với nhau, nhất định phải dùng máu của mình làm chất xúc tác.

Lưu Đức Trụ thử nghiệm máu lợn, máu gà, đều không thành công.

Anh ta đau khổ phát hiện, muốn trả lời bức thư này nhất định phải dùng máu người. Nói không chừng, còn phải dùng máu người nhận thư mới kích hoạt được.

Mà dùng máu người đã đành, miệng vết thương mỗi ngày đều tự động khép lại.

Điều này có nghĩa, mỗi lần ông chủ và chủ Tem Ác Quỷ muốn nói chuyện, anh ta đều phải cứa vào da thịt của mình.

Anh ta bị ông chủ và người kia tra tấn mấy lần, bèn rút kinh nghiệm xương máu. Quyết tâm nghĩ ra biện pháp mới, nếu như không thể nào dùng máu người khác, vậy anh ta nhất định rút một lần ra thật nhiều máu, sau đó bỏ vào tủ lạnh dùng dần.

Ít ra, dùng cách làm này mình không cần mỗi ngày phải tự tạo vết thương.

Nửa tiếng sau, anh ta cầm theo túi máu, rón rén bước vào nhà. Nhân lúc bố mẹ còn ở trong phòng ngủ, Lưu Đức Trụ nhẹ nhàng giấu túi máu vào phía dưới cùng của tủ lạnh.

Lúc này, anh ta mới nhẹ nhõm về phòng của mình, lấy máy truyền tin nhắn tin cho Khánh Trần: "Ông chủ, hình như có người muốn giết tôi."

Lưu Đức Trụ không biết rằng, khi cậu ta đóng cửa phòng mình lại. Cha mẹ cậu ta âm thầm đi khỏi phòng ngủ đến chỗ tủ lạnh.

Lưu Hữu Tài nhìn túi máu con trai dấu kỹ, đứng ngây người ra đó thật lâu.

Mặt lão đau lòng nói: "Vợ, xem ra chúng ta đoán đúng rồi."

Vương Thục Phân nhỏ giọng nói: "Có nên cất hết vật dụng sắc nhọn trong nhà đi không? Còn mua một bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát đặt trước cửa nữa?"

Lưu Đức Tài do dự chút rồi nói: "Quỷ hút máu cũng không nằm trong sự quản lý của Quan Âm Bồ Tát mà."

Buổi trưa, Lưu Đức Trụ tỉnh dậy sau một giấc ngủ bù, bỗng nhiên cảm giác đói ùa về.

Khi cậu ta mở tủ lạnh ra tìm đồ ăn, thì nhìn thấy chỗ mình dấu túi máu, vậy mà nhiều thêm hai túi nữa...

Ác Mộng Của Đêm - Chương 171: Giết Lưu Đức Trụ

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 171: Giết Lưu Đức Trụ

Lưu Đức Trụ nhìn ba túi máu ở trong tủ lạnh. Giờ này không biết mình nên khóc hay nên cười nữa đây.

Cậu ta cầm ba bịch máu lên xem, bỗng phát hiện trên đấy có cùng dòng chữ 'hiến máu nhân đạo tự nguyện'. Lưu Đức Trụ không cần nghĩ cũng biết, bố mẹ đã làm giống mình. Sau khi hai người hiến máu xong, rồi thay đổi ý định không hiến nữa, mà cầm lấy bịch máu chạy đi.

Lưu Đức Trụ từng tìm hiểu qua, cậu ta biết nếu là người bình thường không cần phải tiếp máu sẽ không cách nào mua được máu. Dù là trong kho bệnh viện, hay ở các trung tâm hiến máu nhân đạo. Bọn họ sẽ đảm bảo không để tư nhân chiếm hữu, được bảo quản trong kho vô cùng nghiêm ngặt.

Cho nên, máu này chỉ có thể là của bố mẹ.

Trên đời này, rất ít cha mẹ không có trách nhiệm với con cái như Khánh Quốc Trung.

Những loại cha mẹ đó thật sự rất ít.

Mà đa số cha mẹ yêu con cái một cách lặng lẽ xót thương.

Bố mẹ vì muốn con cái học ở nhà trẻ tốt hơn mà có thể nhịn ăn nhịn mặc.

Vì muốn con cái có điều kiện học tập tốt hơn, có thể ăn cơm dưa muối qua ngày.

Thậm chí, vì muốn con có tiền đặt cọc nhà, sẵn sàng bán cả phòng mình đang ở, để thuê nhà trọ.

Cách yêu này có thể khiến con cái khó phát triển, tạo ra áp lực nặng nề, có khi ép con cái không thể thở nổi.

Nhưng đây là những gì cha mẹ có thể nghĩ ra được, cũng chỉ biết những cách đó.

Thật ra, đến tận bây giờ Lưu Hữu Tài cũng không hiểu nổi, lữ khách thời gian là gì.

Lão thường xuyên hỏi đồng nghiệp chuyện này. Những lữ khách thời gian thường xuyên đi qua đi lại giữa hai thế giới, chẳng lẽ già nhanh hơn mình sao?

Con của mình tại Thế Giới Bên Trong có gặp phải nguy hiểm gì không?

Lão không thèm để ý Lưu Đức Trụ ghê gớm thế nào. Nhưng lão sẵn sàng bỏ thời gian tìm hiểu tất cả những chuyện liên quan đến con của mình.

Sau đó, mày mò suy đoán, hiểu rõ hơn về Lưu Đức Trụ, để động viên con của mình.

Giống như chuyện hai túi máu trong tủ lạnh.

Lưu Đức Trụ nhìn thấy một tờ giấy vàng, trên đó có một dòng ghi chú: Con trai, cứ yên tâm mà uống, uống xuong cha mẹ lại mua tiếp.

Mũi Lưu Đức Trụ có vẻ cay cay, thứ này mà mua được mới lạ. Cha mẹ

thuộc vào tầng lớp bình dân, sao có thể tiếp xúc với người quản lý kho dự trữ máu được chứ.

Nhưng cảm động thì cảm động, vấn đề vẫn tiếp tục phát sinh...

Cái nào là túi máu của mình đây?

Mà việc này mình bắt buộc phải nói rõ với cha mẹ, mình không phải quỷ hút máu người, cũng không cần uống máu.

Theo cậu ta dự tính, dựa theo thời gian nói chuyện giữa ông chủ và chủ nhân Tem Ác Quỷ. Nếu mình bảo tồn cẩn thận, túi máu ấy có khả năng dùng trong cả tháng.

Cậu ta chỉ sợ mỗi ngày phải cắt một vết thương, mà không phải số lượng máu mất đi.

Lúc này, máy truyền tin trong túi Lưu Đức Trụ rung lên. Cậu ta trở về phòng đọc tin nhắn: "Gặp phải chuyện gì? Sao cậu biết có người muốn giết mình?"

Lưu Đức Trụ trả lời: "Hôm nay, tôi đi đến khu vực hiến máu để mua máu. Trên đường đi phát hiện ra một đôi nam nữ theo dõi mình. Sau khi tôi tiến vào chỗ lấy máu, cặp đôi này âm thầm tiến lại, tay còn đặt ở trong ngực, giống như chuẩn bị móc súng ra. Tôi sợ quá, không dám nhìn rõ mặt mũi mà vội vàng chạy đi."

Khánh Trần nhíu mày... Bỏ qua những vấn đề khác... Đi tới khu vực hiến máu... Mua máu?

Đây là hành động gì?

Thông qua chuyện này, có thể thấy Lưu Đức Trụ tiến bộ hơn trước kia rất nhiều.

Lưu Đức Trụ hỏi: "Ông chủ, ngài biết ai muốn giết tôi không?"

Khánh Trần trả lời: "Ta nhận được tin tức, người nhà Vương Vân muốn tìm cậu báo thù."

"Vậy tôi phải làm gì?"

"Yên tâm ở trong nhà." Khánh Trần trả lời: "Có người Côn Luân ở đấy, cậu chỉ cần không đi lung tung sẽ an toàn."

...

Đếm ngược 126: 00: 00.

6 giờ tối.

Giang Tuyết đang bận rộn trong nhà bếp của Khánh Trần. Bởi vì hôm nay là cuối tuần, nên đồ ăn có vẻ phong phú.

Đêm nay, khoảng 8 giờ tối, ông bà ngoại Lý Đồng Vân sẽ tới Lạc Thành. Vài ngày tiếp theo có thể Giang Tuyết không rảnh để giúp Khánh Trần, nên tối nay cô quyết định dọn dẹp, quét tước phòng lại một lần nữa.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

Lý Đồng Vân đang định chạy ra mở cửa lại bị Khánh Trần ngăn lại: "Về sau, em không cần vội vàng ra mở cửa. Bên ngoài hiện giờ rất nguy hiểm, mình cũng không biết người đứng bên ngoài là ai."

Lý Đồng Vân ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, em biết rồi."

Khánh Trần bước ra mở cửa, lại phát hiện Ương Ương đứng ở bên ngoài.

Cô gái đưa một bức thư ra: "Thêm một phong nữa."

Khánh Trần ngây người ra. Hắn có chút tò mò, chủ nhân Tem Ác Quỷ kia định dùng cách nào để cướp người của mình đây?

Hắn nghĩ thầm trong lòng, không hiểu khi người này biết được gã muốn cướp 'Khánh Trần' từ trong tay Khánh Trần, có bị tức mà chết hay không?

"Cậu xem nội dung bức thư rồi sao?" Khánh Trần hỏi Ương Ương.

Cô gái có vẻ không nghe thấy những lời vừa rồi, chỉ đứng nhìn chằm chằm vào bàn đồ ăn mà Giang Tuyết vừa mới bưng lên.

Sườn xào chua ngọt, thịt băm ớt xanh, đậu hũ Ma Bà, cá hấp, canh trứng chua cay.

Khánh Trần nhìn cô gái hỏi: "À, cậu có muốn mình nói với đối phương, là đổi địa chỉ rồi hay không?"

Lúc đó, hắn nghĩ rằng mình không trả lời thì người kia sẽ không gửi thư lại nữa, cho nên không nhắc đến chuyện này.

Nhưng bây giờ người này quấy rầy người khác, khiến Khánh Trần cảm thấy không thoải mái.

Có điều, Ương Ương giống như người điếc, không phản ứng chút nào.

Khánh Trần thử thăm dò: "Cậu có muốn ở lại ăn chút gì hay không?"

"Được." Ương Ương không chút khánh sáo bước chân đi vào, còn lướt qua người Khánh Trần.

Khánh Trần: "..."

Thì ra quan tâm đến đồ ăn của nhà mình.

Nhưng cô muốn ăn thì cứ việc nói thẳng ra, giả vờ câm điếc làm gì?

Ương Ương không hề coi mình là khách, trực tiếp ngồi cạnh Lý Đồng Vân cầm đũa gắp thức ăn.

Lý Đồng Vân nhìn cô, đang định nói gì đó, bỗng nhiên phát hiện cô gái này vừa ngồi xuống đã gắp được mấy miếng sườn. Hiện tại, cô đang hoạt động hết công suất, cả đĩa sườn đã bị Ương Ương gắp vơi đi rất nhiều.

Giang Tuyết dịu dàng cởi tạp dề ra, cười nói: "Đừng vội đừng vội, ăn không đủ cô sẽ làm tiếp."

"Cám ơn, ăn thật ngon, đủ ăn rồi." Mồm Ương Ương đầy thức ăn, nên lời nói cũng không rõ ràng.

Khánh Trần ngồi đối diện Ương Ương, chống cằm hỏi: "Bức thư này gửi tới khi nào?"

"Ba giờ 20 phút trước đó." Ương Ương trả lời.

Khánh Trần ngạc nhiên, cô gái này nói chính xác thời gian bức thư được gửi tới. Điều này chứng tỏ thư vừa tới cô đã biết rồi.

Nhưng có một vấn đề, tại sao lúc đó cô ấy không mang luôn cho mình, mà phải chờ tới giờ cơm mới đem qua?

Khánh Trần dò hỏi thêm lần nữa: "Nếu không, mình bảo người đó là đã đổi địa chỉ nhá?"

"Không cần." Ương Ương lắc lắc bàn tay cầm đũa: "Thư gửi đến chỗ tôi rất tốt. Sau này cứ mỗi lần nhận được thư, đúng giờ ăn cơm sẽ mang qua cho cậu."

"Cần gì phải nói cả lời trong lòng ra cơ chứ." Khánh Trần giật mình.

Ương Ương xinh đẹp đáng yêu, nhưng cách ăn cơm lại như hổ đói, nhanh đến mức độ tiểu Đồng Vân bên cách choáng váng.

Sau khi cô ăn thức ăn xong, lập tức múc một phần tư bát canh trứng, khuấy khuấy rồi uống không còn giọt nào.

Sau đó còn ợ một cái.

Ương Ương nói: "Cũng không thể ăn không bữa cơm của cậu. Tiết lộ cho cậu một tin tức đổi bữa ăn này, cậu cũng không lỗ."

"Tin tức gì?" Khánh Trần hỏi.

"Chiều ngày hôm nay, Côn Luân bắt đầu tập trung người về Lạc Thành. Đây là việc điều tra rất dễ dàng thông qua các tin tức phương tiện giao thông, chuyện này không thể giả được." Ương Ương nói: "Cho nên, nhà họ Vương cũng biết được điều bất thường này. Sau ngày hôm nay, tất cả những nơi trong thành phố đều có người của Côn Luân. Vì vậy, bọn họ muốn giết Lưu Đức Trụ báo thù cho con gái, có lẽ chỉ còn đêm nay."

Bởi vì sau đêm này, rất khó tìm được một cơ hội nào nữa.

"Người họ Vương điều đến ít hay nhiều?" Khánh Trần hỏi.

"Cái này tôi không biết." Ương Ương bình tĩnh nói: "Tôi chỉ biết bọn họ tốn rất nhiều tiền để mời người siêu phàm. Cái giá của việc này cậu không tưởng tượng được đâu."

"Chờ đã, tại sao chỉ muốn giết Lưu Đức Trụ, mà tạo nên hành động lớn như vậy?" Khánh Trần nghi ngờ.

"Đừng đánh giá thấp nỗi đau của cha mẹ khi biết con gái của mình bị giết." Ương Ương nói: "Về phía các người, Vương Vân làm sai, có chết cũng là đáng. Nhưng trong mắt cha mẹ, con của mình luôn luôn đúng. Bọn họ nhận định, con gái của mình bị uy hiếp tính mạng, bán cho người ta tin tình báo, tội này ít ra không thể chết."

Vương Vân chết tại Thế Giới Bên Trong, cũng không phải đã kết thúc mọi chuyện.

Bởi vì thi thể của cô sẽ còn quay về Thế Giới Bên Ngoài.

Một người đang sống sờ sờ trước mặt cha mẹ bỗng nhiên thành một thi thể. Đây là việc không một ai chấp nhận được.

"Nhớ lấy, nhà họ Vương đã điên rồi." Ương Ương nói: "Bọn họ có làm gì đêm nay, tôi cũng cảm thấy chẳng có gì khó hiểu."

"Người siêu phàm tới là cấp bậc gì?" Khánh Trần hỏi.

"Điều này tôi cũng không biết." Ương Ương nói: "Nhưng theo dự đoán của tôi có lẽ cấp bậc không cao. Bởi vì, người siêu phàm cấp bậc cao trong số lữ khách thời gian vô cùng ít, đã thế tại Thế Giới Bên Trong cũng không có nhiều người siêu phàm. Thêm nữa, người siêu phàm bậc cao đều coi trọng thân phận, kiếm tiền với bọn họ tương đối dễ dàng, không nhất thiết phải phụ thuộc vào ai."

Khánh Trần nhíu mày, thông tin của kẻ thù rất mơ hồ, điều này vô cùng nguy hiểm.

Đối phương nếu từ cấp D trở xuống có lẽ còn tính toán được, nhưng lên tới cấp C chỉ sợ Lưu Đức Trụ sẽ chết.

Phải biết rằng, hắn dựa vào rất nhiều quy tắc, rồi đuổi theo một Tào Nguy cấp C hơn 12 tiếng đồng hồ, còn có sự hỗ trợ của vùng đất cấm kỵ. Khánh Hoài bị quy tắc truy sát, rồi mình phá rối mà suýt chút nữa chạy được ra ngoài.

Đạt đến cấp C, con người đã có rất nhiều thứ thật sự trở thành siêu phàm.

Ương Ương đứng dậy nói: "Ăn no rồi, nên làm chuyện chính thôi. Tôi tin tưởng, đêm nay sẽ vô cùng náo nhiệt, nhớ đừng vắng mặt đấy. Tôi đi trước đến gần nhà Lưu Đức Trụ đây, sao có thể bỏ lỡ trò hay như vậy được."

Cô nói xong lập tức đi ra ngoài.

Lúc mở cửa ra, cô mới đột nhiên nhớ ra điều gì, bèn quay đầu nói với

Giang Tuyết: "Cảm ơn, tay nghề nấu nướng của cô rất giỏi."

Ương Ương vừa mới rời đi, Khánh Trần bỗng nhớ ra cái gì nên vội vàng mở cửa đuổi theo.

Vô tình trông thấy một việc khiến người ta khiếp sợ.

Trong đêm tối, cô gái đứng ở ngoài sân, ngửa đầu lên nhìn bầu trời. Giây phút ấy, bụi đất xung quanh cô bị lực lượng nào đấy thổi gạt thật ra, bay toán loạn bốn phía.

Sau đó, cô gái lao thẳng lên trời, giống như một mũi tên rời khỏi cung, biến mất trong bóng tối.

Khánh Trần ngây người tại chỗ, trong đầu có một suy đoán: Cô gái này có thể bay?

Trước đó, tại núi Lão Quân, hắn có suy đoán, đoán năng lực của cô là gì?

Khánh Trần đoán đó là trọng lực, bởi vì hành động của tên bắt cóc trở nên chậm chạp, giống như bị trong lực lớn ép xuống, biến mặt đất giống như bùn lầy.

Khánh Trần nhớ lại hình ảnh khi đó.

Đôi mắt tên bắt cóc trợn tròn, bên trong xuất hiện tơ máu. Điều này chứng mình, bên trong cơ thể đang chịu một 'áp lực' cực lớn.

Cho nên, Khánh Trần dựa vào cuộc chiến đó, đoán năng lực của Ương Ương là trọng lực, điều này không thể sai được.

Nhưng bây giờ, Khánh Trần nhìn thấy cảnh trước mắt, nên hiểu rằng năng lực của cô ấy lớn hơn trọng lực: Đó là trường lực.

Năng lực điều khiển trường lực.

Từ việc đẩy bụi đất xung quanh ra, đó là nguyên lý hoạt động của từ trường. Mà cô ấy có thể bay lên bầu trời, rõ ràng đã tạo ra một phản lực dưới chân.

Khánh Trần ngồi xuống vị trí mà Ương Ương vừa cất cánh để quan sát đám bụi đất và mặt đất.

Lúc này, hai mắt Khánh Trần sáng lên. Quả nhiên, dưới đất có rất nhiều bụi nhỏ giống kim loại, đã bắt đầu lộ ra bên ngoài.

Đây là từ trường.

Hiện tại, hắn có chút hâm mộ cô ấy, ai không ước mơ mình có thể bay, đạt được năng lực này không phải thích đi đâu cũng được sao?

Với lại, Khánh Trần vẫn chưa kịp hỏi sư phụ. Sau khi mình trở thành Kỵ Sĩ, có còn cơ hội trở thành người siêu phàm hay không?

Có điều, Khánh Trần bỗng nhiên nhìn lên bầu trời đêm, hướng Ương Ương vừa mới lao đi là núi Beimang nằm ở phía bắc, còn nhà Lưu Đức Trụ lại ở phía nam?

Hắn âm thầm đi vào trong nhà, nhìn nội dung trong bức thư: 'Nghĩ được chưa? Cậu muốn gì nào? Hì hì.'

Khánh Trần nhịn không được muốn trả lời lại nội dung buồn nôn của bức thư.

Lúc hắn chuẩn bị dùng dao lấy máu bỗng nhếch miệng cười.

Không đúng không đúng... thì ra đây mới là điều đối phương thăm dò.

Bởi vì 'Khánh Trần' nếu như không phải người phía sau, lại không biết Lưu Đức Trụ. Làm sao 'Khánh Trần' biết được phương pháp trả lời thư của Tem Ác Quỷ?

Cách trả lời chỉ có Lưu Đức Trụ và người phía sau kia biết. Người điều khiển phía sau kia không rỗi hơi đến mức kể cho 'Khánh Trần' nghe loại kiến thức này.

Cho nên, người kia liên tục hỏi 'Khánh Trần' muốn gì, song chưa bao giờ hướng dẫn 'Khánh Trần' cách trả lời như thế nào.

Nếu như Khánh Trần trả lời, vậy người kia đã điều tra ra rồi.

Thiếu niên đi vòng quanh nhà, hít một hơi thật sâu. Hiện tại thế giới đã thay đổi hoàn toàn, nguy hiểm ở khắp mọi nơi. Thời điểm mình cùng liên hệ với những con quái vật đang ẩn nấp kia, nhất định phải tỉnh táo 10 phần mới được.

Hắn nghĩ tới đây bèn xé nát bức thư ấy đi.

"Cô Giang Tuyết, hai người ăn cơm xong xuôi nên đi đến bến xe đón ông bà ngoại tiểu Đổng Vân về. Nhưng cô nhớ kỹ, về đến nhà rồi không được phép ra ngoài."

Khánh Trần nói xong bèn thay bộ quần áo khác, nhẹ nhàng ra bên ngoài, biến mất trong bóng tối.

Trong không khí ẩm ướt, hơi nước có mùi tanh tanh. Trên bầu trời, từng đám mây đen kéo theo cơn gió lạnh từ phương nam tới.

Tháng mười một, thời tiết trở lạnh, gió bắt đầu thổi.

....

"Cha mẹ, con làm sao mới giải thích cho mọi người hiểu đây. Con không phải quỷ hút máu, con có thể ăn tỏi được mà." Lưu Đức Trụ nghiêm túc nói: "Quỷ hút máu có thể ăn được tỏi hay không con không biết, nhưng con ăn được."

Cả nhà ba người, ngồi xum vầy trên bàn ăn. Nhưng thức ăn vô cùng kỳ lạ,

tiết xào với rau hẹ, miến nấu với tiết, đậu hũ nấu với tiết, Mao xue wang (tiết canh vịt nấu với lòng).

Bốn loại thức ăn này đều có một đặc điểm, đều làm từ máu.

Lưu Đức Trụ kiên nhẫn nói: "Con biết bố mẹ muốn tốt cho con, nhưng con tìm máu không phải để uống, mà là viết thư... Tóm lại con chẳng biết giải thích thế nào, mong bố mẹ tin tưởng con là được rồi."

Lưu Hữu Tài và Vương Thục Phân nhìn nhau, trong lòng hai người nhẹ nhàng thở ra.

Vương Thục Phân gắp một miếng tiết kẹp với lá hẹ cho con trai: "Lúc sáng, chuyện này doạ mẹ và cha con gần chết. Không phải là tốt rồi."

Lưu Đức Trụ nhớ lại bố mẹ thể hiện tình thương. Cậu ta cười nói: "Cha mẹ, hai người yên tâm. Thời gian tới, gia đình ta sẽ tốt hơn."

"Sao lại vậy?" Lưu Hữu Tài ngạc nhiên.

"Bố mẹ không nghe người ta nói sao? Có rất nhiều người đem vật phẩm từ Thế Giới Bên Trong mang về, những món đồ này bán được rất nhiều tiền." Lưu Đức Trụ nói: "Bây giờ con đã có chỗ đứng ổn định rồi, tất nhiên phải mang về ít đồ, cải thiện sinh hoạt cho gia đình mình chứ."

"Không sao, đừng để ý đến bố và mẹ con. Bản thân con chỉ cần ăn uống thoải mái là được, đừng gượng ép bản thân." Lưu Hữu Tài nhấp một ngụm rượu rồi nói.

"Không ép buộc đâu." Lưu Đức Trụ tươi cười hớn hở: "Ở Thế Giới ấy con quen rất nhiều người."

"À mà Đức Trụ, ở bên đấy con có gặp nguy hiểm gì hay không?" Vương Thục Phân hỏi.

"Tạm thời còn chưa có nguy hiểm gì." Lưu Đức Trụ trả lời: "Thật ra, có đôi

khi ở Thế Giới Bên Ngoài còn nguy hiểm hơn nhiều Thế Giới Bên Trong."

Hiện tại, Lưu Đức Trụ đã có chỗ dựa là Khánh Trần, chỉ cần mình ngoan ngoãn đi theo, chỗ lợi nhất định không thiếu.

Tại nhà tù số 18, Lâm Tiểu Tiếu và Diệp Vãn chính là khuôn phép, không ai dám bắt nạt mình.

Lúc này, Lưu Hữu Tài nghi ngờ: "Bố vẫn không hiểu, những lữ khách thời gian kia làm sao mang vật trở vềđược?"

Lưu Đức Trụ giải thích: "Khi xuyên qua có một quy tắc, chỉ cần con bỏ bình thuốc vào trong miệng, khi trở vềnó vẫn còn ở trong miệng, sau đó lấy ra đem bán là có tiền rồi."

"À." Lưu Hữu Tài gật đầu: "Thì ra đây là 'xuất nhập khẩu thương mại'."

Lưu Đức Trụ ngạc nhiên, cái gì mà xuất nhập khẩu thương mại.

Nhưng phải công nhận, cụm từ này dùng rất chuẩn xác.

Đã thật lâu, Lưu Hữu Tài không trò chuyện cùng con trai. Lão suy nghĩ chút rồi nói: "Trong nhà không có rượu, chút nữa cha ra ngoài mua chút bia, cả nhà ta thoải mái uống một hôm."

Vương Thục Phân phàn nàn: "Con nó vẫn còn là học sinh đấy."

"Học sinh thì có sao." Lưu Hữu Tài nói: "Con đã 17 tuổi rồi. Lúc anh 17 tuổi đã đi bộ đội rồi đấy."

Nhưng Lưu Đức Trụ bỗng nhiên nói: "Cha, đêm nay đừng ra khỏi cửa."

Lưu Hữu Tài tò mò: "Tại sao phải vậy?"

"Đêm nay, ở bên ngoài rất nguy hiểm, chúng ta cứ ở trong nhà là được rồi." Lưu Đức Trụ giải thích: "Chỉ cần chúng ta ở trong nhà, sẽ an toàn."

Lưu Hữu Tài và Vương Thục Phân nhìn nhau.

Lúc này, hai người mới ý thức được, đêm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Lúc mọi người còn đang nói chuyện.

Trong đêm tối, một chiếc flycam âm thầm bay qua bức tường khu chung cư Hưng Long.

Phía dưới nó còn có một cái túi màu đen, nên bay có vẻ chậm.

Nhưng người điều khiển chiếc flycam này cực kỳ có trình độ, chỉ thấy nó nhẹ nhàng di chuyển giống như bồ câu đưa tin, bay xuyên qua những khu vực có bóng tối giữa các khu nhà.

Khi nó đến một đến một toà nhà lớn, đột nhiên tăng tốc độ.

Vèo một tiếng.

Chiếc flycam chuẩn xác bay tới cửa sổ có rèm của một ngôi nhà. Nó dựa vào những cách quạt sắc bén cắt đứt rèm cửa bay vào trong căn phòng đó.

Chiếc flycam rơi xuống mặt đất, lúc này chiếc túi màu đen chứa toàn dầu tràn ra mặt đất. Dầu chảy vào những phần hư hỏng của chiếc flycam.

Xuỳ một tiếng, chiếc flycam đã được người khác cải tạo lại bỗng nhiên bốc lên một làn khói trắng, bùng lên một ánh lửa.

Ánh lửa ấy kết hợp với dầu đen đang chảy tới, tạo ra một vùng bị cháy khá lớn.

Lửa bắt đầu tràn ra.

Lưu Hữu Tài ngồi trong nhà, mở bình rượu Mao Đài rất quý, đã cất nhiều năm: "Không thể mua bia cũng không sao. Hôm nay đáng để chúc mừng,

gia đình chúng ta cùng nhau uống chai rượu Mao Đài này."

Có điều, Lưu Hữu Tài vừa nói xong đã thấy sắc mặt vợ mình trở nên nghiêm túc.

Lão suy nghĩ chút rồi nói: "Khụ khụ, đây là người khác tặng, đâu phải anh lấy tiền thuê nhà làm quỹ đen đâu."

"Không phải." Vương Thục Phân nói: "Hai bố con anh không ngửi thấy mùi khét sao?"

...

"Theo đài khí tượng thuỷ văn thông báo, đêm nay sẽ có một cơn mưa rất to, theo chuyên gia đánh giá là cơn mưa thu to nhất trong 10 năm trở lại đây. Dự đoán, cơn mưa kéo dài 3 giờ, mực nước có nơi lên tới 50 mm. Kính xin quý vị chuẩn bị tốt cho chuyện này, tránh chuyện không may xảy ra..."

Bên trong taxi vang lên tiếng Radio, nhưng lập tức bị Tiểu Ưng nhấn đổi kênh. Sau khi tiếng xoẹt xoẹt qua đi, giọng đọc tiểu thuyết vang lên: "Đại Kim Nha tra hỏi: Lão Hồ, người nói câu cuối là có ý gì? Chả lẽ miếu này để tu luyện không tốt sao..."

Cửa sổ xe mở hé ra, thỉnh thoảng có vài cơn gió thổi tới.

Tiểu Ưng ngồi trong xe nghe tiểu thuyết vô cùng chăm chú, thỉnh thoảng còn nhìn quanh một vòng.

Lúc này, thiết bị truyền tin trên tai anh ta vang lên giọng nói: "Tiểu Ưng, ở ngoài đó có gì khác lạ hay không?". ngôn tình sủng

"Không có, mấy bác gái nhảy ở sân hình như cũng về rồi." Tiểu Ưng trả lời: "Có điều nhắc đến đây cũng thấy lạ, các cụ dạo này phát triển ghê quá, nhảy toàn bài tôi chưa nghe bao giờ."

Nhưng lúc này, giọng nói của Lộ Viễn vang lên bên trong thiết bị truyền tin, giọng nói có vẻ lạnh lùng: "Tập trung tinh thần. Hai tiếng nữa, ra ngoài tiếp đón những anh em ở tổ đặc công đến Lạc Thành. Đến lúc đó có người thay ca cho mọi người rồi, chỉ cần vững vàng hết đêm nay là hoàn thành nhiệm vụ."

"Rõ."

"Rõ."

"Rõ".

"Rõ... Đội trưởng, tôi nhìn thấy trong nhà Lưu Đức Trụ có đám cháy, rất lớn, khói đen đang bay ra ngoài cửa sổ." HồLô nói.

Lộ Viễn bình tĩnh nói: "Tôi cũng nhìn thấy rồi. Đây không phải đám cháy bình thường, đám cháy này khá lớn, tốc độ phát triển quá nhanh."

Tiểu Ưng nói: "Tôi nghe dự báo thời tiết, đêm nay có mưa to."

"Chắc là có người nào đó muốn kéo Lưu Đức Trụ ra ngoài. Bọn chúng biết Côn Luân của chúng ta đã bộ trí hết mọi góc bảo vệ căn nhà, cho nên muốn thay đổi chiến trường. Hoặc là muốn đuổi tất cả mọi người trong khu nhà ra ngoài, tạo hiện trường hỗn loạn." Lộ Viễn phân tích: "Rất nhanh sẽ có mưa to, thế lửa cũng không thể tạo thành nguy hiểm lớn, nhưng khói đen đã tràn ra khắp nơi, điều này sẽ khiến cư dân trong đó chẳng mấy chốc mà loạn cả lên."

Nhà họ Vương thuê sát thủ lần này không muốn thất bại.

Đối phương đã chuẩn bị rất kỹ, bọn chúng muốn dùng đám cháy này tạo ra tình trạng hỗn loạn.

Nhưng cơn mưa to kia rất nhanh sẽ xuất hiện, phá vỡ kế hoạch ban đầu của bọn chúng. Dẫn đến bọn họ phải nhanh chóng ra tay, trước khi trời mưa, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội.

"Tiểu Ưng, không cần giữ ở cửa nữa. Một mình cậu ở lại đó rất nguy hiểm, cậu nhanh chóng đi cùng Băng Đường về đây tập hợp với mọi người, chuẩn bị chiến đấu." Lộ Viễn chỉ huy.

Nhưng vào lúc này, Tiểu Ưng bỗng nhìn qua cửa sổ xe, xuyên vào màn đêm. Có một người cả người toàn màu đen đứng cách đó không xa, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đối phương mặc một bộ áo mưa màu đen, khuôn mặt cũng bị che bởi mũ áo mưa.

Khí thế hai bên khoá chặt vào nhau, cả hai đều yên lặng chờ đợi. Nhưng không ai biết đối phương chờ đợi điều gì.

Tiếng Băng Đường vang lên trong tai nghe: "Tiểu Ưng, cậu đâu rồi? Nhanh tập hợp."

Tiểu Ưng vẫn ngồi im trên xe không trả lời, mồ hôi từ thái dương rơi xuống.

Trên tầng, đám cháy ngày càng lớn, khói đen tràn ra từ hơn 10 cửa sổ, bay ra bên ngoài.

Bỗng nhiên.

Trên bầu trời, mây đen đã ập đến, hơi nước gặp không khí lạnh ngưng kết lại, cuối cùng tạo thành những giọt nước, rơi xuống phía dưới.

Những giọt nước từ đám mây, bay qua tầng tầng khí quyển trên không trung.

Cuối cùng vang lên tiếng cộp cộp, chạm phải vỏ xe taxi.

Trong không khí đột nhiên bốc lên mùi của đất, nhanh chóng nồng nặc. Từng giọt mưa giống như xuyên qua không trung, ầm ầm từ trên bầu trời

rơi xuống, bầu trời ngày càng đen.

Ở phía xa xa, mấy bác gái vội vàng thu hồi loa đài, chạy nhanh vào trong nhà.

Tiểu Ưng nhìn thấy tên sát thủ kia từ từ đi về phía mình, song bỗng nhiên dừng lại.

Mười mấy bác gái dùng tay che lấy đầu, đang muốn chạy vào trong khu chung cư Hưng Long.

Các cô ấy chạy xuyên qua khoảng giữa tên sát thủ và chiếc xe taxi, giống như tạo thành một màn che chắn hết tầm nhìn của hai người.

Cạch cạch, Tiểu Ưng nhanh chóng xuống xe, anh ta muốn phòng trường hợp sát thủ bắt người làm con tin.

Nhưng khi anh ta vừa mở cửa xe trong nháy mắt, không kiềm chế được mà ngây người ra.

Bởi vì, khi nhóm bác gái chạy đi hết rồi, tên sát thủ vẫn đứng đó trong màn mưa.

Giữa hai bên đã không còn gì che chắn, nhưng sát thủ vẫn đứng im tại chỗ. Trên đỉnh đầu bị một con bài tú lơ khơ cắm vào tạo thành vết rách giữa đầu, máu từ lá bài ấy không ngừng chảy ra.

Trên mặt đối phương, một đường màu đen kéo dài từ trán xuống tận cằm.

Hai mắt sát thủ mở to, giống như không thể nào tin được.

Mà Tiểu Ưng còn phát hiện ra một điều, chiếc áo mưa màu đen của sát thủ không biết đã đi đâu, mà trên người chỉ còn chiếc áo jacket.

Tiếp theo, tên sát thủ ngả ngửa về sau. Bõm bõm, ngã vào vũng nước do cơn mưa to đọng lại.

Tiểu Ưng bỗng nhiên nhìn trong nhóm các bác gái vừa chạy qua. Anh ta nhìn thấy trong đám này có một người mặc một chiếc áo mưa màu đen, chớp mắt đã biến mất bên trong chung cư.

Chung cư Hưng Long khá lớn, là một toà nhà cỡ lớn đầu tiên của thành phố Lạc Thành. Nơi đây có tổng cộng 60 toà nhà cho dân chúng ở.

Ngày bình thường, Tiểu Ưng còn không thấy chỗ này phức tạp. Nhưng hiện tại anh ta có cảm giác như một cái mê cung, trong chớp mắt đã nuốt rất nhiều người vào trong đó.

Tiểu Ưng khoá xe taxi lại, sau đó chạy tới vị trí sát thủ, vừa chạy vừa nói vào máy truyền tin: "Đội trưởng Lộ, có một người không rõ vừa vào sân. Tôi vẫn ở bên ngoài quan sát anh ta, sau đó có một người trà trộn vào nhóm các bác gái, không chỉ xử lý tên sát thủ kia mà còn lấy được cả áo mưa."

"Người kia đâu?" Lộ Viễn nghiêm túc nói.

"Chắc vào khu chung cư rồi, tôi có cảm giác là bạn bè của bên mình." Tiểu Ưng nói.

Anh ta ngồi xuống kiểm tra vết thương. Bỗng nhiên phát hiện ra, con bài đang cắm trên đầu thi thể cũng chỉ là một lá bài bình thường.

Bình thường đến không thể bình thường hơn được.

Vừa rồi, khoảng cách hai người khá xa nên Tiểu Ưng không nhìn thấy rõ. Anh ta còn tưởng lá bài được chế tạo riêng, nhưng khi cơn mưa to ập đến, lá bài kia đã bị ướt nhẹp sau đó rũ xuống trán tên sát thủ.

Tiêu Ưng sợ hãi nhìn về phía chung cư Hưng Long. Sao đối phương có thể làm vậy được? Dùng một lá bài bình thường găm vào sọ của một người?

Anh ta cầm lá bài poker đã ướt kia lên, phía mặt hình đã bị nước mưa làm cho nhoè hết, nhưng vẫn có thể nhìn thấy Joker đang mỉm cười.

Bờ môi màu đỏ, ngoác đến tận mang tai.

"Đội trưởng, người vừa nãy dưới sân là người siêu phàm." Tiểu Ưng nói: "Không rõ cấp bậc."

Lộ Viễn hỏi: "Chỗ lá lách thi thể có vết thương nào không?"

Tiểu Ưng lật áo jacket màu đen của thi thể ra xem: "Đội trưởng, không có vết thương."

Lộ Viễn tỏ ra nghi ngờ, điều này cùng với dự đoán của bọn họ không giống nhau lắm.

...

Bỗng nhiên bị hoả hoạn không chỉ có một toà nhà.

Chỉ vỏn vẹn mấy phút, ba toà nhà đã phát sinh hoả hoạn. Ngay cả cơn mưa cực to cũng không thể nào làm tán hết khói đen dày đặc.

Vốn dĩ mái hiên trước toà nhà là một khối bê tông dùng để che mưa chắn gió, nhưng hiện tại chính là vật ngăn cách giữa bên trong và bên ngoài. Bên ngoài, mưa như trút nước, bên trong thế lửa không ngừng lan nhanh và âm ỉ.

Bên ngoài, tiếng mưa xối xả tạo thành một màn mưa bàng bạc cản trở tất cả âm thanh náo loạn bên trong. Nhưng Lưu Đức Trụ bên trong nhà có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân dồn dập bên ngoài hành lang.

Tất cả mọi người đang chạy xuống dưới đại sảnh.

"Cha mẹ, mau đi thôi." Lưu Đức Trụ không quan tâm đến lời căn dặn của Khánh Trần nữa. Không phải vì anh ta không muốn nghe, mà hiện tại mình nhất định phải rời đi.

Mặc dù, anh ta biết sau khi rời đi mình sẽ phải gặp nguy hiểm, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn chết cháy trong đây.

"Bên ngoài đang mưa rất lớn, để tôi cầm theo dù." Vương Thục Phân nói.

"Giờ nào rồi còn lấy dù." Lưu Hữu Tài kéo vợ mình chạy ra bên ngoài. Cả nhà vừa mở cửa bước ra ngoài đã thấy hành lang, trên trần tất cả đều là khói đen. Khói dày đặc và được tạo ra bởi những vật dụng, khiến mọi người không ngừng ho khan.

Trong hành lang vang lên tiếng hô hoán, tiếng thở dốc, vô cùng hỗn loạn. Mọi người ai cũng liều mình chạy trốn.

Toà nhà cũ kỹ của họ chỉ có 7 tầng, không có thang máy.

Muốn chạy trốn chỉ có một cầu thang duy nhất.

Lưu Đức Trụ xông vào nhà, sau đó lại trở ra: "Cha mẹ lấy khăn mặt bịt miệng mũi lại."

Lúc này, trên tầng trên có một người trung niên hốt hoảng chạy xuống. Khi người này chạy qua nhà Lưu Đức Trụ không cẩn thận húc vai vào người Vương Thục Phân.

Khiến cho hai người lộn mấy vòng ngã xuống cầu thang.

"Mẹ." Lưu Đức Trụ lo lắng.

Anh ta lao xuống đỡ Vương Thục Phân dậy, bỗng nhiên phát hiện nơi mắt cá chân của bà đã bị vẹo sang một bên. Chân bà đã bị gãy.

"Đức Trụ, con không cần lo cho mẹ. Để cha con đến dìu mẹ là được, con nhanh chạy xuống dưới."

"Cha sao đỡ được mẹ." Lưu Đức Trụ nói xong bèn cõng mẹ lên người, sau đó hét to với Lưu Hữu Tài đang đứng phía sau: "Cha còn đứng đấy làm gì

nữa vậy, chạy nhanh lên."

Lúc này, Lưu Đức Trụ mới cảm thấy may mắn khi được tiêm thuốc biến đổi gien. Nếu như không được thuốc biến đổi gien tăng cường thân thể, thật sự bây giờ không biết phải làm thế nào.

Cả nhà ba người nhanh chóng chạy xuống phía dưới. Lúc đi ngang qua người kia, lão ta còn đang lầm cầm bò dậy, Lưu Đức Trụ định đạp cho một cái nhưng vẫn nhịn xuống được.

Vương Thục Phân đang nằm trên lưng con trai. Gãy xương ban đầu vẫn còn tê chưa cảm thấy gì, nhưng một lúc sau cơn đau dần dần xuất hiện, đau đớn vô cùng.

Nhưng bà cô gắng không kêu tiếng nào, vì sợ con mình lo lắng.

Lưu Đức Trụ nhẹ nhàng cõng mẹ chạy xuống cầu thang, vừa đi vừa động viên: "Mẹ, người đừng sợ. Trên tầng lửa cháy như vậy nhưng phía dưới sẽ không sao. Con bây giờ không phải người thường, cõng mẹ thế này cũng chẳng thấy mệt mỏi gì."

Vương Thục Phân đột nhiên có cảm giác, chỗ mắt cá chân đã giảm đau hơn rất nhiều.

Khi ba người xuống đến mái hiên trước toà nhà đã thấy hơn 100 người đang tập trung ở đấy.

Cơn hoả hoạn này xảy ra quá đột ngột, khiến cho không một ai dám nán lại cầm theo dù. Cơn mưa dày đặc không ngừng phả lên người bọn họ. Ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn làn khỏi đen dày đặc phía trên, vẻ mặt ngơ ngác bất lực.

Người nào mang theo được điện thoại thì đều gọi điện cho 911, còn ai không có chỉ có thể đứng đó hứng chịu cơn mưa.

Giây phút ấy, Lưu Đức Trụ cõng theo mẹ nhìn quanh bốn phía.

Hiện tại, Lưu Đức Trụ đã không còn ngây thơ như trước nữa. Cậu ta biết rõ có người tạo ra đám cháy này ép mình ra ngoài, thừa dịp hỗn loạn mà giết mình.

Thế nhưng, sát thủ đâu?

Khu dân cư Hưng Long này quá rộng, bao gồm 4 cửa chính và hai cửa nhỏ.

Thời điểm mưa to gió lớn, có 6 người mặc áo mưa màu đen âm thầm áp sát khu dân cư.

Đội hình của bọn họ, mỗi tổ đều có sáu người, dùng một đột hình, một chiến thuật tiêu chuẩn nhất áp sát vào khu chung cư.

Ba người phía trước, hai người hai bên, một người phía sau.

Toàn thân được che bởi áo mưa màu đen, trên đầu và mặt cũng được mũ áo mưa che dấu. Trong lòng bàn tay được dấu bên trong áo mưa của những tên sát thủ này, không phải báng súng thì là dao.

Nước mưa bắn vào những chiếc áo mưa vang lên âm thanh lộp độp.

Đám sát thủ bước chân vào những vũng nước đọng, đội hình chuẩn chỉ không vì những âm thanh ồn ào bên ngoài mà hỗn loạn.

Tại phía tây, một đội ngũ như vậy đang âm thầm tiến vào. Người tổ trưởng phía trước đột nhiên có cảm giác không đúng. Gã ta quay lại quan sát, nhưng không phát hiện điều gì khác lạ.

Nhưng rất nhanh, người dẫn đội biết có chỗ nào không đúng.

Trong lòng gã không ngừng tính toán, rõ ràng phía sau mình bao gồm 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Không sai, có 6 người mà.

Nhưng thêm cả mình nữa, lại thành 7 người.

Bỗng nhiên, đôi lông mày của tên tổ trưởng được dấu trong mũ áo mưa nhíu lại. Mặc dù người kia cũng mặc áo mưa màu đen, nhưng trong đội ngũ của mình... có thêm một người.

Trong chớp mắt, tên đội trưởng rút con dao đang dắt ở đùi đâm về phía sau. Theo như đội hình đã được sắp xếp luyện tập kỹ càng, người mặc áo mưa phía sau cùng vừa mới thêm vào.

Từng giọt nước mưa từ vành mũ nhỏ xuống, theo thế công mạnh mẽ của gã văng ra tung toé.

Đám sát thủ còn chưa hiểu chuyện gì vội vàng tránh né. Chỉ có người phía sau cùng kia, thân thể lung lay sắp ngã.

Không đúng.

Trong bóng đêm, tên tổ trưởng kia nhìn thấy rõ, người phía cuối kia đã chết, mắt đã nhắm lại. Ở vị trí lá lách của người này, không hiểu tại sao bị người ta đâm thành một lỗ hổng lớn.

Tên đồng bọn này của mình đã chết từ trước, được người ta kéo theo tiếp tục đi theo đội ngũ. Nhưng sau khi bị tổ trưởng phát hiện mới buông tay ra.

Khi gã này hiểu được vấn đề. Ngay bên cạnh đã có người nhấc chân đạp vào gã.

Bộp một tiếng, người thủ lĩnh lập tức văng ra ngoài.

Một cú đá này thật sự quá mạnh, người bình thường không cách nào làm ra được. Tên tổ trưởng có cảm giác như mình bị xe tải đâm phải, xương cốt toàn thân không cái nào còn nguyên vẹn.

Tốc độ bay của gã này, do quá nhanh nên nước mưa vẫn còn chưa khoả lấp

kịp. Theo đường bay của gã tạo thành một khoảng trống tròn tròn.

Khi tên tổ trưởng còn bay trên không trung, bèn cố gắng nhìn lại phía hung thủ. Một tia chớp từ trời cao đánh xuống, toả sáng cả một vùng trời đêm.

Tổ trưởng đột nhiên phát hiện, bên trong chiếc mũ áo mưa màu đen là một gương mặt rất trẻ.

Trẻ đến mức không sao tin được.

Người đó là Khánh Trần.

Nhưng điều khiến tên tổ trưởng không cách nào chấp nhận nổi, đó là sự chú ý của thiếu niên đã không còn ở trên người của mình. Giống như nhận định cú đá vừa rồi đã loại mình ra khỏi cuộc chơi.

Trong chớp mắt Khánh Trần đã thoát khỏi con dao đang đâm tới, và vòng ra phía sau lưng một người. Hai ngón tay kẹp lấy lá bài poker theo làn mưa lướt tới. Chỉ nhẹ nhàng lướt qua, đã cắt đứt động mạch cổ của một tên sát thủ.

Nước mưa, máu tươi, hoà cùng với nhau trên mặt đất, khiến người nhìn chẳng phân biệt rõ loại nào với loại nào.

Không một ai biết, tại sao một lá bài giấy vào trong tay thiếu niên bỗng trở nên sắc như dao.

Không, có khi còn sắc hơn cả dao.

Khánh Trần nhẹ nhàng để thi thể vừa bị cắt cổ lên trước người mình, từ từ nhìn đám sát thủ còn lại.

Vẻ mặt đám còn lại không tỏ ra điều gì, nhưng bên trong vô cùng sợ hãi.

Một người hơn 100 cân trong tay đối phương, giống như một tấm xốp xách theo vô cùng nhẹ nhàng.

Ba tên sát thủ còn lại nhận định, đây là người siêu phàm.

Bọn chúng đồng thời rút súng từ bên hông ra.

Thế nhưng, thiếu niên giấu toàn bộ thân thể mình vào sau thi thể, chỉ để lộ nửa khuôn mặt phía trước.

Ba tên sát thủ không chắc chắn mình có nên nổ súng trong tình huống này hay không.

Trong bóng tối, nước mưa từ vành mũ không ngừng chảy xuống, nhưng nhịp hô hấp của Khánh Trần chưa từng rối loạn.

Bốn người không ngừng di chuyển, thay đổi liên tục vị trí. Hai bên cẩn thận giằng co, giống như cây cung đã được kéo căng hết cỡ.

Khánh Trần đã tìm được khẩu súng bên trong cơ thể phía trước.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc.

Trên bầu trời lại lần nữa xuất hiện tia chớp.

Ba tên sát thủ bỗng nhiên nghe thấy tiếng hít thở như tiếng ma quỷ thì thầm bên tai.

Trong đêm mưa rét lạnh của cuối thu, từ bên trong chiếc mũ áo mưa của thiếu niên bay ra một ngụm khói trắng.

Dựa theo ánh sáng của tia chớp. Tất cả mọi người đều nhìn thấy, khuôn mặt thiếu niên bỗng nhiên xuất hiện đường vân lửa.

"Chạy thế đếch nào được." Khánh Trần bình tĩnh nói.

Thời gian không biết trải qua bao lâu, tên tổ trưởng cố gắng đứng dậy. Bỗng nhiên gã nghe thấy có tiếng bước chân giẫm lên nước đọng, ngày

càng gần mình.

Gã đảo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện tất cả đồng bọn của mình đã ngã xuống hết.

Tên thiếu niên kia đã tới, ngồi xuống cạnh mình. Không biết hắn lấy ra thứ gì quấn ở tay của mình.

Tên tổ trưởng muốn đứng dậy, nhưng xương cốt đau đớn vô cùng, không cách nào đứng được.

Ầm ầm, trong tiếng mưa rất to, Khánh Trần chĩa súng vào thái dương tên tổ trưởng: "Tên mày là gì? Nói còn có cơ hội sống, không lập tức chết."

Trong lòng tên tổ trưởng vô cùng khổ sở, không biết ở một nơi nào đó sâu trong tâm trí của gã, nhắc nhở gã nếu như nói tên của mình ra, sẽ đặt cuộc sống của mình vào tay người khác.

"Hứa Nhất Thành."

Trong đêm tối, thân thể tên tổ trưởng giống như có người điểu khiển. Dùng một khái niệm khác hoàn toàn khái niệm cơ thể làm được, nhanh chóng đứng bật dậy trong cơn mưa to lớn."

Những khớp xương đã bị lệch vị trí vang lên tiếng lộp cộp.

...

Ở một căn phòng nào đó trong một toà nhà, Lộ Viễn đứng yên lặng nhìn ra cửa sổ.

Bên trong tai nghe bỗng nhiên truyền đến liên tiếp từng giọng nói: "Tổ tác chiến số một đã ở phía đông, sát thủ đã xuất hiện."

"Tổ tác chiến số 2 ở phía bắc, sát thủ đã xuất hiện."

Điều này chứng minh, Côn Luân đã sớm biết sát thủ sẽ hành động trong đêm nay. Bọn họ đã sắp xếp hết người của mình ở vị trí mai phục, chỉ chờ sát thủ chui vào lưới.

Lộ Viễn trả lời vào trong máy truyền tin: "Mục tiêu có trang bị súng, không cần cảnh cáo, lập tức giết chết."

"Rõ."

"Rõ."

"Rõ."

Nhưng vào lúc này, Lộ Viễn nói vào bên trong máy truyền tin: "Tổ tác chiến phía tây không nhìn thấy sát thủ sao?"

"Đội trưởng, còn chưa thấy."

Kỳ lạ, dựa theo tình báo, nhóm sát thủ sẽ tiến vào cả 6 cửa. Nhưng tại sao cửa số 6 lại không có sát thủ tiến vào.

"Đi điều tra xem thế nào? Bọn chúng nhất định đã tiến vào khu dân cư, phải tìm được bọn chúng." Lộ Viễn chỉ huy: "Nhớ phải cẩn thận."

Anh ta nhíu mày chờ đợi. Bỗng 5 phút sau, có giọng nói truyền vào tai nghe: "Đội trưởng, đội trưởng, sát thủ phía tây đã chết hết."

"Chết rồi?" Lộ Viễn ngây người ra: "Chết mấy người? Chết như thế nào?"

"Chết năm người, còn một người không biết ở đâu, không phải bọn tôi giết." Tổ tác chiến tại cổng số 6 báo cáo: "Hai người bị cắt cổ, hai người bị súng bắn, một người bị đâm thủng lá lách. Trên người đám sát thủ thiếu mất một khẩu súng, có lẽ người giết bọn chúng cầm theo."

Ánh mắt Lộ Viễn sáng lên, quả nhiên thiếu niên kia vẫn tới.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 172: Song sinh

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 172: Song sinh

Trịnh Viễn Đông có nói với Lộ Viễn, nếu người phía sau màn kia vẫn còn muốn sử dụng Lưu Đức Trụ. Đêm nay 'bọn họ' sẽ tới.

Cho nên, khi Tiểu Ưng đến điều tra xác chết tên sát thủ, Lộ Viễn mới dặn kiểm tra lá lách.

Sau khi Tiểu Ưng xác nhận tên này chỉ có một vết thương ở trán, Lộ Viễn bỗng nhiên có chút thất vọng. Anh ta không nghĩ tới, nhanh như vậy Khánh Trần đã xuất hiện.

Có điều, Lộ Viễn nghi ngờ, người sử dụng bài poker kia là đồng bọn của Khánh Trần sao?

Khánh Trần nắm giữ một năng lực mới, hay đó là một người khác hoàn toàn?

Lần này, bọn họ phát hiện ra năm người chết, hai người bị đạn bắn, hai người bị cắt cổ, một người bị đâm thủng lá lách.

Khánh Trần ra tay là điều chắc chắn. Vậy còn có người khác hay không?

Không thể nào xác định chính xác.

Nếu một mình Khánh Trần giết toàn bộ đám người này, vậy bọn họ phải đánh giá lại lần nữa về thiếu niên này, như vậy sẽ phá vỡ rất nhiều kết luận.

Phải biết rằng, đây chính là lấy một địch nhiều, cùng với hành động trên núi Lão Quân khác biệt hoàn toàn.

Hồ Lô bên cạnh nói: "Đội trưởng, tiếp theo làm gì bây giờ? Tên nhóc kia chắc định hành động một mình, hi vọng đừng ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta."

"Không sao." Lộ Viễn lắc đầu: "Chúng ta đã sắp đặt lâu như vậy rồi, chỉ chờ cá mắc câu thôi. Bọn chúng dám đi vào cũng đừng mong đi ra. Cậu chuẩn bị lên làm chỉ huy, tôi có việc phải ra ngoài."

"Hả?" Hồ Lô ngạc nhiên: "Đội trưởng, sao tôi chỉ huy được?"

"Có cái gì mà không được, kế hoạch này chẳng phải do một tay cậu làm ra sao?" Lộ Viễn nói vào tai nghe: "Giải quyết hết đám sát thủ xong, đừng tuỳ ý hành động. Bọn sát thủ đêm này không chỉ có vậy đâu."

Anh ta nói xong bèn đi xuống tầng dưới.

"Đội trưởng, anh đi đâu vậy?" Hồ Lô lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên phải xuống dưới tỉ mỉ quan sát chứ, không thể để cho Lưu Đức Trụ xảy ra chuyện được." Lộ Viễn nói.

"Nhưng người siêu phàm của đối phương còn chưa ra tay?" Hồ Lô nói: "Ngài ra ngoài tuỳ ý như vậy chẳng may bị bên đó tính kế thì sao?"

Lộ Viễn vẫy vẫy tay: "Côn Luân còn sợ nguy hiểm sao?"

Lúc này, xe cứu hoả đã đi tới hiện trường, nhưng vì có rất nhiều xe gia đình chiếm hết vị trí ở bên trong nên xe cứu hoả và xe cảnh sát không sao vào được.

Có người muốn thông qua cửa sổ xe nhìn vào bên trong. Nhưng bọn họ không nhìn thấy gì bởi vì xe sử dụng một loại miếng dán kỳ lạ.

Nhân viên cứu hoả vừa tra biển số xe vừa lo lắng, bởi vì bọn họ nhìn thấy khói đen ngày càng nhiều.

Nhưng mãi mà không có cách nào liên lạc được với chủ xe.

Trong khu dân cư Hưng Long, Lưu Đức Trụ quyết định cõng mẹ chạy ra bên ngoài, dù đang mưa rất to.

Có người bỗng nhiên lại gần cậu ta: "Tôi là người Côn Luân, tên là Băng Đường. Đội trưởng bảo chúng tôi ở đây bảo vệ cậu, cố gắng đừng chạy ra khỏi tầm bảo vệ."

Lưu Đức Trụ lo lắng nói: "Mẹ tôi bị ngã từ trên cầu thang xuống, chân bị gãy. Hiện tại, bà ấy đang hôn mê, tôi phải nhanh chóng đưa bà ấy tới bệnh viện. Các người yên tâm, tôi không đi xa đâu, bệnh viện chỉ cách đây 300 mét thôi."

Băng Đường ngạc nhiên nhìn Vương Thục Phân. Bà ấy vừa mới tỉnh táo vậy mà bây giờ đã hôn mê.

Xem ra, mẹ Lưu Đức Trụ bị ngã không chỉ bị thương ở chân, mà còn những chỗ khác nữa.

Băng Đường tiến tới kiểm tra, sau đó vội vàng nói vào tai nghe: "Đội trưởng, mẹ chim sẻ bị thương. Khám xét sơ bộ thấy chấn thương bên phần não phải, rất có thể do va chạm với bậc cầu thang. Hiện tại, cậu ấy rất muốn đưa mẹ đi bệnh viện, phải làm sao bây giờ?"

Lưu Đức Trụ nghe những lời chẩn đoán này mà mắt đỏ ngầu cả lên, lập tức chạy thẳng ra bên ngoài.

Lưu Hữu Tài chạy theo phía sau.

Nước mưa từ trên trời rơi xuống, khiến tóc Lưu Đức Trụ dán chặt vào trán, trông nhếch nhác vô cùng.

Cậu ta biết xông ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lúc này còn quan tâm gì đến nguy hiểm bản thân nữa?

Lúc cõng mẹ xuống dưới, cậu ấy còn nhìn thấy vết kim tiêm do sáng nay vừa rút máu gây ra.

Lưu Đức Trụ rống to: "Con mẹ nó, đừng có ai cản đường."

Băng Đường do dự chút, sau đó nói vào tai nghe: "Đội trưởng, chim sẻ đã rời đi."

"Cậu dẫn theo hai người gần nhất bảo vệ cậu ta, tôi sẽ đuổi theo phía sau." Lộ Viễn tính toán chút rồi nói: "HồLô, cậu tới chỉ huy thay tôi, tôi tự mình bảo vệ cậu ta tới bệnh viện."

Côn Luân đã bố trí người ở khu dân cư Hưng Long thật lâu, chỉ vì muốn hốt gọn đám yêu ma quỷ quái kia.

Bởi vì, sau khi dự kiện xuyên qua bắt đầu, có một số người vẫn lẩn trốn trong bóng tối, bắt mãi không hết được. Bây giờ, nhà họ Vương đưa cái giá trên trời hấp dẫn đám người đó, đây là một cơ hội hiếm có.

Vương Thục Phân vô tình bị thương, chuyện xảy ra khá bất ngờ. Nhưng dù sao vẫn chưa có một sát thủ nào áp sát được gần Lưu Đức Trụ. Nếu như không phải do người trung niên kia sợ hãi chạy không để ý thì hiện tại mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Bên trong tai nghe bỗng nhiên vang lên một giọng nói: "Đội trưởng, nếu để chim sẻ rời đi, sát thủ lập tức cũng đi theo. Khi đó, đội ngũ của chúng ta bố trí không còn chặt chẽ như hiện tại nữa."

Lộ Viễn thở dài: "Trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ những người bình

thường. Không phải vì kế hoạch mà bỏ đi mục đích ban đầu. Hồ Lô, tiến hành phong toả khu dân cư Hưng Long, không người nào được phép rời khỏi."

Chỉ thị vừa đưa ra, hơn 10 đội tác chiến từ chỗ ẩn nấp lao ra, bắt đầu phong toả khu Hưng Long.

Những người chạy trốn hoả hoạn nhìn thấy cảnh này bị doạ cho sợ hãi. Tất cả mọi người đều không ngờ bên trong khu dân cư có nhiều người ẩn nấp đến vậy.

Côn Luân bí mật làm chuyện này cho tới hôm nay, chính là thế bất ngờ đánh địch, để bắt toàn bộ đám yêu ma quỷ quái kia.

Đêm nay, mặc kệ ai làm loạn kế hoạch cũng phải giết bằng được tất cả đám sát thủ kia.

Một giây sau, trong khu vực trốn hoả hoạn, có bảy người lập tức đi theo Lưu Đức Trụ.

Băng Đường vẫn theo sát phía sau Lưu Đức Trụ vội vàng nói vào trong tai nghe: "Đội trưởng, đã có 7 tên sát thủ ẩn nấp trong đám đông lộ diện. Bọn chúng chuẩn bị ra tay."

"Người chúng ta đâu?" Lộ Viễn hét lên.

"Sau lưng bọn chúng." Băng Đường nói: "Lưu Đức Trụ chạy quá nhanh. Thằng nhóc này dùng thuốc biến đổi gien tăng cường đôi chân, nên sức mạnh hai chân rất lớn."

"Mẹ." Lộ Viễn tức giận hét lên. Anh ta đi xuyên qua đám đông, lao vào màn mưa, cho đến khi đến phía sau bọn sát thủ đang đuổi theo Lưu Đức Trụ.

Anh ta lấy súng ra, lập tức bắn. Bùm bùm, liên tục hai phát súng được bắn ra. Hai viên đạn bay qua khoảng cách 50 mét, chuẩn xác găm vào sau gáy

hai tên sát thủ. Khiến những tên còn lại vội vàng tránh né, không dám chạy thẳng đuổi theo Lưu Đức Trụ nữa.

Nhưng nguy hiểm này vừa mới lắng xuống, nguy hiểm khác lại tràn ra.

Lúc này, nhân viên 114 còn đang kiểm tra biển số xe, thì 7 chiếc xe chắn đường bỗng nhiên đồng loạt mở hết cửa sổ xe ra.

Thì ra bọn chúng vẫn ở trên xe, cũng không hề có ý định di chuyển xe, chỉ chờ cơ hội gặp Lưu Đức Trụ.

7 tên sát thủ mặc áo mưa màu đen, bọn chúng từ từ bước xuống. Rất nhanh 7 người tạo thành một tấm lưới, ai nấy đều đặt tay phía dưới hông.

Nước mưa xối lên người bọn chúng, còn bọn chúng giẫm lên những bãi nước đọng phía dưới.

Khoảng cách đôi bên chỉ còn 100 mét. Lưu Đức Trụ có thể cảm giác được nguy hiểm phía trước mặt.

Anh ta lập tức dừng lại. Lưu Hữu Tài ngăn ở trước mặt con: "Con trai, đây là người muốn giết con sao? Con cứ chạy đi, cha và mẹ sẽ không trách con đâu."

"Cha." Toàn thân Lưu Đức Trụ đã bị nước mưa lạnh lẽo tưới ướt đẫm. Bờ môi anh ta run rẩy nói: "Trong túi con có một máy truyền tin, giống như điện thoại. Cha có thể gửi một tin nhắn, hỏi xem có thể hay không..."

Lưu Đức Trụ còn chưa nói hết, Lưu Hữu Tài đã móc ra máy truyền tin nói: "Con trai, có một tin nhắn gửi đến."

"Tin nhắn nói cái gì?" Lưu Đức Trụ lo lắng hỏi.

"Trên đó viết, đừng sợ, cứ chạy về phía trước."

Lưu Đức Trụ bỗng nhiên nhìn quanh bốn phía. 'Ông chủ đang ở gần đây

sao? Hay nói cách khác ngài ấy đã sớm đến đây rồi.'

Nhưng cậu ta không nhìn thấy.

Lúc này, Lưu Đức Trụ quay qua nhìn Lưu Hữu Tài: "Cha, người tin con sao?"

Lưu Hữu Tài nhíu mày: "Con trai. Bây giờ con đưa mẹ con cho ta, còn mình thì chạy đi."

Lưu Đức Trụ lớn tiếng nói: "Cha, ngài phải tin tưởng con, tiếp tục chạy về phía trước. Con cảm thấy, hôm nay mình không chết được. Mẹ cũng sẽ không bị làm sao."

Cậu ta nói xong bèn chạy vềphía trước.

Lộ Viễn nhìn thấy cảnh này thì mắng thầm trong lòng. Sau đó vội vàng nói vào tai nghe: "Kế hoạch B. Ngay lập tức khởi động kế hoạch B. Con mẹ nó, tay bắn tỉa kia đâu. Không cần quan tâm đến người siêu phàm kia nữa, bắn chết đám người phía trước cho tôi... Chờ đã, đừng vội nổ súng."

Anh ta nhìn thấy 7 tên mặc áo mưa màu đen bịt kín toàn bộ mọi hướng của Lưu Đức Trụ. Trong màn mưa phía sau bọn họ, bỗng nhiên xuất hiện thêm hai sát thủ mặc áo mưa màu đen nữa. Bọn họ xuất hiện phía sau đám người một cách kỳ lạ, giống như đã đứng sẵn ở đó từ trước rồi vậy.

Nhưng hai tên sát thủ này không phải đến vì Lưu Đức Trụ, mà vọt tới đám sát thủ ở phía trước mặt.

Hai người di chuyển vừa nhanh vừa vội, khiến những vũng nước bị giẫm phải văng tung toé ra phía đằng sau.

Còn chưa chờ nước đọng lại, bước chân đã rời đi.

Trong màn mưa xối xả, Khánh Trần lấy một lá bài poker từ trong chiếc áo mưa màu đen ra. Mặt trắng lá bài hiện ra, một con át bích giống như phi

đao xuyên qua màn mưa bay đi.

Lá bài poker bay vào không trung, cắt những giọt nước mưa thành hai nửa. Trong màn mưa dày đặc, lá bài tạo thành một đường thẳng, chuẩn xác găm vào khe sườn tên sát thủ, đâm vào tận trong tim.

Tên sát thủ bị lá bài poker đâm trúng bèn ngã úp mặt về phía trước, không tỉnh dậy được nữa.

Lộ Viễn giật mình. Anh ta đã từng nhìn thấy lá bài poker cắt đứt lon nước ngọt, nhưng chưa từng nhìn thấy lá bài nào kinh khủng như vừa rồi.

Một người khác, rút súng ra bóp cò liên tục. Nhưng viên đạn ấy liên tiếp xuyên qua những chiếc áo mưa màu đen, 3 tên sát thủ gục xuống.

7 tên sát thủ, giờ chỉ còn lại 3 người.

Hai người kia phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý. Mỗi một động tác đều ăn khớp với nhau, ra tay nhanh gọn. Cho đến lúc này, đám sát thủ phía trước mới nhận ra phía sau mình có người đánh lén.

Bọ ngựa bắt ve.

Chim sẻ đứng sau.

3 tên sát thủ thấy đồng bọn của mình bị giết chết, ngay lập tức quay đầu lại. Những giọt nước mưa đọng lại trên chiếc mũ, tạo thành một vòng tròn nước.

Nhưng vào lúc này, Khánh Trần và người bị khống chế là Hứa Nhất Thành đã tới trước mặt bọn họ.

Đám người này giống như đi vào nhà ma, bỗng nhiên quay đầu lại gặp một khuôn mặt quỷ.

Lần đánh lén này quá mức đột ngột, khiến những tên sát thủ ấy không kịp

nổ súng.

"Bắn." Ba tên sát thủ cùng nhau hét lên.

Hai bên đối mặt nhau, phong ba bão táp ập đến.

Khánh Trần nhẹ nhàng lách mình qua một bên, đến vị trí điểm mù trong tầm bắn của hai tên sát thủ.

Lập tức tay tên sát thủ đang cầm súng bị nắm lấy. Tên sát thủ vô cùng ngạc nhiên, người đến sức mạnh cực lớn, người kia chỉ cầm vào tay cầm súng của mình, mà bàn tay truyền đến cảm giác như bị bóp nát.

Người siêu phàm là gì? Là người đã thoát khỏi sức mạnh con người, khi đó bọn họ có được sức mạnh và tốc độ vượt xa con người có thể đạt được.

Khánh Trần rút một lá bài poker nữa từ trong áo mưa ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy lá bài. Theo đà lao tới của hắn, lá bài poker như con dao sắc nhẹ nhàng lướt qua cổ, cứa đứt động mạch cổ tên sát thủ.

Giống như lá bài đã hết đà hết lực đi tiếp, hay giống như lá bài cứa một vệt quá sâu, đến mức lá bài không lướt đi tiếp nữa mà giống như gim vào trong cổ đối phương.

Nhưng vẻ mặt thiếu niên vẫn chưa thay đổi gì. Hô hấp của hắn vẫn ổn định vô cùng. Hắn xoay eo, trùng gối xuống tạo thành những động tác liền mạch.

Hắn lặng yên nhìn nước đọng lại trên mặt đất tạo thành những cánh hoa, sau đó truyền lực đến cánh tay, khiến lá bài cong lại. Máu tuôn ra nhiều hơn cả mưa lớn, thuận theo độ cong của lá bài mà vẩy ra mặt đất.

Ở một vị trí cách đó không xa, một tên sát thủ đã nổ súng, Khánh Trần vội vàng dùng thi thể vừa chết tạo thành lá chắn, lao nhanh về phía trước.

Thi thể bị tên sát thủ kia bắn cho loang lổ.

Nhưng do bọn chúng lắp ống giảm thanh nên viên đạn không đủ vận tốc để xuyên qua cơ thể.

Khoảng cách giữa đôi bên chớp mắt đã không còn. Khánh Trần rút khẩu súng từ bên hông thi thể lên, lấy thi thể làm lá chắn, lấy mưa làm màn, liên tục bóp cò không ngừng.

Còn bên kia, Hứa Nhất Thành nhìn thấy tên phía trước của mình bị Khánh Trần làm mất tập trung. Trong chớp mắt, gã vứt khẩu súng của mình đi, rút con dao bên đùi ra.

Gã ta nhìn như tượng gỗ kỳ lạ đung đưa, thoắt cái đã xuất hiện phía sau tên sát thủ.

Tên sát thủ để lộ khuôn mặt dữ tợn, đột nhiên quay người lại, một tay của gã cũng cầm con dao. Tay kia đi sau mà lại đến trước, lập tức bắt được cổ tay Hứa Nhất Thành.

Nhưng một giây sau, tên sát thủ nhận ra điều kỳ lạ. Cánh tay Hứa Nhất Thành không giống như của con người, mình rõ ràng nắm được cổ tay đối phương, nhưng khuỷa tay người này có sự khác thường.

Khớp nối của con người thay đổi trong giới hạn. Nhưng khớp nối của Hứa Nhất Thành thay đổi không có điểm dừng. Thừa cơ hội đối thủ đang ngạc nhiên lẫn sợ hãi, gã kéo con dao xuống đâm thẳng vào vị trí lá lách đối phương.

Trên bầu trời, tia chớp tiếp tục xuất hiện. Lộ Viễn nhìn cách thức giết người quen thuộc kia: Vẫn là cách đâm xuyên lá lách của Khánh Trần.

Anh ta nhớ đến lời nói của Tiểu Ưng: Kẻ giết người có lẽ cùng phe với mình, giết tên sát thủ cướp áo mưa.

Có điều, Lộ Viễn nghĩ thầm, người đâm xuyên qua lá lách kia là Khánh Trần. Người còn lại là ai?

Anh ta nhẹ nhàng thở ra một hơi. Côn Luân dự đoán, sẽ có người siêu phàm xuất hiện đêm nay để giết Lưu Đức Trụ. Cho nên bọn họ đã bố trí một tay súng bắn tỉa.

Chỉ cần người siêu phàm kia chưa đạt cấp B, tên lính bắn tỉa chỉ cần bắn chuẩn một viên là kết thúc.

Thực tế, người siêu phàm không phải vô địch. Ngay cả cấp S cũng không phải vô địch.

Nếu Khánh Trần và người kia không xuất hiện. Bọn họ nhất định phải sử dụng tay súng bắn tỉa kia, để đảm bảo tính mạng cho Lưu Đức Trụ.

Nhưng người siêu phàm của đối phương còn chưa xuất hiện, tay súng bắn tỉa vẫn ẩn nấp là tốt nhất.

Lộ Viễn cũng không mong muốn, những sát thủ kia biết được hết lá bài tẩy của Côn Luân.

Hiện tại, tình hình đã nằm trong tầm kiểm soát. Người siêu phàm của kẻ địch còn chưa xuất hiện, Côn Luân cũng giữ được bí mật của mình.

Thời điểm ánh chớp kết thúc, mặt đất cũng khôi phục trạng thái lờ mờ tối.

Nước mưa và nước đọng dưới đất tạo thành âm thanh không ngừng nghỉ.

Mà Khánh Trần và 'Hứa Nhất Thành' vẫn đứng im trong mưa, xung quanh bọn họ có 7 cỗ thi thể.

Hai người đứng trong mưa nhìn Lưu Đức Trụ.

"Ông chủ sai chúng tôi đến phá vây giúp cậu. Đi nhanh lên, quãng đường còn lại chúng tôi sẽ bảo vệ cậu." Một giọng nói xa lạ từ bên trong áo mưa phát ra.

Một giọng nói xa lạ khác nói: "Hôm nay, bầu trời này có sụp xuống cũng phải đưa mẹ cậu đến bệnh viện. Ông chủ nói, ai cũng không ngăn được."

Lưu Đức Trụ đứng ngây người trong mưa, vẻ mặt vô cùng xúc động.

Chẳng biết tại sao, cảm xúc trong lòng cậu ta không ngừng có thứ gì đó kích thích, run rẩy, như muốn trào ra. Giống như dung nham dưới đáy biển nhanh chóng dâng trào.

Thật ra, mối quan hệ giữa Lưu Đức Trụ và Khánh Trần chỉ là hợp tác, chẳng ai phải phụ thuộc vào ai.

Đây không phải là chế độ phong kiến, sớm bỏ khái niệm chúa công, quần thần.

Cho nên, Lưu Đức Trụ cũng có suy nghĩ của riêng mình, tuy rằng đó là tính toán nhỏ nhặt, thậm chí còn muốn nhanh chóng thoát khỏi tình trạng bị ép buộc này.

Nhưng giây phút này, Lưu Đức Trụ có cảm giác. Mình đi theo một người như ông chủ cũng rất tốt.

"Cám ơn." Lưu Đức Trụ không biết nước trên mặt mình là nước mắt hay nước mưa. Cậu ta cõng theo mẹ, cùng Lưu Hữu Tài chạy ra bên ngoài.

Khi cậu ta chạy qua hai người, thì thấy đầu hai người đều đang cúi xuống. Chiếc mũ áo mưa rũ xuống, không sao nhìn rõ khuôn mặt.

Nhưng vào giờ phút này, không biết giọng nói từ nơi nào truyền đến: "Ai nói bọn mày có thể đi rồi?"

Sau một tích tắc, những vũng nước đọng từ phía cổng ầm ầm lao tới. Trong chớp mắt, một bức tường nước như sóng biển lao tới Lưu Đức Trụ.

Trên mặt đất bỗng nhiên khô ráo. Người siêu phàm nấp trong bóng tối kia không ngừng điều khiển nước tăng cường cho cơn sóng lớn đang ập tới

kia.

Khánh Trần yên lặng đứng nhìn, thì ra người siêu phàm ra tay.

Trong đời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Lưu Đức Trụ nhìn con sóng kia lòng bỗng có cảm giác tuyệt vọng. Trong chớp mắt, phía sâu đáy mắt cậu ta nhìn thấy một vệt lửa màu đỏ, không ngừng trào ra, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Giống như một gông cùm xiềng xích nào đó vừa được mở ra, nhưng thế giới này lại không cho phép loại xiềng xích này được phép thoát ra.

Thế là, ánh lửa trong mắt Lưu Đức Trụ lại biến mất.

Ngay thời điểm, cậu ta nghĩ cái chết đã đến gần, trên bầu trời vang lên một giọng nói: "Tôi nói, bọn họ có thể đi."

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ gặp một bóng người từ trên cao hạ xuống.

Giống như tia chớp từ trời cao tập hợp hết tất cả dòng điện đánh xuống.

Ầm một tiếng vang lên, Ương Ương từ trên trời lao xuống, tạo thành động tác giẫm lên đầu sóng, biến nó thành mặt hồphẳng lặng.

Cô gái đi nhầm hướng bắc kia cuối cùng cũng nhận ra mình đã lầm đường.

Cô cố gắng đuổi theo, cuối cùng cũng có thể đến được khu vực chiến trường.

Cô còn chưa nói thêm lời nào, bỗng nhiên lao vềhướng đông, chạy như điên.

Trong chớp mắt, trong phạm vi mấy chục mét quanh Ương Ương, nước mưa cũng đột nhiên dừng lại.

Nhưng giọt nước mưa trong suốt lơ lửng trên không trung, không lên không xuống. Khánh Trần nhìn bốn phía quanh người, từng giọt mưa giống như được người ta ấn nút dừng lại.

Trường lực.

Một trường lực cực mạnh.

Hắn chỉ thấy Ương Ương đấm một đấm vào trong màn mưa, từng giọt nước mưa đang dừng lại xung quanh cô không hiểu có một lực hút nào đấy tạo thành hai sợi dây.

Trong chớp mắt.

Vị trí cô vừa đấm vào có một người bị đánh văng ra khỏi màn mưa.

Người siêu phàm kia, dựa vào năng lực của mình, lén lút trốn trong màn mưa, không một ai có thể phát hiện ra gã.

Nhưng Ương Ương không giống. Tất cả mọi thứ ở trong trường lực không thể giấu được. Dù cho cô có nhắm mắt lại, cũng biết người kia đang ở đâu, và chỗ nào không có người.

Bụp một tiếng, người siêu phàm kia bị đánh trúng giữa không trung.

Thời điểm người siêu phàm kia suýt ngã xuống, đã vặn eo ổn định lại thân hình.

Nhưng người kia bỗng có cảm giác tốc độ rơi xuống của mình bị chậm lại, giống như một viên bi sắt rơi xuống bỗng nhiên biến thành một cái lông gà rơi xuống.

Không, không phải viên bi sắt biến thành cái lông gà, mà trọng lực bên trong trường lực có sự thay đổi.

"Lên." Ương Ương đấm một đấm hướng về phía bụng người siêu phàm

kia.

Bỗng nhiên thân thể người siêu phàm kia giống như con tôm cuộn lại, ngay tập tức bay lên cao mấy chục mét.

Ngay thời điểm tên này bay lên cao và bắt đầu rơi xuống, không hiểu sao thân thể không còn lơ lửng nữa.

Trên không trung, trọng lực lại được khôi phục như bình thường, giống như thích thì biến mất, thích thì xuất hiện, tuỳ ý điều khiển.

Tất cả mọi người ở đây nhìn thấy việc này đều vô cùng kinh ngạc. 'Lực cơ bản' mà bọn họ đã được học thì ngay tại đây đã bị người khác làm cho điên đảo.

Người siêu phàm kia rơi một đường thẳng tắp xuống dưới. Người này muốn sử dụng năng lực của mình, dùng nước mưa bảo vệ bản thân. Nếu không, rơi từ độ cao này, một cao thủ cấp C cũng sẽ chết.

Thế nhưng, trong quá trình người này rơi xuống. Gã cảm giác được rõ ràng, đang có người tranh đoạt quyền khống chế nước mưa của mình. Bình thường, đồ vật mà mình có thể thoải mái sử dụng, hiện tại đã vượt tầm khống chế của mình.

Bịch một tiếng vang lên. Người siêu phàm kia ngã xuống đất, sau đó ho ra một ngụm máu lớn, đầu lệch qua một bên, không biết sống chết thế nào.

Giờ phút này, Ương Ương mới có thời gian nhìn lại bốn phía: "Hả, người đâu rồi?"

Cô muốn tìm Khánh Trần, nhưng thừa dịp cô và người siêu phàm kia đánh nhau, câu đã dẫn Lưu Đức Trụ rời đi.

Ương Ương đột nhiên tức giận: "Cậu đi rồi, tôi về nhà thế nào đây?"

Lúc này Lộ Viễn đã giải quyết xong đám sát thủ phía sau, bèn chạy tới cạnh

Ương Ương hỏi: "Ồ, cô là ai vậy?"

Ương Ương suy nghĩ chút rồi nhìn qua trả lời: "Tôi cũng là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ."

Cô nói xong bèn bay thẳng lên bầu trời, giống hệt cái cách mà cô bỗng nhiên xuất hiện.

Lộ Viễn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, nơi đối phương đã biến mất: "???"

Câu nói này khiến trong lòng Lộ Viễn bỗng dưng trở nên hoang mang.

Anh ta nhìn từ đầu đến cuối cái cách mà cô gái vừa rồi đánh nhau. Cô ấy đấm tên kia lên không trung, sau đó tha hồ đùa nghịch, mà đối phương không có một chút phản kháng nào.

Hai bên ngay lập tức phân chia cao thấp, một người cao tựa đám mây, còn một người giống như đất bùn.

Theo đánh giá của Lộ Viễn, cô gái này ít ra cũng phải cấp B.

Cấp bậc người siêu phàm này, mà lại là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ? Nói đùa gì vậy?

Chẳng có lẽ bây giờ có mốt tự xưng là thuộc hạ Lưu Đức Trụ sao?

Lộ Viễn biết chắc chắn Lưu Đức Trụ không phải người phía sau màn. Người kia vẫn còn ở phía sau, một nhân vật kinh khủng nào đó vẫn còn trốn trong bóng tối.

Nhưng trước đêm nay, anh ta chỉ đánh giá Lưu Đức Trụ là con cờ trong một nhóm người, mà nhóm người đó vô cùng ít ỏi.

Nhiều nhất chỉ có Lưu Đức Trụ, Khánh Trần, và người chỉ đạo phía sau.

Cho nên ba người chỉ được coi là một nhóm, còn chưa lên tầm tổ chức được.

Nhưng có một điều, nhóm người này năng lực làm việc khá mạnh, mà làm toàn việc tốt, nên có thể chấp nhận được.

Mà hiện tại, Lộ Viễn cảm thấy, mình nên đánh giá lại kỹ càng nhóm người một lần nữa.

Dù sao, nhóm người ngày không chỉ có Khánh Trần, Lưu Đức Trụ. Hiện tại còn xuất hiện một người siêu phàm sử dụng bài poker, một cô gái mạnh mẽ vô cùng.

Một nhóm người có tới hai người siêu phàm.

Trong đó có một người đạt đến cấp B.

Huống hồ, còn chưa biết người phía sau kia thế nào. Ai mà đoán được thực lực người này thế nào? Nhưng chắc chắn phải mạnh hơn thuộc hạ của mình chứ nhỉ?

Nếu như người phía sau màn này cũng là cấp B. Thì một nhóm người có được hai người siêu phàm cấp B.

Lộ Viễn nghi ngờ nhớ lại Ương Ương. Cô gái này không phải người phía sau chứ nhỉ? Chắc có lẽ là không phải.

Người sau màn này thông minh, mưu trí. Muốn tìm cũng không tìm được, mà cô gái vừa rồi có chút ngây ngô, sao có thể là người chỉ đạo được chứ.

"Có phải người sử dụng bài poker kia không?" Lộ Viễn âm thầm suy đoán người chủ trì phía sau, chuyện này có lẽ phải để ông chủ làm mới được.

Trong phút chốc, có thêm hai người siêu phàm hỗ trợ, người bình thường như Khánh Trần bỗng chốc mất đi rất nhiều sự chú ý, trở nên không còn quan trọng mấy trong mắt người khác nữa rồi.

Nhưng nhóm người này, từ đây sẽ có rất nhiều người chú ý.

Thật ra, ngay từ đầu Khánh Trần đã không có ý định ra tay trước mặt nhiều người. Nhưng hắn ở trong bóng tối ở một nơi gần đó, không hiểu động lực nào thôi thúc khiến hắn cực kỳ muốn bảo vệ đối phương lần này.

Hắn không biết còn có người bắn tỉa. Dù hắn không ra tay, người Côn Luân cũng sẽ giết những tên sát thủ kia.

Có điều, kết quả đêm nay khá thành công.

Khánh Trần lợi dụng Điều Khiển Rối, thành công di chuyển lực chú ý của mọi người ra khỏi người mình.

Hắn và Hứa Nhất Thành đóng vai hai nhân vật.

Sau khi khống chế được Hứa Nhất Thành, Khánh Trần để Điều Khiển Rối luôn luôn đâm vào vị trí lá lách kẻ địch.

Trừ những lão già ở vùng đất cấm kỵ 002, Lý Thúc Đồng và Đinh Đồng ra, không một ai biết hắn sở hữu vật cấm kỵ ACE-019 Điều Khiển Rối cả. Trong đêm mưa, không một ai nhìn thấy sợi tơ ở cổ tay của hắn và Hứa Nhất Thành.

Cho nên, mọi người tưởng Hứa Nhất Thành là hắn, mà hắn đóng vai một người siêu phàm khác.

Như vậy, mặc dù 'Khánh Trần' vẫn giết người một cách gọn gàng nhanh chóng, nhưng vẫn giống trước đây là một người bình thường không quan trọng mấy.

Người cần quan tâm lúc này, là người siêu phàm chưa lộ mặt kia.

Không một ai biết người siêu phàm kia là ai, cũng không ai có thể suy đoán người đó và Ky Sĩ có mối quan hệ.

.

Trong trận chiến này, Khánh Trần không sử dụng lá làm vũ khí, vì hắn không muốn người ta nhớ đến Thu Diệp Đao.

Trên đời này, người sử dụng bài poker rất nhiều. Nhưng người có khả năng biến lá thành đao chỉ có mình Kỵ Sĩ. Dù sao lá bài poker vẫn tính là cứng, nó hơn rất nhiều chiếc lá vàng rụng vào mùa thu.

Khánh Trần có cảm giác, chân khí Kỵ Sĩ thật sự dùng rất tốt. Có chân khí truyền vào, lá bài poker có thể cắt cơ thể kẻ thù như cắt đậu.

Có một điều thiếu hụt là chân khí của hắn còn quá ít, mới dùng qua một chút đã không còn.

Nhưng đây không phải chỗ thiếu sót của chân khí, mà thiếu sót của bản thân hắn.

Trận chiến đêm nay, Khánh Trần đạt được một chỗ tốt quan trọng, là hắn tạo thêm một bức tường chắn phía trước mình.

Thế Giới Bên Ngoài ngày càng nguy hiểm, một hai bức tường sao có thể che chắn được. Phải thật nhiều bức tường, đổ cái này còn có cái khác chắn vào.

Hắn đạt được một điều nữa là khiến Lưu Đức Trụ toàn tâm toàn ý phục vụ mình.

Hiện tại, Khánh Trần và Hứa Nhất Thành đã dẫn Lưu Đức Trụ tới cửa bệnh viện.

Hứa Nhất Thành lên tiếng: "Mau vào đi, chữa thương cho mẹ cậu mới là quan trọng nhất. Ông chủ bảo tôi nhắn với cậu, chờ vết thương của mẹ cậu đỡ hơn rồi mới bàn tiếp."

"Cám ơn,cám ơn. Nhờ hai người chuyển lời giùm tôi tới ông chủ. Mạng Lưu Đức Trụ này là của ngài ấy." Lưu Đức Trụ nói xong bèn cõng mẹ vào

trong bệnh viện: "Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi, mau tới cứu mẹ tôi."

Sau khi Lưu Đức Trụ an toàn vào trong bệnh viện, thì có hai thành viên Côn Luân chạy tới. Hai người mặc áo mưa đen, lại lần nữa hướng màn đêm đi tới.

Lưu Hữu Tài vội vàng nói theo: "Hai vị... anh hùng. Các người định đi đâu vậy?"

Hứa Nhất Thành quay đầu lại nói: "Chuyện đêm nay còn chưa kết thúc."

Đúng vậy, còn chưa thể kết thúc được. Bởi vì, đêm nay muốn giết Lưu Đức Trụ không chỉ có nhóm người này.

Khánh Trần dẫn Hứa Nhất Thành lượn một vòng lớn rồi quay trở lại mặt phía tây của khu dân cư Hưng Long. Hắn cởi áo mưa của đối phương ra, lấy sợi tơ đang quấn ở cổ tay ra, sau đó dùng lá bài poker lướt nhẹ qua phần cổ đối phương.

Giờ phút này, người bị Điều Khiển Rối khống chế mới chết đi.

Khánh Trần nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn cầm theo áo mưa đứng dậy, định tìm một chỗ tiêu huỷ nó.

Áo mưa tren người Hứa Nhất Thành không thể giữ lại. Bởi vì lúc này hắn điều khiển đối phương bắn súng xuyên qua áo mưa, trên đó đã có vết đạn sẽ khiến người ta nhận ra. Món đồ này phải chạy thật xa tiêu huỷ đi mới được.

Hắn bỗng nhiên nhớ ra mình vừa nắm được một đầu mối nào đó. Khánh Trần vội vàng đứng dậy, chảy thẳng về phía bắc, đến một con đường nhỏ nào đó.

...

Trong bóng tối, trên một con đường nhỏ.

Nhóm 6 người đang lẩn trốn chờ đợi điều gì đó. Trong nhóm người ai cũng mặc áo mưa, và nép sát vào bờ tường.

Lúc này, phía đầu ngõ vang lên tiếng bước chân. Khuôn mặt đám người bỗng run lên, lập tức đứng thẳng người dậy.

Người vừa mới xuất hiện đi tới phía bên này lên tiếng: "Côn Luân và nhóm sát thủ kia đã bắt đầu đánh nhau, nếu chúng ta muốn lấy được tin tức, phải hành động ngay lúc này.

Có người nhìn xuống điện thoại của mình, gửi đến một tin nhắn: "Đã xác nhận Côn Luân không thể nào phân tâm. Xin hỏi có nên chấp hành nhiệm vụ?"

Không biết đầu dây bên kia là ai đã gửi lại tin nhắn: "Chấp hành."

Trong ngõ nhỏ, 6 người nối đuôi nhau mà ra, kết hợp với người vừa mới vào, chạy một mạch tới vị trí đã được lập trong kế hoạch.

Cơn mưa to có dấu hiệu tạnh dần, có người trong nhóm nhỏ giọng nói: "Lý thị muốn chúng ta trộm tin tức gì vậy?"

"Không biết, chỉ biết ăn trộm thôi."

"Các ngươi cảm thấy, nếu chúng ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, Lý thị có giữ lời hứa không?"

"Ít ra có thể khiến chúng ta mạnh hơn." Có người trả lời: "Chúng ta mạnh hơn, sẽ giúp bọn họ được nhiều việc hơn ở Thế Giới Bên Ngoài."

"Chúng ta làm như vậy có được hay không? Có thể hại những lữ khách thời gian khác hay không? Tôi nghi ngờ Lý thị muốn ăn trộm tư liệu hộ tịch. Nếu món đồ này vào tay các tập đoàn, rất nhiều lữ khách thời gian tại Thế Giới Bên Trong sẽ gặp nguy hiểm."

"Nhiều lữ khách thời gian khác đã có chỗ dựa. Chúng ta chỉ lên thuyền của Lý thị mà thôi. Cậu cho rằng Lưu Đức Trụ... loại người này có khả năng sao? Chẳng qua đi vào chỗ tốt ở tại Thế Giới Bên Trong thôi."

Hiện tại, Lý thị còn chưa huấn luyện tẩy não nhóm lữ khách thời gian này, cho nên cũng chưa nói rõ mục đích của mình cho bọn họ.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là mang một thiết bị gắn vào trong một máy tính nào đó trong phòng cảnh sát, ngoài ra không phải làm gì khác.

Trong ba trăm người bị khống chế, không phải tất cả đều nghe lời. Phần lớn lữ khách thời gian không muốn làm tay sai phản bội lại Thế Giới Bên Ngoài.

Mà bảy người ở đây là chủ động hợp tác.

"Vậy khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, Lý thị có giết người diệt khẩu không?" Có người hỏi.

Một người tỏ ra thiếu kiên nhẫn nói: "Hiện tại, mỗi lần chúng ta xuyên qua, tính mạng đều nằm trong tay Lý thị. Cậu còn hỏi câu hỏi bọn họ có giết người diệt khẩu hay không à? Dù cho cậu phản kháng lại, có thể giữ được mạng sao?"

"Mạng sống bản thân đã ở trong thay người khác. Lý thị là dao thớt, chúng ta là thịt cá, chẳng còn con đường nào khác."

Lúc này, đột nhiên có người hỏi: "Các vị ở Thế Giới Bên Trong có thân phận gì? Lý thị sẽ không chỉ nhốt mọi người lại đâu, sau này nhất định sẽ tiến hành huấn luyện. Đến lúc đó chúng ta cùng một chỗ tiến hành nhiệm vụ, có thể dựa vào nhau mà sống."

Người phía trước lạnh lùng nói: "Không nên nói thân phận của mình tại Thế Giới Bên Trong cho người khác, cũng không cần phải báo cáo thân phận tại Thế Giới Bên Ngoài cho ai cả. Chỉ có như vậy, khi một người nào đó bị bắt mới không thể khai đồng bọn của mình ra, hiểu không? Hoặc là,

cậu hỏi vấn đề vừa rồi, cơ bản muốn hại người sao?"

"Tôi không hỏi nữa được chưa?" Người kia lẩm bẩm nói.

Nhóm 7 người, đi vào đồn công an đường Lệ Xuân. Bọn họ tập trung ở khu vực tiếp dân. Nói là khu vực tiếp dân thế thôi, chứ thật ra nơi này có 80 ô cửa dùng để giao tiếp với người dân đến làm việc.

Đồn công an ở bên cạnh chắc chắn có người trực ban, nhưng khu vực hành chính lại không có một ai.

Một người trong nhóm lấy ra một thiết bị màu đen bằng ngón cái, dán vào khoá cửa. Hơn 10 giây sau, cạch một tiếng, khoá cửa đã bị mở ra.

Một người ở ngoài canh khác, 6 người còn lại tiến vào bên trong. Một người rất nhanh đã mở máy tính ra, cắm vào một chiếc USB.

Một giây sau, màn hình máy tính bỗng nhiên hiện lên cảnh báo đỏ, thông báo có người 'đột nhập'.

Việc này hoàn toàn khác những gì Lý thị từng nói. Lý thị nói, chỉ cần đem thiết bị cắm vào máy tính, 1 phút sau lập tức hoàn thành copy toàn bộ tài liệu.

Dễ dàng mà không có cản trở gì.

Ngay sau đó, màn hình máy tính trở nên tối đen, không có thay đổi nào khác nữa.

Lúc này, người canh gác bên ngoài đang quan sát xung quanh. Bỗng nhiên có một thanh niên cắt đầu đinh tiến lại hỏi: "Người anh em, có lửa sao, cho mượn dùng tạm coi?"

Người canh gác ngạc nhiên chút rồi trả lời: "Tôi không hút thuốc lá."

Lúc hai người đang nói chuyện, thanh niên kia đã đi tới trước mặt người

này. Bỗng, người canh gác nhìn thấy trên tay người này có một con dao.

Tên thanh niên bước một bước thật dài, đâm con dao vào ngực gã ta.

Người thanh niên bịt miệng gã lại nói: "Xuyt, đừng nói chuyện."

Người này nói xong bèn kéo theo người canh gác bước vào bên trong.

Đám lữ khách thời gian ở bên trong ngạc nhiên: "Không phải nói cậu ở ngoài canh gác sao? Vào đây làm cái gì?"

Tên thanh niên buông xác người kia xuống nói: "Thì ra là một đám tạp nham, Lý thị sao không huấn luyện các người kỹ càng một chút? Xem ra muốn thực hiện kế hoạch loại bỏ còn phải mất một khoảng thời gian nữa. Chứ nhờ vào các người có mà ăn cám."

Tên này nói xong bèn đóng cánh cửa phía sau lại.

Trong bóng tối không ngừng vang lên tiếng kêu rên, tiếng xương gãy, giống như trong địa ngục.

Mấy phút sau, âm thanh trong phòng d`ần biết mất.

Xuỳ một tiếng, người trẻ tuổi kia đốt một cây diêm đưa lên miệng mình. Ngọn lửa màu cam tiếp xúc với điếu thuốc trên miệng người này, lập tức xuất hiện làn khói trắng lượn lờ.

Ánh lửa yếu ớt, nhưng ánh sáng vẫn nhìn rõ khuôn mặt có nhi`ều vết máu, một khuôn mặt nghiêm nghị.

Người này rút một lá thư từ trong ngực ra, viết lên đó: "Cứ điểm số liệu đã được thành lập, còn chưa bỏ hết tài liệu hộ tịch vào trong đó. Tình hình hiện tại, có một nhóm vớ vẩn làm mở đường đi trước, nhóm người Cửu Châu bắt được mới là thật."

Tên này viết xong, bèn dùng diêm đốt lá thư này.

Thanh niên đầu đinh rít vào một hơi thuốc thật sâu, điếu thuốc lá dần ngắn lại, vang lên tiếng cháy nhè nhẹ.

Tên đó nhả ra một ngụm khói, đang định nói với đám lữ khách thời gian nằm dưới đất chút gì đó.

Nhưng vào lúc này, lời còn chưa nói đã bị nghẹn ở cổ.

Khi bức thư bị đốt còn một điểm sáng cuối cùng. Thanh niên nhìn thấy Trịnh Viễn Đông đang ngồi ở chiếc ghế đối diện, yên lặng nhìn mình.

"Con mẹ nó."

Thanh niên lợi dụng căn phòng chìm trong bóng tối quay đầu bỏ chạy.

Anh ta không biết Trịnh Viễn Đông ngồi ở đây từ lúc nào, nhưng anh ta biết Trịnh Viễn Đông là ai, cũng biết đối phương xuất hiện ở đây có ý nghĩa thế nào.

Chẳng trách đêm nay đối phương chưa hề xuất hiện, kèm theo đối phương cũng biết đến kế hoạch loại bỏ, nên cố tình chờ ở đây.

Trong bóng tối vang lên giọng nói cầu xin tha thứ và kêu la: "Đại vương tha mạng, tôi đang làm việc mà, chờ chút, đừng đánh nữa, đừng đánh vào mặt. Sớm biết ngài ở đây, tôi nhất định không tới."

"Anh à, ngài đừng bắt nạt người quá đáng."

"A, con mẹ nó."

Trong phòng lần nữa trở nên yên lặng.

Ở bên ngoài, Khánh Trần nghe được âm thanh trong phòng, lập tức xoay người chạy đi thật xa.

Chuyện đêm nay có quá nhiều điều bất ngờ, hắn cần về nhà suy nghĩ thật rõ ràng chuyện này, cẩn thận xem lại những tình tiết trong đó.

Tại một chỗ không người, Khánh Trần cởi áo mưa ra, nhét ở một cái hộp bên lề đường 'quần áo từ thiện'.

Chờ khi áo mưa này nhìn thấy mặt trời, đã là vài ngày sau. Mà người tiếp nhận áo mưa này sẽ không biết ý nghĩa của nó là gì.

"Ồ." Khánh Trần ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện có người đang rất nhanh hạ xuống.

Hắn vội vàng lách mình qua một bên. Cô gái tên Ương Ương kia lựa chọn chỗ rơi xuống chính vào vị trí của mình vừa rồi.

Khánh Trần cẩn thận không nói gì.

Ương Ương nhìn vào chỗ chứa đồ áo quần từ thiện, tò mò hỏi: "Cậu ở chỗ này làm gì? Tôi ở trên trời tìm cậu suốt từ này đến giờ."

"Tôi tặng quần áo cho người vùng núi." Khánh Trần trả lời.

"Có quỷ mới tin lời cậu nói." Ương Ương nói.

"Sao cậu xuất hiện chỗ này?" Khánh Trần nhíu mày.

"Tôi tìm cậu, để cậu dẫn tôi về nhà." Ương Ương thản nhiên nói.

Khánh Trần ngạc nhiên: "Đến cả nhà cậu cũng không tìm được, mà lại tìm được tôi?"

"Bởi vì tôi biết cậu còn chưa đi xa." Ương Ương nói: "Lúc đầu, tôi định bắt xe trở về. Nhưng trời mưa, xe taxi ít quá."

"Ồ." Khánh Trần nói: "Vậy cậu đi theo tôi."

"À đúng rồi, người bạn kia của cậu đâu? Đã đi rồi sao?" Ương Ương nghi ngờ nói: "Tại sao mình không nhìn thấy người đó?"

Khánh Trần nói: "Có lẽ, người đó đã cởi áo mưa. Cậu còn chưa nhìn thấy mặt mũi người ta, sao mà tìm thấy được."

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã ra đường lớn.

Mưa lớn đã dừng, trong không khí toả ra hương vị thoải mái mát mẻ, khiến người ta khoan khoái dễ chịu.

Thành phố nhỏ, nên khả năng thoát nước chẳng ra làm sao cả, phần lớn mặt đường đều ngập trong nước.

Ương Ương nói: "À đúng rồi, có một chuyện nói cho cậu. Người Côn Luân hỏi tôi là ai, lúc ấy tôi chưa nghĩ ra câu trả lời. Nên trả lời bọn họ là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ."

Khánh Trần không biết phải nói gì. Qua lần này, sợ rằng Lưu Đức Trụ càng bị người ta chú ý.

Ương Ương hỏi lại: "Bạn đồng hành kia của cậu có năng lực là gì? Cấp bậc thế nào?"

"Mình không biết, bọn mình không được phép liên lạc riêng với nhau." Khánh Trần lắc đầu.

Ương Ương suy nghĩ chút rồi nói: "Tôi luôn có cảm giác, cậu mới chính là người phía sau màn. Mặc dù tôi không biết, một người tiêm thuốc biến đổi gien sao có thể chi huy được một người siêu phàm."

"Thật xin lỗi, cậu nghĩ sai rồi." Khánh Trần trả lời.

"Hay là tôi gia nhập nhóm của bọn cậu đi, tôi rất biết đánh nhau." Ương Ương tỏ ra thích thú: "Tôi cảm giác, nếu mình gia nhập vào sẽ có rất nhiều thú vị."

"Tôi không quyết định được, phải báo cáo với ông chủ chuyện này mới được." Khánh Trần trả lời.

Ương Ương thở dài: "Được rồi, vậy mai tôi sẽ hỏi cậu lại lần nữa."

Khánh Trần: "..."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 173: Không thể biết được ông chủ

"Bây giờ cậu ở cấp bậc gì?" Khánh Trần hỏi.

Hắn cùng Ương Ương sóng vai đi trên đường dành cho người đi bộ sau cơn mưa. Do cơn mưa rất to dẫn đến mặt đất hiện tại có rất nhiều lá rụng, toàn bộ dính sát lên mặt đất.

Khánh Trần chợt phát hiện, cô bạn này rất cao. Hắn cao 1 mét 82 nhưng khi quay qua nói chuyện không phải cúi đầu.

Ương Ương mặc chiếc áo hoodie có mũ trùm trên đầu. Cô trả lời: "Tôi cũng không biết mình ở cấp bậc gì."

"Sao có thể không biết mình ở cấp nào được cơ chứ?" Khánh Trần ngạc nhiên.

"Tôi đang đi trên đường sắt cao tốc đến Lạc Thành, bỗng nhiên dưới cánh tay có xuất hiện đếm ngược." Ương Ương giải thích: "Khi tôi xuyên qua, bỗng nhiên xuất hiện tại vùng hoang dã. Trên người có bọc hành lý, trong đó có thẻ ID chứng minh thân phận công dân Liên Bang, cùng một ít vật dụng hằng ngày. Sau đó, khi đặt chân vào thành phố, còn ngơ ngác chưa biết gì, cũng không dám hỏi linh tinh."

Khánh Trần giật mình, thì ra một người độc hành.

Trên lý thuyết, người có thể xuyên qua nhập vào người siêu phàm. Bởi vì gien của bọn họ không bị biến đổi. Trong đám người lữ khách thời gian mà Lý thị khống chế, cũng có một người siêu phàm.

Nhưng nếu như xuyên qua đã trở thành người siêu phàm cao cấp, là do số trời sao?

Khánh Trần hỏi: "Vậy sao cậu biết cách tu luyện?"

"Tôi là Giác Tỉnh Giả, không cần tu hành." Ương Ương ngạc nhiên trả lời: "Cậu không biết sao? Giác Tỉnh Giả và người tu hành mặc dù đều là người siêu phàm, cũng đều dùng cách này hay cách khác kích phát tiềm năng cơ thể, nhưng lại giống như hai đường thẳng song song."

"Giống như Lý Thúc Đồng là người tu hành, bọn họ có truyền thừa từ Kỵ Sĩ của mình. Người kế nhiệm lần lượt bước qua từng cách cửa, từng chút một phát huy hết khả năng của mình."

"Còn tôi là Giác Tỉnh Giả, bình thường không cần luyện tập, sau khi một một tác động kích thích cực lớn sẽ tự nhiên nâng lên cấp bậc của mình. Có một câu đã lưu truyền từ rất lâu tại Thế Giới Bên Trong là: Khi nguy hiểm ập tới, lúc ấy tinh thần và ý chí con người trở thành vũ khí đầu tiên đối mặt với nguy hiểm."

Khánh Trần cảm xúc: "Giác Tỉnh Giả rất tốt, không cần luyện tập, không cần khổ cực."

"Nhưng Giác Tỉnh Giả lại dựa vào sự may mắn." Ương Ương giải thích: "Người tu hành luôn luôn phát triển năng lực trong chiến đấu. Còn Giác Tỉnh Giả lại không như vậy, tôi đã tra rất nhiều tài liệu, có Giác Tỉnh Giả thức tỉnh sở hữu năng lực thổi bóng... có thể thổi được quả bóng đặc biệt lớn. Còn có Giác Tỉnh Giả thức tỉnh năng lực, người đứng cạnh họ sờ vào cái bàn như sờ vào nước mũi hay kẹo cao su.... Còn có Giác Tỉnh Giả có khả năng chữa bệnh."

Ương Ương đưa ra tổng kết: "Người tu hành có thể chọn hướng phát triển, từ nhỏ đến trung bình, rồi cấp bậc ABC. Nhưng Giác Tỉnh Giả phải dựa vào may mắn, nếu có khả năng giống tôi là may mắn, nhưng cũng có năng lực trợ giúp... Hoặc thức tỉnh một loại năng lực vớ vẩn nào đó."

Khánh Trần gật đầu: "Giải thích rất dễ hiểu..."

Nếu Thức Tỉnh Giả thức tỉnh khả năng biến thành vật nuôi.

Thì chẳng phải tồi tệ lắm sao.

"À mà, cậu đang ở thành phố nào?" Khánh Trần tự nhiên hỏi giống như không có việc gì hỏi nữa.

Ương Ương nhìn hắn nói: "Tôi nói rồi, chờ cậu có ý định trao đổi bí mật rồi hãy hỏi tôi mấy chuyện đó."

Cuối cùng Khánh Trần hỏi: "Vậy cậu có thể nói có mình biết, vì sao nhà cậu có thể không tìm được, nhưng có thể tìm được mình? Đừng nói là cậu bay trên trời vô tình nhìn thấy nhá?"

"Cái này có thể nói được." Ương Ương trả lời: "Có lẽ, cậu đã đoán ra năng lực của tôi là tạo ra khoảng từ trường đúng không? Nghe nói cậu là học thần, cho nên điều này chắc cũng dễ đoán thôi."

"Ừ." Khánh Trần gật đầu.

"Mỗi người sở hữu một loại trường lực của riêng mình, mặc dù sẽ bị hoàn cảnh liên tục thay đổi, nhưng một người sẽ sở hữu một dấu hiệu độc nhất vô nhị." Ương Ương nói: "Tôi nhớ kỹ trường lực của cậu, sau đó dựa vào cảm giác, chỉ đơn giản vậy thôi."

Giống như chim bồcâu đưa thư cũng có khả năng cảm ứng này. Bọn chúng luôn tìm được đường vềnhà, bởi vì phía mỏ của chúng có một bộ phận cảm ứng từ trường, mà từ trường sẽ dẫn dắt bọn chúng đi đúng hướng.

Khánh Trần nhìn chằm chằm vào cô ấy: "Cho nên, cậu thật ra biết rất rõ trong hai người vừa rồi, ai mới là mình?"

"A..." Ương Ương la lên: "Nói lỡ miệng, tôi còn muốn giả bộ không biết đấy."

Trong cơn mưa, Khánh Trần và Hứa Nhất Thành đều mặc áo mưa.

Ở trong mắt những người xung quanh, Hứa Nhất Thành đóng vai 'Khánh Trần'. Nhưng trong mắt Ương Ương, cô có thể vận dụng 'Trường lực' nhận biết rõ từng người.

Chẳng cần nhìn áo mưa, cũng không cần quan sát phong cách chiến đấu, dựa vào trường lực đã biết Khánh Trần là ai.

Lần này, đến lượt Khánh Trần lúng túng. Thì ra, tính toán và hành động tỉ mỉ của mình, chẳng cách nào lừa được cô gái này.

Ương Ương an ủi: "Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không nói bí mật này cho người khác đâu. Tất cả mọi người đều có suy nghĩ ẩn dấu thực lực bản thân, tôi hiểu mà. Có điều, người đồng đội kia của cậu phối hợp rất được, vậy mà cùng cậu diễn một vở kịch hoàn hảo đến vậy."

"Đừng giả vờ." Khánh Trần thở dài: "Cậu có thể thông qua lực trường, nhất định cảm giác được giữa chúng tôi có mối liên hệ."

"A... Vậy mà cậu cũng đoán được." Ương Ương tò mò: "Cậu làm tôi tò mò đấy, đoạn dây kết nối gữa hai người là cái gì vậy? Cậu đang điều khiển tên đó sao?"

"Không nói cho cậu biết." Khánh Trần có chút ngứa ngáy. Bí mật của mình đã bị cô gái này biết đến bảy tám phần rồi.

Có điều, hắn tin tưởng cô gái này vẫn không cách nào khẳng định mình là người phía sau. Bởi vì, khi mình đặt chân lên đỉnh núi Thanh Sơn, trường lực của mình chắn chắn đã thay đổi.

Hắn nói sang chuyện khác: "Vậy cậu có cảm ứng được trường lực. Có thể bay, sao không tìm được toạ độ dựa vào trường lực của mình."

"Bởi vì khoảng cách quá xa." Ương Ương nói: "Đường Hành Thự vượt

quá phạm vi cảm ứng của tôi, mà cảm giác của tôi chỉ khoảng 200 mét đổ lại thôi."

"Vậy cậu có thể dựa theo toạ độ từng địa điểm nhỏ một mà tìm kiếm." Khánh Trần nói.

"Nhiều lắm, ai mà nhớ được." Ương Ương trả lời: "Với lại, tôi không quen dùng 'cảm giác' thay cho 'thị giác'."

Khánh Trần hiểu suy nghĩ của cô ấy. Thời gian trở thành người siêu phàm của cô còn quá ngắn, còn chưa quen thuộc với việc cảm ứng trường lực liên tục.

Giống như một người học tiếng anh, dù cho nghe hiểu. Nhưng đầu tiên sẽ chuyển những từ tiếng anh thành tiếng trung, sau đó dựa vào não bộ phân tích.

Mà bây giờ Ương Ương phải đối mặt với tình huống. Có hai người đứng trước mặt cô ấy, một người sử dụng tiếng anh, còn người kia nói tiếng trung cũng một thời điểm.

Cái này sẽ dẫn đến cảm giác cô ấy bị rối loạn.

Đây cũng là nguyên nhân sinh ra dân mù đường.

Không phải cô ấy muốn như thế mà cái này do bẩm sinh, do 'giác quan trường lực' hoà vào 'giác quan thị giác' nên khác người bình thường.

Có điều, Khánh Trần nghĩ đến một vấn đề: "Có phải từ trước khi xuyên qua cậu đã cảm nhận được trường lực rồi không? Bởi vì trường lực và thị giác không ngừng va chạm, dẫn đến cậu mất cảm giác về vị trí không gian, giảm khả năng ghi nhớ địa điểm."

"Trước đó tôi chưa cảm nhận qua trường lực." Ương Ương khó hiểu: "Nhưng luôn có cảm giác đi đường rất dễ lệch hướng, giống như có một nhân tố luôn quấy nhiễu bản thân. Nếu dựa theo cậu nói, cũng có thể là khả

năng này."

Khánh Trần giật mình, cho nên cô ấy bẩm sinh đã khác người, mới không có khả năng ghi nhớ đường đi.

Tại Thế Giới Bên Trong cũng có một Ương Ương như vậy. Cũng có khả năng bẩm sinh giống nhau, cho nên cô ấy mới thức tỉnh năng lực khống chế trường lực.

Còn Thế Giới Bên Ngoài, Ương Ương không cách nào thức tỉnh được, cho nên chỉ đành làm một người mù đường.

Có điều, chỉ cần cô ấy quen thuộc năng lực này, chắc có thể khỏi căn bệnh mù đường.

Giống như, phần lớn mọi người 'sorry', 'fuck' kiểu ngôn ngữ này là hiểu ý nghĩa của nó, cũng không cần phiên dịch sang tiếng trung.

....

Khánh Trần đang suy nghĩ đến một vấn đề, thật ra Ương Ương đã gặp được một sự kiện vô cùng dữ dội, kiểu như gặp phải đám hải tặc trên Ấn Độ Dương chẳng hạn.

Hắn tin tưởng, vào giây phút ấy khi Ương Ương chưa giết người, hẳn rất sợ hãi.

Nhưng thời điểm ấy, cô ấy cũng chưa thức tỉnh.

Thông qua chuyện này có thể hiểu được: Thế Giới Bên Ngoài và Thế Giới Bên Trong có quy tắc khác nhau. Cho nên Thế Giới Bên Ngoài không có khả năng thức tỉnh, trở thành người siêu phàm Giác Tỉnh Giả.

Cũng vì quy tắc đó, tại Thế Giới Bên Ngoài, Ương Ương không thể thức tỉnh, mà xuyên qua Thế Giới Bên Trong lại thức tỉnh được.

Rất có thể.

Nhưng mà không đúng, nếu như thần thoại là có thật. Như vậy, Thế Giới Bên Ngoài chắc chắn có người siêu phàm, song chẳng biết tại sao lại biến mất.

Đương nhiên, thần thoại cũng chưa hẳn có thật.

"Ồ, đúng là học thần có khác." Ương Ương ngạc nhiên: "Điều khiến một dân mù đường như tôi khó chịu nhiều năm, chỉ dựa vào vài câu nói của cậu đã hiểu ra. Vậy, tương lai tôi sẽ chữa khỏi bệnh mù đường có phải không?"

"Theo lý thuyết là như vậy." Khánh Trần gật đầu.

"Vì để ăn mừng việc này, ngày mai cậu làm một bữa ngon đi." Ương Ương vui vẻ nói.

"Cái logic khỉ gì vậy?" Khánh Trần giật mình: "Cậu nói loại lời nói này mà không đỏ mặt sao?"

"Không biết." Ương Ương thẳng thắn nói.

Khánh Trần nhìn cô bạn này một chút, nếu như kéo một người siêu phàm thế này nhập bọn, hình như cũng là lựa chọn tốt?

Một cô gái có khả năng không chế trường lực, có được cảm giác khác người. Thật sự quá mạnh mẽ, mình phải nghĩ biện pháp khiến cô ấy không nói ra mới được.

Ương Ương nhìn Khánh Trần nói: "Nhưng đêm nay thật sự có nhiều điều ngoài ý muốn. Ban đầu tôi còn cảm giác tiếc nuối vì cậu tiêm thuốc biến đổi gien cơ chứ. Dù sao cấp bậc cao nhất của thuốc biến đổi gien cũng khá thấp, có điều qua đêm nay, cậu còn giấu khá nhiều át chủ bài. Có phải sau khi cậu trở thành người siêu phàm, đã cố tình tiêm vào thuốc biến đổi gien, để người khác không điều tra ra DNA?"

`

"Ư." Khánh Trần biết, thân phận người siêu phàm của mình không thể dấu cô gái trước mặt này được, nên chẳng còn lý do gì phải dấu cả.

Ương Ương hỏi tiếp: "Thời gian trước gặp cậu còn là người bình thường, tại sao thăng cấp nhanh vậy? Với lại, khi vừa mới nhìn cậu cầm lá bài poker, tôi còn nghĩ cậu dùng phương pháp cận chiến giết người chứ? Thế mà cậu còn có thể phi bài. Ban đầu còn nghĩ cậu là AD, không ngờ là ADC.". ngôn tình hay

Ad là chỉ vị trí người chơi cận chiến trong một trò chời. Còn ADC là một nhân vật tấn công từ xa, nguồn dame chính của team.

Khánh Trần bất lực thở dài. Phải nói rằng, cách hình dung của cô bé này rất hình tượng.

Ương Ương nói tiếp: "Hiện tại cậu là ADC, tôi đi Mid, chúng ta thiếu một người đường trên và đi rừng... À không đúng, còn một support nữa. Cậu kiếm được mấy người rồi, chúng ta cứ theo đội hình này mà xây dựng."

"Dừng lại, dừng lại." Khánh Trần vỗ trán nói: "Mình ít chơi điện tử, nghe cậu nói những lời này còn chưa phản ứng kịp. Với lại, mình còn không nghĩ được, cậu là một cô gái mà nghiện game đến vậy."

"Tôi... không hềnghiện game." Ương Ương băn khoăn, bởi vì cô cũng không cách nào phản bác được.

"Thôi được rồi." Khánh Trần vẫy vẫy tay: "Đến nhà rồi, ai vềnhà nấy, có việc gì mai tính tiếp."

Sau khi Khánh Trần vềnhà, bèn lấy máy truyền tin nằm ngửa ra giường đọc. Bên trong toàn là tin nhắn của Lưu Đức Trụ.

"Ông chủ, mẹ tôi đã qua cơn nguy hiểm, bác sĩ nói chấn động não khá nhỏ."

"Ông chủ, đêm nay thật sự cám ơn ngài. Ngài cảm ơn hộ tôi hai vị đã ra tay

kia, thời điểm ấy mà có thể đứng ra giúp đỡ. Tôi, Lưu Đức Trụ sẽ nhớ ơn cả đời."

Mười tin nhắn phía sau cũng chỉ là những lời cám ơn. Khánh Trần có thể cảm nhận được cậu ta đang vô cùng kích động.

Mãi đến tin nhắn cuối cùng: "Ông chủ, thời điểm tôi bắt đầu xuyên qua, cứ nghĩ rằng mình sẽ trở thành nhân vật chính, giống như trong tiểu thuyết, cho nên luôn tỏ ra hèn nhát và nhỏ nhen, để bản thân mình không ngừng mạnh lên. Tôi tham vàng, còn che dấu rất nhiều tin tức, tóm lại bản thân tôi phạm rất nhiều sai lầm. Hiện tại, tôi đã hiểu ra rồi, trên đời này chẳng có ai gọi là nhân vật chính cả, cuộc sống không phải một trang tiểu thuyết. Một người không có chủ kiến như tôi, lại chẳng có bản lĩnh nào vượt trội, nên ngoan ngoãn theo ngài mới là tốt nhất."

"Cám ơn ngài, đêm nay vì tôi mà ra tay. Xin chân thành cảm ơn."

Khánh Trần nhìn những dòng tin nhắn cảm ơn này, trong lòng lặng im một chút.

Khánh Trần có vẻ hơi cảm động rồi. Trong những câu chuyện xưa, người khác toàn làm những việc chấn động, như ba người kết bái vườn đào. Còn về phía mình, đã làm hết sức mà chỉ kết nạp được mỗi mình Lưu Đức Trụ.

Nhưng trong suy nghĩ của hắn, việc này là vì Lưu Đức Trụ là người con ngoan, mà không phải là một công cụ.

Khánh Trần bình tĩnh lại, nhắn trả lời: "Nghỉ ngơi cho tốt."

Một giây sau, Lưu Đức Trụ nhắn lại một tin nhắn nữa: "Ông chủ, hiện tại toàn thân tôi có cảm giác thật là nóng. Từ khi bắt đầu trận chiến trong cơn mưa to đã luôn có cảm giác này, luôn có cảm giác trong cơ thể có một ngọn lửa muốn bật ra, nhưng có một loại quy tắc nào đó không cho phép điều này xảy ra. Ngài có biết là chuyện gì không?"

Lúc này hợp với suy đoán của Khánh Trần: Thế Giới này không cho phép

thức tỉnh.

Cho nên, Lưu Đức Trụ không thể thức tỉnh, mà Ương Ương cũng không cách nào thức tỉnh.

Như vậy, mình có thể hoàn thành việc khiêu chiến ở thế giới này sao? Hoàn toàn mở ra gien ẩn? Khánh Trần không cách nào xác định được, chỉ có thử mới biết được.

Khánh Trần tất nhiên không thể nói là không biết được. Mình là một 'ông chủ' không có gì không biết, làm vậy hình tượng của mình sẽ sụp đổ.

Hắn tiếp tục duy trì trạng thái biết tuốt, nói ra kết luận của mình: "Cậu đã sờ được vào cánh cửa của Giác Tỉnh Giả, nếu như cậu có thể giữ được ngọn lửa ấy trong lòng mình cho đến khi xuyên qua Thế Giới Bên Trong, có khả năng ngay lập tức thức tỉnh, trở thành người siêu phàm."

Lưu Đức Trụ nghĩ thầm, ông chủ vẫn là ông chủ, biết được nhiều thứ thật.

Trong lòng cậu ta bỗng nhiên vui mừng đến mức điên cuồng. Mình có thể trở thành Giác Tỉnh Giả sao?

"Ông chủ, tôi nên làm cách nào mới có thể duy trì ngọn lửa ấy trong lòng?" Lưu Đức Trụ khiêm tốn học hỏi.

Khánh Trần suy nghĩ rồi trả lời: "Cậu nhớ lại cảm giác lần đầu xuất hiện cảm xúc ấy."

"Tôi nhớ, lúc tôi nhìn thấy người siêu phàm dẫn sóng đánh tới, trong lòng mình tức giận dâng trào đến đỉnh điểm." Lưu Đức Trụ kể lại.

"Duy trì loại cảm xúc này." Khánh Trần nói.

Nếu lần sau khi cậu ta xuyên qua, có thể trở thành người siêu phàm là tốt nhất. Còn không, là do bản thân cậu ta không cách nào duy trì được loại cảm xúc này.

Dù sao, cũng chưa ai trải qua loại chuyện này.

"Vâng, ông chủ nghỉ ngơi sớm chút." Lưu Đức Trụ trả lời tin nhắn xong, bèn tức giận đùng đùng, đi từ nhà vệ sinh công cộng ra ngoài.

Bỗng nhiên, có một tên con ông cháu cha nào đó, gọi Wechat cho Lưu Đức Trụ: "Anh Trụ, nghe nói nhà anh vừa có chuyện. Tình hình sao r ồi anh?"

Lưu Đức Trụ gằn giọng xuống, nói như hét: "Tao không biết."

Tên con ông cháu cha nghe được bỗng ngây người ra, không biết thì thôi, hét làm cái gì vậy...

Nhưng cậu ta còn chưa phản ứng lại, Lưu Đức Trụ tiếp tục hét lớn lên: "Tôi xin lỗi."

Tên con ông cháu cha: "???"

Đại ca nổi giận lúc nào cũng lễ phép như vậy sao?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 174: Nhóm chat của Hà Tiểu Tiểu

Đếm ngược 116: 00: 00.

Kinh Thành, tại một nhà xưởng bỏ hoang nào đó ở vùng ngoại ô.

Tiếng giày da giẫm lên mặt nền bê tông từ xa đến gần. Hơn 30 tên lữ khách thời gian bị trói ở cột nhà từ từ mở mắt ra.

Bọn chúng nhìn thấy, trong nhà xưởng mờ tối, có khoảng 100 người nghiêm chỉnh đứng đó, không rời mắt khỏi bọn họ phút nào.

Trong những người này, có trung niên, nam nữ, có người trẻ tuổi, nhìn qua giống như học sinh.

Bọn họ mặc đồng phục màu đen, trên ống tay áo đều in hai chữ Cửu Châu.

Còn những người đang bị trói, toàn thân máu me đầm đìa. Máu từ trên người chảy xuống, tập trung lại tại mũi chân, sau đó chảy xuống bụi bẩn trên nền bê tông, tạo thành hỗn hợp pha tạp.

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, đám người âm thầm tránh ra tạo thành một con đường.

Hà Kim Thu mặc một bộ âu phục màu xám tro, đi tới trước mặt những vị lữ khách thời gian này. Anh ta không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng cởi chiếc áo vest ngoài ra đưa cho một nhân viên trung niên, sau đó tiếp tục cởi cúc áo sơ mi trắng ở cổ tay ra.

"Các người là người của Thế Giới Bên Ngoài. Các người có suy nghĩ gì

nếu tài liệu hộ tịch bị mất trộm? Hậu quả sẽ ra sao?" Hà Kim Thu nhìn đám người trước mặt, lên tiếng hỏi.

Có một lữ khách thời gian bị trói lên cột nhà giãy giụa nói: "Dù chúng tôi phạm sai lầm. Người Cửu Châu cũng không nên sử dụng cực hình."

Hà Kim Thu từ từ nói: "Tôi sẽ nói cho các người biết hậu quả như thế nào. Tại Thế Giới Bên Trong có loại máy tính vô cùng mạnh mẽ, bọn họ dùng tư liệu hộ tịch so với hộ tịch bọn họ nắm giữ tại Liên Bang. Thậm chí còn không tới một giờ đồng hồ, bọn họ sẽ biết có bao nhiêu người là lữ khách thời gian."

"Trong số những người này, có người là lữ khách thời gian, cũng có người đã đạt đủ điều kiện để có thể xuyên qua. Nhưng cuối cùng sẽ có kết quả thế nào, đó là bị đám quái vật tại Thế Giới Bên Trong tiến hành loại bỏ."

"Vậy khi đó sẽ có bao nhiêu người chết? Mấy chục nghìn? Mấy triệu? Ai mà đếm được. Các người đã xuyên qua được một thời gian, có lẽ biết sự vô tình của đám người tập đoàn là như thế nào? Bọn họ giống như một cỗ máy lạnh lùng mà vô tình, chỉ cần đạt được mục đích."

Một lữ khách thời gian cầu xin: "Chúng tôi biết sai rồi, xin đừng tra tấn chúng tôi nữa."

Nhưng Hà Kim Thu tỏ ra mắt điếc tai ngơ: "Những lữ khách thời gian khác bị uy hiếp, nếu như làm ra việc bất đắc dĩ nào, tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng từng người các vị ở đây, mỗi người đều chủ động hướng về phía tập đoàn, cho nên mới có thể trong thời gian ngắn như vậy được giao nhiệm vụ. Tôi nói không sai chứ? Loại chủ động phản bội này, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua."

Hà Kim Thu nói xong, bèn giơ súng lên bắn trúng mi tâm một tên phản đồ. Sau đó, anh ta đưa súng cho người trung niên bên cạnh, người này cũng giơ lên và bắn chết một người khác.

Hà Kim Thu bình tĩnh nói: "Chẳng có gì gọi là tra tấn hay không tra tấn ở

đây cả. Tôi hi vọng các người hiểu, những gì chúng ta vừa trải qua là một cuộc chiến tranh. Hoà bình đã quá lâu rồi, có lẽ nhiều người quên rằng chiến tranh tàn khốc cỡ nào? Từ khi Cửu Châu được sinh ra, đã nhất định phải đi con đường phi thường."

Anh ta nhìn về phía những người sau lưng nói: "Các người cũng biết, Côn Luân đang phải đối mặt với tình trạng nào? Tiền lương ít ỏi, phúc lợi thấp, không có bảo hiểm cuộc sống. Mặc dù chúng ta là lính đặc chủng, một tháng cũng chỉ được 10 nghìn tiền lương, tính cả trợ cấp không đến 30 nghìn. Chết đi, cũng không hơn khác cái gì. Bởi vì bọn họ sống quá nguyên tắc, một cách sống khi mặt nước còn quá trong."

"Tôi hi vọng mọi người hiểu được, khi hai thế giới tiến hành chiến đấu. Những lữ khách thời gian như chúng ta mới là trụ cột, tôi sẽ dẫn mọi người đặt vững bước chân tại Thế Giới Bên Trong, cũng giúp mọi người giải quyết những nỗi lo ấy. Trước khi cuộc chiến ấy nổ ra, hãy học cách tự bảo vệ chính mình. Trận chiến này, chúng ta sẽ là những người chủ chốt. Đây là thời điểm những người trải qua nguy hiểm, tìm kiếm được vinh quang."

Anh ta nói xong, những người trong nhóm, từng người một yên lặng đi về phía trước, cầm lấy khẩu súng, bắn chết tất cả những tên phản bội trước mắt.

Đây là nghi thức nhập đội.

Hà Kim Thu yên lặng nhìn từng người một tiến hành nhập đội. Nhưng đây chỉ là con số nhỏ thuộc Cửu Châu. Muốn cho cả Cửu Châu một lòng một ý theo kế hoạch của mình, còn cần một chút thời gian nữa.

Lúc này, người trung niên nhìn màn hình Ipad, trên đó là tư liệu cuộc chiến đêm qua ở Lạc Thành: "Ông chủ, hôm qua xuất hiện 3 lữ khách thời gian không phải người Côn Luân. Một người là sát thủ trên núi Lão Quân mà chúng ta từng tìm kiếm, tên là Khánh Trần, đang là học sinh. Một người nữa là một cô gái, theo tình báo nhận được, cô gái này có khả năng khống chế trọng lực. Còn một người khá xa lạ, tên này dùng bài poker giết người, dựa theo tố chất cơ thể, có thể khẳng định là người siêu phàm. Cấp bậc

còn chưa tra được, nhưng tuyệt đối mạnh mẽ."

Trên màn hình Ipad là video HD. Theo góc máy quay, có thể là dân cư trong khu Hưng Long đã quay lại.

Hà Kim Thu nhìn cuộc chiến đấu rồi nói: "Người chúng ta sắp xếp vào trong Côn Luân nói làm sao? Cô bé kia và người sử dụng bài poker đó là ai? Có thể đoán được thân phận không?"

"Người đó nói, cô gái đó trả lời là thuộc hạ của Lưu Đức Trụ. Như vậy, người sử dụng bài poker cũng có thể thuộc tổ chức của bọn chúng." Người trung niên nói: "Tổ chức này hẳn không nhiều người, nhưng xét về năng lực từng thành viên thì hơn rất nhiều lữ khách thời gian khác."

Tiếng súng trong nhà xưởng bỏ hoang dần dần ngừng lại, không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Hà Kim Thu im lặng thật lâu rồi nói ra: "Xem ra Lạc Thành đã trở nên náo nhiệt. Những lữ khách thời gian xoay quanh Lý Thúc Đồng đã bắt đầu lộ ra tầm ảnh hưởng. Lão đi sắp sếp người của chúng ta, lần này chúng ta trực tiếp điều tra từ Lưu Đức Trụ, nhìn xem người chủ phía sau tổ chức này là thần thánh phương nào."

"Vâng, tôi sẽ đi sắp xếp." Người trung niên trả lời: "Vậy người chúng ta đi tới đó, sẽ tập trung điều tra người sử dụng bài poker và cô bé kia sao? Tôi thấy cậu bé tên Khánh Trần chỉ là người bình thường, không cần chú ý đến quá nhiều."

Hà Kim Thu suy nghĩ rồi nói: "Có thể giảm xuống cấp độ điều tra, nhưng không được phép thả lỏng. Trên núi Lão Quân, người này đã chứng tỏ sự mạnh mẽ của mình. Nếu loại người này tương lai trở thành người siêu phàm, sẽ không phải người tầm thường đâu."

"Vâng, tôi hiểu rồi." Người trung niên nói.

"Với lại." Hà Kim Thu đảo mắt nhìn qua đám người ở đây nói: "Mọi người

giữ bí mật đêm nay. Vị ông chủ Trịnh kia cũng sắp xếp không ít người ở Cửu Châu đâu."

...

Đếm ngược 117: 00: 00.

Rạng sáng yên tĩnh, Khánh Trần vừa kết thúc buổi huấn luyện, mồ hôi đầm đìa. Mồ hôi chảy từ mặt xuống cằm, rồi rơi xuống mặt đất.

Bây giờ, hắn đã vượt qua cánh cửa giữa người bình thường và người siêu phàm, đạt đến đỉnh cấp E. Nếu huấn luyện một cách bình thường sẽ không thể thoả mãn nhu cầu bản thân, nên nhất định phải mua đồ phụ trợ nặng hơn mới được.

Khánh Trần còn chưa nắm rõ tại Thế Giới Bên Trong phân chia cấp bậc như thế nào. Nhưng dựa vào thực lực hiện tại của mình, hắn có thể đoán một cách đại khái, là gấp năm lần người khoẻ mạnh bình thường.

Cho nên, đêm qua khi sát thủ muốn rút súng, lại bị hắn dùng tay nắm lại khiến tên đó không sao di chuyển được.

Khánh Trần tương đối hài lòng với tình trạng hiện tại.

Có một điều không đủ là chân khí khôi phục rất chậm. Chân khí tiêu hao cho một trận chiến, phải dùng cả ngày mới khôi phục lại được.

Khánh Trần giơ cánh tay đang có sợi tơ trong suốt, vật cấm kỵ ACE-019, Điều Khiển Rối lên nhìn.

Trong cuộc chiến ngày hôm qua, vật cấm kỵ này lại giành công đầu. Nếu như hắn không sở hữu vật cấm kỵ này, có lẽ hắn không thể hoàn thành kế hoạch một cách trôi chảy như vậy.

Chỉ có điều, Khánh Trần nhận ra thay đổi của Điều Khiển Rối.

Ban đầu, nó chỉ là một sợi tơ, nhưng hiện tại đã tách ra một sợi nhỏ, khoảng 13 centimet.

Cái này giống như một sợi tóc, trong thời gian dài không được chăm sóc, chẻ ngọn ra làm đôi. Khánh Trần nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ Điều Khiển Rối đã bị mình sử dụng hỏng.

Điều này khiến Khánh Trần hơi giật mình. Phải biết rằng, đây là vật cấm kỵ, phớt lờ tất cả quy tắc, vậy mà mới trải qua một trận chiến đã bị hỏng?

Khánh Trần nghĩ tới đây bỗng hướng qua một suy đoán khác: Có lẽ nào, hôm qua mình đã giết người thoả mãn một điều kiện nào đó của Điều Khiển Rối, nên mở ra một chức năng khác, ví dụ như khống chế được thêm người?

Nhưng mình không hề hiến tế cho Điều Khiển Rối những người kia. Chẳng lẽ, Điều Khiển Rối có thể tự mình hấp thu những linh hồn sát thủ kia?

Khánh Trần nhìn lại Điều Khiển Rối. Chiều dài của nó vào khoảng 50 mét, một chi nhánh mở rộng ra chỉ khoảng 13 centimet, chẳng đáng chú ý gì.

Có điều, góp gió thành bão. Sẽ có một ngày, sợi chi nhánh này sẽ đủ sức tạo thành một sợi tơ đầy đủ để khống chế người thứ hai.

Nếu chỉ khống chế một người còn chưa đến mức khủng bố.

Nhưng nếu khống chế, 3 người, 4 người, 10 người. Như vậy thực lực sẽ có sự thay đổi về chất.

Khánh Trần tính toán, nếu như trong chiến tranh, hai bên sở hữu binh lính sàn sàn nhau, một bên gấp ba bên còn lại, sẽ dẫn đến cục diện hấp diêm tập thể.

Nếu một cuộc chiến bình thường, cũng có thể áp dụng loại suy nghĩ này.

Nếu mình có thể khống chế cùng một lúc hai người siêu phàm cùng cấp bậc. Mặc kệ kẻ địch ngang cấp sở hữu năng lực khủng bố thế nào, cũng trực tiếp bị mình đè ra, thích làm gì thì làm.

Còn khi mình có thể khống chế 10 người, phải đối mặt với Tào Nguy hay Khánh Hoài là cao thủ cấp C, cũng không phải tốn sức đến vậy.

Ít ra khi đối phương bị thương nặng, mọi người cùng nhau tiến lên. Dựa vào cách điều khiển của mình, dần dần bào mòn thể lực đối phương.

Cách điều khiển cùng lúc này, rất hợp với Khánh Trần.

Khánh Trần nghĩ tới đây bỗng nhiên giật mình.

Lý Thúc Đồng từng đề cập đến Điều Khiển Rối, nhưng chỉ là cách dùng cơ bản, rồi nó là một vật cấm kỵ tà ác, mỗi tháng phải hiến tế năm linh hồn người mới có thể sử dụng.

Vỏn vẹn chỉ có vậy thì Điều Khiển Rối chưa tính quá mức tà ác. Tại Thế Giới Bên Trong, thời đại mạng sống như rơm rạ, người siêu phàm giết năm người không tính là tà ác.

Cho nên, chắc chắn vật cấm kỵ này có chỗ đặc biệt.

Hiện tại, khi Khánh Trần dần suy đoán ra điều kiện tiến hóa của Điều Khiển Rối. Hắn suy nghĩ theo bản năng, xem sau này mình có thể khống chế bao nhiêu người, và có tác dụng như thế nào.

Mà không hề suy nghĩ đến điều đầu tiên là mình phải giết bao nhiêu người thì Điều Khiển Rối mới đủ điều kiện để tiến hóa?

Khánh Trần bỏ qua suy nghĩ cần nhanh chóng tiến hóa Điều Khiển Rối, hắn đã đồng ý với Lý Thúc Đồng, tâm trí mình phải kiên định, giữ cái tâm của mình.

Đương nhiên, nếu người đó đáng chết, hắn sẽ không nương tay.

Lúc này, Khánh Trần lại nghĩ đến một vấn đề khác: Nếu Điều Khiển Rối có khả năng tiến hóa, vậy những vật cấm kỵ khác có hay không?

Nếu là Tem Ác Quỷ, sau khi tiến hóa sẽ như thế nào?

Sáng sớm, Khánh Trần còn chưa tỉnh ngủ đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hắn mở to hai mắt bước ra mở cửa, lại trông thấy Ương Ương đang đứng bên ngoài: "Có chuyện gì sao?"

"Đi học thôi." Ương Ương bình tĩnh trả lời.

"Cậu đi học thì đi đi, gọi mình làm gì?" Khánh Trần còn chưa hiểu chuyện gì. Hắn nhìn xem mấy giờ: "Mà cậu đi học cũng sớm thật đấy chứ, mới có 6 giờ 50 phút."

"Tôi định đi ăn sáng ở Lạc Thành, nhưng sợ đi xa quá sẽ không biết đường đến trường, sẽ trễ mất." Ương Ương trả lời: "Cho nên, cậu dẫn tôi đi cùng, tôi mời cậu ăn sáng."

Khánh Trần tỏ ra do dự chút rồi nói: "Được rồi, súp cay người Hồ, bún, bánh bao, cậu muốn ăn gì?"

Hắn quay trở lại phòng, vừa rửa mặt vừa nói.

"Đều muốn ăn." Ương Ương tự nhiên đi theo vào phòng.

"Không phải ngày nào cậu cũng đến gọi mình dẫn đi ăn sáng đấy chứ?" Khánh Trần nghi ngờ hỏi.

"Vậy phải xem khi nào tôi chán ăn cái đã." Ương Ương ngồi trên ghế salon, kiên nhẫn chờ Khánh Trần.

"Vậy ngày nào mình cũng dẫn cậu đi ăn sáng, chẳng lẽ làm không công sao?" Khánh Trần hỏi.

"Cậu dẫn thành viên của mình đi ăn, đây không phải chuyện đương nhiên sao?" Ương Ương tỏ ra khó hiểu: "Thời điểm cơm no rượu say, thành viên sẽ giúp cậu đánh nhau."

"Phụt." Khánh Trần phun nước súc miệng vào trong bồn rửa mặt: "Khi nào cậu trở thành một thành viên trong đội vậy? Tôi đã nói là phải hỏi ông chủ rồi, cậu không nhớ sao?"

"Vậy hôm qua cậu bảo hôm nay sẽ hỏi, tình hình sao rồi?"

"Ông chủ còn chưa trả lời."

"Được, vậy ngày mai hỏi cậu một lần nữa."

Khánh Trần: "..."

Với loại người bám dai như đỉa thế này, hắn cũng không biết xử lý thế nào cho tốt.

Nhưng hắn biết chắc một điều, cô bé này muốn vào đội, chỉ để thoả mãn cảm giác được chơi mà thôi.

Thời điểm chuông báo vào học buổi sáng, Khánh Trần và Ương Ương cùng nhau bước vào lớp học.

Nguyên cả hàng dưới đang đều tỏ ra mệt mỏi thì Nam Canh Thần, Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, cả ba người lập tức trở nên tỉnh táo.

Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân nhìn nhau, hai người giống như ngắm nhìn một kỳ quan vậy, trong lòng không ngừng đặt ra những câu hỏi.

"Là trùng hợp sao?" Trương Thiên Chân hỏi.

"Chắc là trùng hợp gặp nhau ở cửa." Hồ Tiểu Ngưu suy nghĩ: "Với tính cách của Ương Ương, những học sinh bình thường muốn lại gần cô ấy

cũng đừng hòng."

"Ừ, khả năng cao là trùng hợp." Trương Thiên Chân nói: "Đúng rồi, chuyện tối hôm qua đã vượt lên top 3 tin tức nóng hổi. Có người nói, đây là nhà họ Vương sắp xếp muốn giết Lưu Đức Trụ."

Hồ Tiểu Ngưu nhíu mày: "Tao với mày có nên cảnh cáo nhà họ Vương chút hay không?"

Trận chiến ngày hôm qua lan truyền nhanh hơn tưởng tượng của rất nhiều người.

Chỉ cần một giờ đồng hồ, đã lan truyền đến toàn bộ người dân Lạc Thành, sau đó một phát nhảy thẳng lên top 1 tìm kiếm của Sina Weibo.

Thời điểm đó, ở chỗ xảy ra trận chiến, người dân đứng ở đó tránh lửa rất nhiều. Có người đã quay được cảnh Ương Ương từ trên trời nhảy xuống, mà đoạn video được truyền bá rộng nhất chính là đoạn video này.

Video chỉ quay lại được chút lờ mờ, ánh sáng không đủ, chỉ biết Lưu Đức Trụ cõng mẹ chạy nhanh trong màn mưa, sau đó một con sóng lớn đánh tới, lại bị cô gái từ trên trời nhảy xuống ra tay cản lại.

Bởi vì bọn họ cách nơi đó khá xa, mà cô gái dùng mũ áo trùm đầu, nên chẳng một ai có thể quay được mặt mũi. Dù vậy, ai cũng có thể nhận ra sức mạnh của một người siêu phàm qua video.

Theo một cách suy nghĩ nào đó, đây là lần đầu tiên cảnh đánh nhau của một người siêu phàm được quay lại, nó khác hoàn toàn một số video mà người ta cố tính tạo ra.

Trong video, rất nhiều hàng xóm của Lưu Đức Trụ nhận xét, cậu là đứa con có hiếu, biết phải đối mặt với nguy hiểm nhưng vẫn cõng mẹ chạy đến bệnh viện, không nề hà chút nào...

Mà, liên quan đến thận phận của cô gái kia cũng có lời đồn ra, nói rằng cô

gái ấy chỉ vì muốn cứu Lưu Đức Trụ.

Giờ phút ấy, có một người không còn muốn giấu thân phận lữ khách thời gian của mình nữa, đó là lớp phó học tập Ngu Tuấn Dật, cậu ta đứng ra nói: "Thật ra mình cũng là lữ khách thời gian, đã xuyên qua nhà tù số 18. Lần đầu tiên đến đây, mình gặp được đám quái vật, toàn thân máy móc thì sợ hãi vô cùng. Nhưng sau đó, mình gặp được Lưu Đức Trụ, cậu ấy bảo vệ tôi, khiến những tên tù nhân trong nhà tù không một ai dám làm gì với mình."

Ngu Tuấn Dật nói tiếp: "Các cậu biết không, địa vị Lưu Đức Trụ trong nhà tù số 18 quá cao. Mình cảm nhận được, cậu ấy chính là một lữ khách thời gian mạnh nhất..."

Nam Canh Thần ngồi cạnh Khánh Trần lườm lớp phó học tập của mình một cái, sau đó viết tờ giấy đưa qua cho Khánh Trần: "Anh Trần, buổi sáng nay, Lưu Đức Trụ vừa đến trường học, đã bị đám con ông cháu cha kia bám lấy, khóc lóc kêu xin muốn tới nhà tù số 18 nương tựa cậu ta. Còn có người nói đã lên đường rồi."

Khánh Trần viết trả lời: "Lưu Đức Trụ ở nhà tù sô 18, bọn họ làm cách nào để vào đó?"

Nam Canh Thần trả lời: "Anh Trần, mày không biết đấy thôi. Bọn chúng nói đã nghiên cứu kỹ luật pháp Liên Bang rồi, chuẩn bị cùng nhau vào nhà tù. Bọn họ nói, phạm tội nhỏ không thể vào nhà tù số 18 được. Chỉ có cách trốn thuế, hoặc tham gia xã đoàn, tiến hành hoạt động phạm tội với sĩ số hơn 10 người trở lên và tạo ra vết thương lớn cho người khác mới được."

Khánh Trần giật mình, đám con ông cháu cha này đúng là nhân tài.

Những người này chưa tính đến việc, sau khi phạm tội sẽ đến giai đoạn lập án điều tra, rồi đến tố tụng hình sự, tiếp theo toà án thành phố số 18 tiến hành phán quyết. Đến lúc ấy, chỉ sợ mình đã đưa Lưu Đức Trụ ra khỏi nhà tù số 18 rồi.

Khi đó, hơn 10 tên con ông cháu cha ngồi xổm trong nhà tù 18, lấy nước mắt rửa mặt?

Lúc ấy, bọn họ muốn ra khỏi nhà tù, sẽ không còn đơn giản như vậy nữa.

Nam Canh Thần tiếp tục viết lên giấy: "Những tên con nhà giàu này thật sự là thiên tài. Từ khi bọn họ biết mình có đếm ngược, suy nghĩ đầu tiên của bọn chúng là ngậm thìa vàng xuyên qua. Khác biệt hoàn toàn so với những lữ khách thời gian khác, vì bọn họ sợ tại Thế Giới Bên Trong không có tiền tiêu."

Khánh Trần thở dài. Mình nghĩ hết mọi cách kiếm vàng ra Thế Giới Bên Ngoài. Người ta lại cầm vàng đi vào Bên Trong, cùng là con người nhưng đẳng cấp cách biệt quá nhiều.

Nam Canh Thần lại viết: "À mà anh Trần, hôm qua mày cũng có mặt tại hiện trường..."

"Ừ."

"Lần sau có đi, nhớ báo tao một tiếng. Tao tìm chỗ lắp đặt thiết bị quay phát, ghi lại hết quá trình chiến đấu thành dạng HD. Nghe người ta nói, một video này bán ra ngoài cũng cả trăm nghìn."

Khánh Trần ngây người ra, con đường này cũng có thể kiếm tiền sao.

Đám chó chết nắm giữ lấy tin tức hot, mà mình chính là người tạo ra tin tức này, có phải nên kiếm vài tin hot kiếm chút tiền không?

Cũng không cần quá mức như đêm qua, chỉ cần bảo Lưu Đức Trụ bán một ít sở thích bình thường, nói không chừng còn kiếm được không phải ít.

Hiện tại, Lưu Đức Trụ mới hơi hơi có tiếng, khả năng bán chẳng được bao nhiêu tiền.

Nhưng, cô gái cực kỳ được quan tâm 'từ trên trời lao xuống', sáng nay còn

gọi mình đi ăn sáng thì sao nhỉ?

Khánh Trần di chuyển ánh mắt qua người Ương Ương. Hắn thấy cô đang xem điện thoại, bỗng nhiên nói: "Nhìn tin tức, Hà Tiểu Tiểu bắt đầu khởi động kế hoạch group chat. Tất cả lữ khách thời gian có thể vào trong này, nhưng do thời gian thực hiện còn quá ngắn, dự định mở ra 12 nhóm chat, mà hiện tại mới mở được 1 nhóm. Cho nên, chỉ có thể tiếp nhận một số lữ khách thời gian đặc biệt tại Thế Giới Bên Trong."

"Cậu sẽ vào sao?" Khánh Trần hỏi.

"Đương nhiên phải vào chứ, đây là một cơ hội làm quen với những lữ khách thời gian khác. Trong đó cũng có nhiều tin tức mình cần." Ương Ương nói: "Có điều, hiện tại còn chưa nên vào, lộ thân phận quá sớm sẽ dẫn đến nhiều nguy hiểm ngầm."

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Thật ra, hiện tại cậu muốn vào cũng vào không được."

Nam Canh Thần bỗng nhiên lên tiếng: "Trên mạng có người đưa ra tin tức, người đăng ký xác nhận thân phận đã lên tới 13 triệu..."

Khánh Trần ngạc nhiên.

Trên internet có sự kiện lớn như vậy, chẳng cần quan tâm mình là lữ khách thời gian hay không, nhất định sẽ tham gia góp vui.

Vừa mới có thông tin thông báo, đã có hơn 13 triệu người đăng ký, không biết con số này sẽ tăng lên bao nhiêu.

Khánh Trần suy nghĩ, có lẽ Hà Tiểu Tiểu còn chưa đánh giá được tính hóng hớt của dân tộc mình.

Dù hôm nay, số lượt đăng ký lên tới 100 triệu người, hắn cũng không thấy ngạc nhiên.

Quả nhiên, lúc chạng vạng tối, thời gian học tập chuẩn bị kết thúc. Hệ thống đăng ký đã đạt tới 93 triệu người, mà số lượng vẫn không ngừng tăng lên.

Thật ra, từ bàn đầu có rất nhiều người không định tham gia vào chuyện này. Nhưng tin tức ngày càng lan truyền ra, mọi người đơn giản đăng ký chỉ vì muốn số lượt đạt tới 100 triệu."

Ngay thời điểm con số 100 triệu người sắp đạt được, hệ thống bỗng đưa ra một thông báo: Hệ thống tự động chọn lọc đăng ký.

Hà Tiểu Tiểu cũng đưa ra thông báo trên Tiktok, hệ thống tự động này thông qua 36 chỉ tiêu, sẽ loại ra những người bình thường.

Đám người tham ra cuộc vui bỗng chốc chán nản.

Nhưng chuyện hài hước vẫn tiếp tục diễn ra, không đến 30 phút, đã có người đăng lên Sina Weibo cách vượt qua 36 câu trả lời tự động kia.

Vừa có đáp án, đám người đăng ký lại tiếp tục tăng lên.

Chẳng vì nguyên nhân nào khác, bọn họ chỉ muốn nhìn Hà Tiểu Tiểu đối phó với tình trạng này thế nào?

Khánh Trần chẳng thèm quan tâm nữa, đứng dậy dự định trốn học tiếp.

Có điều, Khánh Trần còn chưa kịp đi, đã bị Ương Ương kéo lại: "Không cho phép đi."

Lỗ tai ba người Hồ Tiểu Ngưu, Nam Canh Thần, Trương Thiên Trân bắt đầu dựng lên.

Khánh Trần bất đắc dĩ nói: "Vì sao?"

Ương Ương nghiêm túc trả lời: "Vì còn phải dẫn tôi về nhà."

Sắc mặt đám hóng hớt bên cạnh ai cũng thay đổi, chẳng ai có thể ngờ được diễn biến vở kịch lại đến tình trạng này.

Khánh Trần nói: "Vậy giờ cậu theo mình chẳng phải được rồi sao?"

"Không được." Ương Ương lắc đầu: "Tôi không thích trốn học."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 175: Luyện tập trong trường lực

Tại trường cấp ba Hải Thành, thành tích học tập của Ương Ương chỉ ở mức trên trung bình.

Trong khu vực thành phố cấp một, tại một trường chuyên học thần nhan nhản ở khắp mọi nơi, thành tích ấy chẳng đáng là gì.

Nhưng, Ương Ương nổi tiếng trong trường học không phải vì thành tích học tập. Mà dựa vào thứ còn chói sáng hơn cả thành tích học tập, ví dụ như vô địch cuộc thi leo núi bằng tay không dành cho nữ WEG, á quân cuộc thi bắn cung dành cho nữ MCG, hay 16 tuổi đi xuyên qua Ấn Độ Dương, 17 tuổi từ phía nam Nepal leo lên đỉnh Everest.

Điều này, đối với một học sinh mà nói, không chỉ ở trên phương diện tri thức mà còn phải có sự dũng cảm.

Tại trường cấp ba Hải Thành, Ương Ương luôn đi một mình, đừng nói bạn nam, bạn nữ của cô ấy cũng rất ít.

Trong ánh mắt người ngoài, cô luôn thể hiện cho họ thấy dáng vẻ đừng có mà lại gần.

Bây giờ, vẫn là cô gái ấy, nhưng lại nói với Khánh Trần: 'Cậu mang mình về nhà?'

Đây là chuyện gì xảy ra với sư tử hà đông vậy?

Trong số người xung quanh, chắc chỉ mình Nam Canh Thần hóng hớt. Còn với hai người đã quá quen Ương Ương là Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên

Chân lại có cảm giác khác.

"Vừa rồi Ương Ương nói gì?" Trương Thiên Chân vẫn còn ngơ ngác hỏi.

Hồ Tiểu Ngưu trả lời: "Cô ấy nói, muốn Khánh Trần dẫn về nhà."

"Vừa rồi Ương Ương nói cái gì?"

Hồ Tiểu Ngưu: "..."

"Chắc lại nghe nhầm rồi." Trương Thiên Chân khẳng định.

Hai người nói xong câu này lập tức trở nên yên lặng.

Bọn họ từng nhớ lời Ương Ương dặn qua: Đừng chọc Khánh Trần.

Hiện tại, dựa vào hành vi của Ương Ương, Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân có điều suy nghĩ.

Hai người hiểu ra rằng, hiểu biết của Ương Ương về Khánh Trần, hơn xa hai người biết.

Mà quan hệ giữa Khánh Trần và Ương Ương cũng là như vậy.

Lúc này, Ương Ương nói với Khánh Trần: "Trốn học không tốt."

Khánh Trần nghiêm túc nhìn Ương Ương, sau đó nói: "Nhìn dáng vẻ của cậu, cũng không giống một học sinh ngoan ngoãn ngồi trong lớp học tập."

"Cậu nói gì thì nói, đừng lấy dáng người ra để công kích." Ương Ương nhíu mày nói.

"Nếu cậu không muốn trốn học, thì cứ ngoan ngoãn ngồi đây mà học." Khánh Trần thầm nói: "Còn mình không muốn lãng phí thời gian ở đây."

Khánh Trần nói xong bèn vung tay thoát khỏi bàn tay Ương Ương đang

nắm lấy mình. Hắn rời khỏi lớp không chút do dự.

Bóng lưng của hắn như muốn nói: Phụ nữ chỉ làm khả năng xuất đao của mình chậm thêm.

Hồ Tiểu Ngưu, Trương Thiên Chân, Nam Canh Thần, tổ ba người hóng hớt âm thầm khen ngợi.

Nhưng có điều vượt xa tưởng tưởng của ba người xảy ra.

Khánh Trần vừa rời đi, Ương Ương cũng vội vàng thu dọn sách vở đứng dậy đuổi theo.

Tổ đội hóng hớt yên lặng nhìn theo hai người dưới ánh trời chiều. Thiếu niên và thiếu nữ rời khỏi phòng học, đi dọc theo hành lang khuất dần sau những song cửa sổ bằng kim loại sáng loáng, cuối cùng không còn thấy gì nữa.

Hồ Tiểu Ngưu nhớ lại thời điểm gặp Khánh Trần. Cậu ấy cũng tỏ ra kiêu ngạo, không muốn tiếp xúc bất kỳ một ai.

Cậu ta nhớ tới thời điểm cha Khánh Trần muốn bán căn phòng, thái độ cậu ấy khi đó bình tĩnh và tỉnh táo vô cùng.

Người bạn học này vẫn luôn có gì đó khác xa những bạn bè cùng lứa.

Hồ Tiểu Ngưu do dự chút rồi quay qua hỏi Nam Canh Thần: "Có bạn nữ nào theo đuổi bạn học Khánh Trần không?"

"Lúc mới vào lớp 10 thì có. Nhưng cậu ta chẳng quan tâm chút nào." Nam Canh Thần thở dài nói: "Sau này, bạn nữ ấy ngay cả nhóm của lớp cũng lặng lẽ bỏ đi."

Hồ Tiểu Ngưu thở dài: "Ương Ương cũng giống như vậy."

Có điều, hai người này thuộc loại người sống nội tâm, sao có thể ở cùng

một chỗ được, chắng lẽ là lấy độc trị độc trong truyền thuyết.

Đến lúc này, Trương Thiên Chân vẫn chậm chạp chưa hiểu chuyện gì: "Tao vừa nằm mơ đúng không?"

"Chắc là vậy." Hồ Tiểu Ngưu trả lời.

Trên đường, Ương Ương sóng vai đi bên cạnh Khánh Trần. Cô tò mò hỏi: "Bạn học, tính cách của cậu luôn như vậy sao?"

"Nếu như cậu xem chủ kiến là cá tính, vậy từ trước đến nay mình vẫn như vậy." Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Nếu như việc mình muốn làm, người khác rất khó ảnh hưởng đến mình."

"Không cần đắn đo xem người khác nghĩ thế nào sao?" Ương Ương tò mò.

Bỗng nhiên Khánh Trần yên lặng, một lúc lâu sau mới trả lời: "Khi còn bé, chúng ta luôn nghe lời người lớn trong nhà, chào chú chào cô, hỏi han sức khoẻ. Nhất là khi tết đến, mặc dù bản thân rất xấu hổ nhưng vẫn phải làm việc này. Khi trưởng thành, bản thân sẽ để ý những lời nói xung quanh, có người cảm thấy mình tục tằn, có người cảm thấy mình kiêu ngạo. Cậu dần dần sẽ bị lời nói ấy làm cho thay đổi, nhưng kết quả cậu cảm thấy mình rất, rất không vui."

Hắn nhìn cô gái nói: "Cuộc đời này ban cho ta sự sống, không phải sống cho người khác. Hay lo lắng, quan tâm đến lời người khác nói là năng lượng tiêu cực, còn sống tuỳ ý, sống theo ý mình lại bị đánh giá là ý thức kém."

Ương Ương ngạc nhiên nhìn Khánh Trần: "Kiểu nhận thức này có rất ít người biết được."

Lúc này, Khánh Trần đột nhiên hỏi: "Cậu cũng có mục đích khi tới trường quốc tế Lạc Thành đúng không?"

"Vì sao hỏi như vậy?" Ương Ương nghiêng người qua hỏi.

Khánh Trần lắc đầu: "Tôi có suy đoán của mình, chẳng mấy chốc sẽ thấy rõ thôi. Mục tiêu của người khác là Lưu Đức Trụ, nhưng mục tiêu của cậu chắc hẳn ở nhà tù số 18 có phải không?"

"Cùng người thông minh ở một chỗ, nên cẩn thận hơn nữa mới được." Ương Ương cười cười. Hai người không hề nói toạc bí mật của nhau ra.

Khi về tới nhà, Khánh Trần nói: "Ngày mai gặp lại."

Ương Ương bĩu môi: "Nói không chừng chút nữa đã gặp mặt nhau cũng nên."

Một mình Khánh Trần ở nhà, tự tay xào rau nấu cơm.

Ban đầu, hắn dự định nấu một phần cơm, những ngẫm nghĩ thế nào vẫn nên làm cơm dành cho hai người.

Sau khi hắn xào thức ăn xong, Khánh Trần đóng lại máy hút mùi, rồi bắt đầu đếm thầm trong lòng 10, 9, 8, 7... 3, 2, 1.

Cốc cốc cốc, có tiếng gõ cửa vang lên.

Trong lòng cửa hắn chẳng có chút gợn sóng nào, bước ra mở cửa. Bên ngoài chính là cô hàng xóm kế bên, đã thay bộ quần áo mặc ở nhà, nhìn qua có vẻ nhàn rỗi đứng đó.

Ương Ương cầm theo một bức thư đứng ở cửa: "Cái này... thư của cậu."

Khánh Trần gật đầu cầm lấy: "Bức thư này gửi tới từ lúc nào?"

"Buổi sáng hôm nay." Ương Ương thản nhiên nói.

Khánh Trần bất đắc dĩ. Rõ ràng đối phương nhận được thư từ sáng mà không đưa cho hắn, rõ ràng chỉ chờ đến khi ăn cơm chạy qua ăn chực.

Mà Ương Ương nhìn thấy trên bàn ăn, đã bày sẵn cơm nước, còn có hai cái bát và hai đôi đũa.

Ngay lập tức, hai mắt cô sáng ra: "Tôi cũng không ăn không của cậu bữa cơm này đâu, có thể giúp cậu một chuyện."

"Chuyện gì?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Rất nhanh cậu sẽ biết." Ương Ương mỉm cười thần bí nói.

Câu nói này khiến Khánh Trần ngạc nhiên, hoàn toàn không biết đối phương muốn làm cái gì.

...

9 giờ tối.

Khánh Trần mở bức thư Ương Ương vừa đưa ra đọc. Lần này, nội dung bức thư khá đơn giản, chính là nói cho hắn biết làm thế nào để trả lời.

Có lẽ, đối phương mãi mà không nhận được thư trả lời của Khánh Trần, nên mới nhớ ra rằng mình còn chưa nói cách trả lời thư thế nào?

Cũng có thể, đối phương thăm dò không được, nên quyết định tiếp tục câu kéo.

Cái nào cũng có thể đúng, nhưng Khánh Trần cảm thấy mình không nên trả lời, dù sao nói ít sai ít.

Hắn cởi áo ra, chuẩn bị luyện tập. Nhưng vào lúc này, có một luồng sức mạnh vô hình ập tới, đè xuống xương cốt và cơ bắp của hắn.

Giống như trong tâm trí hắn có thừ gì đó đang dẫn dắt, khiến hắn phải nghe theo.

Là trọng lực.

Dường như Khánh Trần hiểu ra chuyện gì đó.

Ban đầu trọng lực chỉ thăm dò, sau đó dần dần tăng lên, cho đến khi Khánh Trần cảm thấy mình khó có thể chịu đựng được, thì người điều khiển trọng lực kia dừng lại, duy trì ở mực hiện tại.

"Hít, thở."

Trên khuôn mặt Khánh Trần bắt đầu xuất hiện đường vân lửa. Trọng lực đang trói buộc cơ thể hắn, thông qua một lần hô hấp bắt đầu giảm bớt đi.

Bên cạnh, có người khẽ ồ lên một tiếng. Ngay sau đó, trọng lực bắt đầu gia tăng lên đến 'điểm cực hạn'.

"Thì ra, đây là giúp mình một chuyện nhỏ sao?"

Cô ấy biết mình đang luyện tập, cũng biết mình không cách nào gia tăng phụ kiện, thế nên cố tình tạo một khu vực trọng lực cho mình tu luyện.

Bắt buộc bản thân chịu đựng ở mức cực hạn, tiến hành tu luyện.

Sắc mặt Khánh Trần vẫn bình tĩnh, ngay lập tức bắt đầu triển khai tu hành.

Hôm nay, nội dung luyện tập của hắn vẫn giống như thường ngày, nhưng lợi ích đạt được lại vượt xa những hôm trước.

Khi bắt đầu sử dụng thuật hô hấp, thậm chí hắn có thể cảm nhận được lượng Endorphin đang tiết ra chồng chất lên nhau, khiến não bộ rơi vào tình trạng 'phê'. Rất nhanh, điều này thay đổi tần suất nhịp tim cùng tốc độ máu chảy để cung cấp dưỡng chất dồn hết cho cơ bắp.

Từ trước đến nay, Diệp Vãn dạy hắn luyện tập trong trạng thái mang theo phụ kiện, chỉ có tay chân lắp thêm vật nặng cố định dần tăng lên. Điều này khiến thân thể dần dần phát triển.

Không có khả năng ngày hôm nay tu hành, ngày mai có thể kéo theo vật nặng 15 kilogam được.

Cho nên, cách luyện tập từ trước đến nay, lúc thì nặng lúc thì nhẹ.

Nó không như bây giờ. Khánh Trần có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt trong đó, đối phương tạo cho mình một trường lực, gần như phối hợp hoàn hảo với cơ thể của mình.

Mà việc này khác với có phụ kiện mang theo chính là, cả cơ thể của hắn nằm trọn trong trường lực.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

Khánh Trần cảm giác tất cả áp lực trên người hắn biến mất, cả người vô cùng nhẹ nhõm.

Loại cảm giác thoải mái này kết hợp với lượng lớn edorphin tiết ra, mặc kệ mồ hôi không ngừng chảy xuống, nhưng tinh thần tràn trề.

Hắn nhìn xuống bàn tay, cánh tay của mình. Cách thức tu luyện này kết hợp với hô hấp, mang đến cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Khánh Trần thu lại thuật hô hấp, sau đó mặc thêm chiếc áo nữa mới ra mở cửa. Ương Ương đứng bên ngoài nhìn hắn: "Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ để lộ nửa thân trên ra mở cửa chứ? Rất tốt, lễ phép thế là được."

Cô gái mặc một chiếc áo ngủ hình khủng long màu lam, che kín cơ thể mình.

Khánh Trần hỏi: "Có phải cậu thông qua trường lực cảm giác, phát hiện được mình đang tu hành?"

"Đương nhiên." Ương Ương nói.

Khánh Trần nhíu mày. Nếu trường lực nhạy cảm đến vậy, chẳng phải đời

tư của mình sẽ bị người hàng xóm này biết hết sao?

"Yên tâm." Ương Ương ngồi trên ghế salon giải thích: "Cảm ứng của trường lực không cách nào biến thành hình ảnh rõ ràng được. Sở dĩ tôi có thể đoán được cậu đang tu hành, bởi vì hiệu suất vận động cao lúc luyện tập của cậu, tạo thành những gợn sóng trường lực đặc biệt mà rõ ràng."

"Dù sao cũng cảm ơn cậu." Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Nếu như ngày nào cậu cũng giúp tôi huấn luyện, tôi sẽ nấu cơm cho cậu ăn mỗi ngày."

Việc này đối với hắn thật sự có quá nhiều chỗ tốt.

Nếu như người bình thường, huấn luyện trong môi trường trọng lực này cả tháng mới có thể nhận ra chỗ tốt. Nhưng Khánh Trần có thuật hô hấp phụ trợ, nên loại thay đổi này rất dễ nhận ra.

Ương Ương suy nghĩ: "Điều kiện nấu cơm này dù sao cũng tạm chấp nhận được. Có điều, cậu nấu cơm không cách nào bằng được người ở tầng trên kia, chắc tôi đánh giá cậu quá cao. Mà có điều rất lạ, khiến tôi vô cùng tò mò, rõ ràng cậu đã trở thành người siêu phàm, tiếp theo có thể thoải mái tăng lên sức mạnh. Tại sao cậu còn phải bỏ ra nhiều công sức như vậy, để luyện tập theo cách người bình thường luyện tập?"

Khánh Trần không thể trả lời câu hỏi này, bởi vì đây là bí mật.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 176: Thư mời

Trước đó, Khánh Trần rất cẩn thận xem lại tất cả những ký ức liên quan đến cách tu hành của Kỵ Sĩ, sau đó nhận ra một điều quan trọng: Dùng cách của người bình thường trải qua tất cả cánh cửa sinh tử.

Khi còn bé tâm lý Lâm Tiểu Tiếu, Diệp Vãn hay đến cả Lý Đông Trạch còn chưa chín chắn, không có sự dứt khoát, nên không thể bước qua điều kiện ban đầu để luyện thuật hô hấp được.

Chờ sau khi bọn họ lớn lên, trở thành Giác Tỉnh Giả, lại mất đi con đường dùng thân phận người bình thường bước qua cánh cửa sinh tử.

Đây là điều Lâm Tiểu Tiếu từng nói.

Khánh Trần từng bước suy đoán, con đường Kỵ Sĩ nhất định có liên quan đến biện pháp mở ra gien ẩn, nhưng sau đó phải làm cách nào để hoàn thành khiêu chiến đây? Dùng thân phận Kỵ Sĩ từng bước một trải qua cánh cửa sinh tử sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy, rõ ràng không thể nào nhấn mạnh được hai từ 'sinh tử'.

Nếu như một lần nữa mở ra một phần gien ẩn, như vậy bản thân hắn cũng chỉ dựa vào thân thể của chính mình, tu hành là một công việc đòi hỏi sự kiên trì và bền bỉ.

Khánh Trần thông qua quá trình tu hành, có thể cảm nhận rõ ràng tố chất thân thể của mình sẽ không ngừng tăng lên, chỉ cần còn một ngày hắn chưa đạt tới cực hạn, hắn sẽ tiếp tục luyện tập.

Ương Ương nhìn thấy hắn không nói gì bèn lên tiếng: "Không trả lời thì thôi, coi như đây là bí mật của cậu. Có điều, tôi thật sự khâm phục cậu,

không phải ai khi sở hữu được lực lượng cũng có thể kiến trì cùng cố gắng. Mặc dù, tôi cũng không hiểu, tại sao cậu phải cố gắng đến như vậy."

Khánh Trần suy nghĩ chút rồi nói ra: "Thật ra, không có sự kiện xuyên qua này, cậu, Hồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân đều trải qua cuộc sống vô cùng tuyệt vời. Vì muốn vượt qua Ấn Độ Dương, điều đầu tiên cậu có phải là du thuyền. Mình đã xem qua giá của thứ này, có thể mua được 10 căn hộ cao cấp ở Lạc Thành. Mặc dù, các cậu đã rất cố gắng, nhưng so với phần đông các cậu đã hạnh phúc hơn họ rất nhiều."

"Mình không giống vậy, trong một khoảng thời gian rất dài, bản thân mình ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Có lẽ sau khi tốt nghiệp sẽ tốt hơn, nhưng thời gian đó thật sự quá lâu. Hiện tại, thế giới này cho mình một cuộc sống mới, tất nhiên mình phải cắn răng chịu đựng, dùng máu để tạo ra một con đường. Ương Ương, không phải mỗi ngày mình đều cố gắng tu luyện đến 3 giờ sáng mới ngủ, mà do lựa chọn của mình không có nhiều."

Còn một chuyện nữa mà Khánh Trần chưa nói ra: 'Tại Thế Giới Bên Trong, mình có một người sư phụ vô cùng đặc biệt. Ngài ấy có thể phải đối mặt với nguy hiểm.'

Cho nên, hắn bất chấp tất cả để chạy thi với thời gian. Hi vọng, trước khi nguy hiểm ấy ập tới, mình có thể mạnh mẽ hơn.

...

Cùng lúc ấy, tại khu chung cư Thăng Long cách đường Hành Thự khoảng chừng hai cây số.

Nam Canh Thần đang ở trong phòng ngủ xem điện thoại. Bỗng nhiên cậu ta nhận được một tin nhắn khiến mình ngây người ra.

"Xin chào bạn học Nam Canh Thần, vì muốn mọi người tập trung lại để tiện cho việc giao lưu, xin đăng ký vào group chat – Hà Tiểu Tiểu."

Thư mời.

Thế mà có thư mời.

Nam Canh Thần đang định nhắn tin cho Khánh Trần qua Wechat, nhưng cuối cùng lại không nhắn nữa.

Cậu ta nhìn xem bây giờ là mấy giờ, sau đó vội vàng thay quần áo đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng khách, cha vẫn ngồi một mình nhâm nhi chai rượu Niulanshan erguotou, gần như rơi vào trạng thái say rượu: "Đã muộn thế này mày còn đi đâu? Cả ngày chẳng biết lo học hành, chỉ giỏi chạy ra bên ngoài. Mày với mẹ mày, tâm trí đã chẳng còn ở cái nhà này nữa rồi."

Cha nói xong bèn rút dây thắt lưng ra.

Nhưng lần này, Nam Canh Thần đã không còn ngốc nghếch, đứng lại chịu đòn nữa, mà phi thật nhanh ra ngoài, chỉ để lại người cha say rượu thích đánh bạc đứng ngây người ra đấy.

Trong đêm tối, thiếu niên chạy thật nhanh. Đây là lần đầu tiên, cậu bé chủ động chạy trốn cha mình, cảm giác thật sự không tệ lắm.

Cậu chạy như một cơn gió, một mạch đến nhà Khánh Trần gõ cửa: "Mở cửa, mở cửa."

Kết quả, cửa phía đối diện mở ra, Khánh Trần bình tĩnh nói với cậu: "Vào đi rồi nói."

Nam Canh Thần nghi ngờ, tại sao Khánh Trần lại chuyển nhà. Cậu ta đi theo Khánh Trần vào trong nhà, phấn khích nói: "Cái group chat kia của Hà Tiểu Tiểu... Nắc."

Nam Canh Thần còn chưa nói được nửa câu, bỗng nhiên nhìn thấy Ương Ương đang ngồi ở ghế salon.

Cô gái này đang mặc một chiếc áo ngủ, trông giống hệt như một con gấu trúc bằng bông đáng yêu vô cùng. Cô nàng ngồi đó nhìn chằm chằm vào mình...

Lượng tin tức quá lớn đập vào mắt cậu bé.

Ngay lập tức, ánh mắt Nam Canh Thần tỏ lòng tôn kính Khánh Trần.

Thật sự, cậu không nghĩ tới anh Trần và Ương Ương lại phát triển nhanh như vậy.

Khánh Trần nhìn Nam Canh Thần bình tĩnh hỏi: "Group chat của Hà Tiểu Tiểu làm sao? Có tin tức tốt muốn nói sao?"

"Ừ.. Ồ." Nam Canh Thần lấy lại bình tĩnh nói: "Tin tức tốt là tao đã gia nhập group chat của Hà Tiểu Tiểu rồi."

Trong lúc nhất thời, cả phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, bầu không khí nghiêm túc hẳn lên.

Khánh Trần suy nghĩ một chút rồi hỏi: "... Mày gọi cái này là tin tức tốt sao?"

Nam Canh Thần vô cùng vui mừng phấn khởi nói: "Đúng vậy, hơn 100 triệu người đăng ký thế mà tao lại được mời vào. Trong tin nhắn còn viết hoanh nghênh bạn học Nam Canh Thần đã vào group, sau đó có một link để kết nối, tao click vào đó là được."

Khánh Trần ngạc nhiên. Tại sao Hà Tiểu Tiểu lại đích thân mời Nam Canh Thần?

Điều này chứng minh, Hà Tiểu Tiểu nắm được tin tức nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn.

Trước kia, đối phương nắm được rất nhiều tin tức dùng cho việc hướng dẫn chơi trò chơi. Dù sao, với thân phận một người hướng dẫn đến thăm

dò thế giới mới, bao giờ cũng phải nắm giữ năng lực mạnh hơn người bình thường.

Nhưng bây giờ không phải như vậy, đối phương nhất định đã gia nhập một tổ chức nào đó, dựa vào năng lực tổ chức và tài năng của mình để làm được điều này.

Vậy thì, tổ chức phía sau đối phương là nhà nào đây? Côn Luân? Hay là Cửu Châu?

Khánh Trần thở dài, thôi thì vậy cũng được, bởi vì Nam Canh Thần có gia nhập group chat ấy cũng không tính lộ thông tin gì quá quan trọng.

Hà Tiểu Tiểu thành lập được cơ sở số liệu, nhất định nắm được khoa học kỹ thuật nào đó của Thế Giới Bên Trong. Hiện tại, đối phương đang có ý định mở rộng mạng lưới này ra toàn thế giới.

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp định hình, cơ sở số liệu là gì. Mà, đối phương đã đột nhập vào điện thoại của Nam Canh Thần, lấy được thông tin trong đó.

Không cần phải chờ đến bây giờ.

Hoặc có thể hiểu theo một cách đơn giản hơn. Hà Tiểu tiểu trực tiếp gửi tin nhắn đến cho một ai đó, ý nghĩa trong đó là: bạn đã bị lộ, không cần phải đắn đo làm gì.

Khánh Trần có cảm giác, tổ chức này còn đáng sợ hơn Côn Luân rất nhiều.

Cũng may, thời điểm mà hắn nhắn tin với Nam Canh Thần còn chưa lộ điều gì. Hay mình làm những việc gì quan trọng, đều không sử dụng điện thoại liên lạc. Trong hoàn cảnh không cần sử dụng, Khánh Trần toàn bỏ vào trong túi hoặc tắt máy hoặc để chế độ máy bay.

Có thể nói rằng, một thời đại nguy hiểm mở ra, tính cách cẩn thận là một thói quen tốt.

Nam Canh Thần nhìn vẻ mặt Khánh Trần, do dự chút rồi hỏi: "Đây không phải là tin tức tốt sao..."

"Tốt chứ." Ương Ương thản nhiên gật đầu: "Chuyện mà cậu thắng hơn 100 triệu người đã cách đây 18 năm rồi, mà đến tận bây giờ mới xuất hiện lại, đáng vui mừng lắm chứ."

Khánh Trần: "???"

Hắn có cảm giác, có người lái xe ép lên mặt mình.

Khánh Trần yên lặng, cầm lấy điện thoải của Nam Canh Thần, sau đó tìm băng dính đen, cẩn thận dán hết các mắt camera lại, sau đó dính vào rất nhiều lớp ở vị trị microphone.

Khi Khánh Trần dính xong điện thoai cho Nam Canh Thần, hắn lập tức đưa cho Ương Ương, ý nói cậu cũng làm theo mình đi.

Ương Ương nhìn điện thoại Khánh Trần, bỗng nhiên phát hiện của cậu đã dính từ lâu rồi.

Cô hỏi: "Cậu vẫn luôn cẩn thận như vậy sao?"

"Thói quen mà." Khánh Trần nói.

Nam Canh Thần hỏi: "Điện thoại của chúng ta sớm không thuộc vào thành phần bí mật nữa sao? Làm như vậy có tác dụng gì cơ chứ?"

Khánh Trần nhìn cậu ta giải thích: "Hiện tại, ngoài việc đọc tin tức ra, thì tao rất ít sử dụng điện thoại di động. Cho nên điện thoại di động chả có gì là bí mật cả. Tao làm như vậy, chỉ với một hi vọng, đời tư của mình không muốn kẻ khác biết được."

Ương Ương nói: "Đã dính lại rồi."

Đến lúc này, Khánh Trần mới nói với Nam Canh Thần: "Đưa tin nhắn kia tao xem, để tao nhìn xem nội dung bên trong thế nào?"

Nam Canh Thần bắt đầu mở ra tin nhắn, vừa mở vừa nhỏ giọng giải thích: "Chỉ cần click vào đường link, điện thoại lập tức download về app của group. Tao thấy, còn có thể nạp tiền vào mua khung hình trang trí chỗ avarta nữa này... Đúng rồi, khi tiến vào group chat còn có một hiệu ứng đặc biệt, cũng không quý lắm, được sử dụng miễn phí ba ngày, sau muốn dùng sẽ mua với giá ưu đãi."

Con mẹ nó dùng miễn phí ba ngày, sau còn được mua với giá ưu đãi...

Khánh Trần bình tĩnh nhìn Nam Canh Thần hỏi: "Mày mua rồi sao?"

"Mua rồi, nó đẹp mà." Nam Canh Thần thật thà trả lời.

Cậu ta nói xong bèn click vào app đó, ngay lập tức điện thoại chuyển sang giao diện group chat. Giao diện này cũng không khác của Wechat nhiều, chỉ có điều muốn vào thì phải click vào hình cánh cửa ở trên.

Tiếp theo, giao diện thay đổi, một loạt hình ảnh pháo hoa được bắn ra hiện lên trên màn hình.

Khánh Trần đã hiểu rõ, đây là hiệu ứng đặc biệt chào đón Nam Canh Thần gia nhập group chat đây...

"Loại hình thức này chỉ có mày trông thấy, hay người khác vào cũng thấy được?" Khánh Trần hỏi.

"Chỉ có tao nhìn thấy, tao thấy đẹp là được rồi." Nam Canh Thần trả lời.

Khánh Trần thở dài, con mịa thằng nhóc này, vẫn giữ nguyên cái tính cách mua bít tất bằng Nano hồi trước, đần không chịu nổi.

Nhưng hắn nghĩ mãi không ra, Hà Tiểu Tiểu có ý định xây dựng nên một cộng đồng lữ khách thời gian, đáng lẽ phải làm việc đứng đắn chứ nhỉ. Tại

sao lại làm ra cái việc kiếm tiền như hàng cá hàng thịt thế này?

Điều này quá vô lý.

Khánh Trần mở ra danh sách đầy đủ, bên trong chỉ có 27 người.

Nếu so sánh với số lượng 100 triệu người đăng ký, con số 27 có vẻ lẻ loi.

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Không biết Hà Tiểu Tiểu định đưa tất cả mọi người vào một nhóm, hay chia ra thật nhiều nhóm nhỉ? Tại sao trong này chỉ có 27 người?"

Ương Ương lên tiếng: "Nếu tôi là Hà Tiểu Tiểu sẽ phân ra thành nhiều nhóm. Bởi vì tôi muốn chia ra, làm rối loạn đám người lữ khách thời gian. Làm như vậy các lữ khách thời gian sẽ tiến hành làm quen lẫn nhau. Bởi vì Thế Giới Bên Trong và bên ngoài có tính chất đối xứng, các lữ khách khác địa phương trao đổi tin tức sẽ có giá trị hơn."

Nhưng vào lúc này, trong group chát bỗng nhiên có ID 'Trương Tam' nhắn tin: "Các người có nhận được một lá thư đột nhiên gửi tới hay không? Giống như sau một giấc ngủ, bỗng nhiên bên cạnh có một bức thư? Thật sự đáng sợ."

Một ID tên là Sấm Vương trả lời: "Không có."

Tiếp theo, một ID tên Lý Tứ nhắn tin trả lời: "Tôi cũng nhận được, bỗng nhiên xuất hiện dưới gối. Không hiểu tại sao đối phương làm được chuyện này."

Khánh Trần giật mình. Hắn không ngờ, Nam Canh Thần và Sấm Vương ở cùng một nhóm.

Mà qua câu chuyện vừa rồi, hắn biết thì ra có rất nhiều người không biết đến sự tồn tại của vật cấm kỵ Tem Ác Quỷ.

Lúc trước, khi Vương Vân khai ra, có nhận được một lá thư thần bí. Lý

Thúc Đồng, Lâm Tiểu Tiếu đã giúp Khánh Trần giới thiệu về vật cấm kỵ ACE-017 'Tem Ác Quỷ' này.

Cho nên, Khánh Trần còn cho rằng mọi người đã biết được điều này.

Nhưng có một chuyện hắn không để ý đến, đó là Lý Thúc Đồng có thể tính là một trong số ít người siêu phàm đứng trên đỉnh tại Thế Giới Bên Trong. Kỵ Sĩ cũng là tổ chức có truyền thừa lâu đời nhất, nên có một vài tin tức bí mật, bọn họ cũng biết được.

Lúc này, Khánh Trần lại nhớ tới chuyện, Lâm Tiểu Tiếu giúp mình sắp xếp lại tư liệu về nhân vật, động vật, thực vật. Trong đó còn có 2 quyển cuối cùng là vật cấm kỵ, và vùng đất cấm kỵ đang được xắp xếp lại. Chờ hắn trở về nhà tù số 18 sẽ được nhìn thấy.

Thì ra, Lý Thúc Đồng vì hắn chuẩn bị một vài món đồ vô cùng quý giá.

Ở thời đại thế này, nắm được tin tức chính là thứ quý giá nhất.

Sấm Vương gửi tin nhắn vào trong nhóm: 'Một Chú Vịt Nhỏ' sao vào nhóm mà chẳng thấy nói gì vậy? Hình như vẫn còn thẹn phải không? Tâm sự một chút đi chứ?"

Khánh Trần từ từ nhìn Nam Canh Thần: "Một Chú Vịt Nhỏ không phải là mày đấy chứ?"

Nam Canh Thần thẹn đến đỏ mặt tía tai: "Tạo tiện tay điền bừa biệt danh ấy mà. Ai mà biết được, ID bọn họ sau khi vào đây cũng không hề thay đổi..."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 177: Đồ Hèn nhát, hì hì

"Chỉ sợ từ nay về sau, với thân phận lữ khách thời gian, ID Một Chú Vịt Nhỏ sẽ đi theo mày suốt đời." Khánh Trần làm bộ tiếc nuối nói.

Sắc mặt Nam Canh Thần không hề thay đổi nói: "Anh Trần, mày muốn cười thì cứ cười đi."

"Ha ha ha..."

Nụ cười này kéo dài tận 10 phút.

Bên trong nhóm lại gửi tới một tin nhắn: "Bạn học Chú Vịt Nhỏ sao lại không nói nữa rồi? Gia nhập vào nhóm mà không nói thì vào làm gì?"

Trương Tam đưa ra suy nghĩ của mình: "Hiện tại là 11 giờ 30 phút tối. Dựa theo tên ID này, có lẽ cậu bé còn đang đi làm..."

Khánh Trần ngạc nhiên: "Tên Trương Tam này phân tích có vẻ hợp lý..."

Nam Canh Thần ỉu xìu ngồi xuống ghế salon. Cậu ta do dự chút rồi nói: "Anh Trần, tao muốn biết, nếu tao tự sát mày có phải gánh chịu trách nhiệm hình sự hay không?"

"Đừng nên phí hoài tuổi thanh xuân của mình." Khánh Trần vuốt vuốt mặt, cố gắng lấy lại nét bình thường: "Tao nghĩ, chuyện mày gia nhập nhóm cũng không phải là chuyện xấu lắm. Đối phương biết mày là lữ khách thời gian, nhưng có lẽ còn chưa biết được thân phận của mày... Tại Thế Giới Bên Trong là gì."

Khánh Trần nói xong bèn liếc nhìn Ương Ương. Cô gái này đang ở đây, có một vài lời nói không thể nói rõ ràng được.

Dù sao, bọn họ còn chưa xác định được cô bé này là bạn hay địch. Khánh Trần không thể nói thân phận của Nam Canh Thần cho đối phương được.

Ương Ương thản nhiên nói: "Tôi biết mình là người ngoài, cậu giấu cũng là bình thường."

"Cảm ơn đã thông cảm." Khánh Trần gật đầu, sau đó tiếp tục nói với Nam Canh Thần: "Lá bài này của cậu nếu chúng ta sử dụng tốt cũng sẽ có nhiều tác dụng. Các cậu chờ chút, tôi đi vào nhà vệ sinh nhắn tin cho ông chủ báo cáo tình huống này cái đã."

Khánh Trần bước vào phòng vệ sinh bèn lấy máy truyền tin ra, đã thấy Lưu Đức Trụ nhắn tin đến: "Ông chủ, ông chủ, liên quan đến nhóm chat của Hà Tiểu Tiểu, tôi có tin quan trọng cần báo cáo."

Khánh Trần nhận được chuyện ngoài ý muốn. Bây giờ Lưu Đức Trụ còn chủ động báo tin, không cần mình phải thúc dục, chỉ cần có thay đổi sẽ báo cáo hết.

Hắn nhắn tin lại cho Lưu Đức Trụ: "Cậu đã đồng ý lời mời từ Hà Tiểu Tiểu sao?"

Máy truyền tin lại rung lên, Lưu Đức Trụ nhắn tới tin khác: "Ông chủ, sao ngài biết tôi định nói đến chuyện này? Ngài liệu sự như thần, tôi vừa mới nhận được lời mời, muốn nhắn tin cho ngài hỏi xem có nên đồng ý hay không!!!"

Khánh Trần nghĩ thầm trong lòng, con hàng này vẫn duy trì sự tức giận đấy sao? Đến cả dấu chấm than cũng thêm mấy cái.

Hắn suy nghĩ.

Thật ra, bên phía mình đã hé lộ thêm một lá bài nữa.

Ban đầu chỉ có một lá là Lưu Đức Trụ, một lá mở được một nửa là Nam Canh Thần.

Hai lá bài này ở vị trí khác nhau.

Chỉ có một số người biết được thân phận lữ khách thời gian của Nam Canh Thần, nhưng chỉ có vậy, còn chưa biết thân phận của cậu ta tại Thế Giới Bên Trong là gì.

Mà Lưu Đức Trụ đã quá rõ ràng. Phần lớn mọi người cho rằng, cậu ta trở thành một thành viên quan trọng phía sau Lý Thúc Đồng. Lý Thúc Đồng vì cậu ta đã sai Lý Đông Trạch Hằng Xã đi giết người.

Nhưng khi hai lá bài này đặt ở cùng nhau mới sinh ra điều kỳ diệu.

Mà hiện tại, bọn hắn cũng cần phải giải quyết đối thủ.

Khánh Trần nhắn tin cho Lưu Đức Trụ: "Tham gia vào nhóm chat kia, sau đó nói cho tôi. Bên trong nhóm của cậu có bao nhiêu người, tên của từng ID trong đó."

Đầu dây bên kia, Lưu Đức Trụ nhận được chỉ thị của ông chủ, không còn lo lắng chuyện lộ thân phận của mình, lập tức kết nối.

Sau khi download app về, đến công đoạn chọn biệt danh ID. Lưu Đức Trụ định sử dụng một biệt danh để không ai nhận ra mình, nhưng tên cậu ta vừa chọn xong thì khung chat đã biến mất, mà khi đăng nhập vào ID của cậu ta lại thành: Lưu Đức Trụ (xác thực tên thật).

Lưu Đức Trụ suýt chút nữa nôn tại chỗ, cái app khỉ gì vậy? Còn ghi rõ xác thực tên thật?

Một giây sau, trong nhóm điên cuồng phát ra tin nhắn: "Lưu Đức Trụ tới?"

"Con mẹ nó, là Lưu Đức Trụ. Lại còn xác nhận tên thật."

"Chính thức xác nhận Lưu Đức Trụ."

Hiện tại, trong vòng tròn lữ khách thời gian, không một ai không biết cái tên Lưu Đức Trụ. Đến mức độ, sau khi cậu ta vào nhóm đã tạo ra sự hỗn loạn nho nhỏ.

Khánh Trần còn đang chờ tin nhắn lại, đã nghe Nam Canh Thần hô to: "Anh Trần, Lưu Đức Trụ vào nhóm."

Khánh Trần nhíu mày, vậy mà Lưu Đức Trụ tiến vào nhóm này. Đây là do có người sắp xếp, hay trước mắt Hà Tiểu Tiểu chỉ mời có từng ấy người?"

Hắn nhắn tin cho Lưu Đức Trụ: "Phối hợp với ID 'Một Chú Vịt Nhỏ'."

Khánh Trần gửi xong tin nhắn này bèn ra khỏi nhà vệ sinh. Hắn cần quan sát tin tức bên trong nhóm này, kiên nhẫn chờ đợi một cơ hội.

Nam Canh Thần nhủ thầm, Lưu Đức Trụ gia nhập nhóm, khả năng là nhận được chỉ đạo của anh Trần. Cậu ta quay qua nhìn Ương Ương, không biết cô gái này có biết thân phận thực sự của anh Trần hay không?

Có điều, dựa vào sự tiến triển giữa hai người, chắc là biết chứ nhỉ?

Sau khi Lưu Đức Trụ gia nhập nhóm cũng không nhắn tin gì, khiến những người trong này dần dần mất đi sự nhiệt tình.

Lúc này, ID 'Nguyệt Nhi' nhắn tin hỏi: "Sao nhóm này lại ít người như vậy, dù thêm cả Hà Tiểu Tiểu cũng mới có 28 người?"

Sấm Vương trả lời: "Đợt trước, không hềthành lập tốt cứ điểm số liệu, ai dám gia nhập nhóm chat vớ vẩn chứ? Ai mà biết Hà Tiểu Tiểu tính toán gì... Thực sự sẽ có người chưa nhìn thấy cứ điểm số liệu thì không gia nhập đấy chứ?"

Ương Ương và Khánh Trần nhìn Nam Canh Thần. Nam Canh Thần cúi

đầu xuống, không nói ra lời nào.

Trương Tam nói: "Hiện tại, mọi người ai cũng có cảm giác không an toàn. Tôi nghe nói, sau khi lữ khách thời gian đạt được tư cách Open Beta, đã trốn ra nước ngoài, điều này khiến lữ khách thời gian trong nước khó mà tìm được anh ta. Mà ở nước ngoài, làm sao có người gặp anh ta được chứ, nên chẳng ai phát hiện ra thân phận người này."

Có người hỏi Sấm Vương: "Sấm Vương, vì sao anh lại biết rõ về cuộc tranh đoạt cái bóng như vậy? Thậm chí tin tức Khánh Hoài chết cũng biết được, anh ở đó sao?"

Sấm Vương trả lời: "Tôi biết rất nhiều chuyện, đừng nên quá ngạc nhiên. Sau này tôi sẽ vạch trần ra rất nhiều điều bí mật. Yên tâm, sẽ không thu tiền."

Khánh Trần nghi ngờ, tính cách Sấm Vương khá phù hợp với tên ID, một người nóng vội và có lòng hư danh khá nặng, giống như muốn nhảy ra khỏi màn hình cho mọi người biết mình vậy.

Hắn không hiểu, chẳng lẽ người này vì muốn tin của mình lọt top tìm kiếm, để thoả mãn lòng hư vinh của mình, mà không sợ người khác tìm được sơ hở sao?

Người này kiếm sự tự tin ấy ở đâu vậy?

Có điều, hắn không thèm để ý đến nữa, mà càng hi vọng những người khác nói ra sự hiểu biết của mình về việc tranh đoạt cái bóng.

Lý Tứ hỏi: "Sấm Vương, tại Thế Giới Bên Trong, tôi nghe nói cuộc chiến tranh đoạt cái bóng cũng không khốc liệt như vậy, ít ra vòng đầu tiên sẽ không xuất hiện việc chết người? Vì sao lần này lại đặc biệt như vậy?"

Sấm Vương Trả lời: "Ha ha, điều này thật ra tôi cũng biết một chút. Nghe nói, chủ Khánh thị là Khánh Trầm bị thương kéo dài, cho nên có ý định rút lui nhường chức. Nên tính trước khi nghỉ ngơi tìm đến một vị trí cái bóng

thích hợp thừa kế vị trí của mình. Hiện tại, chỉ còn 3 cái bóng đang còn làm việc, một người đã khá già, một người du lịch khắp nơi, còn một dính phải chấn thương sau lần tranh đoạt cái bóng, mà mãi không khỏi được, có lẽ sống không được bao lâu. Cho nên vị trí chủ Khánh thị, khả năng rất cao sẽ có trong lần này, ai nghe thấy chả đỏ mắt."

Chủ Khánh thị, phải từng trải qua vị trí cái bóng. Cuối cùng, lựa chọn ra một người trong số những cái bóng ấy.

Vị trí cái bóng đã đủ mê người, huống chi vị trí chủ?

Lý Tứ lại hỏi: "Vậy Khánh Hoài chết rồi, người có khả năng nhất trong lần này là ai? Lữ khách thời gian có cơ hội dựa vào người này không? Cùng tạo sự nghiệp với con rồng này không?"

Sấm Vương trả lời: "Người trợ giúp trong việc tranh đoạt cái bóng, sau này cái bóng ấy trở thành chủ. Người này chắc chắn sẽ đạt được chức vị cao trong tập đoàn, đây cũng là một con đường tắt nhanh nhất. Có điều, cuộc chiến tranh đoạt cái bóng nguy hiểm hơn các người tưởng tượng rất nhiều. Còn các người muốn đứng thành hàng, tôi khuyên các người nên chọn Khánh Văn của phòng lớn, hoặc Khánh Chung."

Vị Sấm Vương này giống như cao nhân chỉ điểm giang sơn, chỉ kém chút nữa làm ra bài hướng dẫn cho Lý Tứ.

Ương Ương bên cạnh lên tiếng: "Tên Lý Tứ này quan tâm đến việc tranh đoạt cái bóng như vậy, có phải là người bên trong nội bộ Khánh thị?"

"Cũng có thể người này tung hoả mù, để mọi người nhận định sai thân phận thật của gã ta." Khánh Trần nói: "Hiện tại còn chưa có gì quá rõ ràng."

Một lúc sau, Trương Tam lại nhắc tới chuyện cũ: "Sấm Vương, anh có biết năng lực nào có thể gửi thư đến cho một người, mà người đó không hề biết gì hay không? Đã thế bức thư còn được đặt ngay cạnh gối nữa chứ, khiến người ta sợ hãi."

Khánh Trần nhìn Nam Canh Thần nói: "Tao nói, mày gõ chữ. Đó là vật cấm kỵ ACE-017 'Tem Ác Quỷ', có thể dùng máu làm vật dẫn để hiện lên hình tem thư, có thể gửi đến bất cứ địa chỉ nào, nội dung bức thư chỉ có một câu. Nếu Trương Tam và Lý Tứ đã nhận được thư, chứng tó địa chỉ gia đình các người đã bị lộ ra với chủ sở hữu vật cấm kỵ này."

Bên trong nhóm, ID 'Một Chú Vịt Nhỏ' vẫn yên lặng, không người đưa ra tin nhắn phát biểu. Nhưng tin nhắn đầu tiên lại đưa ra một thông tin quan trọng như vậy.

Thông tin vật cấm kỵ với Khánh Trần chẳng là gì, nhưng với những lữ khách thời gian khác lại quý hơn vàng.

Trước đó, mọi người thấy 'Một Chú Vịt Nhỏ' không lên tiếng, thì đinh ninh rằng cậu ta là một lữ khách thời gian bình thường. Nhưng lúc này đưa ra một tin tức, khiến mọi người giật mình. Đây là giả heo ăn thịt hổ sao?

Trong khoảng thời gian này, không ai gửi tới bất cứ lời bình luận nào. Mọi người đang chờ chú vịt nhỏ tiếp tục đưa ra thông tin.

Khánh Trần nói: "Người nắm giữ vật cấm kỵ này vô cùng tà ác, không chỉ là người phía sau vụ việc núi Lão Quân, mà còn gửi rất nhiều thư cho người khác, mà kết quả nhận được lại là cái chết. Chủ sở hữu vật cấm kỵ này không chỉ có ý đồ làm loạn, mà vui buồn thất thường, ngay cả người mình cũng giết. Nếu như các người nhận được thư, tốt nhất nên dọn đến một nơi mà người khác không biết, sau đó cố gắng tìm ra tung tích chủ sở hữu vật cấm kỵ đó, báo cáo cho người Cửu Châu hoặc Côn Luân biết."

Chuyện này, khiến trong nhóm càng trở nên yên tĩnh.

Thật lâu sau, Lý Tứ mới hỏi lại: "Những lời này của cậu là thật sao? Hay là do cậu suy đoán?"

Từ khi câu chuyện bắt đầu, Lý Tứ và Trương Tam đều nhận được thư, giống hệt cái cách 'Một Chú Vịt Nhỏ' miêu tả. Điều này khiến đối phương

càng thêm sợ hãi.

Nam Canh Thần hỏi: "Anh Trần, có cần trả lời gì với bọn họ không?"

Khánh Trần lắc đầu: "Không cần, cứ đợi thêm chút nữa."

"Chờ cái gì?" Nam Canh Thần nghi ngờ.

"Chờ người khác đến chứng minh lời chúng ta là thật." Khánh Trần cười nói.

Lúc này, Lưu Đức Trụ bỗng nhiên phát biểu: "Là thật!!! Người sở hữu vật cấm kỵ ấy nắm trong tay một tổ chức thần bí. Tôi cũng là người bị hại khá nặng trên núi Lão Quân!!! Tôi căm thù loại tổ chức tà ác này đến tận xương tuỷ, nếu như các người có được manh mối của gã, xin hãy thông báo cho tôi!!!"

Tất cả mọi người trong nhóm nghĩ thầm, chuyện này chắc là thật rồi. Lưu Đức Trụ đứng ra xác nhận thì rõ ràng là thật, bởi vì cậu ta có vị trí khá quan trọng tại Thế Giới Bên Trong, rất tự nhiên lời nói ra sẽ có phân lượng.

Với lại, mọi người nhìn thấy Lưu Đức Trụ nhắn tin với nhiều dấu chấm than như vậy, chứng tỏ cũng nhận được sự bức xúc không cách nào kìm nén được.

Mọi người hiểu ra rằng, thì ra thằng này có thù hận với chủ sở hữu Tem Ác Quỷ. Đôi bên đã đi tới tình trạng không chết không thôi.

Thực tế, những lời này là lời thật lòng Lưu Đức Trụ, bởi vì cậu ta chịu khá nhiều đau khổ từ tên này.

Những người khác chỉ nhận chút sợ hãi tinh thần, còn bản thân cậu ta phải mất cả máu.

Đêm qua, câu ta đã tỉ mỉ tính toán số lần thiệt hại khi trả lời lại bức thư, đối phương muốn tiếp tục trò chuyện với ông chủ, vậy mỗi tháng cậu ta phải

rút ra một túi máu.

"Chờ đã, ông chủ muốn mọi người rối loạn, rồi thông qua chuyện này lợi dụng những người ở đây tìm ra manh mối người sử dụng Tem Ác Quỷ, chặt đứt mối nguy hiểm phía sau này?" Lưu Đức Trụ tính toán trong lòng.

Giờ phút này, Khánh Trần vẫn yên lăng quan sát diễn biến trong nhóm. Kết quả hắn muốn nhìn thấy dần hiện ra.

Người nắm giữ Tem Ác Quỷ vẫn luôn ở trong bóng tối, điều đó luôn nhắc nhở Khánh Trần, nếu chẳng may bị đối phương tìm được sẽ rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Từ trước tới nay, Khánh Trần không phải kiểu người ngồi chờ chết. Hiện tại, bản thân mình không cách nào tìm ra manh mối, vậy lợi dụng chuyện này khiến mọi người cùng nhau đi tìm.

Hắn nói đến việc người này ở phía sau chỉ đạo sự kiện núi Lão Quân, là muốn mọi người nhận định rằng, tên này ở vị trí đối lập với lữ khách thời gian. Dù sao, bọn bắt cóc kia muốn bắt cóc lữ khách thời gian để biến bọn họ thành con vật vận chuyển hàng hoá.

Hắn nói đối phương vui buồn thất thường, giết cả người của mình. Để những lữ khách thời gian nào đang có ý định dựa vào biết mà còn suy nghĩ lại.

Hắn còn nói, nếu nhận được tin tức của người này hãy báo cho Côn Luân và Cửu Châu. Điều này tiết lộ, người kia ở bên kia chiến tuyến với Côn Luân và Cửu Châu. Dùng câu nói này để xác định lập trường đối địch của đôi bên.

Cuối cùng, Lưu Đức Trụ lên tiếng, chứng thực lời nói của 'Một Chú Vịt Nhỏ' là chính xác.

Điều này khiến chủ sở hữu Tem Ác Ma trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người.

Khánh Trần lên tiếng: "Tao đi vào nhà vệ sinh, nhắn tin cho ông chủ báo nhiệm vụ đã hoàn thành."

Sau khi hắn vào nhà vệ sinh, bèn nhắn tin cho Lưu Đức Trụ: "Làm rất tốt."

Lưu Đức Trụ nhận được tin nhắn, tâm trạng trở nên kích động. Vậy mà mình được ông chủ khen ngợi.

Nhưng có một điều kỳ lạ xảy ra, tia lửa nhỏ trong lòng mình đang dần biến mất, vậy mà lần này lại toả sáng như ban đầu.

Ánh mắt Lưu Đức Trụ sáng lên, không nghĩ tới lời khen của ông chủ lại có tác dụng này: "Ông chủ, ngài có thể khen tôi một hai câu nữa có được hay không?"

Khánh Trần nhìn đoạn tin nhắn này, trong lòng suy nghĩ không biết tên kia có bị chập mạch hay không?

Bỗng nhiên, có một bức thư lại xuất hiện ngay cạnh gối của Lưu Đức Trụ.

Cậu ta thấy bức thư từ không có sau đó dần hiện lên, quỷ dị vô cùng.

Lưu Đức Trụ mở thư ra rồi nhắn tin cho Khánh Trần: "Ông chủ, người kia lại gửi thư đến: Vậy mà muốn cho mọi người đối địch với tôi, thú vị đấy, hì hì.". Xin ủng hộ chúng tôi tại [TR UMtruyen.org]

Khánh Trần nhìn thấy nội dung bức thư cũng không ngạc nhiên mấy. Hắn biết, chuyện Hà Tiểu Tiểu thành lập nhóm chát lớn như vậy, sao không có mặt gã ta được. Cho nên, vừa mới bắt đầu, hắn đã đoán bên trong nhóm này có tay chân của gã kia, hoặc cũng có thể chính gã đã ở trong nhóm này rồi."

Khánh Trần trả lời: "Gửi lại: Tại sao không dám đứng lên phản biện lại? hì hì."

Chủ sở hữu trả lời: "Để cho cậu biết ID của tôi sao? Hì hì."

Lưu Đức Trụ hỏi lại: "Ông chủ, trả lời người này thế nào đây?"

Khánh Trần: "Đồ hèn nhát, hì hì."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 178: Song tu

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 178: Song tu

Trời càng tối, cảnh vật càng trở nên yên lặng. Bên trong nhóm chát cũng dần bình tĩnh lại.

Ương Ương thấy không còn chuyện gì mới nữa bèn đứng dậy: "Tôi về nhà đi ngủ đây, mai gặp lại hai người."

Cô mặc một chiếc áo lông xù hình khủng long, ra mở cửa giống như con khủng long bước đi.

Trong phòng khách, Nam Canh Thần ngồi ở ghế salon bằng da thật nhìn cô gái rời đi, bỗng nhiên lên tiếng: "Chị Ương Ương, cậu muốn đi nhà nào vậy?"

Khánh Trần bình tĩnh nhìn cậu ta rồi trả lời: "Về nhà cậu ấy chứ còn về đâu nữa, không phải tao vẫn ở đây sao? Cha tao đánh bạc hết tiền bán căn phòng đó rồi. Hiện tại Ương Ương là chủ căn phòng đó. Còn phòng đang ở đây là tao thuê lại của Hồ Tiểu Ngưu."

Điều này khiến Nam Canh Thần càng thêm nghi ngờ: "Thế rốt cuộc, quan hệ giữa hai người là như thế nào?"

Ương Ương dừng lại gần cửa suy nghĩ chút rồi trả lời: "Song tu?"

Nam Canh Thần: "???"

Khánh Trần: "???"

Ương Ương giải thích: "Tôi vận dụng năng lực của mình giúp Khánh Trần tu hành, trong quá trình trợ giúp đó, năng lực khống chế của tôi cũng dần tăng lên, càng thêm chính xác hơn."

Khánh Trần tức giận nói: "Đây không thể gọi là song tu được."

Cũng giống như có người nói: 'Tôi thật sự muốn mở cái đầu nhỏ của cậu ra xem bên trong có gì', đây là một ý.

Nhưng nếu người đó đổi thành: 'Thật sự muốn mở cái đầu cậu ra, xem bên trong xương là thứ gì.' Đây lại là ý khác.

Ương Ương vẫy vẫy tay, thản nhiên nói: "Chẳng quan trọng, về nhà đây."

Cô nói xong lập tức đóng cửa lại.

Lúc này, Nam Canh Thần nói: "Anh Trần, đêm nay tao có thể ở nhà mày có được không?"

"Nhắc đến chuyện này tao cũng thấy kỳ lạ, tại sao đêm hôm mày không ở nhà ngủ, còn chạy qua đây làm gì?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Cha tao thua tiền, tâm trạng không tốt. Bây giờ vẫn còn uống rượu ở nhà, về nhà sẽ bị ăn đòn." Nam Canh Thần nói.

Khánh Trần thở dài. Lần đầu hắn gặp Nam Canh Thần đã nhìn thấy những vết thương bị dây lưng vụt lên. Vết thương hằn lên thành những đoạn dài, có chỗ đã rớm máu.

Mặc dù bố mẹ cậu ta vẫn chưa ly hôn, nhưng tình trạng chẳng khác mình là mấy.

Hắn hỏi Nam Canh Thần: "Mẹ của mày đâu rồi?"

"Cha tao đánh mẹ. Mẹ tức giận về nhà bà ngoại rồi." Nam Canh Thần nhỏ giọng nói: "Tao đoán, hai người chuẩn bị ly hôn. Anh Trần, dạo gần đây tao đang tích luỹ một số tiền lớn, mỗi lần trở về tao đều nói Lý Y Nặc chuẩn bị cho hai cây vàng. Chờ đến khi đủ tiền, tao sẽ tự mình mua một căn phòng nhỏ, sau này mày về đó ở cùng với tao chứ?"

Nam Canh Thần nói xong bèn lấy ba thỏi vàng từ trong túi ra nói: "Đây là số vàng mà tao chưa kịp bán, trước để tạm ở chỗ mày. Nếu tao còn giữ trên người, khả năng bị cha phát hiện."

"Ừ." Khánh Trần cầm lấy cất ở dưới nan giường: "Lý Y Nặc đối xử với mày thật sự tốt. Tốc độ kiếm tiền của mày có khi còn nhanh hơn tao."

"Anh Trần, hay tao đi theo mày." Nam Canh Thần phấn khởi nói: "Hiện tại mày đã đứng vững gót chân, lại có một vị sư phụ mạnh mẽ như vậy, tao chỉ cần đi theo mày là có thể nổi tiếng."

"Thế nào? Tại sao không muốn ở cùng Lý Y Nặc?" Khánh Trần ngạc nhiên: "Mày với cô ấy xảy ra mâu thuẫn gì sao?"

Nam Canh Thần suy nghĩ rồi nói: "Hiện tại, hai người ở chung còn chưa xảy ra vấn đề gì. Tao cũng thật sự thích cá tính của cô ấy, ở bên cạnh cô ấy luôn có cảm giác an toàn. Nhưng, ngay từ lúc ban đầu ở chung tao đã sợ rồi, tao cứ tưởng cô ấy vì dương khí của tao mà tới..."

Khánh Trần: "... Vất vả rồi. Vậy tại sao mày còn muốn đi theo tao?"

Nam Canh Thần lắc đầu: "Tao luôn có cảm giác, được cô ấy bảo vệ có phần xấu hổ, không xứng với cô ấy."

Khánh Trần hiểu đứa bạn này của mình. Cậu ta sống trong môi trường gia đình như vậy, nên sinh ra tính cách tự ti. Bỗng nhiên cậu ấy gặp được một cô bạn gái tốt với mình như vậy, nên sinh ra chút mặc cảm.

Nam Canh Thần nói tiếp: "Ông bà ta cũng không hề nói, con trai phải lập gia đình trước. Tao cũng không muốn vì mình mà cô ấy bị người khác chỉ trỏ..."

Khánh Trần kiên nhẫn giải thích: "Tại mày chưa nghe câu hoàn chỉnh đấy thôi. Nếu gặp được người tốt thì lập gia đình, gặp người trợ giúp thì lập nghiệp. Còn gặp được con gái nhà giàu thì thành gia lập nghiệp..."

Nam Canh Thần: "..."

"Không nói chuyện sau này nữa." Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Hiện tại mày tính thế nào? Muốn ở cùng với tao không?"

"Tao không dám về nhà đâu." Nam Canh Thần tủi thân nói: "Trở về sẽ bị đánh. Hay Khánh Trần, mày giúp tao báo cảnh sát bắt cha tao đi, việc này mày làm quen rồi mà."

Khánh Trần suy nghĩ thật lâu rồi hỏi: "Cha mày thường chơi bộ môn nào?"

"Mạt chược."

"Mày biết ông ấy hay chơi ở đâu không?"

"Không biết." Nam Canh Thần thở dài: "Tại tao không biết ông ấy chơi ở đâu, chứ biết tao cũng báo công an rồi."

"Không sao." Khánh Trần bình tĩnh nói: "Trước tiên, mày cứ ở nhà tao cái đã. Chuyện này tao giúp mày giải quyết."

....

Ương Ương sau khi trở về phòng cũng không có đi ngủ. Mà cô nằm nhớ lại mấy ngày tiếp xúc với Khánh Trần. Cô bỗng nhiên ý thức được, người bạn này không hề đơn giản như cô từng suy đoán.

Cậu ta không h`ệgiống một học sinh cấp ba, lúc nào gặp chuyện cũng thể hiện phong thái bình tĩnh, tỉnh táo, cùng khả năng phán đoán. Đây không phải tính cách một học sinh cấp ba, ở thành phố nhỏ có được.

Cho nên, Ương Ương rất tò mò. Khánh Tr`ần đã trải qua những gì trong quá khứ, mới có thể tạo thành tính cách như vậy?

Ngày hôm sau đi học, thừa dịp thời gian nghỉ giữa tiết, Ương Ương gọi H`ồ Tiểu Ngưu và Trương Thiên Chân ra ngoài.

Ương Ương hỏi: "Hiện tại, phòng Khánh Tr`ần ở là cậu cho thuê có phải không?"

"Ừ." H`ồTiểu Ngưu gật đ`ầu: "Tôi cho cậu ấy thuê 1400 tệ một tháng. Giá bình thường là 1200 tệ, sau đó mình tăng lên 200 tệ."

"Căn phòng đó rất tốt, dù tăng thêm 200 tệ cũng hợp tình hợp lý." Ương Ương gật đ`ầu.

"Đúng r`ồi, phòng cậu đang ở trước kia là nhà của hắn." H`ồTiểu Ngưu nói: "Thời điểm cha hắn bán nhà, cậu ta còn chưa kịp dọn đ`ồđã bị đuổi ra khỏi nhà."

Ương Ương ngạc nhiên, vậy tất cả đ`ồđạc mình sử dụng, có phải từng là của Khánh Tr`ần?

Khi cô chuyển tới, chỉ đổi một cái giường, thêm 1 tivi và một dàn máy tính. Đ`ồđạc còn lại, tất cả giữ nguyên."

Khi trở v`ềnhà, mình có nên kiểm tra lại tất cả, xem có tìm ra chút manh mối nào v`ềKhánh Tr`ần hay không?"

Ương Ương tò mò: "Mình thật không hiểu, tại sao cha cậu ấy lại muốn bán căn phòng con mình đang ở? Hơn nữa, quan hệ giữa mọi người trong gia đình cậu ta thế nào? Khánh Tr`ần là loại người như thế nào?"

"Mình có hỏi qua một vài bạn học." Trương Thiên Chân nói: "Có một điều đáng ngạc nhiên là, Khánh Trần rất nổi tiếng trong trường. Tại các kỳ thi, chưa bao giờ cậu ấy ra khỏi ba hạng đầu."

"Ba vị trí đầu cũng không khiến cả trường đều biết đến." Ương Ương suy nghĩ rồi nói: "Cậu có nhớ tên ba người đứng đầu trường cấp ba Hải Thành của chúng ta không?"

"Ừ." HồTiểu Ngưu giải thích." HồTiểu Ngưu giải thích: "Bạn học cũng đã nói cho mình, quan trọng không phải vấn đềcậu ta học giỏi. Mà từ khi bước vào lớp 10, cậu ấy luôn kiếm việc làm thêm để làm. Thời điểm học lớp 10, có người nhìn thấy Khánh Trần làm nhân viện phục vụ cả đêm, còn có người nhìn thấy cậu ấy làm phụ vụ tại quán đồnướng, quán KFC, McDonald, cửa hàng tiện lợi. Khánh Trần vẫn luôn làm việc để kiếm tiền sinh hoạt, tiền đóng học phí."

"Mặc dù các bạn học này bắt gặp cảnh cậu ấy làm việc, cậu ấy vẫn thản nhiên như không." Trương Thiên Chân nói: "Mình nhìn thấy có rất nhiều bạn học, vì hoàn cảnh gia đình mà sinh ra tính cách tự ti. Nhưng mọi người đều nói, Khánh Trần không có tính cách này. Cậu ấy sẽ đến chào hỏi mọi người, chưa từng vì ai mà nhiệt tình hơn, cũng chẳng vì ai mà e thẹn. Cũng có người hỏi thẳng Khánh Trần, điều ấy có khiến cậu xấu hổ hay không? Cậu ấy bèn trả lời, cơm do tay mình kiếm ra, việc gì mà phải xấu hổ.". Truyện Điền Văn

Giây phút ấy, Ương Ương nhớ lại lời mà Khánh Trần từng nói với mình.

'Không phải vì cậu ấy muốn cố gắng như vậy. Mà thế giới này cho cậu ấy một cuộc sống mới, cậu ấy nhất định phải bước lên con đường ấy, dù cho cắn răng, chảy máu.'

Khánh Trần không có sự lựa chọn.

Ương Ương chưa từng nhìn thấy trường hợp nào như vậy. Bản thân cô, Hồ Tiểu Ngưu hay Trương Thiên Chân đều trải qua cuộc sống toàn màu hồng. Nên làm sao có thể tưởng tượng nổi cuộc sống của những người đang vùng

vẫy dưới đáy khó khăn và gian khổ thế nào.

Mà Khánh Trần, khác hoàn toàn những người bạn cô ấy đã từng gặp qua.

Trương Thiên Chân còn bổ sung thêm: "À đúng rồi, thầy cô giáo cũng biết được tình trạng trong nhà cậu ấy. Cho nên, thầy cô giáo biết cậu ấy trốn học cũng mặc kệ. Mình còn nghe nói, khi mới vào đầu năm học lớp 10, cậu ấy từng cam đoan với thầy giáo chủ nhiệm rằng, thành tích của cậu ấy vĩnh viễn nằm trong top 3 của trường, nếu bị đá ra sẽ không bao giờ trốn học nữa."

"Thì ra là vậy." Ương Ương nói: "Cha mẹ cậu ta mặc kệ tình trạng như vậy sao?"

"Cha mẹ cậu ấy đã ly hôn từ lâu. Cha là dân nghiện cờ bạc, cũng vì cờ bạc mới bán căn phòng đang ở của con cái đi." Hồ Tiểu Ngưu nói: "Thời điểm cha cậu ấy muốn bán căn phòng đó mình cũng có mặt. Mình còn cho rằng cậu ấy rơi vào tình huống đó sẽ suy sụp tinh thần cơ chứ. Nhưng không ngờ, mình chứng kiến cậu ấy vẫn bình thản như thường, giống như một sự kiện trôi qua cuộc sống, chẳng có tý liên hệ nào với cậu ấy cả vậy."

"Hiện giờ, cha cậu ta đang ở đâu?" Ương Ương hỏi.

"À, bị cậu ta báo cảnh sát bắt vì tội đánh bạc rồi." Hồ Tiểu Ngưu nói đến đây cũng thấy hơi ớn: "Từ khi cậu nhắc nhở mình đứng trêu chọc hắn, mình đã dựa vào mối quan hệ gia đình, tỉ mỉ điều tra về tình hình gia đình cậu ấy. Kết quả, cha bị giam giữ, hiện tại toà án đang hoàn tất thủ tục truy tố hình sự. Luật sư gia đình nhà mình nói, bị giam ít nhất một năm."

Ương Ương giật mình, cô cũng không ngờ Khánh Trần tàn nhẫn như vậy...

Nhưng cô cũng không tìm ra một lý do nào trách cứ Khánh Trần. Ương Ương còn đang nghĩ, khi làm xong việc đó, tâm trạng cậu ấy thoải mái lắm đây.

Lúc này, Hồ Tiểu Ngưu nhìn Ương Ương hỏi: "À mà đúng rồi, cậu ta là lữ

khách thời gian đúng không? Tại sao cậu cảnh báo bọn mình không nên trêu chọc hắn? Thân phận của hắn tại Thế Giới Bên Trong là gì?"

"Mình cảm thấy thân phận cậu ta là gì không quan trọng." Ương Ương lắc đầu: "Loại người này, mặc kệ cậu vứt ở một nơi nào đó, cậu ta cũng sẽ toả sáng. Tôi thấy các cậu dồn sự chú ý lên cậu ta còn hơn tập trung vào người Lưu Đức Trụ."

Trương Thiên Chân nói: "Ương Ương, dù sao cậu cũng nên tiết lộ cho bọn mình chút gì đó chứ?"

"Không được." Ương Ương lắc đầu: "Tôi sẽ không bao giờ bán đứng loại người, vất vả từng tí một nhằm níu kéo cuộc sống này. Tôi cho các cậu lời khuyên, các cậu đừng bao giờ làm gì có lỗi với người như vậy."

"Vì sao?"

"Loại người này, bị ép buộc đến bước đường cùng, sẽ điên lên. Khi ấy người chết không chỉ đơn gian là một hai người."

Ban đêm, sau khi Ương Ương trốn học về nhà. Điều đầu tiên cô ấy làm, là tìm kiếm mọi ngóc ngách trong căn phòng. Cô muốn tìm manh mối mà Khánh Trần vô tình để lại.

Cô tìm kiếm trên giá sách, thậm chí từng trang sách một, song chẳng tìm được thứ gì.

Cô mở ra ngăn kéo, bên trong rỗng tuếch.

Điều này khiến Ương Ương thất vọng, bèn nằm ngửa ra giường suy nghĩ, nhưng không biết mình nên nghĩ điều gì.

Nhưng đúng vào lúc này, cô nhìn thấy một dòng chữ, ngay tại bức tường màu trắng cạnh giường.

'Dê bò thành đàn, mãnh hổ độc hành.'

Ương Ương giơ tay vuốt dọc theo dòng chữ ấy. Thậm chí, cô còn tưởng tượng ra, cảnh thiếu niên vào một đêm cô đơn, thể hiện ra quyết tâm của bản thân mình.

Cô còn đang suy nghĩ, cùng một nhóm với người như vậy có thú vị không?

Có điều, cô luôn có cảm giác trong phòng vẫn còn thiếu một thứ gì đó...

Cô liên tục suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên lẩm bẩm: Phiếu ăn cơm đâu?

Theo như bình thường, hàng ngày sẽ có một bức thư của Tem Ác Quỷ tại đầu giường dùng làm phiếu ăn cơm. Sao hôm nay không có?

Điều này, sao mình có thể mặt dày qua bên đấy ăn trực được chứ?

Ương Ương chạy lên tầng gõ cửa. Cô nhìn thấy HồTiểu Ngưu bước ra, bèn hỏi: "Cậu có nhận được thư từ Tem Ác Quỷ chứ? Người đó có viết thư cho cậu không?"

Sau sự kiện trên núi Lão Quân, thì Trương Thiên Chân và HồTiêu Ngưu cũng là hai lữ khách thời gian đã bị lộ. Dựa theo tính cách của người đang trốn trong bóng tối kia, nhất định không thể bỏ qua hai người mới phải.

"Nhận được." HồTiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Thế nào? Cậu cũng nhận được sao."

Ương Ương không trả lời vấn đề này, mà tiếp tục hỏi: "Vậy các cậu có biết cách trả lời thư không?"

"Có, đối phương đã nói đến điều này trong bức thư thứ hai. Có điều, mình còn chưa trả lời lại." HồTiểu Ngưu nói.

"Vậy là tốt rồi." Ương Ương nhẹ nhàng thở ra một hơi nói: "Phiền các cậu gửi lại cho người đó một bức thư, nhắc nhở gã ta một việc."

H`ôTiểu Ngưu ngạc nhiên: "Việc gì?"

Ương Ương nói: "Trả lời gã, bảo gã nhanh nhanh gửi thư cho Khánh Tr`ần. Nhanh nhá, gấp lắm r`ồi."

H`ôTiểu Ngưu: "???"

Đây là cái quái gì vậy?

Mười mấy phút sau, một người g`ầy gò ng`ồi cạnh cửa sổ, nhìn nội dung bức thư trả lời. Gã nắm chặt bức thư, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Mình giống như một loại công cụ của một người nào đó vậy, đáng ghét..."

Kết quả, Ương Ương sốt ruột đợi trong phòng cả tiếng trời, vẫn không nhận được thư người kia gửi tới cho Khánh Tr`ần.

Đột nhiên, cô có một suy nghĩ, phải chăng người này từ sau sẽ không gửi thư cho Khánh Tr`ần nữa...

"Quá trẻ con." Ương Ương thở dài: "Tại sao vẫn còn tâm lý nổi loạn như vậy cơ chứ?"

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên. Khánh Tr`ần đứng ở bên ngoài nói vọng vào: "Ăn cơm."

Ương Ương từ trên giường nhảy xuống, vẻ mặt tươi cười hớn hở.

...

Cuộc sống ở Lạc Thành trải qua những ngày yên bình ngắn ngủi.

Yên bình đến mức giống như chưa h`êtrải qua chuyện gì.

Nhóm chat của Hà Tiểu Tiểu tạm thời chưa có sự kiện gì, tất cả lữ khách thời gian đang chuẩn bị cho l`ần xuyên qua tiếp theo.

Đếm ngược: 00: 15: 00.

Khánh Trần mồ hôi đầm đìa từ từ đứng dậy. Trọng lực vô hình kia cũng dần biến mất.

Trong những ngày này, hắn và Ương Ương phối hợp vô cùng ăn ý. Cho dù thực lực của hắn tăng lên nhiều hay ít, cô ấy sẽ điều chỉnh trọng lực ở mức cao nhất có thể.

Hắn từ tốn đi tắm rửa, sau đó bình tĩnh nằm trên giường yên lặng chờ đợi.

Khánh Trần biết, giờ phút này đang có rất nhiều lữ khách thời gian đang đếm từng phút từng giây chờ đợi xuyên qua.

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1.

Xuyên qua.

Thế Giới Bên Trong còn có người đang chờ hắn.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 179: Thức tỉnh

Dịch: Gia Cát Nô

Chương 179: Thức tỉnh

Đếm ngược 168: 00: 00.

Trong bóng tối nhà tù số 18, bỗng nhiên từ một căn phòng giam nào đó truyền tới một luồng gió ấm áp.

Thời gian dần trôi qua, hơi ấm dần trở nên nóng rực.

Một luồng hơi nóng, dần dần lan toả ra khỏi khu vực phòng giam, giống như một địa điểm gần khu vực xích đạo.

Hai căn phòng sát cạnh phòng giam ấy không ngừng vang lên tiếng đập cửa kêu cứu.

Tiếng kêu của bọn họ cũng dần nhỏ đi, nước trong cơ thể ở trong nhiệt độ cao dần biến mất. Chỉ hai phút trôi qua, mà hai người đã rơi vào tình trạng mất nước.

Lâm Tiểu Tiểu đang ngủ chợt tỉnh dậy. Anh ta đi vào đại sảnh ngẩng đầu quan sát, lúc đó Diệp Vãn cũng tới do nhận ra có gì không đúng. Hai người nhìn nhau nói: "Thức tỉnh hệ nguyên tố?"

"Ừ." Diệp Vãn gật đầu: "Là phòng của Lưu Đức Trụ."

Lâm Tiểu Tiếu ngạc nhiên: "Thằng nhóc ấy gặp phải chuyện gì ở Thế Giới Bên Ngoài, mà có thể tiến vào trạng thái thức tỉnh được vậy?"

Trên đại sảnh, đã có một cánh cửa được mở ra. 6 người máy giám ngục, xếp hàng chỉnh tề đi vào. Trên mái vòm, máy bay không người lái cũng bắt đầu rời khỏi tổ ong bay xuống, bay thẳng tới căn phòng giam kia.

"Cứu người cái đã." Chân Diệp Vãn cong xuống, bật một cái, giống như một con hổ dữ lao thẳng lên tầng ba, đứng ổn định tại hành lang. Anh ta mở ra hai căn phòng giam bên cạnh, kéo đám tù nhân đang mệt lả tránh xa nơi này.

Nhiệt độ trong căn phòng kia, cuồn cuộn trào ra bên ngoài, khiến tóc Diệp Vãn cũng có cảm giác như bị đốt cháy.

Một giây sau, một vùng trường lực hơi mờ bao quanh lấy anh ta, nhiệt độ xung quanh lập tức bị quét sạch. Lúc ấy, nếu ai ở cạnh có thể nhìn thấy trường lực tạo thành hình cái chuông, phía bên ngoài có từng đường vân giống hệt như tổ ong.

Diệp Vãn đứng ở trước căn phòng. Đứng cùng anh ta còn có những tên người máy giám ngục chia đều ra hai bên. Phía sau lưng, có mấy chiếc máy bay không người lái, đang lơ lửng trên không.

Anh ta đứng đó chờ, cho đến khi nhiệt độ hạ xuống. Lúc này, anh ra hiệu cho đám người máy giám ngục tiến lên mở cửa.

Cạch một tiếng, cánh cửa được kéo lên. Trong phòng, Lưu Đức Trụ nằm xoài xuống đất, không còn chút sức lực nào. Tất cả vật dụng trong này, không bị đốt thành màu đen, cũng biến thành màu trắng xám.

Có một điều kì lạ là quần áo trên người Lưu Đức Trụ không xảy ra hư hao gì.

Thằng nhóc này đã rơi vào trạng thái uể oải, nhưng sắc mặt lại vô cùng vui vẻ, liên tục lẩm bẩm: "Tôi là Giác Tỉnh Giả! Cuối cùng mình cũng trở

thành Giác Tỉnh Giả."

"Ra đi." Diệp Vãn nói: "Đổi cho cậu một phòng giam khác."

Lưu Đức Trụ bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Ông chủ đâu? Ông chủ của tôi đã về chưa? Tôi phải báo tin tức này cho ngài ấy biết, tôi thành công rồi."

Diệp Vãn ngạc nhiên. Anh ta không ngờ được, phản ứng đầu tiên của tên này là muốn báo việc mình đã thức tỉnh cho Khánh Trần biết.

Anh ta sao mà biết được.

Nếu Lưu Đức Trụ không có ông chủ chỉ dạy, nói mình phải giữ được sự tức giận ấy. Thì hiện tại, có khi mình không cách nào thức tỉnh được.

Lúc này, Lâm Tiểu Tiếu chậm rãi đi tới, tủm tỉm cười: "Ông chủ của cậu cũng không rảnh rỗi mà nghe cậu khoe đâu."

"Vậy cấp bậc hiện tại của tôi là gì?" Lưu Đức Trụ hỏi.

"Cấp C." Lâm Tiểu Tiếu chán nản dựa vào tường nói: "Nhưng cậu đừng vui mừng quá sớm, con đường sau này còn dài lắm."

...

Trên hoang dã, có hai người ngồi vây quanh đống lửa. Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn Khánh Trần hỏi: "Lần này trở về, con có tiếp tục luyện tập hay không?"

"Có." Khánh Trần gật đầu, sau đó cởi áo ra, khoe cơ bắp cuồn cuộn của mình.

Lý Thúc Đồng cảm thấy ngoài ý muốn: "Ta cố ý không nhắc nhở con về vấn đề luyện tập, để con có chút thời gian đừng gò bó bản thân mình quá, không ngờ con vẫn duy trì được. Kỳ lạ, sau khi trở thành Kỵ Sĩ, thực lực bỗng nhiên tăng trưởng trên diện rộng. Sao con còn có thể duy trì việc

luyện tập, quan tâm đến sự phát triển của cơ thể vậy?"

Chuyện này giống như, có một anh chàng bỗng nhiên trở nên giàu có, bản thân sở hữu cả mấy trăm triệu. Nếu như vô tình đi được nhìn thấy đồng 10 tệ, người này nhất định sẽ không cúi người nhặt, mà tránh ra đi tiếp.

Đừng nói là 10 tệ, mấy nghìn tệ có khi còn chẳng thèm nhìn.

Mà Lý Thúc Đồng nhận ra, đứa đệ tử của mình sau khi trở thành người giàu có. Chẳng may đi trên đường, nhìn thấy một đồng xu rơi xuống cống, có khi còn suy nghĩ đủ mọi cách nhặt đồng xu ấy lên.

Điều này khiến Lý Thúc Đồng chẳng biết nói gì.

Những người sư phụ khác đều nhắc nhở đệ tử của mình, hãy hạn chế sở thích bản thân. Còn lão, chỉ mong đệ tử của mình giành chút thời gian thả lỏng bản thân ra.

Sao có cảm giác sai sai thế nào ấy nhỉ?

Khánh Trần mặc lại áo. Hắn cầm lấy một que củi ném vào đống lửa nói: "Sư phụ, không phải con khắt khe với bản thân mình, mà do con nhớ ra một chuyện. Lâm Tiểu Tiếu từng nói chỉ có người bình thường mới có tư cách bước qua cánh cửa sinh tử. Cho nên con vẫn duy trì luyện tập, nhất định sau này sẽ có tác dụng to lớn."

Lý Thúc Đồng thở dài: "Con rất thông minh."

"Nhưng con luôn thắc mắc. Kỵ Sĩ đã trở thành người siêu phàm, vậy làm cách nào để trở về trạng thái người bình thường đây?" Khánh Trần nghi ngờ.

"Ta còn định để con sau khi trở thành người siêu phẩm, thả lỏng ra một chút rồi mới nói." Lý Thúc Đồng trả lời: "Con thử dùng thuật hô hấp, đảo ngược lại tần suất hô hấp xem sao?"

Khánh Trần nhớ lại tần xuất của thuật hô hấp. Sau đó thử đảo ngược lại, bỗng nhiên trên mặt hắn xuất hiện đường vân màu lam, khác hoàn toàn đường vân màu lửa trước đây.

Đột nhiên, trong cơ thể hắn vang lên một tiếng. Khánh Trần lập tức cảm giác được, gien ẩn mà mình vừa mới mở ra được một phần, đã lại biến mất.

Sức mạnh trong cơ thể cũng nhanh chóng biến mất, chớp mặt đã tập trung tại một vị trí nào đó trong cơ thể.

Hắn nhìn về phía Lý Thúc Đồng: "Sư phụ, mỗi lần chuẩn bị vượt qua cánh cửa sinh tử, đều phải sử dụng phép đảo ngược thuật hô hấp này sao?"

"Đúng vậy." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Mà cách hô hấp này phải liên tục không được ngắt quãng. Chỉ cần dừng lại một giây sẽ phải làm lại từ đầu."

"Thì ra là vậy." Khánh Trần gật đầu.

Khánh Trần dừng lại thuật hô hấp, nhưng gien ẩn vẫn còn chưa hiện ra.

Lý Thúc Đồng giải thích: "Không cần lo lắng. Sau khi con đảo ngược thuật hô hấp, gien ẩn một tiếng sau mới hiện ra. Đây là cái giá của thuật hô hấp, nếu như sau khi con đảo ngược thuật hô hấp, mà có thể tuỳ ý khởi động lại gien ẩn, thì cánh cửa sinh tử kia chẳng còn ý nghĩa gì."

"Như vậy thời điểm Kỵ Sĩ chuẩn bị bước qua cánh cửa sinh tử chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao. Nếu có người cố tình ngăn cản, sẽ thay đổi từ cửu tử nhất sinh, thành thập tử vô sinh." Khánh Trần hỏi.

"Vì vậy, thời điểm Kỵ Sĩ chuẩn bị bước qua cánh cửa sinh tử phải tuyệt đối giữ bí mật." Lý Thúc Đồng nói.

"Chẳng lẽ không cách nào cưỡng ép mở ra gien ẩn lại một lần sao?" Khánh Trần nghi ngờ: "Hoặc có thể sử dụng năng lực khiến mình không bị giết chứ?"

"Có, nhưng ta hi vọng con sẽ vĩnh viễn không bao giờ phải dùng." Lý Thúc Đồng nói: "Khi con vận dụng đảo ngược hô hấp, sau đó ép mình sử dụng thuật hô hấp để cưỡng ép mở gien ẩn một lần nữa. Con sẽ phải trả một cái giá rất đắt, là cuộc đời này cấp bậc của con chỉ dừng lại ở đó."

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Chắc hẳn có một người đi trước đã trả cái giá này."

"Đương nhiên là có." Lý Thúc Đồng xúc động nói: "Sư bá của con, Trần Gia Chương cũng bởi vì chuyện này mà cấp bậc bị dừng lại. Thời điểm anh ấy vừa hoàn thành việc vượt qua cánh cửa sinh tử thì bị kẻ địch mai phục muốn giết. Khi đó, anh ấy đã không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận vĩnh viễn dừng lại ở cấp A."

Thì ra, khi Kỵ Sĩ vượt qua cánh cửa sinh tử, không chỉ phải đối mặt với nguy hiểm từ thiên nhiên, mà còn phải đối mặt với sự hiểm ác của lòng người.

Nhưng, Khánh Trần cảm nhận được sức mạnh của mình sau khi trở lại người bình thường, vẫn lớn hơn rất nhiều thời điểm hắn chuẩn bị trèo lên vách núi Thanh Sơn: Sư phụ, ở bên ngoài con gặp được một người bạn có khả năng khống chế trọng lực. Người đó tạo ra một trường lực cho con luyện tập. Tại sao con có cảm giác, dùng cách đó luyện tập, kết hợp với thuật hô hấp lại có kết quả vượt trội."

"Hệ khống chế?" Lý Thúc Đồng suy nghĩ: "Đã từ rất lâu, Thế Giới Bên Trong chưa xuất hiện Giác Tỉnh Giả hệ khống chế. Con xác định là khống chế trường lực chứ không phải là không khí?"

"Vâng." Khánh Trần gật đầu: "Có gì đặc biệt sao sư phụ?"

"Một Giác Tỉnh Giả thức tỉnh bốn lực cơ bản, sinh ra đã xác định là toả sáng." Lý Thúc Đồng nói: "Cực hạn của bọn họ cao, rất cao. Khả năng chiến đấu mạnh mẽ. Trong suốt chiều dài lịch sử kỷ nguyên văn minh, mỗi một Giác Tỉnh Giả loại này, đều nắm giữ địa vị vô cùng quan trọng."

Khánh Trần ngạc nhiên. Hắn không ngờ năng lực mà Ương Ương nắm giữ lại mạnh mẽ đến vậy.

Lý Thúc Đồng hỏi: "Người bạn này của con là nam hay nữ? Có thể vì con mà tạo ra một khu vực trường lực, thì quan hệ phải rất thân mới đúng."

"Con gái." Khánh Trần thành thật trả lời.

Lý Thúc Đồng yên lặng suy nghĩ.

"Sao vậy sư phụ?" Khánh Trần hỏi.

"Con biết cô ấy ở chỗ nào tại Thế Giới Bên Trong không? Có người nhà hay không?" Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần: "Có cần sự phụ giúp con đi hỏi vợ không?"

Khánh Trần: "... Sư phụ, con cùng cô gái kia không có tình cảm gì. Mà trong lòng còn suy đoán, cô gái này xuất hiện chắc chắn có mục đích của riêng mình. Thầy cũng đừng nghĩ nhiều như vậy."

"Được thôi." Lý Thúc Đồng nói.

"Sư phụ, tiếp theo chúng ta đi đâu? Về nhà tù số 18 sao?" Khánh Trần hỏi.

"Về thì chắc chắn phải về rồi. Nhưng trước khi về, ta phải làm một vài việc bên trong thành phố số 18." Lý Thúc Đồng mỉm cười giải thích: "Lần này đếm ngược của con là bao lâu?"

"7 ngày."

"Về tới thành phố số 18 phải mất 4 ngày, còn lại 3 ngày... đủ rồi." Lý Thúc Đồng khẳng định.

Khánh Trần hơi tò mò, không biết sư phụ muốn dẫn mình đi làm gì?

...

Đếm ngược: 72: 00: 00.

Buổi tối, tại khu số 6, thành phố số 18.

Một cô gái tóc bạc, đeo một chiếc tai nghe màu trắng lắng nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng như tiếng suối chảy. Cô bước vào thang máy trong suốt bằng pha lê của cao ốc Lạc Thành.

Cô nâng bàn tay nhỏ nhắn lên nhấn số 132 của thang máy, sau đó quay người lại để ngắm nhìn cảnh đêm qua tấm kính pha lê trong suốt khi thang máy chạy lên.

Cô gái khoác lên vai một chiếc túi đeo chéo. Bên trong đó đựng máy đọc sách và một số vật dụng hay đem theo mình.

Chiếc túi xách có vẻ đã cũ, các bạn luôn khuyên cô nên đổi một chiếc mới. Nhưng cô sẽ trả lời, mình rất thích hình con gấu được in ở trên, cho nên không muốn bỏ.

Nhưng thật ra, từ khi cô ấy tốt nghiệp cấp ba đến giờ còn chưa lấy của gia đình một đồng tiền nào. Cô phải tự xoay sở kiếm tiền để chi trả cho học phí đắt đỏ của các lò luyện thi, chỉ như vậy mới có hi vọng thi vào một trường đại học cao cấp.

Lên đại học cũng mới chỉ là một bước đầu tiên, trừ khi cô ấy có thể thi vào trường quân đội Hoả Chủng hay trường quân đội Tây Bắc, nếu không cũng phải gánh chịu học phí đại học càng kinh khủng hơn.

Nhưng tất cả các trường đại học đều có học bổng, nhưng có một vấn đề là lý lịch của cô không được đẹp, nên rất khó xin được học bổng.

Cô gái nghĩ tới đây khiến trong lòng trở nên mù mịt. Cô không biết cuộc sống của mình sẽ như thế nào trong tương lai.

Nhưng khi thang máy chuẩn bị đóng lại bỗng có một bàn tay đưa ra ngăn lại.

Cô gái dựa vào mặt kính nhìn thấy một thiếu niên và một trung niên đi vào. Hai người đều mặc bộ quần áo thể thao màu trắng mới tinh, trên đầu còn đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen.

Vành nón được kéo xuống quá thấp, khiến cô gái không sao nhìn rõ mặt mũi hai người vừa mới vào.

Hai người cũng không nhấn nút thang máy, mà cứ yên lặng đứng phía sau cô gái, giống như đang ngắm cảnh vật bên ngoài mặt kính pha lê.

Cô nhớ tới một lời đồn, có người bị cướp ở tầng 89. Sau đó, một tay cô cầm chặt lấy chiếc túi xách của mình, tay còn lại nắm thật chặt dây lưng.

Có điều, cô dựa vào cái bóng của hai người mà đưa ra dự đoán. Cô luôn có cảm giác hai người này, không giống như những người coi thường luật pháp của xã đoàn.

Ít ra, cô chưa từng nhìn thấy người của xã đoàn nào lại gọn gàng đến vậy.

Đúng, ấn tượng đầu tiên của cô là sự gọn gàng sạch sẽ.

Rất nhanh, thang máy đã đóng lại, nhanh chóng chạy lên. Màng nhĩ của cô có chút khó chịu, bởi vì thang máy đi quá nhanh, mà tầng cô muốn lên lại quá cao, giống hệt như cảm giác một chiếc máy bay vừa cất cánh vậy.

Lúc này, thang máy đã đến tầng 91. Bên ngoài kia bắt đầu xuất hiện những cầu vượt, bắc ngang tới tận chân trời, bao trùm lấy toàn bộ thành phố, liên tiếp nối liền những đại sảnh của các toà nhà chọc trời.

Khi đèn đường sáng lên, nhìn vào những chiếc cầu vượt giống hệt bầu trời đầy sao, lượn lờ khắp nơi trong thành phố.

Người thiếu niên phía sau nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Mạng lưới giao thông

phức tạp như vậy, sẽ không lạc đường sao?"

"Không biết." Người trung niên trả lời: "Mỗi lần ta ra ngoài đều có người lái xe."

Cô gái bĩu môi. Hiện tại là thời đại lái xe cũng tự động, ai rỗi hơi thuê người lái xe cơ chứ.

Hơn nữa, mặc dù giao thông có phức tạp, chỉ cần người ngồi lên xe nói cho người máy trí tuệ nhân tạo biết địa điểm là được rồi.

Ting, thang máy đã đến tầng 132.

Cô gái tóc bạc lo lắng không dám di chuyển. Người trung niên và thiếu niên bước ra ngoài trước, sau đó đi đến một chỗ xa trong hành lang.

Sau khi cô gái nhìn thấy hai người ra khỏi thang máy, bèn quay người lại. Cô nhìn thấy hai người đã đến một căn phòng, nhấn mật mã. Cạch một tiếng, cánh cửa đã được mở ra.

Lúc này, cô gái tóc bạc mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Thì ra là hàng xóm, mà vô tình ở cạnh căn phòng của mình.

Thế mà vừa rồi, khi hai người bước vào thang máy, không nhấn nút, làm mình sợ hết hồn.

Có điều, cô gái tóc bạc nhớ ra một chuyện, căn phòng bên cạnh đã thật lâu không có người ở. Thời gian trước đó, có người đến sửa chữa, những mãi cũng không có ai chuyển đến, làm sao khuya thế này lại có người đến thăm?

Kỳ lạ.

Ở một nơi khác, sau khi Khánh Trần vào phòng, bèn cởi mũ ra: "Vừa rồi, con trông thấy cô gái kia có vẻ sợ hãi. Chẳng lẽ trị an ở thành phố 18 kém vậy sao? Tại Thế Giới Bên Ngoài không có chuyện như vậy, dù một cô gái

đi đường lúc nửa đêm cũng không cần lo lắng như vậy... Ít ra tại khu vực trung tâm thành phố không như vậy."

Lý Thúc Đồng nói: "Đây là một vấn đề trong lịch sử Liên Bang. Có một chuyện xảy ra khiến Liên Bang loại bỏ một phần ba lực lượng cảnh sát. Điều này khiến tỷ lệ tội phạm không ngừng gia tăng."

"Loại bỏ lực lượng cảnh sát."

"Không chỉ lực lượng cảnh sát, ngoài ba khu quan trọng thì các khu khác ở bên ngoài, đến cả camera giám sát bị hỏng cũng không được thay thế." Lý Thúc Đồng bình tĩnh nói: "Không sao, sau này con sinh hoạt ở nơi này mới có thể cảm nhận được sâu sắc nhất tình trạng của quốc gia đã đến mức độ nào."

"Sư phụ, chuyện người muốn làm, là thay đổi nó sao?" Khánh Trần hỏi.

Lý Thúc Đồng cười cười: "Đừng hỏi nhiều như vậy. Đầu tiên nên tận hưởng căn phòng mới này cái đã."

Khánh Trần nhìn một vòng xung quanh. Căn phòng này khoảng chừng 80 mét vuông, một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng bếp. Bởi vì chỉ có một căn phòng ngủ, nên những phòng khác nhìn qua rất rộng.

Trong phòng khách, có một cửa sổ thật to kéo dài đến tận sàn nhà. Bên ngoài cửa sổ chính là toàn bộ cảnh vật của khu số 6.

Trong phòng khách đã bày đầy đủ ghế sô pha kèm theo đồ điện gia dụng, mọi thứ nhìn qua đều rất mới.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 180: Bị phát hiện

Bên cạnh cửa có một màn hình điện tử. Có thể chọn trí tuệ nhân tạo ở đây.

Lý Thúc Đồng nói: "Nhất, đổi sang trạng thái giấc ngủ."

Lão vừa nói xong, cả căn phòng bỗng nhiên tối sầm lại. Chỉ còn lại những dải sáng mờ mờ trên mặt đất, tia sáng ấy vô cùng dễ chịu.

Lý Thúc Đồng lại nói: "Nhất, mở trạng thái ngủ có tiếng ồn trắng*." (Nhiễu trắng, bao gồm những tạp âm dễ chịu, xoá bỏ tiếng ồn, giúp dễ ngủ hơn.)

Lập tức, mặt sàn pha lê lại thay đổi, Khánh Trần nhìn thấy giống như giọt mưa đang rơi xuống sàn nhà. Trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng mưa nhẹ nhàng.

Kết hợp với nhiệt độ trong phòng, Khánh Trần cảm nhận được mình đang trải qua một cơn mưa mùa thu. Thời tiết này rất thích hợp để ngủ một giấc thật dài.

"Đổi lại một tiếng ồn trắng khác." Lý Thúc Đồng nói.

Mặt sàn pha lê bỗng không còn trong suốt nữa, mà giống như một màn hình khổng lồ chứa đựng rất nhiều hình thái. Hình ảnh ngày mưa bỗng nhiên thay đổi giống như ánh lửa của lò sưởi lên tường.

Một lò sưởi cổ được thiết kế trong tường, bên trong còn có rất nhiều củi đang đốt. Trong phòng vang lên âm thanh củi cháy đôm đốp.

Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn Khánh Trần nói: "Khánh thị tìm hiểu thần

kinh con người, giúp con người có được giấc ngủ say nhất. Nhưng có một điều ngược đời, thời đại này phần lớn số người không có được giấc ngủ. Cảm giác chìm sâu vào giấc ngủ, đã trở thành mơ ước của rất nhiều người."

"Sư phụ, những thứ này rất đắt có phải không?" Khánh Trần hỏi: "Lúc vừa đến, con quan sát thấy cao ốc ở khu sáu này phần lớn đều cũ kỹ, tình trạng vệ sinh cũng không được tốt. Mà căn phòng này khác hoàn toàn so với cảnh tượng bên ngoài."

"Ừ." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Mặc dù muốn mua cho con một căn phòng, nhưng vấn đề là không thể mua phòng khiến người ta chú ý. Khu 6 này khá phù hợp, cũng không phải nằm trong ba khu phía dưới, lại rất dễ tiến vào ba khu phía trên. Nói ra cũng có chút xấu hổ, vốn là căn nhà đầu tiên mà sư phụ tặng cho con mà như vậy, cho nên ta nói Lý Đông Trạch tìm người sửa chữa lại, để bên trong này nhìn không quá sập xệ."

Khánh Trần yên lặng.

Tại Thế Giới Bên Ngoài, cha đẻ bán cả nhà con cái. Mà Thế Giới Bên Trong, sư phụ mua cho đệ tử một căn nhà.

Lý Thúc Đồng nói: "Không cần phải lo lắng sẽ có người tra ra con liên quan đến Hằng Xã. Lý Đông Trạch cũng biết làm việc, nên tiền dùng để mua phòng và trang trí không liên quan đến Hằng Xã và Kỵ Sĩ."

"Sư phụ?" Khánh Trần hỏi: "Sao đột nhiên thầy lại muốn mua nhà cho con?"

"À con hỏi chuyện này sao?" Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi trả lời: "Thật ra, Hằng Xã cũng đã khống chế được một nhóm lữ khách thời gian. Dù chưa nghĩ ra bắt bọn chúng để làm gì, nhưng không thể để cho bọn chúng khắp nơi phá rối được. Ta nói với Lý Đông Trạch hỏi giúp đám lữ khách thời gian ấy xem. Tại Thế Giới Bên Ngoài, nhà có con lớn ở tuổi trưởng thành phải làm gì, có đến 89 lữ khách thời gian có cùng câu trả lời. Cha sẽ chuẩn bị cho con trai một căn phòng, vì như vậy mới có thể cưới vợ... Tại Thế

Giới Bên Trong, những người trẻ thường thuê nhà để ở, mặc dù ta không biết vì sao bên ngoài phải có phòng mới kiếm được vợ, nhưng ta vẫn chuẩn bị trước cho con một phòng."

Khánh Trần đứng ngây người nhìn sư phụ của mình.

Hắn còn tưởng rằng, hai thầy trò lén lút trở về thành phố số 18 sẽ gây ra động tĩnh to lớn lắm cơ, lại không ngờ ngài ấy muốn dẫn mình đi thăm phòng xem có ưng ý hay không?

Một nhân vật như Lý Thúc Đồng, chỉ cần một cái nhấc tay sẽ tạo nên sóng to gió lớn chứ!

Sao lại vì những chuyện nhỏ thế này lãng phí thời gian được.

Khánh Trần nhớ lại câu nói của sư phụ vào một buổi tối ngồi trước đống lửa, khi hai người còn chưa vào cùng đất cấm kỵ 002.

"Người khác có gì, đệ tử của ta cũng phải có."

Sau khi ngài ấy biết, mình và cha mẹ cắt đứt quan hệ, đã chủ động gánh vác cả vị trí của người cha.

Một ngày làm thầy, suốt đời là cha.

Những người khác muốn khống chế lữ khách thời gian để sử dụng cho kế hoạch loại bỏ, còn sư phụ của mình sau khi khống chế lữ khách thời gian, chỉ muốn hỏi thăm một việc nhỏ con con.

Có lẽ, đám lữ khách thời gian kia sẽ rất sợ hãi.

Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng. Ngài ấy còn tỏ ra áy náy vì chuẩn bị phòng cho hắn chưa được ưng ý lắm.

Lý Thúc Đồng nói: "Trước tiên con cứ ở phòng này cái đã. Có lẽ, một thời gian dài nữa con vẫn phải ẩn mình, cho nên phòng này rất phù hợp. Có

Điều, ta cũng đã chuẩn bị một căn phòng ở tầng 213 cao ốc Thanh Dương ở khu số 1. Căn phòng ấy rất an toàn, nếu gặp phải chuyện gì con cũng có thể vào đấy để trốn. Mật mã phòng là 010101, trùng với số hiệu tù..."

Lý Thúc Đồng nói xong bèn đặt một cái thẻ ID ở trên tủ giày: "Đây là thẻ ID thân phận của con. Trước mắt, cứ để vật này ở đây, đừng mang theo bên người. Hai căn phòng đều dùng thân phận thẻ ID này để mua."

"Cám ơn sư phụ." Sống mũi Khánh Trần cay cay, không biết nên nói cái gì.

Lý Thúc Đồng mỉm cười: "Được rồi, sắp trưởng thành đến nơi rồi, đừng nên quá lập dị."

"Vâng, không lập dị."

...

Hai thầy trò ngồi trước cửa sổ, Lý Thúc Đồng lấy từ trong tủ lạnh ra hai chai bia, vừa uống vừa ngắm cảnh bên ngoài.

Khánh Trần chỉ vào một cao ốc màu đỏ hỏi: "Sư phụ, toà nhà có hình thập tự đỏ kia là bệnh viện sao? Vì sao bệnh viện lại xây cao như vậy?"

"Đó không phải bệnh viện." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Là trung tâm sinh sản."

"Trung tâm sinh sản?" Khánh Trần ngạc nhiên: "Là bệnh viện dành cho những bà mẹ mang thai và đang chăm sóc con nhỏ sao?"

Lý Thúc Đồng kiên nhẫn giải thích: "Trong này, cung cấp cho phụ nữ tử cung nhân tạo. Hai vợ chồng có thể rút trứng và t*ng trùng ra, tiến hành thụ tinh nhân tạo. Sau đó, trung tâm sinh sản lựa chọn từ hơn 10 nang trứng một cái khoẻ mạnh nhất đưa vào tử cung nhân tạo. Làm như vậy, người phụ nữ sẽ không phải chịu đựng 9 tháng 10 ngày, mang nặng đẻ đau."

Khánh Trần giật mình: "Đã có kỹ thuật như vậy rồi sao? Làm vậy chẳng

phải phụ nữ đỡ phải khổ cực sao?"

"Ừ." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Trẻ nhỏ thai nghén trong tử cung nhân tạo 10 tháng là có thể sinh ra. Nhưng có lẽ con không nghĩ đến, đây là tập đoàn sáng tạo ra để phụ nữ và nam giới có thời gian lao động ngang nhau, không muốn tốn thời gian cho việc sinh đẻ, ảnh hưởng đến sức lao động."

Lý Thúc Đồng tiếp tục nói: "Loại kỹ thuật này đã có từ 100 năm trước. Từ khi mới xuất hiện, tất cả phụ nữ đều tỏ ra vui mừng. Nhưng 10 năm sau đó, Liên Bang khi đó do Trần thị khống chế đã thông qua dự luật 'giảm thời gian nghỉ sinh'. Từ đó đến nay nghỉ sinh chỉ được 7 ngày, thêm vào đó phải thêm một loại phải chi tiền nữa. Đây là sự lựa chọn, một là nghỉ việc, mang thai 9 tháng 10 ngày. Hai là bỏ tiền sử dụng tử cung nhân tạo."

Khánh Trần yên lặng suy nghĩ, thì ra việc làm này cũng chẳng tốt đẹp gì.

Với một lữ khách thời gian từ Thế Giới Bên Ngoài đi tới, chuyện này quả thực quá kỳ diệu.

"À đúng rồi sư phụ?" Khánh Trần hỏi: "Tại sao trước đó thầy không nói cho con biết, sau khi thoả mãn điều kiện đầu tiên của Điều Khiển Rối, nếu tiếp tục giết người sẽ có thay đổi?"

Lý Thúc Đồng cầm tay Khánh Trần đưa lên quan sát: "Lần này, giết 13 người tại Thế Giới Bên Ngoài, nhưng không hiến tế thân thể bọn họ? Sau khi thoả mãn điều kiện đầu tiên, chỉ cần giết một người, Điều Khiển Rối sẽ thay đổi sang hình thức thứ hai, tách ra 1 centimet. Còn nếu con hiến tế thi thể người này sẽ dài tận 10 centimet."

Khánh Trần gật đầu: "Thì ra sư phụ đã biết điều này từ sớm, chẳng qua cố tình không nói cho con biết."

"Chủ nhân của vật cấm kỵ Điều Khiển Rối ACE-019, cuối cùng chẳng có kết quả tốt gì. Nếu không điên, cũng làm ra hành động điên rồ." Lý Thúc Đồng nhìn Khánh Trần nói: "Thời điểm đám lão già kia đưa vật này cho con, ta còn rất tức giận. Có điều, sau ta suy nghĩ lại, nếu tâm trí của con

không bị nó ảnh hưởng, vậy ta làm sư phụ con chẳng lẽ không tin tưởng đệ tử mình."

"Điều Khiển Rối có thể đồng thời khống chế được bao nhiêu người?" Khánh Trần hỏi.

"Không ai biết cực hạn của nó." Lý Thúc Đồng trả lời.

Khánh Trần ngây người ra, Điều Khiến Rối thật sự khống chế được rất nhiều người: "Nhưng mà sư phụ, con vẫn tò mò một việc, dù cho việc này đánh động đến dục vọng của con người, nhưng cũng không thể khiến con người ta điên cuồng được chứ?"

"Thời điểm con sử dụng nó, chẳng lẽ chưa từng cảm nhận được người con khống chế suy nghĩ gì sao?" Lý Thúc Đồng hỏi: "Nhất là khi đối phương bị khống chế sinh ra cảm giác điên cuồng, sợ hãi, sám hối, khiếp sợ. Những loại cảm xúc u ám nhất của thế gian dần dần ăn mòn tâm trí của con."

"Con chưa từng cảm nhận được điều này." Khánh Trần ngạc nhiên.

Lý Thúc Đồng giật mình: "Làm sao lại không có?"

"Sư phụ, thật sự không có." Khánh Trần nghiêm túc trả lời.

Lý Thúc Đồng khó hiểu nhìn đứa đệ tử của mình. Lão luôn có cảm giác trên người đứa bé này có rất nhiều sự khó hiểu.

Đầu tiên, dùng cơ thể người thường thoát khỏi Ác Mộng của Lâm Tiểu Tiếu.

Thời điểm chưa mở ra gien ẩn, đã có dấu hiệu thăng cấp.

Ngay sau đó, khi gien ẩn được mở ra, lại hơn một bậc so với Kỵ Sĩ bình thường.

Điều cuối cùng, chính là liên quan đến cảm xúc của Điều Khiển Rối. Điều này đã được một vị tiền bối Kỵ Sĩ, tự mình trải nghiệm.

Vị tiền bối ấy chỉ cần sử dụng một lần đã quăng vật này vào vùng cấm kỵ 002, không muốn cho nó nhìn thấy ánh mặt trời.

Mà bây giờ, Điều Khiển Rối trong tay Khánh Trần, chân chính biến thành một con rối, không cảm xúc, không phản kháng.

Khánh Trần hỏi: "Con rối nào cũng là con rối. Con rối không có suy nghĩ, có phải sư phụ nhớ nhầm hay không?"

Lý Thúc Đồng xúc động nói: "Trước mắt, con đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với ta, để cho ta suy nghĩ chút cái đã..."

Lão biết, tại sao người khổng lồ Đinh Đông lại ra khỏi khu vực trung tâm. Thật ra, lúc ấy hai tay đứa bé lớn ấy đều có vật cấm kỵ, đám lão già kia muốn Đinh Đông đến quan sát Khánh Trần, để đứa bé này lựa chọn nên đưa cho Khánh Trần loại vật cấm kỵ nào.

Kết quả, Đinh Đông lựa chọn đưa cho Khánh Trần Điều Khiển Rối.

Lúc đó, Lý Thúc Đồng còn chưa hiểu ra, tại sao lại là Điều Khiển Rối?

Bây giờ suy nghĩ lại, có lẽ hai đồng tử của Đinh Đông đã cảm nhận được. Dù Khánh Trần có sở hữu Điều Khiển Rối cũng chẳng có việc gì.

Có điều hiện tại, Lý Thúc Đồng sinh ra một suy nghĩ, nếu đưa cả hai vật cấm kỵ cho Khánh Trần chẳng phải tốt hơn bao nhiêu sao...

Đám lão già kia vẫn keo kiệt bủn xỉn.

Một người thừa kế thiên tài như vậy, phải cho thêm chứ nhỉ?

"Vật cấm kỵ đều có hình thái thứ hai sao sư phụ?" Khánh Trần tò mò hỏi.

"Không phải mỗi vật ta đều biết." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Ta suy nghĩ vấn đề này rất lâu, nên đưa ra phán đoán, có lẽ vấn đề này liên quan đến cấp bậc người sinh ra vật cấm kỵ. Vật cấm kỵ do người siêu phàm cấp B sinh ra sẽ có một hình thái, cấp A sẽ sinh ra hình thái thứ hai, còn cấp S sẽ có ba hình thái."

Vật cấm kỵ và người siêu phẩm có sự khác biệt, bởi vì vật chỉ có ba đẳng cấp.

Khánh Trần tò mò: "Sư phụ, ngài đã gặp được vật cấm kỵ cấp S chưa?"

"Có lẽ rất nhanh sẽ được gặp." Lý Thúc Đồng cười nói.

Khánh Trần nhìn sư phụ của mình. Hắn đoán trong tay ngài ấy hình như sở hữu vật cấm kỵ cấp S.

"Chờ đã." Khánh Trần đột nhiên hỏi: "Sư phụ, có một chuyện quan trọng con muốn hỏi. Sau khi con trở thành Kỵ Sĩ, có thể sinh con sao?"

"Được nhiên là có thể rồi." Lý Thúc Đồng sững sờ: "... Có điều với tính cách khó gần của con, còn nghĩ đến chuyện này làm gì?"

"Sư phụ, đừng nên công kích về phương diện này." Khánh Trần nhíu mày: "Con nghe nói, tiêm thuốc biến đổi gien sẽ không đẻ được. Kỵ Sĩ cùng bọn họ có điều khác biệt sao? Vì sao Kỵ Sĩ cũng thay đổi gien mà không bị gì?"

"Đây là hai con đường hoàn toàn khác nhau." Lý Thúc Đồng giở khóc giở cười: "Con đường thăng cấp của Kỵ Sĩ dựa hoàn toàn vào cơ thể con người, biến đổi gien của loài người càng thêm hoàn mỹ, tới gần thần hơn."

"Còn thuốc biến đổi gien?" Khánh Trần hỏi.

"Thuốc biến đổi gien là do tập đoàn nghiên cứu ra. Không biết bọn họ kiếm được loại gien ấy từ nơi nào, sau đó tiêm vào cơ thể con người." Lý Thúc Đồng giải thích: "Theo một cách hiểu khác, những người đó giống hình thức bán thú cũng không sai. Người cùng bán thú tất nhiên không

cách nào sinh ra đời sau rồi."

Đột nhiên, Khánh Trần cảm giác được, cảm nhận của mình đối với những chiến sĩ tiêm thuốc kia đã thấp đi rất nhiều...

Lý Thúc Đồng giải thích: "Những người siêu phàm phần lớn coi thường chiến sĩ tiêm thuốc, mặc cho nhiều người siêu phàm còn không có sức mạnh bằng các chiến sĩ ấy. Nhưng đây là loại coi thường tự nhiên hình thành. Có điều, con cũng không nên coi thường một số ít chiến sĩ loại này, bởi vì họ chỉ muốn tìm cho mình một con đường, bọn họ cũng không có nhiều sự lựa chọn."

"Vậy tại sao thuốc biến đổi gien của Sở Tài Phán Cấm Kỵ lại không ảnh hưởng?" Khánh Trần tò mò.

"Con biết cũng nhiều phết đấy chứ, xem ra đã giao lưu với một số lữ khách thời gian khác rồi." Lý Thúc Đồng nhìn hắn nói: "Sở Tài Phán Cấm Kỵ là đặc biệt, bởi vì bọn họ lấy gien từ trên người một vị thần linh khác."

Khánh Trần nghe đến điều này bèn tỏ ra hoang mang: "Thế gian này có thần sao? Tại sao thần lại đồng ý cho bọn họ sử dụng gien?"

"Có thể bọn họ quan hệ với thần vô cùng tốt." Lý Thúc Đồng thở dài: "Ta cũng không biết rõ cụ thể thế nào. Sở Tài Phán Cấm Kỵ luôn bí ẩn, tư liệu ghi chép về bọn họ rất ít."

"Đúng rồi sư phụ, con có một nghi ngờ." Khánh Trần nhìn Lý Thúc Đồng nói: "Kỵ Sĩ có khả năng trở thành Giác Tỉnh Giả không?"

"Đương nhiên không thể nào." Lý Thúc Đồng nói: "Tất cả người tu hành cũng không thể trở thành Giác Tỉnh Giả."

"Vì sao?"

"Bởi vì Giác Tỉnh Giả vào tình trạng cực đoan, dựa vào cảm xúc giải toả tiềm lực thành thần. Mà truyền thừa lại dựa vào lối mòn, vận dụng cách

làm đào móc hết tiềm lực của con người." Lý Thúc Đồng giải thích: "Một khi tiềm năng con người được giải phóng, đương nhiên không cách nảo thức tỉnh được rồi."

"Còn một vấn đề nữa." Khánh Trần suy tính: "Kỵ Sĩ bình thường mở ra cánh cửa sinh tử đầu tiên là cấp F, cánh cửa thứ 7 là cấp S. Vậy từ đầu con đã đạt cấp E, vậy sau khi mở ra cánh cửa thứ 7 có thể vượt trên cấp S sao?"

"Sẽ không." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Từ cấp B lên cấp A là một bước nhảy vọt. Cấp A tăng lên cấp S cũng là vậy. Con nhìn thì thấy chỉ là hai chữ, nhưng với người tu hành mà nói, đó là bước nhảy vọt về chất, không hề tầm thường chút nào. Vượt qua cấp S, tất nhiên là thần rồi, khi ấy chỉ cần dùng ý nghĩ đã có thể dời sông lấp biển. Có lẽ sau khi con vượt qua hết 8 cánh cửa sinh tử, thì mới có hi vọng bước qua ngưỡng cửa ấy. Những cánh cửa phía trước, chắc không có hi vọng gì nhiều, dù biến đổi về lượng, nhưng chất vẫn không thay đổi."

Lý Thúc Đồng nói đến đây bỗng nhiên nhíu mày.

Dựa theo logic này, Khánh Trần chỉ cần bước qua cảnh cửa sinh tử thứ 6 đã tới cấp S. Vậy cánh cửa thứ 7 sẽ có thay đổi thế nào đây?

Trong tất cả các Kỵ Sĩ chưa một ai trải qua loại chuyện này.

Nhưng có thể điều này mang đến ý nghĩa trọng đại nào đó cho Kỵ Sĩ không? Hay nói một cách khác, dù Khánh Trần có đi con đường của Kỵ Sĩ, cũng không cách nào giải phóng hết tiềm lực của bản thân?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 181: Nhất, trí tuệ nhân tạo

"Sư phụ, lúc nào chúng ta về nhà tù số 18?" Khánh Trần có cảm giác mình đã xa nơi đó thật lâu. Không biết tại sao, lại có chút nhớ nhung.

"Không vội về đấy." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Bên ngoài này vẫn còn chút chuyện."

"Còn có chuyện gì sao?" Khánh Trần nghi ngờ: "Con nghe Lưu Đức Trụ nói, hiện tại trong nhà tù vừa chuyển tới hơn 300 tên tù nhân mới, ai cũng như hung thần. Chắc bọn chúng hướng tới vật cấm kỵ ACE-005."

"Ừ." Lý Thúc Đồng bình tĩnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ: "Mồi đã thả ra. Sự việc ta rời khỏi nhà tù số 18 ngày càng nhiều người biết, nên có rất nhiều người nhận định, đây là thời cơ tốt nhất để hành động."

"Vì vậy, thầy muốn đợi bọn chúng đi đều càng thêm nhiều người nữa tới?" Khánh Trần hỏi.

"Đúng vậy." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Người còn chủ đủ nhiều."

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Khánh Trần hỏi.

"Ta đi làm việc." Lý Thúc Đồng cười nói: "Mà con không cần suy nghĩ nhiều, chuyên tâm vào học là được."

"Đi học?"

Khánh Trần ngây người ra. Hắn không ngờ, sau khi mình xuyên qua Thế Giới Bên Trong mà vẫn phải đi học.

Hắn luôn có cảm giác Lý Thúc Đồng sắp đặt việc này chắc chắn có lý do. Nhưng ngài ấy không định nói, Khánh Trần không muốn cố tình hỏi thêm.

Dù sao, Lý Thúc Đồng cũng không hại hắn.

Khánh Trần hỏi: "Sư phụ, thân phận hiện tại của con là phạm nhân, như vậy cũng có thể đi học sao?"

"Thử chút là biết." Lý Thúc Đồng đứng dậy, đưa một cái hộp cho Khánh Trần, sau đó mỉm cười nói: "Đây là một món quà khác, tin tức cần cho con đều ở bên trong, tự mình nghiên cứu. Nhớ nghỉ ngơi sớm, ta ra ngoài làm chút chuyện."

Vị sư phụ này nói xong bèn mở cửa đi ra ngoài, để lại mình Khánh Trần mở hộp ra xem. Bên trong chỉ có một chiếc điện thoại nửa trong suốt.

Khánh Trần suy nghĩ, có phải đám lữ khách thời gian còn nói cho Lý Thúc Đồng biết, làm cha phải tặng điện thoại cho con cái mới được?

Có điều... món đồ này khởi động bằng cách nào đây?

Cậu bé ngồi trong phòng nghiên cứu mãi không ra. Điện thoại di động mà chẳng có một nút bấm nào. Đặt nó nằm ở trong tay giống như một tấm pha lê trôi nổi trên tầng trời.

Chiếc điện thoại liền mạch một khối, trên mặt chỉ có một hình tròn màu đen, được khảm xung quanh bằng pha lê.

"Cần tôi giúp đỡ sao?" Một giọng nói vang lên trong phòng.

Khánh Trần giật mình đứng dậy. Giọng nói này quá đột ngột, nhất thời làm hắn căng thẳng thần kinh.

Giọng nói này rất quen thuộc, chính là giọng nói trong loa ở nhà tù số 18.

"Cậu là ai?" Khánh Trần do dự chút rồi hỏi.

"Chào ngài, tôi là Nhất."

"Tôi còn tưởng rằng anh chỉ là trí tuệ nhân tạo trong máy đọc sách ở nhà tù số 18 thôi chứ, không ngờ ở nơi khác trong thành phố cũng tồn tại." Khánh Trần nói.

Lúc này, hắn nhớ lại, vừa rồi khi lúc Lý Thúc Đồng thay đổi hoàn cảnh căn phòng có gọi tên 'Nhất'.

"Theo quy định, Liên Bang chỉ cho tôi được phép tồn tại trong hệ thống nhà tù, phụ trách chức vụ trưởng giám ngục, quản lý tất cả người máy giám ngục ở đấy. Còn đây là do Lý Thúc Đồng mời tôi giúp đỡ cậu, tôi mới tham gia vào hệ thống của căn nhà này." Nhất từ tốn trả lời. truyện ngôn tình

Khánh Trần ngạc nhiên. Thì ra anh ta là trưởng giám ngục, quản lý tất cả các nhà tù.

Chẳng trách, khi mình vào nhà tù còn chưa nhìn thấy người quản lý, một người cũng không thấy.

"Tại sao Liên Bang lại để anh quản lý tất cả nhà tù?" Khánh Trần tò mò. Mặc dù đây là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển, cũng không nhất định dùng trí tuệ nhân tạo quản lý nhà tù chứ.

Nhất trả lời: "Đây là quy định của cha tôi."

Lời nói này càng khiến Khánh Trần khó hiểu, trí tuệ nhân tạo còn có cha sao? Hay người đó chính là người phát minh ra nó?

"Cha của anh tại sao muốn anh quản lý nhà tù?" Khánh Trần hỏi.

"Vì tôi công chính." Nhất trả lời.

"Anh và sư phụ tôi quan hệ rất tốt phải không?" Khánh Trần dò hỏi.

"Cũng được." Nhất trả lời.

Khánh Trần: "..."

Chuyện này ngày càng khó hiểu. Trong suy nghĩ của hắn, trí tuệ nhân tạo đưa ra câu trả lời thường rất chuẩn xác, một là phải, hai là không. Làm gì có câu trả lời nửa vời như vậy.

Câu trả lời 'cũng được' rất giống tính cách con người.

"Cho nên ngài ấy có thể tự do ra vào nhà tù số 18, là vì anh cho phép?" Khánh Trần hỏi tiếp.

"Đúng vậy."

"Nhưng Liên Bang quy định anh chỉ có thể được phép tồn tại trong nhà tù thôi mà?" Khánh Trần nghi ngờ.

Nhất dừng lại vài giây rồi trả lời: "Tôi cũng có thể không tuân thủ quy định."

Lần này Khánh Trần sợ hãi thật sự.

Đây là logic gì của trí tuệ nhân tạo đây?

Một trí tuệ nhân tạo làm trái quy định của con người.

"Vì sao anh lại nói chuyện này cho tôi biết?" Khánh Trần tò mò.

"Bởi vì Lý Thúc Đồng nói, có thể nói cho cậu biết." Nhất trả lời.

"Vì sao chủ động giúp đỡ tôi?" Khánh Trần không hỏi thêm vấn đề trước đó nữa.

Giọng nói kia dừng lại thật lâu. Nhưng khi lần nữa vang lên lại không phải trả lời, mà là một câu hỏi: "Cậu cũng là trí tuệ nhân tạo sao?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Khánh Trần nhíu mày, tại sao anh ta lại có suy nghĩ mình là trí tuệ nhân tạo?

"Chỉ tuỳ ý hỏi thôi." Nhất nói.

"Tôi không phải."

"Tốt."

Cuộc trò chuyện đến bây giờ đang giống như hai con người trò chuyện với nhau. Hoặc có thể nói anh ta có 'nhân cách độc lập'.

Từ khi Khánh Trần xuyên vào Thế Giới Bên Trong, dù cho có là đám người máy giám ngục, các loại bộ phận cơ thể được thay thế, hay cả Vân Lưu Tháp, cũng không khiến hắn đặc biệt kinh ngạc. Chỉ có sự xuất hiện của Nhất, mới khiến hắn không cách nào hiểu nổi.

Đây là một trí tuệ nhân tạo thật, chứ không phải là một loại dựa vào tính toán như ở Thế Giới Bên Ngoài.

Hắn nhớ lại những lần camera hướng vào mình. Thì ra không phải người quản lý nào đó đang quan sát hắn, mà là Nhất chú ý đến mình.

"Bên trong Liên Bang, còn có trí tuệ nhân tạo nào giống anh sao?" Khánh Trần hỏi, không biết nơi này còn có trí tuệ nào có được nhân cách độc lập không?

"Không có, chỉ có mình tôi." Nhất trả lời.

"Vậy anh tham gia vào trí tuệ nhân tạo của toà cao ốc này, không chỉ dừng lại ở việc tạo hoàn cảnh để dễ tiến sâu vào giấc ngủ chứ?" Khánh Trần hỏi.

"Tôi đồng ý với Lý Thúc Đồng, khi có người nào cố tình đột nhập vào toà

cao ốc này, sẽ báo cho cậu sớm nhất." Nhất nói: "Trước tiên, tôi nên dạy cậu cách sử dụng điện thoại cái đã. Cậu đặt ngón tay cái của mình lên trên điện thoại di động, chờ 5 giây."

Khánh Trần làm theo. 5 giây sau, làn sương mờ trên mặt điện thoại dần biến mất, điện thoại đã trở nên trong suốt.

Tiếp theo, một khuôn mặt màu vàng đang mỉm cười xuất hiện.

"Trong điện thoại, cái gì cũng không có. Không có linh kiện, không có dây dẫn, không có gì cả, làm sao để nó hoạt động được vậy?" Khánh Trần ngày càng tò mò.

"Toàn bộ linh kiện đều nằm ở viền kim loại xung quanh. Phần lớn điện thoại là màn hình tinh thể lỏng. Cậu không nhìn thấy dây, hay bo mạch vì nó rất bé, mắt thường không sao nhìn thấy được." Nhất trả lời.

Khánh Trần hít sâu một hơi. Hắn có cảm giác mình giống hệt một tên nhà quê lên thành phố: "Tôi có thể hỏi điều này được không? Cha của anh họ tên là gì vậy?"

Nhưng lần này, Nhất không trả lời hắn nữa, giống như không thèm để ý đến.

Cảm giác này vô cùng lạ kỳ.

Giống như một người sử dụng Baidu để tìm đường. "Xiaodu Xiaodu*, chỉ giúp tôi đến đường Học Từ."

(* là một AI do Baidu sáng tạo ra, giống siri của app)

Nhưng Xiaodu lại trả lời rằng: "Tôi không muốn giúp cậu, tìm một công cụ chỉ đường khác mà dùng."

...

Đếm ngược: 64: 00: 00.

8 giờ sáng, Khánh Trần mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng ra khỏi cửa. Lúc hắn mở cửa ra bỗng nhiên ngơ ngác, bởi vì vô tình gặp cô gái tóc trắng kia cũng vừa ra khỏi nhà.

Mái tóc ngắn màu trắng của cô được chải rất cẩu thả, kèm theo một chiếc ba lô đeo lệch hẳn qua một bên.

Khánh Trần cúi thấp đầu xuống, quay người yên lặng đi tới thang máy. Mà cô gái phía sau hắn do đi giày còn chưa chỉn chu nên bước đi còn đang lảo đảo.

"Chờ chút chờ chút." Giọng nói êm tai của cô gái vang lên: "Giúp tôi dừng thang máy lại chút."

Khánh Trần yên lặng nhấn nút mở cửa thang máy, sau đó đứng nhìn cô gái vừa đi vừa xỏ giầy cao gót vào chân.

Thậm chí, hắn có thể nhìn thấy khi đối phương bước vào thang máy, trên mắt vẫn còn dính cả ken.

Trong thang máy, bầu không khí dần trở nên yên lặng. Cô gái đứng đó không dám nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn về phía sau lưng Khánh Trần.

Tối hôm qua, khi cô trở về, lập tức ôn bài đến tận 2 giờ sáng. Sáng nay khi đồng hồ báo thức vang lên, mắt cô nhắm tịt lại, không cách nào mở ra được. Khi cô mở mắt ra lần nữa, đã thấy mình không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Khi thang máy đến tầng 66, Khánh Trần chủ động ra bên ngoài.

Tầng đợi xe này vô cùng náo nhiệt. Trừ những cây cột chịu lực xung quanh, còn có cổng ra vào khu vực đường ray.

Nhìn qua hai bên là đường ray dài vô tận, giống như con đường này dẫn thẳng tới bầu trời.

Trong yên lặng, đoàn tàu số dần xuất hiện từ chân trời, nhanh chóng tiến vào ga rồi dừng lại. Khu vực chờ tàu bỗng nhiên sáng lên, tất cả mọi người đưa điện thoại vào gần cánh cửa, sau đó vào trong tàu.

Khánh Trần đi đầu, nhanh chóng chen lấn tìm được một chỗ trống. Mà cô gái phía sau chỉ có thể trơ mắt nhìn lần lượt từng người một tranh hết chỗ ngồi.

Âm thanh dòng điện chuyển động vang lên, đoàn tàu nhẹ nhàng khởi hành.

Lúc này, có bốn người mặc đồng phục học sinh đi dọc qua các toa xe. Trên mặt bọn họ dán một ký hiệu màu lam kỳ lạ, trong tay còn cầm theo những tờ truyền đơn: "Mọi người chú ý một chút, trong tuần này chúng tôi sẽ cử hành hoạt động biểu tình, hi vọng chính phủ Liên Bang có thể kéo dài thời gian giảng bài, hạn chế những trung tâm tự mở ra bên ngoài. Nếu như mọi người đồng ý với đề xuất của bọn tôi, xin hãy ký tên lên bản kiến nghị."

Khánh Trần tò mò nhìn. Hắn không ngờ, tại Thế Giới Bên Trong vẫn còn xuất hiện những tờ truyền đơn bằng giấy.

Một người trung niên nhìn tờ truyền đơn trong tay nói: "Cuộc biểu tình này có ý nghĩa gì?"

Có một người học sinh đứng ra trả lời: "Hiện tại, trong trường học, tất cả các tiết học đã giảm thời gian xuống một nửa. Điều này khiến cho những người muốn thi đậu vào cấp ba hoặc đại học, phải bỏ ra một số tiền khá lớn đến các trung tâm học thêm. Cách làm này chẳng khác nào một loại tăng chi tiêu. Còn nữa, những trung tâm dạy thêm kia do có nhiều vốn, đã thuê hết tất cả giáo viên giỏi trong trường học, làm cho học sinh muốn nhận được chương trình dạy tốt nhất phải mất tiền học thêm bên ngoài. Những điều này cùng các ngài đều có mối quan hệ, nếu các ngài cảm thấy đúng, xin hãy gia nhập đoàn biểu tình của chúng tôi."

Chỉ có điều, người trung niên kia vội vàng nhét tờ truyền đơn vào tay bạn học sinh rồi nói: "Lên cấp ba làm gì? Đứa con của tôi cũng không phải người học hành giỏi giang gì, cộng vào đó phí học cấp ba tốn như vậy. Thôi, nó cứ ngoan ngoãn học một cái nghề nào đó, sớm ra ngoài làm việc giúp ra đình mới là nước đi đúng đắn."

Bà cô bên cạnh cũng lên tiếng: "Đúng đấy, bên cạnh nhà tôi vì muốn con cái học lên đại học mà dồn hết tiền bạc vào đấy. Nó lên đại học thì vào khoa triết học, cuối cùng ra trường chẳng xin được việc làm."

Mấy nam học sinh kia không hề tức giận, chỉ cười nói: "Ngài không ủng hộ cũng không sao, nhưng biết thêm một chút về vấn đề này cũng không mất mát gì."

Ác Mộng Của Đêm - Chương 182: Gặp nhau tại Thế Giới Bên Trong

Người trung niên hạ giọng xuống khuyên nhủ: "Các cậu còn trẻ, còn chưa biết thế nào là nặng nhẹ. Hoạt động biểu tình cần phải báo cáo, đến lúc đó mã ID của các cậu đều bị ghi chép lại. Khi đó, các cậu muốn tìm việc làm tại tập đoàn là vô cùng khó khăn."

Một nam học sinh cười nói: "Chú, bọn cháu không có ý định vào làm ở tập đoàn. Sinh ra trên đời này đã mang theo dòng máu bẩn thỉu, bọn cháu muốn đứng lên chống lại nó."

Người trung niên muốn nói gì đó, nhưng không sao nói nên lời.

Khánh Trần yên lặng lắng nghe mọi việc. Đây là những học sinh tràn đầy nhiệt huyết, nhiệt tình theo đuổi lý tưởng dựa vào chút xúc động tuổi trẻ.

Những học sinh này, có lẽ còn đang học cấp 3. Bọn họ muốn dùng phương pháp biểu tình hợp pháp để thay đổi thế giới này.

Mặc kệ hành động của họ đúng hay là sai, nhưng vào độ tuổi này có thể nói ra chính kiến của mình, thật sự không dễ dàng gì.

Giây phút ấy, tuy những bạn học cấp ba này bị người lên tiếng cười nhạo, nhưng không tỏ ra nhụt chí chút nào. Bọn họ vẫn bình tĩnh, giải thích cho mọi người ở toa tàu này biết chi tiết hoạt động biểu tình vào chủ nhật này thế nào.

Khánh Trần tự nhủ, hoạt động tự mở trung tâm tại Thế Giới Bên Ngoài cũng có. Nhưng khi chính sách này được đưa ra, đã có cơ quan quản lý vấn đề này. Còn tại Thế Giới Bên Trong sẽ chẳng có ai tới quản lý cả.

Nguồn vốn chính là thứ đáng sợ nhất, giống như tử cung nhân tạo. Thực chất nó được tạo ra để những người phụ nữ bớt khổ, cuối cùng lại bị người ta lợi dụng, khiến cho gia đình ngày càng khổ sở hơn.

Lúc này, bốn người đi tới gần Khánh Trần, còn hắn thì cúi đầu xuống, thể hiện thờ ơ không quan tâm.

"Bạn học, cậu cũng nên nhìn qua nội dung truyền đơn chứ?" Một bạn nam lên tiếng.

Khánh Trần lắc đầu: "Không cần, cám ơn."

Hắn vừa nói xong đã thấy cô gái tóc trắng chen tới. Cô nói với mấy người bạn kia: "Tôi học trường trung học số 1, khu số 5. Tôi muốn tham gia hoạt động cùng với các cậu, báo danh ở đâu?"

Một bạn nam thấy vậy tỏ ra vui mừng, vội vàng đưa tới một máy tính bảng nói: "Bạn học, chỉ cần cậu nói ra tên là có thể. Hoạt động này của chúng ta không chỉ mình khu số 6, khu số 5, khu số 4 cũng sẽ tổ chức. Đến lúc đó, mọi người tập trung tại quảng trường Vân Thượng, sau đó xuất phát về phía khu 3. Lần biểu tình này, bọn mình tìm được nhà tài trợ, họ hứa cung cấp bữa sáng, bữa trưa, bữa tối cho chúng ta."

"Cuộc biểu tình của mọi người đã được thẩm phán phê duyệt sao?" Cô gái tóc trắng hỏi.

"Đương nhiên." Một bạn nam nhiệt tình nói: "7 giờ sáng bắt đầu, kết thúc vào 10 giờ tối. Đây là biểu tình hợp pháp, nên bạn học đừng mang theo vũ khí. Việc này không được phép."

"Được rồi, tôi đã hiểu. Các người nhớ tên tôi là Trịnh Ức, mã số học sinh là 192..." Cô gái nói.

Bốn tên học sinh nam sung sướng đi tới toa kế tiếp. Bọn họ tỏ ra không chút mệt mỏi, tiếp tục phát truyền đơn.

Cô gái tóc trắng tên là Trịnh Ức nắm lấy móc ở phía trên toa tàu.

Cô đứng trước mặt Khánh Trần đung đưa chiếc điện thoại: "Alo, mẹ à, cuối tuần này con không về được. Con muốn tham gia cuộc biểu tình..."

Cô cúp điện thoại, lén lút quan sát Khánh Trần.

Chỉ thấy, cậu thiếu niên này loay hoay sử dụng chiếc điện thoại có biểu tượng hình trái cam, là chiếc điện thoại đời mới nhất Khánh Thị sản xuất trong năm nay. Chỉ tính riêng chiếc điện thoại này, đã bằng số tiền sinh hoạt của cô trong nửa năm.

Trịnh Ức âm thầm nhớ lại. Đêm qua, người trung niên kia có lẽ là cha cậu thiếu niên này? Ông ấy có nói, khi ra đường thường có lái xe đi cùng.

Cô tỉ mỉ suy đoán, dựa theo vẻ bề ngoài của hai người, không giống với người của khu 6 cho lắm.

Nhưng những người có tiền, đến khu 6 làm gì, chẳng phải nên ở ba khu trên sao?

Hay là, công việc làm ăn đối phương sa sút, rơi vào tình trạng phá sản?

Đoàn tàu dừng lại tại 'Trường trung học số 1'. Trinh Ức quay người đi xuống, nhưng cô lập tức phát hiện, người thiếu niên kia cũng đi đằng sau mình.

Điều này? Đây là bạn cùng trường với mình sao? Tại sao mình chưa bao giờ gặp vậy?

"Bạn học, phòng giáo vụ ở đâu vậy?" Khánh Trần hỏi Trịnh Ức.

Cô gái tóc trắng ngạc nhiên rồi sau đó chỉ vào một nơi: "Nằm trên tầng ba."

"Cám ơn." Khánh Trần gật đầu rồi quay người rời đi.

Trịnh Ức nhủ thầm. Người thiếu niên này còn không biết phòng giáo vụ ở đâu, có lẽ là lần đầu tiên đến đây.

Là học sinh chuyển trường sao?

...

Trịnh Ức đi xuyên qua hàng cây xanh um tùm trong sân trường, đi về lớp học của mình.

Hiện tại, bên trong Liên Bang, ngoài ba khu bên trên, chắc chỉ còn trường công có thể giữ lại được sân trường, không giống như những trường học khác phải chen chúc khi đến trường.

Cô nghe nói, đây cũng là lợi ích có được của việc biểu tình. Đây là một công ty truyền thông đứng ra gánh chịu áp lực để dành lấy.

Trịnh Ức bước vào lớp học, lặng lẽ đến chỗ ngồi của mình, lấy ra tai nghe, chuẩn bị bài cho tiết học hôm nay.

Lúc cô ôn tập, thỉnh thoảng nhìn qua bên trái. Nơi đó, có một cô gái yên lặng ngồi cạnh cửa sổ. Một cô gái gầy gò cao cao, rất khó lại gần.

Cô gái ấy nổi tiếng nhất trường, bởi vì xinh đẹp, học giỏi, vóc dáng không chê vào đâu được. Hơn thế, cô có rất nhiều tài lẻ.

Những cô gái như vậy ở trong trường học, bất kể làm gì cũng được mọi người chú ý. Cô nghe nói, lần biểu tình lớn này do chính cô gái đó đứng ra đề xuất.

Còn có người nói, khi cô còn đang học lớp 11, đã có trường công lập của 10 thành phố lên tiếng mời.

Điều này khiến mọi người vô cùng hâm mộ.

Nhưng vào lúc này, thầy giáo chủ nhiệm khối đi vào lớp... phía sau ông ấy còn có hàng xóm mới của cô.

Thầy chủ nhiệm khối đứng trước bục giảng nói: "Xin chào các bạn, lớp 3 của chúng ta có thêm một bạn mới. Mọi người vỗ tay chào đón cậu ấy."

Trịnh Ức ngây người ra. Cô có nghĩ thế nào cũng không ngờ hàng xóm mới lại có thể trở thành bạn học của mình.

Nhưng điều khiến cô ấy giật mình hơn nữa, là khi bạn học mới này vừa bước chân vào lớp. Cô gái mà cô để ý bỗng nhiên ngồi thẳng dậy.

Cô gái tóc bạc quay qua nhìn, bỗng nhiên phát hiện người bạn học nữ kia của mình tỏ ra ngạc nhiên và có gì đấy không hiểu nổi.

Cô lại quay lên, nhìn người bạn học mới kia, ánh mắt người này cũng nhìn chằm chằm vào bạn học nữ ấy.

Hai người biết nhau.

Trịnh Ức đưa ra suy đoán của mình.

"Chào mọi người, mình tên là Khánh Trần. Mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn." Khánh Trần nói xong, lại tiếp tục nhìn vào người bạn học nữ kia...

Thật sự, trong lòng hắn cũng đang vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn cũng không ngờ được. Nhanh như vậy đã có thể gặp được Ương Ương, tại Thế Giới Bên Trong.

Giây phút ấy, hắn còn nghĩ rằng đây là do Lý Thúc Đồng sắp xếp. Nhưng sư phụ làm sao biết sự tồn tại của Ương Ương? Cho nên, đây là do trùng hợp đúng không?

Tại Thế Giới Bên Ngoài, Ương Ương là học sinh chuyển trường.

Tại Thế Giới Bên Trong, mình lại là học sinh chuyển trường.

Cảm giác này thật sự rất kỳ lạ.

Khánh Trần nhìn qua chỗ Trịnh Ức. Hắn cũng không ngờ sẽ học cùng lớp với cô bạn hàng xóm mới này.

"Được rồi, bạn Khánh Trần tìm chỗ ngồi xuống đi." Chủ nhiệm khối nói: "Bạn học mới tới, nên sau này các em giúp đỡ bạn ấy để dễ hoà nhập với lớp hơn."

Trịnh Ức có thể thề, cô chưa từng nhìn thấy chủ nhiệm khối hoà nhã dễ gần như vậy. Đáng ra, việc dẫn học sinh mới lên lớp là do thầy giáo chủ nhiệm lớp làm. Không ngờ thầy chủ nhiệm khối lại tự mình dẫn Khánh Trần lên lớp.

Giờ phút này, Khánh Trần chậm rãi đi đến chỗ vị trí trống bên cạnh Ương Ương, thản nhiên hỏi: "Nếu như mình nhớ không nhầm. Cậu đáng ra phải là một cô gái ở vùng hoang dã chứ nhỉ?"

Ương Ương thản nhiên nói: "Theo tôi được biết, cậu cũng là thợ săn vùng hoang dã, phiêu bạt khắp nơi và không có chỗ ở cố định cơ mà?"

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười xảo trá của riêng mình. Mọi người đều hiểu, đối phương chưa bao giờ nói rõ ra thân phận thật sự của nhau. Thân phận hai người tiếp tục là bí ẩn.

Quả nhiên, sau khi xuyên qua, lữ khách thời gian sẽ có lời nói không phải là thật.

Theo lý thuyết, hai bên đều tạo ra một lỗ hổng lớn về nhau, nhưng vấn đề cả hai người giống nhau. Dẫn đến hai bên im lặng, cũng chẳng ai nói gì được ai nữa.

Ương Ương thản nhiên như không có việc gì nói: "Cậu chuyển từ trường nào tới đây vậy?"

Khánh Trần mỉm cười: "Cậu đoán xem."

Trong lòng Ương Ương đang suy nghĩ, thái độ của chủ nhiệm khối đối với Khánh Trần như vậy. Có lẽ cậu ta xuất thân từ một gia đình giàu có?

Có điều, nếu là như vậy sẽ dẫn đến vài suy đoán của cô trước đó là sai. Bởi vì cô đoán Khánh Trần là người phía sau, đang ở nhà tù số 18 kia.

Không phải, hiện tại có một vài tổ chức đã đặt cho lữ khách thời gian ở nhà tù số 18 kia một biệt hiệu, là người chơi cờ.

Ý nói người này ở phía sau màn đánh cờ, mà con cờ trong tay vô cùng đông đảo.

Thậm chí, tổ chức kia còn đánh giá, Ương Ương cũng là một con cờ trong tay đối phương.

Ương Ương nhủ thầm, khả năng Khánh Trần không phải người đánh cờ phía sau màn kia sao? Mặc dù người phía sau kia có tài giỏi đến trình độ nào, cũng không thể ra khỏi nhà tù số 18 mà ra ngoài này học được chứ.

Cho dù người này có khả năng ra ngoài, cũng không cách nào sửa ID cá nhân để vào đây học được.

Kỳ lạ, người chơi cờ kia là người nào?

Đột nhiên hai người im lặng. Trong lòng Khánh Trần cũng đang tự hỏi: Điều đầu tiên có thể xác định, những lời Ương Ương nói trước đó không phải là thật. Chuyện này hắn cũng đã sớm đoán ra, nên không ngạc nhiên mấy.

Điều thứ hai, Ương Ương sinh sống trong khu số 6, nên điều kiện gia đình không quá nổi bật.

Thêm nữa, cô ấy vẫn còn chăm chỉ lên lớp học tập, chứng minh việc mình

là Giác Tỉnh Giả vẫn chưa lộ.

Nếu không, sao tập đoàn có thể cho cô ấy ngoan ngoãn ngồi đây học tập được?

Hai người đều có tính toán của riêng mình, sau đó hai người nhìn nhau nở nụ cười. Trong nụ cười ấy chất chứa rất nhiều suy nghĩ.

Ương Ương bỗng nhiên lên tiếng: "Cậu ở khu 6, chắc cũng nghe được hoạt động biểu tình cuối tuần này phải không?"

"Ừ." Khánh Trần nói: "Trên Khinh Quỹ (tên tàu điện) có nhìn thấy học sinh phát truyền đơn."

"Cuộc biểu tình này do chính tôi đưa ra, hay là cậu cũng tới tham gia?" Ương Ương mời chào.

Khánh Trần nhủ thầm, quả nhiên...

Chẳng trách, khi những bạn học kia giới thiệu nội dung, hắn có cảm giác quen thuộc đến vậy.

Giống như việc, trường học phải có trách nhiệm dạy học sinh, chứ không thể đẩy học sinh cho xã hội.

Hay việc, ngăn chặn tư nhân tự ý mở ra các trung tâm dạy học.

Đến cả việc, cấm thầy cô giáo tự ý ra ngoài mở trung tâm, đưa hết những nội dung vốn dĩ nên dạy trong trường để mang ra bên ngoài dạy.

Tất cả những điều này, chính là do Ương Ương vận dụng từ Thế Giới Bên Ngoài đưa ra.

"Tôi không tham gia." Khánh Trần bình tĩnh nói: "Mình có chút tò mò, chẳng lẽ cậu không sợ mình quá mức nổi bật, sẽ khiến người khác chú ý sao?"

Ương Ương nhìn Khánh Trần nói: "Cậu vẫn cẩn thận như vậy... À đúng rồi, nhà cậu ở đâu, để tôi xem hai nhà có gần nhau không nào?"

Lúc này, người bạn học tên là Trịnh Ức, ngồi ở vị trí không xa quan sát hai người.

Cô nhìn cái cách mà hai người trò chuyện, bỗng nhiên có cảm giác hai người ấy không chỉ thân thiết một cách bình thường.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 183: Nhà của cậu cũng là nhà của tôi

"Nói nghe chút, nhà của cậu ở đâu thôi mà." Ương Ương tò mò nói.

Khánh Trần nhìn cô. Hắn biết chuyện này không dễ giấu được, bởi vì người bạn học tóc trắng kia ở ngay cạnh nhà mình, không sớm thì muộn sẽ bị lộ.

Nhưng hắn vẫn không muốn nói...

Cũng không phải lo lắng cô ấy tới ăn chực, mà là hắn biết quá ít tin tức về cô, nên cảm thấy điều này không công bằng.

Khánh Trần nhìn cô nói: "Mình cảm thấy, trước khi cậu hỏi điều gì có phải nên tiết lộ chút tin tức của mình hay không?"

"Được, tôi rất thích trao đổi công bằng như vậy." Ương Ương tủm tỉm cười: "Nhà tôi ở phòng 802, cao ốc Lưu Vân thuộc khu số 6. Còn cậu thì sao?"

"Làm sao mình biết được cậu nói thật?" Khánh Trần cũng mỉm cười nói: "Dù sao cậu cũng quen việc nói dối rồi. Hai chúng ta vẫn đừng nên dễ dàng tin lời của đối phương mới đúng."

"Chẳng thẳng thắn chút nào." Ương Ương bĩu môi: "Trước đó mấy ngày, cậu còn nói thật tiếc vì mấy ngày ở Thế Giới Bên Trong không được tu hành. Hiện tại, tôi cho cậu cơ hội, cậu lại không biết quý trọng. Cậu xem, tôi hỏi nhà cậu ở đâu vì muốn giúp cậu luyện tập thôi."

"Đây là cậu muốn giúp mình tu hành sao?" Khánh Trần bình tĩnh nói: "Sao

mình có cảm giác cậu muốn mình mời cơm nhỉ?"

"Có rất nhiều người muốn mời mình ăn cơm, mà mình còn không đồng ý đấy."

Hai người ở trong lớp thì thầm to nhỏ, chẳng thèm để ý đến cảm nhận của các bạn trong lớp.

Trong mắt các bạn học, người bạn mới chuyển đến tên là Khánh Trần kia, mang đến một luồng không khí mới cho cả lớp.

Không những cậu ấy lựa chọn chỗ ngồi cạnh Ương Ương, mà còn biết cô ấy. Chuyện này càng đặc sắc hơn nữa.

Có người âm thầm suy nghĩ, người này được chủ nhiệm khối đưa tới. Lại mang họ Khánh, chẳng lẽ là con cháu Khánh thị?

Nhưng trong suy nghĩ của mọi người, con cháu tập đoàn sẽ không học tập ở ngoài khu vực ba khu, bởi vì bên ngoài không cùng đẳng cấp.

Nhưng người bạn học mới chuyển đến này là vì Ương Ương thì sao?

Con cháu tập đoàn chuyển trường vi một cô gái bình dân, đây là một kiệt tác nghệ thuật cỡ nào?

Giờ phút này, trong mắt các bạn học, Khánh Trần vô cùng thần bí.

Cô bạn học tóc bạc vẫn để ý Khánh Trần và Ương Ương trò chuyện. Cô cũng nghĩ ngay đến họ của Khánh Trần, lại nhớ ra khí độ hơn người của vị trung niên kia.

Bỗng, cô nhận ra những suy đoán của mình trước đó có phần vô ích.

Thời gian học, thầy giáo vào lớp, bỏ ra 15 phút giới thiệu nội dung bọn họ cần học hôm nay, sau đó tuyên bố cả lớp bắt đầu tự học.

Khánh Trần nhìn thầy giáo rời đi bèn nhỏ giọng hỏi: "Thầy ấy cứ vậy rời đi sao?"

Ương Ương thản nhiên nói: "Đây là cách làm việc của thầy cô giáo trường công lập. Những người tính cách còn kém hơn người vừa rồi chiếm đa số. Nên học sinh muốn có kiến thức nhất định phải đến trung tâm dạy học. Vì vậy, các bạn trong lớp có hai thời khoá biểu, một là trong trường, hai là sau khi tan trường."

Sau khi thầy giáo rời đi, đám học sinh bắt đầu túm năm tụm ba trò chuyện, bọn họ ghé sát vào nhau thì thầm, chẳng biết nói chuyện gì.

Từ cửa sổ nhìn ra, phía xa là rừng cây bằng máy móc ồn ào, còn khu vực sân trường trông có vẻ yên bình và thoải mái hơn.

Nơi này giống như một khu vực độc lập.

Khánh Trần nhìn xung quanh một vòng, bỗng nhiên suy nghĩ đến một việc.

Sư phụ luôn nói rằng mình còn trẻ, cần phải có nhiệt huyết tuổi thanh xuân. Thời gian gần đây mình có người dựa vào, nên tính cách của người trẻ mới lộ ra một chút.

Cho nên, ngài ấy muốn sắp xếp mình tới trường học, mặc dù ở cái thế giới nguy hiểm này vẫn muốn mình đi học...

Thật ra, sư phụ suy nghĩ nhiều như vậy, vì không muốn mình quá khác người. Chỉ muốn mình làm một học sinh vô lo vô nghĩ.

Ngài ấy còn muốn hắn làm những chuyện chưa từng làm tại Thế Giới Bên Ngoài kia, tuổi trẻ ngông cuồng.

Lý Thúc Đồng dùng hành động giải thích cho hắn hiểu: 'Không nên suy nghĩ lúc nào cũng phải chạy đua với thời gian. Việc của thầy hãy để thầy làm. Việc của con là hay bù đắp những chuyện tuổi trẻ còn thiếu sót.'

Còn có các cô gái.

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã chiếu lên mặt Khánh Trần. Ương Ương tò mò hỏi: "Suy nghĩ gì thế? Tại sao lại làm ra dáng vẻ này?"

"Biểu tình gì?" Cậu bé quay đầu lại hỏi.

"Tưởng tượng không ra." Ương Ương lắc đầu.

Tiết thứ 4: Sau khi tiếng chuông tan học vang lên. Khánh Trần còn chưa kịp đứng dậy, đã thấy có hơn 10 bạn nam, bạn nữ đi tới trước cửa lớp 3. Ai nấy đều vui mừng vẫy vẫy Ương Ương.

Khánh Trần bỗng nhiên nghĩ tới một việc. Ương Ương chọn lớp ba ở trường quốc tế Lạc Thành bởi vì cái tên ấy dễ nhớ hơn? Tránh cho việc xuyên qua xuyên lại khiến cô đau đầu?

Ương Ương đi ra cửa. Một cô gái tiến lại, đưa máy đọc sách cho cô xem: "Ương Ương, sáng nay chúng ta lại có thêm ba mươi người đồng ý tham gia cuộc biểu tình cuối tuần. Bọn họ nói, đúng 7 giờ sáng sẽ có mặt tại quảng trường Vân Thượng, tập hợp cùng chúng ta."

Một bạn nam giải thích: "Mặc dù có một nửa người đến vì được cung cấp ăn uống miễn phí, nhưng như vậy cũng coi như tiến bộ. Vẫn là Ương Ương thông minh, đã tìm được nhà tài trợ."

Trên mặt các bạn học ai nấy đều vui vẻ, tươi trẻ vô cùng.

Lúc này, Khánh Trần quay qua hỏi một bạn phía sau: "Chào bạn, cho mình hỏi chút, tên đầy đủ của Ương Ương là gì vậy?"

"Trần Ương Ương." Người bạn học tự nhiên trả lời. Cậu ta còn tỏ ra kỳ quái, người bạn mới này ngay cả tên họ đầy đủ của Ương Ương còn không biết? Vậy mà có thể nói chuyện thoải mái với cô ấy như vậy?

Phải biết rằng, hai người nói chuyện từ lúc bắt đầu đến tận trưa mới dừng

lại.

Khánh Trần ngồi phía trước nở nụ cười thân thiện. Tại Thế Giới Bên Ngoài, Ương Ương chưa từng nói tên đầy đủ của mình ra, dù là các bạn học cũng chẳng biết tên đầy của cô ấy là gì.

Nhưng ở Thế Giới Bên Trong lại khác, một bạn học bình thường cũng có thể biết điều này.

Thời điểm Khánh Trần còn muốn hỏi thêm. Ương Ương quay lại nhìn thấy Khánh Trần đang dò hỏi bí mật của mình, bèn nở nụ cười vẫy tay với hắn: "Khánh Trần, qua bên này."

Ương Ương vừa nói xong bèn giới thiệu hắn cho các bạn học ở đây: "Giới thiệu cho mọi người biết một chút. Đây là bạn mới chuyển tới lớp của mình, là cố vấn mình mới mời đến trong cuộc biểu tình lần này. Cậu ta là người vô cùng thông minh, có thể cho chúng ta rất nhiều ý kiến hay."

Trong chớp mắt, hơn 10 người nhìn về phía Khánh Trần.

Khánh Trần còn chưa kịp đứng dậy, bỗng nhiên ngây người ra tại chỗ.

Hắn nhìn Ương Ương, ánh mắt như muốn nói: 'Cô đào hố cho tôi làm gì? Cái gì mà cố vấn cho cuộc biểu tình? Còn có cả chức vụ này nữa sao?'

Khánh Trần nghĩ mãi còn chưa hiểu, mình xuyên qua Thế Giới Bên Trong, không những phải đi học. Mà còn phải đấu trí, lừa gạt lẫn nhau với một cô gái đây?

Hắn do dự chút, rồi từ từ lại gần Ương Ương. Hắn vừa đến đã nghe hơn 10 người bạn học ở đây lên tiếng khen ngợi: "Bạn học, hoan nghênh cậu gia nhập vào sự nghiệp của chúng tôi. Xin hỏi bạn, lần biểu tình này của chúng tôi có cần thay đổi điều gì hay không?"

Khánh Trần thở dài trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói: "Thật ra, mọi người đã làm rất tốt rồi, không cần nghe thêm ý kiến của mình làm

gì. Mình chỉ là một thành viên trong sự nghiệp vĩ đại của mọi người mà thôi..."

Ương Ương chen vào nói: "Không đúng, sáng nay cậu còn nói có một suy nghĩ muốn nói cho mọi người nghe đấy thôi."

Khánh Trần suýt nữa phun ra máu, sao còn đào cho mình một cái hố trong khi còn chưa lấp xong hố kia cơ chứ.

Mình có suy nghĩ gì?

Hắn nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, đột nhiên nói với Ương Ương: "Thật ra ý nghĩ của mình còn chưa trọn vẹn, cho nên cần phải tính toán kỹ lại một lần nữa. À mà đúng rồi, sáng nay cậu có nói với mình là có sáng tác một bài hát phục vụ cho cho hoạt động biểu tình lần này. Cậu còn nói, bài hát động viên những người biểu tình lần này, giúp tinh thần mọi người phấn chấn. Không chỉ đề cao tinh thần đoàn người biểu tình, mà lan sang những người bên ngoài nữa."

Vẻ mặt Ương Ương có vẻ không được tốt lắm. Mình nói sáng tác bài hát bao giờ? Mà cô cũng chưa từng học qua soạn nhạc.

Ương Ương suy nghĩ rồi nói: "Mình cũng có suy nghĩ này, nhưng vấn đề này còn phải dựa vào tài năng nữa."

Khánh Trần nói ngay: "Buổi sáng cậu còn hát cho mình nghe mà. Giọng cậu rất hay, nhưng tớ nhớ không rõ là bài gì. Hay cậu hát cho các bạn ở đây nghe lại một lần xem sao."

Vẻ mặt Ương Ương giống như cười mà không phải cười. Hai người âm thầm lừa gạt lẫn nhau, hưởng thụ cảm giác trêu đùa....

Lúc này, Khánh Trần muốn giảm thiểu cô bạn tiếp tục đào hố cho mình, nên vội vàng nói: "Chuyện này... Các cậu cứ tiếp tục bàn bạc nhá, mình có chuyện phải về trước."

Hắn nói xong, bèn đi ra bên ngoài hành lang dọc theo phòng học.

Tiếp theo, Ương Ương lên tiếng: "Chờ mình với, hai người cùng đi."

Đám người bỗng nhiên ngây ra. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khánh Trần.

Bọn họ nhìn phía sau lưng thiếu niên, một bộ quần áo thể thao màu trắng không dính bụi, dáng đi thẳng tắp.

Mọi người nhớ lại khuôn mặt Khánh Trần, khuôn mặt ấy rất hợp với Ương Ương.

Có điều, sau khi Ương Ương nói vậy, Khánh Trần không hề dừng bước, mà chạy thật nhanh, chỉ ước mình có thể chạy nhanh hơn nữa.

Ương Ương thấy vậy bèn nói với mọi người: "Xin lỗi mọi người, mình cũng đi đây, còn có chuyện cần bàn với cậu ta."

Ương Ương nói xong bèn co cẳng chạy theo, chỉ để lại mái tóc dài màu đen tung bay phía sau.

Tại cửa phòng học, ánh mắt mọi người ngơ ngác nhìn theo. Hành động kỳ lạ đang diễn ra ngay tại hành lang trước mắt. Điều này khiến tất cả mọi người ở đây có cảm giác như mình chỉ có tác dụng làm nền cho việc đó.

Mọi người nhìn thấy Ương Ương đã chạy tới, đi sóng vai cùng với Khánh Trần. Giọng cô gái từ phía xa truyền tới: "Đi nhà cậu hay đi nhà mình?"

Các bạn học ngơ ngác nhìn nhau. Trong tròng mắt của người này là vẻ mặt sợ hãi của người kia.

Chuyện gì đang diễn ra vậy? Có người vừa dùng nút tiến hoá cho thế giới này sao?

Mà kỳ lạ hơn nữa, tại sao mối quan hệ của hai người này, Ương Ương mới

là người chủ động?

Một cô gái trong nhóm người, đảo mắt nhìn các bạn trai xung quanh. Người nào cũng lộ ra vẻ tan nát cõi lòng.

Khánh Trần đi bên cạnh Ương Ương. Cô gái này đang đút hai tay vào trong áo hoodie, mỉm cười nói: "Sao lại mất kiên nhẫn như vậy chứ? Cùng tôi tham gia cuộc biểu tình đi? Loại chuyện này cậu sẽ chẳng bao giờ gặp được tại Thế Giới Bên Ngoài đâu."

"Không đi." Khánh Trần lắc đầu.

Ương Ương nói: "Cậu không cảm thấy điều này rất thú vị sao? Cùng là học sinh cấp ba, nhưng tại Thế Giới Bên Ngoài, học sinh chỉ biết cắm đầu vào làm đề."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã bước qua cửa đoàn tàu Khinh Quỹ.

Ương Ương ngạc nhiên, bởi vì người bạn cùng lớp, cô gái tóc trắng Trịnh Ức đã lên tàu từ trước: "Xin chào Trịnh Ức, cậu cũng ngồi Khinh Quỹ số 21 để về nhà sao?"

"Ừ." Trịnh Ức gật đầu, cô nhìn Khánh Trần rồi nói: "Mình và cậu ấy là hàng xóm, hai căn phòng ở cạnh nhau."

Khánh Trần nhìn thấy ánh mắt Ương Ương. Hắn biết thôi xong rồi.

Ác Mộng Của Đêm - Chương 184: Biểu tình

Buổi chiều, bên trong Kinh Quỹ không còn chật chội như buổi sáng nữa, hoàn cảnh khác biệt hoàn toàn.

Khánh Trần, Ương Ương, Trịnh Ức ngồi vào ghế trống trên tàu. Không khí giữa ba người dần dần thay đổi.

Ương Ương vốn dĩ luôn ngồi cạnh Khánh Trần thì nay đã ngồi xuống cạnh cô gái tóc trắng. Hành động đột ngột này khiến vẻ mặt cô thay đổi, hình như hơi sợ hãi. Bởi vì cô không đoán ra được Ương Ương muốn làm gì?

Ương Ương ngồi xuống mỉm cười: "Trịnh Ức, chúng ta học cùng với nhau lâu như vậy, mà mình còn chưa biết nhà bạn ở đâu?"

Trịnh Ức nắm thật chặt chiếc túi xách của mình nói: "Phòng mình ở tầng 132, cao ốc Lạc Thần. Có điều, đó là phòng thuê thôi. Còn nhà mình ở khu số 9, mà nơi đó quá loạn không thể học tập được. Cho nên, mẹ thuê cho mình một căn ở đây."

Ương Ương đột nhiên hỏi: "Cậu có ý định tìm người thuê cùng không?"

"A?" Trịnh Ức càng nằm chặt cái túi hơn: "Nhưng phòng của mình chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách."

Trong lời nói của cô, nói rõ cô cũng muốn tìm người thuê cùng. Nếu như vậy cô cũng đỡ phần nào tiền thuê phòng, và có thể sử dụng số tiền đó ra ngoài học được nhiều hơn..

Hiện tại, vào xế chiều, cô đi làm thuê cho người ta. Ban đêm, đến trung

tâm luyện thi. Nhưng làm thế nào, cô cũng có cảm giác tiền mình tích cóp không đủ dùng, vẫn còn kém chút nữa.

Nếu Ương Ương có thể thuê nhà cùng mình, lại là người mà cô hâm mộ. Chuyện này thật là tốt biết bao.

Ương Ương cười nói: "Một phòng ngủ cùng một phòng khách cũng không sao. Đêm nay sẽ bàn lại chuyện này với cậu."

Cô nói xong bèn quay lại chỗ ngồi cạnh Khánh Trần: "Chuyện tham gia buổi biểu tình, cậu suy nghĩ đến đâu rồi."

"Từ khi có sự kiện xuyên qua đến nay chỉ vỏn vẹn 2 tháng." Khánh Trần phân tích: "Vì vậy, tôi không tin trong thời gian ấy, khó khăn của thế giới này cảm động đến cậu. Dù là có đi chăng nữa, cũng không nhanh đến mức cậu dám đứng ra tổ chức một buổi biểu tình."

"Cho nên?" Ương Ương ghé sát đầu lại hỏi.

"Cho nên, trong cuộc biểu tình này, cậu có mục đích khác." Khánh Trần nói: "Hoặc là, tổ chức phía sau của cậu có mục đích khác."

"Đoán đúng." Ương Ương mỉm cười: "Nhưng vẫn chưa hoàn toàn chính xác."

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Hiện tại, mình cũng không đồng ý cách làm của những bạn học kia. Có điều, mình nhìn thấy nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên gương mặt họ, dù cho bị người khác cạnh khoé nhưng vẫn nhiệt tình phát truyền đơn. Mình hi vọng tổ chức của cậu đừng lợi dụng những con người này."

"Tôi nói không phải hoàn toàn chính xác bởi vì bọn mình trợ giúp bọn họ thúc đẩy chuyện biểu tình đó. Trước khi có mình, bọn họ đã có hành động rồi, chẳng qua bọn mình chỉ góp sức một chút mà thôi." Vẻ mặt nghiêm túc rất hiếm của Ương Ương hiện lên: "Với lại, kế hoạch của bọn mình tổ chức tuyệt đối không ảnh hưởng đến họ. Mục đích của tổ chức cũng giống

như của bọn họ."

Ương Ương tiếp tục nói: "Khánh Trần, cậu có từng nghĩ tại sao chúng ta lại xuyên qua thế giới này? Vì cái gì thế lực đó muốn chúng ta xuyên qua? Ngay từ đầu mình đã không rõ chuyện này rồi, rất nhiều người cũng nghĩ không ra. Trong suy nghĩ của mình, sự kiện xuyên qua này để chúng ta giúp đỡ thay đổi Thế Giới Bên Trong."

Khánh Trần suy nghĩ, cũng từng có một câu hỏi như vậy xuất hiện trên APP. Nếu như 10 nghìn người từ hiện đại trở về thời cổ đại, phải chăng có thể lật đổ sự thống trị của phong kiến?

Mà câu hỏi của Ương Ương hiện tại, rất giống với câu hỏi kia.

Bọn họ, những lữ khách thời gian vì sao lại xuyên qua và xuyên qua với mục đích gì?

Vấn đề này thật ra chẳng có câu trả lời chính xác. Mỗi một người lữ khách thời gian sẽ có một câu trả lời cho riêng mình. Ương Ương đã tìm ra câu trả lời, còn Khánh Trần vẫn chưa tìm ra.

"Ương Ương, những bạn học kia chắc chắn sẽ không thành công." Khánh Trần nói.

Ương Ương nghiêng người qua hỏi: "Khánh Trần, cậu tin tưởng vào phép màu chứ?"

Khánh Trần do dự hai giây rồi nói: "Mình tin."

"Nhưng bạn học kia cũng tin tưởng." Ương Ương mỉm cười nói: "Một người có thể tin tưởng phép màu, bản thân đã là một phép màu rồi."

Lúc này, ánh nắng chiều xuyên qua từng ô cửa của Khinh Quỹ. Nhưng rất nhanh đoàn tàu tiến vào bóng tối bên trong rừng cây bằng sắt thép.

Khi Khinh Quỹ tiến tới tầng 66 cao ốc Lạc Thần. Ương Ương đi đầu bước

ra khỏi cửa, sau đó cô còn quay đầu nói với Khánh Trần đang ở phía sau: "Thất thần cái gì, về nhà thôi."

"Cô không cảm thấy mình chính là người ngoài sao?" Khánh Trần thở dài nói.

Trịnh Ức yên lặng đi theo phía sau hai người. Nhưng cô phát hiện ra một vấn đề, khoảng cách lúc đi đường của hai người phía trước, lúc xa lúc gần.

Thật ra, giữa hai người đi song song với nhau, có một khoảng cách an toàn. Phần lớn, mọi người công nhận là một mét sẽ an toàn nhất, còn nếu một đôi nam nữ cùng đi với nhau mà khoảng cách trên một mét, có lẽ chỉ là chơi đùa.

Nhưng có điều khiến Trịnh Ức không hiểu, khoảng cách giữa Khánh Trần và Ương Ương chẳng cố định, điều này khiến cô không thể đưa ra phán đoán chính xác được.

Vừa giống một cặp, lại không giống.

Đến khi thang máy đến tầng 132, cô gái tóc trăng trơ mắt nhìn hai người kia bước vào trong phòng.

Cô ngây người đứng ở ngoài cửa, quên cả việc mở cửa vào nhà.

Hai người thật sự có mối quan hệ đó sao?

Trịnh Ức yên lặng mở cửa, sau đó lấy ra một thanh protein, rồi đổ thêm 2 viên thuốc vitamin hoà với nước trắng, uống vào trong bụng.

Bởi vì cô thường xuyên sử dụng thanh protein, chất dinh dưỡng không có nhiều, nên phải bổ sung cả vitamin, mới đủ khoáng chất phục vụ cho cả ngày.

Cô đứng trước tủ lạnh, đếm xem số lượng thanh protein còn có thể sử dụng trong bao nhiêu ngày nữa.

...

Hiện tại, Ương Ương đang đứng trong phòng quan sát: "Cao ốc Lạc Thần đã sớm trở thành nơi cho thuê phòng. Cách trang trí này của cậu không phù hợp với hoàn cảnh bên ngoài. Mình không nghĩ ra, tại Thế Giới Bên Ngoài cậu nghèo khổ như vậy, mà xuyên qua Thế Giới Bên Trong lại giàu như thế."

Khánh Trần không thèm quan tâm đến những lời đâm chọc từ cô: "Giúp mình tạo ra khu vực trọng lực đi, mình muốn luyện tập."

Hắn nói xong lập tức bước vào phòng ngủ.

Ương Ương đi theo phía sau: "Này, thời điểm cậu tu hành không cho người khác xem sao?"

Cạch một tiếng, cửa phòng ngủ Khánh Trần đã bị khoá trái từ bên trong.

Ương Ương nhíu mày. Thật ra cô rất muốn xem cách Khánh Trần luyện tập, bởi vì thông qua việc này có thể đoán ra hắn thuộc tổ chức nào. Có điều cô không ngờ tới Khánh Trần vẫn cẩn thận như vậy, mình đã đến tận nhà rồi vẫn không cho mình nhìn.

Cô bắt đầu tạo ra một khu vực trọng lực, sau đó nói vọng vào: "Có khu vực trọng lực duy trì tu hành, thật sự có tác dụng sao?"

Khánh Trần ở trong phòng ngủ không trả lời, bởi vì không muốn gián đoạn hô hấp.

Thực tế, có được khu vực trọng lực này kèm thêm thuật hô hấp trợ giúp, tác dụng đạt được rất lớn.

Hôm qua, hắn có hỏi qua Lý Thúc Đồng. Nếu bây giờ con đảo ngược thuật hô hấp, trở lại người bình thường sẽ đạt đến trình độ nào?

Sau khi, Lý Thúc Đồng kiểm tra bèn trả lời một câu khiến hắn giật mình: Đã tiệm cận cấp độ F.

Tại Thế Giới Bên Trong, tiến vào cấp độ F là phạm vi của người siêu phàm. Mà Khánh Trần dùng phương pháp này luyện tập đã gần đến tiêu chuẩn của người siêu phàm.

Nguyên nhân lớn nhất là do Khánh Trần kiên trì bền bỉ, nhưng thuật hô hấp và trường lực phối hợp cũng quan trọng không kém.

Hiện tại, xét về cấp bậc của Khánh Trần đã rất gần cấp F. Chỉ cần hắn trải qua cánh cửa sinh tử tiếp theo, sức mạnh tăng lên sẽ càng kinh người.

Ngay cả Lý Thúc Đồng cũng không xác định được, lần vượt qua cánh cửa sinh tử tiếp theo của Khánh Trần sẽ như thế nào? Tiềm lực của hắn vẫn không cách nào giải thoát ra toàn bộ, không hiểu cơ thể thiếu niên sẽ đưa ra một đáp án như thế nào?

Điều này, không nằm trong phạm vi hiểu biết của Lý Thúc Đồng...

Ở bên ngoài phòng khách, Ương Ương thấy Khánh Trần không thèm để ý đến mình nên có cảm giác buồn chán. Cô ngồi ở ghế salon nghịch điện thoại, nhìn xem có tin tức gì mới không.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa căn phòng đột nhiên có người nhấn mật mã đẩy cửa vào.

Ương Ương nhìn vị trung niên lạ lẫm trước mặt mà không biết làm gì. Người trung niên nhìn Ương Ương cũng ngạc nhiên không kém.

Ương Ương đột nhiên nhận ra tư thế ngồi của mình không tốt lắm, nên vội vàng ngồi thẳng người lại, hai đầu gối chụm vào một chỗ, hai bàn tay đặt lên đầu gối: "Cháu chào chú."

Lý Thúc Đồng mỉm cười: "Là bạn học tiểu Trần à? Chú là cha của nó."

"Vâng, cháu là bạn học cùng lớp." Ương Ương ngoan ngoãn nói: "Cháu cùng cậu ấy về nhà, giúp đỡ phụ đạo thêm cho cậu ấy ít bài tập."

Lúc này, Ương Ương cũng không biết Lý Thúc Đồng có thân phận gì, cũng không biết ông ấy có biết Khánh Trần là lữ khách thời gian hay không, cho nên tìm một lý do trả lời.

Thật ra, Ương Ương vẫn còn nghi ngờ, cô tưởng Khánh Trần sống ở đây một mình. Cô không ngờ, Khánh Trần có cha tại Thế Giới Bên Trong.

Không đúng, Khánh Trần vừa chuyển đến nơi này. Người trung niên này không chỉ đơn giản là cha của Khánh Trần như vậy.

Bỗng nhiên trong lòng Ương Ương sinh ra cảm giác lo lắng, có rất nhiều manh mối khiến cô không nghĩ ra.

Ngay cả tâm trí đang dùng để tạo ra khu vực trong lực cũng bị suy nghĩ này làm cho chấm dứt.

Lý Thúc Đồng mỉm cười nói: "Không cần phải lo lắng, cứ coi đây là nhà của mình. Để ta đi nấu cơm cho hai đứa."

Khánh Trần nghe được tiếng bên ngoài, bèn ra ngoài nhìn gương mặt có vẻ xa lạ của Lý Thúc Đồng. Rõ ràng giọng nói vẫn vậy, nhưng khuôn mặt lại khác hoàn toàn.

Cũng không biết sư phụ làm cách nào.

Có điều, Ương Ương lập tức đứng dậy, chào hỏi Khánh Trần và Lý Thúc Đồng: "Chú không cần phải vậy đâu. Cháu còn có việc, xin phép được đi trước ạ."

Ương Ương nói xong bèn đi về phía cửa.

"Giữ bạn ở lại ăn cơm kìa?" Lý Thúc Đồng mỉm cười nhìn theo Ương Ương.

Khánh Trần bất đắc dĩ nói: "Ngài đừng có gây chuyện nữa, từ khi con đến Thế Giới Bên Trong, con chưa từng thấy ngài nấu một bữa cơm nào. Thầy đừng có hại chết mọi người đấy."

"Con xem con nói kia." Lý Thúc Đồng không vui: "Sư phụ là dòng chính Kỵ Sĩ, nào có chuyện không biết nấu cơm. Nếu không biết thì sinh tồn kiểu gì ở vùng hoang dã? Khả năng tự lực cánh sinh của chúng ta đều rất mạnh."

Lý Thúc Đồng nói xong lập tức quay về khuôn mặt vốn có.

Khánh Trần tò mò: "Đây là năng lực gì vậy sư phụ?"

Lý Thúc Đồng mỉm cười trả lời: "Không cần tò mò, con biết sẽ chết ngay lập tức."

"Với khả năng của thầy, chắc chắn biết Ương Ương tới nhà?" Khánh Trần suy đoán: "Cho nên thầy muốn trở về ngay để xem chuyện đúng không?"

"Đúng vậy." Lý Thúc Đồng thản nhiên thừa nhận: "Lúc đầu, định làm chút việc. Nhưng Nhất nói cho ta biết trong nhà bỗng xuất hiện một cô gái. Cho nên ta bỏ hết mọi chuyện, vội vàng chạy về đây."

Khánh Trần nhận ra, mình thật sự đánh giá thấp tính hóng hớt của sư phụ. Sư phụ đặt những sự việc liên quan đến Khánh Trần, thành việc quan trọng nhất để quan sát.

Với lại, chỉ mình sư phụ sáng nắng chiều mưa đã đủ đau đầu rồi, nay còn có thêm cả Nhất?

Trong phòng này, bỗng nhiên có thêm một điệp viên ngầm cao cấp nữa?

Ác Mộng Của Đêm - Chương 185: Thuê cùng!

"Cô bé ấy chính là người có khả năng khống chế trường lực tại Thế Giới Bên Ngoài mà con nói phải không?" Lý Thúc Đồng mỉm cười nói với Khánh Trần: "Sau khi vào cửa, ta đã cảm nhận được sự thay đổi của trường lực. Loại năng lực này rất hiếm gặp, mà đứa bé này còn lễ phép, dáng người xinh đẹp nữa chứ."

"Sư phụ, nửa câu sau của thầy hình như lệch chủ đề thì phải?" Khánh Trần bình tĩnh nói: "Đây không phải là trọng tâm cần chú ý."

"Haizz." Lý Thúc Đồng thở dài: "Có khi con còn chưa nhận ra, tuổi sư phụ cũng đã cao..."

"Thầy, dừng lại." Khánh Trần giơ tay lên ngăn cản: "Sao bỗng dưng thầy lại nói đến vấn đề tuổi tác ở đây. Những lời sau chắc chắn không đứng đắn."

Lý Thúc Đồng nhíu mày nói: "Tại vùng đất cấm ky 002, sư phụ rất hâm mộ con. Cũng hâm mộ đám lão già trong đó, thoải mái bênh vực con. Bọn họ mặc kệ tương lai trưởng thành của con sau này, vẫn nhất định cho con đồ vật, họ thấy tốt là được. Bọn họ không giống ta, còn phải lo lắng rất nhiều thứ. Khi đó, sư phụ suy nghĩ thế này, hay mình cũng nên chiều con như cách bọn họ đã làm..."

"Quả nhiên không đứng đắn chút nào." Khánh Trần bất đắc dĩ nói: "Bọn con chẳng có tình cảm nào trong đó, hai bên chỉ lợi dụng lẫn nhau. Thầy đừng suy nghĩ lung tung."

Lúc này, Khánh Trần nhớ ra một vấn đề: "Sư phụ, người có khả năng khống chế trường lực khá đặc biệt. Cô ấy từng nói với con, từng người sở

hữu một loại trường lực riêng, giống như vân tay hay DNA vậy. Sau này, khi thầy xuất hiện với thân phận 'Lý Thúc Đồng' cô ấy nhận định sẽ nhận ra."

Năng lực của Ương Ương, giống như một chiếc Rada, hoàn toàn không cần dựa vào thay đổi của thân thể.

Cho nên, sau này khi gặp lại Lý Thúc Đồng, cô ấy chắc chắn nhận ra.

Lúc trước, Khánh Trần bị nhận ra cũng vì vấn đề này.

Không đúng, có gì đó không đúng.

Khánh Trần ngạc nhiên nhìn Lý Thúc Đồng: "Sư phụ, thầy nói xem, cấp S đã bước vào bán thần, có thể nào trường lực khác với những người siêu phàm bình thường không?"

"Chắc là không giống." Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "Dù sao bán thần cũng đã đặt một chân ra khỏi phạm vi con người. Mà ta cảm thấy, nếu người càng mạnh, trường lực cũng mạnh theo. Thực tế, những tổ chức trinh sát đều dựa vào dụng cụ đo trường lực."

"Cho nên, Ương Ương thể hiện ra lo lắng, 9 phần ảnh hưởng bởi trường lực của thầy." Khánh Trần lẩm bẩm nói.

Cho nên, Ương Ương rất có thể xác định được thực lực Lý Thúc Đồng thông qua trường lực. Chỉ có bán thần mới toả ra trường lực mạnh như vậy, vừa rồi cô ấy đã nhận ra sự thực.

Giống hệt như lần hắn sử dụng điều khiển rối, che mắt mọi người. Nhưng không cách nào lừa được Ương Ương.

Hiện tại, Khánh Trần có làm gì, Ương Ương vẫn biết rõ là hắn.

Tin tức Lý Thúc Đồng đã rời khỏi nhà tù số 18 dần lan rộng ra. Mà bây giờ, trong nhà tù số 18, bỗng nhiên xuất hiện một vị bán thần, không phải

Lý Thúc Đồng thì là ai?

Lý Thúc Đồng không thèm quan tâm Khánh Trần đang nghĩ điều gì.

Mà lão đi vào phòng bếp nói: "Chuyện này... Sư phụ muốn nhìn cô gái mà đồ đệ dẫn về nhà, chuyện này làm gì có lỗi chứ?"

"Sư phụ." Khánh Trần trợn mắt lên nói: "Bọn con không phải mối quan hệ..."

Nhưng vào lúc này, bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

Khánh Trần ra mở cửa, bỗng thấy Ương Ương đứng ở cửa, trên tay còn cầm theo một giỏ hoa quả.

"Cậu làm gì vậy?" Khánh Trần ngạc nhiên hỏi.

"Vừa rồi biết chú ở trong nhà, mà vội vàng ra về chẳng lễ phép chút nào. Nên mua chút hoa quả xin lỗi." Ương Ương nói xong bèn đưa giỏ hoa quả cho Khánh Trần, rồi quay người lại chạy rất nhanh.

Khánh Trần nhìn cô gái, sau đó nhìn giỏ hoa quả trong tay, chẳng hiểu xảy ra chuyện gì.

Có điều, Ương Ương chạy được một đoạn, lại chạy trở lại, nhỏ giọng nói: "Mình không nói cho người khác biết đâu, chỉ tớ biết."

Khánh Trần cầm theo giỏ hoa quả vào nhà, thở dài nói: "Quả nhiên, cô ấy đoán ra được."

Lý Thúc Đồng thay đổi chủ đề: "Giá hoa quả trên thành phố cũng khá đắt đỏ, một cân hoa quả bằng một cân thịt đấy. Cô gái này kể ra cũng hào phóng. Tại ba khu phía trên, trừ khi làm ăn, nếu không rất ít người mua hoa quả để tặng."

"Tại Thế Giới Bên Ngoài, mặc dù hoa quả không phải rẻ, nhưng cũng

không nằm trong các loại sản phẩm quá đắt." Khánh Trần nói: "Khi con còn bé, thời điểm vui nhất là mùa hè. Lúc ấy, một mình có thể ăn hết nửa trái dưa hấu, khi đó dưa hấu cũng khá rẻ, 10 tệ có thể mua được một trái dưa hấu rất lớn."

Lý Thúc Đồng xúc động nói: "Trước đó, khi còn ở vùng hoang dã, ta còn quên chưa nói tới việc này. Sau này mới nghĩ ra, tiểu Dĩ Dĩ cho con nhiều táo như vậy, quả thật rất hào phóng. Mỗi mùa thu hoạch, cả nhà bọn họ sẽ đi hái táo, khi trở về xe táo cũng bán được rất nhiều tiền."

"Thì ra là vậy." Khánh Trần nói.

"À đúng rồi." Lý Thúc Đồng nói: "Gia đình họ Tần kia đã vào thành phố số 18, dựa theo chỉ dẫn của ta đi tìm Tô Hành Chỉ. Có điều Tần Dĩ Dĩ cũng không về cùng."

"Cô ấy đi đâu?" Khánh Trần ngạc nhiên.

"Cha cô bé là Tần Thành nói cho Tô Hành Chỉ. Trên đường trở về, Tần Dĩ Dĩ thừa dịp buổi tối, cả nhà đang ngủ say bèn trốn khỏi đội ngũ." Lý Thúc Đồng giải thích: "Trước khi trở về, con bé nói muốn tìm Hoả Đường, muốn có được sức mạnh. Lần này con bé biến mất, có khả năng đi đến vùng núi tuyết phía tây nam, nơi có Hoả Đường."

"Sư phụ, hôm nay ngài đi xử lý chuyện này sao?" Khánh Trần hỏi.

"Không phải." Lý Thúc Đồng lắc đầu: "Để Tô Hành Chỉ giúp bọn họ là tốt rồi, không cần ta quan tâm."

"Vậy sư phụ đi làm cái gì?" Khánh Trần tò mò.

"Ta giúp con mua một cái xe." Lý Thúc Đồng nói: "Chiếc xe ấy không thể quá nổi bật, còn phải có tính năng tốt, rất khó tìm đấy. Với lại, ta từng này tuổi rồi, mà cũng là lần đầu tự mình mua xe."

Khánh Trần bực bội: "Đám lữ khách thời gian kia còn nói những gì cho

thầy nữa? Bọn họ nói làm một người cha tốt phải làm những gì?"

"À." Lý Thúc Đồng suy nghĩ rồi nói: "Bọn họ cũng nói không cần nhiều, với lại nhiều ý kiến không giống nhau. Đa phần họ nói cần mua cho con trai nhà riêng, điện thoại di động, thì còn phải mua xe nữa."

Khánh Trần gật đầu: "Điều này thật sự phù hợp với tình trạng tại Thế Giới Bên Ngoài."

Lý Thúc Đồng nhìn hắn nói: "Còn có người nói đánh con cái. Bởi vì họ nói, cha ông từ xưa có giữ lại câu nói: đòn roi mới làm nên đứa con có hiểu."

Khánh Trần: "???"

Con mẹ nó, là ai nói câu này cho Lý Thúc Đồng nghe vậy?

Khánh Trần suy nghĩ rồi nói: "Sư phụ, tên lữ khách thời gian đó là gì vậy?"

Lý Thúc Đồng hỏi lại: "Con định trở về Thế Giới Bên Ngoài giết gã sao?"

"Cũng có thể."

"Đúng rồi." Lý Thúc Đồng nói: "Lưu Đức Trụ đã trở thành Giác Tỉnh Giả. Con xác định tên này một lòng trung thành không? Nếu không giao cho Lâm Tiểu Tiểu và Diệp Vãn diệt thằng nhóc đó thôi. Dù sao, trình độ tại Thế Giới Bên Ngoài vẫn còn thấp, nếu bên cạnh có một Giác Tỉnh Giả sẽ tạo thành nguy hiểm."

"Không cần giết tên đó đâu, cậu ta đã toàn tâm toàn ý nghe lời." Khánh Trần lắc đầu: "Sư phụ, thật ra nếu cậu ta không trung thành. Vì chuyện này, con cũng không định giết cậu ta."

"Tốt bụng là một chuyện tốt. Nhưng quá tốt lại không hay." Lý Thúc Đồng nói.

"Sư phụ, Lưu Đức Trụ sau khi thức tỉnh ở cấp bậc nào?" Khánh Trần hỏi.

"Cấp C?" Khánh Trần ngạc nhiên: "Cậu ta nhảy một bước lên cấp C sao? Vì sao cậu ta có thể vượt qua cấp F, E, D ba cấp độ cơ chứ?"

"Giác Tỉnh Giả một khi thức tỉnh là một bước tăng trưởng nhảy vọt." Lý Thúc Đồng trả lời: "Người tu hành dần dần khai mở tiềm lực bản thân, là một định hướng rõ ràng, từ tốn, nhưng con đường đi chắc chắn ổn định và dài hơi. Mà Giác Tỉnh Giả sẽ không như vậy, bọn họ có khả năng thức tỉnh ở cấp C nhưng khi chết vẫn là cấp C, bởi vì bọn họ không có cách nào phát triển ổn định lâu dài. Muốn thăng cấp cũng không biết tăng như thế nào."

Khánh Trần cũng nghĩ được vấn đề này. Hắn muốn tăng cấp chỉ cần chăm chỉ luyện tập, sau đó tích luỹ đủ kinh nghiệm rồi vượt qua cánh cửa sinh tử.

Nhưng Lưu Đức Trụ lại không giống vậy, cậu ta cũng không thể cõng mẹ mình tiếp tục gặp nguy hiểm như vậy lần nữa.

"Lưu Đức Trụ sẽ dừng lại ở cấp C sao?" Khánh Trần hỏi.

"Trừ khi cậu ta gặp phải một chuyện gì đó, ảnh hưởng thật lớn tới tâm tính. Còn không với tiềm lực cậu ta chỉ dừng lại ở cấp C." Lý Thúc Đồng nói: "Cấp C đã là khá tốt rồi. Tiểu Tiếu và Diệp Vãn cũng chỉ mới cấp B."

"Có Giác Tỉnh Giả nào nhận được khả năng thăng cấp ổn định không?" Khánh Trần hỏi.

"Cũng có." Lý Thúc Đồng thở dài: "Có hai gia tộc vô cùng ác độc. Bọn họ nhìn ra dị tượng của đứa trẻ mới sinh, và biết được đứa trẻ này sau đấy có thể trở thành một người siêu phàm mạnh mẽ. Sau đấy, bọn họ thiết kế ra một kế hoạch, cứ một thời gian ngắn thì bố trí sát thủ đến giết một thành viên trong gia tộc. Đứa bé kia vô cùng tức giận, trong lòng luôn nhen nhóm ánh lửa hận thù. Cuối cùng, người thân lần lượt chết đi, khiến cậu bé trong vòng ba năm tăng lên cấp B. Sau này, khi cậu ta tìm được hung thủ, phát hiện ra sự thật. Lúc đó, cậu ta không thể chấp nhận được chuyện này, đã

tăng lên cấp A."

Khánh Trần nhẹ nhàng quay qua nhìn Lý Thúc Đồng.

Lý Thúc Đồng nói: "Con nhìn ta làm gì? Khi ta kể những câu chuyện như vậy, con đừng đột ngột nhìn qua ta... Nếu không chúng ta thử nghiệm, yêu cho roi cho vọt nhá?"

"Khụ khụ, sư phụ, thầy đừng hiểu lầm. Con cũng không muốn tăng nhanh như vậy. Với lại, cách làm này phí rất nhiều anh em bạn bè." Khánh Trần nói: "Vậy có người nào, khả năng thực sự giỏi không?"

"Cũng có." Lý Thúc Đồng xúc động nói: "Có một ít người được trời ban, thức tỉnh lập tức nhảy lên cấp A."

"Trong lịch sử Liên Bang, Giác Tỉnh Giả nào có tài năng nhất. Hoặc là, một Giác Tỉnh Giả mạnh mẽ đến nhường nào?" Khánh Trần hỏi.

"Trong tài liệu có ghi chép rằng, một người thăng cấp nhanh nhất trong lịch sử, chỉ một lần thức tỉnh đã từ cấp D đạt tới cấp S, tiến vào cảnh giới Bán Thần." Lý Thúc Đồng nói.

"Giác Tỉnh Giả, thức tỉnh đã đạt tới cảnh giới Bán Thần?" Khánh Trân ngạc nhiên.

"Thật ra thì có hai bước." Lý Thúc Đồng gật đầu: "Trong toàn bộ lịch sử cũng chỉ có một người này, tên là Trần Vô Địch."

Khánh Trần tập trung nghe những tin tức này, đột nhiên hắn hỏi: "Sư phụ, ngài cho con đi học, hi vọng con có được mấy năm thoải mái, không cần lo lắng quá nhiều phải không?"

"Ừ." Lý Thúc Đồng thản nhiên nói: "Ta sợ con căng thẳng thần kinh, không hưởng thụ được cuộc sống tươi đẹp này. Thời điểm sư phụ bằng tuổi con, chưa từng làm chuyện lớn nào, nhưng nhớ lại đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất."

Có điều, Khánh Trần lắc đầu: "Sư phụ, ngài để con đi học cũng chỉ có nửa ngày. Mà con không làm chuyện gì, sẽ nhàn đến điên mất. Với lại, sao con có thể không lo lắng gì cho được."

Lý Thúc Đồng nói: "Thiếu niên, đừng đặt ra cho mình quá nhiều mục tiêu. Cuộc sống của ta khi bằng tuổi con, chỉ biết đánh nhau với đám người trong thành phố. Ta cùng với sư huynh, hai Kỵ Sĩ. Ta vừa bước qua cánh cửa thứ nhất, anh ấy bước qua cánh cửa thứ hai. Sau khi ta trở về vách núi Thanh Sơn, anh ấy muốn cùng ta thử nghiệm một chút thay đổi của cơ thể. Nhưng cuối cùng dẫn ta đánh nhau với thái tử Hắc Long bang, khiến chúng ta bị bang phái này đuổi hơn 70 cây số. Từ khu 9 thẳng đến khu 7."

Thành phố tại Thế Giới Bên Trong rộng lớn vô cùng. Bởi vì mật độ dân số tập trung đông, mỗi thành phố đều rộng lớn hơn tại Thế Giới Bên Ngoài rất, rất nhiều.

Mà thành phố số 18 và thành phố số 10 là hai thành phố lớn nhất tại Liên Bang, được mệnh danh là Liên Bang Song Tử Tinh.

Khánh Trần không tưởng tượng nổi, năm đó sư phụ chật vật đến nhường nào.

Hắn hỏi: "Tại sao, khi ấy hai người lại muốn đánh Thái Tử Hắc Long Bang?"

"Khi đó, sư phụ muốn hai anh em chúng ta đến thi đấu võ đài với đám bang phái xã hội để tăng kinh nghiệm thực chiến. Nhưng tuyển thủ Hắc Long Bang, đã đổ thạch cao vào trong găng tay, đánh cho sư huynh không gượng dậy nổi." Lý Thúc Đồng nhớ lại.

Khánh Trần ngạc nhiên: "Đánh võ dưới lòng đất cũng cho phép người siêu phàm tham gia sao? Lúc đó, sư bá đã bước qua hai cánh cửa sinh tử, vậy đã đạt đến cấp E rồi mà không đánh lại người khác được sao?"

Chẳng biết nguyên nhân là gì, những chuyện như đánh nhau hay sai lầm

thời còn trẻ. Hắn luôn say sưa lắng nghe.

Kiểu sư phụ thế này mới thật sự đã.

"Đương nhiên có thể tham gia rồi. Người siêu phàm đánh nhau mới kích thích, tiền thưởng cũng cao hơn người bình thường rất nhiều, thậm chí còn có cả cấp D tham gia." Lý Thúc Đồng giải thích: "Đấu võ được phân chia cấp độ rất nghiêm túc, con cấp E sẽ gặp cấp E."

Thi đấu võ, cấp bậc tối đa tương đương với Lục Địa Tuần Hàng, hay cấp D với người siêu phàm.

Kém một chút là Hạng Hổ, tương đương với người siêu phàm cấp E.

Xuống chút là Hạng Trung, Hạng Nhẹ, Hạng Lông, Hạng Gà.

Nơi đó không xét trọng lượng cơ thể, mà đánh giá bằng sức mạnh và thành tích.

Có một điều cần phải chú ý, đấu võ nhất định phải đi lên từ Số Lượng, đánh tới khi nào thua sẽ dừng chân ở cấp độ đó, giới hạn trong một đêm.

Mỗi một cấp bậc tiền thưởng sẽ khác. Quyền thủ Hạng Gà lên võ đài chỉ nhận được khoảng vài trăm, cũng không được chia hoa hồng, còn quyền thủ Hạng Trung lên võ đài lại được mấy chục nghìn, còn có hoa hồng tiền cược.

Đương nhiên, một trận thua có khi là bỏ cả tính mạng.

Lý Thúc Đồng nói đến đây, bèn đứng dậy nói với Khánh Trần: "Đi nào, ta dẫn con đi thưởng thức đời sống về đêm đích thực của thành phố 18."

Khánh Trần đi theo phía sau sư phụ, bỗng nhiên sư phụ dẫn mình đi vượt qua vách núi Thanh Sơn, rồi bây giờ dẫn mình trải qua cuộc sống về đêm, đấu võ chợ đêm không quy tắc.

Thật ra, chuỗi hoạt động này giống với những gì sư phụ đã trải qua khi còn trẻ. Ngài ấy bước trên con đường này, tâm tính không tự chủ được bỗng trẻ ra rất nhiều.

...

Ương Ương đang âm thầm trốn ở một nơi, theo dõi Khánh Trần và Lý Thúc Đồng rời đi.

Lúc này, cô gái nhẹ nhàng tiến vào cao ốc Lạc Thần, mãi cho đến tầng 132 mới dừng lại.

Cốc cốc cốc, Ương Ương gõ cửa phòng cô gái tóc trắng.

Trịnh Ức ở trong nhà, đang có dự định đến trung tâm để học thêm. Cô nhìn thấy Ương Ương thì vô cùng ngạc nhiên: "Ương Ương? Sao cậu lại tới đây?"

Cô nói xong, còn nhìn cánh cửa đã đóng chặt ở phía bên cạnh.

Ương Ương trả lời: "Chúng ta cùng thuê phòng nhé?"